

Helen Fielding

Bridget Jones'un Günlüğü

İngiltere'nin kuzeyinde bir sanayi kasabasında doğdu, Oxford Üniversitesi'nde eğitimini tamamladı. 1979'da Oxford'dan mezun oldu ve BBC'de çalışmaya başladı, ilk romanı Picador Yayınevi tarafından 1994'te Cause Celeb adıyla yayımlandı. 10 yıllık televizyonculuğun ardından The Independent gazetesinde günlük yazıları yayımladı, daha sonra bu yazılar Bridget Jones'un Günlüğü romanını oluşturdu. Bridget Jones'un Günlüğü İngiltere'de en çok satanlar listesinde birinci sırayı aldı. Helen Fielding 1999'da Bridget Jones'un Günlüğü'nün devamı olan Bridget Jones: - The Edge of Reason'ı yayınladı. Helen Fielding şu anda Londra'da yaşıyor ve birçok gazetede yazıları yayımlanıyor.

Kitabın Özgün Adı; Bridget Jones'ın Günlüğü

Bridget Jones'un Günlüğü

Yeni Seri: 78 Dünya Edebiyatı: 12

Helen Fielding, 1996

Akcah Ajans aracılığıyla, Türkiye'deki tüm yayın hakları GENDAŞ A.Ş., İstanbul 2000

Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayıncının yazdığı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Birinci Baskı: Şubat 2000

İkinci Baskı: Mart 2000

Üçüncü Baskı: Mayıs 2000

Dördüncü Baskı: Haziran 2000

Beşinci Baskı: Ağustos 2000

Altıncı Baskı: Kasım 2000

Yedinci Baskı: Ocak 2001

ISBN 975-308-172-3

Kapak, iç Baskı ve Cilt Kaya Matbaacılık (0212-656 62 20)

GENDAŞ A.Ş.

Çatalçeşme Sk. No: 19 Cagaloglu-İstanbul Tel: (0212) 512 33 86 - 512 94 67 (Pbx) Faks: 520 82 12

Helen Fielding

BRIDGET JONES'UN GÜNLÜĞÜ

Çeviren: Dost Körpe - Handan Hazar

Bilge, zeki ve nazik annem Nellie'ye - Bridget'in annesi gibi olmadığı için.

Teşekkür

Bana Independent gazetesindeki sütunu öneren Charlie Leadbeater'a özellikle teşekkür etmek istiyorum.

Ayrıca Gillon Aitken, Richard Coles, Scarlett Curtis, Fielding Ailesi, Piers, Paula ve Sam Fletcher, Emma Freud, Georgia Garretl, Sharon Maguire, Jon Turner ve Daniel Woods'a bana ilham verdikleri ve destekledikleri için teşekkür ederim. Ve yaptığı herşey için Richard Curtis'e...

İÇİNDEKİLER

Yeni Yıl Kararları.....	: . 11
OCAK Oldukça Kötü Bir Başlangıç	15
ŞUBAT Sevgililer Günü Katliamı	45
MART Doğum Günü Dolayısıyla Yaşanan Sinir Bozucu Otuzlu Yaşlar Sendromu.....	71
NİSAN irade Gücü.....	95
MAYIS Hamilelik.....	121
HAZİRAN Sevgiliymiş! Pöh!.....	145
TEMMUZ Hıh!	167
AĞUSTOS Parçalanma	185
EYLÜL itfaiyeci Direğinin Tepesinde.....	211
EKİM Darcy ile Çıkmak	231
KASIM Ailede Bir Suçlu.....	255
ARALIK Ah, Tanrım	285
OCAK-ARALIK Özet.....	309

Yeni Yıl Kararları

YAPILMAYACAKLAR

Haftada on dört kadehten fazla alkollü içki içmeyeceğim. Sigara içmeyeceğim.

Makarna pişiricisi, dondurma makinesi gibi hiçbir zaman kullanılmayan raulfak aletlerine, sırf rafları süslesin diye alman, okumayacağım kitaplara ve -erkek arkadaşım olmadığına göre- süslü iç çamaşırlarına para harcamayacağım.

Beni gören birilerinin olabileceğini düşünüp, evin içinde pasaklı pasaklı dolaşmaktan vazgeçeceğim. I Kazandığımdan daha fazla harcamayacağım. Sinirlenip kontrolümü kaybetmeyeceğim.

Alkoliklere, işkoliklere, birine bağlanmaktan korkanlara, karısı veya sevgilisi olanlara, milliyetçilere, megalomanyaklara, kadın düşmanlarına, kaçıklara, beleşçilere ve sapıklara âşık olmayacağım. Anneme, Una Alconbury'yc ve Perpelua'ya sinirlenmeyeceğim. Erkekler yüzünden yıkılmayacağım, aksine ayaklarının üzerinde duran soğuk bir buz kraliçesi olacağım. Erkekleri sıkımayacağım, aksine onlarla makul, olgun ilişkiler kuracağım.

Kimsenin arkasından konuşmayacağım, herkese ılımlı yaklaşacağım. Para delisi bir kadın gibi, sırf patrona söz geçiriyor olabilmek amacıyla Daniel Cleavcr'la uğraşmaktan, onu kafama takmaktan vazgeçeceğim.

Erkek arkadaşımın olmamasını umursamayacağım, kendini bilen, kendi kendine yeten ve sevgilisiz de ayakta durabilen bir kadın olacağım (ayrıca bu bir erkek arkadaş bulmanın en iyi yolu).

YAPILACAKLAR

Sigarayı bırakacağım.

Haftada on dört kadehten az alkollü içki içeceğim.

Anli-selülit diyet uygulayarak kalçalarımı 8 cm. incelteceğim (her biri 4 cm.).

Evi gereksiz eşyalardan arındıracağım.

iki yıl veya daha uzundur giymediğim giysileri fakirlere vereceğim.

Daha iyi bir iş bulup kariyerimi yükselteceğim.
Para biriktireceğim. Hatta emeklilik sigortası yaptıracağımı.
Kendime daha çok güveneceğim.
Daha iddialı olacağım.
Vaktimi daha iyi değerlendireceğim.
Her gece dışarı çıkmayacağımı, evde kalıp klasik müzik dinleyerek, kitap okuyacağım.
Gelirimden bir kısmını hayır kurumlarına bağışlayacağım, insanlara karşı daha nazik ve yardımsever olacağım. Daha çok baklagil yiyeceğim. Sabahları uyanır uyanmaz yataktan kalkacağım.
Spor salonuna sandviç almaya değil, jimnastik yapmaya (haftada üç kez) gideceğim.
Fotoğrafları albümlere yerleştireceğim.
Yerlere saçılmış kasetlerle ayyaş bir D.J.'ye benzemek yerine, kaselileri istenildiği zaman bulunacak şekilde tarzlarına: göre (ronian-ttk/dans/canlı/feminisi vs) ayırıp düzenli bir şekilde yerleştireceğim.
Uygun biriyle birlikte olmaya başlayacağım. Videoyu çalıştırmayı öğreneceğim.

13-

OCAK

Oldukça Kötü Bir Başlangıç

I Ocak Pazar

59 kg (ama Noel sonrastındayız), alkol 14 (ama partinin 4 saati Yeni Yı/ın ilk gününe geldiği için 2 günü kapsıyor), sigara 22, kalori 5424.

Bugün tüketilen besinler:

2 paket isviçre dilim peyniri 14 minik, soğuk patates

2 Bloody Mary (içinde Worcester sosu ve domates olduğu için yiyecek olarak sayıyorum) 1/3

Brie peynirli Ciabatta dilimi kişniş otu — 1/2 paket

12 tane Milk Tray (Noel boyunca alınan şekerleri bir kerede yok edip güne taze başlamanın en iyi yolu) içinde peynir ve ananas bulunan 13 kokteyl Una Alconbury'nin hindisinden bir porsiyon, bezelye ve muz Una Alconbury'nin Bourbon bisküvisi, ahududu ve kremayla yapılmış, kiraz ve mclekotuyla süslenmiş Ahududu Sürprizi'nden bir porsiyon.

17

öğlen. Londra: Kendi evim. Off... Dünyada fiziksel, duygusal ve ruhsal olarak kendimi yapmaya hazır hissedeceğim son şey Una ve Geoffrey Alconbury'nin Grafton Underwood'taki Yeni Yıl Hindi Ziyafeti'ne gitmek. Geoffrey ve Una Alconbury, annemle babamın en yakın arkadaşları ve Geoffrey Amca'mın bıkip usanmadan, her görüşmemizde anlatıldığı gibi; beni çimenlerin üzerinde çıplak koşarken gördükleri günden beri tanıyorlar. Annem, geçtiğimiz yılın Ağustos ayında, bankaların bile tatilde olduğu bir günde, sabahın sekiz buçuğunda arayıp bu yemeğe gideceğime söz vermem için beni zorlamıştı. Ama bunu şeytani bir kurnazlıkla, çok dolambaçlı bir yolla yapmıştı.

"Merhaba hayatım. Noel hediyesi olarak istediğin özel bir şey var mı diye sormak için aramıştım."

"Noel mi?"

"Sürpriz bir hediye almak hoşuna gider miydi tatlım?" "Hayır!" diye haykırdım elimde olmadan.

"Özür dilerim. Demek istedim ki..."

"Valizin için tekerlekli taşıyıcı isteyip islemeyeceğini merak ettim."

"İyi ama benim valizim yok ki."

"Tabii ya. En iyisi ben sana küçük bir tekerlekli valiz alayım. Hani şu uçuş hosteslerinin kullandıklarından." "Benim zaten bir çantam var."

"Ama hayatım, o adi, yeşil şeyle ortalıkta dolaşamazsın. Çaresizlik içindeki Mary Poppins gibi görünüyorsun. Çekerek taşıyabileceğin bir valiz, içine ne çok şey sığdığını görersen şaşarsın. Kırmızı üzerine mavili mi islersin, yoksa mavi üzerine kırmızılı mı?" "Anne! Saat sabahın sekiz buçuğu, mevsim yaz, hava çok sıcak ve ben bir hostes valizi istemiyorum."

"Julie Enderby'da bir tane var. Ondan başka bir şey kullan-tmıyormuş." 18

"Julie Enderby da kim?"

•"Tatlım, Julie'yi tanıyorsun! Maviş Enderby'ın kızı Julie! Arthur Anderson'daki kıyak işle çalışan kız..."

"Anne..."

"Bütün seyahatlerinde onu kullanıyor..." "Küçük ve tekerlekli bir valiz istemiyorum."

"Bak ne diyeceğim: Baban, Jamie ve ben ortak olup sana büyük bir tekerlekli valiz alalım."

Çaresizlik içinde ahizeyi kulağımdan uzaklaştırdım. Noel'de tekerlekli valiz hediye etmek de nereden çıkmıştı? Telefonu tek-rar kulağıma yaklaştırdığımda "...şampuanlar ve köpükler için ayrı bir bölümü olanlarından da olabilir. Aklıma gelen bir başka şey de bir alışveriş arabasıydı," diye devam ediyordu.

Güneşli tatil gününün parlıtısına dayanamayan gözlerimi kırıştıtararak ümitsizlik içinde "Ya senin Noel için istediğin özel bir şey var mı?" diye sordum.

"Hayır, hayır," dedi çabucak. "Benim her şeyim var. Bir şey daha hayatım; Geoffrey ve Una'ntn Yeni Yıl Hindi Ziyafeti'ne geliyorsun değil mi?"

Birden telaşlandım. Ne bahane uyduracaktım? "Aslında ben... Sanırım o gün çalışmam gerekecek."

"Önemli değil, işten çıkınca gelirsın. Malcolm ve Elaine Darcy'nin de geleceğini söylemiş miydım? Mark'ı da getiriyorlar. Mark'ı hatırlıyor musun hayatım? Çok iyi bir avukat, çok para kazanıyor ve dul. Yemek sekizden önce başlamıyor."

Allahım, yine mi saçları ayırma çizgisinden çalı gibi fıskırmış luhaf giyimli bir hilkat garibesi!

"Anne, sana daha önce de söyledim; hiç kimseyle baş göz edilmek istemiyorum."

"Hadi hayatım, senin çırılçıplak çimenlerde koşurduğun günlerden beri Yeni Yıl ziyafetlerini Geoffrey ve Una veriyor. Mutlaka gelmelisin. Hem yeni valizini de kullanmış olursun."

19

23:45. Off... Yeni Yılın ilk günü kâbus gibi geçti. Bir kez daha yıla bizimkilerin evinde ve lek kişilik bir yatakta başladığıma inanmıyorum. Bu benim yaşımdaki biri için utanç verici. Camda bir sigara içsem kokusunu duyarlar mı acaba? Akşamdan kal-malığımı üzerimden atarım umuduyla bütün gün evde oyalandıktan sonra, teslim olup Hindi Ziyafeli'ne gitmek üzere yola çıktım. Alconbury'ye varıp saat kulesi gibi ses çıkaran zillerini çaldığımda, midemdeki bulantı, basımdaki dönme ve ağızımdaki kötü tatla, hâlâ kendi dünyamdaydım. Ayrıca yolda MI yerine dalgınlıkla Mō'ya girip, dönecek bir yer buluncaya kadar Birmingham yolunun yarısını gitmek zorunda kaldığım için duyduğum öfke de devam ediyordu. Öyle küplere binmişim ki, sinirimi boşaltmak için çok tehlikeli bir şey yapıp gaz pedalına basıp durdum. Kapıyı açmaya gelen Una Alconbury'nin silüetinin -buzlu camın arkasından çok tuhaf görünüyordu- yaklaşıp beni kollarının arasında boğmasını sessizce izledim.

"Bridget! Neredeyse senden ümidi kesmiştik. Mutlu Yıllar! Yemeğe sensiz başlamak üzereydik."

Ben ayakta durabilmek için yandaki rafa tutunurken, o lek bir hareketle beni öpmeyi, paltomu çıkarıp merdivenin parmaklığına asmayı, yanağımda bıraktığı ruj izini silmeyi ve bana kendimi suçlu hissettirmeyi başarmıştı. "Üzgünüm, kayboldum." "Kayboldun mu? Hay Allah. Ne yapacağız biz seninle? Hadi gir içeri."

Beni buzlu camların arasından geçerek gittiğimiz salona götürürken "Hey millet! Kaybolmuş!" diye bağıırıyordu.

Baklava desenli bir kazak giymiş olan Geoffrey Alconbury, "Bridgett Mutlu Yıllar!" dedi. Bir jokey Bruce Forsylh adımı attı ve bana öyle bir sarıldı ki; Boots olsaydı onu doğru karakola götürürdü.

20

Pantolonunu çekıştirerek ve kızararak "Öhöm," dedi. "Hangi kavşaktan geldin?"

"On dokuzuncu kavşaktan ama bir sapak vardı..."

"On dokuzuncu kavşaktan ha! Una, on dokuzuncu kavşaktan gelmiş! Daha başlamadan yolculuğunu bir saat uzatmışsın. Gel sana bir içki koyalım. Eee... Aşk hayatın nasıl bakalım?" . Aman Tanrım. Şu evli insanlar bunun hiç de nazik bir soru olmadığını neden bir türlü anlayamıyorlar? Biz onlara gidip, "Evliliğiniz nasıl gidiyor bakalım? Hâlâ seks yapıyor musunuz?" diye haykırıyor muyuz? Otuzlu yaşlarda flört etmenin, yirmi iki yaşındayken olduğu gibi seçici olmaksızın ve umarsızca yapılmadığını ve "Dün gece evli sevgilim üzerinde minicik angora bir üst ve jarliyerleriyle çıkageldi ve bana gay/seks düşkünü/uyuşturucu bağımlısı/ruh hastası olduğunu söyledikten sonra beni yapay bir penisle becerdi,"hin, "Süper. Teşekkürler,"den daha dürüst bir cevap olduğunu artık herkes biliyor olmalı.

iyi bir yalancı olmadığım için, bir süre utangaç bir yüzle bir şeyler geveledikten sonra "iyi," dedim ve Geoffrey "Demek hâlâ bir sevgilin yok!" diye gürlledi.

"Bridget! Ne yapacağız biz seninle?" dedi Una. "Ah siz kariyer düşkün kızlar. Oh bilmiyorum! Biliyorsun; sonsuza kadar erteleyemezsin. Zaman geçiyor."

"Yaa evet," dedi serisini havada savurarak konuşan Brian En-derby (Ketlerin'deki Rotary'nin eski başkanı Mavis'le evli). "Nasıl olur da bir kadın senin yaşına gelene kadar evlenmeden durabilir?"

Neyse ki kolumdan tutarak, "Seni gördüğüme çok sevindim Bridget," diyen babam beni bu durumdan kurtardı. "Annen, senin parçalarım bulabilmek amacıyla Northamptonshire Polis Teşkilatı'na bütün bölgeyi dış fırçalarıyla süpürtme telaşında. Ona bir görün de, ben de rahat edeyim. Tekerlekli valiz nasıl?"

21

"Her yönüyle büyük. Ya kulak kılı makası nasıl?" "Harika, -biliyorsun- makas gibi."

Sanırım hediyesini beğenmişti. O anda arkamı dönmeseydim ben de kendimi iyi hissedecektim ama... Mark Darcy. Ha ha. Annemin haftalardır her telefonda ısrarla bahsettiği Mark: "Darcy-leri mutlaka hatırlıyorsunuzdur tatlım: Biz Buckingham'da otururken gelmişlerdi, birlikte havuzda oynamıştınız!", "Sana Malcolm ve Elaine'nin, Una'nın Yeni Yıl Hindi Ziyafeti'ne Mark'ı da getireceklerini söylemiş miydin? Amerika'dan yeni döndü, boşanmış. Holland Park civarında bir ev arıyor. Karısıyla kötü günler geçirmiş. Şu Japonlar da ne kötü bir ırk."

Başka bir görüşmede yine damdan düşer gibi: "Mark Darcy'yi hatırlıyor musun tatlım? Malcolm ve Elaine'nin oğlu, çok başarılı bir avukat, karısından boşanmış. Elaine devamlı çalıştığını ve çok yalnız olduğunu söylüyor. Sanırım Una'nın Yeni Yıl Hindi Ziyafeti'ne o da gelecek."

Neden doğrudan "Hayatım, Hindi Ziyafeti'nde Mark Darcy'yi kafesle tamam mı? O çoh zengin bir adam," demiyor merak ediyorum.

Daha mideme bir yudum bile içki indiremeden, Una Alcon-bury "Gel de Mark'la tanış," diyerek çekiştirmeye başladı, insanların biriyle aranızı yapmaya çalışması zaten utanç verici ama akşamdan kalmalığınızı üzerinizden atmaya çalışırken ve bir oda dolusu yaşlı insan sizi seyrediyorken Una Alconbury tara-• findan buna zorlanmak bambaşka bir rezalet.

Kötü karısından boşanmış, zengin -oldukça uzun boylu* Mark, tüm odaya sırtını dönmüş, Alconburylerin raflarını süsleyen -Geoffrey'nin Reader's Digest'tan islediği, çoğu Nazi diklatörlüğüyle ilgili- deri ciltli kitapları inceliyordu. Bir partide züppe bir tavırla herkesten uzak, kendi başına bir köşede dikilen birine Bay Darcy diye hitap etmek çok saçma geldi o anda. Bu, bü-

22

tün geceyi "Cathy" diye bağırarak ve kafasını bir ağaca vurarak geçirmekte ısrar eden birine Heathcliff diye seslenmek gibi bir şeydi.

"Mark!" dedi Una sanki Noel Baba'nın perilerinden biriymiş gibi. "Seni çok hoş biriyle tanıştıracam."

Arkasını döndüğünde, arkadan zararsız bir mavi kazak gibi görünenin aslında daha çok yaşlı spor spikerlerinin tercih ettiği, V-yakalı ve baklava desenli bir kazak olduğunu gördüm.

Arkadaşım Tom'un sık sık söylediği gibi; biriyle çıkmaya başladığımızda ayrıntılara yelerince dikkat elsek, hem zamandan, hem paradan lasarruf etmiş oluruz. Beyaz bir çorap, kırmızı bir pantolon askısı, gri bir ayakkabı veya bir gamalı haç, telefon numaralarını alıp vermeye, pahalı öğlen yemeklerine kaşık sallamaya hiç gerek olmadığını, bu ilişkinin zaten yürümeyeceğini gösteren minik işaretlerdir.

"Mark, bu Colin ve Pam'in kızı, Bridget," dedi Una utana sıkıla. "Bridget yayıncılık yapıyor, değil mi Bridget?"

Neden bilmiyorum ama sanki telefon bağlantısıyla bir radyo programına katılmışım da, birazdan arkadaşlarım Jude, Sharon ve Tom'a, kardeşim Jamie'ye, ofisteki herkese, anneme ve babama, ve son olarak da Hindi Ziyafeti'ndekilere sevgilerimi iletmek için Una'dan izin işleyecekmişim gibi bir lavırla "Evel, öyle," diye cevap verdim.

"Eh, ben arlık siz gençleri yalnız bırakayım," dedi Una. "Za-len herhalde arlık biz limonlardan sıkılmışsınızdır."

"Aman efendim," dedi Mark. Onun başarısızlıkla sonuçlanan gülümseme girişiminin ardından elini göğsüne basılarak üz bir kahkaha alan Una, başını sallayarak uzaklaştı ve sonunda bizi yalnız bırakabildi.

"Eee... Şey... Hiç kilap... Son günlerde hiç güzel bir kitap okudun mu?" dedi.

23

Aaah. Allah aşkına.

En son ne zaman doğru düzgün bir kitap okuduğumu hatırlayabilmek için beynimi zorladım. Bir yayıncının boş zamanlarında kitap okuması, çöpcülük yapan birinin akşamları bir domuz ahırında yaşamak zorunda kalmasına benziyor. Erkekler Mars'tan, Kadınlar Venüs'ten adlı kitabın yarısındaım ama birazcık tuhaf biri de olsa, Mark Darcy'nin henüz kendini bir Marslı olarak kabul etmeyeceğini düşündüm. Sonra birdenbire aklıma doğru düzgün bir kitap geldi. "Backlash1, Susan Faludi'nin," dedim bir zafer kahramanı edasıyla. Aslında okumamıştım bile ama Sharon o kadar çok anlatmıştı ki, okumuş gibiydim. Ayrıca baklava desen kazaklı bay çokbilmişin feministlerle ilgili beş yüz sayfalık bir kitabı okumamış olduğundan da emindim. "Yaa, gerçekten mi?" dedi. "Daha ilk çıktığında okumuştum. Sence de fazla taraflı değil miydi o kitap?"

"Şey... Pek değil," dedim çabucak ve konuşacak başka şeyler bulabilmek için beynimle boğuştum. "Yeni Yıl'ı ailenle birlikte mi geçirdin?"

"Evet." dedi sabırsızlıkla. "Ya sen?"

"Evet. Yo, hayır. Dün gece Londra'da bir partideydim, içliğim içkilerin etkisinden hâlâ kurtulamadım." Sırf annem ve Una erkeklerin ilgisini çekemediğimi, Mark Darcy'yle konuşmayı bile beceremediğimi düşünmesinler diye çaresizlik içinde gevezelik ediyordum. "Ama zaten Yeni Yıl için alınan kararları ilk günden uygulamaya başlamamız beklenemez, değil mi? Ne de olsa kutlamalar her zaman Yeni Yılın ilk gününe sarkıyor; sigara içenlerin -vücutlarında bol nikotin olduğu halde- saat on ikiyi vurduğunda birden sigarayı bırakmaları çok saçma olurdu. Ayrıca ilk

'Backlash: Yeniliğe /ıcrıjı ıııııııı aykırı tepfei. (Ç.N..) 24

günden diyet yapmak da iyi bir fikir değil çünkü içkinin etkisinden kurtulmak için zaman zaman bir şeyler yemen gerekiyor. Bence aldığımız kararları 2 Ocakta uygulamaya başlamak çok daha akıllıca."

"Bence şimdi de bir şeyler yesen iyi olur," dedi ve beni kitap tadarının önünde, tek başıma öylece dikilirken bırakarak büfeye gitti. Herkes beni izliyordu ve akıllarından geçenleri okuyabiliyordum: "İşte Bridget bu yüzden evlenemiyor. Erkekleri kendinden uzaklaştırıyor." işin kötüsü, annem ve Una Alconbury bu kadarıyla da kalmadılar. Beni tekrar Mark Darcy'nin kollarına atmak gibi korkunç bir amaçla, elimde salatalık ve seri tepsileriyle ortalıkta dolaşmaya zorladılar, ilk denemelerinde onları hayal kırıklığına uğratmama öyle bozulmuşlardı ki, Mark Darcy'ye birkaç adım yaklaştığım anda Una, Will Carling gibi odanın ortasına fırlayıp "Mark, gitmeden önce Bridget'in telefon numarasını alsana! Böylece Londra'da da görüşebilirsiniz!" diye haykırdı.

Kızarmaktan kendimi alamadım. Vücudumu saran yakıcı sıcaklığın boynuma doğru yükseldiğini hissediyordum. Mark bütün bunları benim yaptırdığımı düşünecekti.

"Bridget'in Londra'daki hayatının yeterince yoğun olduğundan eminim Bayan Alconbury," dedi. Hıh. Ondan telefon numaramı istemesini ya da benzer bir şey yapmasını beklemiyordum ama beni islemediğini herkesin gözü önünde açıkça belli etmesini de istemiyordum. Başımı önüme eğdiğimde, üzerinde sarı renkli arı resimleri olan beyaz çoraplarını gördüm.

"Seni bir salatayla kandıramaz mıyım?" dedim. Yanına gitmemin telefon numarasıyla alakası olmadığını, tek amacımın salata servisi yapmak olduğunu göstermek istiyordum.

"Teşekkür ederim, almayacağım," dedi korku veren bakışlarla.

25

"Emin misin?" diye ısrar ettim. "Peki dolma zeytin ister misin?"

"Hayır, gerçekten istemiyorum."

"Ya soğan?" dedim. "Pancar?"

.Çaresiz, bir zeytin aldı. "Teşekkür ederim."

"Umarım beğenirsin," dedim galibiyet sevinciyle.

Partinin sonuna doğru annesi ve Una tarafından kafasının si- şirildiğini gördüm. Sonra onu sürükleyerek yanıma getirdiler ve arkasında dikilip "Londra'ya dönecek misin? Ben burada kalıyorum ama seni götürmesi için arabamı çağırabilirim," demesini izlediler.

"Ne yani kendi kendine mi gelecek?" dedim.

. Evet anlamında göz kırptı. Una "Aman sen de!" dedi. "Mark'ın şirket arabası ve şoförü var aptal."

"Teşekkür ederim," dedim. "Çok incenin ama ben yarın sabah trenle döneceğim."

14:00. Offf... Neden bu kadar iticiyim? Neden? Arı desenli çorap giyen bir adam bile benim dehşet verici olduğumu düşünüyor. Yeni Yıl'dan nefret ediyorum. Herkesten nefret ediyorum, Daniel Cleaver hariç. Neyse, masamın üzerinde Noel'den kalma tepsi büyüklüğünde bir Cadbury's Dairy Milk'le birlikte minyatür cinim ve toniğim var. Birazdan hepsini tüketeceğim ve kendime geleceğim.

3 Ocak Salı

59.7 kg (korkunç bir hızla şişmanlığa doğru ilerliyorum -neden? neden?), alkol 6 (mükemmel), sigara 23 (ç. i.), kalori 2472.

26

09:00. Of, işe gitmenin düşüncesine bile katlanamıyorum. Bunu cazip kılan tek şey Daniel Cleaver'ı görme fikri ama yine de gitmesem daha iyi, çünkü şişmanım, çenemde bir sivilce var ve tek istediğim mindere çöreklenip çikolata yiyerek Noel özel programlarını izlemek. Noel zamanı bir sürü maddi ve manevi sıkıntıya katlanmak, tam alışmaya başladığın zaman da sağladığı bütün rahatlıkların elinden alınması hiç adil değil. Günlük işleri erteleyip istediğim kadar yatmaya, canımın istediği her şeyi mideye indirmeye ve sabahları bile her fırsatta alkol tüketmeye iyiden iyiye alışmış ve bunu sevmişim. Şimdi de birdenbire kendimizi disipline etmemiz ve tazı gibi olmamız bekleniyor.

22:00. Benden biraz daha kıdemli diye bana emir verebileceğini zanneden Perpetua, bu sabah emirler yağdırarak canımı sıktı. Ayrıca zengin erkek arkadaşı Hugo'yla birlikte almayı planladıkları yarım milyon poundluk evle ilgili yaptığı konuşmalar da kafa şişirdi: "Aval, avat, kuzeye bakıyor ama çok akıllıca bir şey yapmışlar; ışık..."

Memnuniyetle onu izledim: Daracık kırmızı bir etekle sarmalanmış, kocaman, soğan biçimindeki kalçalarını, üzerine giydiği geniş çizgili tuhaf yeleğini... Böylesine kendini beğenmiş olmak ne güzel bir nimet. Perpetua Renault Espace kadar geniş olsaydı bile bunu hiç umursamazdı. O neşeye Fulham Yolu civarında porselen kedili lambalar ararken ben kim bilir kaç saatimi, kaç ayımı, kaç yılımı kilolarımı dert ederek geçirmiştim. Kadın neredeyse neşe içinde yüzüyor. Mutluluğun aşktan, paradan veya sağlıktan değil, ulaşılabilir hedefler seçmekten kaynaklandığı araştırmalarla kanıtlandı. Peki diyet böyle bir hedef değilse nedir? Noel'in bittiği fikrine alışamadığım için eve dönerken çikolata şeklindeki ağaç süslerinden (bir paket) ve 3.69 pounda bir şi-

27

şe Norveç'te veya Pakistan'da ya da benzer bir yerde üretilmiş köpüklü şarap aldım, Noel ağacımın ışığı altında, Noel özel programı olduğunu hayal ettiğim Doğu Yakasındakiler'i izlerken, aldıklarımı, birkaç üzümlü tartı, Noel pastasından kalanları ve biraz da Slilton'ı afiyetle bir güzel mideye indirdim.

Ama şimdi yaptığımdan utanıyor ve kendimi iğrenç hissediyorum. Yağların vücudumdan taşılığını fark edebiliyorum. Olsun. Bazen kimyasal bir çöplükten çıkıp arınarak bir Anka kuşuna ya da Michelle Pfeiffer'a dönüşebilmek için, öncelikle o iğrenç toksit yağ fıçısına girmek zorunda kalırsınız. Yarın yeni bir Spartan sağlık ve güzellik rejimi başlayacak.

Aaah... Daniel Cleaver... Şeytani bir çapkinken aynı zamanda başarılı ve zeki olması çok hoşuma gidiyor. Bugün annesinin Noel hediyesi olarak aldığı akik merdane askısını bir penis figürü zanneden teyzesini anlatırken çok komikti. Gerçekten çok hoştu. Bana ilginç bir Noel hediyesi alıp almadığımı sordu, hem de kur yaparak! Sanırım yarın siyah mini eteğimi giyeceğim.

4 Ocak Çarşamba

60.3 kg (acil durum; Noel boyunca vücudumda bir kapsül gibi biriken yağlar deri altına yayılıyor), alkol 5 (daha iyi), sigara 20, kalori 700 (ç. i.).

16:00. Ofis. Acil durum! Biraz önce Jude'la konuştum, tki gözü iki çeşme, ağlamaktan konuşamıyordu. Sonunda cep telefonundan aradığını, bir toplantı yemeğindeyken özür dileyerek

1 'Eastndcrs': Doğu Yakasındakiler, İngiltere'de yayınlanan popüler bir dizi (Ç-N.) 28 masadan kalkmak zorunda kaldığını, makyaj çantasının yanında olmadığını ve Alice Cooper'inkiler gibi olmuş gözleriyle tuvalette mahsur kaldığını anlatabildi. On sekiz aydır ayrılıp ayrılıp barıştığı erkek arkadaşı; Alçak Richard (kendini beğenmiş korkak), birlikte tatile çıkmak isteyip istemediğini sorduğu için . Jude'u terk etmiş. O da her zamanki gibi bütün olanlar için kendini suçluyordu.

"Ona çok fazla bağılıyım. Sadece ona ihtiyaç duyduğum için değil, egomu tatmin etmek istediğim için ondan çok fazla şey bekledim. Allahım, keşke zamanı geri alabilseydim." Hemen Sharon'ı aradım ve 18:30'da Cafe Rouge'da acil bir toplantı yapmaya karar verdik. Umarım Allahın belası Perpe-tua'ya bulaşmadan sıvışabilirim.

23:00. Sıkı bir akşamdı. Sharon birden kendi teorisini Richard'a uyarladı: Oluz yaşın üzerindeki bütün erkekleri yangın alevi gibi sarmalayan "duygusal kaçıklık". Ona göre, kadınlar yirmili yaşlardan oluzlu yaşlara doğru ilerledikçe güç dengesi ağır ağır değişim gösteriyor. En çirkin kızlar bile varoluş sorunuyla savaşarak sinirlerini yıpratıyorlar: Tek başına ölmek ve üç hafta sonra vücudunun yarısı bir Alsas çoban köpeği tarafından yenmiş olarak bulunmak korkusu sarıyor hepsini. Hep aynı tarzda yer-leşirilmiş raflar, çıkırıklar ve arlık kullanılmayan seksi eşyalar yığını elbirliği edip kendini aplal gibi hissemeni sağlıyor, Joanna Lunley ve Susan Sarandon'ı düşünerek ne kadar zaman harcadığın hiç önem laşmıyor.

"...ve Richard gibi erkekler," diye ateş püskürerek devam etli Sharon, "bağlanmaktan, olgun ve şerefli davranmaktan ve kadınla erkek arasında doğal olarak gelişen şeylerden paçalarını sıyırmaya çalışırlar."

Bu sırada Jude ve ben paltolarımızın içine iyice sinip, bir ta-
29

raftan "Şşşt, pişşt" deyip bir laraftan da kaş göz işaretleri yaparak onu sakinleştirmeye çalışıyorduk. Ne de olsa bir kadını erkeklerin gözünde itici gösterecek şeyler arasında ateşli bir feminizm savunucusu olmaktan daha kötü bir şey yoktur.

"Tatile birlikte çıkmayı önererek çok fazla ileri gittiğini söylemeye nasıl cüret eder?" diye haykırdı Sharon. "Neden bahsediyor bu herif?"

Dalgın dalgın Daniel Cleaver'ı düşünürken, bütün erkeklerin Richard gibi olmadığını söyleme gafletinde bulundum. Bunun üzerine Sharon bizim arkadaşlarımıza musallat olan duygusal kaçıkların uzun, öğretici bir listesini yaptı. Birinin on üç yıldır beraber olduğu erkek arkadaşı birlikte yaşamının sözünü bile etmeye yanaşmıyor; bir başkası sadece dört kez çıktığı bir adam tarafından olaya çok ciddi baktığı gerekçesiyle terk edilmiş; bir başkası da üç ay boyunca sonu gelmez evlenme teklifleriyle peşinden koşan adamın teklifini reddetmesinden sadece üç hafta sonra aynı vaatlerle en yakın arkadaşının peşine düştüğünü görmüş. "Biz kadınlar hassasız çünkü aşk için fedakarlık yapmaya yanaşmayan öncü bir jenerasyonuz ve ekonomik güce sahibiz. Yirmi yıl sonra erkekler çıldırmaya bile cesaret edemeyecekler çünkü buna yeltendiklerinde yapacağımız tek şey, suratlarına bakıp gülmek olacak!" diye bağırdı Sharon. Bu sırada Sharon'la aynı şirkette çalışan Alex Walker, yanında kendisinden en az sekiz kat daha çekici, taş gibi bir sarışınla çıkageldi. Merhaba demek için de yanımıza uğradı. Sharon, "Bu yeni kız arkadaşın mı?" diye sordu. Alex "Eee... şey... bilirsiniz işte, o öyle olduğunu düşünüyor ama birlikte değiliz, sadece yatıyoruz. Aslında buna bir son vermem gerekiyor ama... işte..." diye cevap verdi ukala bir tavırla.

"Bu ne saçmalık! Seni işe yaramaz küçük salak. Şimdi gidip o kızla konuşacağım," diyerek hışımla ayağa kalktı bizim Sha-
30

ron. Alex pek huzurlu ilişkisini korumaya çalışmanın paniğiyle hızla uzaklaşırken, Jude ve ben onu zor zaptedebildik.

Sonuçta üçümüz birlikte bir strateji oluşturduk: Onun, Çok Seven Kadınlar kafayı yemek yerine Erkekler Mars'tan, Kadınlar Vcnüs'ten'i okuması gerektiğine ve bu kitabı okuduğunda, Richard'ın davranışlarının, Jude'un onu çok sevip üzerine fazla düşmesinden değil, Richard'ın geri dönmek için ilk önce uzaklaşması gereken Marslı bir lastik banda benzemesinden kaynaklandığını görebileceğine karar verdik.

"iyi ama bu arada onu aramalı mıyım, yoksa aramamalı mıyım?" dedi Jude.

Tam ben "Ara" derken, Sharon "Arama!" diye atıldı.

Jude gilliklen sonra -05:45'te kalkmak ve 08:30'da başlayan işinden önce jimnastiğe ve bir randevuya gitmek zorundaydı (çılgın)- birden Jude'a Alçak Richard'ı alçak olduğu için lerk etmesini öğütlediğimiz için büyük bir vicdan azabına kapılıp kendimize kızdık ama sonra Sharon bunu son yaptığımızda tekrar barıştıklarını ve Jude'un Richard hakkında tüm söylediklerimizi ona anlattığını hatırlattı. Artık onu her gördüğümüzde utancımızdan yerin dibine geçiyoruz çünkü o bizim cehennemden gelen Orospu Kraliçeler olduğumuza inanıyor (Jude'a sorarsanız, bu biraz yanlış bir tanım çünkü içimizdeki orospuları keşfetmemize rağmen onları henüz serbest bırakmamışız).

5 Ocak Perşembe

59 kg (müthiş ilerleme — neşe ve seks yapına ümidi sayesinde 1300 gram yağ yakıldı), alkol 6 (parti g<>? önünde bulundurulursa ç. i.), sigara 12 (basan devam ediyor), kalori 1258 (aşk, kilo vermek uğruna debelenme ihtiyacını ortadan kaldırdı).

31

11:00. Ofis. Aman Allahım! Az önce Daniel Cleaver'dan bir mesaj aldım. Perpelua'ya çaktırmadan CV yazmaya çalışırken (kariyer yükselime hazırlığı) ekranın üst kısmında Mesajınız Dar yazısı belirdi. Bu, iş dışındaki herhangi bir şey kadar sevindirdi beni. Hemen aldım, mesajın altında Cleave'ı görünce gözlerim yuvalarından oynadı. Bir an bilgisayarına bağlanıp işimi yapmadığımı fark ettiğini düşündüm ama hemen mesajı okudum.

Mesaj: Jones

Görünüşe bakılırsa eteğini giymeyi unutmuşsun. Sanırım personelin işe her zaman tamamen giyinik olarak gelmesi gerektiği iş sözleşmesinde de açıkça belirtilmişti. Cleaue Ha ha! Kesinlikle kur yapıyor. Bir kaçığın inanılmaz sıkıcı metni üzerinde çalışıyormuş gibi yaparak bir süre düşündüm. Daniel Cleaver'la hiç mesajlaşmamıştım. Bu işin en güzel yanı: Karşınızdaki patronunuz bile olsa, söyleyeceklerinizi çok rahat söyleyebilmek, halta ukalalık yapabilmek. Hem de mesajı göndermeden önce düşünmek için bir sürü vaktiniz oluyor. Gönderdiğim mesaj şöyleydi:

Mesaj: Cleaue

Bayım, mesajınız beni çok şaşırttı. Dikerken kumaşı biraz hesaplı kullanılmış diye nitelendirilebilecek bir eteğin gerçekte uar olmadığını söylemek çok yanlış bence (yayın dünyasında en çok önem uerdi-ğimiz şey de tutumluluk değil mi?). Jones

32

Heyecandan çıldırmış bir halde yanıtını bekledim. Mesajınız Uar yazısını görünce mesajı hemen aldım:

KRFR'NİN MOTOSİKLETİ'nin düzeltilmiş çıkışlarını masamdan alan düşüncesiz her kimse, derhal geri getirme nezaketini göstereceğin LÜTFEN! Diane
lyyy... Sonra da hiçbir şey gelmedi.

Öğlen. Allahım, Daniel mesajıma cevap yazmadı. Herhalde sinirlendi. Belki de etekle ilgili söylediklerinde ciddiydi. Allahım, Allahım! Mesaj canavarının hismine uğradım ve patrona ukalalık eltim.

12:10. Belki de henüz okumamıştır. Onu geri almanın yolunu bir bulabilsem. Birazdan etrafı şöyle bir kolağan edeyim de Da-niel'in odasına girip mesajı silmenin imkânı var mı bir bakayım.

12:15. Oh be! Her şey açığa kavuştu. Pazarlama bölümünden Simon'la bir görüşme yapıyor. Geçerken bana bir bakış attı. Heyyoooü! Mesajınız Uar:

Mesaj: Jones

Eğer ofisin içinde eteğinin »arlığını kanıtlamak için gezindiysen şunu söylemeliyim ki, sonuç kesinlikle başarısız. Hiç şüphe yok ki etek şu anda sınırlarımız dahilinde bulunmuyor. Voksa hastalanıp ene mi gitti? Cleaue .

33

Hemen ardından Mesajınız Uar bir daha belirdi:

Mesaj: Jones

Eğer etek gerçekten hastalandıysa, son on iki ay içinde kaç gün hastalık izni kullandığına bak. Bu eteğin ikide birde hastalanıp durması numara yaptığı fikrini uyandırıyor. Cleaue
Hemen cevap yazdım.

Mesaj: Cleaue

Elbette ki etek sağlıklı bi şekilde, olması gereken yerde duruyor. Yönetimin bu ısrarlı yaklaşımı çok şaşırtıcı. Etek için duyulan bu büyük endişe, ondan çok yönetimin hasta olduğuna işaret ediyor.

Jones

Hımmm... Sanırım hafif bir cinsel taciz ithamı içeren son kısmı çıkaracağım, çünkü Daniel Cleaver tarafından taciz edilmek çok hoşuma gicjiyor.

Kahretsin.' Biraz önce Perpetua geçti yanımdan ve omzumun üzerinden ekranımdakileri okumaya kalktı. Çabucak ekranı değiştirmeyi başardım ama yine de yüzüme gczüme bulaştırdım çünkü bu sefer de CV çıktı karşıma.

"Okumayı bitirdiğin zaman haberim olsun, tamam mı?" dedi Perpetua yılışık yılışık. "Senden faydalanamadığımı görmek hiç hoşuma gitmez."

Tekrar telefonunun başına döndüğü anda -"Açıkçası şunu merak ediyorum Bay Birket: Oraya vardığımız anda dördüncü oda diye bahsettiğiniz şeyin mutfak dolabı büyüklüğünde bir

34
havalandırma odacığı olduğunu göreceğimiz halde neden üç odalı bir eve ısrarla dört odalı diyorsunuz?"- işime döndüm, işte gönderdiğim mesaj:

> Mesaj: Cleaue

Elbette ki etek sağlıklı bi şekilde, olması gereken yerde duruyor. Yönetimin bu İsrarlı yaklaşımı çok şaşırtıcı. Endüstri mahkemeleri, gazeteler us us. Jones .

inanmıyorum. Cevap şöyle:

Mesaj: Jones

Bir diyeceksin Jones, bi değil. İsrarlı, İsrarlı değil.

Lütfen hiç olmazsa imlanı düzeltmeye çalış. Dil sa-

*•

bit olmaktan çok, sürekli değişen ve gelişen bir iletişim aracı olsa da (Bkz. Hoenigsuald) imla konusunda bilgisayarından yardım alabilirsin. Cleaue

Tam gülünç duruma düştüğüm için kendimi kötü hissedecektim ki, pazarlamadan Simon'la birlikte yanımdan geçen Daniel, lek kaşı yukarıda, eteğime çok seksi bir bakış attı. Şu mesajlaşma işini seviyorum. Yine de imla çalışmak lazım. Ne de olsa dil eğitimi aldık.

6 Ocak Cuma

17:45. Daha mutlu olamazdım. Eteğin varlığına dair mesajlaşmalar akşama dek sürdü.

Saygıdeğer patronumun işten kaytar-

dığına inanıyorum. ikinci patron Perpetua düşünülduğünde çok tehlikeli bir durumdu çünkü mesajlarla uğraştığımı biliyordu ve köpürmüştü. Mesajlaştığım kişinin asıl patron olması işe bağlılık konusunda çelişkili bir durum oluşturuyor ama birazcık akli olan herkes böyle eşitlikten uzak bir oyunda sorumluluğun patronun üzerinde olduğunu bilir. Aldığım son mesaj şöyleydi:

Mesaj: Jones

Önümüzdeki hafta sonu şu bizim rahatsız eteğe bir buket göndermek istiyorum. Lütfen iletişim için ge-. rekli numarayı sen temin et çünkü bilinen sebeplerden dolayı "Jones" adının yazılışının doğruluğundan emin olamıyorum ve bu ismi dosyada boşu boşuna aramış olmaktan korkuyorum. Cleaue

Eweett! Evet! Daniel Cleaver tel. no.mu istiyor. Ben mükemmelim. Dayanılmaz bir Seks Tanrıçası'yım. Yaşasın!

8 Ocak Pazar

58.300 kg. (c. i., felaket iyi ama ne önemi var ki?), alkol 2 (mükemmel), sigara 7, kalori 3 J 00 (holü).

14:00. Tanrım, neden bu kadar iticiyim? Nasıl oldu da benimle gönül eğlendiren Daniel'la çıkmak için ölürken hafta sonu için hiçbir plan yapmamamın sebebinin rahat rahat çalışma isteği olduğuna inandırabüdüm kendimi? Gözlerimi psikopatça telefona dikerek ve sürekli bir şeyler yiyerek iğrenç bir şekilde harcadım

36

iki koca günü. Neden aramadı? Neden? Bende bu kadar kötü olan ne var ki? Arayacak olsaydı mutlaka hafta sonunda arardı. Madem aramayacaktı neden telefon numaramı istedi? Kendimi toparlamalıyım. Jude'u arayıp bu durumdan kurtulmama yardımcı olarak uygun bir kitap isteyeyim; belki doğu dinleri ile ilgili bir kitap.

20:00. Telefon alarmı! Tom'muş, telefonik bir gelişme var mı diye soruyor. Kendine kocakarı demekten tuhaf bir zevk alan Tom, Daniel meselesinde bana büyük destek veriyor. Onun teorisine göre homoseksüeller ve otuzlu yaşlardaki bekâr kadınlar arasında doğal bir bağ varmış çünkü her iki grup da ailelerini hayal kırıklığına uğratar ve toplum tarafından da dışlanırmış. Ne kadar sevimsiz olduğum konusunda kafasını şişirmeme katlanabildi ama önce kahrolası Mark Darcy, sonra da kahrolası Daniel tarafından terslendiğimi söylediğimde pek rahatlatıcı bir laf etli: "Mark Darcy mi? iyi ama o adam şu ünlü insan hakları savunucusu avukat değil mi?"

Hımmm. Evet, öyle ya. Peki benim etrafta sevimsiz olmak ta-kınlısıyla dolaşmak zorunda kalmama hakkım ne olacak?

23:00. Daniel'in araması için çok geç oldu artık. Çok üzgünüm, çok da kırgın.

9 Ocak Pazartesi

58.300 kg., alkol 4, sigara 29, kalori 770 (ç. i. ama ne kıymeti var?)

Ofisle kâbus gibi bir gün geçirdim. Bütün sabah kapıya bakarak Daniel'in gelmesini bekledim. Saat 11:45'te birden irkildim.

37

Kulak kabartmalı mıydım?

Perpetua telefonun öbür ucundakine haykırdı: "Daniel mı? Croydon'da bir toplantıda. Yarın dönecek." Telefonu sertçe kapattı ve "Allahım şu salak kızlar da ne çok arıyor!" diye söylendi. Paniklen çıldırmış bir halde Silk Cut'ıma uzandım. Hangi kızlar? Ne yani? Günü öylesine geçirdim, eve giuim ve bir çılgınlık anımda (yo, hayır, bunu yaptığıma inanamıyorum) Dani-el'i arayıp telesekrelerine "Selam, ben Jones. Sadece nasıl olduğunu ve söylediğin gibi etek-sağlığı zirvesini gerçekleştirmek için görüşmek isleyip islemediğini merak elmişlim," diyen bir mesaj bıraktım.

Daha ahizeyi yerine koyduğum anda acilen Tom'u aramam gerektiğini düşündüm. Sakin sakin konuşarak her şeyi ona bırakmamı, aynı numarayı birkaç kez arayarak Daniel'in telesekrelerindeki notu silebileceğimiz kod numarasını öğreneceğini söyledi. Tam sonunda gerekli kod numarasını bulduğunu düşündüğü anda Daniel telefonu açlı ve Tom "üzgünüm yanlış numara," diyeceği yerde elinde ahizeyle öylece durdu. Böylece Daniel o çılgın mesajı dinlemekle kalmayıp bir de bu akşam onu on dördü kez arayanın ben olduğumu ve ona ulaştığım anda da telefonu yüzüne kapattığımı zannedecek.

10 Ocak Salı

57.800 kg., alkol 2, sığ/anı O, kalori 998 (mükemmel, ç. i., bir azl-zc hatlar saf'ye temizim). Gönderdiğim mesajdan duyduğum utancın verdiği sıkıntıyla ezile büzüle girdim ofise.

Danicl'dan kopmaya kesin karar ver-

38

mistim ama dayanılmaz yakışıklı görünüyordu ve yine herkesi güldürüyordu; yelkenleri suya indiriverdim.

Birden "Mesajınız uar" yazısı belirdi ekranımda.

> Mesaj: Jones

Rradığın için teşekkürler. Cleaue

Kalbim yerinden oynadı. O telefon mesajında bir görüşme önerisi vardı. Kim böyle bir mesaj için sadece "teşekkürler" der... biraz düşündükten sonra mesajımı gönderdim.

Mesaj : Cleaue

Lütfen kapa çeneni. Çok meşgulüm, üstelik önemli. •Jones

Birkaç dakika sonra cevap geldi.

Mesaj: Jones

Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Üzerindeki baskı dayanılmaz olmalı.

Not: O üzerindekiyle göğüslerin çok güzel görünüyor. Cleaue

... Ve işi iyice abarlılık. Bütün bir hafta boyunca devam eden mesajlar, onun beni Pazar akşamı için bir yere davet etmesi ve benim bu daveti öle bayıla kabul etmemle sonuçlandı. Biz böyle durmadan mesajlaşırken kafamı kaldırıp ofise şöyle bir baktığımda, acaba işini yapan kimse var mı diye merak ediyorum.

(Sorun bende mi, yoksa Pazar akşamı gerçekten de ilk buluş-

39

ma için uygunsuz bir zaman mı? Kesinlikle öyle, aynen Cumartesi sabahı ya da Pazartesi öğlen gibi.)

15 Ocak Pazar

57 kg. (mükemmel), alkol O, sigara 29 (ç. ç. i., hele bir de hepsinin iki saat içinde içildiği düşünülürse), olumsuz düşünceler 942 (yaklaşık dakika başına bir iane), olumsuz düşünceleri saymakla geçen dakikalar 127 (yaklaşık olarak).

18.00. Bütün günü buluşma hazırlıklarıyla geçirmek bentmah-vetti. Kadın olmak; çiftçi olmaktan daha kötü - ilaçlanacak ve biçilecek çok fazla ürün var. Bacaklara ağda yapılacak, kol allarf tıraş edilecek, kaşlar alınacak, ayaklar sünger taşıyla ovulacak, cilt ölü derilerden arındırılıp nemlendirilecek, siyah noktalar temizlenecek, saç dipleri boyanacak, kirpikler rimellenecek, tırnaklar törpülenecek, selülit masajı yapılacak, karın kasları çalıştırılacak. Bütün bunları çok düzenli bir şekilde yapmak gerek çünkü birkaç günlük bir ihmal bile işe yaramaz bütün kıl ve tüylerin her yerden fıskırması için yeterlidir. Bazen, kendimi doğanın ellerine

teslim etsem neye benzerim diye düşünüyorum - baldırlar kıl tüy içinde, kaşlar Pennis Healey'ninkiler gibi, cilt ölü hücrelerle nadas tarlasına dönmüş, siyah noktalar oradan buradan fıskırmış, uzunluktan kırılan tırnaklar Struwelpeter'mkilere dönüşmüş, lenssiz gözler yarasa kadar kör bakıyor, sarkık vücut ortalıkla dolanıyor... Off. Kızların güvensiz oluşuna şaşmamak gerek.

19.00. Buna inanamıyorum. Son hazırlıkları tamamlamak üzere banyoya doğru ilerlerken lelesekreterin ışığının yandığını fark ettim: DaniePdı.

40

"Bak Jones, gerçekten çok üzgünüm. Sanırım bu akşamki randevuyu iptal etmek zorundayım. Yarın sabah saat onda bir rapor teslim etmem gerekiyor ve önümde bitirmek zorunda olduğum kırk beş sayfalık bir kâğıt yığını var." , inanamıyorum. Ekildim. Bütün gün süren kanlı uğraş, vücudumun tükettiği bütün enerji bir hiç içinmiş. Demek ki hayatı erkeklere göre yaşamamak, kendi kendine yeten güçlü bir kadın olmak gerekiyormuş.

21.00. Ama o üst düzey bir yönetici. Belki de ilk görüşmemizi iş telaşıyla zehir etmek istemedi.

23.00. Yine de bir kez daha aramalıydı. Büyük ihtimalle şu anda dışarıdadır ve benden daha zayıf biriyle birlikte.

05.00. Benim neyim var? Neden yalnızım? Daniel Cleaver'dan nefret ediyorum. Artık onunla hiçbir işim kalmadı. Şişmanlamaya karar verdim.

16 Ocak Pazartesi

58.100 kg (nereden? nasıl? nasıl?), alkol 0, sigara 20, kalori 1500, olumlu düşünce 0.

10.30. Ofis. Daniel hâlâ toplantıdan çıkmadı. Belki de haklı bir gerekçeydi.

13.00. Az önce DahiePdı öğlen yemeğine çıkarken gördüm. Ne mesaj gönderdi, ne de başka bir şey yaptı. Çok üzgünüm. Alışverişe çıkıyorum.

41

23.50. Son günlerde kafayı Jerome adlı uyduruk bir "serbest film yapımcısı"na takan Toın'la birlikte akşam yemeğindeydim. Ona öğlen boyunca toplantıda olan ve ancak 16.30'da "Selam Jones, eleğin nasıl?" diyebilen Daniel'in yaptıklarını anlatıp halimden yakındım. Tom, paranoyak olmaktan vazgeçip her şeyi zamana bırakmam gerektiğini söyledi ama benim derdimle pek ilgilendiğini söyleyemem çünkü seks arzusuyla yanıp tutuşuyor ve hep Jerome'dan bahsetmek istiyordu.

24 Ocak Salı

Cennet gibi bir gün. Daniel 17.30'da Allanın bir lülfu gibi gelip Perpetua'ya kıcını dönerek masamın ucuna olurdu, ajandasını çıkardı ve "Cuma günü boş musun?" diye fısıldadı.

Evet! Evet!

27 Ocak Cuma

59 kg. (ama Ceneviz yemeği), alkol 8, sigara 400 (öyle hissediyorum), kalori 875.

Daniel'in evinin yakınlarındaki küçük bir Ceneviz restoranında muhteşem bir yemek yedim.

Yemekten sonra yolun ortasında dikilirken "Eh.... Ben bir taksiye bineyim," diye saçmaladım.

Yavaşça alınımdaki bir tutam saçı geriye itti, elini yüzüme koydu ve dudağıma telaşlı bir öpücük kondurdu. Sonra beni sertçe kendine çekerek buğulu bir sesle "Taksiye ihtiyacın olduğunu sanmıyorum Jones," dedi.

Evine girer girmez hayvanlar gibi alladık birbirimize: Ayak-

42

kabılar, ceketler etrafa saçıldı.

"Bence bu elek pek iyi görünmüyor," diye mırıldandı. "Sanırım biraz yere uzanması gerekiyor."

Fermuarımı çekerken "Bu sadece küçük bir eğlence, tamam mı?" diye fısıldadı. "Sırf bunun için birbirimize bağlanmamıza gerek yok bence." Sonra işine geri döndü ve fermuarını açmaya devam etti. Bir şişe şarabın neredeyse hepsini ben içmiştim ve sanırım Sharon ve ayran gönüllü hovardalara olan takıntımız aklıma gelmeseydi kollarına bırakacaklım kendimi. Fakat öyle olmadı; ayağa fırlayıp eteğimi düzelttim.

"Bu çok saçma," diye geveledim. "Nasıl hem bana asılıp hem bu kadar korkak ve sorumsuz olabiliyorsun? Birine bağlanmak^ tan korkan beyinsiz hovardalarla işim yok benim, iyi geceler."

Harikaydı. Yüzü görülmeye değerdi. Ama şimdi evde yalnızım ve kedere boğulmuş durumdayım. Belki haklı olabilirim ama biliyorum ki bunun karşılığında aldığım ödül, tek başına ölüp bir köpek tarafından yenmek olacak.

43

ŞUBAT

Sevgililer Günü Katliamı

I Şubat Çarşamba

57.200 kg., alkol 9, sigara 28 (ama yakında Paskalya orucu için bırakacağım ve şu iğrenç sigara çılgınlığının dumanını üfleyece-ğim), kalori 3826.

Daniel faciasından sonra, nafile bir neşeli kalma savaşıyla geçti hafta sonum. Kendimden geçip~*7frna onu scviyoom!" diye haykırana kadar "Özgüvenmiş, hıh" diye sayıklayıp durdum kendi kendime. Çok fazla sigara içtim. Hanj şu herkesin bildiği Martin Amis karakteri vardır ya, öyle tiryakidir ki sigara içiyor-ken bile başka bir tane yakmak ister, işte o benim. Sharon'ı arayıp Bayan Demir Don olmakla övünmek iyi geldi ama Tom'u aradığımda o hemen halimi anlayıp "Zavallı küçüğüm" deyince, zavallılığım ağılamamak için zor tuttum kendimi. "Bak göreceksin," dedi Tom. "Senin için ölecek. Deli olacak."

"Hayır olmayacak," dedim üzgün bir sesle. "Her şeyi mahvettim."

Pazar günü domuz yağıyla pişirilmiş güzel bir öğlen yemeği için annelere gittim. Una Alcanbury ve Nigel Cole'un karısı Audrey'le gittiği Albufeira'dan bronzlaşmış olarak dönen annem, her zamankinden daha inatçıydı.

47

'Kiliseye gitmiş ve birdenbire papazın gay olduğunu fark etmiş.

Homoseksüellik konusu üzerindeki yorumu şöyleydi: "Bu tamamen tembellik hayatım. Bunlar karşı cinsel ilişkiye girme zahmetine katlanmak istemiyorlar. Şu senin Tom'a baksana. Birazcık akli olsaydı eminim bütün o saçma sapan insanlarla görüşmek yerine seninle çıkıyor olurdu."

"Anne," dedim. "Tom bir homoseksüel olduğunu on yaşından beri biliyor."

"Hayatım! Kendine gel! insanların bu saçma fikirlere nasıl kapıldığını biliyorsun. Bütün bunlar konuşularak çözümlenebilir." "Ne yani, şimdi ben seninle çok ikna edici bir şekilde konuş-sam babamı bırakıp Audrey Teyze'yle ilişkiye girer misin?" "İşte şimdi saçmaladın tatlım."

"Kesinlikle," diye katıldı babam. "Audrey Teyzen çaydanlığa benziyor."

"Aman sen de Colin!" diye tersledi annem. Bu beni çok şaşırttı çünkü babamla hiç kırıncı konuşmazdı.

Kendisini arabamın hiçbir sorunu olmadığı konusunda ikna etmek için büyük uğraş vermeme rağmen babam tuhaf bir şekilde yola çıkmadan önce motoru kontrol etmek için çok ısrar elti. Oysa motor kapağının nasıl açıldığını bile hatırlamamakla arabanın bir sorunu olmaması konusunda ne kadar haklı olduğumu göstermiştim.

Elindeki yağ çubuğunu bir bez parçasına silip yerine yerleştirirken gergin ve sıkıntılı bir sesle "Annende herhangi bir tuhaflık sezdin mi?" diye sordu. Freud'dan biraz haberi olan biri yüzündeki endişeyi görebilirdi, ama ben Freud'dan habersizdim. "Bronzlaşmış olmasının dışında bir tuhaflık mı?" dedim. "Şey, evet... bilirsin işle, genel olarak, yani tavırlarında." "Homoseksüellikle bu kadar ilgili olması biraz tuhaftı."

48

"Yo hayır, Ona takmasının sebebi papazın bu sabahki kıyafetiydi. Açık konuşmak gerekirse fazla şatafatlıydı. Dumfries'in başrahibiyle gittiği Roma gezisinden yeni dönmüştü ve baştan ayağa gül pembesi giymişti. Benim demek istediğim, annende sıra dışı bir şey fark ettin mi?" Beynimi zorladım. "Doğrusunu söylemek gerekirse hayır, yani sağlıklı, neşeli ve güvenli olmasının dışında bir farklılık yok gibiydi."

"Himm," dedi. "Neyse, hava karmadan önce yola çıksan iyi olur. Jude'a sevgilerimi ilet. O nasıl?"

Sonra da hadi git dercesine motor kapağına vurdu ama bunu , öyle sert yaptı ki, elini kırdığı hissine kapıldım.

Daniel'la ilgili her şeyin Pazartesi hallolacağını zannediyordum ama işe gelmedi. Dün de yoktu, işe gitmek, birini görmek için bir partiye gidip henüz gelmediğini görmek gibi bir şey oldu. Ancak kıyırık bir diskoda hissedilebilecek seviyeye düşen çalışma hırsları, kariyer umutları ve iş ahlakım için üzülyorum. Sonunda Perpelua'dan DaniePin New York'a gittiğini öğrenebildim. Eminim şu anda Winona adında, benim sahip olmadığım her şeye sahip, silah taşıyan, zayıf bir Amerikalıyla birlikte.

Her şeyden kötüsü, bu akşam Magda ve Jeremy'nin evine o gösteriş için düzenlenen, evli insanların katıldığı akşam yemeğine gitmek zorundayım. Böyle şeyler kendimi bir sümüklüböcek gibi hissetmeme neden oluyor. Bu yüzden de bu tür toplantılara davet edilmeye pek hevesli olduğum söylenemez. Magda ve Jeremy'yi severim. Bazen onlarda kalıyorum;

temiz çarşafı, çeşit çeşit makarnalarla dolu kavanozları bana babamın evinde olmak gibi güzel bir his yaşıyor ama evli arkadaşlarıyla birlikte oldukları zaman kendimi Bayan Harisham gibi hissediyorum.

49

23.45. Tanrım. Ben, dön evli çift vejeremy'nin erkek kardeşi (iş çıkmaz, kırmızı pantolon askıları vardı, hem yüzü de kıpkırmızı. Ayrıca kızlara "kısırak" diyor).

"Ece..." diye haykırdı bana içki hazırlayan Cosmo. "Aşk hayatın nasıl?"

Yo hayır. Bunu neden yapıyorlar? Belki de bu salak evlilik savunucuları sadece kendileri gibi çift olanlarla bir araya geliyor ve bir süre sonra bireylerle nasıl iletişim kurulacağını unutuyorlar. Belki de bize üstünlük taslamak ve kendimizi kötü hissetmemizi sağlamak istiyorlar. Ya da seks hayatları öyle monoton ki, bekâr birini görünce "işle keşfedilecek bir dünya" deyip seks hayatımızı en ince ayrıntılarına kadar sorgulayarak farklı zevklere ulaşmanın yolunu arıyorlar. "Bridget, neden hâlâ evli değilsin?" diye sordu Woney (Fi-ona'nın bebek dilinde söylenişi, Fiona Jeremy'nin arkadaşı Cos-rrio'yla evli) dudağını bükerek. Bu arada aslında benimle pek ilgilenmediği gebe karnını okşayıp durmasından anlaşılıyordu.

ÇÜNKÜ SENİN GİBİ OLMAK İSTEMİYORUM SENİ ŞTŞKO MOLOZ SLOANEY SÜT 1NEGI demem gerekiyordu, ya da; ÇÜNKÜ BEN COSMO'YA YEMEK PİŞİRMEK VE BIRAK HER GECEYİ, BİR GECE BİLE ONUNLA AYNI YATAĞA GİRMEK ZORUNDA KALSAYDIM KAFAMI KOPARIP YERDİM, veya ÇÜNKÜ WONEY, VÜCUDUMUN GİYSİLERDEN GÖRÜNMEYEN BÖLGELERİ ASLINDA PULLARLA KAPLI. Ama demedim çünkü tuhaf fakat onu incitmek istemedim. Ve ben basitçe anlatmaya çalışırken Alex diye biri "Eh bilirsiniz, belli bir yaşı geçince..." diyerek söze karıştı. "Elbette," dedi koca göbeğini döven Cosmo. "... Aklı başında adamların hepsi çoktan kapıldı." Ardından öyle bir güldü ki, gıdısı uzun bir süre sallanmaya devam elti.

Magda yemekte beni bir seks sandviçi oluşturacak şekilde,

50

Cosmo vejeremy'nin sıkıcı kardeşinin arasına olumu. Yarım litrelik '82 Panillac'ın dörtte üçünü bir yudumda mideye indiren Cosmo "Bir an önce harekete geçip bir koca bulsan iyi edersin," dedi. "Zaman geçiyor."

"Bu arada yarım litrelik '82 Panillac'ın neredeyse yarısını da ben içtim bir yudumda ve bu sefer ben onları aşağıladım: "Boşanmayla bilen evliliklerin oranı 1/3 müydü yoksa 1/2 mi?"

"Doğru söylüyorum kızım," dedi beni duymazdan gelerek. "Bizim ofis senin gibilerle yani otuzunu aşmış bekâr kızlarla dolu. Fiziksel bir kusurları yok, hoş kızlar ama erkek bulamıyorlar."

"Benim böyle bir sorunum yok," edim dumanımı havaya savurarak.

"Ooo... Anlatsana," dedi Woney.

Arkasından Cosmo "Ece... Kimmiş bakalım?" diye devam elli.

Jeremy "Yoksa birini mi buldun?" dedi. Bütün gözler bana çevrildi, hepsi şeytani bakışlarla beni izliyordu. Hepsini ağız açık kalmıştı, salyaları akıyordu.

Ukala bir tavırla "Bu sizi hiç ilgilendirmez," dedim.

Cosmo neşeyle "Demek ki böyle biri yok!" diye haykırdı.

Ardından Woney "Aman Tanrım, saal on bir olmuş! Bakıcıyı unuttuk!" diye bağırdı. Sonra da hepsi birden ayaklanıp gilne hazırlıklarına başladılar.

Ne hissettiğimi çok iyi bilen Magda, "Bütün bu olanlar için üzgünüm tatlım, iyi misin?" diye fısıldadı.

Jeremy'nin kardeşi "Seni bırakmamı isler misin?" dedi ve hemen arkasından geçirdi.

Titrek bir sesle "Aslında ben buradan bir gece kulübüne gideceğim," deyip kendimi sokağa attım. "Bu muhteşem gece için teşekkürler!"

Bir taksiye alladım ve göz yaşlarına boğuldum.

51

Gece yansı. Az önce Sharon'ı aradım.

"Demeliydin ki: 'Evli değilim çünkü bekârlığın tadını çıkarıyorum sizi erken bunamış gösteriş budalası kuş beyinli moron-lar. Çünkü yaşamının birden fazla yolu var. Her dört evden birinde bekâr insanlar yaşıyor. Kraliyet ailesi üyelerinin birçoğu bekâr; yapılan araştırmalar ülkemizdeki genç erkeklerin kesinlikle evlenilmeyecek cinsten olduğunu kanıtlıyor ve sonuçta benim gibi kendi hayalini kazanan, bol eğlenceli bir hayat yaşayan ve hiç kimsenin çoraplarım yıkamak zorunda olmayan bir sürü bekâr kız var. Sizin gibi insanlar sırf kıskandıkları için elbirliği edip bize kendimizi aptal gibi hissettirmeye çabalamasaydı çok daha mutlu olurduk.'" "

"Bekârlar!" diye bağırdım sevinçle. "Yaşasın bekârlar!"

5 Şubat Pazar

Daniel'dan hâlâ bir haber yok. Bütün Pazar'ı benim dışımda herhangi biriyle (bir kikirdek olmalı) yatakta ve sevişerek geçirdiğini düşünmeye bile tahammülüm yok. İşin kötü tarafı, gittikçe yaklaşan Sevgililer Günü rezaletine neredeyse bir hafta kaldı. Kesinlikle kimseden kart almayacağım. Bana kart göndermeye ikna edebileceğim biriyle oynaşma fikri eğlenceli gelmişti ama ahlaksızca bir şey olacağını düşünerek bunu aklımdan çıkardım. Bu acıya katlanmalıyım. Hımmm, ne yapmam gerektiğini biliyorum. Babam için endişelendiğime göre en iyisi gidip annemle babamı göreyim. Böylece kendimi bir koruyucu melek veya azize gibi hissedebilirim. 14.00. Beni rahatlatılacak son umudum da alındı elimden. Şefkal amaçlı sürpriz ziyaret için yapığım cömert öneri, telefonun l

il

52

öbür ucundaki babamın tuhaf sesi aracılığıyla reddedildi.

"Şey... Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim tatlım. Biraz bekler misin?"

Aptallaştım. Biz gençlerin (evet "gençler" diyorum) kendini bilmezliklerinden biri de, yanlarına gitmeye karar verdiğiniz an ailenizin tüm planlarını iptal edip sizi kucak açarak karşılamalarını bekleme küstahlığı. Sonra döndü. "Bridget, bak canım, şu anda annem ve benim bazı problemlerimiz var. Seni hafta içi bir gün arasak nasıl olur?"

Problem mi? Ne problemi? Anlatması için babamı ikna etmeye çalıştım ama başaramadım.

Neler oluyor? Bütün dünya duygusal bir travma yaşamaya mı mahkûm edildi? Zavallı babam.

Bu kadar şeyin üzerine bir de yıkılmış bir yuvanın kadersiz kurbanı mı olacağım şimdi?

6 Şubat Pazartesi

56.300 kg. (oldukça fazla miktarda kilo kaybı - nasıl oldu bilmiyorum), alkol l (ç. U, sigara 9 (ç. i), kalori 1800 (i.).

Daniel bugün ofise dönüyor. Kendime hakim olup soğukkanlı görünmeli, değerli bir kadın olduğumu ve beni tamamlayacak bir erkeğe, özellikle de ona ihtiyacım olmadığını aklımda tutmalıyım. Onunla mesajlaşıyacağım ve onu asla dikkate almayacağım.

09.30. Daniel hâlâ ortalıkta görünmüyor. 09.35. Hâlâ hiçbir iz yok.

09.44. Allahım, Allahım, belki de âşık olup New York'ta kalmıştır.

53

09.47. Ya da Las Vegas'a gidip evlenmiştir.

09.50. Bari gidip makyajım ne halde bir bakayım; her an gelebilir.

10.05. Tuvaletten dönerken kalbim pazarlamadan Simon'la birlikte fotokopi makinesinin yanında duran Dâniel'i görmeye zor dayandı. Onu son gördüğümde ben bir yandan ayran gönüllü hovardalara verip veriştirip bir yandan da eteğimi düzeltmeye çalışırken, o şaşkın şaşkın kanepede yalıyordu. Şimdi ise bir süredir buradan uzak kaldığını belli eden bir hali; taze yüzünün verdiği sağlıklı bir görünümü vardı. Yanından geçerken eleğime keskin bir bakış alıp pis pis sırttı.

10.30. Ekranda Mesajınız Dar yazısı belirdi. Hemen okumak için mesaja baktım.

Mesaj: Jones

Seni soğuk neuale, seni frijit.

Cleau

Gük^üm. Kendimi alamadım. Camla çevrili küçük odasına bakılığmda, yüzünde içinin ferahladığını ve benden hoşlandığını belirten bir gülümseme olduğunu gördüm. Ama yine de cevap yazmayacağım.

10.35. Cevap yazmamak kabalık olur gibi geliyor. 10.45. Allahım, sıkıntıdan bunaldım.

10.47. Sadece minik, arkadaşça bir mesaj göndereceğim, iyi ilişkileri tazelemek İçin.

54

11.00. Hi ho ha. Daniel'ı biraz korkutmak için Perpetua'nın ağzından yazdım.

Mesaj: Cleau

Sizin hedeflerinize ulaşmaya çalışmak, elemanlarımın zamanını önemsiz mesajlarla boşa harcayan insanlar olmadan da yeterince zor zaten. Perpetua

P.S. Bridget'ın eteği kendini pek iyi hissetmiyordu, euine gönderdim.

22.00. Daniel ve ben bütün gün birbirimize mesaj gönderdik. Ama hiçbir şey beni onunla yatmaya ikna edemez.

Bu gece anneleri tekrar aradım ama telefona kimse cevap vermedi. Çok garip.

9 Şubat Perşembe

58.100 kg. (ekstra yağlar balina yağı yüzünden herhalde), alkol 4, sigara 12 (ç. i.), kalori 2845 (çok soğuk).

21.00. Hayalimizin, hava koşullarının insafına kaldığını, çalışkan veya kültürlü olmak için kendimizi hırpalamaktan vazgeçip sıcak evlerimizde televizyon seyretmemiz gerektiğini hatırlatan büyüklü kış mevsimine bayılıyorum.

Bu, bir hafta içinde üçüncü kez anneleri arayıp cevap alamayışım. Belki de yoğun kar telefonların kesilmesine yol açmıştır. Ben de ümitsizlik içinde telefonu alıp kardeşim Jamie'nin Manchester'daki numarasını çeviriyorum ve onun o bol gürül-

55

tülü telesekreler notlarından birini dinliyorum: Arkadan su sesi geliyor ve kardeşim sanki Bili Clinion'mış da. Beyaz Saray'day-mış gibi konuşuyor, ardından bir sifon sesi ve zavallı kız arkadaşının kıkırdaması duyuluyor.

21.15. Az önce anneleri telefonun her seferinde yirmi kez çalmasını dinleyerek, arka arkaya üç kez aradım. Sonunda annem telefonu açtı ve garip bir sesle konuşamayacağını ama hafta sonu beni arayacağını söyledi.

11 Şubat Cumartesi

56.750 kg., alkol 4, sigara 18, kalori 1647 (ama alışverişle yakıldı).

Eve biraz önce geldim ve babamın Pazar günü onunla buluşup öğlen yemeği yeyip yiyemeyeceğimi soran mesajını aldım. Neye uğradığımı şaşırımdım. Babam benimle öğlen yemeği yemek için pazar günleri tek başına Londra'ya gelmez ki; evde annemle birlikte fırında pişmiş et, ya da somon balığı ve palales yer.

"Sakin arama!" diyordu mesajda. "Yarın mutlaka seni görmeliyim."

Neler oluyor? Tilreyerek bir Silk Çul almaya gillim. Döndüğümde annemin mesajını buldum. O da yarın benimle öğlen yemeği yemeye geliyormuş. Saal bir civarı burada olacakmış ve yanında biraz somon balığı gelirecekmiş.

Tekrar Jamie'yi aradım ve yirmi saniye boyunca Bruce Springsleat'in, arkasından da Jamie'nin böğürmesini dinledim: "Bebeğim, ben koşmak için doğdum... ve kaset bitti."

12 Şubat Pazar

56.750 kg., alkol 5, sigara 23 (şaşırtıcı olduğu söylenemez), kalori 1647.

1 f .00. Aüahım, ikisi de aynı anda gelemez. Bu çok Brian Rixva-ri. Belki bu öğlen yemeği işi, bizimkilerin pek sevdiği eşek şakalarından biridir. Belki annem elinde çırpınan canlı bir somon balığıyla gelir ve babamı balık yüzünden terk ettiğini söyler. Belki babam birden bir Morris dansçısı1 gibi giyinmiş bir halde ve baş aşağı sarkarak camın dışında belirir, hızla camdan içeri dalar ve bir koyun mesanesiyle annemin kafasına kafasına vurmaya başlar; ya da sırtına bir bıçak saplanmış halde havalandırma boşluğundan düşerek kafa üstü yere çakılır. Sanırım bütün bunları unutmamı sağlayacak tek şey bir Bloody Mary. Neredeyse öğlen oldu zaten.

12.05. Annem aradı. "Öyleyse o gitsin," dedi. "O Allanın belası her zamanki gibi kendi bildiğini yapsın." (Annem hiç küfür el-mez. Bazen "kahrolası" veya "körolası" gibi şeyler söyler.) "Ben kendi başımın çaresine bakdım. Greer'e bela okuyan Germaine veya Görünmez Kadın gibi salak salak evi temizlerim." (Sarhoş olabilir miydi? Böyle bir ihlimal var mıydı? Annem 1952'de, Maviş Enderby'in 21. doğum gününde yarım lilrelik bir elma şa-rabıyla bayağı bir çakırkeyif olduğu -kimse unutamıyor- günden beri sadece bir kez, bir pazar gecesi bir kadeh seri içmiştir. "Sarhoş bir kadından daha çirkin bir şey yoktur utlun.")

"Anne, yapma lütfen. Bunları öğlen yemeğinde hep birlikte

' Morris </<m.sos/: Özellikle Bir Mayıs'ıa hirgmp erkek larajnidan yapılan eski bir ingiliz halk dansı. (Ç.N.)

56

57

konuşamaz mıyız?" dedim. Sanki Shcplcs in Seattle' dimilideydik de yemeğin sonunda annemle babam el ele tutuşup gülümserken, ben de sırtımda parlak bir çantayla şirin şirin kameraya göz kırpacaklım.

"Bekle de gör," dedi ümitsizce. "Erkeklerin ne mal olduğunu anlayacaksın."

"Ama zaten..."

"Ben çıkıyorum hayatım, sakinleşmek için dışarı çıkıyorum."

Babam, saat 2'de elinde özenle katlanmış Sunday Telegraph'la kapıdaydı. Kanepeye oturur oturmaz yüzü buruştu ve yanaklarından yaşlar süzölmeye başladı.

Bir yandan bileğiyle yanağını silmeye çalışırken, hıçkırıklara boğulmuş bir sesle "Una Alçonbury ve Audrey Coles'la birlikte Albufeira'ya gittiğinden beri böyle," dedi. "Oradan döndüğü zaman, ev işlerini yaptığı için ona para ödemem gerekliliğini, zaten hayatını bize kölelik ederek geçirdiğini söylemeye başladı." (Bize kölelik etmek mi? Biliyordum. Hepsi benim suçum. Daha iyi bir insan olabilseydim, annem babamı sevmekten vazgeçmeyecekti.) "Bir süre için yanından taşınmamı istiyor, ve... ve diyor ki..." Sessiz hıçkırıklara kapıldı. "Ve ne baba?"

"Ben, klitorisin Nigel Cole'un pulkanallılar familyası koleksiyonundan bir parça olduğunu zannediyordum."

13 Şubat Pazartesi

57.700 kg., alkol 5, sigara 0 (ruhsal zenginlik sigara ihtiyacım ortadan kaldırıyor -muhteşem bir hamle-), kalori 2845.

' Slrrplrs in Seattle: Snıtılır'ctaki Uvfcısı; 58

Annemlerin sıkıntısı beni üzüyor olsa da, itiraf etmeliyim ki bu üzümünün yanında başka bir duygu daha yaşıyorum: Utanç verici ama, üstlendiğim akıl danışmanlığı rolü -bu ismi kendim buldum- çok hoşuma gidiyor. Biri için bir şeyler yapmayı öy-, le uzun zaman oldu ki, bu tamamen yeni ve etkileyici bir duygu. Hayatımda eksik olan şey buymuş. Evsizlere çorba (ya da Tom'un dediği gibi pesto soslu minik bruschetta) pişiren bir gönüllü veya bir öğretmen olmak, hatla lıp eğitimi almak gfbı fanteziler kuruyorum. Ama bir doktorla birlikte olmak daha iyi bir fikir olabilir, hem ruhsal, hem cinsel doyum sağlar. Halta Lan-cet'in yalnız kalpler sütununa ilan vermeyi bile düşünüyorum. Onun mesajlarını alır, gece muayene olmak isteyen hastalara toz olmalarını söyler, onun için keçi peynirli sufleler pişirir, altmışına geldiğinde annemin yaptığı gibi onu acı bir şekilde terk ederdim.

Allahım, yarın Sevgililer Günü. Neden? Neden? Neden bütün dünya romantizmi yaşamayan insanların kendilerini aptal gibi hissetmelerini sağlamak amacıyla el birliği ediyor? Üstelik romantizmin beş para etmediği herkes tarafından bilinirken; işte kraliyet ailesi, işle annem ve babam.

Sevgililer Günü, kesinlikle ahlaki olmaktan çok uzak, tamamen ticari bir girişim. Benim için en sıradan günlerden biri.

14 Şubat Salı

57 kg., alkol 2 (romantik Sevgililer Günü keyfi - tek başıma iki sise Becks, o/ı/ı), sigara 12, kalori 1545.

08.00. Aman ne güzel! Sevgililer Günü! Acaba posla gelmiş midir? Belki Daniel bir kari göndcrmişir. Ya da gizli bir hayran.

59

Belki birkaç çiçek veya kalp şeklinde çikolatalar. Gerçekten heyecanlıyım.

Apartman girişinde bir demek çiçek görünce, çılgınca ama kısa süren bir heyecan yaşadım. Daniel! Neşe içinde koşarak aşağıya indim, çiçekleri aldım. O anda alt kattaki dairenin kapısı açıldı ve Vanessa çıktı.

"Ooo... çok güzel görünüyorlar," dedi kıskanarak. "Kimden gelmiş?"

Karta bakarak utangaç bir edayla "Bilmiyorum," dedim. "Aaa..." birden neşem söndü. "Bunlar sana."

"Boşver, bak bu da sana gelmiş." dedi Vanessa beni avutmaya çalışarak. Gelen bir faturaydı. işe giderken cappuccinoyla ay çöreği yemeye karar verdim. Görünüşüm umrumda değil. Kimse beni sevmediğine göre hiçbir önemi yok zaten.

Metrodaki insanlardan hangilerinin Sevgililer Günü kartı alıp hangilerinin almadığı hemen anlaşılıyordu. Herkes birbirinin yüzünü inceliyor, kimisi sırtıyor, kimisi de hemen başını çeviriyordu.

Ofise girer girmez Perpetua'nın masasında eşek kadar bir çiçek demeli olduğunu gördüm. Hanımefendi herkese duyuracak ya; avaz avaz bağırdı: "Hey Bridget! Kaç iane aldın?" Kolluğuma gömüldüm ve aşağılanmış yeni yetme bir çocuk gibi "Kapa çeneni!" diye homurdandım.

"Hadiii... Kaç iane?"

Tulup kulağımı çekecek sandım.

"Bu'tamamen saçma ve anlamsız bir şey. Ticari bir amaçla insanları sömürüyorlar."

Perpelua "Zalen almadığını (alimin etmişim," diye haykırdı. Daniel'ın bizi dinleyip güldüğünü ancak o zaman fark edebildim.

60

15 Şubat Çarşamba

Beklenmedik bir olay. Tam işe girmek üzere evden çıkarken, üzerinde "Karamsar Güzel'e" yazan pembe bir kari -büyük ihii-malle geç kalmış bir Sevgililer Günü' kartı- gördüm. Birden sokaktaki erkeklerin gözünde karanlık, gizemli, arzulanana bir kadın olabileceğimi ve karlı bana gönderildiğini düşünerek bir anlık bir heyecana kapıldım. Sonra kahrolası sinsi Vanessa'nın saçının siyah olduğunu hatırladım. Hıh.

21.00. Az önce geldim. Kart hâlâ yerinde duruyor. 22.00. Hâlâ orada.

23.00. inanılmaz. Kart hâlâ orada duruyor. Belki Vanessa daha gelmemiştir.

16 Şubat Perşembe

56.300 kg. (merdivenleri inip çıkmaktan kilo kaybettim) alkol O (mükemmel), sigara 5 (mükemmel), kalori 2542 (pek iyi sayılmaz) Sevgililer Günü kartına bakmak için alt kata inine sayısı 18 (psikolojik olarak kötü ama egzersiz olarak çok işe yarıyor).

Kari hâlâ orada. Açıkçası, bu son Milk Tray'i veya son kek dilimini yemeye benziyor. Her ikimiz de onu alamayacak kadar düşünceliyiz.

61

17 Şubat Cuma

56.300 kg., alkol I (c. i.), sigara 2 (ç. i.), kalori 3241 (kolu ama merdivenlerde yakıldı), kart kontrolü 12 (sinir bozucu).

09.00. Kart hâlâ orada. 21.00. Hâlâ orada.

21.30. Hâlâ orada. Daha fazla dayanamadım. Evinden yayılan yemek kokusu sayesinde Vancssa'nın evde olduğunu anladım ve gidip kapısını çaldım. Kapıyı açtı, elimdeki karlı uzatarak "Sanırım bu sana," dedim.

"Aa, ben sana geldiğini düşünmüştüm," dedi.

"Açalım mı?"

"Tamam." Karlı ona verdim. Kikirdeyerek geri uzallı. Ama ben yine ona verdim. Kızları seviyorum.

"Hadi," dedim. Elindeki bıçakla zarfı açtı. Kari, bir sanal galerisinden alınmışa benziyordu. Yüzünü buruşturdu.

Karlı uzatarak "Bu bana hiçbir şey ifade elmiyor," dedi.

Kartla şöyle yazıyordu: "Minik frijilime bir demel anlamsız ticari sömürü saçmalığı."

Acayip bir çığlık.allını.

22.00. Biraz önce Sharovı arayıp olanları anlattım. Ucuz bir karla kanmamam ve Daniel'dcn vazgeçmem gerekliliğini söyledi, çünkü iyi bir ihsan değilmiş ve ondan ne köy ne de kasaba olurmuş, ikinci bir yorum için Tom'u aradım. Ona Danieh aramanın iyi bir fikir olup olmadığını sordum. "Sakın.1" diye haykırdı. Bana bir sürü sordu sordu; mesela kartı gönderip benden bir cevap

62

almayan Daniel'ın son birkaç gündür nasıl davrandığını. Normalden daha fazla kur yaptığını söyledim. Tom'un önerisi, gelecek haftaya kadar beklemek ve soğuk davranmaya devam etmekli.

18 Şubat Cumartesi

57.200 kg., alkol 4, sigara 6, kalori 2746, sayısalda doğru tahmin 2 (ç. L).

Sonunda annemle babamın meselesinin kaynağını anladım. Arlık Portekiz lalili sonrası Shirley Valenline larzında bir senaryo yazmış, bir gün'Sunday People'ı açtığımda sarıya boyanmış abartılı saç, leopar derisi kıyafeliyle bir kanepede oturan annemi ve yanındaki taşlanmış kot giyen Gonzalesadlı adamı, birini sevdiğinizde kırk altı yıllık yaş farkının hiçbir önemi olmadığını açıklarken göreceğimden şüphelenmeye başlamışım.

Bugün annem öğlen yemeğinde benimle Dickens and Jo-nes'laki kafede buluşmak islediğini söyledi ve ona doğrudan başka biriyle görüşüp görüşmediğini sordum.

"Hayır, başka biri yok," dedi melankolik, ihtişamlı gözlerle uzaklara bakarak. O bakışı Prenses Diana'dan çaldığından eminim.

"O halde neden babama bu kadar kötü davranıyorsun?" dedim.

"Hayalim, baban emekli olduğunda, birden otuz beş yılımı bu evin işlerini yapmak ve onun çocuklarına bakmak için nefes almaksızın uğraşarak harcadığımı fark ettim..."

"Jamie ve ben senin de çocuklarınız," diyerek konuşmasını böldüm. Kırılmışım.

"... ve onun yapması gereken işler bitmişli ama benimkiler

63

devam ediyordu. Aynen siz küçükken hafta sonlarında hissettiğim gibiydi. Dünyaya bir kez gelirsin. Ben hayatımın geri kalan kısmında biraz değişiklik yapmaya, günlerimi böyle geçirmeye karar verdim." *

Hesabı ödemek için kasaya gittiğimde, bunları yeni baştan düşünmeye, bir feminist olarak olayı annemin tarafından görmeye çalışıyordum. Derken gözüm Avrupalı bir deri ceket giymiş, elinde o erkeklerin kullandığı el çantalarından taşıyan, uzun boylu, kibar görümlü, gri saçlı adama takıldı. Kaşlarını kaldırmış, saatini göstererek kafenin içine bakıyordu. Şöyle bir döndüm ve annemin özür diler gibi bir tavırla, başıyla beni göstererek ağız hareketleriyle "Uzun sürmez," dediğini gördüm.

Hiçbir şey söylemedim. Hoşçakal deyip ayrıldıktan sonra dönüp peşlerine takıldım.

Düşündüklerimin doğru olup olmadığından emin olmak istiyordum. Sonunda annemin gördüğü her bileklerine sıkıp şişelerini ona göstererek ve cilveli cilveli gülerek uzun boylusuyla parfüm reyonunda gezindiğini gördüm.

Eve döndüm. Jamie telesekrelerime not bırakmıştı. Hemen onu arayıp olanları anlattım.

"Allah aşkına Bridge," dedi gülmekten kırılarak. "Seksle öyle kafayı bozmuşsun ki, annemi kilisede görsen rahiple kırıştırdığını sanacaksın. Sevgililer Günü'nde bir şey almadın mı yoksa?"

"Aslında aldım," dedim ve derin bir iç çektim, bunun üzerine tekrar kahkahalara boğuldu.

Sonra da kapatması gerektiğini, Becca'yla parkta Tai Chi yapacaklarını söyledi.

19 Şubat Pazar

56.750 leg. (ç. i. ama üzüntüden olduğu kesin), alkol 2 (ama bugün Pazar), sigara 7, kalori 2100.

64

Öğlen yemeğinden sonra yanında gördüğüm geç kalmış aşkının hesabını sormak amacıyla annemi aradım.

"Julian'dan bahsediyor olmalısın," dedi titrek bir sesle.

Aniden ağızından kaçırılmıştı. Annem ve babam hiçbir zaman arkadaşlarından sadece isimleriyle bahsetmezler. Una Alcon-bury, Audrey Coles, Brian Enderby: "David Ricketts'ı biliyorsun tatlım - Anthea Ricketts'la evli, Lifeboat'tan." Onlar da Mavis En-derby'nin kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim olmadığını bildikleri için, sanki onları dört yaşından beri çok iyi tanıyormuşum gibi Brian ve Mavis Enderby'yi bana 40 dakika boyunca anlatmadan önce hatırlatmalarda bulunmak için yapıyorlar bunu.

Kesinlikle emindim ki bu Julian'a Lifeboat'taki öğlen yemeklerinden birinde rastlanmamıştı; ayrıca Rotary'ye, Lifeboat'a ya da Friends of St. Georges'a üye olan bir karısı yoktu.

Anlamıştım ki onunla, babamla aralarında problemler başlamadan önce Portekiz'de tanışmıştı ve belki de artık onun için Julian değil, Julio olmuştu. Anlamıştım ki -kabul etmek gerekiyor- Julio onun babamla arasındaki tek problemdi.

Ona bu sezgilerimi anlattım, inkâr etti. Hatta önceden düşünülmüş planlanmış bir hikâye anlattı: Marble Arch Marks & Spen-cer'da ona çarpıp elindeki Le Creuset yahnisinin ayağına düşmesine neden olduğu için onu Selfridges'a kahve içmeye götürmüş ve böylece kafelerde pekişen, güzel, platonik bir arkadaşlık doğmuş.

Neden insanlar yeni biriyle ilişkileri olduğu için eşlerini terk ettiklerinde başka biri yokmuş gibi davranmanın daha iyi olacağını zannederler? Ne yani, akşamlarını dış fırçalarının bulunduğu bardaklara bakıp hiçkırıklara boğularak geçiren zavallı eşleri sadece kendilerine daha fazla kailanılmadığı için ayrıldıklarını, onların ise daha iki hafta geçmeden elinde çantayla gezen uzun boylu bir Ömer Şerif benzeriyle tanışma fırsatı yakaladığını zannederlerse daha az acı çekerler diye mi düşünüyorlar? Bu, ger-

65

çeği söylemek çok daha iyi olacakken hatalarını yalanlarla kapatmaya çalışmaktan farksız.

Bir keresinde, arkadaşım Simon, burnunun sağ tarafından san başlı bir sivilce çıktığı için ve öğlen saatinde ceketini kuru temizlemeden alacağını umarak işe yetmişli yıllardan kalma komik

bir ceketle gidip sonra da ceketini alamadığı için çok hoşlandığı bir kızla olan randevusunu iptal etmişti.

Kıza da kız kardeşinin çatkapı uğradığını, onu gezdirmek zorunda olduğunu, bir de işe gitmeden önce birkaç kaset izlemesi gerektiğini söylemiş, bunun üzerine kız ona hiç kardeşi olmadığını söylediğini hatırlatıp kasetleri onun evinde izlemesini önermiş ve bu arada kendisinin de ona yemek hazırlayabileceğini söylemişti. Simon; ortada kızın evine götürecektir kaset olmadığı için daha bir sürü zincirleme yalan söylemek zorunda kalmıştı. Olay, kızın daha ikinci randevuları olmasına rağmen Simon'ın başka biriyle ilişkiye girdiğini zannedip onu terk etmesi, Simon'ın da yetmişlerden kalma ceket ve sivilcesiyle baş başa kalıp akşamı kafasını duvarlara vurarak geçirmesiyle sonuçlanmıştı.

Anneme gerçekten doğruyu söylemediğini anlatmaya çalıştım ama aşkımdan deliye dönmüştü ve gözü hiçbir şey görmüyordu.

"Gerçekten çok şüpheli ve kuruntulu olmuştun hayalim," dedi. "Julio," -al işte! Ben dememiş miydin o Julio olmuştur diye!- "sadece arkadaşım. Biraz nefes almaya ihtiyacım var."

Ve sonunda annem babamı Alconburylerin bahçesinin alt tarafında bulunan, onların rahmetli ninelerinin evine taşınmaya zorladı.

21 Şubat Salı

Çok yorgunum. Babam sadece konuşmak için her gece defalarca aramayı alışkanlık haline getirdi.

66

22 Şubat Çarşamba

57.200 kg., alkol 2, sigara 19, yağlandım (beklenmedik, iğrenç bir gelişme: Daha önce hiç domuz yağının popoda ve kalçalarda derinin altında pörtlediği gerçeğiyle burun buruna gelmemiştim. Yarın tekrar kalori saymaya başlamam gerekiyor.)

Torn kesinlikle çok haklıydı. Son günlerde annem ve babamla uğraşmaktan, babamın yorucu, kederli telefonlarına cevap vermekten gözüm Daniel Cleaver'ı görmez oldu ve mucize gerçekleşti: Artık hep peşimde dolaşiyor. Ama bugün salaklık yap-,tım. Sandviç almaya giderken asansöre bindiğimde içeride Dani-,el ve pazarlamadan Simon da vardı ve şike yaptıkları için tutuklanan futbolculardan bahsediyorlardı ama Daniel'i görünce aklım başımdan gittiği için olacak söylediklerini yanlış anlamıştım. "Senin bu olanlardan haberin var mı Bridget?" dedi Daniel.

"Aa... evet." diye yalan attım söyleyecek bir şeyler düşünürken. "Aslında bence önemsiz bir şey. Bazı insanlara tehlikeli halta vahşice görünebilir ama hiçbir yeri tutuşturmayıp kimseye zarar vermedikçe' şike yapmanın ne kötülüğü olabilir ki? Niye bu kadar büyütüyorlar anlamıyorum."

Simon bana sanki bir deliymişim gibi baktı, arkasından da Daniel; ve sonra birden katılarak gülmeye başladılar. Daniel, Si-mon'la birlikte asansörden inene kadar güldü. Tam arkamızdaki kapılar kapanacakken döndü ve "Evlene benimle," dedi. Hımmmm.

23 Şubat Perşembe

56.750 kg. (sadece 57 kg.'ın altında halabilsem ve -yağ içinde-boğulmuş bir ceset gibi inip inip çıkmasam), alkol 2, sigara 17 (dû-

67

Züşme öncesi heyecanı - hoş görülebilir), kalori 775 (yarından önce 54 kg.'a inebilmek için son çare).

20.00. Kahrolayım! Mesajlaşma işinde iyice abarttık. Saat allıda son bir gayretle paltomu giyip çıktım. Kullandığım asansör bir alt kata inince durdu ve içeriye Daniel girdi. Oradaydık işte, kaçınılmaz olarak birbirini çeken bir çift mıknaş gibi güçlü bir manyetik alanın büyümesine kapılmış haldeydik; sadece o ve ben. Sonra birden asansör durdu, hemen birbirimizden uzaklaştık, nefes nefeseydik; ve içeriye o iğrenç bej yağmurluğunun içindeki şişko bedeniyle pazarlamadan Simon girdi. Ben farkında olmadan eteğimi çektiğimde, pis pis sırtarak "Bridget," dedi, "şike yaparken yakalanmış gibi bir halin var."

Binadan çıktığımda Daniel peşimden fırlayıp onunla akşam yemeğine çıkıp çıkmayacağımı sordu. Evvel!

Gece yansı. Off. Kendimi çok yorgun hissediyorum. Bir randevudan önce sanki iş başvurusuna gidiyormuş gibi defalarca prova yapmak pek normal bir şey olmasa gerek. Ya ilişkimiz daha ileriye gider ve Daniel'in o aşırı bilgi yüklü beyni bana arlık sıkıcı gelmeye başlarsa diye düşünüyorum. Belki de bana yemek pişirecek, giysilerimi yıkayacak ve her isteğimi kabul

edecek daha genç ve akılsız birine âşık olmalıydım, işten geldiğimden beri bangır bangır müzik eşliğinde ve dilim dışarı çıkmış bir halde step yaptım, yedi dakika boyunca vücudumu sert bir fırçayla kazıdım, evi temizledim, buzdolabını doldurdum, kaşlarımı yoldum, gazetelere ve Kapsamlı Seks Rehberi'ne şöyle bir göz gezdirdim, bulaşıkları makineye yerleştirdim ve bacaklarıma ağda yaptım - dışarıda yaptırmak için çok geçli. Şu anda da bir havlunun üzerinde diz çökmüş, bacağımın arkasına iyice yapışmış bir parça ağdayı çekmeye çalışıyorum ve hiç olmazsa etrafımda

68

olup bitenler (ilginç olanlar tercihim) hakkında birazcık fikrim olsun diye Gece Haber/eri'ni izliyordum. Sırtım acıdı, başım ağrıyor, bacaklarım da hem kıpkırmızı hem de yapış yapış. Akli başında birine göre Daniel beni doğal halimle de beğenir'ama ben top modelleri görmekten ve dergilerdeki kişilik testlerini çözmekten beyni sulanmış Cosmopolitan kültürün çocuklarından biriyim ve biliyorum ki doğal halimle kalmak hiç bana göre değil. Ama buna da katlanamıyorum. Randevuyu iptal edeceğim ve akşamı üzerime bir hırka giyip yumurtalı gözleme yiyerek geçireceğim.

25 Şubat Cumartesi

55.400 kg. (mucize: Seksin gerçekten de en iyi egzersiz olduğu kanıtlandı), alkol O, sigara O, kalori 200 (sonunda yememenin yolunu buldum: Acıktığın zaman seviş).

18.00. Ne saadet. Bütün günü seks sarhoşluğu içinde, evin içinde gezinerek, bir şeyleri alıp tekrar yerlerine koyarak ve sırtarak geçirdim. Çok güzeldi. Kötü olan sadece iki şey vardı: 1) Daha yeni bitmişti ki, Daniel "Kahretsin, arabayı Citroen garajına' bırakacaklım," dedi. 2) Banyoya gitmek için yataktan kalktığımda Daniel külotlu çorabımın bacağımın arkasına yapışmış olduğunu söyledi.

Ama şimdi pembe bulutların dağılmaya başlamasıyla ben de telaşa kapılmaya başladım. Şimdi ne olacak? Hiçbir plan yapmadık. Birden yine telefon beklediğimi fark ettim. Nasıl oluyor da ilk gece yaşandıktan sonra bile hâlâ insan ilişkinin var olup olmadığını düşünerek işkence çekebiliyor? Kendimi bir sınava girmiş de sonucunu bekliyormuş gibi hissediyorum.

69

22.00. Allahım, Daniel neden aramıyor? Şimdi biz çıkıyor muyuz, çıkmıyor muyuz? Nasıl oluyor da annem kolayca bir ilişkiden başka bir ilişkiye atlayabiliyor da ben en basit şeyleri bile beceremiyorum? Belki onların jenerasyonu ilişkileri yürütmekte daha başarılıdır. Belki onlar ne yapacağını bilmez ve paranoyak olmak gibi sorunlarla uğraşınıyorlardır. Belki hayal boyunca insanlara öğütler veren kitaplardan bir tane bile okumamış olmak işe yarıyordun

26 Şubat Pazar

57.200 hg., alkol 5 (kedere boğuldum), sigara-23 (cflar dağıttım), kalori 3856 (yağların yardımıyla acımı yumuşattım).

Uyanığım, yalnızım ve annemle Julio'nun aynı yatakta olduğunu hayal ediyorum. Anne-babanın veya ikisinden birinin se-vişirkenki görüntüsüne katlanamamanın ateşiyle yanıyorum, babam adına üzülüyorum, önümde arzularımın tükenmeyeceği bir otuz yılın daha olmasına seviniyorum (bunda sık sık Joanna Lumley ve Susan Sarandon'u düşünmemin de etkisi yok değil); öte yandan altmışın üzerindeki annem ikinci kez sevişmeye hazırlanırken benim Pazar sabahını yalakra yalnız geçiriyor olmam sonsuz bir kıskançlık duygusu veriyor... Allahım, bunun düşüncesine bile katlanamıyorum.

70

MART

Doğum Günü Dolayısıyla Yaşanan Sinir Bozucu Otuzlu Yaşlar Sendromu

ipw

4 Mart Cumartesi

57.200 kg. (Mart ayına da Şubat'a başladığım kiloda başlayacak-sam Şubat boyunca rejim yapmanın ne anlamı var? Kilomu ölçmeyi ve her gün yediklerimi saymayı bırakacağım. Hiç faydası yok.)

Annem öyle bir kadın oldu ki anık onu tanıyamıyorum. Bu sabah ben hâlâ sabahlığımı çıkarmamış bir halde bir taraftan yeni başlayan yarışları izleyip bir taraftan da ayak tırnaklarımı boyarken fırtına gibi evime daldı.

Elindeki çantaları savurarak, "Hayatım şunları birkaç saatliğine burada bırakabilir miyim?" dedi ve yatak odama yöneldi.

Dakikalar sonra merakıma yenilerek ne yaptığına bakmaya gittim. Üzerinde pahalı görünümlü kahverengi bir iç çamaşırı takımıyla aynanın karşısına oturmuş, ağzını da kocaman açmış, kirpiklerine maskara sürüyordu (maskara sürme işlemi sırasında ağzın sonuna kadar açık olması zorunluluğu, doğanın hâlâ açıklanamamış sırlarından biridir).

"Sence de giyinmen gerekmiyor mu hayatım?"

Duru cildi ve pırlıl pırlıl saçlarıyla muhteşem görünüyordu. Aynada kendi görüntüme ilişti gözüm. Dün gece makyajımı temizlememekle kötü etmişim. Saçımın bir tarafı kafama yapış-

73
mış, diğer tarafı da boynuzlar oluşturarak dışarıya kıvrılmıştı. Sanki kafamdaki saçların kendilerine ait bir dünyaları var. Gündüzleri son derece uysal davranıyorlar ve çocuklar gibi hoplayıp zıplayarak "Eee... şimdi ne yapıyoruz?" demek için benim uykuya dalmamı bekliyorlar.

"Biliyorsun," dedi annem göğsüne Givenchy II sürerken. "Yıllardır baban faturalar ve vergilerle uğraştığı için sızlanıp durur - sanki bunu yapmak benim otuz yıl boyunca üstlendiğim temizlik işine yardım etmemekte onu haklı çıkarırmış gibi. Verginin zamanı geçmişti, ben de kendi kendime dedim ki; 'sal anasını, kendim öderim.' Tabii ki nereden başlayacağımı, nasıl yapacağımı bilmiyordum; Vergi Dairesi'ni aradım. Telefondaki memur başlan bana çok kaba davrandı. 'Bayan Jones, ben gerçekten de bunda hiçbir zorluk göremiyorum,' dedi. Ben de 'Bakın,' dedim. 'Siz paskalya hamurundan çörek yapabiliyor musunuz?' Derdimi anladı, yapmam gereken her şeyi anlattı ve on beş dakika içinde problemi hallettik. Bugün de beni yemeğe götürüyor. Bir vergi memuru! Düşünebiliyor musun?"

"Ne?" dedim kapıya tutunarak ve kekeleyerek. "Julio ne olacak?"

"Julio'yla 'arkadaş' olmam başkalarıyla 'arkadaş' olmayacağım anlamına gelmiyor," dedi tatlı bir sesle. Bunları söylerken, bir taraftan da iki parçadan oluşan san elbisesinin içine girmeye çalışıyordu. "Beğendin mi? Yeni aldım. Limon sarısı. Çok güzel değil mi? Neyse benim hemen çıkmam gerekiyor. Onunla biri çeyrek gece Debenhams Kafe'de buluşacağım."

O'gilliklen sonra, pakelinden bile çıkarmadan, kaşıkla biraz muesli' yedim ve dolaplaki şarap kalıntılarını bildirdim.

' Mııcs/i: HulmfxK ve kıırıtı/ımiş meyve l;mişmımc/<ııı-yapılan ve sütle birlikte jyeını kahvaltı yiyeceği. (Ç.N.)

74

Annemin sırrının ne olduğunu biliyorum: Gücünü keşfetti. Babamın üzerinde gücünü kullanabiliyor çünkü babam onu geri istiyor. Julio ve vergi memuru üzerinde de güç sahibi. Herkes onun gücünü hissedebiliyor ve ona sahip olmak istiyor. Bu da onu dayanılmaz kılıyor. Benim yapmam gereken de üzerinde güç sahibi olabileceğim, hükmedebileceğim birini bulmak... Al-lahım, ben saçıma bile söz geçiremiyorum ki!

Çok kederliyim. Daniel bütün hafta boyunca benimle sohbet edip sıcak davranmasına hatta kur yapmasına rağmen aramızda neler olup bittiğine dair en ufak bir imada bile bulunmadı. Sanki iş arkadaşlarından biriyle yatmak ve her şeyin her zamanki seyrinde devam etmesini beklemek normal bir şeymiş gibi. Eskiden sadece sıkıcı ve bunaltıcı olduğunu düşündüğüm iş dayanılmaz bir işkence haline geldi. Öğlen yemeğinde ortadan her kayboluşunda ya da günün sonunda çıkmadan önce paltosunu her alışında büyük sarsıntılar yaşıyorum: Nereye gidiyor? Kimle? Kimle?

Perpetua bütün işlerini benim üzerime yıkmayı başardı, bulun zamanını Hugo'yla birlikte olacakları Fulham Caddesi'nde-ki yarım milyon poundluk daireden bahsetmek için Arabella ya da Piggy'yi arayarak ve telefonda kendi kendine akıl vererek geçiriyor. "Aval. Hayır. Aval. Hayır, tamamen aynı fikirdeyim. Asıl soru şu: Kim dördüncü yatak odası için otuz bin papel daha ödemek isler ki?"

Cuma akşamı saat 16:15'le Sharon beni işlen aradı. "Yarın Ju-de ve benimle geliyor musun?" Daniel ofisten çıkmadan önce hafta sonu için beni bir yerlere davet eder herhalde diye düşünerek panikledim., "Şey..."

Shazzer bir süre sessiz kaldıktan sonra alaycı bir ses lonuyla "Eğer seni bir yere davel elmezse ararsın," deyip kapatlı.

17.45'le Daniel'in paltosunu giydiğini, çıkmak üzere kapıya yöneldiğini gördüm. Yüzümdeki yaralı ifade onu bile ulandır-

75

miş olacak ki, yapmacık bir şekilde gülümsedi, başıyla bilgisayarı işaret etti ve gitti.

Tabii ki ekranımda bir mesajım olduğuna dair bir uyarı vardı. Hemen okudum:

Mesaj: Jones

İyi tatiller. Pip pip.

Cleave

Yıkılmış bir halde telefona uzanıp Sharon'ı aradım. "Yarın kaçla buluşuyoruz?" diye sordum utana sıkıla. "Sekiz buçukta, Kafe Range'da. Üzülme, biz seni seviyoruz. Ona benden uzak durmasını söyle. Kahrolası duygusal kaçık!"

02.00. Shazzer ve Jude'la iyi vakit geçirdik. Salak Daniel'ı salak kafama takmayacağım artık. Ama şimdi kendimi çok kötü hissediyorum. Aaah...

5 Mart Pazar

08.00. Keşke ölsem. Bir daha asla, hayatımın sonuna kadar asla ağzıma içki koymayacağım.

08.30. Aahhh... Biraz cips ne iyi gelirdi.

11.30. Susuzluktan ölüyorum ama gözümü bile açmamalıyım yoksa kafamın içindeki makineleri ve işçileri uyandırırım.

Öğlen. Müthiş eğlendik ama kafam çok karıştı. Daniel'la ilgili öğüt dinledim bir sürü. Önce Jude'la Alçak Richard'ın prob-

76

lemlerine çözüm aradık çünkü onlar on sekiz aydır birlikteler, oysa biz sadece bir kez düzüştük. Bu yüzden Daniel'la ilgili son havadisleri aktarmadan önce uslu bir şekilde sıramı bekledim. Yargıdan sonra varılan ortak hüküm şuydu: "Orospu çocuğu."

Jude bize Clueless filminde geçen ve "Erkeklerle tanınan süre" diye adlandırılan ilginç şeyi anlattı: Bir kez seviştikten sonra adı hâlâ belli olmayan ilişkilerde erkeklere beş günlük bir süre tanınmalıymış çünkü erkek milleti için, belirsizlikle geçen bu beş gün ("Bizim yedi gün oldu," diyerek Jude'un sözünü kestim) bir işkence dönemi değil, ilişkiye başlamadan önce sakın kafayla duygularını tartma dönemiymiş. Jude, Daniel'in işteki konumunu ileri sürerek tedirgin olmasının çok normal olduğunu iddia etli ve ona şans tanımamı, sıcak davranmamı, cilve yapmamı öğütledi. Böylece ona güvendiğimi, hep yanımda olmasına ihtiyaç duymadığımı ve onun bu davranışıyla çileden çıkmadığını göslerebilirmişim.

Jude bunları söyler söylemez Sharon rendelenmiş Parmesan peynirinin üzerine lükürdü ve bir kadınla seviştikten sonra onu iki hafta sonu boyunca aramayarak oyalamanın ve gururunu incilmenin insanlık dışı olduğunu ve asıl yapmam gerekenin, onun hakkında bulun

düşündüklerimi Daniel'a anlaimak olduğunu söyledi. Hımmrn. Neyse, biraz daha uyuyacağım. 14.00. Alt katlan gazelemi ve bir bardak su almak için başlalı-ğim seferi başarıyla tamamladım. Suyu içerken, kristal bir ırmak gibi kafalasım içindeki en çok ihtiyaç duyulan bölgelere aktığını hissettim. Emin değilim ama öyle sanıyorum ki içtiğimiz su kafamızın içine gidiyor. Büyük ihlimalle, kan yoluyla ulaşıyor oraya. Alkolün bıraktığı kötü etkiler vücuttaki su kaybından kaynaklandığına göre, belki kılcal damarlarla beyne de su gön-deriliyordur.

77

14.15. Gazetede okuduğum, iki yaşındaki çocukların anaokuluna kayıl alabilmek için bir sınavdan geçmek zorunda olduğunun anlatan haber aklımı başıma gelirdi. Saat beşte, vafliz oğlum Harry'nin doğum günü için verilen çay partisinde olmam gerekiyor.

18.00. Magda'ya gilmek için arabamı Londra'nın yağmurla ıslanmış gri caddelerinde öyle hızlı sürdüm ki, süratlen boynum kırılacaktı. "Walerslone's"ıa durup doğum günü hediyesi aldım. Eskiden kariyer düşkünü kızlar olan ama bugün çocuk yetiştirme konusunda birbirleriyle yarışan annelerin arasına katılmak için geç kalırım korkusu beni oldukça yıpratır, ayrıca başım da hâlâ feci ağrıyordu. Bir zamanlar eşya-alım salımı komisyonculuğu yapan Magda, Harry'yi olması gerekliliğinden daha zeki ve yeleneekli göstermek için çocuğun yaşını küçültüyor. Herkesin aldığından sekiz katı kadar folik asil ve mineral almaya çalışan Magda'nın hamileliği bile acayıptı. Doğum ise muhteşemdi. Aylarca herkese normal doğum yapacağını söyleyip durdu ama on dakika sancı çekince dayanamayıp "Çabuk bana ilaç ver seni koca şişko inek!" diye bağırmaya başladı.

Çay faslı kâbus gibiydi: Bir ianesi dört haftalık bir bebek sahibi olmak üzere bir oda dolusu anne ve ben...

Sarah de Lisle, "Çanım, çok şeker değil mi?" diye şakıdı, sonra da "AGPAR nasıl geçti?" diye sordu sinsice.

iki dakikada yapılan tesllerin neden bu kadar büyütüldüğünü anlamıyorum - bu AGPAR iki dakikada yapmaları gereken bir leşi. iki yıl önceki bir akşam yemeğinde Magda Harry'nin

AGPAR'dan on aldığını söyleyerek bir güzel kasılmış ama rezil olmuşlu çünkü diğer misafirlerden biri hemşireydi ve AGPAR teslinde en yüksek puanın dokuz olduğunu söylemişti. Buna rağmen akıllanmayan Magda, bu sefer de oğlunun tu-
78

valel alışkanlığı edinmekte bir deha olduğunu iddia ederek diğer annelerin kendi çocukları ve başkalarınınkilere methiyeler düzmesine yol açtı ve naylon katmanlı bezlerle sınıksız sarmalanıp emniyet altına alınması gereken iki yaşındaki çocuklar, et-* rafta minicik donlarıyla dolaşmaya başladılar Ben varmadan on dakika önce, halının üzerinde üç parça kaka görülmüş, bu bokları kimin sığınağında dair ilk başla kulağa komik gelen ama aslında korkunç çekışmeli bir tartışma başlamıştı. Tartışmayı çocukların donlarının indirilip popolarının kontrol edilmesi izledi, arkasından da hazır donlar indirilmişken, erkek çocukların ve la-bii ki babalarının çüklerinin yarışırılması geldi.

"Yapılacak bir şey yok, bu tamamen kalıtsal. Gosmo'nun bu konuda bir problemi yok değil mi?

Gürültüden beynim çatlayacak zannellim. Sonunda izin isteyerek evime gitmek üzere olay yerinden ayrıldım. Tabii bekâr olduğum için kendimi kutlamayı da unutmadan.

6 Mart Pazartesi

11.00. Ofis. Kendimi tamamen bitmiş tükenmiş hissediyorum. Dün gece elimde volka-Ionik kadehim, sardunya kokulu sıcak suyla dolu küvetime uzanmıştım ki kapı çalındı. Açmaya gittim ve gelenin gözyaşları içindeki annem olduğunu gördüm. Mutfakta dört dönerek daha da yüksek sesle ağlamaya başlayan annem konuşmak istemediğini söyleyince, sorununun ne olduğuna dair bir fikir yürütmem oldukça uzun zaman aldı ve sonunda babamın, Julio'nun ve vergi memurunun ona olan aşklarının bittiğini ve o bilmez tükenmez cazibesinin kâğıttan yapılmış bir evin bir anda yıkılması gibi aniden yok olduğunu düşündüm. Ama işin aslı öyle değildi.

Annemin tek sorunu, "islediği her şe-

79

ye sahip olma sendromu"ydu.

Ruhsal çöküntüsüne gösterdiğim ilginin arlık azalmaya başladığını hissettiği anda, "Kendimi yaz boyunca saz çalan ağus-tosböceği gibi hissediyorum," dedi. "Şimdi hayalimin kışını yaşıyorum ve bugünler için kenara koyduğum hiçbir şey yok."

Ona kendisi için deli olan üç münasip erkeğin, evin yarısının ve her ay alacağı paranın hiçbir şey demek olmadığını hatırlatmayı düşündüm ama dilimi tüllüm.

"Kariyer isliyorum," dedi - bu noklada beynimin iğrenç bir bölümü harekele geçti ve ukalaca bir mutluluk hissettim çünkü benim kariyerim vardı, yani en azından bir işim. Bir sevgilim olmasa da ben koca bir yığın dolusu ot, veya sinek ve ağuslosbö-ceği gibi hayvanlar kış aylarında her ne yerse ondan biriklircn bir ağusiosböceğiyim.

Sonunda annemi gardrobunun yanına gölürerek, giysilerimi inceleyip aşığılmasına ve bana neden Jaeger ve Country Cas-vals'lan alışveriş yapmam gerektiğini anlatmasına izin verdim ve onu biraz olsun avutmayı başardım. Sonuç öyle başarılıydı ve annem formunu öyle güzel yakaladı ki, Julio'yu arayıp dışarıda bir şeyler içmek için buluşmaya ikna etmeyi bile becerdi.

Annem çıkılığında saal onu geçmişli; ben de Tom'u arayıp Daniel'in bulun hafta sonu boyunca hiç aramadığına dair korkunç haberi verdim ve Jude'la Sharon'ın birbirine tamamen zil öğülleri hakkındaki düşüncesini sordum. Tom ikisini de dinlememem, flört etmemem, nutuk çekmemem, sadece ulaşılmaz, umursamaz bir buz kraliçesi olmam gerektiğini söyledi.

Ona göre bütün erkekler, kendilerini altlarındaki ve üstlerindeki kadınlarla birlikte bir merdivenin üzerinde gibi görürlcr-miş. Bir kadın eğer erkeğin "allında"ysa (onunla yalmak isliyor veya peşinden koşuyorsa) erkek o kadının elrafındaki erkeklerden biri olmak isicmezmiş. Bu düşünce larzı beni çok fazla ra-

80

halsiz ediyor ama Tom salaklaşmamamı ve eğer Danieh seviyorsam ve kalbini kazanmayı isliyorsam, onu görmezden gelmem ve ona karşı alabildiğince uzak ve soğuk durmak gerektiğini söyledi.

Sonunda gece yarısı, kafam karışmış bir halde yattım ama gece boyunca babamın telefonlarıyla tam üç kez uyandım.

"Seni seven biri olduğunda; kalbinin üzeri bir battaniyeyle örülüyümüş gibi oluyor," dedi, "ve o battaniye alındığında..." Konuşmayı bırakıp ağlamaya başladı. Ona göre "işler yoluna girene kadar" kalacağı, Alconburylerin bahçesindeki, ninelerinden kalma evden arıyordu.

Birden her şeyin tersine döndüğünü, annemle babamın bana bakması gerekirken benim onlara baktığımı ve bunun anormal ve yanlış bir şey olduğunu fark ellim. Ben o kadar yaşlı değilim ki!
6 Mart Pazartesi

56.300 kg. (ç.i. -rejim yapmanın durmadan tartılmak olmadığını öğrendim.)

Erkeğin kalbine giden yolun, güzellikten, seksten veya karakterden değil, ona karşı ilgisiz görünebilmekten geçtiğini ısrarla iddia edebilirim.

işle bütün gün Daniel denen harifle hiç ilgilenmedim ve çok meşgul m üş gibi göründüm. Mesaj sinyali bütün gün yanıp durdu ama ben büyük bir baskı altındaki çok önemli ve nefes kesen biriymişim gibi iç çekerek saçımı bir o yana bir bu yana savurup durdum. Günün sonunda da bir okulun kimya laboratuvarında gerçekleşen bir mucizeyi (fosfor, turnasol veya onun gibi bir

81
şeyle yapılan deneyi) keşfeder gibi birdenbire mesaj sinyalini gördüm. Daniel gün boyunca beni izleyip imalı bakışlar fırlattı. Sonunda Peperlua bir ara dışarı çıkınca masama doğru yürümeye başladı, tam önümde durdu ve "Jones, seni muhteşem yaratık, neden beni görmezden geliyorsun?" diye mırıldandı.

Bir anlık duygu ve coşku seliyle Tom, Jude ve Shazzer'ın birbiriyle alakasız teorilerini yumurtlayacaktım ki şans yüzüme güldü ve telefonum çaldı. Ona üzgün olduğumu belirten bir şekilde baktım ve telefonu açtım. Bu arada koşar adımlarla Perper-tua daldı içeriye. "Aa, Daniel! Şimdi..." diye böğürerek geçerken poposuyla masamın üzerindeki kâğıt yığınının çarptı, sonra da onu yanımdan alıp götürdü ama bu işime yaradı çünkü arayan Tom'du. Bana buz kraliçesini oynamaya devam etmem gerekliliğini hatırlattı ve kendimi güçsüz hissettiğimde tekrarlamam için bir mantra verdi: "Uzak dur ulaşılmaz buz kraliçesi, uzak dur ulaşılmaz buz kraliçesi"

7 Mart Sah

59.200 kg. mı, 59 kg mı yoksa 59.500 kg. mı? alkol 0, sigara 20, kalori 1500, kazı-kazayı 6 (kötü).

09.00. Nasıl oldu da gece yarısından beri 1.500 kg. aldım? Yatarken 59.200 kg. dim, saat 04.00'da 59 kg., kalktığımda 59.500 kg. Uyurken kilo kaybetmeyi anlayabilirim -buharlaşabilir ya da tuvalete aktarılabilir- ama yattığın yerde kilo almak nasıl bir şeydir? Yiyecekler bir araya geldiğinde kimyasal bir reaksiyona uğrayıp ağır, yoğun ve katı yağlara dönüşüyor olabilir mi? Şişmanlamış gibi görünmüyorum. '89 kotumun fermuarını değilse bile düğmesini kapatabiliyorum. Belki de vücudum küçülüyordur

82

ama yoğunluğu anıyordun Bu vücut geliştirmeyle uğraşan kadınlarda oluyor ve beni hasta ediyor. "Yediğin her şeyi dürüstçe yaz ve diyetle bağlı kalıp kalmadığını gör" diyen Jude'u arayacağım ve diyetin başarısızlıkla sonuçlandığını söyleyeceğim, işte listem:

*

Kahvaltı: Çörek (Scarsdale Diyeti'ndeki "bir tost'ta ufak çaplı bir değişiklik); Mars Bar (Scarsdale Diyeti'ndeki "yarım greyfurtta ufak çaplı bir değişiklik.

Ara öğün: İki muz, iki armut (Scarsdale'in "havuç'larına dayanmadığını fakat aynı zamanda açlıktan ölmek üzere olduğum için F planını uyguladım. Bir kulu portakal suyu (anti-selülit, Taze Besin Diyeti).

Öğlen: Palates (Scarsdale Vejeteryan Diyeti) ve yulaf ezmesi (Ot Diyeti - çörek ve Mars Bar [ufak bir sapma! dışında sabah ve' arada yediklerimin hepsi alkalik olduğundan, bu nişastah şeyleri yemek iyi oldu).

Akşam: Dört bardak şarap, balık ve cips (Scarsdale Diyeti ve Ot Diyeti - protein); bir tiramisü; nane (ışedim).

Şunu fark ettim ki, canının istediğini yeyip onu bir diyetle uyarlamak çok kolay ve aslında diyetler birbirine karıştırılmak için değil, kurallarına uymak için vardır. Şu çikolatalı ayçöreği-ni yer yemez benim de yapacağım bu olacak.

14 Mart Sah

Felaket! Büyük felaket! Tom'un buz kraliçesi taktiğini uygulayarak ulaştığım başarı öyle başınt döndürdü ki, iyice abartıp Jude'un laktiğini uygulamaya, Daniel'i ona güvendiğime, bana

83

ihtiyacı olduğunda yanında olacağıma ve nedensiz yere onu lerk etmeyeceğime inandırmak için tekrar onunla mesajlaşmaya başladım.

Buz kraliçesi ve Erkekler Mars'tan, Kadınlar Venüs'ten yaklaşımı bir ara öyle başarılı olmuştu ki, bu sabah Daniel kahve makinesini geçerek bana doğru yaklaştı ve "Gelecek hafta sonu Prag'a gelir misin?" dedi.

"Ne? Şeyy, hi hi hi, bu hafta sonundan sonraki hafta sonundan mı bahsediyorsun?"

"Eveet, gelecek hafta sonu," dedi yüreklendirici, biraz da korumacı bir edayla; bana İngilizce konuşmayı öğretiyormuş gibi bir hali vardı.

Sarhoşluk içinde buz kraliçesini bir anda unutup "Aaah! Evet, memnuniyetle." dedim. * Arkasından gelip öğlen yemeğini köşedeki yerde yemek isleyip istemediğimi sordu. Kimse bir şeyden şüphelenmesin diye binanın dışında buluşmaya karar verdik. Her şey gizli saklı ve acayip heyecan vericiydi; tabii Pub'a doğru yürürken "Dinle Bridge, gerçekten çok üzgünüm ama bir hata yaptım." diyene kadar.

"Neden? Ne?" dedim ve daha bunu söylerken annemi hatırlayıp acaba "Efendim?" mi demeliydim diye düşündüm.

"Gelecek hafta sonu Prag'a gidemem. Sana böyle bir şey teklif ederken aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum. Belki bunu başka bir zaman yaparız."

Kafamın içinde bir siren uğuldamaya; ve ortasında Sharon'ın kafasının bulunduğu, üzerinde "AŞAĞILIK, AŞAĞILIK" diye bir yazının gidip geldiği neon ışıklı büyük bir tabela yanıp yanıp sönmeye başladı.

Öfke dolu bakışlarımı yüzüne dikip kaldırımın ortasında öylece kalakaldım.

84

"Ne oldu?" dedi zevke gelmiş bir halde.

"Çok sıkıldım senden!" dedim öfkeyle. "Daha eteğimi çıkarmaya çalıştığın zaman birine bağlanmaktan korkan aşağılık tır-sıklarla işim olmadığını açıkça belirtmiştim. Seninle flört etmeye devam etmek büyük aptallıktı. Benimle yat, sonra bir telefon Tjile etme, bir de üstüne hiçbir şey olmamış gibi davran. Bana Prag'a gitmeyi sırf istediğin zaman benimle yatacağından emin olmak için mi teklif ettin? Sanki bir çeşit merdivenin farklı basamakları üzerindeymişiz gibi."

"Merdiven mi?" dedi Daniel. "Ne merdiveni?"

"Kapa çeneni!" diye çıktım ters lers. "Saatin saatine uymuyor. Ya benimle birlikte ol ve bana doğru düzgün davran, ya da beni kendi halime bırak. Söylediğim gibi korkaklarla ilgilenmiyorum."

"Bu hafta senin neyin var? Önce Hitler Gençliği'nin buzdan bakireleri gibi beni görmezden geliyorsun, sonra bir aşk kediciğine dönüşüp bilgisayarın üzerinden 'yatağıma gel' değilse bile 'gel' diyen gözlerle beni süzüyorsun, şimdi de birdenbire Jeremy Paxman'a dönüşüyorsun." David Attenborough'ın beİgesellerindeki kavga etmek üzere olan Afrikalı hayvanlar gibi olduğumuz yere mihlanmış halde birbirimize baktık. Sonra Daniel birden topuğunun üzerinde döndü ve beni sokak ortasında şaşkın ve serserim bir halde öylece bırakarak Pub'a doğru uzaklaştı. Ofise döndüm, tuvalete dalıp kapıyı kilitledim ve oturup deli gibi kapıya bakıp durdum. Allahım!

17:00. Ha ha ha. Harika hissediyorum. Kendimi seviyorum, iş çıkışı Sharon, Jude ve Tom'la Cafe Rouge'da buluşarak olağanüstü durum zirve toplantılarımızdan birini gerçekleştirdik. Dani-el'la ilgili gelişmelerden hepsi memnundu çünkü her biri onun tavsiyesine uyduğumu düşünüyordu. Ayrıca Jude, radyoda, ya-

85

pılan bir araştırmaya göre iki binli yıllara girildiğinde her üç kişiden birinin bekâr olacağı duymuştu ve bu bizim zavallı hilkat garibeleri olmadığımızı kanıtlıyordu. Shazzer gürültülü bir kahkaha patlattı ve "Üçte bir rai? Onda dokuz demek daha uygun," dedi. Ona göre erkekler - sözü meclisten dışarıymış (Tom)- feci derecede geri kalmışlarmış ve yakında kadınlar sırf seks için onları alıp beslemeye başlayacaklarını; büyük ihtimalle aralık ev halkından da sayılmayacaklarmış çünkü kadınlar onlara kulübelerde bakacaklarmış. Neyse, sonuçta kendimi çok güçlü hissediyorum. Bu harika. Biraz da Susan Faludi'nin Black-losh'ını okusam daha iyi olacak.

05:00. Allahım, Daniel'i düşündüğümde çok mutsuz oluyorum. Onu seviyorum.

15 Mart Çarşamba

57.200 kg, alkol 5 (utanç verici: Şeytan sidiği), sigara H (Şeytan otu, doğum günümde bırakacağım), kalori J 795.

Off... Çok bezgin bir şekilde uyandım. Her şeyden kötüsü, doğum gününe sadece iki hafta kaldı. O gün geldiğinde, benim dışımda herkes ukala evlilere dönüşüp zırt pırt çocuk peydahlarken, köşeyi dönüp yüz binlerce pound biriktirip yatırımlar yaparken benim bir yılı daha amaçsız ve sevgilisiz, çarpık ilişkiler ve profesyonelce bir monotonluk içinde kariyer yaparak geçirdiğim gerçeğiyle yüz yüze geleceğim.

Son günlerde ayna karşısında yüzümü inceleyip duruyorum; yeni kırışıkların Merlutba.'larıyla karşılaşınca da çileden çıkıyorum; çaresizlik içinde herkesin yaşını öğrenmeye çalışıp örnek 86

alacak birilerini arıyorum (Jane Seymour kırk ikisinde!) ve "otuzlu yaşlara geldiğinde bir gün hiç uyarılmadan, aniden üzerine yağlı ve kırış kırış bir elbise geçirdiğini, koluna bir alışveriş çantası taktığını, saçına perma yaptırdığını ve yüzünün o biçim çöktüğünü fark edersin" korkusuyla savaşıyorum. Joanna Lum-" ley ve Susan Sarandon üzerinde yoğunlaşmaya çalışsam daha iyi olacak galiba.

Ayrıca doğum günümü nasıl kutlayacağım konusunda endişeliyim. Evimin küçük oluşu ve hesap bakiyem bir parti vermem olasılığını ortadan kaldırıyor. Belki akşam yemeğinden oluşan küçük bir parti verebilirim ama o zaman da doğum günümü kölelik ederek geçirmiş olurum ve geldikleri andan itibaren bütün misafirlerden nefret ederim. Hep birlikte dışarıda yemek yenilebilir ama o zaman da sırf ben doğum günümü kutla1 yacağım diye bencilce davranıp herkesin aptal bir gece için bir sürü para harcamasına sebep olduğum için kendimi suçlu hissederim; hepsinin hesabını ödeyecek kadar param da yok. Allahım! Ne yapacağım peki? Keşke normal insanlar gibi doğmak yerine Isa gibi -aynı olmasa da benzer bir şekilde- birden onaya çıksaydım da doğum günümü kutlamak zorunda kalmasaydım.

iki bin yıldır dünyanın her yerindeki birçok insanın onun doğum gününü kutlama zahmetine girişmesine sebep olduğu için muhtemelen duyduğu utançtan dolayı isa'ya sempati duyuyorum.

Gece yansı. Aklıma doğum günüyle ilgili çok iyi bir fikir geldi. Herkesi kokteyl ve belki de Manhattan içmek için eve davet edeceğim ve onlara bir yüksek sosyete mensubu gibi hizmet edeceğim; eğer arkasından yemeğe çıkmak isterlerse hep birlikte çıkarız. Yalnız Manhattan'ın ne olduğu konusunda pek kesin bir fikre sahip değilim. Olsun, bir kokteyl kitabı alabilirim. Aslında almasam da olur.

87

16 Mart Perşembe

57.650 kg, alkol 2, sigara 3 (çok iyi), kalori 2140 (ama çoğu meyve), parti için davetli listesi hazırlamakla geçirilen dakikalar 237 (kötü).

Ben

Jude

Tom

\: _l---1

TvTT^TTTCtT

Magda

Simon

Rebecca

Woney

Joanna

Daniel?

Shazzer Alçak Richard Jerome (iyyy)

Jeremy

Martin Cosmo

Perpelua? (böğğğ) ve Hugo?

Yo hayır. Hayır, hayır. Ne edeceğim ben?

17 Mart Cuma

Az önce Tom'u aradım; akıllıca konuştu ve "Bu senin doğum günün, sadece ve sadece kendi istediğin insanları davet etmelisin," dedi. Ben de sadece aşağıdakileri davet edeceğim:

Shazzer

Jude

Tom

Magda ve Jeremy'
ve yemeği kendim hazırlayacağım.

88

Planımı anlatmak için Tom'u bir daha aradım ve "Ya Jerome?" dedi.

"Ne?" "Jerome?"

"Ama demiştik ki; sadece kendi..." diye başlamıştım ki "iste-,diğlm" kelimesini kullanırsam, Tom'un katlanılmaz, ukala erkek arkadaşını istemediğim ya da ondan hoşlanmadığım anlamının çıkacağını fark ettim ve cümlemi yarıda kestim.

"Aaa!" dedim kırdığım potu toparlamaya çalışarak. "Senin Je-rome'u mu diyorsun? Jerome, senin küçük budalan; o tabii ki davetli ama Jude'un Alçak Richard'ını ve Woney'i davet etmemek doğru olur mu dersin? Woney daha geçen hafta beni doğum gününe çağırmişti."

"Haber bile olmaz."

Kimlerin geleceğini Jude'a söylediğimde "Ooo demek eşlerimizi de getiriyoruz," dedi; Bu, Alçak Richard'ın da partiye katılacağı anlamına geliyordu. Ayrıca bu durumda liste altı kişiyle de kalmıyor çünkü artık Michael da çağırarak zorundayım. Neyse, sanırım dokuz kişi fena olmaz. Ya da on. idare eder.

Arkasından Sharon aradı. "Burnumu sokmuş olmak istemem ama az önce Rebecca'yı gördüm ve senin doğum gününe gelip gelmeyeceğini sordum, acayip bozuldu."

Yo, hayır. Rebecca ve Marlin'i de davet etmek zorundayım şimdi. Ama bu Joanna'yı da davet etmem gerektiği anlamına geliyor. Yemeği kendi ellerimle hazırlayacağımı da söylemiş bulundum şimdi dışarıda yiyelim desem hem aptallık hem de kabalık etmiş olurum.

Hay Allah! Az önce eve geldim ve Woney'in hafif kırgın bir sesle telesekreterime bıraktığı notla karşılaştım.

"Cosmo ve ben bu yıl doğum gününde ne yapacağını merak ettik. Bizi arar mısınız?"

89

Galiba doğum günümü on allı kişi için yemek hazırlayarak geçireceğim.

t

18 Mart Cumartesi

56.750 kg, alkol 4 (sıkıldım artık), sigara 23 (çoğu iki saat içinde içildi, çok kötü), kalori 3827 (iğrenç).

14:00. Hıh, lam da ihüyacım olan şeydi. Annem evimi bası; geçen haftaki Bulun Yaz Saz Çalıp Şarkı Söyleyen Ağuslosböceği hikâyesini lamamen unulmuş gibiydi.

"Aman Allahım!" dedi nefes nefese dairemin içine süzülüp mulfağa doğru yol alırken. "Hayalim kolu bir hafta mı geçirdin yoksa başka bir şey mi oldu? Berbal görünüyorsun; haila doksan yaşındaymış gibi görünüyorsun. Her neyse, bil bakalım ne oldu!" Elinde çaydanlıkla bana döndü ve göz kapaklarını zarıfçe aşağı indirdi, sonra da Bonnie Langford'ın lap-dance'a başlamadan önce yaptığı gibi ışıllılı gözlerle yukarıya bakı.

"Ne?" diye homurdandım.

"Ben arlık bir TV sunucusuyum."

Alışverişe çıkıyorum.

19 Mart Pazar

56.300 kg, alkol 3, sigara 10, kalori 2465 (ama çoğu çikolata).

Heyyooo! Doğum gününe dair olumlu bir bakış açısı: Biraz önce Jude'la son günlerde okuduğu, ilkel küllürlerdeki dini bayram ve lörenler üzerine yapılmış bir kilap hakkında konuşluk.

90

Arlık muılu ve huzurluyum.

Evimin on dokuz kişiyi ağırlamak için küçük olduğu, burada o kadar insan için yemek pişirilemeyeceği ve en doğru şeyin süslenip püslenip allın bir kredi karlı olan bir seks lançası la-rafından lüks bir resioranla gölürölmek olduğu düşüncesinin yüzeysel ve yanlış olduğunu fark ellim. Bunun yerine arkadaşlarımla büyük, sıcak bir Afrika ya da Türk ailesi olduğunu farz edeceğim.

Bizim küllürümüz dış görünüşe, yaşa ve slalüye çok fazla önem veriyor. Asıl önemli olan sevgi. Bu on dokuz kişinin her biri benim arkadaşım ve evime beni yargılamak için değil, doğum günümü basıl ve samimi bir akşam yemeğiyle kullanmak için geliyorlar. Onlar için shepherd's pie1 pişireceğim - ingiliz ev yemeği. Üçüncü Dünya Ülkeleri slilinde, emik, sıcak ve muhle-şem bir aile parlisi olacak.

20 Mart Pazartesi

57.200 kg, alkol 4 (havaya girmek için), sigara 27 (ama bırakmadan önceki son günüm), kalori 2455.

Shepherd's pie'a hoş bir hava kalmak için kömürde pişmiş Belçika Frenk Salatası, Rokford ve kızarmış Chorizo ile servis yapmaya karar verdim (hiç denememişim ama kolay olacağından eminim); arkasından da Grand Marnier suflesi ikram edeceğim. Doğum günümün gelmesini ipe çekiyorum. Usla bir aşçı ve iyi bir ev sahibesi olduğumu düşünmelerini istiyorum.

1 Slic/J/ıoıfs Pir: Pijinis et ve patatesleri tepsiye dizip fırına vererek hazırlanan bir yemek. (Ç.NJ

91

21 Mart Salı: Doğum günü

57.200 kg, alkol 9*, sigara 42*. kalori 4295. (*Smin doğum günümde aşmayacağım da ne zaman aşacağım?)

18:30. Devam edemeyeceğim. Az önce mutfak ze'mininin kıyma ve patates püresi dolu tabaklarla kaplı olduğunu unutarak, aya-ğımdaki yeni siyah süet ayakkabılarla patates püresi dolu bir tencerenin içine daldım. Saat 18:30 oldu bile, Cullens'a gidip Grand Marnier suflesi için gereken malzemeleri ve diğer unuttuğum şeyleri almalıyım. Aman Allahım! Birden gebelik önleyici jelin küvetin kenarında kalmış olabileceğini hatırladım. Ayrıca sincap şeklindeki salak saklama kaplarını ve Jamie'nin gönderdiği, üzerinde küçük kuzu resimleri olan ve "Mutlu Yıllar! Bil bakalım hangisi sensin?", içinde de "Tepenin arkasındaki!" yazan karlı da saklamalıyım. lyyy.

Program:

18:30. Alışverişe gitme.

18:45. Malzemelerin bir kısmını unutarak geri dönme.

18:45-7. Shepherds pie'ı hazırlayıp fırına verme (Allahım, umarım güzel olur.)

19:00-04. Grand MarnierY hazırlama (Sanırım ladına bakacağım. Eee ne de olsa doğum günüm.)

19:05-10. Mmm... Grand Marnier nefis. Pasaklı diye dilden dile dolaşmamak için tabakları, çala l, bıçak ve kaşıkları kontrol edip özenli bir şekilde masaya dizme. Ah, peçete almalıyım (servis peçetesi ini demeliydim? Hangisinin kullanıldığını hiçbir zaman öğrenemedim.)

92

19:10-20. Ortalığı toplama ve mobilyaları duvara yanaştırma.

19:20-30. Şu" kızarmış chorizo" denen şeyi hazırlama.

Her şeyi hallettikten sonra hazırlanmam için yarım saat zaman kalıyor, bu yüzden paniğe gerek yok. Bir sigara içmeliyim. Ayy! , Saat yediye çeyrek var. Nasıl oldu bu? Ayyy!

19:15. Alışverişten döndüm ve tereyağı almayı unuttuğumu fark ettim.

19:35. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Shepherd's pie hâlâ parçalar halinde, ayrı kaplarda ve mutfağın zemininde duruyor ve ben hâlâ saçımı yıkamadım.

19:40. Aman Allahım! Sütü ararken poşeti marketle unuttuğu-mu fark ettim. Yumurtalar da onun içindeydi. Bu demektir ki... Allahım, zeytinyağı da o poşeteydi... yani şu kızarmış bilmem neli salatayı yapamıyorum.

19:40. Hımm. En iyisi bir bardak şampanyayla banyoya girip sonra da hazırlanmak. En azından kendim hazırlanırsam herkes buradayken yemek hazırlamaya devam edebilirim ve belki Tom'u eksik malzemeleri almak için dışarı çıkmaya ikna edebilirim.

19:55. Ay, kapı çalıyor. Saçım ıslak, üzerimde de sadece sutyen ve külot var. Pie yerlerde dolaşıyor. Birden misafirlerden nefret ettim, iki gündür köle gibi uğraşmak zorunda kaldım ve şimdi hepsi birden yiyecek arayan guguk kuşları gibi içeriye dalacaklar. Kapıyı açıp "Siktir o.lun gidin!" diye bağırarak istiyorum.

02:00. Çok duygulandım. Kapıyı çalan, ellerinde bir şişe şampanyayla gelen Magda, Tom, Shazzer ve Jude'du. Acele edip ha-

93

zırlanmamı söylediler. Ben saçımı kurutup giyindiğimde mutfağı temizleyip shepherd's pie'ı atmışlardı. Sonra öğrendim ki Magda 192'de büyük bir masa ayırtmış ve herkese benim eve gelmek yerine oraya gitmelerini söylemiş; herkes hediyeleriyle orada bizi bekliyormuş ve bana yemek ısmarlayacaklarmış. Magda dedi ki, Grand Marnier suflesi ve kızarmış bilmem neli salatanın bir şeye benzemeyeceğine dair tuhaf bir hisse kapılmışlar. Arkadaşlarımı seviyorum; her durumda tuhaf sarıklı Türklerin geniş ailelerinden daha iyidirler.

Evet, gelecek yıl Yeni Yıl Kararlan'na şunları da ekleyeceğim:

Yapılacak: Bu kadar evhamlı olup her şeyi gözümde büyütmeğe vazgeçeceğim.
Yapılmayacak: Daniel Cleaver'la yatmayacağım, hatta onu hiç umursamayacağım.

NİSAN

İrade Gücü

94

2 Nisan Pazar

57.650 kg, alkol O (olağanüstü), sigara O, kalori 2250.

Bir makalede merhum Kenneth'ın merhum karısı Kathleen Tynan'ın güçlü bir "irade"ye sahip olduğunu ve yazılarını özenle giyinmiş bir halde odanın ortasındaki masaya oturup beyaz şarabını yudumlayarak yazdığını okumuştum. Kathleen Tynan, Perpetua için baskıya hazırladığı bir şeyi geciktirdiğinde üzerinde elbiseleriyle, korku içinde yorganın altında kıvrılmaz, sigaraları birbirine eklemeyiz, soğuk sakıyı kafasına dikmez, bir.isterik gibi makyaj yapmazdı. Kathleen Tynan, Daniel Cleaver'ın erkek arkadaşı olmadığı halde canı çektiğinde kendisiyle yatmasına izin vermezdi, içkiyle kendinden geçip sarhoş da olmazdı. Kathleen Tynan gibi olmak istiyorum (tabii onun gibi ölü olmak istemiyorum.)

Son günlerde işler kontrolden çıkmaya yüz tuttuğunda "irade" kelimesini tekrarlayıp duruyorum ve kendimi beyaz keten elbiseler içinde, üzerinde çiçekler olan bir masaya oturmuş olarak hayal ediyorum, "irade." Altı gündür sigara içmiyorum. Daniel hiç umurumda değilmış gibi davranıyorum, üç haftadır

97

onunla mesajlaşmıyorum, oynaşmıyorum, yatmıyorum. Son bir hafta boyunca üç birim alkol tükettim, o da geceyi benimle geçirmenin bir deniz salyangozu, bir midye ya da başka bir deniz yumuşakçasıyla birlikte yemeğe çıkmaktan farksız olduğunu söyleyip dırdır eden Tom'un çenesini kapatmak içindi.

Benim bedenim bir tapınak. Acaba yatma vaktim gelmiş midir? Yok yok, saat daha 20:30. irade. Ah! Telefon.

21:00. Arayan babamdı, bir robot gibi tuhaf ve kederli bir sesle konuşuyordu.

"Bridget, hemen BBC l'i aç."

Kanalı değiştirdim ve dehşet içinde donakaldım. Anne ve Nick'in şovunun fragmanı vardı ve kanepede, Anne ile Nick'in arasında sanki Katie Bloody Bloy'muş gibi o biçim giyinip süslenmiş annem duruyordu.

"Nick," dedi Anne hoş bir edayla.

"... ve şimdi Bahar Dönemi Programımızı tanıtıyoruz!" dedi Nick. "Ani Bekâr, birçok kadının içine düştüğü bir ikilem. An-

ne...

"Ve TV ekranlarına ilk çıkışını bizimle gerçekleştiren yeni sunucumuz 'Ani Bekâr Pam Jones.'" Anne konuşurken annemin etrafını saran baklava şeklindeki çerçeve gittikçe büyüyerek

ve Anne ile Nick'i geri planda bırakarak ekrana doğru yaklaşı, böylece annemin elindeki mikrofonu ürkek bir kadının burnuna burnuna sokmaya çalıştığı görüntü daha da netleşti. "İntihar etmeyi düşündünüz mü?" diye gürledi annem.

Ürkek kadın "Evet," dedi ve gözyaşlarına boğuldu. O anda .görüntü dondu ve küçülerek hızla ekranın köşesindeki yerini aldı; tekrar kanepede oturan Nick ve Anne'in kasvetli görüntüsüyle karşı karşıyaydık.

98

Babam kahrolmuştu. Annem televizyon sunuculuğu yapacağından ona bahsetmemişti bile. Sanırım bu olanları hazmedemiyor; annemin ileri yaş krizine girdiğine, hala yaptığını çoktan fark ettiğine fakat geri dönmek istediğini söylemeye çok ulandı-* gına iyiden iyiye inandırmış kendini.

Aslında ben de hazmedemiyorum. Böyle durumlarda kendinizi istediğiniz senaryoya inandırıp bir çocuk kadar mutlu ve huzurlu olabilirsiniz ama eski eşiniz artık sizinle evli olmaması sayesinde yeni bir kariyer fırsatı yakalayıp televizyonunuzun ekranında bitivermediği sürece. Babamı bu olanların hiç ümit kalmadığı anlamına gelmediğine, annemin kendi birleşmeleriyle programa ilginç bir son getirmeyi planlıyor olabileceğine ikna elmeye çalıştım fakat işe yaramadı. Zavallı babacığım. Julio ve Vergi Dairesi'ndeki adam hakkında en ufak bir şey bildiğini zannetmiyorum. Yarın gelip benimle güzel bir cumartesi akşamı yemeği yemek ve

Pazar sabahı birlikte yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğini sordum, bana iyi olduğunu söyledi. Alconburyler Cumartesi gecesi eski İngiliz usulü bir yemek veriyorlarmış.

4 Nisan Salı

Karar verdim, devamlı işe geç kalmaktan kurtulmak için zamanımı iyi kullanmaya çalışacağım.

07:00. Kilo ölçme.

07:03. Kilo aldığımı görmenin yarattığı moral bozukluğuyla yalağa geri dönme. Uyumak ve kalkmak arasında bir karar verememe. Daniel'ı düşünme.

07:30. Açlığın yol açtığı sancılara dayanamayıp yalaktan kalkma, greyluft suyu içsem ini diye düşünme. Çikolatalı ay çöreği ısıma.

99

07:35 - 07:50- Camdan dışarıyı seyretme.

07:55. Gardırobu açıp elbiseleri seyretme.

08:00. Gömlek seçme. Siyah likra mini eleği bulmaya çalışma. Eteği ararken alttaki giysileri dağıtma. Çekmecelere, yatak odasındaki sandalyenin arkasına, ütüleneceklerin ve yıkancakların bulunduğu sepetlere bakma. Yer yarılmış, içine girmiş! Sakinleşmek için bir sigara içme.

08:20. Kuru cilde selülit önleyici kese yapma ve duş alma.

08:35. İç çamaşırı seçimine başlama. Çamaşır krizi demek, sadece beyaz, pamuklu ve büyük külotların kullanılabilir olması demek. Düşüncesi bile çok itici; işe giderken giyilecek olsa da, psikolojik hasar sebebi. Tekrar ütülenecek çamaşırların bulunduğu sepete gitme ve oldukça küçük, siyah, dantelli kü-lodu bulma -dantelleri batıyor ama o kocaman anne külotu kâbusundan daha iyidir.

08:45. Siyah opak çorap bulma işine girişme. Birinci çorap kaçık, delik de bileğin oldukça üzerinde, ikinci çorabı giyme, arkasından kaçmış olduğunu görme ve çöpe atma. Birden likra mini eteği en son DanieFla birlikte eve döndüğümde giydiğimi hatırlama ve oturma odasına gidip, sonunda eteği kanepenin minderleri arasında bulma.

08:55. Tekrar çorap operasyonuna dönme. Üçüncü çorabın topuğu delik ama kaçığın yukarı tırmanacağını söylemek hiç zor değil. Ütülenecek giysilere bakma ve son siyah opak çorabı tüylenmiş ve düğüm olmuş halde bulma, düğümü çözüp tüylerden kurtarma.

09:05. Çorabı ve eteği giyip gömleği ütülemeye başlama.

09:10. Birden saçımın iğrenç bir şekilde kuruyor olduğunu fark etme. Saç fırçasını arama, çantada bulma. Saçı kurutma. Olmuyor. Bitki spreyi sıkma ve bir daha kurutma. 09:40. Ütüye geri dönme ve gömleğin önünde inatçı bir leke olduğunu keşfetme. Diğer gömleklerin hepsi kirli. Zaman için

100

endişelenme. Lekeyi çıkarmaya çalışırken gömleği baştan aşağı ıslatma, ütüyle kurutma.

09:55. Çok geç kaldım. Umutsuzluk içinde sigara içme ve sakinleşmek için beş dakika tatil broşürü okuma.

10:00. Çantayı arama ve bulamama. Posta kutusunda işe yarar bir şey var mı diye bakmaya karar verme.

10:07. Sadece ödeme ile ilgili bir mektup. Ne aradığımı hatırlamaya çalışma, hatırlayıp tekrar çantayı aramaya başlama.

10:15. Geç kalmakta abarttım. Birden çantayı saç fırçası ararken gördüğümü hatırlama ama bir türlü bulamama. Sonunda gardıroptan çıkan giysilerin arasında çantayı bulma. Giysileri gardıroba koyma, ceketi giyme, evden çıkmaya hazırlanma, anahtarları bulamama ve öfke içinde evin her yerinde arama.

10:25. Anahtarları çantanın içinde bulma, saç fırçasını unuttuğunu fark etme.

10:35. Evden çıkma.

Uyanma ile evden çıkma arasında geçen üç saat otuz beş dakika çok uzun bir süre. Artık uyanır uyanmaz yataktan kalkmam ve bir ara bütün çamaşırları elden geçirmem gerekiyor. Gazeteyi açtığımda, Amerika'da cinayetten suçlu bulunan bir mahkûmun, yetkililerin onun hareketlerini izlemeleri için kalçasına bir mikroçip yerleştirmelerine razı olduğunu okudum. Kendi kalçamda benzer bir mikroçipin bulunması fikri -özellikle sabah saatleri düşünülürse- beni dehşete düşürdü.

5 Nisan Çarşamba

6.750 kg, alkol 5 (Jüde'un suçu), sigara 2 (herkesin başına gelebilir - tekrar başladığım anlamına gelmiyor), kalori 1765, kazı-kazan 2.

101

Jude'a şu irade meselesinden bahsettim, o da son zamanlarda Zen'le ilgili bir kitap okuduğunu anlattı. Dedi ki, Zen hayatımızdaki her şeye uyarlanabiliyormuş -Zen ve alışveriş sanatı, Zen ve ev satın alma sanatı vs.- Bütün mesele kendini zorlayıp işleri güçleştirmek yerine her şeyi Akış'a bırakmış. Bir problemimiz olduğunda ya da işler kötü gittiğinde sinirlenip kendimizi harap etmek yerine gevşeyip kendimizi akışa bırakmalıymışız; her şey düzelirmiş. Elimizdeki anahtarla bir kilidi açamadığımızda öfkelenip kilidi zorlarsak daha kötü olurmuş ama anahtarı çıkarıp üzerine biraz dudak parlatıcısı sürünce sorun ortadan kalkarmış, bize düşen kendimizi akışa bırakmak ve "Evreka" demek olurmuş, Zen de böyle bir şeymiş ama bunlardan Sharon'a bahselmemeliymişim çünkü o Zen'in boktan bir şey olduğunu düşünüyormuş.

6 Nisan Perşembe

Akışla ilgili biraz daha konuşmak için Jude'la buluşmaya gittim ve sessiz bir köşede yemek yiyen, koyu renkli ve hareli gözlü tanıdık bir sima çarptı gözüme: Magda'nın Jeremy'si. Önce el salladım ama beni görünce yüzünde beliren dehşet dolu ifadeyi görünce hemen ona eşlik edenin kim olduğuna baktım: a) Mag-da değildi, b) Oluz yaşında bile değildi, c) Whistles'da iki kez denediğim fakat çok pahalı olduğu için çıkarmak zorunda kaldığım lakımın aynısını giymişti. Pis orospu.

Jeremy'nin eski, yakın ve sürekli bir arkadaşlığımız olduğunu gösteren fakat aynı zamanda bu arkadaşlığı öpücükler ve derin bir muhabbetle ortaya dökmek için uygun bir zaman olmadığını ima eden kısa ve çabuk bir "Merhaba, şimdi değil!" bakışıyla paçayı kurtarmaya çalışacağını anlamıştım. Ben de buna

102

uyacaktım ama sonra düşündüm ki biz Magda'yla kardeştik! Eğer Magda'nın kocasının benim kıyafetimin içindeki o işe yaramaz sürtükle yemek yiyor olmasında utanmasını gerektirecek bir şey yoksa beni onunla tanıştırdı.

• Masasının yanından geçmek üzere yolumu değiştirdim, o anda sürtükle derin bir sohbe dalmış gibi yaptı, tam yanlarından geçerken bakışlarını kaldırıp "iş yemeği," demek istercesine resmi ve güvenli bir ifadeyle gülümsedi. Ben de ona "Sakın gözüme gözüküyem demel!" diyen bir bakış fırlattım.

Ama şimdi ne yapmalıyım? Ailahlım! Magda'ya söylemeli miyim yoksa söylememeli miyim? Onu arayıp her şeyin yolunda olup olmadığını mı sorayım yoksa Jeremy'yi arayıp bunu ona mı sormalıyım? Ya da Jeremy'yi arayıp benim kıyafetimi giyen o cadalozu bırakmazsa her şeyi Magda'ya anlatmakla tehdit mi edeyim? Yoksa kendi işime mi bakayım?

Zen'i, Kathleen Tynan'ı ve iradeyi hatırlayınca Yogacise dersinde öğrendiğim gibi güneşe bir selam gönderdim ve Akış gelene kadar gevşemeye ve dedikodunun hızla yayılan bir zehir olduğunu düşünerek bundan kimseye bahselmemeye karar verdim. Magda'yı sık sık arayacağım ve bir terslik olursa -kadınlık içgüdüleriyle bunu hissedecek ve bana anlatacağı yanında olacağım. Akış'a göre de eğer gerekirse ona gördüklerimi anlatacağım. Zorlamayla hiçbir şey olmaz, her şey akışta. Zen ve yaşama sanatı. Zen. Akış. Hımmmm, iyi ama Jeremy ve işe yaramaz sürtüğü yakalamam Akış'ın değilse neyin sayesinde oldu? O zaman bu ne anlama geliyor?

11 Nisan Sah

55.800 kg, alkol O, sigara O, kazı-kazan 9 (buna dur demeli).

103

Magda ve Jeremy arasında her şey normal görünüyor, belki de gerçekten bir iş yemeğiydi. Belki de şu Zen ve Akış denen şeyler işe yarıyor çünkü hiç şüphe yok ki gevşeyip olayları gidişatına bırakmakla en doğru şeyi yaptım. Kajka'nın Motosikleti'nin yayımlanması sebebiyle önümüzdeki hafta Ivy'de verilecek bir kokteyle davet edildim. Edebiyat dünyasından insanların katılacağı bu partiden korkmak, yol boyunca endişe duymak, eve sarhoş ve gergin dönmek yerine, az önce okuduğum dergideki yazıda dendiği gibi sosyal ilişkiler kurmaktaki yeteneklerimi geliştirip gerekli güveni kazanarak "Ben Partilerin Kadınıyım" edasıyla gitmeye karar verdim partiye.

Açıkçası New Yorker'dan Tina Brown bu konuda çok başarılı, yani o gruptan bu gruba süzülerek, "Tanrım! Hayalim boyunca hiç kimseyi gördüğüme bu kadar sevinmemiştim!" diyen ses tonuyla "Martin Amis, Nelson Mandela, Richard Gere!" diye haykırarak ve vıdı vıdı konuşup sonra da "Ben biraz dolaşayım! Hoşça kalın!" diyerek bu partilerden yüzünün akıyla ayrılmak konusunda. Keşke Tina Brown gibi olabilseydim, ama onun kadar çalışkan olmamak koşuluyla.

Makalede bir sürü faydalı ipucu var. Mesela bir partide kimseyle iki dakikadan fazla konuşmamalısınız. Vakit olduğunda hemen "Sanırım biraz dolaşsak iyi olacak. Tanıştığımıza sevindim," diyerek sıvışmak gerekiyor. Birine ne iş yaptığını sorduğumuzda "Cenaze işleri görevlisiyim," ya da "Çocukları destekleme derneğinde çalışıyorum," gibi bir cevap alır ve söyleyecek bir şey bulamazsanız, "Mesleğini seviyor musun?" diye sorabilirsiniz. Birilerini tanıştırırken, konuşabilecekleri bir şeyler olsun diye onlarla ilgili bir iki detay eklemeyi unutmayın. Örneğin "Bu John, Yeni Zelandalı ve rüzgâr sörfü yapmaktan hoşlanıyor," ya da "Gina bir paraşütçü ve bir teknede yaşıyor," diyebilirsiniz.

104

En önemlisi, bir partiye giderken kesinlikle belirgin bir amacınız olmalı. Bu "gevezelik etmek" bile olabilir ya da yeni insanlarla tanışmak, kariyerinizi yükseltmek, özel biriyle arkadaşlık kurmak gibi amaçlar edinebilirsiniz. Hiç olmazsa "sadece kör-* kütük olmamak" amacının neden işe yaramadığını anlayabilirsiniz.

17 Nisan Pazartesi

56.300 kg, alkol 0 (çok iyi), sigara 0 (çok iyi), kazı-kazan 5 (ama 2 pound kazandım, bu yüzden toplam kazı-kazan masrafı sadece 3 pound.)

Kafila'nın Motosikleti yarın. Şimdi birkaç amaç belirleyeceğim ama önce reklamları izleyip Jude'u arayacağım.

1- Körkütük olmamak.

2- Gevezelik edecek birileriyle tanışmak. Neyse, daha sonra birkaç tane daha düşünürüm. 23:00. işte!

3- Makalede bahsedilen iletişim becerisini geliştirmek. A—Daincl'in güçlü iradeli olduğuma beraber olmak

Seles taı

sağlamak. Hayır:

ip benimle tekrar

ınıgıp yatmak.

4- Yayın dünyasından ilginç insanlarla tanışmak hatta yeni bir kariyer oluşturmak için farklı mesleklerdeki insanlarla tanışmak.

Allahını, bu partiye gitmek beni korkutuyor. Gitmek istemiyorum. Ben evde kalıp eljmdede bir şişe şarapla Doğu Yakasındaki-ler'i seyretmek İslıyorum.

105

18 Nisan Salı

57.200 kg, alkol 7 (Aman Tanrım!), sigara 30, kalori (aklıma bile getirmek islemiyorum), kazı-kazan 1 (mükemmel).

Birbiriyle tanıştıracak kimseyi göremeyince parti kötü başladı. Kendime bir içki aldım ve Telegraptılan James'la konuşan Perpetua'yı gördüm. Hemen eyleme geçmek amacıyla, kendimden emin bir edayla Perpetua'ya yaklaştım Takat o, "James, Bridget Northamptonshirelidir ve bir jimnaslikçidir," (yakında tekrar jimnastiğe başlayacağım) demek yerine konuşmaya devam etti -tahmin ettiğiniz gibi iki dakika sınırını tanımayarak- ve beni görmezden geldi.

Bok gibi ortada kalmıştım ki, pazarlama bölümünden Simon'ı gördüm. Hiç Perpelua'nın sohbetine katılmaya niyetlenmemiş gibi yaparak kurnazca bir manevrayla Tind Brown'm usulünce "Simon Barnelt!" diye seslenmek üzere Simon'a doğru yöneldim. Tam ona ulaşmıştım ki, Julian Barnes'la konuştuğunu fark ettim. "Simon Barnelt! Julian Barnes! "ı yeleri kadar neşeli bir edayla ve gerekli ses tonuyla söyleyemeyeceğime karar verene kadar bir süre olduğum yerde kaldım, tam sezdirmeden uzaklaşmaya başlamıştım ki Simon sinirli -ne komiktir ki folokopi makinesinin başında sizden kurlulmaya çalışırken bile kullanmadığı kadar sinirli- bir ses lonuyla "Bir şey mi isledin Bridgel?" dedi.

"Aa... Evet!" dedim panik içinde isleyebileceğim ne olabilir diye düşünürken. "Şey..."

"Ever?" Simon ve Julian Barnes hâlâ konuşmamı bekliyordu.

"Tuvaletin nerede olduğunu biliyor musunuz?" dedim birden. Kahretsin! Kahretsin! Neden söyledim bunu? Julian Bar-nes'ın ince fakat çekici dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme yayıldığı görürüm.

106

"Aaa... Sanırım şüradaymış. Neyse, teşekkürler," dedim ve yanlarından ayrıldım. Kapıyı geçer geçmez kendimi duvara attım, biraz nefes almaya çalıştım ve "güçlü ol, iradeni kullan" deyip durdum. Hiç iyi gitmiyordu.

Büyük bir arzuyla merdivenlere baktım. Eve gidip, geceliğimi giyip, televizyonun karşısına geçme düşüncesi dayanılmaz derecede cazip gelmeye başlamıştı fakat "parti amaçları" mı düşününce, derin bir nefes aldım, "irade" diye mırıldandım ve kapıyı geçerek tekrar partiye daldım. Perpetua hâlâ kapının yanındaydı ve korkunç arkadaşları Piggy ve Arabella'yla konuşuyordu.

"Aaa... Bridget," dedi bardağını uzatarak. "Galiba içki alacaksın. Bize de getirir misin?" Üç bardak şarap ve bir bardak armut şarabıyla yanlarına döndüğümde muhabbet koyuydu.

"Bunun bir rezalet olduğunu söylemek zorundayım. Bugünde ve bu çağda bir sürü insan, edebiyatımızın en büyük eserlerini -Austen, Eliot, Dickens, Shakespeare vs.- sadece televizyonda gördüğü kadar biliyor."

"Ya, evet. Çok saçma. Ne ayıp."

"Kesinlikle. Noel's House Party ve Saklambaç1 arasında zap yaparken gördükleri şeyin Austen veya Eliot olduğunu zannediyorlar."

"Saklambaç cumartesi günleri," dedim.

"Efendim?" dedi Perpetua.

"Cumartesi. Saklambaç cumartesi günleri, yediyi çeyrek geçe, Gladyalorlerler'-den sonra."

Yan gözle Arabella ve Piggy'ye bakıp sırtarak "Eee?..." dedi Perpetua.

' Blind Dale, Saklambaç c<">/'(ı>(»ı yarışma pmgramının orijinali. (Ç.N.)

107

"O büyük edebi eserlerin uyarlamaları cumartesi geceleri gösterilmiyor."

Piggy "Aaa... Mark'a bakın," diye söze karıştı.

Gözleri parıldayan Arabella, "Aman Allahım, evet o," dedi. "Karısından ayrılmıştı değil mi?"

"Demek isliyorum ki, zaten edebi eserlerin uyarlamaları yayınlanırken diğer kanallarda Saklambaç gibi güzel programlar yayınlanmıyor, bu yüzden o sırada kimsenin diğer kanallarda gezindiğini zannetmiyorum."

Perpetua küçümseyen bir edayla "Ne? Sence Saklambaç iyi bir program mı?" dedi.

"Evet, bence çok iyi."

"Senin Middlemarclı'm sabun markası değil de bir kitap olduğundan haberin var mı Bridget?"

Böyle davrandığı zaman Perpetua'dan nefret ediyorum. Aptal osuruk torbası.

"Ya? Oysa ben bir sabun ya da şampuan olduğumu zannediyordum," dedim bir avuç dolusu galeta alıp ağızıma tıkıştırırken. Başımı kaldırdığımda, dibimde koyu renk saçlı bir adamın durduğunu gördüm.

"Merhaba Bridget," dedi. Galetalar neredeyse açık kalan ağızımdan dışarı dökülüyordu.

Karşımdaki Mark Darcy'ydi ama üzerinde Frank Bough stili baklava desenli kazağı yoktu.

Telaşlanmamaya çalışarak dolu ağızımla "Merhaba," dedim. Sonra makaleyi anımsayarak Perpetua'ya döndüm.

"Mark, Perpetua..." diye başladım ve öylece kalakaldım. Ne söyleyecektim? Perpetua çok şişmandır ve zamanını beni sinir ederek geçirir mi? Yoksa Mark çok zengindir ve eskiden çok kötü bir karısı vardı mı?

"Evet?" dedi Mark.

"... benim patronumdur, yakında Fulham Caddesi üzerinde

108

bir ev alıyor ve Mark," dedim sıkıntı içinde Perpetua'ya dönerek, "ünlü bir insan hakları avukatıdır."

"Ah, merhaba Mark. Tabii ki sizi tanıyorum," dedi Perpetua sanki kendisi Fawly Towers'daki Prunella Scales'miş da Mark da Edinburgh Dükü'ymüş gibi.

Arabella da gözlerini kocaman açıp muhtemelen güzel görüldüğünü zannettiği bir şekilde kırıştırtarak "Selam Mark!" dedi. "Seni çok uzun süreden beri görmüyorum. Nasılsın?"

Perpetua "Biz de şimdi farklı kültür seviyelerinden bahsediyorduk. Bridget, Safe/ainbaç'ın ekranda belirttiği anın Othel-lo'nun 'fırlat at ruhumu cennetten' monoloğuyla aynı güzellikte olduğunu düşünenlerden," diye haykırdı gülmekten katılarak.

"Ah, o halde Bridget tam bir post-modernist," dedi Mark Darcy ve "Bu Natasha," diye devam etti yanındaki uzun, zayıf ve çekici kadını göstererek. "Nalasha da bir avukatıdır."

O anda benimle dalga geçiyor olduğu hissine kapıldım. Alçak herif, küstah!

"Şunu söylemeliyim ki,1' dedi Natasha bilmiş bilmiş sırtarak. "Bence insanlar bu eserleri izlemeden önce kitaplarını okuduklarını ispatlamaya mecbur edilmelidir."

"Ah, kesinlikle aynı fikirdeyim," dedi Perpetua koca bir kahkaha daha patlatarak. "Bence mükemmel bir fikir!"

Onun Mark Darcy ve Nalasha ile çok iyi anlaşacağını görebiliyordum.

Arabella "Dünya Kupası'nı dinlemek isteyenlerden de Turan-dot'u dinlediklerini ispatlamalarını istemeliler!" diye otlu.

Mark'm Nalasha'sı, sohbelin yanlış yönde ilerlemesinden endişe duymuş gibi birden "Aslında başka açılardan bakıldığında, 'kültürümüzün demokralize olması' güzel bir şey," dedi.

"Bay Blobby hariç; o, daha doğar doğmaz delik deşik edilmeliydi," dedi Perpelua. Ben isleksizce Perpelua'nın poposuna ba-

109

kıp "Ne kadar da kocaman," diye düşünürken, Mark Darcy'yi de aynı şeyi yaparken yakaladım. Bir Oxbridge münazara grubundaymış gibi rahatsız bir şekilde kıpırdanan Natasha, "Fakat benim en çok bozulduğum: Her yeni jenerasyonun, bir şekilde dünyayı yeniden yaratabileceğini zanneden bu küstahça bireyciliği," dedi.

Mark kibarca "iyi ama bunu gerçekle başarıyorlar," dedi.

Natasha savunmaya geçerek, "Evet ama demek isliyorum ki, o açıdan bakarsan..." diye devam elti.

"Ne açısı?" diye kesti Mark Darcy. "Bu bir açı değil, bu mükemmel bir nokta."

"Hayır, hayır. Üzgünüm ama kasıtlı olarak aptalca konuşuyorsun," dedi Nalasha yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde. "Ben vizyonun yeniden yapılandırma yoluyla lazelenmesi gibi olağan bir şeyden bahselmiyorum. Küllürel değerlere yapılan saygısızlıktan bahsediyorum."

Mark Darcy birden patlayıp kahkahalara boğulacakmış gibi baktı.

"Benim anlalmak islediğim, ahlaki olarak görel bir açıdan bakarsan, Saklambaç kendi lüründe mükemmeldir," dedi Nalasha kırgın bakışlarını bana doğru çevirerek.

"Öyle bakmıyorum, ben Safclambaç'ı gerçekle beğeniyorum," dedim. "Yalnızca o aplal kelime oyunları ve seksi imalarla dolu cevapları okumak yerine kendi cevaplarını kendilerinin vermelerinin daha iyi olacağını düşünüyorum."

Mark "Kesinlikle," diye araya girdi.

"Âmâ Gladatörlere kallanamıyorum. Bana kendimi şişman hissettiriyor," dedim. "Neyse, lanışığıma sevindim. Hoşça kalın!"

Pallomu beklerken, baklava desenli bir kazağın varlığının veya yokluğunun bir erkeğin çekiciliğini ne kadar etkileyebile-

110

ceğini düşünüyordum ki bir çift elin hafifçe belime dokunduğunu hissettim.

Arkamı döndüm. "Daniel!"

"Jones! Neden bu kadar erken kaçyorsun?" Eğilip beni öptü, * "Mmm, çok güzel kokuyorsun," dedi ve bana sigara ikram etli.

Önceden planlamışım gibi "Hayır, teşekkür ederim; irademe hakim olabildiğimi keşfedip sigarayı bıraktım," dedim. Bu arada keşke onunla yalnız kaldığımda bu kadar çekici olmasa diye düşünüyordum.

"Anlıyorum," dedi sırtarak, "irade ha?"

"Evet," diye kesip allım. "Partide miydin? Seni görmedim."

"Görmediğini biliyorum. Ama ben seni gördüm; Mark Darcy'yle konuşuyordun."

Şaşkınlık içinde "Sen Mark Darcy'yi nereden lanıyorsun?" diye sordum.

"Cambridge'len. O salak herife dayanamıyorum. Ya sen nereden lanıyorsun?"

"O Malcolm ve Elaine Darcy'nin oğlu," diye başladım. Neredeyse "Malcolm ve Elaine'i lanıyorsun tatlım. Buckingham'da olururken bize misafiriğe gelmişlerdi," diye devam edeceklim.

"Onlarda kim?"

"Annemle babamın arkadaşları. Küçükken onunla havuzda oynardık."

"Evet, eminim oynamışsınızdır, seni küçük cadaloz," diye homurdandı "Bir şeyler yemek ister misin?"

Kendi kendime irade, irade diye tekrarlayıp durdum.

"Hadi Bridge," derken bir yandan da baştan çıkarıcı bir şekilde üzerime eğiliyordu. "Bluzunla ilgili olarak söylemek islediğim çok önemli şeyler var. Son derece ince görünüyor, halla şöyle

bir inceleyecek olursan, transparan denecek kadar. Hiç bluzunun bu/imiadan muzdarip olabileceğini düşünmüş muydun?"

111

Çaresizlik içinde "Biriyle buluşmak zorundayım," diye fısıldadım.

"Hadi Bridge."

Beni bile şaşırtacak kadar sert ve kesin bir tavırla "Hayır," dedim.

"Yazık, neyse, o zaman Pazartesi görüşürüz," dedi yumuşacık ses tonuyla ve bana öyle bir baktı ki, arkasından gidip "Be-cer beni! Hadi becer!" diye bağırmamak için zor tuttum kendimi.

23:00. Az önce Jude'u arayıp Daniel meselesini ve annemle Una'nın hindi ziyafetinde beni kollarına almaya çalıştıkları Malcolm ve Elaine Darcy'nin oğlunun bu akşamki partide karşıma oldukça çekici bir adam olarak çıktığını anlattım.

"Bir dakika," dedi Jude, "Mark Darcy'den bahsediyorsun değil mi? Şu avukattan?"

"Evet... Ne? Yoksa onu sen de mi tanıyorsun?"

"E tabii. Onunla çalışmıştık. Son derece hoş ve çekici bir adamdı. Sen hindi ziyafetini öyle bir anlatmıştın ki, bahsettiğin adamın serseminki teki olduğunu zannetmiştim."

Hıh, salak Jude.

22 Nisan Cumartesi

53.900 kg, sigara 0, alkol 0, kalori 1800.

Bugün tarihi ve oldukça mutlu bir gün. On sekiz yıl boyunca 54 kg'ın allına inmeye çabaladıktan sonra sonunda başardım. Basküldeki bir bozukluk yok, kol pantolonlar ispatı.

Artık zayıfım.

112

Mantıklı bir açıklaması yok. Geçen hafta iki kez jimnastiğe gittim ama bu nadiren yaptığım bir şey olmasına rağmen çok da sıra dışı bir şey değil. Normal yedim. Bu bir mucize. Tom'u arayıp haber verdim, "Belki de vücudunda kurt vardır," dedi. Kurtulmanın çaresi, ağzımın önünde bir tas ılık süt ve bir kalem tut-makmış. (Asalaklar süt sever, gerçekten.) Ağzımı açacakmışım, kurdun başı görününce onu kalemlle yakalayacakmışım.

"Dinle," dedim, "Bu kurt olduğu yerde kalıyor. Yeni kurdumu seviyorum; sadece zayıfladığım için değil, artık sigara içmek ve şarap höpürdetmek istemiyorum."

Şüpheli ve kıskanç bir ses tonuyla "Aşık mısın?" diye sordu. Her zaman böyledir. Benimle birlikte olmak istediği için değil tabii; zaten o bir homoseksüel, insanın sevgilisi olmayınca, islediğin son şey, en yakın arkadaşının senden başka biriyle işe yarar bir ilişki kurmasıdır. Sorusunu cevaplayabilmek için şöyle bir beynimi yokladım ve aniden, kanımı donduran bir şey fark ettim. Artık Daniel'a âşık değilim. Özgürüm!

25 Nisan Salı

54 kg, alkol 0 (harika), sigara 0 (ç. ç. i.), kalori 995 (ç. i. gidiyor).

Hıh! Bu akşam Jude'un partisine vücudumla gurur duyarak giydiğim siyah, dar ve mini elbisemle gittim.

içeri girdim ve Jude "Tanrım, sen iyi misin?" diye sordu. "Gerçekten yorgun görünüyorsun."

"İyiyim," dedim kırgın bir şekilde. "Üç kilo verdim. Neden sordun?"

"Hiç, sadece düşündüm ki..."

"Ne? Ne?"

113

"Belki de birden kilo verdiğin için yüzün... fazla incelmıştır," diye kıvırdı ama bu arada gerçeklen de sönmüş balon gibi görünen göğüslerime bakıyordu.

Simon da aynı şeyi yaptı.

"Bridgiiiiiiiiit! Sigaran var mı?"

"Hayır, bıraktım."

"Gerçekten mi? Demek bu yüzden bu kadar!.."

"Ne?"

"Yani biraz... biraz gergin görünüyorsun."

Bu, akşam boyunca böyle devam elti. İnsanların size yorgun görüdüğünüzü söyleyip durmasından daha kötü bir şey yok. Neden daha iyisini yapıp beş ayrı bok çeşidine birden benzediğinizi söylemiyorlar? İçki içmediğim için kendimle gurur duydum ama gece ilerleyip de herkes sarhoş olmaya başlayınca, kendimi fazla sakın ve ukala gibi hissettim ve ben bile kendime kızmaya başladım. Gece boyunca, içimden tek kelime bile etmenin gelmediği tuhaf

sohbetlerin içinde ve boyuna bilmiş ve ukala bir tavırla kafamı sallayıp dururken buldum kendimi.

Bir ara mutlu mutlu hıçkırıp sendeleyerek yanımdan geçen Jude'a "Papatya çayın var mı?" diye sordum, cevap olarak sonu gelmez bir kıkırdama krizine girdi, kolunu boynuma doladı ve yere yıkıldı. Evime gitsem iyi olacak diye düşündüm.

Eve gidip yalağıma yatımı, başımı yastığa koydum ama hiçbir şey olmadı. Bir o yana bir bu yana dönüp durdum ama bir türlü uyku tutmadı. Normalde bu saatte çoktan horuldamaya başlamış, hatla paranoyak rüyalarım dalmış olurdum. Işığı aç-lım, saat daha 23:30'du. Acaba yapacak bir şeyler bulabilir miyim diye düşündüm, mesela söküük dikebilirdim, trade. Ve lelefon çaldı Arayan Tom'du. "Sen iyi misin?" "Evel, kendimi çok iyi hissediyorum. Neden?"

114

"Sanki bu akşam biraz durgun gibiydin. Herkes normal görünmediğini söylüyordu."

"Hayır, gayel iyidim. Ne kadar zayıfladığımı fark ellin mi?" Sessizlik. . "Tom?"

"Bence eski halinle daha iyi görünüyordun latlım." Şu anda kendimi boşlukta gibi hissediyorum, kafam karma-karışık gibi, ayağımın altındaki kilim birdenbire çekilmiş gibi. On sekiz yıl... Boşu boşuna geçmiş. Yağ birimi hesaplayarak geçen on sekiz yıl. Uzun tişörtler ve kazaklar giymekle, evde hoşlandığım biri varsa popomu saklayacağım diye odadan geri çıkmakla geçen on sekiz yıl. Yenilmemiş milyonlarca tiramisü ve cheesecake ve yüz milyonlarca peynir dilimi. Sonsuz çaba, fedakârlık ve uğraşla geçen on sekiz yıl. Ya sonuç? "Yorgun ve durgun". Kendimi hayatını adadığı çalışmanın baştan sona işe yaramaz olduğunu keşfeden bir bilim adamı gibi hissediyorum.

27 Nisan Perşembe

Alkol 0, sigara 0, kazı-kazan 12 (ç.ç.i. ama gün boyunca hiç kilo-mu ölçmedim ve diyetimi düşünmedim; ç.i.).

Kazı-kazan almaya son vermem gerekiyor ama sorun çok sık kazanmam. Kazı-kazan sayısalardan çok daha iyi çünkü kazanan -ve içinde sizinkinde bulunan hiçbir rakamı barındırmayan- numara Saklambacım ortasında verilmiyor ve sizi biletinizi buruşturup yere atmaktan başka bir şey yapamaz durumda bırakmıyor.

Kazı-kazan farklı, üzerinde para resmi olan allı bölgeyi kazıyarak -hayli zor ve yelenek isleyen bir iş- bir nebze de olsa ka-

115

I

tılımin haklı gururunu yaşayabiliyorsunuz ve hiçbir zaman hiç şansınız olmadığı duygusuna yol açmıyor. Aynısından üç tane çıkarsa kazanmış oluyorsunuz ve benim deneyimime göre buna her zaman çok yakın oluyorsunuz, hele bir de iki iane 50.000 pound u gördüğünüz zaman çok heyecan verici oluyor.

Neyse, kendinizi hayatın bütün zevklerinden mahrum bırakamazsınız. Ben günde sadece dört-beş tane kazıyorum hem zaten yakında bırakacağım.

28 Nisan Cuma

Alkol 14, sigara 64, kalori 8400 (sayması zor olsa da alması çok güzeldi, zayıflama saplantısı çok kötü bir şey), kazı-kazan 0.

Dün gece saat 20:45'te o araba alarmı çalmaya başladığında ben papatya çayımı yudumlayarak mis kokulu bir banyo sefası yapıyordum. Bir süre önce, yaşadığım sokakla, komşuları sinirlendirip susturmaya çalışırken arabanıza hırsızdan daha fazla zarar vermelerine sebep olabilecek dayanılmaz araba alarmlarına karşı bir kampanya başlatmıştım.

Ama bu sefer, çileden çıkıp polisi aramak yerine genişlemiş burun deliklerimden derin nefes alarak "irade" deyip durdum. Sonra kapım çalındı. Aşağıdan boğuk zırlamasıyla ne dediği anlaşılmayan bir ses geliyordu, "O kahrolasica başka biriyle yatıyor!" Arkasından histerik hıçkırıklar duyulmaya başladı. Hemen aşağıya koştum, Magda göz yaşları içinde Jeremy'nin "da-aadiii daaadüü daaadiii" diye ortalığı yıkan üstü açık Saab'ına oturmuş, direksiyonla oynayıp duruyordu. Bu arada bebek de vahşi bir kedi tarafından boğazlanıyormuş gibi çığlık çığlığa ağlıyordu.

116

Üst kallakilerden biri cama çıkıp "Kapatın şunu!" diye bağırdı.

Magda kaportaya vurarak "Kapatamıyorum ki Allanın belası şeyi!" diye cevap verdi.

* "Jerrers!" diye bağırdı elindeki telefona. "Jerrers, seni piç kurusu orospu çocuğu! Saab'ın motor kapağı nasıl açılıyor?"

Magda çok havalı ve umursamazdır .ama bizim sokak hiç de öyle değildir; evlerin pencerelerinde hâlâ üzerinde "Özgür Nelson Mandela" yazan posterler asılıdır. "Eve gelmiyorum kahrolası piç kurusu!" diye bağıyordu. "Bana bu Allahın belası motor kapağının nasıl açıldığını söyle!"

Artık Magda'yla birlikte ben de arabadaydım. Gördüğümüz her düğmeye dokunuyorduk ve Magda durup durup elindeki Laurenı-Perrier şişesinden bir fırl alıyordu. Bu arada etrafımızda kızgın bir kalabalık oluşmaya başlamışa. Arkasından bir de Jeremy homur homur homurdanan Harley-Davidson'ıyla çıka-geldi ama alarmı kapalmak yerine kendisine bağırarak Magda'ya aldırmaşızın bebeği arka kolluktan alma uğraşına girişli. Derken, ali katımda oluran Dan adlı Avustralyalı çocuk cama çıkıp "Hoop Bridgid! Tavanımdan su damlıyor!" diye bağırdı. "Kahreslsin! Banyo!"

Hemen yukarı koştum ama kapıya ulaştığımda, anahtarı içerde unluğumu fark ellim ve kafamı kapıya vurarak "Kahretsın! Kahretsın!" diye bağırmaya başladım.

Sonra Dan göründü koridorun ucunda. "Şundan bir tane alsan iyi olur," dedi.

Teşekkür etliklen sonra, ikram edilen sigarayı alıp yemeye başladım.

Bir sürü sigara içmek ve kredi karlıyla kapının kilidini zorlamakla geçen uzunca bir sûreden sonra sularla dolup laşan evime girmeyi başardık. Muslukları kapalamadık. Dan alt kala ko-117

sup bir ingiliz anahtarı ve bir şişe Scotch'la döndü, muslukları kapattı ve evi temizlememe yardım etmeye başladı. Sonra araba alarmının sustuğunu fark edip hemen cama koştuk; hızla uzaklaşan Saab ve onu takip eden Harley-Davidson'ın gidişini izledik.

ikimiz birden gülmeye başladık, viski bize kalmıştı. Sonra birden -gerçekten nasıl olduğunu hatırlamıyorum- beni öpmeye başladı. Bu çok salakça bir durumdu ama bir taraftan da olması gerekiyordu çünkü sayemde evini su basmıştı ve gecesini berbat etmişim, ona hiçbir şey borçlu değilmişim gibi davranmak istemiyordum. Tabii bütün bunların karşılığını seksüel yollardan alması gerekmiyordu ama bu karışıklık, yaşanan heyecanlı dakikalar, irade ve her şey çok eğlenceliydi. Sonra birden kapıda elinde bir pizza kutusu taşıyan deri kıyafetli bir adam belirdi. "Hay lanet!" dedi Dan. "Pizza ısmarladığımı unutmuşum." Sonra pizzayı yedik, bir şişe şarap, birkaç sigara daha ve arkasından viski içtik ve birden yine beni öpmeye koyuldu. Zar zor "Hayır, hayır, bunu yapmamalıyız," diyebildim. "Allahım, Allahım!" diye mırıldandı. "Ne oldu?" dedim.

"Ben evliyim," dedi. "Ama Bridget, galiba ben seni seviyorum."

Sonunda gidebildiğinde sırtım kapıya dayalı, öylece yere yığıldım ve izmarit içmeye devam ettim, "trade" dedim isteksizce. Sonra kapı çalındı. Hiç duymamışım gibi davrandım. Sonra durmaksızın çalmaya başladı.

Bu sefer değişik bir sarhoş sesi "Sevgilim," diyordu.

"Git buradan Daniel!" diye bağırdım.

"Hayır, açıklamama izin ver."

"Hayır."

"Bridge... içeri gelmek istiyorum."

118

Sessizlik... Allahım, Neden hâlâ Daniel'dan bu kadar çok hoşlanıyorum?

"Seni seviyorum Bridge."

"Git buradan. Sen sarhoşsun," dedim beni bile şaşırtan bir kararlılıkla.

"Jones?"

"Ne?"

"Tuvaletini kullanabilir miyim?"

29 Nisan Cumartesi

Alkol 12, sigara 57, kalori 8489 (mükemmel).

Yirmi iki saat, dört pizza, bir Hint yemeği, üç paket sigara ve arkasından üç şişe şampanya, Daniel hâlâ burada. Âşık oldum. Ayrıca aşağıdaki durumların hepsi benim için geçerli:

- Günüm geçti.
- Nişanlandım.
- Aptalım.
- Hamileyim.

23:45. Az önce hastalandım, tuvaletin üzerine çöreklenmiş, Da-niel'a duyurmadan işimi halletmeye çalışıyordum ki, yatak odasından bana şöyle seslendi: "işte senin o çok güçlü iraden oraya gidiyor tombulum. Bence en iyi yer de orası zaten."

119

MAYIS

Hamilelik

I

I Mayıs Pazartesi

Alkol O, sigara O, kalori 4200 (artık iki kişilik yiyorum).

Galiba gerçekten hamileyim. Nasıl bu kadar aptal olabildik? Daniel ve ben tekrar birlikte olduğumuz için öyle mutluyduk ki, gerçek dünyadan kopuverdik - bir kez... of neyse bundan bahsetmek istemiyorum. Bu sabah şu bildik sabah bulantıları başladı ama bunun sebebi akşam Daniel'in gitmesinden sonra duyduğum derin üzüntüyü hafifletmek için yediğim şeyler de olabilir, işte listem:

iki paket Emmenthal dilim peynir, I litre taze sıkılmış portakal suyu.

1 patates.

2 dilim limonlu cheesecake (çok hafifti; hem iki kişilik yemem gerekiyor).

I Milky Way (sadece 125 kalori. Canımın bu kadar cheesecake istemesini bebeğin şeker istiyor olması ihtimaline bağladım), I çikolatalı ve kremalı Viennoise tatlısı (obur bebek acıkmıştır diye).

123

Broccoli (bebeğin dengeli beslenmesini sağlama girişimi). 4 soğuk Frankfurter sosisi (dolaptaki yenebilecek lek şeydi -hamileliğin verdiği yorgunluktan dolayı alışverişe gitmek çok zor geldi.) ' Hay Allah. Reklamlardaki bebeğini havalara atan Calvin Klein usulü anne olmaya iyiden iyiye alıştırdım kendimi.

Perpetua bugün tek kelimeyle iğrençti. 45 dakika boyunca Desdemona'yla telefonda sarı duvarlarla pembe-gri çizgili perdelerin iyi durup durmayacağı, ardından Hugo'yla kan kırmızısında karar kılar ve çiçekli desenlere ağırlık verirlerse daha mı iyi olacağı hakkında konuştu. Bu arada konuşmanın 15 dakikası boyunca da "Kesinlikle... hayır, kesinlikle... kesinlikle"den başka hiçbir şey söylemedi, sonunda da "Evet ama elbette ki aynı şeyler kırmızı için de söylenebilir," diye bitirdi.

Elime geçen her şeyi kafasına fırlatmayı istemek yerine, minik yavrumu da düşünerek bütün olanlara gülüp geçtim ve bir süre sonra bunların bana çok önemsiz şeyler gibi görüneceğini düşündüm. Sonra Daniel'la ilgili yeni ve kocaman bir fantezi dünyasına sahip olduğumu fark ettim: Bebeği kucağında taşıyan Daniel, işten eve dönüp bizi banyoda pespembe halde bulan Daniel ve yıllar sonra o muhteşem akşamlarda çocuğunun derslerine yardımcı olan Daniel. Fakat sonra Daniel çıktı sahneye. Onu hiç bu kadar kötü görmemiştim. Kesinlikle benden çıktiktan sonra da içmeye devam etmiş olmalıydı. Bana öyle bir bakış atlı ki, karşımda duran bir ballalı kalil olduğu hissine kapıldım ve birden bulun o fantezilerimin yerini Barjly filmindeki bütün geceyi içki içip birbirlerine şişeler fırlatarak ve bağırarak geçiren çiftin görüntüleri ve Harry Enfield'ın Ayılar'ında (The Slobs) ben ve Daniel'in bulunduğu, Daniel'in "Bridge, bebek bas bas baariyooo. Kes şu-

124

nün sesini," diye böğürdüğü ve benim "Sigara içiyom. Görmü-yon mu?" diye cevap verdiğim hayali aldı.

3 Mayıs Çarşamba

58.100* kg (bebek inanılmaz bir hızla büyüyor), alkol O, sigara O, kalori 3100 (fakat çoğu patatesten, Allahım). (*Yine kilo kontrolüne başlamam gerekiyor; bu sefer bebeğin sağlığı için.)

imdat! Pazartesi ve Salı günü hamile olduğuma inanıyor gibiydim ama gerçekte hamile olmadığımı biliyordum. Bu, gece geç saatte eve dönerken seni izleyen birilerinin olduğuna inanmak gibi bir şey, aslında ortalıkta kimsenin olmadığını biliyor-sundur. Sonra birden biri tutup bıçağı boynuna dayar. Adetim iki gün gecikti. Daniel Pazartesi günü benimle hiç ilgilenmedi, sonra da saat altıda bir fırsatını bulup yanıma geldi ve "Dinle, hafta sonuna kadar Manchester'da olacağım. Cumartesi akşamı görüşürüz tamam mı?" dedi. Hâlâ aramadı, ben yalnız bir anneyim.

4 Mayıs Perşembe

58.500 kg, alkol O, sigara O, patates 12.

Eczaneye gidip bir gebelik testi aldım. Tam başım önümde bir taraftan keşke yüzük parmağıma bir yüzük taksaydım diye düşünerek kasadaki kıza almak istediğim şeyi işaret ediyordum ki, eczacı "Gebelik testi mi almak istiyorsunuz?" diye sordu.

Omzumun üzerinden ona bakarak "Şşşt," diye fısıldadım.

"Kaç gün gecikti?" diye bağırdı adam yine. "Mavi olanından

125

alırsanız iyi edersiniz. Bir gün bile gecikmiş olsa hamile olup olmadığını kesinlikle belirleyebiliyor."

Eczacının önerdiği mavi paketi aldım, 8.95 poundu verdim ve çabucak oradan sıvıştım.

Bu sabah ilk iki saat, çantama sanki patlamak üzere olan bir bombaymış gibi baktım. Saat 11:30'a geldiğinde aralık dayanamadım ve çantamı kapıp asansöre bindim ve iki kal aşağıdaki tuvalele indim çünkü lamdık birinin tuvalellen gelecek tuhaf hışırtıları duyma riskini göze almak istemedim. Bu iş, durup dururken Daniel'a büyük bir öfke duymama yol açmıştı. Bunda benim kadar onun da payı vardı ama o önce 8.95 pound bayılıp sonra da tuvalelte gizli saklı bir sopanın üzerine işemek zorunda kalmıyordu. Telaşla pakeli açtım, kulusunu çöpe allım, yapmam gerekeni yaptım ve onu görmemek için başımı çevirerek baş aşağı duracak şekilde rezervuarın üzerine koydum. Üç dakika bekleyecek ve sopanın üzerinde, kaderimi belirleyecek olan incecik mavi bir şeridin yavaş yavaş belirmesini izleyecektim; başka şansım yoktu. Nasıl olduğunu anlamadım ama o yüz seksen saniye -özgür geçen son yüz seksen saniyem- sonunda geçti, onu elime aldım ve tiz bir çığlık atmamak için kendimi zor tüllüm. O minik bölümde incecik mavi seril oluşmuştu. Aahhh! Aahhh!

45 dakika boyunca bilgisayara boş boş bakıp Perpelua bir sorunumun mu olduğunu her sorduğunda onun bir Meksika bö-ğürlleni ağacı olduğuna inanmaya çabaladıkları sonra birden ayağa fırladım ve bir telefon kulübesinden Sharon'ı aradım. Salak Perpetua. Perpetua hamile kalsaydı, on dakika içinde Amanda Wakeley'inki gibi bir gelinlik giymiş halde kilisenin koridorunda yürümeye başlardı. Dışarıda öyle gürülülü bir irafik vardı ki Sharon'la doğru düzgün konuşup derdimi anlatamadım. "Ne? Bridget? Seni duyamıyorum. Polisle başın dertle mi?"

126

"Hayır," dedim burnumu çekerek. "Başım gebelik testiindeki ince mavi şeride deme."

"inanmıyorum! On beş dakika sonra Cafe Rouge'da buluşalım."

. Saat daha 12:45 olmasına rağmen bir votka-porlakal içmenin hiçbir sakıncasının olmadığını çünkü bunun gerçek anlamda bir acil durum olduğunu düşünüyordum ki, bebeğin volka içmemesi gerekliliği geldi aklıma. Bebekle ilgili hem bir erkeğin hem de bir kadının düşünmesi gereken hem olumlu hem de olumsuz yanların hepsini birden aynı anda düşünerek ve kendimi çok luhaf hissederek beklemeye koyuldum. Bir iaraflan, Daniel'a çok daha yakın olmak ve gerçek bir kadın -toprak ana kadar verimli- olmak beni acayip çekiyordu; yumuşacık, pembe-beyaz bebeği, o küçücük sevimli yaraiğı ve Ralph Lauren'ın bebek eşyalarını düşünmek de heyecandan çıldırıyordu ama öbür laraftan, Allahım, diyordum, hayalim sona erdi. Daniel çılgın bir alkolik ve bu gerçeği öğrendiğinde önce beni öldürecek, sonra da parçalara bölecek. Aralık kızlarla dışarı çıkmak yok, alışveriş yok, flört etmek yok, seks yok, şişelerce şarap ve bir sürü sigara içmek yok. Ben aralık koca karınlı bir sūi makinesi olacağım ve o halimle kimse beni beğenmeyecek, üstelik pantolonlarımı ve yeni aldığım o güzelim yeşil kolumu da giyemeyeceğim. Sanırım bu ikilemi yaşamak, doğanın uygun gördüğü gibi yapıp on sekiz yaşımdayken Northampton otobüsündeki Abnor Rimmington'la evlenmediğim ve modern bir kadın olmayı seçtiğim için ödemem gereken bedel.

Sharon geldiğinde, suratım iki karış olmuş halde sözüm ona hamile olduğumun göstergesi mavi şeridi masanın altından ona uzattım.

"Bu mu?" dedi.

"Tabii ki bu!" diye homurdandım. "Sen ne zannettin? Sana maşanın allından cep lefonu uzadığımı mı?"

127

"Sen," dedi, "ne salak bir insanmışsın. içindeki açıklamayı okumadın mı? Eğer hamileysen iki tane şerit olması gerekiyor. Tek seril sadece teslin çalıştığını göslermek için oluşuyor yani lek şerit hamile olmadığını gösteriyor, seni küçük budala."

Eve gittiğimde lele-sekreterime bir mesaj bırakıldığını gördüm. Annem "Hayalim beni hemen ara, sinirlerim çok bozuk," diyordu.

Sinirleri çok bozukmuş!

5 Mayıs Cuma

57.200 feg (Allah kahretsin! Şu kilo alma işinden hayatımın sonuna kadar kurtulamayacağım. Hamilelik telası da kötü etkiledi - biraz zaman geçsin, terapiye bashyomm), alkol 6 (heyyooo!), sigara 25, kalori 1895, kazı-kazan 3.

Sabah boyunca kaybelliğim bebeğimin malemini lularak dalgın dalgın ortalıkla gezinip durdum ama Tom arayıp biraz neşelenmek ve hafta sonuna iyi başlamak için öğlende bir Bloody Mary içmeyi önerince biraz da olsa kendime geldim. Eve geldiğimde annemin kızgın bir ses tonuyla bıraktığı, bir sağlık merkezine giuiğini ve beni daha sonra arayacağını söylediği mesajı aldım. Sorununun ne olduğunu merak ediyorum. Büyük ihli-malle âşıklarının yoğun ilgisinden ve rakip prodüksiyon şirketlerinden aldığı sunuculuk lekliflerinden bunalmışır.

23:45. Biraz önce Daniel Manchester'dan aradı.

"Ben yokken günlerin iyi geçti mi?"

"Harikaydı, sorduğun için teşekkürler," dedim neşeye. Harikaydı, teşekkürler ha? Hıh! Bir yerlerde bir kadının bir erkeğe

128

verebileceği en güzel şeyin huzur olduğunu okumuştum, bu yüzden doğru düzgün birlikte olmaya başladığımızdan beri benden uzak kaldığı ilk anda uydurma bir hamilelik yüzünden gülünç sinir krizleri yaşamış olmak beni bile rahatsız ediyor.

Neyse, ne önemi var ki! Yarın gece görüşüyoruz. Heyyooo! Lalalala.

6 Mayıs Cumartesi: Kurtuluş Günü

57.650 kg, alkol 6, sigara 25, kalori 3800, sayısalda doğru tahmin O (yazık).

Kurtuluş Günü'nde bulunduğumuz mevsimde beklenmeyecek kadar halsiz olarak ama bir an önce yalaklan fırlama isteğiyle dolup taşarak uyandım; savaşın bitişi, Avrupa'nın özgürlüğüne kavuşması harika, harika, çok güzel... Dürüst olmak gerekirse bu iş acayip canımı sıkıyor. Hiç ilgilenmiyorum. Büyükbabalarım yaşamıyor. Babanı kendini tamamen Alconburylerin bahçesinde verilecek olan partiye vermiş durumda; zamanını, nedenini anlayamadığım bir şekilde havaya gözleme savurarak geçirecek. Annem de büyüdüğü sokak olan Cheltenham'da verilecek olan elli börek partisine katılacak, hem de büyük ihlimalle Julio'yla birlikte. (Allahtan o partiye bir Almanla gitmiyor.)

Arkadaşlarımın hiçbirisi herhangi bir organizasyon yapmadı. Zaten yapsalardı da bizimle hiçbir ilgisi olmayan bir şeyin kutlanmasına katkıda bulunmaya çalışmak hem yanlış hem de utanç verici ve salakça bir girişim olurdu. Demek istiyorum ki, savaş bitliğinde büyük ihlimalle ben daha bir yumurta bile değildim. Onlar savaşırken ve havuç gibi şeylerden reçel yapıp yerken ben sadece bir hiçtim.

129

Bunlara kafa yormaktan nefret ediyorum. Ayrıca annemi arayıp savaş döneminde adet görmeye başlayıp başlamadığını sormayı da düşünmüyor değilim. Acaba yumurtalar her dönemde tekrar mı oluşur yoksa doğumdan itibaren vücutta mikro halde yer alıp gerektiğinde mi harekete geçerler? O dönemde annemin vücudundaki bir yumurta olarak savaşı bir parça da olsa yaşamış olabilir miyim? Şu anda hayatta olan bir büyükbabam olsaydı, hiç olmazsa onun hatırına bu olayla alakalıymışım gibi davranabilirdim, ama yok ki. Amaaan, ben alışverişe çıkıyorum.

19:00. Havanın sıcaklığı yüzünden bedenim iki katına çıktı, yemin ederim. Bir daha asla bir mağazanın soyunma odasında bir şey denemeyeceğim. Bugün Warehouse'ta denediğim elbiseyi çıkarmaya çalışırken, elbise tam kollarımın allında takılıp kaldı ve ben kıs kıs gülen on beşlik yeni yetmelerin arasında o şey ters dönüp kafama geçmiş bir halde, bingil bingil sallanan göbeğimi ve basenlerimi sergileyerek dolaşmak zorunda kaldım. O aptal elbiseyi aşağı indirip bir de öyle çıkarmayı denedim ama bu sefer de kalçalarımından geçmedi.

Soyunma odalarından nefret ediyorum. Herkes pis pis birbirinin vücudunu süzer ama kimse bir an bile olsun göz göze gelmez. Bir de ne giyse nefis görüneceğini bildiği halde ışıldayan gözlerle saçlarını savurarak etrafla dans eden ve aynanın karşısında model gibi pozlar veren ama yanındaki şişman ve her giysinin içinde manda gibi görünecek olan arkadaşına "Bu beni çok mu şişman gösterdi?" diye soran tipler vardır.

Sonuç olarak iğrenç bir alışveriş deneyimiydi. Aslında biliyorum ki alışveriş demek, fazla seçenek sunmayan Nicole Farhi veya Whistles and Joseph'e gitmek ve bulduğunu almak ama, fiyatlar öyle yüksek ki, her seferinde dönüp dolaşip yine Wareho-use'a ve Miss Selfridge'e gidiyorum, 34.99 pounda satılan elbise-

130

leri görünce sevinçten çılgına dönüyorum ama denemeye çalıştığım elbiselerin içine girebilsem çıkaramıyorum ve en sonunda gidip alacaklarımı Marks and Spencer'dan alıyorum çünkü oradan aldıklarımı denemek zorunda kalmıyorum. Bugün de bir şeyler aldım aslında. Eve bana hiç yakışmayacak dört parça işe yaramaz şeyle döndüm. Bir tanesi iki yıl boyunca M&S' çantasından çıkarılmamış halde koltuğun arkasında duracak. Diğer üçü geri götürülüp Bo-ules'da veya Warehouse'da geçerli olan iade fişleri alınacak ama ben onların yerine başka şeyler almayı unutacağım. Böylece bugün Nicole Farhi'den gayet hoş bir tişört almaya yetecek bir miktar olan 119 poundu çöpe atmış oldum.

Artık biliyorum ki bu, koca yaz boyunca aynı suni ipek elbiseyi giymek yerine çılgınca bir alışveriş sevdasına kapılmanın ve Kurtuluş Günü kutlamalarına katılmamanın cezası. Belki de Tom'u arayıp Pazartesi günkü Banka Tatili için hoş bir parti ayarlamalıyım. Geyik olsun diye ironikbir Kurtuluş Günü partisi -şöyle kraliyet düğünü gibi bir şey- yapmak mümkün müdür? Yoo, hayır ölü insanlarla dalga geçilmez. Ayrıca bir de bayrak sorunu var. Tom'un arkadaşlarının çoğu Anti-Nazi; o kadar bayrağı bir arada görünce dazlakları beklediğimizi sanacaklardır. Merak ediyorum, acaba bizim jenerasyon bir savaş yaşamak zorunda kalsaydı ne olurdu? Neyse hafif bir içki alma zamanı. Daniel yakında burada olur. Hazırlıklara başlamalıyım.

23:59. Çok komik; mutfakta gizli gizli sigara içiyorum. Daniel uyuyor. Aslında numara yaptığını düşünüyorum. Ne tuhaf bir akşam. Galiba bizim ilişkimiz artık tamamen ikimizden birinin sevişmeyi istememesine dayanıyor. Bütün bir geceyi birlikte geçiren

' M&S: Marks and Spencer mağazalarının kısaltılmış adı. (ÇN)

131

insanların sevişmesi beklenir ama bizde hiçbir şey olmuyor. Televizyonun karşısında sinemaya giden on dörtlük çiftler gibi -Dani-el'm kolu rahatsızlık verici bir şekilde boynuma dolanmış halde-oturup Kurtuluş Günü kutlamalarını izledik. Kolu enseme acayip acıyordu ama bir türlü çekmesini söyleyemedim. Sonunda yatma saatini daha fazla erteleyemeyeceğimiz kadar geç oldu ve biz hâlâ ' tam bir ingiliz" denecek kadar resmiydik. Vahşice birbirimizin giysilerini yırtacağımız yerde saçma sapan bir diyaloga girdik: "Banyoya önce sen gir." "Yok, önce sen!" "Hayır, hayır, ben senden sonra girerim." "Israr ediyorum, önce sen." "Hayır, hayır, olmaz öyle şey. Sen banyoya gir, ben de sana bir misafir havlusu, birkaç tane de midye kabuğu şeklindeki minik sabunlardan getireyim."

Sonra da Morecambe ve Wise gibi birbirimize dokunmadan öylece yattık. Eğer gerçekten bir Tanrı varsa, o kadar salaklıktan sonra Daniel'i hiç beklemediğim kadar normal bir adama dönüştürdüğü için duyduğum minneti belirtmek ve ondan gece yatağa pijamasıyla ve gözlüğüyle giren, 25 dakika boyunca gözünü bir kitaba diken, sonra da ışığı söndürüp sırlını dönerek uyuyan Da-niel'i tekrar eski haline, benim tanıdığım ve sevdiğim seks düşkünü çıplak vahşi hayvana dönüştürmesini dilemek istiyorum. Bu konuyla ilgilendiğin için teşekkürler Tanrım.

13 Mayıs Cumartesi

57.650 kg, sigara 7, kalori 1145, kazı-kazan 5 (2 pound kazandım, o yüzden toplam kazı-hazan harcaması 3 pound, ç. i.), sayısal lolo harcaması 2 pound, doğru rakam sa_yısı I (d.-i.).

132

Akşam o kadar yedikten sonra sadece 650 gram almam çok ilginç.

Belki yiyecekler ve kilo arasında sarımsak ve kötü koku arasındaki gibi bir ilişki vardır: Sarımsak bütün olarak yenirse nefesiniz kokmaz, herhalde yemeği de çok fazla yiyince kilo yapmıyor. Eğlenceli ve mutluluk verici bir teori ama tuhaf hissettiriyor.

Cömert arkadaşlarım birer şişe şarapla kalmayıp M&S'dan alınmış ekstra yiyeceklerle geldikleri için, inanılmayacak kadar çok şarap ve yiyecek tüketildi dün gece. Onların getirdiklerinin dışında bir de benim M&S'dan aldığım -pardon bütün bir gün köle gibi sıcak ocağın başında çalışarak hazırladığım demeliydim- yiyecekler ve iki şişe şarap (biri köpüklü biri beyaz) vardı soframızda, işte tüketilenler:

1 tabak humus ve 1 paket sandviç ekmeği 12 somon balığı ve krem peynir 12 mini pizza 1 frambuazlı kek

1 tiramisu (parti boyutu)

2 Swiss Mountain çikolata

Sharon yine formundaydı. Daha 20:35'te bir taraftan barda-ğındaki Kir Royale'in üçle birini bir yudumda mideye indirirken "Orospu çocukları!" diye bağırmaya başlamıştı bile. "Aptal, kibirli, kendini beğenmiş, küstah, bencil orospu çocukları. 'Hep Bana' topluluğunun üyeleri! Bana şu küçük pizzalardan bir tane uzatır mısın lütfen."

Jude'un morali bozuklu çünkü şu anda ayrı olduğu Alçak Richard onu arayıp sanki tekrar birlikte olmak istiyormuş gibi mesajlar veriyor ama bir taraftan da sadece arkadaş kalmak iste-

133
diğini söyleyerek kendini güvence altına alıyor, bu oyunu kasıtlı olarak oynuyor çünkü Jude'un onunla hâlâ ilgilendiğini bilmek hoşuna gidiyor. Son olarak dün akşam sözüm ona iyi niyetinden dolayı Jude'u arayıp ortak bir arkadaşlarının verdiği partiye gidip gitmeyeceğini sormuş.

"O zaman ben gelmeyeyim," demiş. "Hayır senin için hiç hoş olmaz çünkü ben yanımda kız arkadaşımı getirecektim. Önemli bir şey değil, yani birkaç haftadır kendisini düzmeme izin verecek kadar aptal bir kız işte."

"Ne?" diye patladı Sharon, yüzü kıpkırmızıydı. "Bunlar bir kadın için söylenebilecek en iğrenç şeyler. Aşağılık küstah budala! Arkadaşlık adı altında sana canının istediği gibi davranma hakkını nereden buluyor bu adam? Salak sevgilisinden bahsederek seni hayal kırıklığına uğrattığı için kendini akıllı zannediyor, böyle tatmin oluyor. Eğer seni incitmekten gerçeklen korkuyor olsaydı, o salak kızı senin burnunun dibine sokmaktan vazgeçip çenesini kapatır ve partiye yalnız gelirdi."

"Arkadaş ha? Pöh! Düşman desek daha iyi!" diye ben bağırdım bu sefer ağızma somon balığı tikiştirip Silk Cut'a uzanırken. "Orospu çocuğu!"

Saat 23:30 olduğunda Sharon iyice yüksek perdeden konuşmaya başladı.

"On yıl önce çevreyle ilgilenen insanlarla 'sandaletti ecişler' diye dalga geçerlerdi ama bugüne geldikleri yere bir bakın!" diye bağırıyordu. Parmağını tiramisuya batırıp batırıp ağızına götürerek konuşmaya devam etti: "Yıllar sonra feminizmde de aynı şey olacak; genç metresleri için menopoz öncesi dönemdeki eşlerini ve ailelerini terk eden, karşısındakinin de bir kadın olduğuna bakmaksızın ukala bir tavırla ayaklarına kapanan güzelim kadınlarla ilgili masallar anlatan ya da hiçbir özveride bulunmadan, bir güzel söz söylemeden kadınlarla yatmaya çalışan

134

erkekler olmayacak çünkü o zaman genç yaşlı tüm kadınlar onlara siktir olup gitmelerini söyleyecekler ve erkekler AŞAĞILIK» UKALA ve BENCİLCE DAVRANIŞLARIYLA kadınların içini bulandırmaktan vazgeçip onlara nasıl davranmaları gerektiğini öğrenmedikleri sürece onlarla yalamayacaklar!"

"Orospu çocukları!" diye haykırdı Jude Pinot Grigo'sunu hö-pürdetirken.

Arkasından frambuazlı kek ve tiramisuyu birlikte çiğneyen ben haykırdım: "Orospu çocukları!"

"Kahrolası orospu çocukları!" dedi Jude son Silk Cut'ı izmaritinden yakarken.

Tam o anda kapı çalındı.

"Bahse girerim Daniel'dir, kahrolası orospu çocuğu," dedim ve arkasından "Ne var?" diye haykırdım.

Daniel en kibar, en ince sesiyle "Ah, merhaba sevgilim," dedi. "Sizi rahatsız ettiğim için gerçekten üzgünüm. Seni arayıp te-lesekreilerine mesaj bırakmıştım. Bütün akşam boyunca hayatımın en sıkıcı yönetim kurulu toplantısında tıkılıp kaldım ve seni çok özledim. Küçük bir öpücük vereceğim, eğer istersen sonra giderim. Yukarı gelebilir miyim?"

"Off... Peki.," diye homurdanıp bir karış suratıyla yalpalaya yalpalaya masaya doğru ilerledim.

"Kahrolası orospu çocuğu."

"Hep Banacılar n'olcak," diye kükredi Sharon. "Yemeğini pişir, pohpohla, gencecik bedenini sun... Kadınların emirlerine amade olduklarını zannediyorlar... Hey, şarabımız bitli mi?"

O sırada şirin şirin gülümseyen Daniel belirdi kapıda, Itinay-la lıraş edilmiş yüzü ve takım elbisesi içinde biraz yorgun ama oldukça hoş görünüyordu. Elinde üç tane Milk Tray vardı.

"Hepinize birer tane," derken tek kaşını kaldırışı çok seksiy-idi. "Kahvelerinizle birlikte yemeniz için. Sizi rahatsız etmeyeyim. Hafta sonu için alışveriş yapmıştım."

135

Elindeki sekiz Cullens poşetini mutfağa taşıdı ve içindekileri yerleştirmeye koyuldu. O sırada telefon çaldı. Kızların yarım saat önce aradıkları taksi durağından arıyorlardı. Ladbroke Grove'da zincirleme kaza olmuş ve bütün arabaları hasar görmüş, gelemeyeceklermiş.

Daniel "Nereye gideceksiniz?" diye sordu. "Sizi evlerinize ben bırakayım. Gecenin bu saatinde sokaklarda tek başınıza taksi arayamazsınız."

Kızlar aptal suratlarla Daniel'a sırtarak çantalarını ararlarken ben fındıklı karamelli çikolatamın paketini açıp yemeye başlamıştım bile. Tuhaf duygular içindeydim: Bir taraftan kızların imrendiğini hissettiğim mükemmel erkeğe sahip olmaktan duyduğum gururu, bir taraftan da sinir bozucu seks düşkünü ayyaşın tuhaf bir şekilde mükemmel erkek rolü oynayarak feminist sohbetimizi kesmesine duyduğum öfkeyi yaşıyordum. Mükemmel erkek ha? Bunun ne kadar süreceğini hep birlikte göreceğiz, diye düşündüm dönmesini beklerken.

Geldiğinde merdivenleri koşarak çıktı, bana sımsıkı sarıldı ve hemen yatak odasına götürdü. Cebinden yaldızlı kâğıda sarılmış kalp şeklinde bir çikolata çıkardı ve "Sarhoşken bile bu kadar tatlı olabildiğin için fazladan bir çikolata daha hak ediyorsun," dedi. Ve sonra... Mmmmm.

14 Mayıs Pazar

19:00. Pazar akşamlarından nefret ediyorum. Ödev akşamları gibi. Yarın sabah Perpetua'ya bir katalog kopyası teslim etmem gerekiyor. Başlamadan önce Jude'u arayacağım.

136

19:05. Cevap yok. Yaaaaa. Neyse, işe başlamalı. 19:10. Sharon'ı arayacağım.

19:45. Sharon aramama pek sevinmedi. Dışarıdan yeni gelmiş ve bir süredir görüştüğü adamın o yokken arayıp aramadığını öğrenmek için 1471'i aramak üzereymiş. Ben arayınca son numara olarak kaydedilen benimki oldu tabii.

1471'in çok parlak bir buluş olduğunu düşünüyorum. Arayan son kişinin kim olduğunu hemen öğrenebiliyorsunuz. Bu numarayı ilk keşfettiğimizde, Sharon böyle bir numaranın kullanıma açılmasının sebebinin İngiltere Telecom'un İngiliz halkı arasındaki sorunlu kişiler ve sağlıksız ilişkilerden yararlanma çabasından başka bir şey olmadığına inandığını ve buna kesinlikle karşı olduğunu söylemişti. Gerçekten de bazı insanlar bu numarayı günde yirmi defadan fazla arıyor. Jude da bu numaraya bayılanlardan ama birinden yeni ayrıldığınızda veya yeni bir ilişkiye başladığınızda duyduğunuz acıyı iki kat artırdığını da kabul ediyor: 1471'e numara kaydedilmemiş, acı; telesekreterde mesaj yok, acı; 1471'e kaydedilen numara annenizin numarası, acı...

Amerika'da bizim 1471'imizin verdiği hizmeti veren numara, son kontrolünüzden itibaren sizi arayan bütün numaralar ve kut; dcja aradıklarını da tespit ediyor. Daniehn bu yolla onu ilk günlerde nasıl çılgınca aradığımı öğrenmesi fikri bejji dehşete düşürüyor. Güzel olan şu ki, eğer bir numarayı aramadan önce 141'i çevirirseniz 1471 numaranızı kayıt etmiyor. Jude'a göre yine de dikkatli olmak gerekiyor çünkü eğer birini kafaya takar ve arayıp durursanız, o da o sırada evdeyse ve kimin aradığını tespit etmek için 1471'i arayıp hiçbir numaranın kayıtlı edilmediğini görürse sizden şüphelenebilir. Daniel'ın bütün bu numaralardan haberdar olmadığından emin olmalıyım.

137

21:30. Sigara almak için bir koşu dışarıya çıkmaya karar verdim. Merdivenleri çıkarken telefonumun çaldığını duydum ve Tom'la konuştuktan sonra telesekreterimi açmayı unuttuğumu fark ettim, koşarak yukarı çıktım, çantamın içinde ne varsa çıkaracak kadar büyük bir telaşla anahtarımı aradım, içeri dalıp kendimi telefona attım ve sustu. Az önce lam tuvalete girmiştik ki tekrar çalmaya başladı. Yanına gitliğimde tekrar sustu. Sonra yine çalmaya başladı ve bu sefer yelişmeyi başardım.

"Merhaba hayatım. Bil bakalım ne oldu?" dedi annem.

"Ne?" dedim acı içinde.

"Arlık kendine yakışan tarzı bulman gereğine karar verdim! Hem 'ne' demeyi keser misin lütfen, hiç yakışmıyor. Beni Başlan Yaral. Ortalıkta çamur ve sis rengindeki soluk kıyafetlerle dolaşmana katlanamıyorum. Çok kötü görünüyorsun."

"Anne, şimdi konuşamam, üzgünüm ama bir telefon..."

"Aklını başına lolla Bridget Aplalhk islemez," dedi çıkarabileceği en dehşet verici sesle. "Mavis Enderby da soluk sarı ve yosun yeşili renklere bûründüğü günlerde berbal görünüyordu ama

arlık cart pembe ve canlı yeşiller giyiyor ve hem yirmi yaş daha genç, hem de nefis görünüyor."

Dişlerimi sıkarak, "iyi ama ben cart pembe ve canlı yeşil giyinmek istemiyorum ki!" dedim. "Tallım Maviş bir kış kadını, ben de öyleyim ama belki sen Una gibi yaz kadınımsındır ve onun gibi paslel renkler giyersin. Onlar karar verene kadar sen de bilemezsin ki."

"Anne Beni Başlan Yarat'a gitmiyorum," dedim ümitsizlik içinde.

"Bridgel söylediklerinin lek kelimesini bile dinlemiyorum. Geçen gün Una Teyzen diyordu ki eğer hindi ziyafelinde üzerinde biraz daha canlı ve parlak renkli bir şey olsaymış, Mark Darcy sana karşı daha ilgili davranabilirmiş. Hiç kimse Auschiiz'len

138

çıkıp gelmiş gibi görünen bir kız arkadaş islemiyor lallım." Aslında ona lepeden tırnağa çamur rengi giydiğim halde bir erkek arkadaşım olduğunu söylemeyi çok isledim ama hem Daniel'm, hem de benim onların sohbetlerinin temel konusu haline gelmemiz ve annemden sonu gelmez öğütler dinlemek zorunda kalmam olasılığını düşününce hemen vazgeçtim. Susmasını Beni Baştan Yarat işini düşüneneğimi söyleyerek sağladım.

17 Mayıs Salı

58.100 kg (heyyo!), sigara 7 (ç. i.), alkol 6 (ç. ç. i. - ç. kötü!).

Daniel hâlâ mükemmel bir sevgili. Nasıl oluyor da herkes onun hakkında bu kadar yanılabilir? Kafam onunla birlikte yaşamak, Calvin Klein reklamlarındaki gibi minik çocuğumuzla birlikte sahilde koşlurmak ve salak bir bekâr yerine küslah bir evli olmak gibi bin bir çeşil fanteziyle dolu. Birazdan çıkıp Mag-da'yla buluşacağım.

23:00. Hımmmm. Jeremy yüzünden morali çok bozuk olan Mag-da'yla yediğim yemek kafamı oldukça kanşırdı. Araba alarmının uzunca bir süre susmadığı, insanların camlardan sarkarak bağırdığı geceye sebep, Sloaney Woney'yn Magda'ya Jeremy'yi Harbour Club'da bir kızla birlikte gördüğünü anlaimasıymış. Büyük ihtimalle bu benim nafıalar önce Jeremy'nin yanında gördüğüm cadalozdu. Magda benim herhangi bir şey görüp görmediğimi ya da duymadığımı sordu ve ona Whisiles'daki takımın içindeki sürüğü anlallım.

Meğer Jeremy bir flörlü olduğunu ve bu kızdan çok elkilen-diğini itiraf etmiş. Hiç yatmadıklarını iddia ediyormuş arna

139

Magda tüm bunlardan fena halde bunalmış görünüyor.

"Bekâr olduğun sürece bunun tadını çıkarmalısın Bridge," dedi. "Bir kez çocuk sahibi olup işini bıraktın mı son derece acınacak durumda kalıyorsun. Jeremy benim hayatımın uzun bir tatilden ibaret olduğunu düşünüyor ama gün boyunca bir çocuk ve bir bebeğe bakmak çok zor bir iş ve bunun hiç sonu yok. Jeremy akşam eve geldiğinde ayaklarını uzatıp ona hizmet edilmesini ve -şimdi anlıyorum ki- Harbour Club'daki mayolu kızlarla ilgili fanteziler kurmayı isliyor.

"Eskiden iyi bir işim vardı. Arlık biliyorum ki süslenip püs-lenip işe gitmek, ofisle birileriyle kırıştırmak, öğlen yemeklerine çıkmak o aptal süper markete veya Harry'yi almaya gilmek len çok daha eğlenceli ve buna rağmen ne yazık ki ben kocası bütün gün çalışırken kendisi gezip tozan ve onun kazandığını yiyen Harvey Nichols lakınlılı, korkunç bir kadın oluyorum."

Magda çok güzel bir kız. Onu şampanya kadehiyle oynarken izledim ve ümitsizlik içinde biz kadınların dertlerinin çözümünün ne olduğunu düşündüm. Kim bilir kaç kez cumartesi gecelerini körkütük olana kadar içerek ve Jude, Shazzcr ya da Tom'a erkek arkadaşım yok diye ağlayarak geçirdiğim için ve benimle evde kalmış üşülük diye alay edildiği için ne kadar işe yaramaz, olduğumu düşünerek bunalıma.girdim, çökünlü yaşadım ve şimdi kocaman bir evde yaşayan, evinde kavanozlar içinde Sekiz çeşit makarna bulunduran ve her gün alışverişe çıkabilen Magda güvensiz bir kişilik sergileyerek kendine acıyor ve benim şanslı olduğumu düşünüyor...

"Ha bu arada," dedi birden- neşelenerek, "Harvcy Nicks'len bahsetmişken, bugün gidip oradaki en güzel elbiseyi aldım; kırmızı, yakasının bir tarafında iki tane düğmesi var, kesimi çok güzel ve 280 pound. Ah Bridge, senin yerinde olmayı ve bir ilişki yaşayabilmeyi öyle çok isterdim ki. Pazar sabahı iki saat bo-

140

yunca köpüklerin içinde yatmayı, bütün bir geceyi dışarıda geçirmeyi ve sonra hiçbir soruya cevap vermek zorunda olmamayı. Yarın sabah benimle alışverişe gelmek ister misin?"

"Eee, şey, işe gitmek zorundayım."

Bir anlık bir şaşkınlık yaşadı ve "Ah, bilirsin işte," dedi şampanya kadehiyle oynayarak, "Kocanın başka bir kadını sana tercih elliğini bildiğin zaman evde kalmak ve kendini kollarına allığı kadını gözünde canlandırmaya çalışmak çok acı veriyor; kendini çok güçsüz hissediyorsun."

Annemi düşündüm. "Kansız bir darbeye ihliyaç duyduğun gücü kazanabilirsin," dedim. "Tekrar çalışmaya başla, bir sevgili bul.Jeremy'yi mahvel."

"Üç yaşın akındaki iki çocukla bunu yapamam," dedi kadere boyun eğmiş bir kadın edasıyla.

"Ben kendi sonumu kendim hazırladım ve şimdi buna kailanmam gerekiyor."

Allahım, Tom'un bıkip usanmadan her seferinde elini koluma koyup gözümün içine bakarak söylediği söz çok doğru: "Acı kadınlar içindir."

19 Mayıs Cuma

56.300 kg (dûn gece l kilo 600 gram kaybettim -kalorileri tüketen bir şeyler yemiş olmalıyım, belki marul yapmıştır bu işi), alkol 4 (makul), sigara 21 (kötü), kazı-kazan 4 (ç. i. değil).

16:30. Tam Perpelua'nın soluğunu ensemde hissediyorken telefonun çaldı.

"Merhaba hayatım!" Annem. "Bil bakalım ne oldu? Senin için müthiş bir fırsat yakaladım."

"Ne?" diye homurdandım somurtarak.

141

"Televizyona çıkacaksın!" dedi cıvıl cıvıl sesiyle ve kafamı masaya vurmaya başladım.

"Yarın sabah saat onda ekiple birlikte geliyorum. Hayalim bu seni hiç heyecanlandırmıyor mu?"

"Anne, eğer yarın sabah bir çekim ekibiyle benim evime ge-leceksen ben evde olmayacağım."

"Ama olmalısın," dedi üzülerek.

"Hayır," dedim ama birden heyecanlandım ve yumuşamaya başladım. "Hem niye ki? Ne oluyor?"

"Ah hayatım," dedi, "Benden 'Ani Bekâr' için daha genç biriyle yani menopoz öncesi dönemde olan ve arlık çocuk sahibi olamayacağı yaşlara merdiven dayamış bir bekârla röportaj yapmamı isliyorlar."

"Ben menopoz öncesi dönemimde değilim anne!" diye patladım. "Hem ben artık yalnız da değilim, iki kişiden oluşan bir çiftin üyesiyim."

"Aptal olma latlım," diye fısıldadı. Arka plandaki seslerden ofisten aradığı anlaşılıyordu.

"Benim bir sevgilim var."

"Kim?"

"Asla tahmin edemezsin," dedim omzumun üzerinden pis pis sırlan Perpelu'ya bakarak.

"Ah, lütfen hayatım. Onlara birini bulduğumu söyledim bile."

"Hayır."

"Lütfeen. Hayatım boyunca kariyer sahibi bir kadın olamadım, artık hayatımın sonbaharı nday ı m ve kendim için bir şeyler yapmak isliyorum," diye geveledi sanki söylediklerini bir kâğıttan okuyormuş gibi.

"Beni tanıyan birileri görebilir. Hem senin kızın olduğum fark edilmeyecek mi sanki?"

Bir sessizlik oldu. Biriyle konuştuğunu duyabiliyordum.

142

Sonra telefona dönüp "Yüzünü saklayabiliriz," dedi.

"Ne? Kafama torba mı geçireceksiniz? Çok teşekkürler." "Hayır hayatım, puslu göstereceğiz, puslu. Hadi lütfen Bridget. Sana yaşama fırsatını benim verdiğimi unutma. Ben olmasaydım sen nerede olacaktın? Hiçbir yerde. Hiçbir şey olmayacaktın. Ölü bir yumurta. Bir hiç."

Aslında doğrusunu söylemek gerekirse, her zaman televizyona çıkmayı hayal etmişimdir.

20 Mayıs Cumartesi.

58.600 kg (neden? neden? nereden?), alkol 7 (cumartesi), sigara 17, sayısalda doğru tahmin O (ama şu televizyon işi beynimi bulandırdı).

Çekim ekibi, daha içeriye gireli otuz saniye geçmeden halımın üzerinde birkaç şarap kadehi ezerek başladı işe. Böyle şeylerin üzerinde fazla durmam ama sonra elinde koca bir ışık taşıyan bir tanesi sendeleyerek ve "Hey, yolundan çekilin!" diye bağırarak içeri daldı, "Trevor, bu hayvani şeyi nereye koyayım?" diye böğürdü, dengesini kaybelti ve elindeki lamba mutfak dolabımın cam kapağında içeriye teşrif edip daha hiç kullanmadığım zeytinyağının River Cafe yemek kitabımın üzerine dökülmesine sebep oldu. O anda ne büyük bir hata yaptığımı anladım.

Gelmelerinin üzerinden üç saat geçtiğinde çekim hâlâ başlamamıştı ve ortalıkla gezinip "Şöyle yapsam nasıl olur?" diye saçmalamaya devam ediyorlardı. Sonunda başlayabildik; saal

neredeysse 13:30 olmuştu ve annemle ikimiz loş ışıkla kanepede karşılıklı oturarak yerlerimizi almışlık.

Ondan hiç duymadığım kadar anlayışlı ve şefkatli bir sesle

143

"Hadi söyle, kocan seni terk ettiğinde" -bu kısmı neredeyse fısıldayarak söylüyordu- "intihar etmeyi hiç düşündün mü?"

Tuhaf bakışlarımı yüzüne diktim.

"Bunun sana acı verdiğini biliyorum. Eğer kötü hissedersen bir süre için çekime ara verebiliriz," dedi ümitle bakan gözlerle.

Konuşamayacak kadar öfkeliydim. Ne kocasından bahsediyordu?

"Yani demek istiyorum ki, bu iğrenç olmalı, tamamen yalnızsın ve zaman akıp gidiyor..." dedi beni masanın allından tekmeleyerek. Cevap olarak ben de ona bir tekme altım ve o tuhaf sesi çıkarmayı engelleyemedi.

"Çocuk yapmak istemiyor musun?" dedi bir kâğıt mendil uzalarak.

Tam o sırada odanın diğer tarafından gürültülü bir kahkaha duyuldu. Daniel'ı yalak odasında uyurken bırakmak mantıklı gibi görünmüştü çünkü cumartesi öğleden önce kalkmaz.

Uyandıığında arar diye sigarasını da yastığın üzerine bırakmışımı.

"Bridgel'in çocuğu olsaydı kesin onu bir yerlerde unulurdu," deyip bir kahkaha daha pallattı.

"Sizinle lanıştığımıza sevindim Bayan Jones. Bridget, neden sen de annen gibi cumartesi bu kadar bakımlı olmuyorsun?"

21 Mayıs Pazar

Annem, onu ekibinin önünde küçük düşürdüğümüz ve bir sahlekâr olduğuna inanmalarına sebep olduğumuz için ikimizle de konuşmuyor. En azından bir süre bizi rahat bırakacaktır. Bu arada yazın gelmesini iple çekiyorum. Havalar sıcakken insanın bir sevgilisinin olması çok güzel. Romantik kaçamaklar yapmaya fırsatımız olacak. Ç. mutluyum.

144

HAZİRAN

Sevgiliymiş! Pöh!

3 Haziran Cumartesi

56.750 kg, alkol 5, sigara 25, kalori 600, broşürleri inceleyerek geçirilen dakika sayısı: Uzun seyahatler için 45, kaçamaklar için 87, 1471 'i arama sayısı 7 (i.).

Sıcak yüzünden Daniel'la kaçamak yapma hayalleri dışında hiçbir şeye konsantre olamıyorum.

Kafam bin bir çeşit tatil planıyla dolu. Aklımdan neler geçiyor neler... benim üzerimde bembeyaz tiril tiril bir elbise, nehir kıyısında çimenlere uzanmışız; üzerimizde çizgili tişörtlerimiz, deniz kenarında eski bir bara oturmuş denizin üzerinden batan güneşi izleyerek biralarımızı yudumluyoruz; tarihi bir otelin bahçesinde, mum ışığında akşam yemeğimizi yiyoruz ve odamıza çekilip sıcak yaz gecesini sabaha kadar sevişerek geçiriyoruz...

Bu arada .bu gece Daniel'ın arkadaşı Wicksy'nin verdiği partiye gidiyoruz. Sanırım yarın da öğlen yemeğimizi şehir dışında güzel bir pubda yiyeceğiz, insanın bir sevgilisinin olması mükemmel bir şey.

147

4 Haziran Pazar

57.200 kg, alkol 3 (i.), sigara 13 (i.), broşürlere bakarak geçirilen dakikalar: Uzun tatiller 30 (i.), küçük kaçamaklar 52, 147 'i arama sayısı 3 (i-)

19:00. Off. Daniel az önce evine gitti. Açıkçası biraz sıkıldım. Bugün hava gerçekten çok güzeldi ama Daniel ne dışarı çıkmak, ne de kaçamak planı yapmak isledi; bütün perdeleri çekip gün boyunca evde oturarak kriket izlemekte ısrar elli. Dün akşamki parti de güzeldi ama bir ara Wicksy ve yanındaki oldukça güzel kıza katılmak için onlara doğru ilerledik. Daha o anda kızın biraz tuhaf davrandığını fark etmişim.

"Daniel," dedi Wicksy, "Vanessa'yla tanışım mı?"

"Hayır," diyen Daniel bir anda en çapkın gülümsemesini la-kınıp elini kıza uzaliverdi. "Ama tanıştığımıza çok sevindim."

Vanessa, buna mühiş sinirlenmiş görünüp kollarını kavuşturarak şöyle dedi: "Daniel, biz seninle yattık."

Allahım, hava çok sıcak. Camdan dışarı sarkıp duruyorum. Biri bir yerlerde saksafon çalıyor, sanki bizi hepimizin New York'ta bir film setinde olduğumuza inandırmak istiyor. Herkesin camı açık olduğu için her yerden başka sesler yükseliyor. Bir de mutfak camlarından yayılan yemek

kokuları var. Mmmm. Sanırım New York'la yaşamak hoşuma giderdi ama yok yok, şöyle bir düşündüm de, küçük lalil kaçamakları düşleyen biri için pek uygun bir yer değil. Kaçamak için New York'a gitmek hiç fena olmaz ama orada yaşıyorsan bunun bir önemi kalmaz. Şimdi Tom'u arayacağım, sonra da işimi yapmaya koyulacağımı.

20:00. Bir şeyler içmek için Tom'a gidiyorum. Sadece yarım sa-ailiğine. x
148

6 Haziran Salı

58.100 kg, alkol 4, sigara 3 (ç. L), kalori 1326, kazı-kazan O (mükemmel), 147 l'l arama say ısı 12 (kötü), uykuyla geçirilen saatler 15 (kötü ama benim suçum değil, sıcaktan).

Perpelua'yı evde çalışmama izin vermesi için ikna edebildim. Tabii ki izin vermesinin tek sebebi, onun da güneşlenmek istemesi. Mmm, yeni bir kaçamak broşürü edindim:

"ingiltere'nin Gururu: Britanya Adaları Otellerinin En iyisi". Harika. Her sayfayı teker teker inceleyip, Daniel'ı ve kendimi bütün odalarda ve bütün yemek salonlarında en romantik ve en seksi hallerimizde hayal ediyorum.

11:00. Tamam, şimdi bütün dikkatimi işime vereceğim. 11:25. Off. Tırnağım kırıldı.

11:35. Allahım, hiç sebep yokken Daniei'm başka biriyle ilişkisi olduğuna dair paranoyakça bir endişeye kapıldım. Aslında niye olsun ki? Kadınlık içgüdüleriyle hayalında başka birinin olduğunu sezmiş olabilir miyim?

Yaşın ilerlemeye başladığı zaman biriyle birlikte olmaya çalışmak tuhaf. Otuzlu yaşlardaysan ve sevgilin yoksa, bir ilişki yaşamıyor olmanın verdiği sıkıntı -kimseyle sevişmiyorsun, pazar günlerini birlikte geçirecek kimsen yok, partilerden ve buluşmalardan sonra eve hep yalnız dönüyorsun-, scvgilisizliğinin sebebinin yaşın olduğuna dair paranoyakça bir fikir uyandırıyor. Son ilişkini ve son cinsel deneyimini çoklan yaşadığını ve daha gençliğinin baharında uslanıp her şeyden elini ayağını çektiğin için suçlunun kendin olduğunu düşünüyorsun.

149

Yirmi iki yaşındayken, yirmi üç ay boyunca kimseyle birlikte olamadığında veya az da olsa hoşlandığın biriyle bile buluşa-madığında, sadece bunun sıkıcı bir durum olduğunu düşündüğünü lamamen unutup insan. Sonra biriyle birlikte olmaya başladığında çok zor ve mühlüş bir iş başardığını düşünüyorsun ama beklediklerinin hiçbirini bulamıyorsun.

Bu yüzden mi yani? Yoksa Daniel'la birlikte olmamam mı gerekiyordu? Daniel başka biriyle bir ilişki yaşıyor olabilir mi?

11:50. Off. Tırnağım oldukça kolu görünüyor. Hemen çaresine bakmazsam kemirmek zorunda kalacağım ve dibine kadar yemeden bırakmayacağım. En iyisi ben gidip bir lırnak törpüsü bulayım. Zaten ojem de hiç iyi görünmüyor, silip lekrar sürsem çok iyi olacak. Hazır aklımdayken hemen yapayım.

Öğlen. Havanın bu kadar sıcak olması ve erkek arkadaşınız olacak adamın güzel bir yerlere gitmemekle direnmesi çok sinir bozucu. Bana öyle geliyor ki, adam onu bir talil kaçamağı için değil de günlerin çizik çizik olmuş çam parkelerin üzerinden çocuk pisliği temizleyerek geçtiği üç çocuklu bir evlilik için kandırmaya çalıştığını düşünüyor. Sanırım bu yavaş yavaş psikolojik bir bunalıma dönüşüyor. Tom'u arayacağım (Perplua'nın katalogunu akşama kadar hazırlayabilirim).

12:30. Tom diyor ki, eğer şu tatil kaçamaklarını sevgilinle yaparsan, bütün talil ilişkiniz için endişelenmekle geçermiş. O yüzden arkadaşınla gitmek daha iyi bir fikirmiş.

Tabii, seks yapmamayı göze alıyorsan deyince bana hak verdi. Bu akşam broşürlerimi de yanıma alıp Tom'la buluşacağım ve söz konusu hayali kaçamakla ilgili hayaller kuracağım. Bu yüzden şimdi çok sıkı çalışmam gerekiyor.

150

12:40. Bu sıcakta bu şort ve lişört hiç çekilmiyor. Rahat bir elbise giyeceğim.

Hay Allah, bu elbiseyle külodum belli oluyor. Ten rengi bir külot giymeliyim, her an birileri kapıyı çalabilir, iyi ama ten rengi külotlarımın nerede olduğunu hairlamıyorum.

12:45. Aslında küloduma uyacak len rengi bir sulyen taksam iyi olacak, labii bulabilirsem.

12:55. Böyle daha iyi.

13:00. Yemek vakli! Sonunda biraz ara verebileceğim.

14:00. Tamam, arlık çalışmaya başlayacağım ve akşam olmadan önce işimi bitirmiş olacağım, böylece dışarı çıkabilirim. Ama çok uykum var. Hava çok sıcak. Beş dakika gözlerimi dinlendirsem iyi olacak sanırım. Tavşan uykusunun kendine gelmek için en iyi yol olduğu söylenir.

Margaret Thatcher ve Winston Churchill de bunu çok faydasını görmüş, iyi fikir. Galiba bunu yalağımda yapsam çok daha iyi olacak.

19:30. Aaahhh, Allah kahrelsin.

9 Haziran Cuma

58.100 kg, alkol 7, sigara 22, kalori 2145, yüzümde kınık arayarak geçirdiğim dakikalar 230.

09:00. Heyyo! Bu akşam kızlarla dışarı çıkıyoruz.

IS)

19:00. Yaaa, hayır. Öğrendim ki Rebecca da geliyormuş. Rebec-' ca'yla bir akşam geçirmek, denizanelerle dolu bir denizde yüzmek gibi bir şey: Her şey güzel ve eğlenceli gidiyor gibidir, sonra güvenini zedeleyen bir darbeye birden müthiş bir acı duymaya başlarsın. Asıl sorun, Rebecca'nın iğnelerinin doğrudan insanın Asil tendonunu hedef alması, aynen Körfez Savaşı füzelerinin hiçbir şeyden habersiz insanların kaldığı Bağdat otellerinin koridorlarını delip geçmesi gibi. Sharon'a bakılırsa, ben yirmi dördümde değilmişim ve hiç olmazsa Rebecca'yla baş edebilecek kadar olgun davranabilmeliymişim. Sanırım haklı.

Gece yansı. İğğğrenç. Berbat hisediyorum. Yüzüme bir şeyler oluyor.

10 Haziran Cumartesi

Bu sabah mutlu uyandım (dün gecenin sarhoşluğu hâlâ devam ediyordu), sonra birden dün akşamki "kızlar gecesi"nin nasıl bitliğini halırladım. Bir şişe Chardonnay şarabını devirmiştik ve ben son günlerimi hayal kırıklığı içinde geçirmeme sebep olan kaçamak konusunu açmak üzereydim ki, Rebecca durup dururken "Magda nasıl?" diye sordu.

"iyi," dedim.

"Magda çok çekici bir kadın, değil mi?" dedi.

"Hımm," dedim.

"Ve acayip küçük gösteriyor, kimse onun yirmi dört veya yirmi beşten fazla olduğunu düşünmez. Siz aynı okuldaydınız değil mi? Senden üç yaş mı yoksa dört yaş mı küçüktü?"

"O benden allı ay büyük," dedim dehşelin ilk sancılarını duyarak.

152

"Gerçekten mi?" dedi Rebecca, uzun bir sessizlikten sonra da "Ama Magda şanslı, çok güzel bir cildi var," diye devam etli.

Rebecca'nın bana asıl söylemekle olduğu şeyi fark ettiğimde, kanımın damarlarımda akışını hissettim.

"Şey, yani o senin kadar gülümsemiyor, belki de o yüzden cildi pek kırışmamışım"

Olduğum yerde kalabilmek için masaya luiundum. Erken yaşlandığımı biliyordum. Taplaze bir eriğin erik kurusuna dönüşmesinin hızlı çekimle gösterildiği bir film gibi.

Shazzer "Diyelin nasıl gidiyor Rebecca?" diye sordu.

Aaah... Rebecca'nın söylediklerine karşı çıkmak yerine konuyu değiştirmeye çalışıklarına göre Jude ve Shazzer da erken yaşlandığımı düşünüyor. Kırış kırış olmuş ve çökmüş yüzümü ellerimle saklamaya çalışarak ve kendimi iğrenç hissederek oturmaya devam ettim.

Sonra birden ayağa fırladım ve kırışıklarımı göstermemek amacıyla yüzümü olabildiğince gergin tutarak, bir vantrilok gibi dişlerimin arasından "Tuvalete gidiyorum," dedim.

Jude "iyi misin Bridge?" diye sordu.

"İyiyim," dedim sertçe.

Aynanın karşısına geçip de kafamın üzerindeki ışığın geçen yılların kalınlaştırıp, sertleştirip sarkıttığı cildimi nasıl da ortaya koyduğunu görünce sendeledim. Jude ve Sharon'ın büyük ihtimalle zaten herkesin bilip söylediği ama benim yüzüme hiç söylenmemesi gereken şeyleri bir bir sıraladığı için Rebecca'yı haşlıyor olduğunu düşündüm.

Birdenbire tuvaletten fırlayıp dışarıda yemek yiyen herkese kaç yaşında görüdüğümü sormak için karşı konulmaz bir istek duydum. Okuldayken yapmıştım, hafiflen kafayı sıyırmaya başladığıma inandığım bir dönemdi, okulun bahçesine çıkıp, gördüğüm herkese "Ben deli iniyim?" diye sormuşlum, yirmi sekiz

153

ianesi "Evet," demişti.

Bir kere yaşlanmak üzerine düşünmeye başladın mı, anık kurtuluşun yok demektir. Hayat, ikinci yarısı çok daha hızlı geçen bir tatılmış gibi gelmeye başlar. Yaşlanmamı engellemek için bir şeyler yapmam gerekliliğini hissediyorum ama ne? Yüzümü gerdirecek kadar param yok. Hem şişmanlığın, hem diyet yapmanın insanı yaşlandırdığına dair korkunç bir fikir saplandı aklıma, iki ucu boklu değnek. Neden yaşlı gösteriyorum? Neden? Sokakta yürürken yaşlı

kadınların yüzlerine bakıp insanı yaşlı gösteren şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Gazeteleri karıştırıp insanların yaşlarını öğrenmeye ve olduklarından daha yaşlı gösterip göslermediklerini anlamaya çalışıyorum.

11:00. Az önce lelefon çaldı. Arayan Simon'dı, bana son takıldığı kızdan bahsetmek için aramış. "Kaç yaşında?" diye sordum şüphe içinde.

"Yirmi dördü."

Al işle! Benimle aynı yaştaki erkeklerin artık kendi akranlarını çekici bulmadıkları yaşa gelmişim demek.

16:00. Tom'la buluşup bir çay içeceğim. Hollywood starları gibi görünmek için biraz zaman harcamam gerektiğine karar verdim ve göz altı kapatıcısı, allık ve solgun yüzüme biraz renk verecek bir şeyler sürmek için bayağı bir oyalandım,

Tom beni görür görmez "Aman Allahım," dedi.

"Ne?" dedim. "Ne?"

"Yüzünün hali ne böyle? Barbara Cartland gibi görünüyorsun."

Korkunç bir zaman bombasının birdenbire yüzümü onarılamaz şekilde kuruttuğu gerçeğiyle yüz yüze gelmeye çalışıyormuş gibi gözlerimi kırıştırdım.

154

I

"Olduğumdan çok daha yaşlı görünüyorum değil mi?" dedim acı içinde.

"Yooo, annesinin makyaj malzemeleriyle boyanmış beş yaşında bir çocuğa benziyorsun," dedi.

"Baksana."

Pubın sahte Victorian aynasına baktım. Kıpkırmızı yanakla-1 rım, simsiyah gözlerim ve beyaz yüzümle rengârenk bir palyaçoya benziyordum. O anda, sokakla gördükleri suratı bir karış boyalı yaşlı kadınlara bakıp bakıp sırtlan insanları hatırladım ve bir daha asla bol makyajlı yaşlı teyzelere sırtmamaya karar verdim.

"Sorun nedir?" dedi Tom.

"Çok erken yaşlanıyorum," diye fısıldadım.

"Hadiii, yapma Allah aşkına. O salak Rebecca yüzünden böyle düşünüyorsun değil mi?" dedi.

"Shazzer bana Rebecca'yla aranızda geçen Magda'yla ilgili muhabbeti anlattı. Söyledikleri çok saçma. On allı civarında gösteriyorsun."

Tom'u seviyorum. Yalan söylüyor olabileceğinden şüphelenmedim değil ama eğer kırk beş gösteriyor olsaydım Tom bile on allısında göslerdiğimi söylemezdi. Bu da neşelenmem için yeler-li bir sebep.

11 Haziran Pazar

56.750 kg (ç. i., hava yemek bile yiyemeyecek kadar sıcak), alkol 3, sigara 0 (ç. i., hava sigara bile içemeyecek kadar sıcak), kalori 759 (hepsi dondurma).

Bir pazar daha pisi pisine geçti. Öyle görünüyor ki, bu yaz perdeleri kapalı krikel seyrelemekle geçecek. Yazla ilgili tuhaf endişelerim var ve bunun sebebi sadece pazar günü kapanan perdeler ya da adının geçmesi yasaklanan kaçamaklar değil.

155

Uzun ve sıcak günlerin, insanı delirtircesine monolon geçtiğini ve ne yapıyor olursam olayım, tuhaf bir şekilde o anda başka bir şey yapıyor olmam gerektiği hissine kapıldığımı fark ettim. Bu duygu, Londra'nın içinde yaşadığın için barlarda dolaşmak yerine Royal Shakespeare Company/Albert Hall/Londra Kulesi/Kraliyet Akademisi/Madame Tussauds'ya gitmen gerektiği hissini akrabası olsa gerek.

Güneş ışıldadıkça, başkalarının bir yerlerde bu güzel havanın tadını çıkarıyor olduğu inancı kuvvetleniyor: insanlar belki benim dışımda herkesin davet edildiği bir beysbol maçında, belki sevgilileriyle birlikte bambuların hisirdadığı, nehir kenarındaki bir ağaçlıkta, ya da bir şeyleri kutlayan kalabalık bir grubun içinde benim bir türlü değerlendiremediğim sıcak yaz günlerinin keyfine varıyordun Belki de bu bizim alıştığımız iklimle ilgili bir sorundur, belki suçlu odur. Belki bizim için alışılmadık bir şey olan güneşli ve bulutsuz havalarda ne yapacağımızı şaşı- rıyoruzdur. Paniğe kapılıp ofisten dışarı fırlamak, üzerindeki-ri çıkarıp lam yangın çıkışının orada nefes nefese yere serilmek işten değil.

Bir de ne yapacağına karar vermek var ki, gerçekten zor iş. Bir barbekü partisi vermek nasıl olurdu? Sen saatler boyunca ateşle uğraşırken arkadaşların açlıktan ölür, sonra da onları hem yanmış hem de çiğ kalmış domuz eliyle zehirlersin. Ya da bir piknik organize edersin ve kadınlar bir taraftan ezilmiş mozarel-la peynirlerini folyo kâğıdından sıyırmaya çalışıp bir

tarafından da avaz avaz bağıarak çocuklarını güneşin zararlı ışınlarına karşı uyarırken, oyunun dışında kalmanın ulancıyla yan larafıyla oynanan beysbol maçını izleyen erkekler de ısınmış beyaz şaraplarını yudumladılar.

Avrupalı insanların yaz mevsimini yaşayış şekillerini kiskanıyorum; hafif kumaşlardan dikilmiş takım elbiseler giyen gü-
156

neş gözlüklü erkekler, air-conditionlu pahalı arabalarından inip, serinletici bir şeyler içmek için tarihi meydanlardaki açık kafe-lere otururlar, güneşe hiç aldırış etmezler çünkü yatlarında güneşlenerek geçirecekleri hafta sonunda da parlıyor olacağından son derece emindirler. Öyle zannediyorum ki, bizim milletimizin seyahat elmeye başlayıp bunu fark elmesinden beri kendine güveninin azalmasının sebebi de bu. Ama galiba aralık her şey değişiyor. Artık kaldırımlara daha fazla masa çıkarılıyor. O masalarda yemek yiyenler, sakın sakın oturup güneşi daha az umursayabiliyor, gözlerini kırıştırarak ona bakabiliyor ve gelip geçenlere "Hey, bak, biz de açık bir kafede serinletici bir şeyler içebiliyoruz, bunu yapabiliyoruz!" diyen gözlerle pis pis sırtatabiliyor. "Bir Yaz Gecesi Rüyası'nın açık hava lemsinde olmamız gerekmez miydi?" diyen sıkıntılı ifadeleri yalnızca anlık ve geçici.

Aklımın bir köşesinde Daniel'in haklı olabileceğine dair minicik bir şüphe var: Belki de bu sıcakla yapılması gereken, bir ağaç altında uyumak veya perdeleri kapatıp krikel seyrelmek ama bana göre, gözünü kapayıp uyuyabilmek için yarının ve sonraki günün halla ondan sonraki günlerin de sıcak ve güneşli olacağından, yani hayalın boyunca, sıcak bir günde gerçekleş-
libileceğin aklivileleri sakın ve telaşsız bir şekilde sürdürebilecek kadar çok güneşli gün göreceğinden emin olmak gerekiyor. Bu da çok küçük bir ihtimal.

12 Haziran Pazartesi

57.650 kg, alkol 3 (ç. L), sigara 13 (i.), videoyu ayarlamaya çalışarak geçirilen dakika sayısı 210 (yazık).

157

19:00. Az önce annem aradı. "Ah, merhaba tatlım. Bil bakalım ne oldu? Penny Husbands-Bosworth Gece Höbçleri'ne çıkıyor!!!"

"Kim?"

"Husbands-Bosworthlan tanıyorsun hayalim. Ursula lisede senden bir devre üstteydi. Lösemiden ölen bir Herbert vardı..."

"Ne?"

"Bridget, 'ne' denmez 'efendim' denir. Mesele şu: Ben o sırada dışarıda olacağım çünkü Una Nil Nehri'yle ilgili bir slayt gösterisi izlemek isliyor. Penny ve ben belki sen Gece Habçleri'ni videoya çekebilirsin diye düşünmüştük... Neyse bizim çıkmamız lazım."

20:00. İki yıldır video sahibi olmama rağmen şimdiye kadar hiçbir şey kaydcdememiş olmam çok komik. Oysa videom harika bir alet. Sanırım kullanım kılavuzunun yardımıyla bu işi halledebilirim.

20:15. Öfff. Kullanma talimatını bulamıyorum.

20:35. Hah! Kullanma talimatını buldum. "Videonuzu ayarlamak bir lelefon görüşmesi yapmak kadar basit" diyor. Mükemmel.

20:40. "Uzaktan kumandanızı videonuzla doğru tulün." Çok kolaymış. "Kılavuza geri dönün."

Yaaa, "Zaman ayarlı HiFi ses kaydı"nda ve "şifreli yayınlar için gereken decoderlar"da dehşet verici bir liste var. Ben Penny Husbands-Boswonh'un görünlü-Icrini kaydetmeye bayılmıyorum ki! Bütün akşamı casusluk teknikleri öğreten bir şey okuyarak geçiremem.

20:50. Aha! İşle bir diyagramla açıklanmış. "IMC fonksiyonu düğmeleri." Ece iyi de IMC fonksiyonu da ne ki?

158

20:55. Bu sayfayı geçmeye karar verdim. "Zaman ayarlı video kaydrnageçlim. "1. Video kaydı için gerekli hazırlıkları yapın." Ne hazırlığı? Aptal videodan nefret ediyorum. Tabelaları lakip ederek yol bulmaya çalışmak gibi bir şey. Aslında labelaların ve .kullanım kılavuzunun bir işe yaramayacağını biliyorum ama bunları hazırlayanların kasıtlı olarak bizi aptal yerine koyacak kadar acımasız olabileceğine inanmak islemiyorum. Kendimi salak gibi hissediyorum, sanki bunları dünyadaki herkes anlı-yormuş da bir ben anlamıyorum gibim.

21:10. "Zaman ayarlı kayıt yapabilmek için, önce videonuzun saatini ve takvimini ayarlamalısınız (kış veya yaz saati uygulamalarını da ayarlamayı unutmayın). Kırmızı düğmeye ve 6 numaralı dijital düğmeye basılığınızda saalin belirdeğini göreceksiniz."

Kırmızıya basıyorsun, hiçbir şey olmuyor. Numaralara basıyorsun, yine hiçbir şey olmuyor. Video denen apial alıcı hiç keş-fcdilmeseymiş keşke.

21:25. Yaaa... Birden televizyonun ekranında "6'ya basınız" diyen bir yazı belirdi. Bu yaptığıma inanamıyorum. Elimdeki videonun, değil televizyonun kumandasıymış. Haberler başladı bile. Az önce Tom'u arayıp Penny Husbands-Bosworllfu kaydetmesini rica ellim ama o da videosunu nasıl çalıştıracağını bilmiyormuş.

Birden videodan tuhaf sesler gelmeye başladı ve haberlerin yerini Saklambaç aldı.

Jude'u aradım ama o da videosunu kullanmayı bilmiyormuş: Yaaa... öff! Saat 22:15 oldu. 15 dakika sonra Gece Haberleri başlayacak.

159

22:17. Kasel girmiyor.

22:18. Ah, onun içinde Theîma ve Louise vardı.

22:19. Tlıclma ve Louise çıkmıyor.

22:21. Delirmiş halde bütün düğmelere basıyorum. Kasel çıklı ama yine içine girdi.

22:25. Şimdi yeni kaset koydum. "Kayıl" bölümüne bakıyorum.

"Tüner Mode'da hafıza düğmesi dışında herhangi bir düğmeye bastığınızda kayıl başlayacaktır." iyi ama Tuner Mode ne? "Camcorderdan veya iki dilde yayın yapan bir kaynaklan kayıl yapıyorsanız 1/2'ye basın ve islediğiniz dili seçmek için 3 saniye bekleyin."

Allahım, bu salak kılavuz bana Bangor'daki Linguistik profesörümü hatırlatıyor. Adam dilin inceliklerine öyle takılmış ki, ayrıntılarla uğraşmaklan derdini anlalamıyordu: "Bu sabah... bakın, bildiğiniz gibi 'bu' kelimesi..."

Yo, hayır. Gece Haberleri başlıyor.

22:31. Tamam, lamam, sakın olmalıyım. Penny Husbands-Bos-worih lösemi midir nedir -bir şey anlamadım ki- henüz başlamadı.

22:33. Evveli, evet. Şu anda kayıtlı. Başardım! Hayır, çıldıracağım şimdi. Alet birden kaseli geri sarmaya başladı ve şimdi de durdu ve dışarı verdi. Neden? Kahretsin. Kahretsin. Meğer heyecandan kumandanın üzerine oturmuşum.

22:35. Arlık çıldıracağım ama! Shazzcr'ı, Rbecca'yı, Simon'ı ve 160

l

Magda'yı aradım ve hiç kimse videosunu çalıştırmayı bilmiyor. Bunu yapabilecek tek kişi biliyorum, o da Daniel.

22:45. Allahım, videoyu ayarlayamadığımı söylediğimde Daniel gülmekten çatladı ama sonra "Ben senin için kaydedirim," dedi. Annem için yapabileceğimin en iyisini yapmış sayılıırım. Arkadaşlarını televizyonda görmek güzel bir şey.

23:15. Hıh! Annem aradı. "Üzgünüm hayatım. Gece Haberle-ri'nde değil, yarınki Sabah Haberlerinde çıkıyormuş. Videonu yarın sabah saat yedide BBCI'i kaydetmek üzere ayarlayabilir misin?"

23:30. Daniel aradı. "Şey, üzgünüm Bridge, neden kaynaklandı bilmiyorum ama Barry Norman'ı çekmiş."

18 Haziran Pazar

56.300 kg, alkol 3, sigara 17.

Üçüncü hafta sonunu da loş ışıkla, televizyonun karşısında ve Daniel'm aşıya sarkan eli sutyenimin içinde gezinip göğsümün ucuyla bir tespih tanesiymiş gibi oynar halde geçiriyorken birden "Neden küçük bir kaçamak yapamıyoruz? Neden? Neden? Neden?" diye bağırmaya başladım.

Daniel elini elbisemin içinden çıkararak yumuşacık bir ses tonuyla, "iyi fikir,"- dedi. "Neden önümüzdeki hafta sonu için şehir dışında güzel bir otel ayarlamıyorsun? Ben ödeyeceğim."

161

21 Haziran Çarşamba

55.800 kg (ç. ç. i.), alkol l, sigara 2, kazı-kazan 2 (ç. i.), kaçamak broşülerine bakarak geçirilen dakika sayısı 237 (kolu).

Daniel, Cumartesi günü yola çıkana kadar kaçamakla ilgili konuşmayı, broşürlere bakmayı ve hatla adını bile anmamı yasakladı. Bunu bu kadar uzun süre bekledikten sonra heyecan duymamam gerekliliğini nasıl düşünebilir? Erkekler -sadece bir kısmı da olsa- yemek pişirmeyi veya dikiş dikmeyi öğreniyorlar da, neden hâlâ lalil hayalleri kurmayı ve broşürlere bakıp bir yer seçmekten zevk almayı öğrenemiyorlar? Bütün bunlarla tek başıma ilgileniyor olmak benim

için korkunç. Wovingharrt Hall, kocaman yalıkları, yüzme havuzu ve fitness merkeziyle (gitmeyeceğiz tabii ki) sıcak ve hatla ideal görünüyor ama ya Daniel beğenmezse?

25 Haziran Pazar

55.800 kg, alkol 7, sigara 2, kalori 4587 (hoop).

Allahım, Daniel daha gelir gelmez buranın sonradan görmelere ail bir yer olduğuna karar verdi, dışarıya park edilen üç Rolls-Royce'dan belliymiş, üstelik biri de sarıymış. Bu arada ben havanın buz gibi olduğunu fark ellim ve valizimi hava sıcaklığının 90 derece olacağını düşünerek hazırlamış olmama lanel ellim, işle yanıma aldıklarım:

Mayo 2. Bikini 2.

162

Uzun, ince beyaz elbise 1.

Plaj elbisesi 1.

Pembe şeffaf terlik 1 çift.

Uçuk pembe mini süer elbise 1.

Siyah kombinezon.

Sutyen, külot, çorap, jartiyer (bir sürü).

Oraya vardığımızda oldukça kuvvetli bir fırtına vardı, titreyerek Daniel'ı takip etlim. Lobiye girdiğimizde, krem rengi kıyafetler giymiş bir sürü insanla karşılaştık ve öğrendik ki otele düğün daveti için gelmeyen tek müşterileri bizmişiz.

"Şu Srebrenica'da olup bitenler çok korkunç değil ini?" diye gevezelik etmeye başladım manyakça, amacım karşılaştığımız problemleri biraz olsun unutturmaktı. "Dürüst olmak gerekirse, Bosna'da ne olduğunu hiçbir zaman (anı olarak kavrayamadım. Ben Bosnalıların Saraybosna'da yaşayan insanlar olduğunu ve Sırpların gelip onlara saldırdıklarını zannediyordum. Öyleyse Bosnalı Sırplar kim?"

Daniel. "Eh, broşür karıştırmaya ayırdığın zamanın birazını gazele okumaya ayırsaydım bunları biliyor olurdu," dedi pis pis sıratarak.

"Eee... NcJiryani?"

"Allahım, şu nedimenin göğüslerine bak!"

"Peki, Bosnalı müslümanlar kim?"

"Şu adamın klapaları inanılmaz."

Birden Danichn konuyu değiştirmeye çalıştığını fark ellim, yanılıyor olamazdım.

"Bosnalı Sırplar Saraybosna'ya saldıranlarla aynı kişiler mi?" diye sordum.

Sessizlik.

"Peki Srebrenica kimin bölgesi?"

163

"Srebrenica güvenli bir yerdir," dedi bilmiş bir tavırla.

"Öyleyse bu güvenli yerin insanları neden başkalarına saldırıyor?"

"Kes şunu."

"Srebrenica'daki Bosnalılarla Saraybosna'dakiler aynı kişiler mi?"

"Müslümanlar," dedi zafer edasıyla.

"Sırplar mı, Bosnalılar mı?"

"Bana bak susacak mısın sen?"

"Sen de Bosna'da neler olup bittiğini bilmiyorsun."

"Biliyorum."

"Bilmiyorsun."

"Biliyorum."

"Hayır bilmiyorsun."

Tam o sırada golf pantolonu, beyaz çorap, tokalı beyaz rugan ayakkabı giymiş ve pudralı bir peruk takmış olan otel sorumlusu bize doğru eğildi ve "Herhalde Srebrenica ve Saraybosna'nın eski sakinlerinin Bosnalı Müslümanlar olduğunu biliyorsunuzdur bayım," dedi ve imalı bir şekilde "Yarın sabah odanıza gazete ister misiniz?" diye ekledi.

Daniel'ın ona vuracağını zannettim. Sanki motorlu bir taşıttan korkmuş bir yarış atını sakinleştirir gibi koluna sarılıp "Tamam, sakin ol, sakin ol," dediğimin farkına bile varmamıştım.

17:30. Birr. Göl kenarında, üzerimde uzun tiril tiril elbisemle kızgın güneşin altında Daniel'la yan yana yatmak yerine, otelin banyo.havlularından birine sarınmış ama yine de soğuktan mosmor kesilmiş halde sandal gezintisi yaptım. Sonunda sandal sefamızı tamamlayıp sıcak bir

duş almak için odamıza çekilmeye karar verdik. Yolda giderken bu akşam düğün kutlmasının yapılmadığı yemek salonunda bizden başka bir çiftin daha olaca-

164

ğım öğrendik. Daniel, bu çiftin dişi bireyi Eileen adlı kızla iki kez yatmış ama bir keresinde kız onu göğsünden çok kötü ısırması ve o zamandan beri görmüyormuş.

. Banyodan çıktığımda Daniel yatağın üzerine uzanmış kıkırdıyordu. "Bak sana yeni bir diyet buldum," dedi.

"Demek şişman olduğumu düşünüyorsun."

"Bak anlatayım, çok basit. Tek yapman gereken parasını kendin ödemek zorunda olduğun zaman yemek yememek. Diyetin başında bir domuz kadar şişko olacağın için kimse seni yemeğe davet etmeyecek. Bu yüzden zayıflayacaksın, bacakların meydana çıkacak, fıstık gibi olacaksın ve insanlar seni yemeğe davet etmeye başlayacak. Sonra yine kilo almaya başlarsın, davetler azalmaya başlar ve aldığın kiloları verip böylece formunu koruyabilirsin."

"Daniel!" diye haykırdım. "Bu şimdiki kadar duyduğum en iğrenç, en kaba, en aşağılayıcı şey."

"Aaaa, hadi ama kızma Bridge," dedi. "Gerçekte sen de böyle düşünüyorsun. Hiçbir erkeğin çırpı bacaklı bir sevgili istemeyeceğini defalarca söyledim sana. Aksine öyle kadınlar isterler ki, arkasına bisiklet park edilebilsin ve hatta bisikletin üzerinde bir kutu bira dengede durabilsin."

Arkama bir bisiklet park edilmiş ve üzerine bir kulu bira bırakılmış şişko halimi hayal etmek beni çıldırttı. Önce tek kelimeyle kışkırtıcı kabalığı yüzünden Daniel'a sinirlendim, sonra acaba benim de böyle düşündüğüm konusunda haklı olabilir mi diye geçirdim aklımdan çünkü yiyecek bir şeyler düşünmeye halta ne yiyeceğime karar vermeye başlamıştım bile.

Sessizliğimi fırsat bilen Daniel hemen kumandayı alıp "Televizyonu açacağım," dedi ve tüm otellerde rastlanabilecek kalın perdelerle yöneldi. Birkaç saniye sonra, oda tamamen kararmıştı ve bir kriket oyununu gösteren televizyonun titrek ışığı dışında

165

hiçbir ışık yoktu. Sigarasını çoktan yakmış olan Daniel, telefonla aşağıdan altı kutu bira isliyordu.

"Sen bir şey istiyor musun Bridge?" dedi sırtarak. "Sütlü çaya ne dersin? Ben ısmarlıyorum."

166

TEMMUZ

Hih!

2 Temmuz Pazar

55.400 kg (oldukça iyi gidiyorum), alkol 0, sigara 0, kalori 995, kazı-kazan 0: Mükemmel.

07:45. Az önce annem aradı. "Merhaba hayatım. Bil bakalım ne oldu?"

Endişe içinde Dahiel'a bakarak "Biraz bekler misin? Telefonu öbür odaya alacağım," dedim, telefonun fişini çıkarıp yavaşça kapıya doğru ilerledim, fişi tekrar taktım ve annemin son iki buçuk dakikadaki yokluğunu fark "etmemiş olduğunu anladım; hâlâ konuşuyordu.

"... Eee, ne düşünüyorsun tatlım?"

"Şey, bilmiyorum. Söylediğim gibi telefonu diğer odaya almaya çalışıyordum," dedim.

"Aa, demek söylediklerimin hiçbirini duymadın?"

"Hayır." Kısa bir sessizlik oldu.

• "Ah, merhaba hayatım. Bil bakalım ne oldu?" Bazen annemin modern dünyaya çok iyi uyum sağladığını düşünüyorum, bazen de bizden milyonlarca kilometre uzakta olduğunu (özellikle de leleseklerime yüksek ve net bir sesle sadece "Bridget Jones'un

169

S

annesi," diyen mesajlar bıraktığı zaman).

"Alo? Ah, merhaba hayalim. Bil bakalım ne oldu?" dedi tekrar.

"Ne?"

"Una ve Geoffrey, Temmuzun yirmi dokuzunda bahçelerinde Fahişeler ve Papazlar Partisi veriyorlar. Çok komik değil mi? Fahişeler ve Papazlar! Düşünebiliyor musun?"

Düşünmemeye çalıştım, Una Alconbury'nin uzun çizme, file bir gecelik ve delikli bir sutyen giymiş halini gözümün önüne getirmek bile istemedim. Altmışlı yaşlardaki insanların bu tür partiler organize etmeleri hem normal değil, hem de hoş değil.

"Düşündük ki bu partiye sen de Daniel'la birlikte katılırsan çok güzel olur. Hepimiz onunla tanışmak için can alıyoruz."

Daniel'la ilişkimizin Northamplonshire'm cankurtaran botunda öğlen yemeği yiyen sakinleri larafından nasıl eşelenip didik edileceğini düşününce kalbime ağrılar girdi.

"Daniel'ın bu lür bir..." Tam bu sırada masaya eğilebilmek için dizlerimle ilişliğim sandalye - niye böyle tuhaf bir pozisyon seçiysem- büyük bir gürültüyle yere devrildi.

Telefonu tekrar elime alabildiğimde annem hâlâ konuşuyordu. "Tamam, harika. Mark Darcy de orada olacak labii, yanında da çok..."

"N'oldu?" Daniel anadan doğma bir halde kapının yanında dikiliyordu. "Kimle konuşuyorsun?"

"Annemle," dedim öfke içinde.

"Şunu bana versene," dedi lelfonu elimden çekişirerek. Böyle korumacı lavırlarmı seviyorum ama bu kadar kaba olduğu zaman değil labii.

"Bayan Jones," dedi en cazibeli ses lonuyla. " Ben Daniel."

Annemin onunla da durmaksızın konuşluğunu duyabiliyordum.

170

"Telefon etmek için güzel bir gün ama saal biraz erken değil mi? Söyleyin, sizin için ne yapabiliriz?"

Annem lelfonun öbür tarafında gevezelik ederken, o bana bakıyordu. Sonra telefona döndü.

"Ya, evet güzel olur, bunu hemen ajandama nol edeceğim, papaz kıyafetimi de bulurum ama biz şimdi tekrar uykumuza dönmek zorundayız. Kendinize iyi bakın. Bay bay, tamam bay bay," dedi büyük bir ciddiyetle ve telefonu kapattı.

"Gördün işle," dedi ukalaca. "Biraz ciddiyel, ihliyacı olan tek şey bu."

22 Temmuz Cumartesi

55.850 kg (hımmm, 450 gram vermeliyim.), alkol 2, sigara 7, kalori 1562.

Daniel önümüzdeki Cumartesi benimle Fahişeler ve Papazlar Pariisi'ne geleceği için gerçeklen çok heyecanlıyım. Arabada lek başıma yolculuk elmemek, oraya lek başıma varmamak ve

"Niye bir sevgilin yok?" sorusundan oluşan yaylım ateşine maruz kalmamak çok güzel olacak. Sıcak ve harika bir gün olacak. Belki de bunu bir kaçamağa dönüştürüp giderken veya

dönerken bir puba uğrar ya da bir otelde kalırız, tabii odalarında televizyon olmayan bir otelde. Daniel'ın babamla tanışacağı o günü iple çekiyorum. Umarım ondan hoşlanır.

02:00. Gördüğüm kâbusian sonra, terden sırsıklam olmuş halde uyandım. Bu iğrenç rüyayı sık sık görüyorum. Fransızca sı-navmdayım, kâğıdı çeviriyorum ve hiç tekrar yapmadığımı hatırlıyorum. Özerimde fen dersi laboraluvârında giydiğim önlük-

171

ten başka hiçbir şey yok ve Bayan Chignal'ın altıma külot giymediğimi fark etmemesi için ümitsizlik içinde eleğimi çekiştirip duruyorum. Bunu anlatırken, Daniel'ın hiç olmazsa beni neşelendirmeye çalışacağını umuyordum. Bana göre bu rüyayı tekrar tekrar görmemin sebebi,

iş kariyerimin beni nereye götürdüğü hakkında bir fikrimin olmamasıydı. Bunu biliyordum ama yine de neşelenmeye ihtiyacım vardı, oysa Daniel bir sigara yaktı ve içinde külot olmayan önlüklü bölümü bir daha anlatmamı isledi.

"Tabii, sen o kahrolası Cambridge'len mezun olduğun için luzun kuru," dedim burun kıvrarak, "ilan panosuna bakıp Fransızca sınav sonucumun karşısındaki D'yi gördüğüm anı hiç unulmayacağım çünkü bu Manchester'a gidemeyeceğim anlamına geliyordu. O not hayatımı değiştirdi."

"Bu konuda çok şanslı olduğunu bilmelisin Bridge," dedi yallığı yerden lavana doğru dumanlar savurarak. "Büyük ihtimalle salağın tekiyle evlenirdin ve iğrenç bir hayatın olurdu. Yani..."

gülmeye başladı, "yani oradan, yani şeyden," (öyle eğleniyordu ki, artık konuşamtyordu)

"şeyden, Bangor'dan mezun olmanın hiçbir kötü yanı yok."

"Tamam, anlaşıldı," diye bağırarak yataktan fırladım. "Ben kanepede yatıyorum."

"Hadi Bridge, yapma," dedi beni çekiştirerek. "Biliyorsun ki ben senin acayip zeki, hatla canavar gibi olduğunu düşünüyorum. Sadece rüya yorumlamayı öğrenmen gerekiyor."

"Ya sence bu rüya ne anlama geliyor?" dedim somurtarak. "Enleklüluel gelişimimi lamamlayainadığımı mı anlalıyor?"

"Hayır."

"Pekine?"

"Şey, bence içine külot giyilmeyen^nlük güzel bir sembol. Sence de öyle değil mi?"

172

"Neyi sembolize ediyor?"

"Bence entelektüel yaşamın anlamının istediğini yapmak, amaçlarını gerçekleştirmek olduğunu anlatıyor."

"Neymiş bu amaçlar ve istekler?"

"Tabii ki bana yemek pişirmek tatlım," dedi, bütün şekerliği üzerindeydi. "Bir de benim evimin sınırları içinde külotsuz dolaşmak."

- ' 28 Temmuz Cuma

56.300 kg (yarından önce diyeteye başlamalıyım), alkol 1 (ç. i.), sigara 8, kalori 345.

Mmmm. Daniel bu akşam çok tatlıydı, Fahişeler ve Papazlar Partisi'nde giyeceğim kıyafeti seçmeme yardım etti. Bir sürü şey giymemi önerdi ve hepsini değerlendirdi. Beni hem bir fahişe hem de bir papaz gibi gösterecek olan ve uçları dantelli siyah bir tişört ve siyah bir kurdeleden ibaret tasma şeklinde (papaz yakası) bir kolyede karar kılınış görünüyordu ama sonra üzerim-deyken uzunca bir süre ortalıkla dolaşığım diğer seçenek, siyah, dantelli Marks, and Spencer body, çorap, jartiyer, Fransız hizmetçilerinin taktıklarından (iki tane mendil ve bir kurdeleden yaptık) bir önlük, papyon ve yün ve pamuktan yapılmış bir tavşan kuyruğundan oluşan tavşankız kıyafetinin daha iyi olduğuna karar verdi. Bu kadar zamanı benim parti kıyafetime ayırmış olması çok güzeldi. Bazen onun şefkatli ve sevgi dolu bir adam olduğunu düşünüyorum. Bu arada bazen seks konusunda ne kadar doymak bilmez olabildiğini de gördüm bu akşam.

Yarını iple çekiyorum.

173

29 Temmuz Cumartesi

55.850 feg (ç. i.), alkol 7, sigara 8, kalori 6245 (Una Alconbury'den de, Mark Darcy'den de, Daniel'dan da, annemden de ne/ret ediyorum, herkesten nefret ediyorum).

14:00. Olanlara inanamıyorum. Saat birde Daniel hâlâ uyanma-mıştı ve endişelenmeye başlamıştım çünkü parti iki buçukta başlıyordu. Sonunda bir fincan kahveyle yanına giderek onu uyandırdım ve "Sanırım artık kalksan iyi olacak çünkü saat iki buçukla orada olmamız gerekiyor," dedim.

"Nerede?" diye sordu.

"Fahişeler ve Papazlar Partisi'nde."

"Aman Allahım! Aşkım, dinle, unutmuştum ama benim hafta sonu yapılacak o kadar çok işim var ki, eve kapanıp hepsini acilen halletmem gerekiyor."

Söylediklerine inanmadım. Geleceğine söz vermişti. Herkes bilir ki, eğer biriyle çıkıyorsan, böyle iğrenç aile toplantılarında yanında olup olanlara katlanmana yardım etmesi gerekir, iş denince akan suların duracağını zannediyor. Şimdi Alconburylerin bütün arkadaşları bütün günü sevgilimin olup olmadığını sorarak geçirecek ve olduğunu söylediğimde bana inanmayacaklar.

22:00. Başıma gelenlere inanamıyorum, iki saat boyunca araba kullandım, Alconburylerin evinin önüne park ettim ve lavşan-kız kıyafeti içinde iyi göründüğümü umarak bahçe kapısına doğru ilerledim. Neşe dolu sesleri daha dışarıdan duyuluyordu. Bahçeye girip yürümeye başlamıştım ki, hepsinin sesi soluğu kesildi ve ben Fahişeler ve Papazları görmeyi beklerken, karşımda duranların iki parçadan oluşan klasik, baldır hizasında çiçekli elbiseli kadınlar ve pantolon ve V-yaka kazak giymiş erkekler

174

|

olduğunu fark ettim, aynı anda dehşete de kapıldım tabii. Olduğum yerde donup öylece kalakaldım, aynen ... aynen bir tavşan gibi. Bu arada herkes bana bakarken, elinde elma ve yapraklarla dolu plastik bir kap taşıyan Una Alconbury, plili fuşya elbise-sini savurarak yanıma geldi.

"Bridget, seni görmek ne güzel."

"Bunun Fahişeler ve Papazlar partisi olacağını düşünmüştüm," dedim.

"Aman Allahım! Yoksa Geoff seni aramadı mı?" dedi. Ne zannetmişti ki? O tavşankız kıyafetini öylesine giydiğimi mi? "Geoff," dedi. "Sen Bridget'i aramamış mıydın?" Sonra da etrafına bakınarak "Hepimiz erkek arkadaşınla tanışmak için can atıyoruz. O nerede?" diye sordu.

"Çalışıyor," diye homurdandım.

Çoktan çıkarkeyif olmuş Geoffrey Amca bize doğru ilerledi, "Benim küçük Bridget'im nasılmış bakıyım?"

"Geoffrey," dedi Una soğuk soğuk.

Selam vererek "Tüm emirleriniz eksiksiz ve hatasız olarak yerine getirilmiştir komutanım," dedi ve arkasından kıkırdarak başını Una'nın omzuna dayadı. "Ama karşıma teknoloji mucizesi denen o aptal telesekreterden başka bir şey çıkmadı."

"Geoffrey," dedi Una. "Git de barbeküye bak. Üzgünüm hayatım, buradaki papazlarla ilgili çıkan skandallardan sonra, Fahişeler ve Papazlar Partisi vermenin bir anlamı olmadığına karar verdik çünkü..." gülmeye başladı, "...çünkü herkes papazların zaten fahişe olduğunu düşünüyor," dedi gözlerini ovuşturarak. "Senin şu yeni sevgilin nasıl bakalım? Ne diye cumartesi günü çalışıyormuş'ki? İyy! Bence bu hiç de iyi bir bahane değil. Bu durumda seni nasıl evlendireceğiz biz?"

"Böyle devam edersek ben bir fahişe olacağım," diye homurdandım popomdaki tavşan kuyruğunu çıkarmaya çalışarak.

175

j

Birden birinin beni süzdüğünü hissettim ve başımı kaldırdığımda bunun gözlerini ayırmaksızın tavşan kuyruğuma bakan Mark Darcy olduğunu gördüm. Yanında, ciddi görünen leylak rengi bir elbise ve bir ceket giymiş, güneş gözlüklerini kafasına takmış olan şu ince uzun avukat hanım vardı.

Kendini beğenmiş cadaloz önce Mark'a bakıp sırttı, arkasından hiç de kibar sayılmayacak bir bakışla beni tepeden süzdü ve "Buraya başka bir partiden çıkıp mı geldin?" dedi.

"Aslına bakarsan işe gidiyordum da geçerken uğradım," dedim ve Mark Darcy'nin buna hafifçe gülümseyip başını başka tarafa çevirdiğini fark ettim.

Plili parlak turkuaz bir elbise giymiş olan annem, elindeki kesme tahtasını sallayarak ve "Merhaba hayalim, şimdi seninle ilgilenemiyorum, çekim yapıyoruz," diye bağırarak bize doğru ilerledi. "Tatlım sen ne giydin öyle Allah aşkına? Orosu gibi görünüyorsun. Hey millet, sessiz olun. Veee..." Elinde bir kamera taşıyan Julio'ya işaret verdi. "Kamera!"

Gözlerim telaş içinde babamı aramaya başladı ama yoktu. O arada Mark Darcy'nin beni göstererek Una'ya bir şeyler söylediğini gördüm, sonra Una koştura koşlura yanıma geldi.

"Bridget, şu kıyafet karmaşası için gerçekten çok üzgünüm," dedi. "Mark, etrafla bu kadar yaşlı insan varken bu kıyafetin içinde kendini çok rahatsız hissediyor olabileceğini söyledi. Sana giyecek bir şeyler vermemi isler misin?"

Partinin geri kalanını jartiyerlerimin üzerine giydiğim Jani-ne'in karpuz kollu, bahar dalı desenli nedime elbisesiyle geçirdim. Natasha bana bakıp bakıp sırtıtmayı, annem de her yanımdan geçişinde "Hayalim, elbisen pek hoş," demeyi hiç ihmal et-medi.

Una Alconbury, beni yalnız yakalar yakalamaz yanıma geldi, Mark'ın Natasha'sını göslererek "Kızı hiç beğenmedim," dedi.

176

"Pek kendini beğenmiş. Zaten Elaine de Mark'ın onunla zor evleneceğini söylüyor. Ah, merhaba Mark! Bir bardak daha içki alır mısın? Bridget'in erkek arkadaşının gelememesi çok kötü. Sence de çok şanslı bir erkek değil mi?" Bu sözler, sanki Una seçtiği kız a) ben olmadığı için, b) Mark'la Hindi Ziyafeti'nde Una tarafından tanıştırılmadığı için Mark'tan intikam almak istiyormuş gibi büyük bir öfkeyle söylenmişti. "Adı Daniel'di değil mi Bridget? Pam diyor ki, erkek arkadaşın çok genç ve çok başarılı bir yayıncıymış."

"Daniel Cleaver mı yoksa?" dedi Mark.

Çenemi gururla yukarı kaldırarak "Evet," dedim.

Una, "Yoksa Daniel senin arkadaşın mı Mark?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır," dedi Mark kaba bir tavırla.

Una, sanki bu olanlar iğrenç değil de müthiş eğlenceliymiş gibi "Ay, umarım küçük Bridget'imize layık bir adamdır," dedi.

"Yine kendimden çok emin ve kesin bir tavırla diyebilirim ki, kesinlikle değil."

Neyse ki Una daha bu son söylenenleri dinlemeden "Aaa, bir saniye, bir saniye, Audrey gelmiş. Audrey!" diyerek uzaklaştı yanımdan.

Una iyice uzaklaştıktan sonra "Yaptığını beğendin mi bari?" dedim öfke içinde.

Mark şaşırılmış görünerek "Ne?" dedi.

"Bana 'Ne?' deyip durma Mark Darcy," diye homurdandım.

"Annem gibi konuştun şimdi."

"Kıskançlıktan başka bir gerekçen olmaksızın birinin erkek arkadaşına annesinin arkadaşlarının yanında çamur atmak, arkasından konuşmak senin için son derece sıradan bir şey olsa gerek," diye parladı m birden.

Bir süre sanki başka bir şey düşünüyormuş gibi öylece yüzüme baktı, sonra "Pardon," dedi.

"Söylediklerini doğru anlayıp

177

anlamadığımı düşünüyordum. Sen senin yüzünden Daniel Cle-aver'ı kıskandığımı mı söyledin? Doğru mu duydum?"

"Hayır, benim yüzümden demedim," dedim öfke içinde. "Sadece erkek arkadaşım hakkında bu kadar kötü konuşmanın sebebinin kötü niyetinden başka bir şey olması gerektiğini söylemeye çalışıyordum."

"Mark, sevgilim," diye seslendi Natasha, hoş bir edayla çimenlerin üzerinde salınarak yanımıza geliyordu. Öyle uzun ve inceydi ki, topuklu ayakkabı giymeye hiç ihtiyacı yoktu. Bu yüzden de çimlerin üzerinde sanki orası için yaratılmış gibi rahat yürüyordu, çölde yürüyen bir deve gibi.

"Hadi gel de annene Conran'da gördüğümüz yemek odası takımını anlal."

Natasha kolundan çekştirirken sessizce "Kendine dikkat etmelisin, sadece bunu söylemeye çalışıyordum," dedi, sonra da Julio'yu işaret elti. "Aslında annene de dikkatli olması gerektiğini söylemeliyim."

45 dakika daha bu iğrençliğe katlandıktan sonra, Una'ya işimi bahane ederek ayrılmaya karar verdim.

"Ah siz kariyer düşkünü kızlar!" dedi. "Bir türlü işinizi boş-veremiyorsunuz, aklınız fikriniz orada."

Yola çıkacak kadar sakinleşebilmek için. önce arabada iki iane sigara içmek zorunda kaldım. Tam anayola girmiştim ki, babamın arabasının geçtiğini gördüm. Yanında Penny Husband-Bosworth oturuyordu ve üzerinde dantelli, göğüsleri yukarı kaldıran, telli, kırmızı bir korse, kafasında da iki tane tavşan kulağı vardı.

Otoyoldan çıkıp Londra'nın içine girdiğimde, zannettiğimden daha çabuk geldiğimi fark ellim ve doğrudan eve gitmek yerine biraz Daniel'a uğramaya karar verdim. Böylece hâlâ çok gergin olan sınırlarım de biraz yalınmış olurdu.

Arabamı Daniel'inkinin dibine park eltim ve zilini çaldım

178

I

ama hiç cevap yoktu. Belki kriketin en heyecanlı bölümünü izliyordur diye bir süre bekleyip bir daha bastım ama yine cevap yoktu. Evde olmalıydı çünkü arabası oradaydı ve evde kalıp çalışacağını, bu arada kriket de izleyeceğini biliyordum. Başımı yukarıya kaldırdım ve Daniel'ın camda olduğunu gördüm. Gülümseyerek ona el salladım ve kapıyı işaret ettim. Görünürden • kayboldu. Kapıyı açacağını düşünerek zile bir daha bastım, cevap vermesi uzun sürdü:

"Merhaba Bridge. Şu anda Amerika'yla bir telefon görüşmesi yapıyorum. Seninle on dakika sonra pub-da buluşalım mı?"

Neşe içinde "Tamam," dedim hiç düşünmeden ve köşeye doğru yürümeye başladım. Ama dönüp arkama baktığımda telefonda konuşmadığını, camdan bana baktığını gördüm.

Bir tilki kadar kurnaz davranarak onu hiç görmemiş gibi yaptım ve yürümeye devam ettim ama kafamın içi karmakarışık. Neden arkamdan bakıyordu? Neden kapıyı ilk çaldığımda cevap vermemişti? Neden yukarıya çıkmanı için kapıyı açmamıştı? Birden beynimde bir şimşek çaktı. Yanında bir kadın vardı.

Kalbim güp güp atıyordu. Köşeyi döndüm ve duvara yaslanarak hâlâ camda olup olmadığına baktım, görünürde yoklu. Hızla geri dönüp Daniel'ın evinden kimin çıkacağını görmeyi umul. ederek oturduğu apartmanın girişinin hemen yanındaki girişte, bana sülünlerin arasında güzel bir görüş alanı sağlayacak bir köşede pusuya yallım. Bir süre çömelik halde orada öylece beklediklen sonra, niye bekliyorum ki, diye düşündüm. Şimdi buradan bir kadın çıksa bile başka bir daireden çıkmış olmayacağı ne malum? Nereden bileceğim Daniel'ın evinden çıkılığını? Hadi bildim diyelim, ne yapacağım yani? Ona kafa tutup kavga mı edeceğim? Hem kadına evde kalmasını, kendisi puba vardıktan sonra çıkıp gitmesini söyleyemez mi yani?

179

Saatime baktım. 18:30. Hah! Pub daha açılmamıştı. Mükemmel bir bahane. Cesaretimi toplayıp zilene bir daha bastım.

"Bridget, yine mi sen?" dedi ters ters.

"Pub daha açılmamış."

Sessizlik. Arka plandan bir ses mi duydum? Bütün bunlara inanmak istemeyerek Daniel'in aslında para ütülüyor ya da uyuşturucularla uğraşiyor olduğunu düşündüm. Büyük ihtimalle, yukarıda at kuyruklu Güney Afrikalıların yardımıyla kokain torbalannı döşemenin allına saklamaya çalışıyordu.

"Kapıyı aç," dedim.

"Sana telefonda olduğumu söyledim ya."

"Kapıyı aç."

"Ne?" Zaman kazanmaya çalışıyordu.

"Şu otomatiğe bas Daniel."

insanın, hiçbir somut kanıt olmadığı halde, hiçbir şey görmediği, duymadığı halde birinin varlığını araştırması çok komik. Yukarıya çıkarken, tabii ki merdivenlerdeki tüm dolapları açıp içeride birinin olup olmadığına baktım, kimse yoktu. Ama biliyordum ki Daniel'in evinde biri vardı. Belki hafif bir koku, belki Daniel'in davranışlarında bir tuhafılık... Ama biliyordum. Oturma odasında öylece karşılıklı oturuyorduk, ikimiz de gergindik ve ben kalkıp annem gibi bütün dolapları açıp kapamamak ve 1471'i arayıp gerçekten en son Amerika'yla konuşup konuşmadığını kontrol etmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Senin üzerinde ne var öyle?" dedi. Heyecandan Janine'in elbisesini çıkarmayı unulmuşum.

"Bir nedime elbisesi," dedim kibirli bir tavırla.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu. Bütün dolapları-kontrol edebilmek için onu bir süre mutfakta tutmam gerektiğine karar verdim.

"Bir fincan çay içerim."

180

"Sen iyi misin?"

"Evet, iyiyim," bunu söylerken sesim titriyordu. "Parti harikaydı. Fahişe kıyafeti giyen tek kişi bendim, bu yüzden üzerime bu nedime kıyafetini giymek zorunda kaldım. Mark Darcy Natasha'yla birlikte geldi, tişörtün ne güzelmiş..." Birden sustum çünkü anneme benzediğimi, konuşmaktan nefessiz kaldığımı fark ettim.

Bir süre bana tuhaf tuhaf baktıktan sonra kalkıp mutfığa gitti. Tabii onun odadan çıkmasıyla birlikte ben de kanepenin ve perdelerin arkalarını kontrol etmek üzere yerimden fırladım.

"Ne yapıyorsun?" • Daniel kapıda dikilmiş bana bakıyordu.

"Hiçbir şey," dedim. Bir Fransız komedisindeymişim gibi çılginca yastıkları kabartarak.

"Kanepenin arkasında bir etek unut--muş olabilir miyim diye bakmıştım,"

Bana şüphe dolu gözlerle bakıp tekrar mutfığa döndü.

1471'i arayacak kadar vaktimin olmadığına karar verdim ve odadaki dolabı kontrol ettim, hiçbir şey yoktu. Sonra onun arkasından mutfığa gitmeye kalktım ama giderken holdeki dolabı açıp bakmaya çalışınca, önce ütü masasını, arkasından da bir kutu düşürdüm ve kutunun içindeki 45'liklerin hepsi yerlere saçıldı.

Daniel mutfaktan çıkıp en yumuşak ses tonuyla "Ne yapıyorsun?" dedi yine.

"Üzgünüm, kolum kapıya takıldı," dedim. "Tuvalete gidiyon-dum da."

Daniel bana sanki bir deliymişim gibi bakıyordu, bu yüzden yatak odasına bakamadım.

Tuvalete gidip kapıyı kilitledim ve çılgin gibi bir kadının varlığını kanıtlayacak ipuçları aramaya koyuldum; uzun, sarı saçlar, üzerinde ruj lekesi olan tuvalet kâğıtları, yabancı saç fırçaları... hepsi birer kanıt olabilirdi. Hiçbir

181

şey bulamayınca kapının kilidini dikkatlice açtım, iki tarafı da kontrol ettim ve Daniel'in yatak odasına doğru seğirttim. Kapıyı açtığımda neredeyse allıma edecektim çünkü odada biri vardı.

"Bridge." Daniel'dı, kot panloluyla önünü kapatmaya çalışıyordu. "Burada ne arıyorsun?"

"Senin geldiğini duydum, o yüzden... düşündüm ki... benim de gelmemi isliyorsun zannettim."

Üzerimdeki çiçek ve dal desenli elbiseye rağmen olabileceğim en seksi halime bürünmeye çalışarak -ne kadar olduysa- ona yaklaştım. Her zamanki gibi dağınık olan yatuğa daha iyi bakabilmek ve olası kadın parfümü kokusunu alabilmek için kollarımla onu çepeçevre sararak başımı göğsüne dayadım.

"Mmmm, tavşankız kıyafetin hâlâ üzerinde demek," diyerek ve niyetini açıkça ortaya koyan bir şekilde sarılarak nedime elbisemin fermuarını açmaya başladı. O anda, bunun kadının çaktırmadan sıvışmasını kolaylaştıracak bir hile olabileceği geldi aklıma.

Daniel birdenbire "Ah, su kaynamış olmalı," dedi, elbisemin fermuarını kapandı ve ondan hiç beklenmeyecek bir hareket yapılı, beni yatıştırmaya çalışır gibi sırtımı sıvazladı. Zaten olur da bir kez ondan beklendiği gibi davranırsa herhalde ya deprem olur ya da fırtına kopar.

"Bence de çayla ilgilenen daha iyi olur," dedim çünkü bu hem yatak odasını inceleyecek, hem çalışma odasına bir göz alacak kadar vakit kazanacağım anlamına geliyordu.

Beni odanın dışına doğru çektiştirerek çıkmamı bekledi ve kapıyı kapattı, böylece onun önünde uslu uslu mutfağa doğru ilerledim ama daha mutfağa varmadan terasa çıkan kapı ilişti gözüme.

"Hadi artık odaya gidip oturalım," dedi Daniel.

182

Oradaydı, o kahrolası terasla.

Şüpheli gözlerle kapıya doğru baktığımy görünce "Senin neyin var?" diye sordu.

"Hiçbir şeyim yok," dedim neşe içinde kendimi oturma odasına alarken. "Parli biraz yordu."

Kanepeye boylu boyunca uzandım ama aklımdan geçen birden yerimden fırlayıp ışık hızından daha büyük bir hızla çalışma odasına dalmak ya da lerasa çıkmaktı. Terasla değilse ya çalışma odasında, ya yatak odasındaki dolapta, ya da yatağın altındadır ve biz lerasa çıkarsak, çok kolay kaçabilir diye düşündüm ama öyle olsaydı, Daniel çoklan yukarıya çıkmayı önermiş olurdu.

Bana bir fincan çay gelirdi ve zalen açık olan laplopunun başına olurdu, işle o zaman evde bir kadının olmaması ihtimali geldi aklıma. Ekranda bir dosya görünüyordu, belki de gerçekten çalışıyordu ve gerçekten lefonda Amerika'yla görüşüyordu. Öyleyse ben çılgın bir kadın gibi davranarak salaklık ediyordum.

"Her şeyin yolunda olduğundan emin- misin Bridge?"

"Tabii ki eminim. Niye sordun ki?"

"Ne bileyim, nedime kılığına girmiş bir lavşan gibi görünmen, böyle habersiz çıkıp gelmen ve luhaf bir şekilde bulun odaları kolaçan etmen garip geldi. Niyetim seni sorgulamak değil, yanlış anlama. Sadece bir açıklaması var mı diye merak ediyorum."

Koca bir salak gibi hissediyordum, içime şüphe tohumları düşürüp ilişkimizi mahvelmeye çalışan aptal Mark Darcy yüzündendi lüm bunlar. Zavallı Daniel, kıslah, kibirli ve kolu niyetli bir avukatın ağzından çıkan sözler yüzünden ondan bu kadar şüphelenmek büyük haksızlık diye düşünüyordum ki, yukarıdan gelen ayak seslerini duydum.

183

"Ben çok sıcakladım," dedim Daniel'ı dikkatle inceleyerek. "Belki de çıkıp biraz terasla olursam daha iyi olur."

"Allah aşkına iki dakika yerinde otursana!" diye bağırarak yolumu kesmek üzere yerinden fırladı ama ben ondan çok daha hızlıydım. Yanından geçerek kapıyı açtım, yukarıya çıktım ve dışarıya açılan kapağı kaldırdım.

Orada, terasla bir şezlonga yayılmış, sarışın, ince, uzun, bronzlaşmış ve çırılçıplak bir kadın vardı. Karşımdaki manzaraya odaklanmış halde donakaldım. O nedime elbisesi içinde kendimt.koca bir salak gibi hissediyordum. Kadın başını kaldırdı, güneş gözlüğünü çıkardı ve tek gözleriyle beni başlan ayağa süzdü. Merdivenleri çıkan DaniePın ayak seslerini duyabiliyordum. Kadın, başımın üzerinden ona bakarak tam bir Amerikan aksarıyla "Tatlım," dedi. "Bana onun zayıf olduğunu söylememiş miydin?"

184

AĞUSTOS

Parçalanma

I Ağustos Salı

56.300 fcg, alkol 3, sigara 40 (ama daha fazla sigara içebilmek için içime çekmeyi bıraktım), kalori 450 (yiyeceklerden), 1471 "ı arama sayısı 14, kazı-kazan 7.

05:00. Çok kötüyüm. Erkek arkadaşım bronz bir canavarla yatıyor. Annem bir Portekizliyle yatıyor. Jeremy iğrenç bir fahişeyle yatıyor. Prens Charles Camilla Parker-Bowles'la yatıyor.

Artık neye inanacağımı ya da neye tutunacağımı bilemiyorum. Dani-el'ı aramayı, terastaki çıplak güzelin kız kardeşi ya da sel felaketine uğrayan bir komşusu olduğu gibi her şeyi yoluna sokacak makul bir açıklama yapmasını öyle çok isliyorum ki... Ama Tom telefonuma üzerinde "Daniel'ı arama, yoksa pişman olursun!" yazan bir kâğıt yapıştırdı.

Keşke Tom'u dinleyip ona gitseydim. Gecenin bir yansında evde ve yalnız olmaktan, psikopat gibi durmadan ağlayıp burnumu çekmekten nefret ediyorum. Alt kattaki Dan tımarhaneyi

arayacak diye ödüm kopuyor. Allahım, benim neyim var? Niye hiçbir şey yolunda gitmiyor? Çünkü çok şişmanım. Tom'u aramayı düşündüm ama daha 45 dakika önce aramıştım, işe gitme-

187
yi göze alamıyorum.

Teras faciasından sonra Daniel'a lek kelime etmedim, kafamı dikip yanından geçtim, aşağıya indim, arabama bindim ve hızla uzaklaştım. Sonra Tom'a uğramaya karar verdim. Hemen votka şişesini boğazımdan aşağı boşalttı, tabii domates suyu ve Worcester sosuyla birlikte. Eve döndüğümde, Daniel'ın üç kez aradığını ve her seferinde telesekreterime onu aramamı istediğini belirten notlar bıraktığını gördüm ama erkeklere karşı başarı kazanmanın tek yolunun onlara kötü davranmak olduğunu hatırlatan Tom'un öğüdüne uydum ve onu aramadım. Önceleri bu konuda katılmıyordum ve söylediklerinin yanlış olduğunu düşünüyordum ama işte sonuç: Daniel'a iyi davrandım ama halim ortada.

Allahım, kuşlar ölmeye başladı. Üç buçuk saat sonra işte olmam gerekiyor. Bunu yapamam. Birden aklıma geldi ve annemi aradım.

10:00. Annem harikaydı. "Hayatım tabii ki beni uyandırmadın," dedi. "Çekime gitmek için çıkmak üzereydim. Aptal bir erkek yüzünden bu hale geldiğine inanamıyorum. Erkeklerin hepsi bencil, hepsinin sekse karşı zaafı var ve hiçbirinin hayvandan farkı yok. Evet bu söylediklerimin hepsi senin için de geçerli Julio. Hadi hayalim, toparla kendini. Yalıp biraz uyu. İşe giderken harika görünmelisin. Herkes, özellikle de o, onu fırlatıp allıktan sonra, o ahlaksız züppe bok elrafında dolaşıp durmadığı sürece hayalın çok güzel olduğunu fark ettiğini düşünmeli, bu sana kendini iyi hissellecektir.

"Peki sen iyi misin anne?" dedim babamın Una'nın partisine meşhur dul Penny Husbands-Bosworih'la gidişini hatırlayarak.

"Sağ ol hayatım. Benim de üzerimde büyük bir sıkıntı var."

"Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

"Aslında var," dedi birden neşelenerek. "Lisa Leeson'ı lanı-

188 ' yan bir arkadaşın var rrfi? Adını duymuşsundur. Nick Leeson'ın karısı. Günlerdir ona ulaşmaya çalışıyorum. 'Ani Bekâr' için muhteşem bir konuk olurdu."

"Ben babamı düşünerek sormuştum," dedim.

"Baban mı? Baban bana sıkıntı vermiyor hayalim. Saçmalama lülfen."

"Ama parli... ve Bayan Husbands-Bosworlh?"

"Ay biliyorum, çok komikli. Benim dikkatimi çekmeye çalışırken kendini aptal durumuna soktu. O kadın nasıl görüldüğünü zannediyordu bilmiyorum, herhalde bir hamstera falan benzemek isiemişli. Neyse, benim acelem var, son günlerde çok yoğunum. Sen Lisa'nın telefon numarasını bilen bir arkadaşının olup olmadığını araştırırsın değil mi? Dur sana direkt numaramı vereyim tatlım. Sızlanmayı da kes artık. Bir daha duymayayım."

"Ama anne, ben Daniel'la aynı yerde çalışmak zorundayım, ben..."

"Hayatım, bence yanlış yönden bakıyorsun. O seninle aynı yerde çalışmak zorunda." (Aman Allahım, beni ne zannediyor bilmiyorum.) "Hem ben bir süredir seni hiç kimsenin sevmediği o aplal işten ayrılma zamanının çoklan geldiğini düşünüyordum, istifanı hazırla canım... Sana televizyonda bir iş bulacağım."

Üzerimdeki lakım ve dudağımdaki rujla Ivana Trump'a ben-zemiş halde işe giimek üzere evden ayrıldım.

2 Ağustos Çarşamba

56.300 kg, üst bacak kalınlığı 46 cm., alkol 3 (ama oldukça iyi bir şaraplı), sigara 7 (ama içime çekmedim), kalori 1500 (mükemmel), çay 0, kahve 3 (ama gerçek kahve tohumlarından yapıldığı için selülil oluşturma oranı daha az), toplam kafein birimi 4.

189

Her şey yolunda. Tekrar 54 kiloya ineceğim ve bacaklarımı selülitlen tamamen kurtaracağım. O zaman her şeyin daha iyi olacağından eminim. Çayı, kahveyi, alkolü, unu, sütü ve -neydi, galiba balıktı- balığı yasaklayan yoğun bir programa başladım. Her sabah beş dakika boyunca kuru cilde selülit masajı uyguluyorsun, sonra küveti doldurup suyun içine selüliti önlemekte büyük etkisi olan yağları ekliyorsun ve on beş dakika boyunca içinde yıkanılıyorsun. Bu arada selülitlerini ovuyor, hatta banyodan sonra yağı doğrudan cilde sürerek yine masaj uyguluyorsun.

Bu son kısmı kafamı karıştırıyor. Selülin üzerine sürülen yağ cildin içine mi giriyor yani? Aynı şekilde cildine bronzlaşıcı krem sürdüğünde de bronz selülitlere mi sahip oluyorsun? Ya da kanın da mı bronzlaşıyor? Dolaşım sistemin de mi bronzlaşıyor? Aman neyse canım... (Sigara. Yasaklanan bir şey de sigara. Kesinlikle yasak. Neyse, artık çok geç oldu, yarın yaparım.)

3 Ağustos Perşembe

55.850 J;g, üs< bacak çevresi 46 cm. (ne önemi var in?), alkol 0, sigara 25 (mükemmel), olumsuz düşünce sayısı: Saat başına yaklaşık 445, olumlu düşünce sayısı 0.

Yine çok kötüyüm. Daniehn başka biriyle birlikte olduğunu düşünmeye katlanamıyorum. Kafanı birlikte -yaptıkları şeylere dair iğrenç fantezilerle dolu. Zayıflama ve kendimi değiştirme planları beni ancak iki gün oyalayabildi. Şimdi düşünüyorum da, bu sadece olanları hazmedemeyişimin karmaşık bir dışavurumuydu. Birkaç gün içinde tamamen farklı biri haline gelebilirdim.

190
ceğime inanıyor, Daniel'm acı verici ve aşağılayıcı sadakatsizliği-ğinin yarattığı duyguyu inkâr ediyor, bu bir önceki kişiliğimin başına gelmiş bir olaymış da yeni beni etkilemeyecekmiş ve bir daha asla başıma gelmeyecekmiş gibi davranıyordum. Ne yazık ki şu anda düşündüğümde, ulaşılmaz buz kraliçesinin anli-selü-lit diyet saçmalığının amacının, Daniel'm hala yaplığını düşünmesini sağlamak olduğunu görüyorum. Tom beni bu konuda uyarılmış ve eslelik ameliyat yaptıranların yüzde 90'ını, kocası tarafından daha genç bir kadın için terk edilen kadınların oluşturduğunu söylemişti. Ona teraslaki yellozun ince ve uzun olmasına rağmen benden daha genç görünmediğini söyledim ama mesele o değilmiş. Hıh.

Daniel gün boyunca bilgisayarına "Konuşmamız gerekiyor" v.s. diyen mesajlar gönderip durdu. Hepsini görmezden geldim ve o mesaj gönderdikçe, amaçladığım değişimin gerçekleşip işe yaradığını, Daniel'm çok ama çok büyük bir hata yaptığını, aslında beni ne kadar çok sevdiğini ve leraslaki yellozun hiçbir değerinin olmadığını sonunda anladığımı düşündüm. Bu akşam tam çıkarken peşinle lakılp yanıma geldi. "Sevgilim, lütfen, konuşmamız gerekiyor." • Aptal gibi onunla Savoy'daki American Bar'a gittim ve şampanya ve "Kendimi çok kötü hissediyorum, seni gerçekten çok özlüyorum," gibi saçmalıklarıyla beni yumuşatmasına izin verdim. Arkasından bana "Ah Daniel, ben de seni özlüyorum," dedirtmeyi başarmanın üzerine, hemen bir iş görüşmesindeymiş gibi ciddileşti ve dedi ki "Mesele şu, Suki ve ben..." "Suki mi? Tiki daha çok yakışır," dedim konuşmasına "kardeşiz, kuzeniz, ezeli düşmanlarınız," ya da "geçmişte kaldık," diyerek devanı etmesini umarak. Oysa o, acılı bir ifadeyle öylece şuralıma baktı.

"Açıklayamam," dedi öfkeyle. "Bu çok özel."

191

Başımı kaldırıp yüzüne baktım, takındığı küstah tavır beni şaşırtmıştı.

"Çok üzgünüm âşkım," dedi kredi kartını çıkarıp garsonu çağırmak için arkasını dönerek. "Ama biz evleniyoruz."

4 Ağustos Cuma

Üst bacak çevresi 46 cm., olumsuz düşünce sayısı dakika başına 600, panik atak sayısı 4, ağlama krizi sayısı 2 (ama ikisi de tuvaletleydi ve yanıma rimel almayı unutmamıştım), kazı-kazan 7.

Ofis, üçüncü kat tuvaleti. Bu... bu tek kelimeyle dayanılmaz. Patronumla çıkmanın iyi bir fikir olduğunu kim sokmuş ki benim kafama? Artık katlanamıyorum. Daniel, o yellozla nişanlandığını herkese duyurdu. Bizim ilişkimizden haberi bile olmadığım zannettiğim satış elemanları telefonla arayıp beni tebrik ettiler ve teker teker hepsine Daniel'ın başka biriyle nişanlandığını söylemek zorunda kaldım. Sürekli ilk başladığımızdaki me-sajlaşmaların ve asansördeki gizli buluşmalarımızın ne kadar romantik olduğunu hatırlıyorum. Daniel'ın telefonda akşam Pu-ke'yle buluşmaktan bahsettiğini duydum. "Çok kötü değil," diyordu bir ara, kesinlikle benim gösterdiğim tepkiden bahsediyordu. Ben ciddi ciddi yüzümü gerdirmeyi düşünüyorum artık.

8 Ağustos Salı

57.200 kg, alkol 7 (lie lie he), sigara 29 (hi ho ha), kalori 5 milyon, olumsuz düşünce 0, genci olarak düşünce 0.

192

Az önce Jude'u aradım ve biraz Daniel trajedisinden bahsettim. Acayip telaşlanıp acil durum ilan elli ve Sharon'ı arayıp üçümüz için saat dokuzda bir buluşma ayarlayacağını söyledi. O

ancak dokuzda gelebilirmiş çünkü Alçak Richard'la buluşuyor-muş. Beyefendi sonunda ilişkileri hakkında bir uzmanla konuşmaya razı olmuş.

02:00. Nefis bir akşamdı, acayip sarhoşum. Ooof. Cup yalağa.

9 Ağustos Çarşamba

58.100 kg (ama geçerli bir sebebi var), üst bacak çevresi 41 cm. (ya mucize ya da sarhoşluktan kaynaklanan bir hata), alkol O (ama dün akşamkiler hâlâ vücudumda), sigara O (aman).

08:00. Dün gecedен sonra fiziksel olarak feci ama duygusal olarak acayip iyi haldeyim. Jude, cehennemden gelen şirret kadın kimliğiyle geldi yanımıza, çok öfkeliydi çünkü Alçak Richard onunla birlikte lera, piye gitmemiş.

"Terapist kadının onun hayali bir sevgili, benimse çok ama çok üzgün bir kadın olduğumu düşündüğü çok açtı."

"Eeee... Ne oldu?" dedim içimdeki "Kadın haklı," diyen şeytani sesi uzaklaştırarak.

"Richard'la ilgili olmayan problemlerimi anlatmam gerektiğini söyledi."

"iyi ama senin Richard'la ilgili olanların dışında hiçbir problemin yok ki," dedi Sharon.

"Biliyorum, ben de öyle söyledim ama o benim sınırlarla ilgili bir problemim olduğunu söyledi ve bir de üstüne eJli beş sterlinimi aldı."

193

"Peki o sadist solucan niye gelmedi? Umarım iyi bir sebebi vardır," dedi Sharon.

"işinin çok yoğun olduğunu, ofisten ayrılamayacağını söyledi. Ona dedim ki: 'Bak, bağlanma probleminin sadece sana özgü bir şey olduğunu sanma. Doğrusunu istersen benim de bağlanmakla ilgili problemlerim var. Eğer kendininkini çözersen benimkiyle karşı karşıya kalacaksın ve o zaman her şey için çok geç olacak."

"Senin bağlılıkla ilgili bir problemin var mı ki?" dedim birden meraklanarak (öyle ya belki benim de böyle bir problemim vardı).

"Elbette bağlılıkla ilgili bir problemim var," diyerek kafamı iyice karıştırdı. "Ama,-hiç kimse bunun farkında değil çünkü Richard'ın bağlılık problemi benimkini örtüyor. Aslında benim problemim onunkinden çok daha derin."

"Evet, kesinlikle öyle," dedi Sharon. "Ama sen son zamanlarda yirmi yaşın üstündeki tüm salak erkeklerin yaptığı gibi bu problemini her dakika etrafa yansıtıp diğer insanlara hayatı zehir etmiyorsun."

"Aynen öyle düşünüyorum," dedi Jude bir Silk Çul daha yakmaya çalışırken ama çakmağı yakmayı bir türlü beceremedi.

"Bağlılık problemi bütün dünyada var!" diye gürlendi Sharon. Sesi neredeyse Clint Eastwood'unki kadar genizden çıkmıştı. "Bunun adı, üç dakika kültürü ve bu sorun, yani dikkat ve konsantrasyon süresinin kısalığı, global bir sorun. Global bir trend yaratıp bunu kendilerine maletmek, kadınların kendilerini akıllı hissetmelerini engelleyip sürekli kendilerini salak gibi hissetmelerini sağlamak erkeklerin her zamanki huyu. Geri zekalılıktan başka bir şey değil." "Orospu çocukları!" diye bağırardım neşe içinde, "Bir şişe daha şarap alalım mı?"

194

09:00. inanamıyorum. Annem aradı. "Hayatım," dedi. "Bil bakalım ne oldu? iyi Akşamlar! araştırmacılar arıyor. Güncel konularla ilgili, son derece güzel. Programın editörü Richard Finch'le konuştum, ona senden bahsettim. Siyaset eğitimi aldı-ğın söyledi ama merak etme tatlım, adam öyle yoğun ki bunu araştırmaya hiç vakti olmayacaktır. Pazartesi günü uğrayıp kendisiyle görüşmeni istiyor."

Pazartesi mi? Aman Allahım! Bu, Güncel Olayları öğrenmek için sadece beş günümün kaldığı anlamına geliyor.

12 Ağustos Cumartesi

58.550 kg (Mlâ iyi bir sebebim var), alkol 3 (ç. i.), sigara 32 (ç. ç. kötü, hele de bırakıcımın ilk günü olduğu düşünülürse), kalori 1800 (i.), kazı-kazan4 (fena değil), okuduğum güncel olaylarla ilgili makale sayısı 1.5, 1471'i arama sayısı 22 (idare eder), Dani-el'la karşılıklı konuşma hayalleri kurarak geçirilen dakika sayısı 120 (ç. i.), Daniel'in ona dönmem için ayaklarıma kapanıp yalvardığını hayal ederek geçirilen dakika sayısı 90 (mükemmel).

Her şeye çok olumlu yaklaşma kararı aldım. Hayatımı değiştireceğim: Çok bilgili hale geleceğim (mesela güncel olaylar konusunda), sürekli sigara içmekten vazgeçeceğim ve benden yaşlı erkeklerle işe yarar ilişkiler kuracağım.

08:30. Hâlâ sigara içmedim. Bu ç.i.

08:35. Gün boyunca sigara yok. Mükemmel.

08:40. Acaba posta kutusunda işe yarar bir şey var mıdır?

195

08:45. Hıh. Sosyal Güvenlik Kurumu'ndan bir şey gelmiş, benden 1452 pound isliyorlar. Ne? Nasıl olur? Benim 1452 poun-dutn yok ki! Allahım, sinirlerimin yatışabilmesi için bir sigara içmem gerekiyor. İçmemeliyim, içmemeliyim.

08:47. Bir sigara yaktım. Zaten daha üzerimi bile değiştirmeden gün başlamış sayılmaz ki. Birden yedi yıl boyunca güzel bir beraberlik yaşadığım ve şu anda hatırlamadığım ama gerçekleşen önemli sebepler yüzünden ayrıldığım eski sevgilim Peter geldi aklıma. Zaman zaman -genellikle birlikte tatile gidecek birini bulamadığımda- beni arar, tekrar birlikle olmaya çalışır ve benimle evlenmek islediğini söyler. Daha kendimi toparlamadan derdimin dermanının Peler olduğu fikrine kapıldım. Peler benimle birlikte olmak isliyorken neden yalnız ve mulsuz olacaktım ki? Hemen lelefon numarasını bulup aradım ve lelesekrete-rine nol bıraktım -hayalimizin geri kalanını birlikte geçirme planlarımı anlatmadım labii, sadece beni aramasını söyledim.

13:15. Peler hâlâ aramadı. Bulun erkeklerden öğreniyorum, Pe-ler'da'n bile.

16:45. Sigara içmeme karan lehlike allında. Peler sonunda aradı. "Selam Bee." (Birbirimize hep Bee ve Waspy diye seslenirdik.) "Ben de seni arayacağım. Sana iyi haberlerim var. Evleniyorum."

Ah! Pankreas bölgemde tuhaf sancılar hissediyorum. Eski sevgililer hiç kimseyle birlikte olmamalı, kesinlikle evlenmeme-li, sonsuza kadar bekâr kalıp islediğinizde dönebileceğinizi bildiğiniz erkekler olmalılar.

"Bee?" dedi Waspy. "Vızzzzz?"

Ç.N. İngilizce'de "Bcc" balansı, "Waspy" eşekarısı anlamına geftiyor 196

"Pardon," dedim birden dönmeye başlayan başım yüzünden yere çöküp duvara yaslanarak. "Dışarıda bir kaza oldu da."

Aslında konuşmama da gerek yokmuş zaten çünkü Waspy yirmi dakika boyunca ballandıra ballandıra yapıkları hazırlıkla-Vın ne kadara mal olduğunu anlattı. Arkasından da "Artık kapatmalıyım. Ardıçtı geyik sosisi pişiriyoruz, sonra da televizyon seyredeceğiz," deyip kapandı. Off... Az önce kendimi yok elmem gerekliliği düşüncesine yenik düşerek bir pakel Silk Cul'ı lemizledim. Umarım ikisi de çok şişman olur ve vinçle camdan çıkarılmak zorunda kalırlar.

17:45. Kendimle uğraşmaya bir son verebilmek için kabinedeki isimleri ezberlemeye çalışıyorum. Waspy'nin sevgilisini hiç görmedim ama sanırım terastaki ince ve sarışın yelloza benzer bir şeydir. Eminim her sabah beşte kalkıp lerden sırlıklam olana kadar spor yapıyor ve gün boyunca rimel bile sürmeye gerek duymadan uluslararası bir bankada çalışıyordun Küçük düşürücü bir şekilde oldu ama yıllardır kendimi Pe-ler'a karşı bu kadar güçlü hissetmemin sebebinin benim onu terk etmem olduğunu anladım. Bu sefer o kızla evlenerek o beni bırakıyor. Ayrıca ego ve güçlü gururla, gerçek kayıplardan çok duygusal çöküntülerin ilgili olduğunu da hem acı hem de komik bir şekilde anlamış oldum. Düşünüyorum da, Fergy'nin. o inanılmaz özgüveni de Andrew'un onu hâlâ isliyor olmasından -labii başka biriyle evlenene kadar, ha ha ha- kaynaklanıyordur herhalde.

18:45. Tam allı haberlerini izlemeye başlamıştım ki, elinde bir sürü poşetle annem girdi içeriye.

"Bak lathm," dedi yanımdan geçip mutfağa dalarken. "Sana biraz çorba ve Pazarlesi günü giymen için kendi kıyafetlerimden

197

gelirdim!" İhlamur yeşili takım, siyah çorap ve yüksek topuklu ayakkabı giymişti.

Scıklumbciç'iaki Cilla Black gibi görünüyordu.

Dolapların kapaklarını vurarak "Kepçelerini nereye koyuyorsun?" diye sordu. "Hayatım bu ne dağınıklık! Hadi ben çorbayı ısıtırken sen de şu poşetlerin içindekilere bak."

Ben de, a) Ağustos ayında olmamız, b) havanın acayip sıcak olması, c) saatin 18:15 olması ve d) çorba içmek istemiyor olmam ayrıntılarını göz ardı etmeye karar vererek ilk poşetin içindekileri dikkatle incelemeye başladım: Cart sarı üzerine yaprak desenli, sentetik ve plili bir şey vardı. "Şey, Anne..." diyordum ki, annemin çantası ötmeye başladı.

"Ay bu Julio olmalı. Hi hi." Elinde bir cep telefonu tutuyor ve karşı taraftan söylenenleri not alıyordu. "Hi hi, hi hi. Şunu bir giysene hayatım," diye fısıldadı. "Hi hi, hi hi, hi hi, hi hi."

Bu durumda ben haberleri kaçırdım, annem ise beni üzerimde çizgili yeşil bir gömlek, parlak mavi bir takım ve gözlerimde mavi bir farla bırakıp Peynir ve Şarap Partisi'ne gitti. Son sözleri, "Saçmalama lailim, görünüşünde bir değişiklik yapmazsan bırak erkek arkadaş bulmayı, iş bile bulamayacaksın!" oklu.

Gece yarısı. Annem gitlikieı sonra Tom'u aradım ve evde kalıp kafayı yenemem için beni bir arkadaşının Saalchi Gallery'de verdiği parüye götürdü.

Grunge gençlerine doğru ilerlerken sinirli bir şekilde "Bridget, unulma ki mekânla dalga geçip gülmek pek hoş bir davranış tarzı olarak algılanmaz, lamam mı?" dedi.

"Tamam, lamam," dedim somurarak. "Eşek şakası yapmayacağım."

Gav elenen bir çocuk "Selam," dedi. Ancak yirmi ikisinde, seksi, karnını açıkla bırakan bir tişörl giymiş bir çocuktu.

198

"Bu gerçekten, gerçekten, gerçekten, gerçekten muhteşem," diyordu. "Kaybolmuş ulusal kimliğin gerçekten, gerçekten, gerçekten güzel yankılarıyla kirletilmiş bir ütopya gibi... .

Heyecan içinde bizi büyük beyaz alandan geçirerek bir tuvalet kâğıdının yanına götürdü: içi dışına çıkmıştı, karton silindir peçetenin üzerindeydi.

Ümitle bana haklılar. Birden ağlayacağımı hissettim. Tom, penisi andıran koca bir sabuna ağzının suyunu akıtarak bakıyordu. Gav sürekli beni izliyordu. "Vay," dedi kibarca. "Bu gerçekten, gerçekten, gerçekten aynı kocaman, harika bir..."

"Ben tuvalele gidiyorum," deyip fırladım, yolda da hijyenik ped görünümündeki bir şeylere rastladım. Tuvaletin önünde kuyruk vardı, titreyerek ben de katıldım. Tam sıra bana gelmişken, aniden biri kolumu tuttu. Daniel'dı.

"Bridget, burada ne yapıyorsun?" dedi.

"Sence ne yapıyor gibi görünüyorum?" diye çıktım. "Üzgünüm, acelem var," deyip kabine daldım ve lam işe koyulmak üzereyken fark eltim ki, bulunduğum yer sadece tuvalet görünümünde bir dekormuş. O sırada Daniel kapıyı açtı, "Bridge, dekora işemeyeceksin değil mi?" dedi ve tekrar kapattı.

Dışarıya çıktığımda kaybolmuştu. Ne Tom'u, ne Gav'ı ne de tanıdık başka birini görebildim. Sonunda gerçek tuvaleli buldum, olurdum ve arlık insanların içine karışmadığımı, eve gidip böyle hissemekten kurtuluncaya kadar orada kalmam gerektiğini düşünerek ağlamaya başladım. Tom dışarıda beni bekliyordu.

"Gel de Gav'la konuş," dedi. "Senden gerçekten hoşlanmışa benziyor." Sonra yüzüme baktı ve "Hay kahrolasica," dedi. "Seni eve götürüyüm."

Çok kolu. Biri sizi lerk elliğinde, onu özlemenin, birlikte kurduğunuz küçük dünyanın yok olmasının ve her şeyin size

199

onu hatırlatmasının ötesinde, en kötüsü, sevdiğiniz adamın sizi denediğini ve size göre makul olan her şeye REDDEDİLDİ damgası vurduğunu düşünmek. Bu durumda nasıl kendinize olan güveninizin tost gibi ezilmediğine, pestil haline getirilmediğine inanabilirsiniz ki?

"Gav senden hoşlandı," dedi Tom.

"Gav daha on yaşında. Hem benden hoşlanmasını n tek sebebi bir tuvalet yüzünden ağladığımı düşünüyor olmasıdır herhalde."

"Zaten öyle yapmadın mı? Kahrolasica salak Daniel. O adamın Bosna'daki savaşın tek sorumlusu olduğu çıksa ortaya, hiç ama hiç şaşırımdım."

13 Ağustos Pazar

Çok kötü bir geceydi. Uykum gelsin diye Taller'ın yeni sayısı okumaya çalışırken, Allahın belası Mark Darcy çıktı karşıma. Hem de onun Londra'daki elli zengin ve bekâr erkek arasında olduğuna değiniliyor, ne kadar zengin ve ne kadar harika bir erkek olduğundan bahsediliyordu. Hıh. Neden olduğunu anlayamadığım halde içimdeki öfke ve acıyı arttırdı. Neyse, kendim için üzülmeği bırakacağım ve sabahı gazeteleri okuyup bir şeyler öğrenerek geçireceğim.

öğlen. Rebecca aradı ve iyi olup olmadığımı sordu. Daniel'ı kas-leiliğini düşünerek "Çok üzgünüm, bu çok sıkıntı verici," dedim. "Yazık sana. Ben de dün Peler'ı gördüm..." (Nerede? Nasıl? Ben niye davet edilmedim?) "Herkese senin onun evlendiği haberini alınca ne kadar üzüldüğünü anlatıp duruyordu. Onun da söylediği gibi bu çok zor, bekâr kadınlar yaşlan ilerledikçe daha da umutsuz hale geliyorlar..."

200

Öğlen olduğunda, pazar gününü her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışarak geçirmeye katlanamayacağımı anladım ve Jude'u arayıp ona Waspy'yi, Rebecca'yı, iş görüşmesini, annemi, Daniel'i ve genel bunalımımı anlattım. Saat ikide Jimmy Beez'de buluşup Bloody Mary içmeye karar verdik.

18:00. Jude, son günlerde Her Kadının içindeki Tanrıça adında güzel bir kitap okuyormuş. Kitaba göre, hayatımızın bazı evrelerinde her şey kötü gidermiş, ne yöne döneceğimizi kestiremezmişiz ve etrafımızı Uzay Yolu'ndaki ağır ağır kapanan çelik kapılar sararmış sanki. Yapmamız gereken, sürekli halimize acıyıp kendimizi içkiye vurmadan, cesur bir kahraman olmakmış; bu her şeyin yoluna girmesini sağlarmış. Ayrıca Yunan mitolojisinde ve başarılı filmlerin çoğunda, zor denemelerden geçen insanlar, kesinlikle pısrık davranmaz, mücadelelerine dört elle sarılır ve sonunda başarıya ulaşırlarmış.

Kitapta ayrıca zorluklarla başa çıkmanın, deniz kabuğuna benzeyen konik bir spiralin içinde olmaya benzediğinden bahsediliyor. Her dönüşte hem zor hem de acılı bir nokta varmış. Bu nokta, bizim bir problemimiz veya acı veren bir deneyimimiz olabilirmiş. Spiralin en içlerindeki dar bölümlerde dönüşler daha fazla olduğu için, zor zamanlara da daha sık rastlanabilirmiş. Fakat yola devam ettiğimizde, kötü durumları çok daha az yaşayacağımız bölümlere gelebilirmişiz. Yine de hiçbir zaman tamamen rahata erdiğimizi düşünmemeli, her zaman istemediğimiz durumlara ve olaylara hazırlıklı olmalıymışız.

Sorun, şimdi, yani ayık haldeyken, anlatılanları tamamen anladığımdan emin olamamam. Annem aradı. Ona kadın olmanın ve üretken olacağız diye her ay adet görmenin ne kadar kötü olduğunu anlatmaya çalıştım. Dedi ki, "Ah canım, siz kızlar fazla titiz ve romantiksiniz.

201

O kadar çok seçeneğiniz var ki. Ben babanı sevmedim demek islemiyorum ama bize hep âşık olacağımız günü beklemek yerine azla yetinip her zaman bağışlayıcı olmamız öğütlendi. Ve dürüst olmak gerekirse tatlım, insanlar dünyaya çocuk yapmak için gelmiyor, yani gücenme ama şimdiki aklım olsaydı çocuk yapar mıydım bilemiyorum..."

Aman Allahım, annem bile hiç doğmamış olmamı istiyor.

14 Ağustos Pazartesi

59.500 hg (harika, bugün i;> görüşmem var ve ben yağ tulumuna döndüm, üstelik sivilcem de var), alkol O, sigara çok, kalori 1575 kustum ve yaklaşık 400'ünü çıkanlım).

Allahım, şu iş görüşmesi beni çok korkuluyor. Perpetua'ya jinekologa gideceğimi söyledim. Dişçiye deseydim daha iyi olurdu biliyorum ama dünyanın en meraklı kadınına acı çektirme fırsatını değerlendirmek gerekiyordu. Hemen hemen hazırım, bir tek makyajımı tamamlamak ve bu sırada Tony Blair'in lider-liğiyle ilgili görüşleri tekrarlamak kaldı. Hay Allah, Savunma Bakanı kimdi? Kahretsin! Hatırlamıyorum. Sakallı bir adam mıydı? Bok varmış gibi bir de telefon çalıyor. Buna inanamıyorum; Güney Londra aksaniyle konuşan korkunç, ukala ve oldukça genç bir ses dedi ki: "Alo, Bridget, Richard Finch'in ofisinden arıyorum. Richard bu sabah boyunca Blackpool'da olacak. Bu yüzden görüşmeyi bugün yapamayacak." Görüşme Çarşambaya ertelendi, jinekolog hikâyesine bir kez daha başvurmak zorunda kalacağım. Tabii yine de sabah boyunca izinli olacağım.

202

16 Ağustos Çarşamba

Korkunç bir gece geçirdim. Gece boyunca kaç kez ter içinde • ırlandalı Birleşmeciler ile Sosyal Demokrat işçi Partisi arasındaki farkı ve Ian Paisley'in hangisinin içinde olduğunu düşünerek uyandım.

Yüce Richard Finch'le görüşmek üzere içeriye alınmayı beklerken, kırk dakika boyunca resepsiyonda oturup kan ter içinde Sağlık Bakanı'nın kim olduğunu düşünmeye terk edildim. Sonunda, bir tayt ve tuhaf bir gömlek giymiş olan ve üzerimdeki takıma sanki resmi olmayı abartıp görüşmeye eteği yere değen ipek bir balo kıyafetiyle gelmişim gibi bakan yönetici asistanı tarafından, Richard Finch'in yanına götürülmek üzere çağırıldım.

"Richard toplantıya katılmanı istiyor," deyip koridorda fırtına hızıyla ilerlemeye başladı, tabii ben.de koşar adımlarla onu izliyordum. Kocaman bir toplantı odasına açılan pembe bir kapıdan içeriye daldı. Her yer kâğıt yığınları, tavandan sarkan televizyon ekranları, duvarlara asılmış çeşitli grafikler ve masaların yanına bırakılmış bisikletlerle doluydu. Odanın bir köşesinde dikdörtgen biçiminde bir masa vardı ve toplantı o masada yapılıyordu. Biz içeriye girince herkes bize bakmaya başladı.

Kot gömlek giyip kırmızı çerçevesi bir gözlük takmış olan sarı kıvrıkcık saçlı, orta yaşlı ve tombul bir adam masanın bir ucunda zıp zıp zıplıyordu.

"Hadi! Hadi!" diyordu yumruklarını bir boksör gibi sallayarak. "Hugh Grant'i düşünüyorum. Elizabeth Hurley'yi düşünüyorum. Nasıl olup da iki aydır hâlâ birlikte olabildiklerini düşünüyorum. Hugh Grant'in paçayı nasıl sıyırdığını düşünüyorum, işte bu! Elizabeth Hurley'le, yani o bakışlara sahip bir kadınla birlikte olan bir adam nasıl olur da yo! ortasında bir fahişeye saksafon çaldırır ve sonra da başına hiçbir şey gelmeden bu iş-

203

ten kolayca paçayı sıyrır? Bu büyük haksızlık değil mi?"

Bu olana inanamıyordum. Kabineye ne olmuştu? Barış Sürecine ne olmuştu? Bu adam, düpedüz bir fahişeye yatıp sonra da paçayı sıyrmanın yolunu öğrenmek istiyordu. Birden bana döndü.

"Sen biliyor musun?" Masadaki grunge gençlerinin hepsi birden bana bakıyordu. "Evet sen. Bir dakika, sen Bridget olmalısın!" diye bağırdı sabırsızlanarak. "Zaten güzel bir kızla birlikte olan bir adam nasıl bir fahişeye yatar ve üstelik yaptığı da yanına kâr kalır?"

Birden panikledim, beynim bomboştu sanki.

"Evet?" dedi. "Evet hadi bir şeyler söyle."

"Şey, belki de kadın olanları sineye çekmeyi tercih etmiştir," dedim çünkü o anda aklıma gelen tek şey buydu.

Sanki odayı birden bir ölüm sessizliği kaplamıştı ama çok geçmeden Richard Finch kahkahalarla gülmeye başladı. Bu, o ana kadar duyduğum en iğrenç gülüştü. Arkasından da grunge gençlerin kahkahaları duyulmaya başladı.

"Bridget Jones," dedi sonunda Richard Finch, bu arada gözlerini siliyordu, sonra da "iyi Aksainlar'a hoş geldin hayalim! Kendine oturacak bir yer bul."

22 Ağustos Salı

58. J00 kg, alkol 4, sigara 25, hazı-'kazan 5.

Hâlâ görüşmeyle ilgili bir haber almadım ve hâlâ Bankalar Talili'ndc ne yapacağıma karar vermedim ama Londra'da tek başıma kalmak islemediğim kesin. Shazzer Edinburgh Festivali'ne gidiyor, Tom da öyle, hatla sanırım işycrindekilerin çoğu da öyle. Aslında ben de gitmek istiyorum ama yapabilir iniyim bilmi-

204

yorum. Bir de Daniel da orada olursa diye korkuyorum. Eminim herkes benden çok daha fazla eğlenecektir.

23 Ağustos Çarşamba

Edinburgh'a gidiyorum. Daniel Londra'da kalıp çalışacak-mış, böylece ona RoyalMile'da rastlama tehlikesi ortadan kalkmış oldu. Burada kalıp iyi Akşamlardan haber beklemek ve kafayı yemek yerine biraz uzaklaşmak iyi olacak.

24 Ağustos Perşembe

Londra'da kalıyorum. Her seferinde Edinburgh'a eğleneceğimi zannederek gidiyorum ama sadece pandomim izleyip dönüyorum ve her seferinde yazlık kıyafetlerle gidip o dondurucu soğukta tir tir titreyerek ve benim dışımdaki herkesin bir partide eğlendiğini düşünerek sarp kayalıklarda geziniyorum.

25 Ağustos Cuma

19:00. Edinburgh'a gidiyorum. Bugün Perpetua dedi ki, "Brid-gel, bunu söylemek için çok geç biliyorum ama daha önce aklıma gelmedi. Ben Edinburgh'da bir daire aldım. Eğer gelip kalmak islersen seni memnuniyetle misafir edebilirim." Çok cömert ve misafirperver.

22:00. Perpetua'yı arayıp gilmeyeceğimi söyledim. Çok aptalca. Hiç çekecek halde değilim.

205

26 Ağustos Cumartesi

08:30. Evde kalıp kafamı dinleyeceğim. Çok iyi olacak. Bu arada Ağların Yolu'nu bitirebilirim.

09:00. Allahım, kendimi çok kötü hissediyorum. Benim dışım-daki herkes Edinburgh'a gitti.

Gece yarısı. Edinburgh. Yarın çıkıp bir şeyler izlemem gerekiyor. Perpelua'ya göre ben bir deliyim. Kendisi tren yolculuğunu kulağına bir cep telefonu dayayıp aynı zamanda bizimle konuşarak geçirdi: "Arthur Smith'in Hamlet'inin bütün biletleri satılmış, onun yerine saat beşte başlayan Coen Kardeşler'e gidebiliriz ama o zaman Richard Herring'e girmek için çok geç kalırız. Bu durumda Jenny Eclair'e gitmesek de -neden bu kadar önemsediyini hiç anlamıyorum- Lanark'a gitsek ve sonra Harry Hill ya da Bondages ve Julian Clary'ye girmeye

çalışsak nasıl olur? Bir saniye. Hayır hayır, Harry Hill'de de yer yokmuş. Bu durumda Coen Kardeşler'den vazgeçebilir miyiz?"

Onlarla saat altıda Plaisance'la buluşacağımı söyleyerek yanlarından ayrıldım çünkü George Hotel'e gidip Tom'a not bırakmak istiyordum. Barda da Tina'ya rastladım. Bulduğum yerin Plaisance'a uzaklığını bilmiyordum ve gidiş saatimi ayarlayama-dım. Oraya vardığımda oyun çoktan başlamıştı ve oturacak yer kalmamıştı. Doğruyu söylemek gerekirse buna içten içe sevindim ve kendime patates ve baharatlı tavuk alıp, yürüyerek -sü-rüneVek de denebilir- eve gittim ve Kaza'yı izledim. Saat dokuzda Toplantı Salonlarfnda Perpelua'yla buluşmam gerekiyordu. Tamamen hazır olduğumda saat 20:45'li ama Perpetua'nın evindeki telefonda dışarısının aranmadığını fark etmemiştim ve bu yüzden taksi çağırmadım. Oraya vardığımda çok geçti. Ben

206

de Tina'yı bulmak ve Shazzer'ın nerede kaldığını öğrenmek için tekrar George Hotel'in barına gittim. Kendime bir Bloody Mary aldım ve tek başıma olmayı umursamıyor görünmeye çalıştım. Birden ortalığın ışıklar ve kameralarla dolduğunu gördüm. Ne oluyor diye bakmak için şöyle bir döndüm ve gördüğüm manzara karşısında çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Bu hengâmenin sebebi, Alan Yentob'la bir röportaj yapmak üzere olan annemdi.

"Tamam, sessizlik!" diye bağıırıyordu daha çok Una Alcon-bury'nin kullandığı çiçek aranjmanını anımsatan ses tonuyla.

"Veee kamera!!! Alan," dedi acılı bir yüz ifadesi takınarak. "Hiç intihar etmeyi düşündün mü?"

Bu akşam televizyonda gerçekleşen güzel programlar vardı.

27 Ağustos Pazar, Edinburgh

izlenen gösteri sa_yısı 0.

02:00. Uyuyamıyorum. Eminim şu anda herkes çok eğlenceli bir partidedir.

03:00. Az önce Perpetua'nın komedyenlerle ilgili yorumlar yaparak içeri girdiğini duydum:

"Basil... kesinlikle çocukça... tek kelimeyle aptalca." Bence bazı bölümleri anlamamış.

05:00. Evde bir erkek var. Eminim.

06:00. Pazarlama bölümündeki Debby'nin odasında. Buna inanmak istemiyorum.

207

09:30. "Şiir toplantısına gelen var mı?" diye böğüren Perpe-tua'nın sesiyle uyandım. Sonra etraf sessizleşti ama Debby'yle adamın fısıldaştığını duyabiliyordum. Adam bir ara mutfağa gitti ve arkasından Perpelua'nın haykırırları duyuldu: "Sen burada ne arıyorsun? YABANCI MISAFİR islemediğimi söylemişim!"

14:00. Aman Allahım! Uyuyakalmışım.

19:00. King's Cross Treni. Saat üçte George Oleli'nde Jude'la buluşlum. Soru cevap şeklinde yapılan bir söyleşiyi izleyecektik ama önce birkaç Bloody Mary içlik ve bu lür söyleşilerin bizde kötü bir etki bıraktığı konusunda ortak bir karara varıp gitinek-len vazgeçlik. Her seferinde soracak bir soru bulmaya çalışmak-ılan ve elinizi indirip kaldırmaklan tansiyonunuz yükseliyor. Sonunda yarı oturur yan ayakta bir halde ve yüksek bir ses tonu kullanmak zorunda kalarak sorunuzu soruyor ve utançlan kıpkırmızı olarak yerinize duruyorsunuz. Sonra da aslında sizi hiç ilgilendirmeyen yirmi dakikalık cevabı dinlerken arabaların arkasındaki köpek kuklaları gibi sürekli kafanızı sallıyorsunuz. Neyse, nerede olduğumuzu anladığımızda saat 17:30'du. Sonra ofislen bir sürü insanla birlikte Perpetua çıklı karşımıza.

"Bridgel," dedi. "Ne izlediniz?" Uzun bir sessizlik.

"Ben de lam trene yetişmek için ayrılmak üzereydim," dedim kendimden emin bir edayla.

"Hiçbir şey izlemedin değil mi?" dedi. "Neyse oda için bana yetmiş beş pound borçlusun."

"Ne?" dedim şaşkın şaşkın.

"Evet öyle! Aslında elli pound ama odada iki kişi kaldığında yüzde elli zamlı fiyal."

"İyi ama ben ... ben lek başıma kaldım."

"Ay hadi Bridgel, hepimiz dün akşam eve bir erkek getirdiği-

208

ni biliyoruz," dedi kahkahalarla gülererek. "Olsun boşver. Zaten bu aşk değil, burası Edinburgh.

Ona bir ders olması için bunu bir şekilde Daniel'a duyuracağımdan emin olabilirsiniz."

28 Ağustos Pazartesi

60 kg (bira ve patates doluyum), alkol 6, sigara 20, kalori 2846.

Eve geldiğimde, annemin Noel hediyesi olarak elektrikli el süpürgesi isteyip istemediğimi soran mesajını buldum. Bir de unutmamalıyım ki bu yıl Noel pazartesi gününe geliyormuş. Acaba eve Cuma akşamı mı, yoksa Cumartesi günü mü gidiyor-muşum. / Daha az iç karartıcı bir şey de, iyi Akşamladın «ditörü Richard Finch'ten gelen ve anladığıma göre bana bir iş öneren mek-luplu. Mektupta şöyle diyordu:
Tamam hayatım, ise alındın.

29 Ağustos Salı

58.100 kg,-alkol 0 (ç. i.), sigara 3 (i.), kalori 1456 (yeni işe başlamadan önce sağlıklı beslenme).

10:30. Ofis. Az önce Richard Finch'in asistanı Patchouli'yi arayıp işe ancak bir hafta içinde başlayabileceğimi söyledim. Televizyonla ilgili Hiçbir şey bilmiyorum ama olsun, zaten burada boka batmış durumdayım. Hem hâlâ Daniel'la birlikte çalışıyor ohnak utanç verici. Gidip söyleyeyim bari.

209

11:15. inanamıyorum. Söylediklerimden sonra benzi alan Daniel önce bir suratıma baktı, sonra "Bunu yapamazsın," dedi. "Son birkaç haftanın benim için ne kadar zor geçtiği hakkında bir fikrin var mı?" O sırada Perpetua daldı içeriye - konuşmamıza kulak misafiri olmuştu herhalde. "Daniel!" diye haykırdı. "Seni bencil, ukala, pis çıkarıcı! Seni duygu sömürücüsü! Bütün bunlara sebep sensin : onu sen terk ettin. Umarım sonuçlarına da katlanabilirsin."

Birdenbire Perpetua'yı sevmem gerektiğini düşündüm, tabii bir lezbiyen gibi değil canım.

EYLÜL

İtfaiyeci Direğinin Tepesinde

210

4 Eylül Pazartesi

57.200 kg, alkol 0, sigara 27, kalori 15, Daniel'a kendisi hakkındaki düşüncelerimi söyleme hayalleriyle geçirilen dakika sayısı 145 (L, yani daha i.).

08:00. Yeni işimde ilk günüm. Devam etmek istiyorsam, emin ve güvenilir bir imajla Başlamalıyım. Bir de sigara içmemeliyim. Sigara zayıflığın göstergesidir ve insanın özgüvenine zarar verir.

08:30. Az önce annem aradı, ben yeni işimde başarı dilemek için aradığını zannetmişim ama öyle değilmiş.

"Hayatım, bil bakalım ne oldu?" diye başladı.

"Ne?"

"Elaine seni evlilik yıldönümü kutlamalarına davet etti!" dedi nefes nefese. Benden bir cevap bekliyor gibi bir hali vardı.

Bir an beynim durdu. Hangi Elaine? Brian ve Elaine mi? Colin ve Elaine mi? Gordon'la evlenen Elaine mi?

"Partide Mark'a arkadaşlık edecek bir iki gencin bulunmasının iyi olacağını düşünmüş."

Ah... Malcolm ve Elaine'miş. Mükemmel üstü Mark

213

I

Darcy'nin ebeveynleri.

"Aslına bakarsan. Mark ona seni çok çekici bulduğundan bahsetmiş."

"Anne! Yalan söyleme!" diye homurdandım ama hoşuma da gitti doğrusu.

"Şey, ben öyle demek istediğinden etninim hayatım." "Tam olarak ne demiş?" dedim birden meraklanarak. "Demiş ki, sen çok şeymişsin..." "Anne..."

"Şey, asıl kullandığı kelime 'luhaf'mış hayalim. Ama sence de güzel değil mi? Tuhaf.' Neyse gerçekte ne demek istediğini partide kendin sorabilirsin."

"Üç yaşımdan beri toplam sekiz saniye konuştuğum iki insanın evlilik yıldönümü partisi için ya da beni 'tuhaf diye tanımlayan zengin bir dulun yollarına serilmek için Hunlingdon'a gidemem."

"Saçmalama hayatım."

"Neyse, benim artık kapatmam gerekiyor," dedim salak gibi çünkü bunun üzerine ne yapacağı belli. Her telefonu kapatmak isteyişimde sanki ben ölüm döşeğindeymişim de, birazdan hayatıma son verecek iğne yapılacakmış ve bu ben ölmeden önceki son telefon konuşmamız olacakmış gibi nefes almadan konuşmaya başlar.

"Saatle binlerce dolar kazanıyor, saat başına ücret alıyor. Sana postanede Maviş Enderby'ı gördüğümü söylemiş miydim?"

"Anne, bu benim işteki ilk günüm. Gerçeklen çok heyecanlıyım ve Maviş Enderby'dan bahsetmek İstemiyorum."

"Ayyy! Aman Allahım! Hayalim ne giyeceksin sen şimdi?" "Bir lişörl ve siyah mini eleğimi."

"Tabii ki oraya o soluk renklere bürünüp süklüm püklüm gidemezsin. Şık ve canlı bir şeyler giymelisin. Eskiden giydiğin o koyu kırmızı takımı giymeye ne dersin? Ha, bu arada sana 214

Una'nın Nil'e gittiğini söylemiş miydim?"

Hırrrrr. Telefonu kapattığımda kendimi öyle kötü hissediyordum ki, arka arkaya beş tane Silk Cut içtim. Güne pek iyi başlamış sayılmam.

21:00. Çok yorgunum ve yataktayım. Yeni bir işe başlamanın ne kadar korkunç olduğunu unutmuşum. Hiç kimse sizi tanımıyor ve öylesine söylediğiniz önemsiz sözlerle bakılarak kişiliğinize yönelik yorumlar yapılıyor. Ayrıca bayanlar tuvaletinin nerede olduğunu sormadan makyaj tazelemeye bile gidemiyorsunuz.

İşe geç kaldım ama benim halam değildi. Karım olmadığı için ve kapıdaki güvenlik görevlileri görevlerinin çalışanları içeriye sokmamak olduğunu zannellikleri için bir lürlü içeriye giremedim. Sonunda resepsiyona ulaşabildim ama beni alacak biri gelene kadar yukarıya çıkmama izin vermediler. Bu arada sa-al 09:25 olmuştu ve toplantı 09:30'da başlıyordu. Nihayet Patc-houli geldi aşıya ama yanında iki de kocaman köpek vardı. Köpeklerden biri hiç vakit kaybetmeden zıplayıp zıplayıp yüzümü yalamaya başladı, bu arada diğeri de kafasını eteğimin içine sokmuştu.

"Bunlar Richard'ın köpekleri. Çok akıllılar değil mi?" dedi. "Onları arabaya götürüyorum."

Köpeğin kafasını dizlerimle sıkıştırıp bir taraftan da itmeye çalışarak "Ben toplantıya geç kalmış olmayacak mıyım?" dedim keder içinde. "Eeee?" diyen bakışlarla beni tepeden tırnağa süzdü ve köpekleri çekiştirerek uzaklaştı.

Ofise girdiğimde loplanlı başlamıştı ve şişman bedeninin üzerine luhaf, yeşil bir önlük geçirmiş olan Richard dışındaki herkes bana baktı.

"Hadi, hadi," diyordu hem zıplayıp hem ellerini masaya doğru savurarak, "İğrenç papazları düşünüyorum. Kiliselerdeki cin-

215

sel eylemleri düşünüyorum. Kadınların ne diye papazlara bayıldığını merak ediyorum. Hadi, size iş için para ödüyorum. Bir fikir atın ortaya."

"Neden Joanna Trollope'la bir röportaj yapmıyorsunuz?" dedim.

"Kim?" dedi yüzüme boş boş bakarak. "O da kim?"

"Joanna Trollope. Papazın Karısı'm yazan kadın. Kitap sinemaya Uyarlanıp televizyonda da verilmişti. Papazın Karısı. Cevabı o biliyordur."

Yüzüne ukala bir güjümseme yayıldı ve "Harika," dedi göğüslerime bakarak. "Kesinlikle çok zekice. Kimsede Joanna Trollope'un telefonu var mı?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Şey, bende var," dedim sonunda ama grunge gençlerinden yayılan nefret dalgalarını çok net olarak hissedebiliyordum.

Toplantı biler bilmez, biraz kendime gelebilmek için tuvalette aldım soluğu. Patchouli de bir arkadaşıyla birlikte oradaydı ve makyaj yapıyordu.

Üzerindeki elbiseden külodu ve karnı o biçim görünen arkadaşı, Patchouli'ye "Orospu gibi görünmüyorum değil mi?"_di-yordu. "O oluz yaşındaki karlıların içeriye girdiğim andaki yüz ifadelerini görmeliydin ... Ay!"

Kızların ikisi de elleriyle ağızlarını kapatmış dehşet dolu gözlerle bana bakıyordu.

"Sizi kastetmemişlik," dediler.

Buna katlanabileceğimden emin değilim.

9 Eylül Cumartesi

56.300 kg (ç. i., yeni iş gerilimi işe yarıyor), alkol 4, sigara 10, kalori 1876, Daniel'la konuşma hayalleriyle geçirilen dakika sayısı

216

24 (mükemmel), annemle daha önce yaptığımız konuşmaların benim üstünlüğümle sona eren versiyonlarının hayallerini kurarak geçirilen dakika sayısı 94.

11:30. Neden Allahım neden anneme evimin anahtarını vermek 'salaklığında bulundum?

Haftalardır ilk kez bir hafta sonuna duvarlara bakıp ağlayarak geçirmeyi işlemeyerek

başlamıştım. Yeni işimde ilk haftamı tamamlamıştım ve belki de her şeyin düzeleceğini ve sonumun evimde bir köpek tarafından yenmiş olarak bulunmak olmayacağını düşünmeye başlamıştım ki, elinde bir dikiş makinesiyle içeriye daldı.

"N'apıyorsun öyle salakçığım?" Bir paket çikolatanın yardımıyla kahvaltıda yiyeceğim yulaf ezmesini 100 gramı geçmeyecek şekilde tartmaya çalışıyordum (tartı aletinin ölçü birimi ons ve bu benim işime yaramıyor çünkü kalori listesinde kullanılan ölçü birimi gram).

"Hayanın bil bakalım ne oldu?" Hiç vakil geçirmeden bulun dolapları açıp kapatmaya başlamıştı bile.

"Ne?" dedim. Üzerimde. geceliğim, ayağымda çorap, öylece durmuş gözlerimin alıma dökülmüş olan rimel kalıntılarını temizlemeye çalışıyordum.

"Malcolm ve Elaine evlilik yıldönümlerini ayın yirmi üçünde ve Londra'da kutlamaya karar verdiler, yani sen de gelip Mark'a arkadaşlık edebilirsin."

"Mark'a arkadaşlık etmek istemiyorum," dedim dişlerimi SH karak.

"Evel ama Mark çok zeki. Cambridge mezunu. ,Hem Amerika'da da çok para kazanmış..."

"Gilmiyorum."

"Aklını başına lolla hayalim. Yeniden başlamayalım," dedi sanki ben on üç yaşındaymışım gibi.

"Mark Holland Park'ıaki

217

evini tamamlamış, parti orada olacak, evi tam altı katlı. Ayrıca tüm hazırlıklarla da o ilgilenenecekmiş ... Sen ne giyeceksin?"

"Sen Julio'yla mı yoksa babamla mı gidiyorsun?" dedim çenesini kapatmak için.

"Ay, bilmiyorum hayatım. Büyük ihtimalle ikisiyle de," dedi kendini Diana Dors zannettiği zamanlar için sakladığı buğulu sesiyle.

"Bunu yapamazsın."

"iyi ama biz babanla hâlâ arkadaşız tatlım. Zaten Julio'yla da arkadaşız."

Hırrrrrr. Böyle olduğu zamanlarda onunla başa çıkamıyorum.

"Her neyse, Elaine'e partiye gitmekten mutluluk duyacağını söyleyeceğim. Tamam mı?" dedi, niye yanında taşıdığı anlaşılmasın dikiş makinesini aldı ve gitti. "Hemen çıkmalıyım. Bay baaay!"

Bir akşamı daha, bir bebeğin ağzına sokulmaya çalışılan şalgam püresi dolu bir kaşık gibi annem ve arkadaşları tarafından Mark Darcy'nin önüne sürülerek geçirmeyeceğini.

20:00. Akşam yemeğine gidiyorum. Yine yalnız olduğum için bütün ukala evliler beni yemeğe davet ediyor ve her geçen gün daha korkunç bir bekâr erkeğin karşısına oturtuyorlar. Çok düşünceli olduklarını biliyor ve benim için yaptıklarını takdir ediyorum ama bütün bunlar son yenilgimi ve yalnızlığımı daha fazla ortaya koyuyor. Bunun yanında, Magda, yalnız olmanın gözü dışarıda ve sekse karşı zaafi olan bir kocaya sahip olmaktan çok daha iyi olduğunu unutmamam gerektiğini söyleyip duruyor.

Gece yansı. Aman Allahım. Yemekte herkes, otuz yedi yaşındaki yeni boşanmış (boşanmak isteyen karısıymış) adamı teselli etmeye çalıştı.

218

"Neden halinden şikâyetçi olduğunu anlamıyorum," diyordu Jeremy. "Erkekler yaşlandıkça daha çekici oluyor, kadınlarsa çekiciliklerini kaybediyor. Yirmi beş yaşındayken yüzüne bakmayan yirmi ikilik cıvırların hepsi ayaklarına kapanacak."

Kadınlar hakkındaki sözlerini başımı önüme eğerek ve öfke içinde dinledim. Söylediklerinden öyle anlaşılıyordu ki, bütün kadınların bir sandalye kapmaca oyununda olduğunu zannediyorlardı; müzik durduğunda (otuz yaşına geldiklerinde) bir sandalye kapamayan (sevgilisi olmayan) kadınlar oyundan çıkıyordu. Pöh, siz öyle zannedin.

"Ya evet, genç sevgili bulmak gerektiği konusundaki fikrinize kesinlikle katılıyorum," dedim çalım. "Otuzlu yaşlardaki erkekler türlü çeşit takıntıları ve kadınların sürekli onları^evli-lik tuzağına düşürmeye çalıştığına dair sabit fikir haline gelmiş inançlarıyla öyle sıkıcılar ki, ben arlık sadece yirmili yaşların başındaki erkeklerle ilgileniyorum. Onlar çok daha ... neyse canım, bilirsiniz işte..."

"Gerçeklen mi?" dedi Magda. Ağzının suyu akıyor gibiydi. "Nasıl...?"

"Evet, sen onlarla ilgileniyorsun," diye Magda'nın sözünü kesti Jeremy. "Ama asıl önemli olan onların seninle ilgilenip ilgilenmediği."

"Ya... affedersin ama şu andaki erkek arkadaşım yirmi üç yaşında," dedim şirin şirin.

Bir süre derin bir sessizlik hüküm sürdü; hepsi şok olmuştu.

Ardından Alex pis pis sırtarak "Eeee... O zaman gelecek Cumartesi bize yemeğe gelirken onu da getirirsin herhalde," dedi.

Hasıklır! Nereden bulacağım şimdi ben Cumartesi akşamını Ecstasy içmek yerine evli insanlarla yemek yiyerek geçirebilecek yirmi üç yaşında bir erkeği?

219

15 Eylül Cuma

57.200 kg, alkol 0, sigara 4 (ç. i.), kalori 3222 (ingiliz Demiryol-lan'nın sandviçleri dayanılmaz), yeni işimden ayrılırken yapacağım konuşmayı düşünerek geçirilen dakika sayısı 210.

Hıh. Zorba patron Richard Finch'le iğrenç bir konuşma geçti aramızda: "Evet, 'Harrods bir pounda bir çiş tuvaletleri'. 'Fantezi Tuvaletler'i düşünüyorum. Stüdyoyu düşünüyorum: Frank Skinner ve Richard Rogers yumuşacık klozetlerde oturuyorlar, klozetin kenarlarında kollarını koyabilecekleri yerler var, karşıda bir televizyon, tuvalet kâğıtları da yumuşacık. Bridget, sen işsiz Gençler'i araştıracaksın. Kuzey bölgesini düşünüyorum. Aylak aylak dolaşan işsiz Gençleri düşünüyorum."

"Ama... ama..." diye kekeledim.

"Patchouli!" diye bağırdı ve masasının altında uyuyan köpekler birden havlamaya ve hoplayıp zıplamaya başladı.

Bu gürültünün arasında Patchouli'nin "Neeee?" diye bağırdığı duyuldu. Tığ ile örülmüş bir elbise ve el örgüsü turuncu bir bluz giymişti, başında da geniş ve sarkık kenarlı hasır bir şapka vardı. Sanki çocuk denecek yaşlardayken giydiklerim bir araya gelip bana kötü bir şaka yapmak istemişlerdi.

"İşsiz Gençler'in merkez binası nerede?"

"Liverpool."

"Tamam. Bridget, merkez binanın dışı, yani alışveriş merkezi, saat beş buçukta canlı yayına çıkıyorsun. Bana allı tane işsiz Genç bul."

Daha sonra, lam ben trene yetişmek için çıkmak üzereyken. Patchouli lakayt bir tavırla "Ay Bridgel, Liverpool'da değilmiş, Manchester'daymış," dedi.

220

16:15. Manchester

Bulduğum işsiz Genç sayısı 44, röportaj isteğimi kabul eden işsiz Genç sayısı 0.

Manchester-Londra Treni 19:00. Of. Saat 16:45'ten beri beton çiçekliklerin arasında koşuyordum

"Affedersiniz, bir yerde çalışıyor musunuz? Neyse boşverin. Teşekkürler."

"Eee, ne yapacağız şimdi?" dedi ilgisiz ilgisiz, "İşsiz Gençler," dedim neşe içinde. "Birazdan geliyorum," deyip hızla köşeyi döndüm ve alnımı çarplım. Kulaklığımdan Richard'ın "Bridgel... hangi Allahın belası yere...? İşsiz Gençler," diye böğüren sesini duyabiliyordum. Sonra duvarda bir bankamatik gördüm.

Saat 17:20'de, işsiz olduğunu iddia eden altı genç, temiz pak bir şekilde kameranın karşısına dizilmişti, hepsinin de cebinde temiz bir 20 pound vardı. Bu arada ben ortalıkta dolanıp son düzeltme ve değişikliklerle uğraşıyordum. Saat 17:30'da Richard'ın "Üzgünüz Manchesler, yayınınız iptal edildi," diye bağırdığını duydum.

"Şey..." dedim ümiile yüzüme bakan gençlere. Kesinlikle le-levizyonda çalıştığının zannedilmesini isteyen bir manyak olduğumu düşünmüşlerdir. Her şeyden kötüsü, bütün bir hafta deli gibi çalışıp Cuma günü de Manchester'a geldiğim için Cumartesi günü yemeğe götürebileceğim bir yirmi üçlük de bulamamıştım. Sonra birden karşımdaki kendini bir bok zanneden ukala gençlere ve arka fondaki bankamatiğe bakm ve kafamda kolayca tahmin edilebilecek o fikir belirdi.

Hımmm. Sanıyorum Cosmo'nun yemeği için o işsiz Genç'lerden birini ayarlamak için vazgeçme kararını vermem iyi oldu. Yoksa çok ayıp olmuş olurdu. Ne var ki ne halı edeceği-

221

me de henüz karar vermiş değilim. En iyisi sigara içilen bölüme gidip oradakilere katılmak.

19:30. İyyy. Sigara içilen bölüm, tıka basa dolu, iğrenç, korkunç, ahır gibi bir yerdi. Fark ettim ki, aralık sigara içenlere hiçbir yerde rahat yok; her zaman iğrenç, pis yerlere hapsedilip dışlanacaklar. Bir gün bu vagonları da diğerlerinden ayırıp başka raylardan götürürlerse hiç şaşmayacağım. Belki özel demiryolu şirketleri sigara içenler için ayrı seferler koyarlar ve köylüler çocuklarını bu vagonların içinde ağızlarından ateş püskürten ca-navarla'rm bulunduğu

masallarıyla korkulurlar, geçerken de yumruklarını sallayıp vagonları taşlarlar. Neyse "trende telefon" mucizesinden yararlanıp (Nasıl çalışıyor bu alet? Nasıl? Tel yok • ki, çok tuhaf. Belki bir şekilde tekerlerle raylar arasında bir i j elektrik bağlantısı kurulmuştur?) Tom'u aradım ve şu yirmi üç l yaşında erkek belasını anlattım.

"Gav'a ne dersin?" dedi.

"Gav mı?"

"Hani şu Saatchi Gallery'de tanıştığın çocuk."

"Sence bunu yapar mı?"

"Tabii, senden gerçeklen hoşlanmıştı."

"Kapa çeneni! Hoşlanmamıştı."

"Hoşlanmıştı dedim. Sen kafana takma, her şeyi bana bırak."

Bazen düşünüyorum da, Tom olmasaydı, mutlaka başımı belaya sokup hiçbir iz bırakmadan yok olurdu.

19 Eylül Salı

56.700 kg., alkol 3 (ç.i.), sigara O (sağlıklı, genç, kendini beğenmiş delikanlıların yanında sigara içmek çok utanç verici).

222

Kahretsin, acele etmeliyim. Diyet kolacı, kendini beğenmiş delikanlıyla buluşmak üzereyim. Gav muhteşem biri çıktı ve Cumartesi günü Alex'in akşam yemeği partisinde mükemmel davrandı; bütün erkeklerin kanlarıyla flört etti, bana yaltaklandı ve onların "ilişkimize" ilişkin tüm tuzak sorularını Bütün Ruhlara Hitap Eden Bir Adam'ın entelektüel ustalığıyla savuşturdu. Ne yazık ki geri dönerken takside öyle büyük bir şükran' duygusuna kapıldım ki onun asılmalarına- karşı koyacak gücü bulamadım. Ancak kendime' hakim olmayı başardım ve bir kahve için içeri gelme davetini kabul etmedim. Ama sonra bir oyunbozan olmaktan dolayı suçluluk duyduñ1 ve Gav arayıp beni bu gece için evine, akşam yemeğine davet edince minnettarlıkla kabul ettim.'

Gece yansı. Kendimi Tepelerin Yaşlı Kadını gibi hissediyorum. Biriyle çıkmayalı öyle uzun zaman olmuştu ki taksi şoförüne "erkek arkadaşımın" ve bana akşam yemeği hazırlamakla olan erkek arkadaşımın "evine" gittiğimden bahsederek böbürlenmeme engel olamadım. Ancak ne yazık ki oraya vardığımda Maiden Sokağı No.4'ün bir manav olduğunu gördüm. "Telefonumu kullanmak isler misin latım?" dedi taksi şoförü bezgin bir halde.

Gav'm numarasını bilmiyordum tabii, bu yüzden rol yapmak zorunda kaldım; güya Gav'ı aradım ve numarası meşgul çıkınca Tom'u arayıp ondan adresi aldım, böylece de taksi şoförünün bir erkek arkadaşım olduğu konusunda yalan söylediğimi düşün-

' şekva

- Elimi dizine koydum, 'paniğime

* "Kahirisin, kahretsin, kahretsin!" deyip dundum. . "" HrytTflııını gû(bela İxistirabiliyvniüm.

223

meşini önledim. Sonuçta adresin 44 Maiden Villas olduğu ve yanlış yazmış olduğum anlaşıldı. Bu yeni adrese giderken taksi şoförüyle aramdaki sohbet oldukça tatsızlaştı. Eminim ki benim bir fahişe filan olduğumu düşünüyordu.

Adrese vardığımda kendimi epey güvensiz hissediyordum. Bir kere her şey çok tatlı ve. utangaççaydı - ilkokulda potansiyel bir En iyi Arkadaş'ın evine çay içmeye gitmek gibiydi biraz. Gav spag boş pişirmişti. Sorun yemek hazırlama ve sofrayı kurma kısmı bilince ve iş sohbet etmeye gelince başladı. Nedense konu Prenses Diana'ya geldi.

"Tam bir peri masalı gibi görünmüştü. Düğün sırasında St Pâul'ün önündeki duvarda oturduğumu anımsıyorum," dedim. "Sen orada mıydın?"

Gav ulanmış göründü. "Aslında ben o zaman yalnızca altı yaşındaydım."

Sonunda sohbet etmekten vazgeçlik ve Gav büyük bir heyecanla (bunun yirmi iki yaşındakilere ilişkin inanılmaz güzel bir şey olduğunu anımsıyorum) beni öpmeye ve bir yandan da giysilerimin arasında açıklıklar aramaya girişli. Sonunda elini içeri sokup karnıma koymayı başardı ve bu noklada -çok utanç vericiydi- "Mmm. Pelte gibisin," dedi.

Bundan sonra devam edemezdim. Ah Tanrım. Faydasız. Çok yaşlıyım ve vazgeçmeli, bir kızlar okulunda din dersleri vermeli ve hokey hocasıyla aynı evde yaşamaya başlamalıyım.

23 Eylül Cumartesi

57.100 kg., alkol O, sigara O (ç.ç.ij, Mark Darcy'n'm davetine ya-Ztlan yanıt müsveddeleri 14 (ama en abında») Danielle yaptığım hayali konuşmaların yerini aldı).

224

10:00. Tamam. Mark Darcy'nin davetine yanıt vereceğim ve açıkça ve tavizsiz bir şekilde gelemeyeceğimi söyleyeceğim. Gitmem için bir sebep yok. Yakın bir arkadaş ya da akraba değilim, üstelik hem Saklambaç'ı, hem de Ka^a'yı kaçıracağım.

Allahım, yine de. Bu üçüncü şahıstan yazılan o çılgınca davetiyelerden biri, sanki herkes züppeymiş ve sana doğrudan hitap edip bir parti verdiklerini ve katılmak isteyip istemediğini merak etliklerini söylemek bir kadın makyaj odasına girip tuva-lelin yerini sormak gibiymişçesine. Çocukluğumdan hayal me-yal anımsadığım kadarıyla aynı dolambaçlı tarzla karşılık vermem gerekiyor, sanki ben arkadaşlarım tarafından davetiyeler yazmak üzere işe alınmış hayali kişilerin davetiyelerine Ttarşihk vermek üzere kendim tarafından işe alınmış hayali biriymişim-cesine. Ne yazsam?

: !J\$ri(fye{ \$>ne3 yefejneyecelfini üziinfilyfe...

SSayan SSriJyef &öfies yefemeyecelfâUSSyüJtSirJceder/e... yjüHau) Jtefünesi CBayan SSriJyef

ğnanes 'un £üf«rûuvçJtfamayayehon...

HBiiyu£ Sir üzün/üyfe 6ifdirme£ loronJayrz Âl, ÜSayan 5BriJy«t \$ut*3 5Bay 9KarjC2)arcy'iun nazi£ JaoeliniÂa£ufeJemeaieJtfan Jofayı Syfa 6ü»

yuf Sir ilzünfüye £af>if<fi Jii aJtLnı faytnfi oe Su yüzden SSay^Korf

<2)arcy'nûi nazi£ (faofini£a£ufedemeyeceği jiax/i£er zaman f imimfaxfa

Jtewi£i£Jtaxanmtj...

Ooh: Telefon.

Babamdı: "Bridget, hayatım, gelecek Cumarlesi günkü korku filmine geliyorsun, değil mi?"

"Darcy'lerin 'yakut evlilik1 yıldönümünü kastediyorsun herhalde."

225

"Başka neyi olabilir? Anneni Ağustos başında Lisa Leeson röportajım aldığından beri oyalamayı başaran tek şey, maun cam dolabı ve kahve masalannı kimin alacağı meselesi dışında bu oldu."

"Gitmemeyi umuyordum."

Bir sessizlik oldu.

"Baba?"

Boğuk bir hıçkırık işittim. Babam ağlıyordu. Sanırım babam bir sinir krizi geçiriyor. Aslına bakarsan annemle otuz beş yıl evli kalsam ben de sinir krizi geçirirdim, annem Portekizli bir lur işletmecisiyle kaçmasa bile.

"Sorun ne baba?"

"Oh, yalnızca... Affedersin ... Ben de gitmemeyi umuyordum."

"Ee, gitme o zaman? Yaşasın. Onun yerine sinemaya gidelim."

"Onun..." Tekrar hıçkırığa başladı. "Onun o parfümlü yağlı kabarık saçlı İtalyanla gideceği ve kırk yıllık arkadaşlarımla meslektaşlarımla onlara 'şerefe' deyip beni tarihe gömecekleri düşüncesi beni mahvediyor."

"Bunu yapmazlar..."

"Ohv tabii ki yaparlar. Gitmeye kararlıyım Bridget. Giyinip kuşanıp, başımı da dik tutup gideceğim... ama..." Yine hıçkırıklar.

"Ne?"

"Biraz moral desteğine ihtiyacım var."

11:30.

ÜSayan ÜSriJyet \$ones £üyüi £ir zeuffe..

33ayan SSrafyaf efanés 55<y fflarÂ 7)any'ye iyin feje£filr...

226

Oh, Allah aşkına. Seuyifi fflCarJt,

Setyiferfe, SBriSyet&meı

Hım mm.

SetyiferJe,

ne^in yaJnit euMi£ SeLneyi ça£ isfarim.

veya sadece

CBridyet

Tamam. Bunu düzgünce temize çekip düzeltmesini yaptıktan sonra göndereceğim.

26 Eylül Salı

56.800 kg., alkol 0, sigara 0, kalori 1256, kazı-kazan 0, Daniel'e ilişkin saplantılı düşünceler 0, negatif düşünceler 0. Azize gibi, mükemmel bir insanım.

Erkekler ve ilişkiler gibi önemsiz şeyler yerine kariyer üzerine düşünmeye başlamak harika, iyi Akşamlar! gerçekten iyi gidiyor. Sanırım popüler televizyon konusunda kabiliyetim var.

227

Gerçekten heyecan verici haberse kameranın önünde bana bir deneme yaptıracak olmaları.

Richard Finch geçen haftanın sonunda başkentin her yerindeki acil servislere muhabir gönderip bir Canlı Yayın Özel Programı yapmak istediğine karar verdi. Talihi de pek yaver gitmedi.

Aslında ofis kitadaki her kaza ve acil durum birimi, polis ve ambulans ekibi tarafından reddedildiğini söyleyen insanlarla dolup taşıyordu. Ama bu sabah içeri girince beni haykırarak omuzlarımdan kavradı: "Bridget! Yayındayız! Yangın. Seni canlı yayında istiyorum. Mini etek giymelisin, itfaiyeci başlığı giymelisin.

Hortumu tutmalısın."

O andan beri her şey lam bir karmaşa içinde; günün haberleri gibi gündelik işler tamamen unutuldu ve herkes telefonda bağlantılardan, kulelerden ve OB'lardan bahsedip duruyor. Her neyse, her şey yarın olup bilecek ve ben Lewisham itfaiyesi merkezine II'de rapor vermek zorundayım. Bu gece herkesi arayıp izlemelerini söyleyeceğim. Anneme söylemek için sabırsızlanıyorum.

I

27 Eylül Çarşamba

56.400 kg. (utançtan çektim herhalde), alkol 3, sigara 0 (itfaiye merkezinde sigara içirtmiyorlar) sonra I saatte 12 iane, kalori 1584 (ç.i.).

21:00. Hayatımda hiç bu kadar küçük düşmemiştim. Bütün günü prova yapmakla ve her şeyi organize etmekle geçirdim. Olay şuydu: Levvisham'ı göstermeye başladıklarında ben sıyrılan aşağı kayarak inip kameranın görüş alanına girecek ve bir itfaiyeciyle röportaja başlayacaktım. Beşle çekime başladığımızda sırıgın lepesine tünemişim ve aşağı kaymak için ışarcd bekliyorum-228

d u m. Sonra ansızın kulaklıktan Richard'ın bağırdığını duydum, "Haydi, haydi, haydi, haydi, haydi!!" diye, bu yüzden sırıgı bırakıp aşağı kaymaya başladım. Sonra o devam etti, "Haydi, hay-.di, haydi, Newcastle! Bridget, Lewisham'in yanında dur. Otuz saniye sonra sana geliyoruz."

Kendimi yere bırakıp merdivenlerden hızla tekrar yukarı çıkmayı düşündüm, ama yalnızca bir metre kadar inmişim, bu yüzden kendimi yukarı çekmeye başladım. Sonra ansızın kulağımda bir böğürtü işinim.

"Bridget! Seni çekiyoruz. Lanel olsun, ne yaptığını sanıyorsun? Sırıktan aşağı inmen gerek, tırmanman değil. Haydi, haydi, haydi."

Kameraya isterikçe gülümseyip kendimi bıraktım ve planladığımız gibi tam röportaj yapacağım itfaiyecinin ayaklarının dibine düştüm.

"Lewisham, zamanımız bitti. Toplan, toplan Bridget," diye haykırdı Richard kulağıma.

"Ve şimdi stüdyoya geri dönüyoruz," dedim ve hepsi buydu.

28 Eylül Perşembe

56.600 kg., alkol 2 (ç.i.), sigara 11 (i.), kalori 1850, itfaiyeden ya da rakip TV kanallarından gelen iş teklifleri 0 (belki bu o kadarda şaşırtıcı değil).

11:00. Utanç içindeyim ve âlemin maskarası oldum. Richard Finch toplantıda herkesin önünde beni aşağıladı, bana rasgele "arapsaçı", "utanç verici" ve "lanet olası geri zekâlı" gibi sözler söyledi.

"Ve şimdi stüdyoya geri dönüyoruz," ofiste yeni bir felaketi

229

başlatmış gibi görünüyor. Birilerine yanıtını bilmedikleri bir soru sorulunca hemen cevabı yapıyorlar: "Şey... ve şimdi stüdyoya geri dönüyoruz." Sonra da kahkahayı basıyorlar. Asıl tuhaf olansa grungeci gençlerin bana çok daha dostça davranmaya başlamış olmaları.

Patchouli (bile!) gelip "Hey, Richard'a aldırma tamam mı? O, bilirsin, gerçekten her şeyi kontrol eder. Beni anlıyor musun? O itfaiyeci sırıgı olayı gerçekten çok sarsıcı ve dahiceydi, evet. Her neyse, yani... şimdi stüdyoya geri dönüyoruz, tamam mı?" dedi.

Richard Finch şimdi ya beni görmezden geliyor ya da ne zaman yanıma yaklaşırsa başını hayretle sallıyor ve bütün gün bana yapacak hiçbir iş verilmedi.

Allahım, öyle depresifim ki. Bir kerecik olsun iyi yapabildiğim bir şey bulduğumu sanmıştım ve şimdi her şey berbat oldu, üstüne üstlük Cumartesi o korkunç yakut evlilik yıldönümü partisi var ve giyecek hiçbir şeyim yok. Hiçbir şeyde iyi değilim. Erkeklerde. Sosyal yetilerde, işle. Hiçbir şeyde.

EKİM

Darcy ile Çıkmak

230

I Ekim Pazar

55.750 kg., sigara 17, alkol 0 (ç.ı. Özellikle de parti için)

04:00. Şaşırtıcı. Yaşamın en şaşırtıcı olaylarından biri.

Cuma günü depresifleştikten sonra Jude uğradı ve bana daha pozitif olmaktan bahsetti, yanında da partide giyebilmen! için ödünç vermek üzere muhteşem siyah elbisesini getirmişti. Yırtılır ya da lekelenir diye endişelendim ama Jude mesleğinden dolayı çok para kazandığından bir sürü elbisesi olduğunu ve bu yüzden endişelenmemem gerektiğini söyledi. Jude'u seviyorum. Kızlar erkeklerden çok daha hoşlar (Tom dışında - ama o da eşcinsel). Bu muhteşem elbiseyi likralı ve hafif donuk siyah bir tayda (6.95 pound) giymeye karar verdim, Piec/'den de siyah süet topuklu ayakkabıları vardı (püre yaptım).

Partiye gidip Mark Darcy'nin evinin beklediğim gibi Portland Sokağı'ndaki ince teraslı bir ev değil devasa bir düğün pastasına benzeyen, Holland Park Caddesi'nin öteki tarafındaki (Harold Pinter'in yaşadığını söyledikleri yer), yeşilliklerle çevrili bir malikâne olduğunu görünce şoke oldum.

Annesiyle babası için epey uğraşmıştı. Bütün ağaçlar kırmızı

233

ışıklarla ve gerçekten çok hoş olan parlak kırmızı kalplerle kaplıydı ve ta ön yola dek uzanan kırmızı beyaz bir tente vardı.

Kapıda işler daha da parlak görünmeye başladı; bizi karşılayan hizmetçiler şampanya verip hediyelerimizi aldılar (Mal-colm'la Elanie'ye evlendikleri yıl çıkan bir Perry Como aşk şarkıları albümü, ayrıca Elanie'ye bir Bodyshop Terracotta Essential Şamdanı getirmiştim, çünkü Hindi Ziyafeti'nde bana Essential Şamdanları hakkında sorular sormuştu). Sonra her basamağı kalp şeklindeki mumlarla aydınlatılmış dramatik bir şekilde kıvrılan mat ahşap merdivenden indirildik. Alt katta koyu ahşap döşemeli, bahçeye açılan bir limonluğu olan gepgeniş bir oda vardı. Bütün oda mumlarla aydınlatılmıştı. Babam ve ben öylece durup baktık, ağızımız açık kalmıştı.

insanın böyle bir kokteyl partisinde bulmayı bekleyeceği meyvelerin yerine -salatalıklarla dolu bölmeli kesme cam tabaklar; nefis dantel masa örtülerinin üstündeki, kokteyl çubuklarıyla peynir ve ananas dilimleri tutturulmuş leziz, yarım greylar- küçük karideslerle, domateslerle, mozarellalarla ve piliçlerle dolu iri gümüş tepsiler vardı. Ziyaretçiler sanki şanslarına ina-namıyormuş gibi bakıyor, başlarını geriye alarak gürültülü kahkahalar atıyorlardı. Una Alconbury az önce limon yemiş gibi görünüyordu.

"Ah Tanrım," dedi babam, bakışlarımı takip ederek, Una yanımıza gelirken. "Annenle Una'nın bundan hoşlanacağından emin değilim."

"Biraz fazla gösteriş meraklısılar, değil mi?" dedi Una onu işlebileceğimiz kadar yaklaşır yaklaşmaz, omuzlarını salıyla öfkeyle örterek. "Bence böyle şeylerde aşırıya kaçarsan biraz sıra-danlaşırlar."

"Saçmalama Una. Bu muhteşem bir parti," dedi babam, on dokuzuncu kanapesini yerken.

234

"Mmm. Katılıyorum," dedim ağızım mozarellayla doluyken ve şampanya bardağım göz açıp kapayıncaya dek, sanki görünmez bir el tarafından doldurulurken. "Kesinlikle harika." Öylesine uzun süre içim içimi yediklen sonra bir vecd haline girivermişim. Daha niye evlenmediğim bile sorulmamıştı.

"Hm," dedi Una.

Annem de şimdi bize doğru gelmekteydi.

"Bridget," diye haykırdı. "Mark'a merhaba dedin mi?"

Ansızın hem Una'nın, hem de annemin kısa süre sonra kendi yakut evlilik yıldönümlerini kutlayacaklarını fark ederek irkildim. Annem, onu tanıdığım kadarıyla kocasını terk edip bir tur operatörüyle kaçmış olmasının kutlama yapmasını engellemesine izin verecek insanlardan

değildi ve bedeli ne olursa olsun Elaine Darcy'nin kendisine üstün gelmesine izin vermeyecekti, bu zararsız kızını önceden planlanmış bir evliliğe kurban etmesi anlamına gelse bile.

"Sıkı dur koca kız," dedi babam, kolumu sıkarak.

"Ne güzel bir ev. Omuzlarını örteceğin hoş bir şalın yok mu Bridget? Kepek mi?" diye titrek bir sesle konuşlu annem, babamın sırtını temizleyerek. "Şimdi hayatım. Niye Mark'la konuşmuyorsun bakayım?"

"Şey..." diye mırıldandım.

"Ne düşünüyorsun Pam?" diye tısladı Una gergin bir halde, başıyla odayı işaret ederek.

"Gösteriş merakı," diye fısıldadı annem, dudak hareketlerini Leş Dawson gibi abartarak.

"Ben de aynısını söyledim," dedi Una zaferle. "Söylemedim mi Colin? Gösteriş merakı."

Sinirli sinirli etrafıma bakındım ve korkuyla sığırdım. Orada, bir metre kadar ötede Mark Darcy durmuş bize bakmaktaydı. Her şeyi duymuş olmalıydı. Bir şey söyleyip durumu kurlar-

235 mak için ağzımı açtım -ne söyleyecektim bilmiyorum-, ama yürüyüp gitti.

ilk kattaki "Salon"da akşam yemeği verilmekleydi ve kendimi merdivenlerdeki kuyrukta, Mark Darcy'nin tam arkasında buldum.

"Merhaba," dedim, annemin kabalığını telafi etmeyi umarak. Dönüp baktı, beni tamamen görmezden geldi ve tekrar önüne döndü.

"Merhaba," dedim tekrar ve önü dürttüm.

"Oh, merhaba, üzgünüm. Seni görmedim," dedi.

"Harika bir parti," dedim. "Davetin için teşekkürler."

Bana bir an öylece baktı. "Oh, ben davet etmedim," dedi. "Annem davet etli. Her neyse. Gidip, şey, oturma düzenine bakmalıyım. Laf aramızda, Lewisham itfaiye merkezi röportajına bayıldım." Ve ben bozguna uğramış bir halde kalakalırken o bekleyenlerin arasından özürler dileyerek geçti ve yukarı çıktı. Hıh.

En üst basamağa vardığında üstünde inanılmaz bir dar, altın saten elbise olan Natasha belirdi, onu sahiplenici bir lavırla kolundan kavradı ve acele elliğinden mumlardan birini devirdi ve elbisesinin alt kısmına kırmızı balmumu damladı. "Hassiktir," dedi Nalasha. "Hassiklidir." Yürüyüp gözden kaybolurlarken Nalasha'nın onu azarladığını işittim. "Sana bütün öğleden sonrayı mumları insanların ayaklarının takılabileceği yerlere koyarak geçirmenin gülünç olduğunu söylemişim. Olurma düzenini kontrol elsen zamanını çok daha iyi harcamış..."

Tuhaftır ki, oturma düzeni oldukça mükemmel yapılmıştı. Annem ne babamın ne de Julio'nun, flörl etmekten hep hoşlandığı Brian Enderby'nin yanında oturuyordu. Julio, Mark Darcy'nin elli besindeki büyüleyici, hazdan kendinden geçmiş

236

teyzesinin yanına oturtulmuştu. Babam Shakira Caine'e benzeyen bir pilicin yanına oturtulmaktan dolayı zevkten pespembe kesilmişti. Ben gerçekten heyecanlıydım. Belki Darcy'nin iki arkadaşının, başarılı avukatların ya da Boston'lu Amerikalıların arasında sandviç olurum. Ama listede ismimi ararken kulağımın dibinde tanıdık bir ses işittim.

"Minik Bridgefim nasılmış bakalım? Ne şanslıyım değil mi? Bak, hemen yanımda duruyorsun. Una erkek arkadaşınla ayrıldığınızı söylüyor. Bilmiyorum! Seni ne zaman evlendireceğiz?"

"Umarım o vakii geldiğinde bu işi halleden kişi ben olurum," dedi bir ses diğer tarafımdan.

"Yeni bir çüppe işime yarardı. Mmm. Kayısı rengi ipeklen. Veya belki de Gamirellis'ten hoş, otuz dokuz düğmeli bir gömlek."

Mark incelik gösterip beni Geoffrey Alconbury ile eşcinsel bir papazın arasına koymuştu.

Aslında hepimiz birkaç bardak içliklen sonra sohbet oldukça akıcılaştı. Papaza Hint Fil Tanrı Ganesh'in heykellerinin süt içmesi mucizesi hakkında ne düşündüğünü soruyordum. Papaz kilise çevrelerinde bu mucizenin soğuk havadan sonra gelen sıcak bir yazın fırında pişmiş kil üzerinde yarattığı etkiyle bağlandığını açıkladı.

Yemek bilerken ve insanlar dans etmek üzere alı kala inerken onun söyledikleri üzerinde düşünüyordum. Büyük bir meraka İ kapılmışım ve ayrıca Geoffrey Alconbury ile Iwisl yapmak zo-i runda kalmak da islemiyordum, bu yüzden izin isleyip kalkım \ ve masadan usulca bir çay kaşığıyla sül kâsesi alıp hediyelerin -] ki Una'nın gösleriş merakına ilişkin savını kanıkıyorlardı- çok-

lan açılıp sergilenmiş olduğu odaya girdim.

: Kilden şamdani bulmam biraz zaman aldı, çünkü arkalarda

bir yere itilmişti, ama çay kaşığına biraz sül koyup mumun ko-

}• yulduğu deliğin üslünde hafifçe eğdiğimde gözlerime inanama-
237

dim. Essential Şamdanı sütü emiyordu. Çay kasiğindeki sütün yok olduğunu görebiliyordunuz. "Tanrım, bu bir mucize," dedim hayretle. Kahretsin, Mark Darcy'nin tam o sırada dışarıdan geçmekte olduğunu nereden bilebilirdim ki?

"Ne yapıyorsun?" dedi, kapı eşiğinde durarak.

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Hediyeleri çalmaya çalıştığımı düşündüğü belliydi.

"Hımm?" dedi.

"Annene aldığım Essential Şamdanı süt emiyor," diye mırıldandım asık suratla.

"Ah, komik olma," dedi gülerek.

"Ama emiyor," dedim öfkeyle. "Bak."

Çay kaşığına biraz daha süslü koydum, kaşığı eğdim ve şamdan sütü yavaşça, apaçık bir şekilde emmeye başladı.

"Gördün işte," dedim gururla. "Bu bir mucize."

Size epey etkilendiğini söyleyebilirim. "Haklısın," dedi usulca. "Bu bir mucize."

Tam o sırada kapı eşiğinde Natasha belirdi. "Hey selam," dedi beni görünce. "Demek bugün tavşankız elbisen yok üstünde." Sonra da şirretliğini şakaymış gibi göstermek için hafif bir kahkaha attı.

"Aslında biz tavşanlar kışın ısınmak için bunları giyeriz," de-dim.

"John Rocha mı?" dedi Jude'un elbisesine bakarak. "Geçen sonbahardan kalma? Kenarından tanıdım."

Durup söyleyecek zekice ve incitici bir şey bulmaya çalıştım, ama ne yazık ki aklıma hiçbir şey gelmedi. Bu yüzden biraz aptalca bir duraksamadan sonra "Neyse, eminim turlamaya can atıyorsunuzdur. Tekrar görüşmek güzeldi. Baaay!" dedim.

Dışarı çıkıp biraz temiz hava alıp dinlenmem gerektiğine ka-

238

rar verdim. Sıcak, yıldızlı, harika bir geceydi ve ay rododendron çalılarını aydınlatıyordu. Ben şahsen rododendronları asla pek sevmem isimdir. Bana kuzeydeki, D. H. Lawrence'm romanlann-daki, insanların göllerde boğulduğu Victoria tarzı kır evlerini anımsatırlar.

Malikânedenden daha alçak seviyedeki bahçeye indim. Fin de millenium tarzı, oldukça hoş bir şekilde Viyana valsleri çalıyorlardı. Sonra ansızın yukarıdan bir ses geldi. Fransız pencerelerine dayanmış duran biriydi bu. Sarışın bir delikanlıydı, çekici bir liseli tipli.

"Selam," dedi delikanlı. Titreyen parmaklarla bir sigara yaktı ve merdivenlerden aşağı, bana baktı. "Dans etmek istemezsin herhalde? Oh. Ah. Affedersin," diyerek elini uzattı, sanki Eton'daki partideymişiz ve o da kibar davranmayı unutmuş olan bir bakanmışçasına: "Simon Dalrymple."

"Bridget Jones," diyerek kaskatı elimi uzattım, sanki savaş kurulunun bir üyesiymişimcesine.

"Selam. Evet. Seninle tanışmak gerçekten güzel. Peki dans edebilir miyiz?" dedi, tekrar liseli çocuğa dönüşerek.

"Şey, bilmem ki, emin değilim," dedim, tekrar öfkeli hafifmeşrep kadına dönüşüp elimde olmadan Yates Wine Lodge'daki bir fahişe gibi boğuk bir kahkaha atarak.

"Burada demek isledim. Yalnızca bir dakika." Duraksadım. Doğrusunu isterseniz gururum okşanmıştı. Bu ve Mark Darcy'nin önünde bir mucize gerçekleştirmiş olmak, bütün bunlar başımı döndürmeye başlıyordu.

"Lütfen," diye ısrar etli Simon. "Daha önce hiç benden yaşlı bir kadınla dans etmedim. Ah, hay Allah, affedersin..." diye konuşmaya sürdürdü, yüzümü görünce. "Yani, okulu bilirmiş biriyle demek istedim," dedi elimi tutkuyla kavrayarak, "izin verir misin? Çok, çok minnettar olurum." Simon Dalrymple'a klasik dansların doğuştan ilibaren öğre-

239

lilmiş olduğu belliydi, bu yüzden ustaca öne arkaya yönlendirilmek epey hoştu, ama sorun suydı ki görünüşe bakılırsa, şey, fazla ayrıntılara girmezsem, şimdiye kadar hissetme talihinde bulunduğum en büyük ereksiyona sahipti ve çok yakın dans ediyorduk ve bu insanın bir kalem kutusu filan sanabileceği bir şey de değildi.

"Şimdi ben devralacağım Simon," dedi bir ses.

Mark Darcy'ydi.

"Gel bakalım, içeri geri dön. Çoktan yalakta olmalıydın."

Simon görünüşe bakılırsa tamamen ezilmişti. Kıpkırmızı kesildi ve koşarak partiye geri döndü.

"Dans eder misin?" dedi Mark, elini uzatarak.

"Hayır," dedim öfkeyle.

"Sorun ne?"

"Şey," dedim, böylesine öfkeli olmak için bir sebep arayarak. "Bir delikanlıya bu şekilde davranman korkunç bir şey; hassas bir yaşında onu ağırlığıyla ezdin." Sonra şaşkın bakışlarını görünce saçmalamayı sürdürdüm. "Gerçi beni partine davet ettiğin için müteşekkirim. Muhteşem. Çok teşekkürler. Harika bir parti."

"Evet, sanırım bunu daha önce de söylemiştin," dedi gözlerini hızlı hızlı kırptırarak, işin doğrusu, oldukça huzursuz ve incinmiş görünüyordu.

"Ben..." Duraksadı, sonra verandada dolanmaya başladı, iç geçirip elini saçına daldırarak. "Şey nasıl... Son zamanlarda iyi kitaplar okudun mu?" inanılmaz.

"Mark," dedim. "Eğer bana bir kez daha son zamanlarda iyi kitaplar okuyup okumadığımı sorarsan kafayı yiyeceğim. Niye başka bir şey sormuyorsun? Biraz konuyu değiştir. Bana hobilerim olup olmadığını ya da ortak Avrupa parası hakkında ne düşündüğümü ya da tamponlarla sorun yaşayıp yaşamadığımı sor."

240

"Ben..." diye tekrar söze başladı.

"Veya Douglas Hurd, Michael Howard ya da Jim Davidson arasında seçim yapmam gerekse hangisiyle yatacağımı. Kesinlikle Douglas Hurd'ü seçerdim."

"Douglas Hurd mü?" dedi Mark.

"Mmm. Evet. Şahane biri, katı ama adil."

"Hımmm," dedi Mark düşünceli düşünceli. "Öyle diyorsun, ama Michael Howard'm son derece çekici ve zeki bir karısı var. Gizli bir çekiciliği olsa gerek."

"Nasıl yani?" diye çocukça sordum, seksle ilgili bir şey söyleyeceğini umarak.

"Şey..."

"Yatakta iyi olabilir," diye ona yardımcı oldum.

"Veya belki de harika bir çömlekçidir."

"Veya ehliyetli bir aromaterapisttir."

"Benimle akşam yemeğine çıkar mısın Bridget?" dedi ansızın ve oldukça huysuzca, sanki beni bir masaya oturtup gidecek-mişçesine.

Durup ona baktım. "Bunu annem mi ayarladı?" diye sordum şüpheyile.

"Hayır... Ben..." "Una Alconbury mi?" "Hayır, hayır..."

Birden ne olup bitliğini anladım. "Senin annen, değil mi?"

"Şey, annem..."

"Sırf annen istiyor diye yemeğe davet edilmek istemiyorum. Hem zalen ne konuşacaklık ki? Bana son zamanlarda iyi kilap-lar okuyup okumadığımı soracaktın ve ben de sefil bir yalan uydurmak zorunda kalacaktım ve-"

Bana şaşkınlıkla baktı. "Ama Una Alconbury bana senin bir kilap kurdu olduğunu, kitaplara saplantı derecesinde düşkün

241

olduğunu söyledi."

"Öyle mi?" dedim; bu fikir birden pek hoşuma gitmişti. "Başka ne söyledi?"

"Şey, senin radikal bir feminist olduğunu ve inanılmayacak kadar şaşaalı bir yaşam sürdürdüğünü..."

"Oooh," diye kedi gibi mırladım.

"...milyonlarca erkekle çıktığını söyledi."

"Ha?"

"Daniel-meselesini duydum. Üzgünüm."

"Sanırım beni uyarmaya çalıştın," diye mırıldandım asık suratla. "Hem onunla ne alıp veremediğin var?"

"Karımla yattı," dedi. "Evliliğimizin ikinci haftasında."

Ona ağızım bir karış açık bakarken yukarıdan bir ses geldi: "Markee!" Işıkların altında durmuş, ne olup bittiğini anlamak için aşağı bakan Natasha'ydı bu.

"Markee!" diye seslendi yeniden. "Orada ne yapıyorsun?"

"Geçtiğimiz yılbaşında," diye hızla devam etti Mark, "annem bir kez daha 'Bridget Jones' derse gazetelere gidip onu küçükken beni bir bisiklet pompasıyla taciz etmekle suçlamaya karar vermiştim. Sonra seninle tanıştığımızda... ve Una'nın bana armağan olarak verdiği o gülünç

baklava desenli kazak vardı üstümde... Bridget, tanıdığım bütün diğer kızlar fazlasıyla süslü püslü. Pantolonuna tavsan kuyruğu takacak başka kimseyi tanımıyorum, yada..."

"Mark!" diye haykırdı Natasha, merdivenlerden aşağı, bize doğru inerek.

"Ama çıktığın biri var zaten," dedim, apaçık olana işaret ederek.

"Aslında artık yok," dedi. "Yalnızca akşam yemeği? Bir ara?"

"Tamam," diye fısıldadım. "Tamam."

Daha sonra eve gitmemin daha iyi olacağını düşündüm: Na-
242

tasha sanki kendisi bir timsahmış ve ben yumurtalarına fazla yaklaşmışım gibi her hareketimi izliyordu ve Mark Darcy'ye adresimle telefon numaramı vermiş ve gelecek Salı onunla buluşmak üzere randevulaşmışım. Dans salonundan geçerken annemin, Una'nın ve Etanie Darcy'nin Markla hararetle sohbet ettik-• terini gördüm - az önce olup biteni bilseler yüzlerinin nasıl bir şekle bürüneceğini hayal etmekten alamadım kendimi. Birden kafamda gelecek yılın Hindi Ziyafeti canlandı: Brian Enderby pantolonunu kemerinden tutup yukarı çekerek "Hımm. Gençlerin eğlendiğini görmek güzel, değil mi?" diyor, bu arada Mark Darcy'yle ben de toplanmış kalabalığı eğlendirmek için numaralar yapmaya, burunlarımızı birbirine sürtmeye ya da önlerinde seks yapmaya zorlanıyoruz, bir çift fok balığı gibi.

3 Ekim Salı

56.600 kg., alkol 3 (ç.i.), sigara 21 (kötü), son yirmi dört saatte söylenen "piç" sözcüğü 369 (tam olarak).

19:30. Tamamen panik içindeyim. Mark Darcy yarım saat sonra gelip beni alacak, işten eve yeni geldim; saçım başım darmadağın ve bütün giysilerim kirli. Yardım edin, ah, yardım edin.

Beyaz 501 giymeyi planlıyordum ama birden onun beni züppece, korkutucu bir restorana götürebilecek bir tip olduğu geldi aklıma. Bir tavşan kuyruğu takmamı bekler mi acaba?

Onurifa ilgilendiğim filan da yok ya.

19:50. Allahım, Allahım. Hâlâ saçımı yıkamadım. Hemen banyoya gireceğim.

243

20:00. Şimdi saçımı kurulum. Umarım Mark Darcy geç kalır, çünkü beni saçlanm ıslak ve gecelikti görmesini istemiyorum.

20:05. Saçım kurudu sayılır. Şimdi yalnızca makyaj yapmam, giyinmem ve ortaliğa saçılmış şeyleri kanepenin arkasına gizlemem gerekiyor. Öncelikleri belirlemeliyim. En önemlisi makyaj, ikinci sırada da gizleme işi geliyor.

20:15. Hâlâ gelmedi. Çok iyi. Geç kalan erkekler hoşuma gider, erken gelerek insanı şaşırtıp paniğe sürükleyen've evdeki hâlâ saklanmamış ve görülmemesi gereken şeyleri gören erkeklerden iyidirler.

20:20. Evet, şimdi hazır sayılırım. Belki farklı bir şey giyerim.

20:30. Çok tuhaf. Yarım saatten fazla gecikecek birine benzemiyor.

21:00. İnanamıyorum. Mark Darcy beni ekti. Piç!

5 Ekim Perşembe

56.800 kg. (kötü), çikolata 4 (kötü), video izleme sayısı 17 (kötü).

11:00. İşyerinin tuvaletindeyim. Yo hayır. Yo hayır. O aşağılanmanın üstüne, bir de bu sabah toplantıda korkunç bir şekilde ilgi odağı' oldum.

"Tamam Bridget," dedi Richard Finch. "Sana bir şans daha vereceğim. Isabelle Rossellini davası. Bugün hükmün açıklanması bekleniyor. Yakayı sıyracağını düşünüyoruz. Mahkemeye

244

git. Sırıklara ya da lamba direklerine filân tırmandığını görmek istemiyorum. Ciddi bir röportaj istiyorum. Ona canımız insanlarla seks yapmak istemediğinde onları öldürmemizin doğru olup olmadığını sor. Ne bekliyorsun Bridget? Git haydi." Neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. "Isabelle Rossellini davasından haberin var, değil mi?" dedi Richard. "Arada sırada gazeteleri okuyorsundur herhalde?"

Bu işin zorluğu şu ki insanlar size sürekli bir takım isimlerden ve hikâyelerden bahsedip duruyor ve sizin neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikriniz olmadığını itiraf edip etmemeye karar vermek için bir saniyeniz var, ve eğer bu anı kaçırırsanız daha sonraki yarım saati kendinize güvenen bir havayla derinlemesine ve uzun uzadıya tartışmakta olduğunuz şeyin ne

olduğu hakkında umutsuzca ipuçları toplamakla geçiriyorsunuz: Isabella Rossellini konusunda olan da buydu.

Ve Şimdi beş dakika sonra mahkemede korkutucu bir kamera ekibiyle buluşup televizyonda hakkında hiçbir Şey bilmediğim bir hikyeyi anlatmam gerekiyor.

11:05. Tanrı Patchouli'den razı olsun. Tuvaletten ıktığımda Richard'ın tasma kayıŐlarını zorlayan köpekleri tarafından srklenmekteydi.

"iyi misin?" dedi. "Kötü görünüyorsun."

"Hayır, hayır, iyiyim," dedim,

"Emin misin?" Bir an durup bana baktı. "Dinle, toplantıda aslında Isabella Rossellini'den bahsetmediğini fark etmedin, değil mi? Elena Rossini'yi kastediyordu."

Tanrım, çok teşekkürler. Elena Rossini kendisini on sekiz ay boyunca evinde hapis tutup defalarca tecavüz ettiğini iddia ettiği iŐverenini öldüren dadı. Biraz daha aydınlanmak için birkaç gazete aldım ve bir taksi bulmak için koşmaya başladım.

245

15:00, Az önce olan Şeye inanamıyorum. Kamera ekibiyle ve duruŐmanın sona ermesini bekleyen bir muhabir ordusuyla birlikte mahkemenin önünde uzun süredir oyalanmaktaydım. Aslında oldukça eğlenceliydi. Bay Kusursuz Mark Darcy tarafından ekilmenin bile komik tarafını görmeye başlamıştım. Birden sigaramın bittiğini fark etlim. Bu yüzden gerçekten tatlı biri olan kameramana fısıldayıp ona 5 dakikalığına markete gitmemin sorun çıkarıp çıkarılmayacağını sordum ve o da gidebileceğimi, nkn mahkeme çıkışında hep önceden haber verdiklerini ve böyle bir Şey olursa gelip beni marketten alacaklarını söyledi.

Markette gittiğimi duyunca bir sürü muhabir onıara sigara ya da Şeker alıp alamayacağımı sordular ve bu yüzden gitmek epey zamanımı aldı. Marketle tezgâhın önünde durmuş muhabirlerin para üstlerini karıŐtırmamaya çalışıyordum ki herifin teki, ki gerçekten çok acelesi olduğu belliydi, içeri dalıp sanki ben orada yokmuŐum gibi "Bana bir kulu Quality Street verebilir misiniz?" dedi. Zavallı tezghtar bana ne yapacağını bilemiyormuŐ gibi baktı.

"Affedersiniz, 'kuyruk' sözcüğü size bir Şey ifade ediyor mu?" dedim sinirli bir sesle, dönüp ona bakarken. Tuhaf bir ses çıkardım. Karşımda Mark Darcy duruyordu, avukat kıyafetiyle.Ő Bana kendine özgü bakışıyla baktı yalnızca.

"Dün gece neredeydin lanet olası?" diye sordum. "Aynı soruyu ben de sorabilirim," dedi buz gibi bir sesle. Tam o anda kamera asistanı markeie daldı. "Bridgel!" diye! haykırdı. "Röportajı kaçırdık. Elena Rossini çıkıp gilli. Minstrel-lerimi-aldın mı?"

Dilim tuiulmuŐlu, destek almak için Şeker tezghının kenarına ttndm.

"Kaırdık mı?" dedim, nefesimi toplamayı baŐarınca. "Kaırdık mı? Ah Tanrım. Bu o itfaiye sırığından sonraki son Şansım-

246

di ve Şekerleme almaya gittim. Kovulacağım. Diğerleri röportaj yaptılar mı?"

"Aslına bakarsan kimse onunla röportaj yapamadı," dedi Mark Darcy.

"Sahi mi?" diye başımı kaldırıp ona umutsuzca baktım. "Ama nereden biliyorsun?"

"nkn savunmasını yapan bendim ve ona kimseyle röportaj yapmamasını söyledim," dedi, rahat bir havayla. "Bak, işte orada, arabamın içinde oturuyor."

Ben bakarken Elena Rossini başını araba camından çıkardı ve yabancı bir Őiveyle "Mark, affedersin. Bana Quality Street yerine Dairy Box alabilir misin?" diye seslendi. Tam o sırada ekip arabamız gelip park etti.

"Derek!" diye başını çıkarıp seslendi kameramanımız. "Bize bir Twix, bir de Lion Bar al, olur mu?"

"Dün gece neredeydin peki?" diye sordu Mark Darcy.

"Kahretsin, seni bekliyordum," dedim sıkılı dişlerimin arasından.

"Ne, sekizi beş geçe mi? Zilini yirmi kez aldım." "Evet, ben..." derken ne olduğunu anlamaya başlamıştım bile, "saçımı kurutuyordum."

"Fon makinenin büyük m?" dedi.

"Evet, 1600 volt, Salon Selectives," dedim gururla. "Niye?" "Belki kendine daha sessiz bir fon makinesi almalısın, ya da HAZIRLANMAYA biraz daha erken başlamalısın. Her neyse. Gel," dedi gülerek. "Kameramanını hazırla. Senin için bir Şeyler yapmaya çalışacağım."

Allahım. Ne uian verici. Ben lam bir geri zeklıyım.

21:00. Her şeyin bu kadar yolunda gitmiş olmasına inanamıyorum, (yi Akşamlarfm girişini beşinci kez izledim.

247

"Ve bir iyi Akşamlar! özel haberi:" diyor, "(yi Akşamlar.': Elena Rossini'yle, suçsuz bulunduktan birkaç dakika sonra yapılan röportajı yayınlayan tek televizyon programı. Muhabirimiz Bridge Jones size bu son dakika haberini veriyor."

Bu kısma bayılıyorum: "Muhabirimiz Bridget Jones, size bu son dakika haberini veriyor."

Bir kez daha izledikten sonra kasedi kesinlikle çıkaracağım.

6 Ekim Cuma

57 kg. (keyif yemeği), alkol 6 (içki sorunu), kazı-kazan 6 (keyif kumarı). Mark Darcy'nin arayıp aramadığını öğrenmek için 1471'i arama sayısı 21 (yalnızca merak gibi görünüyor), video izleme sayısı 9 (d. i.).

21:00. Pöh. Dün anneme mesaj bırakıp başarımdan bahsetmişim, bu yüzden bu sabah beni aradığında kutlayacağını sandım, ama hayır, sadece partiden bahsedip durdu. Yok Una'yla Geoffrey şunu yapmış, Brian'la Maviş bunu yapmış, Mark muhteşemmiş, niye onunla konuşmamışım vs vs. Ona olanları anlatma dürtüm neredeyse başaramayacağım kadar büyüktü, ama sonuçlarını gözümde canlandırarak kendimi tuttum: Randevunun verilmiş olması karşısında sevinç çığlıkları atması ve sonucu öğrenince tek kızını vahşice öldürmesi.

Belki beni arar ve o saç kurutma makinesi faciasından sonra benden bir randevu daha ister diye umuyorum. Belki ona bir not yazıp röportaj için teşekkür etmeli ve saç kurutma makinesi için özür dilemeliyim. Ondan hoşlandığımdan filan değil. Nezaket kuralları bunu gerektiriyor.

248

12 Ekim Perşembe

57.800 kg. (kötü), alkol 3 (sağlıklı ve normal), sigara 13, yağ birimleri 17 (tüm bedenini yağ birimlerini hesaplamak mümkün mü acaba? Umarım değildir), kazı-kazan 3 (normal). Mark Darcy'nin arayıp aramadığını öğrenmek için 1471 'i arama sayısı 12 (d. i.).

Pöh. Gazetede okuduğum, kendini beğenmiş evli gazeteci-nin.yazdığı ukalaca yazı kanımı beynime çıkardı. Başlığı Fran-kie Howerd tarzı cinsel imalı bir ironi kadar inceydi: "Yalnız Yaşamının Hazzı".

"Gençler, hırslılar ve zenginler, ama yaşamları acılı bir yalnızlığı gizliyor... iş çıkışında önlerinde duygusal bir boşluk açılıyor... Tarz düşkünü yalnız bireyler annelerinin yapabileceği tarzdaki paketlenmiş yiyeceklerle kendilerini avutmaya çalışıyorlar."

Hıh. Yüzsüzlüğe bak. Bayan Yirmi ikisinde Evlenmiş Ukala bunu nereden biliyor acaba?

Ukala Evlilerle yapılmış "düzinelerce konuşma" üzerinde le-mellenmiş bir makale yazacağım: "İşten çıktıklarında hep hiçki-ra h iç k ıra ağılıyorlar çünkü, bitkin halde olmalarına karşın, patates soymaları ve bulaşık yıkamaları gerekiyor, domuz gibi şişmiş ve futbol maçı seyredip geçiren kocaları serilip kaldıkları yerden cips isterken. Diğer gecelerdeyse, berbat iç çamaşırları giydikten sonra, kocaları arayıp o gece de işten geç çıkacağını söylediğinde ve arkadan deri giysi gıcirtıları ve seksi bekârların kahkahaları geldiğinde büyük kara deliklerin içine düşüyorlar."

İşten sonra Sharon, Jude ve Tom'la buluştum. Tom da Ukala Evlilerin büyük duygusal delikleri üzerine öfke dolu bir makale üzerinde çalışmaktaydı. '

"Onlar inşa edilen evlerden supermarket raflarına dizilen yi-

249

yeceklere kadar her şeyi etkiliyorlar," diye verip verişiireceki Tom makalesinde. "Her yerde bekârların ladinini çıkardığı muhteşem seksi yaşamı taklit etme gibi acıklı bir çaba içindeki ev kadınlarına hizmet veren Anne Summers dükkânları ve bekârlar gibi harika restoranlara gittikleri ve bulaşık yıkamak zorunda olmadıkları rolünü yapmaktan yorulmuş çiftler için giderek daha egzotik yiyecekler sergileyen Marks&Spencer'lar görüyoruz."

"Bekârlar üzerine yazılan o küstahça yazılardan gına geldi!" diye kükredi Sharon.

"Evet, evel!" dedim.

"Salakça olduklarını söylemeyi unuttun," diyerek geçirdi Ju-de. "Hep salakça şeyler yazıyorlar."

"Her neyse, yalnız değiliz. Bizim telefonla iletişim kuran arkadaş ağları şeklindeki geniş ailelerimiz var," dedi Tom.

"Evel! Heyyo! Bekârların kendilerini açıklamak zorunda olmamaları, kabul görmüş bir konuma sahip bulunmaları gerek -lıpkı geysalar gibi," diye mullu mutlu haykırdım, Chilean Chat-donnay'iini şapınıyla yudumlayarak.

"Geşalar mı?" dedi Sharon, lu.u buz gibi bir bakış fırlatarak.

"Kapa çeneni Bridge," dedi Tom küçümseyici bir tonla. "Sarhoşsun. Sarhoş olarak geniş duygusal boşluğundan kaçmaya çalışıyorsun, o kadar."

"Ne olmuş yani, Shazzer de öyle," dedim asık suratla.

"Hayır, ben öyle yapmıyorum," dedi Sharon.

"Tabii ki yapıyorsun," dedim.

"Bak: Çeneni kapa," dedi Jude, tekrar geçirirck. "Shagcrnol-hebol Chardonnay?"

25()

13 Ekim Cuma

Alkol O (ama şarap torbasını doldurup duruyorum), kalori O (ç.i). (Aslında burada dürüst olmalıyım. Yalnızca O olması ç.i. değil çünkü yemek yedikten hemen sonra 5876 kalori kustum.)

Allahım, öyle yalnızım ki. Önümde koskoca bir hafıa sonu var ve seveceğim ya da birlikte eğleneceğim kimsem yok. Her neyse, umurumda değil. Mikrodalga fırına koyacağım, M&S'dan aldığım nefis bir zencefilli pudingim var.

15 Ekim Pazar

56.750 kg., (daha iyi), alkol 5 \aina özel b'n durumdu), sigara 16, kalori 2456, Bay Darcy'yi düşünerek geçirilen dakikalar 245.

08:55.'BBC'deki Aşk vc'Gunır için usulumu değiştirmeye hazırlanmadan önce bir içki içmek üzere dışarı çıktım. Dışarıda, sokaklarda hu kadar çok arabanın olduğuna inanmak zor. Şimdiden eve gidip hazırlanmaya başlamış olmaları gerekmiyor mu? Ülkenin böyle bağımlı olmasına bayılıyorum. Benim bağımlılığımın sebebi n iyse biliyorum, Darcy'nin Elizabeth'le anlaşması için duyduğum basit insani ihtiyaçtan kaynaklanıyor. Tom futbol gurusu Nick Hornby'nin kitabında erkeklerin futbola olan saplantısının diğer insanların etkisinden kaynaklanmadığını söylediğini söylüyor. Hornby'riin iddiasına göre testosteronları tarafından azdırılmış hayranlar sahaya çıkmak islemediklerinden orada kendi takımlarım seçtikleri temsilciler olarak görmeyi yeğliyorlar, tıpkı parlamentodaki gibi. Ben de kesinlikle Darcy ve Elizabeth hakkında aynı şeyi hissediyorum. Onlar benim dü-

251

züşme ya da daha doğrusu kur sahasındaki seçilmiş temsilcilerim. Ancak herhangi bir sonuca ulaştıklarını görmek istemiyorum. Darcy'yle Elizabeth'i yalakta sigara içerken görmekten nefret ederdim. Bu tuhaf ve yanlış olurdu ve ilgimi bir anda yitiri-verirdim.

10:30. Az önce Jude aradı ve 20 dakika boyunca "Pöh, şu Bay Darcy," diye homurdandık. Konuşma tarzına bayılıyorum, sanki uğraşmak istemiyor. Din-don! Sonra Bay Darcy ile Mark Darcy'nin meziyetlerini karşılaştırdık ve ikimiz de Bay Darcy'nin daha kaba olduğu için daha çekici olduğu, ama hayali biri olmasının da göz ardı edilemeyecek kadar büyük bir dezavantaj olduğu hususunda görüş birliğine vardık.

23 Ekim Pazartesi

58 kg., alkol O (ç.i. Alkolün yerini alan Smoothies diye nefis bir içecek keşfettim - ç. hoş, meyveli), sigara O (Smoothies sigara ihtiyacını ortadan kaldırıyor), Smoothies 22, kalori 4265 (4J35'i Smoot-hies'ten geldi).

Iyy. Panorama'yı izlemek üzereyim, konu "Nitelikli kadın çalışanlar trendi - en iyi işleri onlar kapıyor" (ki ben de onlardan biri olmak için Allah'a ve meleklerine dua ediyorum): "Çözüm ders kitaplarını tekrar yazmakla mı yatıyor?" Standard'da Darcy'yle Elizabeth'in bir fotoğrafına rastladım, iğrençti, modern âşıklar gibi giyinmiş, bir çayırdaki kucak kucağa oturmuşlardı: Elizabeth'in sarı saçları ve keten pantolonlu bir takımı, Darcy'nin de çizgili balıkçı yaka kazağı, deri ceketi ve incecik bir bıyığı vardı. Birlikte yattıkları anlaşılıyor. Bu kesinlikle iğrenç.

252

Kendimi şaşkın ve endişeli hissediyorum, çünkü Bay Darcy aktör olmak gibi boş ve önemsiz bir şeyi asla yapmaz ama yine de Bay Darcy bir aktör. Hımm. Bütün bunlar çok kafa karıştırıcı.

24 Ekim Salı

58.500 kg. (Smoothies'lcrcdn, kesinlikle), alkol O, sigara O, Smoothies 32.

işyerinde işler harika gidiyor. Elena bilmem ne röportajından beri hiçbir şey ters gidemezmiş gibi görünüyor.

"Haydi! Haydi! Ifosemary West!" diyordu Richard Finch, ofisine girdiğimde (aslında biraz geç kalmıştım, bu herkesin başına gelebilir), yumruklarını bir boksör gibi kaldırmıştı. "Lezbi-yen tecavüz kurbanlarını düşünüyorum, Jeanette Winlerson'i düşünüyorum, iyi Akşamlar'ı"

düşünüyorum doktor. Lezbiyen-lerin gerçekte ne yaptığını düşünüyorum. Evet, işte bu! Lezbiyenler yalakta ne yapar?" Birden bana dik dik bakmaya başladı.

"Sen biliyor musun?" Herkes bana baktı. "Haydi, Yine-Geç-Kalan-Kahrolası-Bridgeı," diye bağırdı sabırsızca. "Lezbiyenler yalakla ne yapar?"

Derin bir soluk aldım. "Aslında bence Darcy'yle Elizabelh'in gerçek hayalla yaşadıkları ilişkiyi haber yapmalıyız."

Beni ağır ağır lepeden lırnağa süzdü. "Dahice," dedi huşuy-la. "Kesinlikle dahice. Tamam. Darcy'yle Elizabelh'i oynayan aktörler kim? Haydi, haydi," dedi loplanlıdakilere yumruklarını sallayarak.

"Colin Firlh'le Jennifer Ehle," dedim. "Sen, hayalim," dedi göğüslerimden birine, "kesinlikle bir dahisin."

253

I

Hep eninde sonunda bir deha olmayı ummuştum, ama gerçekten bir dahi olarak kabul göreceğime asla inanmamıştım - sol göğsümün kabul göreceğine de.

KASIM

Ailede Bir Suçlu

254

I Kasım Çarşamba

56.200 kg., (Eveet! Eeveel!), alkol 2 (ç.i), sigara 4 (ama Alternatif Dünya Güzeli kostümünü yakarım diye Tom'da içemedim), kalori 1848 (i.), Smoothies 12 (mükemmel ilerleme).

Mark Darcy senaryosu üstünde tartışmak için Tom'a gittim. Ama gittiğimde Tom'un yakında yapılacak olan Alternatif Dünya Güzeli Yarışması için heyecanlanmakta olduğunu gördüm.

Asırlar önce "Bayan Küresel Isınma" olarak katılmaya karar vermişti ve şimdi bir özgüven krizi yaşıyordu.

"Hiç şansım yok," diyordu, aynaya bakıp sonra da pencereye dönerken. Üzerinde dünya haritası bulunan, ama kutupların eridiği ve Brezilya'nın üstünde bir sigara yanığı bulunan polis tire n bir küre vardı. Tek elinde tropik bir ağacın tahtasını ve bir Lynix aerosolünü, diğerindcyse ne olduğu belirsiz kürklü bir şeyi tutmaktaydı ki, bunun ölü bir Güney Amerika kedisi olduğunu iddia ediyordu.

"Bu bir güzellik yarışması mı yoksa kostüm yarışması mı?"

"Mesele de bu ya, bilmiyorum, kimse bilmiyor," dedi Tom, başındaki, yarışma esnasında yakmayı planladığı minyatür ağa-

257

cı yere fırlatarak. "Her ikisi de. Her şey. Güzellik. Orijinallik. Oyunculuk. Her şey gülünç denecek kadar belirsiz."

"Katılmak için eşcinsel olmak şart mı?" diye sordum, polis-tireni parmaklarıma dolayarak.

"Hayır. Herkes katılabilir: Kadınlar, hayvanlar, her şey. Sorun da bu ya," dedi, tekrar aynaya dönerek. "Bazen gerçeklen kendine güvenen bir köpekle katılmayı denesem şansımın daha fazla olacağını düşünüyorum."

Sonunda küresel ısınma teması kendi içinde kusursuz olsa da, polistiren kürenin belki de o akşam giyilebilecek en iyi şey olmadığı konusunda fikir birliğine vardık. Aslında sonunda kutupların erimesini sembolize edebilecek, dumanların ve gölgelerin üstünde dalgalanan Yves Klein mavisini ipek, düz ve dar bir elbisenin daha iyi olacağına karar verdik.

O anda Tom'dan Mark Darcy'ye ilişkin en iyi yorumları alamayacağıma karar verip çok geç olmadan kalktım ve Swim'le Daywear üzerinde kafa patlatacağıma söz verdim.

Geri dönünce Jude'u aradım ama bana bu ayın Cosmopoli-tan'ındaki Feng Shui adındaki, hayatla istediğiniz her şeyin gerçekleşmesini sağlayan yeni, olağanüstü bir oryantal fikirden bahsetmeye başladı. Anlaşılan tek yapmanız gereken kendinizi serbestleştirmek için dairenizdeki dolapların içini boşaltmak, sonra da daireyi dokuz kısma ayırmak (buna ba-gua'nın haritasını çıkarmak diyorlar); bunların her biri yaşamınızın değişik bir sahasını temsil ediyor: Kariyer, aile, ilişkiler, zenginlik ya da çocuklar gibi. Evinizin o kısmında bulunan her şey yaşamınızın o kısmını yönetecek. Mesela, hiç paranız yoksa bu Zenginlik Köşeniz'deki bir çöp sepetinin varlığı olabilir. Bu yeni teori beni çok heyecanlandırdı, çünkü bir sürü şeyi açıklayabilir, tik fırsatta bir Cosmo almaya karar verdim. Jude, Sharon'a söylemememi istiyor, çünkü Sharon Feng Shui'nin saçmalık olduğunu dü-

258

sunuyor, doğal olarak. En sonunda lafı Mark Darcy'ye getirmeyi başardım.

"Tabii ki ondan hoşlanmıyorsun Bridge, bu düşünce biran olsun aklımdan geçmedi," dedi Jude. Yanıtın apaçık olduğunu söyledi: Bir akşam yemeği partisi vermeli ve onu da davet etmeliydim. "Kusursuz olur," dedi. "Ona çıkma filan teklif etmiş olmuyorsun, böylece baskı altına da girmezsin ve istediğin kadar gösteriş yapabilirsin, arkadaşların da sanki sen harika biriymişsin gibi yaparlar."

"Jude," dedim, incinmişim, "'gibi yaparlar' mı dedin?"

3 Kasım Cuma

58.100 kg. (hıh), alkol 2, sigara 8, Smoothies 13, kalori 5245.

11:00. Akşam yemeği partisi konusunda çok heyecanlıyım. Marco Pierre White'm muhteşem yeni yemek kitabını aldım. En azından ev yemeğiyle lokanta yemeği arasındaki basit farkı anlıyorum. Marco'nun dediği gibi, her şey tadın yoğunlaştırılmasına bağlı. Sosların püf noktasıysa, tadı yoğunlaştırmasının yanı sıra, gerçek el suyu elbette. Balık kılçıklarını, tavukları vs. :büyük tencerelerde kaynatmak, sonra da suyu buz küpleri şeklinde dondurmak gerek. Bundan sonra Michelin ünlüler standardın-daki yemeklerini yapmak çocuk oyuncağı oluyor: Patatesleri soymanıza bile gerek yok, kaz yağına yatırın yeter. Bunun daha önce farkına varmadığıma inanamıyorum. Menü şöyle olacak:

Sap kerevizi salatası (basil -ve ucuz).

Sarımsaklı ve fondan patatesli, kirazlı domates püresinin üsün-
259

de ızgarada ton balığı.

Portakal dilimleri. Büyük Kremalı Marnier Anglaise.

Harika olacak. Muhteşem, ama hiç zorlanmadan yemek yapan bir aşçı olarak ünleneceğim. İnsanlar akşam yemeği partilerime doluşacak, -"Akşam yemeği için Bridget'e gitmek harika, insan bohem bir ortamda Miche-lin tarzı yemekler yiyebiliyor," diyecek. Mark Darcy çok etkilenecek ve benim sıradan ya da beceriksiz olmadığımı anlayacak.

5 Kasım Pazar

56.800 kg. (felâket), sigara 32, alkol 6 (dükkânda Smoothies kalmamış - dikkatsiz piç kuruları), kalori 2266, kazı-kazan 4.

19:00. Pöh. Şenlik ateşi gecesi ve hiçbir şenlik ateşi partisine davet edilmedim. Her tarafla fişekler gürültüyle pallıyor. Tom'a gideceğim.

23:00. Tom'da çok iyi bir akşam geçirdim; Allernaiif Dünya Güzeli unvanının kahrolası Jan D'Arc'a verilmesinin şokunu üslün-den almaya çalışıyordu.

"Beni kızdıran şu: Bunun aslında bir güzellik yarışması olmadığını soyuyorlar, ama öyle. Demek istediğim, bu burun olmasa eminim..." dedi Tom, aynada kendisine öfkeyle bakarak.

"Ne?" •

"Burnum."

"Burnunun nesi var?"

"Nesi mi var? Hıh! Şuna bir baksana."

On yedi yaşındayken biri burnunu camla çizmiş; çok çok

260

ufak bir kabartı vardı. "Ne demek islediğimi anlıyor mus'un?"

Ona bu kabartının Jan D'Arc'ın unvanı elinden almış olmasının sebebi olamayacağını açıkladım, eğer jüri üyeleri bir Hubble teleskobu kullanmadılardıysa tabii, ama sonra Tom aynı zamanda çok şişman olduğunu ve rejim yaptığını açıkladı.

"Rejimdeyken kaç kalori yemen gerekir?" dedi.

"Yaklaşık bin. Şey, ben genellikle bini hedefler ve bin beş yüz civarında yerim," dedim, bu son söylediğim hiç de gerçek olmadığını fark ederek.

"Bin mi?" dedi Tom inanmaz bir ifadeyle. "Ama yalnızca sağ kalmak için bile iki bine ihtiyaç olduğunu sanıyordum."

Ona hiç istifimi bozmadan baktım. Bir şeyi fark etlim: Öyle uzun süredir rejim yapıyordum ki, kalorilerin sağ kalmak için gerekli olduğu fikri lamamen aklımdan çıkmıştı. Beslenme idealinin hiçbir yememek olduğuna ve insanların yemesinin lek sebebinin ağgözlülükten kaynaklanan bir kendini lulamama ve rejimi bozma olduğuna inandığım bir noktaya gelmişim.

"Haşlanmış bir yumurtada kaç kalori vardır?" dedi Tom.

"Yelmiş beş." ' "Muzda?"

"iri mi, ufak mı?" .

"Ufak."

"Soyulmuş mu?"

"Evei."

"Seksen," dedim, kendime güvenerek.

"Zeylinde?"

"Siyah mı, yeşil mi?"

"Siyah."

"Dokuz."

"Bir kulu Milk Tray'de?"

"On bin sekiz yüz doksan allı."

261

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Düşündüm. "Biliyorum işte, insan nasıl alfabeyi ya da otobüs tarifelerini bilirse öyle."

"Peki. Dokuz buçuk otobüsleri?"

"Altmış dört. Hıyır, elli altı. Yetmiş iki."

"J'den önceki ha*? Çabuk."

"P. Şey, yani L."

Tom basta olduğunu söylüyor, ama ben normal, herkesten, yani Sharon'la Jude'dan .arksii biri olduğumu biliyorum. Aslında Tom için çok endişeliyim. Sanırım bir güzellik yarışmasına katılmak onun biz kadınların uzun süredir hissettiğimiz baskılar altında ezilmesine yol açtı ve kendine güvensiz, görünüşüne takmış ve neredeyse >ştahsız biri haline geliyor.

Akşam büyük bir patırtıyla, Tom'un çatı terasına çıkıp aşağıdaki, bahçedeki, homofobik olduklarını iddia ettiği insanların üstüne fişekler alarak eğlenmesiyle kapandı.

9 Kasım Perşembe

56.750 kg. (Smoothies'ler olmadan daha iyi), alkol 5 (midemi meyve pürüncüyle şişirmekten iyidir), sigara 12, kalori 1456 (mükemmel).

Akşam yemeği partisi konusunda çok heyecanlıyım. Sah gününde karar kıldım, işte ziyaretçi listesi:

Jude Alçak Richard

Shazzer

Tom Gösteriş Budalası Jerome

(belki şansım yaver gider ve Satı'ya kadar Tom'la ayrılırlar)

262

Magda Ben

Jeremy Mark Darcy

Mark Darcy onu arayınca çok memnun olmuş göründü.

"Ne pişireceksin?" dedi. "iyi yemek yapar mısın?"

"Ah, bilirsin..." dedim. "Aslında sadece Marco Pierre White kullanırım, insan tat konsantrasyonunda odaklanırsa yemek yapmak öyle kolaylaşıyor ki inanılacak gibi değil."

Güldü. "Aman çok karmaşık bir şeyler yapayım deme. Unutma, herkes seni görmeye geliyor, yemek yemeye değil."

Daniel asla böyle hoş bir laf etmezdi. Akşam yemeği partisini dört gözle bekliyorum.

11 Kasım Cumartesi

56.300 kg., alkol 4, sigara 35 (kriz), kalori 456 (yemek yemedim).

Tom ortadan kayboldu. Onun için korkmaya bu sabah Sharon beni aradığında başladım; bana annesinin hayatı üzerine yemin etmeyeceğini, ama Perşembe gecesi bir taksinin camından onu Ladbroke Grove'da eli ağzının üstünde ve galiba gözü morarmış bir halde yürürken gördüğünü sandığını söylediği. Taksii geri döndürene kadar Tom gözden kaybolmuştu. Dün ona iyi olup olmadığını soran iki mesaj bırakmış, ama yanıt alamamıştı.

O bunları söylerken birdenbire ben de Çarşamba akşamı Tom'a bir mesaj bırakıp hafta sonu boş olup olmadığını sorduğumu ve bana yanıt vermediğini fark ettim, ki bu hiç de ondan beklenecek bir davranış değil. Sonra deliler gibi telefon etmeye başladım. Tom'un telefonu çalıp durdu; ben de Jude'u aradım ve o da bana kendisinin de ondan haber almadığını söyledi.

263

Tom'un Gösteriş Budalası Jerome'unu denedim: Hiçbir şey çıkmadı. Jude Tom'un yan sokağında oturan Simon'ı arayıp çağıracağını söyledi. 20 dakika sonra tekrar aradı; Simon Tom'un zilini uzun süre çalmış, kapıya kırarcasına vurmuş, ama yanıt alamamıştı. Sonra Sharon tekrar aradı. Rebecca'yla konuşmuştu; Rebecca Tom'un akşam yemeği için Michael'a gitmesi gerektiğini söylemişti. Michael'ı aradım, o da bana Tom'un tuhaf bir mesaj bıraktığını ve garip, boğuk bir sesle, bir neden belirtmeden gelemeyeceğini bildirdiğini söyledi.

15:00. Gerçekten paniğe kapılmaya ve bir yandan da bir dramın merkezinde olmaktan hoşlanmaya başlıyorum. Ben Tom'un en iyi arkadaşım, bu yüzden herkes beni arıyor ve ben sakın, ama son derecede de endişeli bir hava takınıyorum. Birden aklıma belki yeni biriyle tanıştığı ve düzüşmek için birkaç günlüğüne ortadan kaybolduğu fikri geliyor. Belki Sharon'ın gördüğü o değildi, veya morarmış gözü yalnızca ateşli, coşkulu bir gençle sevişmenin ya da postmodern tarzda ironik, geçmişe dönük bir Rocky Horror Show makyajının sonucu. Bu yeni teoriyi sınamak için daha fazla telefon konuşması yapmalıyım.

15:30. Genel kanı teorimi çürüttü, çünkü herkes Tom'un bırakın yeni bir ilişkiye başlamayı, yeni bir adamla tanıştığında bile gösteriş yapmak için herkesi aradığı konusunda hemfikirdi. Buna karşı çıkamam. Aklımdan çılgınca düşünceler geçiyor. Tom'un son günlerde oldukça huzursuz olduğuna şüphe yok. İyi bir arkadaş olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Hepimiz Londra'da öyle bencil ve meşgulüz ki. Mümkün mü acaba, arkadaşlarımdan birinin aşırı mutsuz olup sonra da... ah, tabii ya, bu ayki Marie Claire'i oraya koymuştum: Buzdolabının üstüne!

264

Marie Claire'i karıştırırken Tom'un cenazesi ve ne giyeceğim hakkında fanteziler kurmaya başladım. Aaargh, birden boynuna dolanmış borularla ve ağzında portakallı çikolata ya da benzeri bir şeyle bir küvette ölmüş olan MP'yi anımsadım. Tom bizden " gizli tuhaf cinsel fanteziler mi gerçekleştiriyordu acaba?

17:00. Az önce tekrar Jude'u aradım.

"Sence polisi arayıp evine girmelerini sağlasak mı?" dedim.

"Ben aradım bile," dedi Jude.

"Ne dediler?" Jude'un bana danışmadan polisi aramış olmasına içten içe içerlememe engel olamadım. Tom'un en iyi arkadaşı benim, Jude değil.

"Pek etkilenmiş görünmediler. Onu Pazartesi gününe kadar bulamazsak tekrar aramamızı söylediler. Haklılar. Yirmi dokuz yaşındaki bekâr bir adam cumartesi sabahı evde yok ve zaten gitmeyeceği bir akşam yemeği partisine gitmedi diye polisi aramak gerçekten biraz paranoyakça görünüyor."

"Ama yolunda gitmeyen bir şeyler var, biliyorum," dedim gizemli, duygu yüklü bir sesle, içgüdüleri ve sezileri ne kadar güçlü bir insan olduğumu ilk kez fark ederek.

"Seni anlıyorum", dedi Jude uğursuzca. "Ben de hissedebiliyorum. Kesinlikle yolunda gitmeyen bir şeyler var."

19:00. Sıra dışı. Jude'la konuştuktan sonra alışveriş ya da benzeri eğlenceli şeylerden birini yapmayı göze alamadım. Feng Shui yapmanın tam sırası olduğunu düşündüm ve gidip bir Cosmopolitan aldım. Cosmo'daki resmi dikkatle kullanarak dairenin ba-gua'sının haritasını çıkardım. Birden dehşetle Yardımsever Dostlar Köşesi'nde bir çöp tenekesinin durduğunu fark ettim. Tom'un ortadan kaybolmasına şaşmamalı.

Hemen Jude'u arayıp durumu bildirdim, Jude çöp tenekesini

265

yerini değiştirmemi söyledi.

"Nereye koyacağım peki?" dedim, "ilişki ya da Çocuk Köşeleri kesinlikle olmaz."

Jude beklememi, gidip Cosmo'ya bakacağını söyledi.

"Zenginlik Köşesi nasıl?" dedi, geri döndüğünde.

"Himm, bilmiyorum, Yılbaşı yaklaşıyor," dedim, bunu söylerken bile kendimi gerçekten kötü kalpli hissederek,

"Duruma böyle bakıyorsan, bilemem. Yani, zaten muhtemelen bir hediye eksik alacaksın..." dedi Jude suçlayan bir edayla. .

Sonunda çöp tenekesini Bilgi Köşeme koymaya karar verdim ve çıkıp manava giderek Aile ve Yardımsever Dostlar Köşesi'ne koymak üzere yuvarlak yapraklı bitkiler aldım (sivri yapraklı bitkiler, özellikle de kaktüs, olumsuz etki yapıyor). Tam lavabonun altındaki saksıyı

çıkırıyordum ki bir şıkırtı sesi işittim. Alnımı sertçe çarptım. Tom'un Ibiza'ya giderken bana verdiği yedek anahtarlardı bunlar.

Bir an oraya Jude'suz gitmeyi düşündüm. Yani, o polisi bana söylemeden aramıştı, değil mi? Ama bu sonunda çok kötü bir davranış gibi geldi ve onu aradım; Shazzer'ın de bizimle gelmesine karar verdik, çünkü ilk alarmı veren oydu.

Ama Tom'un sokağına saparken gazeteciler tarafından röportajım yapıldığında ne kadar vakur, trajik ve rahat konuşan biri olarak görüneceğime ilişkin fantezim de, buna paralel giden, polisin Tom'u benim öldürdüğüme karar vereceğine ilişkin korkum da kayboldu. Birden bu bir oyun olmaktan çıktı. Belki gerçekten de korkunç ve trajik bir şey olmuştu.

Ön merdiveni çıkarken ne konuştuk, ne de birbirimize baktık. "Önce zili çalsan?" diye fısıldadı Sharon ben anahtarı kilide götürürken.

"Ben yaparım," dedi Jude. Bize çabuk bir bakış fırlattı, sonra zile baktı.

266

Sessizce durduk. Hiçbir şey olmadı. Tekrar bastı. Tam anahta-n kilide sokmak üzereydim ki diyafondan bir ses "Evet?" dedi.

"Kim o?" dedim titreyen bir sesle.

"Kim olabilir ki, deli dana."

"Tom!" diye haykırdım neşeyle. "Kapıyı aç da yukarı gelemim?"

"Yanında kim var?" diye sordu şüpheyle.

"Jude'la Shazzer."

"Açıkçası girmemenizi tercih ederim hayatım."

"Ah, lanet olsun," dedi Sharon, beni kenara iterek. "Tom, seni aptal kraliçe, Londra'nın yarısı senin için polisi arıyor, şehri bucak bucak tarıyor, çünkü kimse senin nerede olduğunu bilmiyor, lanet olsun. Şimdi bizi içeri al."

"Bridget dışında kimseyi istemiyorum," dedi Tom huysuzca. Diğerlerine bakıp ıslı ıslı gülümsedim.

"Hemen burnun kalkmasın," dedi Shazzer.

Sessizlik.

"Haydi seni sersem. Bırak girelim."

Bir sessizlik oldu, sonra otomatiğin sesi duyuldu. "Bzzz."

"Buna hazır mısınız?" diye bir ses geldi üst kata vardığımızda ve o kapıyı açtığına.

Üçümüz de çığlık attık. Tom'un yüzü tamamen deforme olmuştu; rengi iğrenç bir sarı ve siyahlı ve alçı içindeydi.

"Tom, ne oldu sana?" diye haykırdım, ona beceriksizce sarılmaya çalışırken yalmslıkla kulağını öperek. Jude gözyaşlarına boğuldu ve Shazzer duvarı tekmeledi.

"Merak etme Tom," diye hırladı. "Bunu yapan piçleri bulaca-ğız."

"Ne oldu?" dedim tekrar; yanaklarımdan gözyaşları akmaya başlamıştı.

"Şey..." dedi Tom, kendisini beceriksizce benden uzaklaştırarak, "aslında ben, şey, bir burun ameliyatı geçirdim."

267

Tom Çarşamba günü gizlice bu ameliyatı geçirmiş ama burnundaki minik kabartıyı hiçbirimiz önemsemediğimizden bize söylemeye utanmış. Onunla Jerome'un ilgilenmesi gerekiyormuş; şimdiden sonra Sinsi Jerome olarak tanınacak (aslında Vicdansız Jerome olacaktı ama hepimiz bunun kulağa fazla ilginç geldiğine karar verdik). Ancak Sinsi Jerome onu ameliyattan sonra görünce öyle tiksiniş ki birkaç günlüğüne şehir dışına çıkacağını söylemiş, ortadan kaybolmuş ve o günden sonra ne görülmüş, ne de haberi gelmiş. Zavallı Tom anestetikten dolayı öyle depresif ve travma halinde ve luhafmış ki telefonun fişini çekmiş ve battaniyelerin altına gizlenip uyumuş.

"Perşembe gecesi Ladbroke Grove'da gördüğüm sen miydin peki?" diye sordu Shazzer.

Oymuş. Dışarı çıkıp yiyecek almak için ortalığın zifiri karanlık olmasını beklemiş. Her ne kadar biz Tom'u sağ salim bulmaktan dolayı sevinçliyse de o Jerome yüzünden hâlâ çok mutsuzdu.

"Kimse beni sevmiyor," dedi.

Ona telesekrelerini aramasını söyledim; orada arkadaşlarının bıraktığı yirmi iki çılgınca mesaj vardı; Tom'un yirmi dört saat ortadan kaybolmuş olması hepsinin aklını başından almıştı, ki bu hepimizin tek başına ölme ve bir Alşas çoban köpeği tarafından yenme korkusunu depreştiren bir şeydi.

"Üç ay boyunca bulunamamak da çok kötü... ve padoyup haliya saçılmak," dedi Tom.

Her neyse, ona salakça isimli içine kapanık bir gerzeğin kendisine nasıl kimse, tarafından sevilmediğini hissetlirebildiğini sorduk.

iki Bloody Mary içtikten sonra Tom Jerome'un "kendinin bilincinde olma" terimini saplantılı bir şekilde kullanımına ve baldır boyundaki dar Calvin-Ktcin küloduna kahkahalarla gülü-

268 yordu. Bu arada Simon, Michael, Rebecca, Magda, Jeremy ve isminin Elsie olduğunu iddia eden bir delikanlı nasıl olduğunu öğrenmek için onu aramışlardı.

"Hepimiz psikozlu, bekâr ve tamamen işlevsiz ve her şeyi telefonla hallediyoruz," dedi Tom içli içli, "ama bir aile sayılırız, değil mi?"

Feng Shui'nin işe yarayacağını bitiyordum. Şimdi -görevi tamamlandığına göre- yuvarlak yapraklı bitkimi hemen ilişki Köşeme geçireceğim. Keşke bir Aşçılık Köşesi de olsaydı. Yalnızca dokuz gün kaldı.

20 Kasım Pazartesi

56.300 kg.j (ç. L), sigara O (aşçılık konusunda mucizeler sergilerken sigara içmek ç. kötü), alkol 3, kalori 200 (sûpermarkete gitmekle sarf ettiğim efor bırakın yediklerimi, satın aldıklarımdayken-den daha fazla kalori yaktırmış olsa gerek).

19:00. Süpermarkette yaşadığım iğrenç orta sınıf bekâr suçluluk duygusu deneyimi yeni sona erdi; kasa kuyruğunda pratik yetişkinlerle ve fasulyeler, balık şekerleri, spagettiler alan çocuklarla birlikte beklerken sepetimde şunlar vardı:

20 baş sarımsak

bir kutu kaz yağı

Bir şişe Grand Marnier

8 ton balığı dilimi

36 portakal

yarımşar litrelik 4 kutu krema

tanesi l .39 pound'dan 4 paket vanilya.

269

20:00. Boğ, yemek yapmak içimden gelmiyor. Hele tavuk ölüle-riyle dolu o tuhaf lorbayla ilgilenmek hiç içimden gelmiyor: Çok iğrenç.

22:00. Tavuk ölülerini düdüklü tencereye koydum. Sorun şu ki, Marco çeşnilendirici pırasayla sap kerevizini birbirine bağlamam gerektiğini söylüyor, ama elimde yalnızca mavi iplik var. Her neyse, idare edeceğiz.

23:00. Tanrım, et suyunu hazırlamak saatler sürdü, ama değdi çünkü sonunda galonluk, buz küpü şeklinde dondurulmuş el suyuna yalnızca 1.70 poundluk maliyetle sahip olacağım. Mmm, portakallı salata-da leziz olacak. Şimdi tek yapmam gereken otuz altı dilim portakal kesmek ve limon kabuğu rendelemek.

4)1:00. Uyanık kalamayacak kadar yorgunum ama et suyunun iki saat daha pişmesi gerek ve portakalların da fırında bir saat kalması lazım. Biliyorum, el suyunu kısık ateşle bütün gece pişireceğim, fırını da en düşük ısıya ayarlayacağım, böylece çok yumuşak olacak.*

21 Kasım Salı

55.900 kg., (stres yağı eritiyor), alkol 9 (gerçeklen ç. kötü), sigara 37 (ç.ç. kötü), kalori 3479 (ve hepsi de iğrençti).

4)9:30. Düdüklü tencereyi yeni açtım. Umdüğüm iki galonluk leziz et suyunun yerinde pelteyle kaplanmış, yanmış tavuk ölüleri vardı. Ama portakal salatası nefis görünüyor, tıpkı resimde-

270

ki gibi, yalnız biraz daha koyu. işe gitmeliyim. Dörtte çıkıp çorba krizine bir çözüm arayacağım.

17:00. Allahım. Bütün günüm bir kâbusa dönüştü. Richard Finch sabah toplantısında beni herkesin önünde azarladi. "Bridget, şu yemek kitabını kaldır bir kenara Allah aşkına. Havai Fişekler Çocukları Yaktı. Sakatlanmaları düşünüyorum, kâbusa dönüşen mi :lu aile kutlamalarını düşünüyorum. Yirmi yıl sonrasını düşünüyorum. Allmışlı yıllarda cebindeki fişeklerin patlaması sonucu penisini kaybeden o çocuğa ne oldu? Şimdi nerede acaba? Bridget, bana Penissiz Havai Fişek Çocuğu'nu bul."

Of. Penisleri yananlara destek veren bir dernek olup olmadığını anlamak için homurdanarak kırk sekizinci telefonumu edecektim ki telefonum çaldı.

"Selam hayatım, ben annen." Sesi her zamankinden tiz ve isterikti.

"Selam anne."

"Selam hayatım, gitmeden önce sana hoşça kal demek için aradım ve umarım her şey yolunda gider."

"Gidiyor musun? Nereye?"

"Oh. Ahahahaha. Söylemiştim ya, Julio'yla birkaç haftalığına Portekiz'e gidiyoruz, bir aile ziyareti, yılbaşından önce de biraz güneşlenip yazarız."

"Söylemedin."

"Ah, aptal olma hayatım. Tabii ki söyledim. Dinlemeyi öğrenmelisin. Her neyse, kendine iyi bak, tamam mı?"

"Tamam."

"Oh hayalim, bir şey daha."

"Ne?"

"Öyle meşgulüm ki bankadan seyahat çeklerimi almayı ununum."

271

"Merak etme, havaalanında alabilirsin."

"Ama hayatım, şimdi yoldayım, havaalanına gidiyorum ve banka kartımı da almayı unutmuşum."

Telefona bakıp gözlerimi kırıştırdım.

"Ne rahatsız edici. Acaba... Bana biraz ödünç para veremez misin? Fazla bir şey değil, birkaç yüz papel yeler, böylece kendime biraz seyahat çeki alabilirim."

Bunu söyleme tarzı bana şarapçılarının bir bardak çay için para isteme tarzlarını anımsattı.

"Şimdi işyerindeyim anne. Julio sana biraz borç veremez mi?"

Birden parladı. "Bu kadar kötü olmana inanamıyorum hayalim. Senin için bütün yaptıklarımın sonra. Sana can verdim ve annene seyahat çekleri için birkaç pound borç bile veremiyorsun."

"Ama parayı sana nasıl vereceğim? Gidip çara çekmem sonra da bir motosiklete binmem gerekecek. Çalınacak ve her şey çok gülünçleşecek. Nerdesin?"

"Oooh. Aslında büyük bir rastlantı eseri sana çok yakınım, sokağın karşısındaki NalWest'e gelersen beş dakika sonra orada buluşabiliriz," dedi bir çırpıda. "Harika, hayatım. Baay!"

"Bridget, nereye gidiyorsun -kahrolası!" diye haykırdı Richard tam sıvışırken. "O çocuğu bulabildin mi?"

"Yeni bir lüyo aldım," dedim, burnuma dokunarak, sonra fırlayıp gittim.

Paramın gelmesini bekliyor ve annemin Portekiz'de iki hafta iki yüz poundla nasıl idare edeceğini merak ediyordum ki bana doğru telaşla geldiğini gördüm; şakır şakır yağmur yağmasına karşın güneş gözlüğü takıyor ve sağına soluna kaçamak bakışlar fırlatıp duruyordu.

"Ah, hayatım, işle buradasın. Çok tatlısın. Çok sağ ol. Hemen gitmeliyim, uçağı kaçıracağım. Baay!" dedi, elimdeki banknotları kaparak.

272

"Neler oluyor?" dedim. "Niye buradasın? Burası havaalanı yoluna çok ters. Banka karlın olmadan ne yapacaksın? Niye Ju-lip sana borç vermiyor? Niye? Ne dolaplar çeviriyorsun? Ne?" Bir an korkmuş göründü, sanki ağlayacaktı, sonra gözlerini boşluğa dikip Prenses Diana ifadesini lakındı.

"iyi olacağım latlım." Özel cesur gülümseyişini sergiledi. "Kendine iyi bak," dedi liirek bir sesle, beni çabucak kucakladı ve sonra gitti, trafiği durdurup yolun karşısına seke seke geçerek.

19:00. Eve yeni geldim. Tamam. Sakin ol, sakin ol. içsel huzur. Çorba leziz olacak. Yalnızca tarifteki gibi sebzeleri pişirip püre yapacağım, sonra da -tat konsantrasyonu katmak için- tavuk ölülerindeki mavi pelteyi sıyıyıp onları kremayla birlikte çorbada kaynatacağım.

20:30. Her şey harika gidiyor. Bütün konuklar salonda. Mark Darcy çok hoş davranıyor, şampanya ve bir kutu Belçika çikolatası getirdi. Henüz fondan.patatesler dışında ana menüyü hazırlayamadım, ama çok kısa sürede biteceğine eminim. Her neyse, önce çorba.

20:35. Aman Allahın. Ölülerini çıkarmak için tencerenin kapağını açtım. Çorba parlak mavi renkte.

21:00. Harika arkadaşlarımı seviyorum. Mavi çorba konusunda şakalaşmakla kalmadılar, Mark Darcy ile Tom yiyecek dünyasında daha az renk ayrımcılığı yapılması gerektiği konusunda uzun uzadıya tartıştı. Sonuçta insan niye, Mark'ın söylediği gibi -sırf a-klına hemen mavi bir sebze gelmiyor diye- mavi bir çorbaya itiraz etsin ki? (Aslında Alçak Richard'm oldukça kabaca bir şekilde işaret elliği gibi çorba büyük bir kâse dolusu kaynamış kre-

273

ma tadındaydı. Bu noktada Mark Darcy ona ne iş yaptığını sordu, bu çok ilginçti çünkü Alçak Richard masraflarını yüksek gösterdiği için geçen hafta işten kovulmuştu). Her neyse. Ana yemek çok lezzetli olacak. Evet, kirazlı domates püresi ile başlayacağım.

21:15. Aman Allahım, blender bozulmuş olmalı, örn. kirazlı domates püresi köpürüyor ve olması gerekenin üç misli miktarda. Fondan patateslerin de on dakika önce hazır olması gerekiyordu ve kaya gibi sertler. Belki de mikrodalga fırına koymalıydım. Aargh aargh. Buzdolabına baktım, ton balığı orada yok. Ton balığına ne oldu? Ne? Ne?

21:30. Allaha şükür. Jude'la Mark Darcy mutfağa gelip büyük bir omlet yapmama ve yarı hazır fondan patatesleri ezip tavada kızartmama yardım ettiler, yemek kitabını da hepimiz ızgara ton balığının nasıl bir şey olduğunu görelim diye masaya koydular. En azından portakal salatası güzel olacak. Harika görünüyor. Tom Büyük Kremalı Marnier Anglaise'le hiç uğraşmamamı, yalnızca Grand Marnier içmeyi önerdi.

22:00. Çok üzücü. Herkes salatadan ilk lokmayı alırken yuvarlak masada onlara beklentiyle baktım. Utanç verici bir sessizlik oldu. "Bu ne hayatım?" dedi Tom sonunda. "Marmelat mı?" Dehşete kapılmış halde ben de bir lokma aldım. Gerçekten de marmelatlı. Bütün o çabalardan ve masraflardan sonra konuklarıma şunları sunmuş olduğumu fark ellim:

Mavi çorba

Omllel

Marmelat

274

Beceriksizin tekiyim. Michelin'in yıldız farzı aşçılığı mr? Boş-versenize.

Marmelattan sonra artık işler daha kötüye gidemez diye dü-• sunuyordum. Ama o korkunç sofrayı kaldırırlar kaldırılmaz telefon çaldı. Neyse ki yatak odasına götürdüm. Babamdı.

"Yalnız mısın?" dedi.

"Hayır. Herkes burada. Jude ve herkes. Niye?"

"Ben - biriyle olmanı istedim, duyunca... Üzgünüm Bridget. Korkarım haberler çok kötü."

"Ne? Ne?"

"Annenle Julio polis tarafından aranıyor."

02:00. Northamptonshire, Alconburylerin misafir odasındaki'tek kişilik yatak. Öf. Babam papağan gibi "Bridget? Bridget? Bridget?" diye tekrarlarken oturup nefesimi toplamak zorunda kaldım.

"Ne oldu?" diye sormayı başardım sonunda.

"Korkarım -umarım annen bu işe bulaşmamıştır- ben ve bazı çok yakın arkadaşlarımız da dahil olmak üzere bir sürü insanı dolandırmışlar ve oldukça yüklü bir meblağ toparlamışlar.

Dolandırıcılığın boyutunu şu anda bilemiyoruz, ama polisin söylediğine bakılırsa korkarım annen uzun süre hapiste yatabilir."

"Allahım. Demek bu yüzden iki yüz papelimle Portekiz'e gitli."

"Daha da uzağa gitmiş olabilir."

Geleceğin önümde korkunç bir kâbus gibi uzandığını görüyordum: Richard Finch (yi Akşamlarlar beni "Ansızın Boşanan Hapishane Kuşunun Kızı" olarak tanıtıyor, canlı yayında işten atmadan önce beni Holloway'in ziyaretçi odasında bir röportaj yapmaya zorluyordu.

275

"Ne yapmışlar?"

"Anlaşılan Julio anneni kullanıp Una'y'a Geoffrcy'den, Ni-gel'le Elizabeth'den ve Malcolm'ia Elaine'den" (aman Allahım, Mark Darcy'nin anne babası) "dairelerinin taksitlerini ödemek için oldukça yüksek meblağlar; binlerce, binlerce pound almış."

"Bilmiyor muydun?"

"Hayır. En eski arkadaşlarımdan birinin karısıyla beraber olan o yağlı, losyonlu İtalyanla iş yapmaktan biraz utanmış olsalar gerek ki, bu işten bana hiç bahsetmediler."

"Peki ne oldu?"

"Daireleri filan yok. Annenle benim banka hesabımızda ya da emeklilik fonumuzda bir peni bile kalmamış. Evin tapusunu onun üstüne geçirmek gibi bir budalalık da yapmıştım ve evi tekrar ipoteklemiş. Battık, dimdizlak kaldık, evsiz Bridget, ve annen adi bir suçlu olarak damgalanacak."

Bunu söyleikten sonra hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Una telefona gelip babama Ovaltine vereceğini söyledi. Ona iki saat sonra orada olacağımı söyledim, ama bana şoku allatmadan araba kullanmamamı tembih etti, sabaha kadar beklemekten başka yapacak şey yoktu.

Ahizeyi yerine koyup duvara yaslandım ve sigaralarımı salonda bıraktığım için kendi kendime küfretmeye başladım. Ama lam o anda elinde bir Grand Marnier bardağıyla Jude belirdi.

"Ne oldu?" diye sordu.

Ona her şeyi anlatımı, bir yandan da Grand Marnier'den koca yudumlar alıyordum. Jude lek kelime elmeden hemen gidip Mark Darcy'yi gelirdi.

"Suçlu benim," dedi Mark, elini saçlarında gezdirerek. "O fahişeler ve papazlar parlisinde daha açık konuşmalıydım. Ju-lío'nun bir dolap çevirdiğini biliyordum."

"Ne demek isliyorsun?"

276

|

"Çimenlikte cep telefonuyla konuştuğunu işittim. Dinlediğimden habersizdi. Eğer annemle babamı da bu işe karıştırdığını bilseydim..." Başım salladı. "Şimdi düşünüyorum da, annemin bir şeylerden bahsettiğini anımsıyorum, ama 'daire' lafını kullandığını duyunca öyle sinirlendim ki onu susturmuş olmalıyım. Annen nerede şimdi?"

"Bilmiyorum. Portekiz? Rio de Janeiro? Sağını yaptırıyordur belki de?"

Odada bir avukat gibi dön dönüp arka arkaya sorular sormaya başladı.

"Onu bulmak için ne yapıyor?", "Meblağ ne kadar?", "İş nasıl ortaya çıktı?", "Polis işe ne kadar karışmış durumda?", "Bu meseleyi kimler biliyor?", "Baban nerede şimdi?", "Ona gitmek ister misin?", "Seni götürmeme izin verir misin?" Kesinlikle çok seksiydi.

Jude elinde kahveyle belirdi. Mark en iyisinin şoförünün onunla beni Grafton Underwood'a götürmesi olduğuna karar verdi ve bir an için anneme karşı minnettarlık duymak gibi yepyeni bir hissi yaşadım.

Una'yla Geoffrey'nin evine gitliğimizde her şey çok drama-tikli; Enderbylar ve Alconburyler de oradaydılar, herkes ağlıyordu ve Mark Darcy ortalıkla uzun adımlarla gezinip sürekli lele-fon konuşmaları yaptı. Biraz suçluluk duyduğumu fark ettim, çünkü bir yönüm -kapıldığım dehşete karşın- normal yaşamın askıya alınmış olmasından, her şeyin sıra dışılaşmasından ve herkesin sanki yılbaşıymışçasına seri bardaklarını diplerine ve ton balıklı sandviçleri lüpletmesine izin verilmesinden büyük bir haz alıyordu. Babaannem şizofren olup çırılçıplak soyunarak Penny Husbands-Bosworthlefi meyve bahçesine dalıp polis tarafından yakalandığında hissettiğim duygunun aynısıydı bu.

277

22 Kasım Çarşamba

55.300 kg. (yuppü), alkol 3, sigara 27 (annem adı bir suçlu olduğundan oldukça anlaşılabilir bir şey), kalori 5671 (Allahım, iştahımı yeniden kazandım galiba), kazı-kazan 7 (herkesin parasını geri almaya çalışmak gibi bencillikten uzak bir davranış, ama düşünüyorum da, belki de hepsini vermezdim), toplam kazanç 10 pound, toplam kâr 3 pound (bir yerden başlamak gerek). >•

10:00, Daireme geri döndüm, uykusuzluktan dolayı çok yorgunum. Üstüne üstlük işe gitmem ve geç kaldığım için azar işitmem gerekiyor. Çıktığımda babam kendini biraz toparlamış görünüyordu: Bir an Julio'nun foyası meydana çıktığı için annemin geri dönebileceğini ve birlikte yeni bir yaşama başlayabileceklerini düşünerek taşkınca bir sevince, bir ansa bu söz konusu yeni yaşamın kamusal nakil araçlarıyla hapishaneye yapılacak ziyaretleri içereceğini düşünerek derin bir karamsarlığa kapılıyordu.

Mark Darcy sabahın erken saatlerinde Londra'ya gitmek üzere ayrıldı, Telesekreterine mesaj bırakıp teşekkür ettim, ama beni aramadı. Onu suçlayamam. Bahse girerim Natasha ve onun gibiler Mark Darcy'ye mavi çorba içirmiyorlardır ve anneleri de kanun kaçağı değildir.

Una'yla Geoffrey babam hakkında endişelenmememi söylediler, çünkü Brian'la Maviş kalıp ona bakacaklarmış. Niye "Ge-offrey'le Una" değil de "Una'yla Geoffrey", ama öte yandan "Maleolm'la Elanie" ve "Brian'la Maviş" acaba? Ve buna karşın, öte yandan, "Nigel'le Audrey" Coles. Nasıl asla, asla "Geoffrey'le Una" denmiyorsa, tam tersi bir şekilde, asla "Elaine'le Malcolm" da denmiyor. Niye? Niye? Kendimi zorlayarak Sharon'un ya da Jude'un yıllar sonraki halini düşünüyorum: "Holland Park'taki o

278

koca evde yaşayan ve durmadan tatile çıkıp Karayip Adaları'na giden Bridget'le Mark'ı biliyorsun hayatım," deyip kızlarını sıkıntıdan patlatıyorlar. Evet, işte bu. Bridget'le Mark olacak. Bridget'le Mark Darcy. Darcylar. Mark'la Bridget Darcy değil. Allah korusun. Hiç uygun değil. Sonra Mark Darcy'yi bu şekilde düşündüğüm için birden kendimi korkunç kötü

hissediyorum, tıpkı The Sound o/Mwsic'teki, Captain Von Trapp'le birlikte olan Maria gibi, ve kaçıp gitmem,'Yüce Ana'yı görmem gerektiğini hissediyorum; o bana "Climb Ev'ry Mountain'ı söyleyecek.

24 Kasım Cuma

56.800 kg., alkol 4 (polislerle konuşurken içmek kesinlikle anlaşılabilir bir şey), sigara 0, kalori 1760, Mark Darcy'nin arayıp aramadığını öğrenmek için 1471 "i arama sayısı 11.

22:30. İşler giderek kötüleşiyor. Annemin işlediği suçun tek iyi yanının bunun Mark Darcy'yle yakınlaşmamıza yarayabilecek olması olduğunu düşünmüştüm, ama Alconburylerden ayrıldığından beri ondan hiç haber alamadım. Az önce dairemde polis tarafından sorguya çekildim. Bahçelerine uçak düştükten sonra televizyoncularla konuşan insanlar gibi davranmaya başladım, haber programlarından, duruşmalardan ve benzeri şeylerden ödünç aldığım cümle kalıplarını kullandım. Annemden "Kafkas" ve "orta boylu" diye bahsetmekte olduğumu fark ettim.

Ama polisler inanılmayacak kadar çekici ve rahatlatıcıydı. Aslında epey geç vakte kadar kaldılar, dedektiflerden biri de geçerken uğrayıp beni işlerin gidişatı konusunda haberdar edeceğini söyledi. Epey dost canlısıydı.

279

25 Kasım Cumartesi

57.00 kg., alkol 2 (sherry), sigara 3 (Alconburylerin penceresinin önünde içtim), kalori 4567 (yâlnızca ayva tatlısı ve ton balıklı sandviçler yedim), Mark Darcy'nin arayıp aramadığını öğrenmek için 1471"i arama sayısı 9 (i.).

Alİaha şükür. Annem babamı aramış. Endişelenmemesini, iyi olduğunu, her şeyin yoluna gireceğini söylemiş, sonra da hemen kapatmış. Polisler Una'yla Geoffrey'nin evindeydiler ve telefonu dinliyorlardı, tıpkı Thelma ve Louise'deki gibi, ve kesinlikle Portekiz'den aradığını söylediler, ama yeri tam olarak belirleyemediler. Mark Darcy'nin aramasını öyle istiyorum ki. O akşam yemeği felaketi ve ailemde kanun kaçaklarının bulunması sonucunda benden soğumuş olsa gerek, ama bunu hemen belli etmeyecek kadar da nazik. Ailesinin biriktirdiği paralar Pis Bridget'in kötü fesat annesi tarafından çalındı. Bu akşam babamı göreceğim, her zamanki gibi ünlü avukatla özel şoförlü bir arabada değil, herkesin dışladığı zavallı, evde kalmış bir kız olarak görüşeceğim bu sefer.

13:00. Yaşasın! Yaşasın! Tam çıkarken telefon çaldı, ama bip sesinde başka bir şey duyamadım. Sonra tekrar çaldı. Mark'tı, Portekiz'den arıyordu, inanılmaz iyi ve dahice bir davranıştı bu. Anlaşılan işlerinin arasında bütün hafta boyunca polisle konuşmuş ve dün uçakla Albufeira'ya gitmiş. Portekiz polisi annemi bulmuş ve Mark onu serbest bırakacaklarını düşünüyor, Ju-lío'nun çevirdiği dolaplardan habersiz olduğu anlaşılacağından. Paranın bir kısmını da bulmuşlar, ama Julio'yu henüz ele geçi-rememişler. Annem bu gece geri dönüyor, ama sorgulanmak üzere hemen karakola gitmesi gerekecek. Mark endişelenmeme-

280

mi, her şeyin muhtemelen yoluna gireceğini söyledi, ama gerekirse kefalet işini de halletmek üzere ayarlamalar yaptı. Sonra daha ben teşekkür bile edemeden hat kesildi. Tom'u arayıp bu harika haberleri vermek için yerimde duramıyorum, ama henüz kimsenin bu haberleri bilmemesi gerektiğini anımsıyorum ve, ne yazık ki, Tom'la Mark Darcy hakkındaki son konuşmamızda ondan sinir bozucu bir ana kuzusu diye bahsetmiş olabilirim.

26 Kasım Pazar

Sigara 1/2 (daha fazla içeceğimi sanmıyorum), kalori Tanrı bilir, annemi öldürmeyi istemekle geçen dakikalar 188 (ılımlı bir tahmin).

Kâbus gibi bir gün. Annemin dün gece geri dönmesini bekliyordum, sonra bu sabah, sonra bu öğlen bekledim ve Gat-wick'e neredeyse tam üç kez gittikten sonra bu akşam Luton'a, polis nezaretinde geleceğini öğrendim. Babamla ben naifçe annemin olan bitenlerden sonra durulmuş olacağını ve karşımızda bambaşka birini bulacağımızı düşünüyorduk.

"Bırak be, salak," diye bir ses çınladı geliş salonunda. "Şimdi ingiliz topraklarındayız ve mutlaka bir tanıdık çıkar ve herkesin polis tarafından itilip kakıldığını görmesini istemiyorum. Ahh, kahretsin. Güneş şapkamı uçakta, koltuğun altında unuttum galiba."

tki polis peşinde bezgin görevlilerle birlikte bagaj bölümüne giden, altmışların tarzı siyah-beyaz damalı bir ceket giymiş (herhalde polis kıyafetleriyle uysun diye özenle seçmiştir), eşarplı ve kara gözlüklü anneme bakıp gözlerini devirdiler. Kırk beş dakika sonra geri döndüler.

Polislerden birinin elinde güneş şapkası vardı.

Annemi polis arabasına bindirmeye çalışırken neredeyse kavga çıkıyordu. Babam Sierra'smın önünde oturmuş ağlıyordu ve ben annemin herhangi bir şeyle suçlanıp suçlanmayacağını öğrenmek için karakola gitmesi gerektiğini açıklamaya çalışıyordum, ama annem yalnızca "Ah, aptal olma şekerim. Gel buraya.' Yüzünde ne var bakayım? Selpağın yok mu?" deyip duruyordu.

"Anne," dedim o cebinden bir mendil çıkarıp içine tükürürken. "Hakkında dava açılabilir," diye itiraz ettim o yüzümü oğuşturmaya başlarken. "Bence polislerle hiç ses çıkarmadan karakola gitmelisin."

"Göreceğiz hayatım. Belki yarın, sebzeliği temizledikten sonra. Orada bir kilo King Edwards bırakmıştım ve bahse girerim filiz vermişlerdir. Ben yokken kimse bitkilere dokunmamış anlaşılan ve Una'nın da kaloriferi açık bırakmış olduğuna bahse girerim.

Susup arabanın arkasına, polislerin arasına öfkeyle oturuna-yaysa ancak babam evin, sebzeliikle birlikte, ellerinden gitmek üzere olduğunu söyleyince razı oldu.

27 Kasım Pazartesi

57.600 kg., alkol 0, sigara 50 (eveeetl eveeeü), Mark Darcy'nin arayıp aramadığını öğrenmek için 1471'i arama sayısı 12, uyuma saati 0.

09:00. İşe gitmeden önce son işleri hallediyordum. Tamamen yıkılmış durumdayım. Babamla dün gece karakolda iki saat bekletildik. Sonunda kodirorda yaklaşan bir ses işittik. "Evet, doğru, bu benim! Her sabah 'Ani Bekar!' Tabii ki yapabilirsin. Kalemin var mı? Buraya mı? Kimin adına? Ah, seni yaramaz. Biliyor

282

musun, bunlardan birini denemek için can atıyorum..."

"Ah işte buradasın!" dedi annem, kösede başında bir polis şapkasıyla belirerek. "Araba dışarıda mı? Of, biliyor musun - eve gidip çay demlemek için can atıyorum. Una saati ayarlamayı unutmamıştır umarım?"

Babam ezik, irkilmiş ve şaşkın görünüyordu ve ben de aynı şekilde hissediyordum kendimi. "Serbest misin?" diye sordum.

"Ah, aptal olma hayatım. Serbest miyim! Bilmiyorum!" dedi annem, kıdemli dedektife göz süzüp beni önündeki kapıdan ilerek çıkarırken. Dedeklinin kızarıp bozarmasına ve çevresinde dört dönmesine bakarak annemin onunla sorgu odasında seks yaparak kurtulmuş olduğunu öğrensem hiç şaşırılmayacağımı söyleyebilirim.

"Eee? Ne oldu?" diye sordum, babam annemin tüm bavullarını, şapkalarını ve kastanyellerini Sierra'nın bagajına koyup moloru çalıştırdıktan sonra. Bu kez yüzüzlük yapmasına, bütün bu meseleyi geçiştirip bize tekrar büyüklük taslamasına izin vermemekte kararlıyım.

"Her şey yoluna girdi hayatım, aptalca bir yanlış anlamaydı, o kadar. Bu arabada birileri sigara mı içiyor?"

"Ne oldu anne?" diye sordum tehlikeli bir edayla. "Milletin parası ve daireleri ne olacak? iki yüz papelim nerede?"

"Hah! imar izniyle ilgili aptalca bir sorun çıktı o kadar. Portekizli yetkililer rüşvet düşkünü olabiliyor, bilirsin. Hepsi de Winnie Mandela gibi sinsî ve bahşiş meraklısı. Bu yüzden Julio bulun depozitleri iade etli. Aslında süper bir talil geçirdik! Hava çok değişti, ama..."

"Julio nerede?" diye sordum şüpheyle.

"Ah, bu imar izni palavrasını araştırıp halletmek için Portekiz'de kaldı."

283

"Ya evim?" diye sordu babam. "Ve birikmiş paralar?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Evle ilgili hiçbir sorun yok."

Ancak ne yazık ki Gables'a vardığımızda tüm kilitlerin değiştirilmiş olduğunu fark ettik, bu yüzden Una'yla Geoffrey'in evine geri dönmek zorunda kaldık.

"Oof, biliyor musun Una, öyle yorgunum ki, hemen kafayı vurup yatacağım," dedi annem hıncı dolu yüzlere ve soğuk yemeklere baktıktan sonra.

Telefon çaldı; babamı arıyorlardı.

"Mark Darcy'ydi," dedi babam geri dönünce. Yüz ifademi kontrol etmeye çalışırken yüreğim ağzıma geldi. "Albufeira'da. Anlaşılan o pis İtalyanla bir tür anlaşma yapılmış... ve paranın bir kısmını geri almışlar. Sanırım Gables kurtarılabilir..."

Bunu duyunca hepimiz sevinç çığlıkları attık ve Geoffrey "For He's A Jolly Good Fellow"u söylemeye başladı. Una'nın benim hakkımda bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi. Tipik. Mark Darcy'den hoşlanmaya başladığım anda herkes hemen aramızı yapma çabalarından vazgeçiyor.

"Çok mu sütlü olmuş Colin?" dedi Una, babama bir fincan zerdali çayı uzatarak.

"Bilmiyorum... Sebebini anlamıyorum... Ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedi babam endişeyle.

"Bak, endişelenecek kesinlikle hiçbir şey yok," dedi Una, sıra dışı bir sakinlik ve kontrolle; bu onu bir anda hiç sahip olmadığım anjie' olarak görmeme yol açtı. "Fazla süt koydum da onun için. Birazını döküp sıcak su ekleyeceğim."

Sonunda bu kargaşa ortamından çıkınca akılsızca isyankârlık eylemleri olarak Londra'ya dönerken arabayı çok hızlı sürdük ve yol boyunca sigara içip durduk.

ARALIK

Ah, Tanrım

284

4 Aralık Pazartesi

58.150 kg., alkol yalnızca 3, sigara sadece 7, kalori 3876 (Atta-hım), Mark Darcy'nin arayıp aramadığını öğrenmek için 1471 "i arama sayısı 6 (1.).

Az önce süpermarkete gittim ve elimde olmadan yılbaşı ağaçlarını, ocakbaşlarını, Noel şarkılarını, üzümlü ve elmalı tart-ılan vs. düşünmekte olduğumu fark ettim. Sonra sebebini anladım. Girişin yanındaki havalandırmadan normalde pişmiş ekmek kokulan yayılırdı, bugünse pişmiş üzümlü ve elmalı tart kokuları yayılmaktaydı. Böyle bir davranıştaki alaycılığa inanmıyorum. Wendy Cope'un o ünlü şiirini anımsadım:

Noel'de küçük çocuklar şarkı söyler ve neşeli çanlar çalar.

Soğuk kış havası elimizi yüzümüzü acıtır.

Ve mutlu aileler kiliseye gidip neşeye birbirine karışır.

Ve eğer bekârsan bütün bunlar inanılmayacak kadar korkunçtur.

Hâlâ Mark Darcy'den haber yok.

287

5 Aralık Salı

58.200 kg., alkol 4 (şenlik döneminin başlangıcı), sigara 10, kalori 3245 (daha iyi), 147] aramaları 6 (düzenli bir gelişme).

Gazetelerin içinden düşüp duran "Slockin Filla" katalogları dikkatimi dağıtıp duruyor. Özellikle de kalkan şeklinde cilalı metalden yapılmış Gözlük Sehpa'sı ilgimi çekiyor: "Gözlükler genellikle masalara konulup kazalara davetiye çıkarırlar." Kesinlikle katılıyorum. Üstü kaygan-"Kara Kedi" Işıklı Anahtarlı-ğ'nın da basit bir çalıştırma mekanizması var ve "kediseverlerin anahtar deliklerini güçlü bir kırmızı ışıkla aydınlatıyor." Bonsai Takımları! Heyo. "Bu Acem ipek Ağacı filizleri ekilmiş saksıyla eski Bonsai sanalını uygulayın." Hoş, çok hoş.

Marco Pierre White'la annemin Mark Darcy'yle aramda serpilmiş olan pembe ipek romantizm filizlerini kabaca çiğnemiş olmalarına üzülmekten alıkoymıyorum kendimi, ama bu meseleye felsefi yaklaşıma çalışıyorum. Belki Mark Darcy benim için fazla kusursuz, temiz ve şekillenmiştir, bütün o yetenekleri, zekası, sigara içmeyişi, alkolden bağımsız; oluşu ve şoförlü arabalarıyla. Belki alinyazımda daha çılgın, dünyevi ve flörtçü biriyle birlikte olmak yazılı, Marco Pierre White gibi mesela, ya da, tamamen gelişigüzel bir isim seçersem, Daniel gibi. Hımm. Her neyse. Hayal devam ediyor ve kendim için üzülmekten vazgeçmeliyim.

Az önce Shazzer'ı aradım ve bana Marco Pierre White'la, hele hele Daniel'la çıkmamın kesinlikle alinyazım olmadığını söyledi. Bu çağda ve yaşla bir kadının ihliyacısı olan tek şey kendisi. Heyo! 02:00. Mark Darcy beni niye aramadı? Niye? Niye? Tüm çabalarıma karşın bir Alsas çoban köpeği tarafından yeneceğim. Al-lahım, niye ben?

288

fc

8 Aralık Cuma

/

59.400. (birfelaket), alkol 4 (i), sigara 12 (mükemmel), salın alınan Noel ve Yeni Yıl armağanları 0. (kötü), gönderilen karılar 0, 1471 aramaları 7.

16:00. Hıh. Az önce Jude aradı ve lam kapatırken "Pazar günü Rebeccalarda görüşürüz," dedi. "Rebeccalarda mı? Pazar günü mü? Ne Rebecca'sı? Ne?" "Oh, yoksa...? Birkaç... sanırım bir çeşit Noel öncesi akşam yemeği partisi veriyor."

"Her neyse, Pazar günü işim var zaten," diye yalan söyledim. En azından - şu toz beziyle b
berbat köşeleri temizleyebilirim. Jude'la benim Rebecca için eşit değerde arkadaşlar
olduğumuzu düşünmüştüm, o halde niye jude'u davet etti de beni etmedi?

1 21:00. Bir şişe şarap içip canlanmak için Sharon'a uğradım ve j bana "Rebeca'nın partisinde
ne giymeyi düşünüyorsun?" dedi. i Parti mi? Demek bu bir parli partisi.

; Gece yatağı. Her neyse. Bu konuda sinirimi bozmamalıyım. Bu aralık hayatta önemli olmayan
şeylerden biri işle, o kadar, insanlar partilerine islediklerini davet edebilmeli, diğerleri de piyeyi
deve yapıp alınmamalı.

05:30. Rebecca beni niye partisine davet etmedi? Niye? Niye? Benim dışımda herkesin davet
edildiği daha kaç tane parti var? Bahse girerim şimdi herkes bir partidedir, kahkahalar atıyor
ve pahalı şampanyalar yudumluyorlardır. Kimse beni sevmiyor. Noel parli açısrndan tam
anlamıyla kısır geçecek, 20 Aralık dl-
289

şında, o gece üç parti var ama benim de bütün akşam bir editörlük işini yapmam gerekiyor.

9 Aralık Cumartesi

Beklenen Noel ve Yeni Yıl partileri 0.

07:45. Annem tarafından uyandırıldım.

"Selam hayatım. Hemen aradım çünkü Una'yla Geoffrey yılbaşı için ne islediğini soruyorlardı ve
ben de bir yüz saunası ister misin diye merak ettim."

Ele güne iyice rezil olduktan ve yıllarca hapis yatmaktan kılpa-yı kurtulduktan sonra annem
nasıl tamamen eski haline dönmeyi, polislerle flört etmeyi ve bana işkence yapmayı
becerebiliyor?

"Bu arada, şeye geliyor musun?..." Bir an için "hindi ziyafeti" diyeceğini ve böylece bir şekilde
Mark Darcy'den bahsetmeye başlayacağını sandım ve yüreğim ağzıma geldi, ama hayır, "Salı
günkü Vibrant TV partisine gidiyor musun?" diye canlılıkla devam elti.

Bu aşağılanma tepeden tırnağa titrememe yol açtı. Ben Vibrant TVde çalışıyorum, Tanrı aşkına.
"Davet edilmedim," diye mırıldandım. Annenize çok popüler olmadığınızı itiraf etmek kadar
kötüsü yoktur.

"Oh, hayalim, tabii ki davet edildin. Herkes gidiyor." . "Ben davet edilmedim."

"Şey, belki orada yeterince uzun süredir çalışmıyorsun. Her neyse-"

"Ama anne," diye araya girdim. "Sen orada çalışmıyorsun bile." "Şey, ama bu farklı bir şey
hayatım. Her neyse. Kaçmalıyım. Baaay!"

290

09:00. Postayla bir davet gelince sanki çölde vaha bulmuş gibi sevindim, ama bunun bir parti
serabı olduğu ortaya çıktı: Bir göz kalemi lasarımcısının tanıtım amaçlı düzenlediği bir
kokteyldi bu.

11:30. Paranoyakça bir umutsuzluk içinde, dışarı çıkıp çıkmayacağını anlamak için Tom'u
aradım.

"Affedersin," dedi neşeyle, "Jerome'u bu akşam Grouche Ku-lübü'ndeki PACT partisine
götürüyorum."

Ah Tanrım, Tom'un mutlu, kendine güvenli ve Jerome'la iyi anlaştığı zamanlardan nefret
ediyordum, sefil, güvensiz ve nöro-tik olduğu zamanları çok daha fazla yeğliyorum. Onun da
sürekli yinelemekten bıkmadığı gibi, "Diğer insanların işlerinin kötü gitmesi hep hoştur."

"Neyse, yarın görüşürüz," dedi, "Rebecca'nın evinde."

Tom Rebecca'yla yalnızca iki kez karşılaştı, ikisinde de benim evimde, ve ben Rebecca'yı dokuz
senedir tanıyorum. Bu konuyu kafama takmayı bırakıp dışarı çıkmaya ve alışveriş yapmaya
karar verdim.

14:00. Graham and Greene'de 169 pounda bir eşarp alırken Rebecca'yla karşılaştım.
(Eşarplara neler oluyor böyle? Bir bakıyorsunuz kutulara doldurulmuş, yalnızca 9.99 pounda
satılıyorlar; bir dakika sonraysa kaliteli kadifeden yapılmaları gerekiyor ve fiyatları bir
televizyonunki kadar oluyor. Gelecek sene bu çoraplara ve parntolonlara da olacak
muhtemelen ve siyah kadifeden dokuma 145 poundluk ingiliz pantolonları giymezsek
kendimizde bir eksiklik hissedeceğiz.)

"Selam," dedim heyecanla, en azından parti kâbusunun sona ereceğini ve onun da "Pazar günü
görüşürüz," diyeceğini düşünerek.

291

"Oh, merhaba," dedi soğuk bir lavırla. "Duramam. Çok acelem var."

O dükkândan çıkarken "Chestnuts roasting on an open fire"! çalmaya başladılar ve 185 poundluk bir Phillipe Starck süzgecine bakıp gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı engellemeye çalıştım. Noelden nefret ediyorum. Her şey ailelere, romantizme, sıcaklığa, duygusallığa ve armağanlara göre düzenleniyor ve eğer erkek arkadaşınız, paranız yoksa, anneniz aranan bir Portekizli kanun kaçağıyla çıkıyorsa ve arkadaşlarınız artık arkadaşınız olmak istemiyorlarsa, insanın içinden en azından tüm kadınların eşit şekilde toplumdan dışlandığı kötü bir Müslüman ülkeye göç etmek geliyor. Her neyse, umurumda değil. Tüm hafta sonunu sessizce kitap okuyarak ve klasik müzik dinleyerek geçireceğim. Belki Açların Yolu'nu okurum.

20:30. Saklambaç çok iyiydi. Gidip bir şişe şarap daha alacağım.

11 Aralık Pazartesi

işten döndüğümde telesekreterimde buz gibi bir mesaj buldum.

"Bridget. Ben Rebecca. Şimdi TVde çalıştığını biliyorum. Her gece çok daha şaşaalı bir sürü partiye gittiğini de biliyorum, ama en azından bir arkadaşının davetine yanıt verebileceğini sanıyordum, onun partisine gitmeye tenezzül etmeyecek kadar önemli bir şahsiyet olsan bile." Hemen Rebecca'yı aradım, ama telefonu kimse açmıyordu, telesekreteri de yoktu. Gidip bir not bırakmaya karar verdim ve merdivenlerde Dan'la, alt katta oturan ve Nisan'da öpüşmüş olduğum Avustralyalı çocukla karşılaştım.

292

"Selam, mutlu yıllar," dedi kurnaz bir edayla ve fazla yakın durarak. "Mektuplarını aldın mı?" Ona şaşkın şaşkın baktım. "Sabahları geceliğinle çıkıp üşütmeyesin diye onları kapının altından atıyorum."

Fırlayıp yukarı çıktım, kapının paspasını kaldırdım ve orada, bir Noel mucizesi gibi, küçük bir kartlar, mektuplar ve davetiyeler yığını durmaktaydı ve hepsi de bana gönderilmişti. Bana. Bana. Bana.

14 Aralık Perşembe

58.500 kg., alkol 2 (kötü, çünkü dün hiç içmemiştim - kalp krizini önlemek için yarın ekstra çaba sarf etmeliyim), sigara 14 (kötü mü? veya belki de iyidir? Evet: Arka arkaya içemediği sürece makul bir miktarda nikotin faydalı olsa gerek), kalori 1500 (mükemmel), kazı-kazan 4 (kötü ama Richard Branson yardım derneği piyangosunda büyük ikramiyeyi kazansaydı iyi olurdu), gönderilen kartlar O, alınan armağanlar O, 1471 aramaları 5 (mükemmel).

Partiler, partiler, partiler! Ayrıca az önce ofisten Matt arayıp Salı akşamki Noel yemeğine gelip gelmeyeceğimi sordu. Benden hoşlanıyor olamaz -teyzesi olacak yaştayım- ama niye beni akşam vakti aradı öyleyse? Ve niye bana ne giyeceğimi sordu? Fazla heyecanlanmamalı ve bu parti bolluğuyla bu delikanlının aramasının başımı döndürmesine izin vermemeliyim. Kalemimi ofis mürekkebine batırmadan önce "Sütten ağzı yanan yoğurdu üfleyerek yer" sözünü anımsamalıyım. Son kez bir delikanlıyla öpüştüğümde ne olduğunu da anımsamalıyım: Korkunçtu, Gav "Ooh, pelte gibisin," diyerek beni aşağılamıştı. Hımmm. Cinsel açıdan hayal kırıklığı yaratan Noel öğle yemeğini tuhaf bir şekil-

293

de öğleden sonra yapılacak olan disko dansı takip ediyor (editörün iyi vakit geçirme anlayışı bu) ve bu ciddi bir giysi seçme meselesi yaratıyor. En iyisi Jude'u aramak galiba.

19 Aralık Sah

59.900 kg. (Noel'den önce hâlâ 3 kilo verme şans/m var), alkol 9 (kötü), sigara 30, kalori 4240, kazı-kazan I (mükemmel), gönderilen kartlar O, alınan kartlar 11, ama ikisi gazete satıcısı çocuktan, biri çöpçüden, biri Peugeot garajından ve biri de dört sene önce bir iş yolculuğu sırasında bir gece kaldığım bir otelden geldi. Popüler değilim, veya belki de bu sene herkes Noel kartlarını geç gönderiyor.

09:00. Allahım, kendimi berbat hissediyorum: Akşamdan kalmayım ve midem korkunç bir şekilde yanıyor ve bugün ofistekiler-le diskoya gideceğiz. Dayanamayacağım. Halledilmeyen yılbaşı işlerinin baskısından patlamak üzereyim. Kart göndermedim, yılbaşı alışverişine de çıkmadım, yalnız dün öğle yemeği sırasında panik içinde, başarısızlığa mahkûm bir alışveriş krizine kapılıp bir şeyler aldım, çünkü dün gece Magda'yla Jeremi'nin evindeyken kızları yılbaşından önce son kez göreceğimi fark etmiştim.

Arkadaşlarla hediye alışverişinde bulunmaktan müthiş korkuyorum, çünkü onlar insanın ailesi gibi değil, kimin hediye verip kimin vermeyeceğini bilemiyor insan, hediyelerin sembolik sevgi, göstergeleri mi, yoksa doğru dürüst armağanlar mı olması gerektiğini de bilemiyor, bu yüzden bu iş korkunç bir paketlenmiş açık artırma eşyaları değiş tokuşuna dönüşüyor, iki yıl

önce Magda'ya harika bir çift Dinny Hail küpesi aldım ve utanıp kendini berbat hissetmesine yol açtım, çünkü o bana hiçbir şey almamıştı. Bu yüzden geçen sene ona hiçbir şey almadım, o

294
ise bana pahalı bir şişe Coco Chanel aldı. Bu sene ona koca bir şişe şampanyalı Saffron Oil ve acıklı bir bulaşık teli aldım, o da açıkça yalan söyleyerek henüz yılbaşı alışverişini tamamlamadı-, gına dair bir sürü palavra mırıldandı. Geçen sene Sharon bana Noel Baba şeklindeki bir şişe banyo köpüğü aldı, ben de bu yüzden dün gece ona bir Body Shop Algae ve Polyp Oil duş jeli verdim, o da bunun üzerine bana bir el çantası verdi. Genel bir acil durum armağanı olarak sardığım yedek bir lüks zeytinyağı şişe-siyse ceketimin cebinden düşüp Magda's Conran Mağazası'nın halısının üstünde kırıldı.

Öğğ. Yılbaşı hediyesiz geçse ne güzel olurdu. Herkesin kendini harap etmesi, insanların kimsenin istemediği şeylere avuç dolusu para harcaması öyle aptalca ki: Artık sevgi göstergeleri değil sorunlara bulunan sıkıntılı çözümler bunlar. (Hımmm. Yine de yeni bir el çantam olmasına epey sevindiğimi itiraf etmeliyim.) Tüm ülkenin altı hafta boyunca sinirli sinirli koşuşturup tamamen anlamsız bir Diğerlerinin-Zevki sınavına hazırlanmasının ve tüm ülkenin^ başarısız olmasının ve iğrenç, istenmeyen mallan ne yapacağını bilememesinin anlamı ne? Armağanlar ve kartlar tamamen ortadan kaldırılsaydı, uzun kış kasvetini dağıtmak için Noel'in pagan tarzı ışıltılı bir festivalle kutlanması harika olurdu. Ama eğer hükümet, dinsel kurumlar, ebeveynler, gelenekler vs. Noel Armağanı Vergisi'nin her şeyi berbat etmesinde ıscar ediyorlarsa, bu psişik-başarısızlık işkencesi yerine niye herkes çıkıp kendileri için 500'er pound harcamaya, sonra da satın aldıklarını ailelerine ve arkadaşlarına paketleyip kendilerine geri vermeleri için dağıtmaya zorunlu tutulmasın ki?

09:45. Az önce telefonda annemle konuştum. "Hayatım, sana bu sene hediye almayacağımı söylemek için aradım. Sen de, Jamie de artık Noel Baba diye birinin olmadığını biliyorsunuz ve

295
hepimiz de çok meşgulüz. Birbirimizin varlığının keyfini çıkarmak yeterli olur."

Ama biz Noel Baha'nın yataklarımızın altına hediye torbalan bırakmasına alıştık. Dünya kasvetli ve gri görünüyor. Artık yıl-başları yılbaşına benzemeyecek.

Allahım, en iyisi işe gideyim - ama diskodaki öğlen yemeğinde hiçbir şey içmeyeceğim, Matt'a dostça ve profesyonelce davranacağım, 15:30'a kadar kaldıktan sonra çıkıp Noel ve Yeni Yıl kartlarımı göndereceğim.

02:00. Tabii her şey yolunda - ofisteki yılbaşı partilerinde herkes içer. Çok eğlenceli.

Uyumalıym - giysilerimi çıkarmasam da olur.

20 Aralık Çarşamba

05:30. Allahım. AHâhırn, Neredeyim?

21 Aralık Perşembe

On gündür sürekli akşamdan kalmalık hali yaşıyor ve doğru dürüst, sıcak yemek yemiyorum. Noel savaş gibi. Oxford Sokağı'na gitmek bana öyle zor geliyor ki. Keşke Kızıl Haç ya da Almanlar gelip beni bulsalar. Aa-argh. Saat sabahın 10'u. Yılbaşı alışverişini yapmadım. Yılbaşı kartlarını göndermedim, işe gitmeliyim. Tamam, aralık hayalim boyunca ağızma tek damla içki koymayacağım. Aaargh - telefon çalıyor.

Pöh. Annem arıyor, ama arayan Goebbels olup beni Polon-

2%

ya'yı işgal etmeye zorlamaya çalışsa da fark etmezdi.

"Hayatım, Cuma gecesi kaçta geleceğini öğrenmek için aradım.11

Annem, göz kamaştırıcı bir cesaretle, dokunaklı bir aile içi Noel partisi planladı; babamla birlikte sanki geçen sene hiçbir şey olmamış gibi davranacaklar, "çocuklar için" (yani ben ve otuz yedi yaşındaki Jamie için).

"Anne, sariim bunu tartışmıştık, Cuma günü eve gelmiyorum, eve yılbaşı arifesinde geliyorum. Bu konuda yaptığımız bütün o konuşmaları hatırladın mı? ilkinin Ağustos'ta yapmıştık-" "Aptal olma hayatım. Noel'de bütün hafta sonunu dairende tek başına oturarak geçiremezsin. Ne yiyeceksin?"

Grrr. Bundan nefret ediyorum. Sanki sırf bekârsınız diye evinizin ya da arkadaşlarınızın ya da sorumluluklarınızın olmaması gerekiyor ve diğer herkesin emirlerini yerine getirmemenizin, bütün yılbaşını onlarla geçirmemenizin, ergenlerin yatak odalarında yerde tuhaf pozisyonlarda kıvrılıp uyku tulumlarında uyumaktan mutluluk duymamanızın, bütün gün patates soymamanızın ve isimlerinin sonunda "Amca" sözcüğünü taşıyan sapıklarla, onlar sizin

göğüslerinize rahatça bakarken "kibarca" konuşmamanızın tek sebebi mutlak bir bencillik olabilir.

Öle yandan erkek kardeşim istediği gibi gelip gidebilir ve herkesin saygısını ve minnettarlığını kazanır; bunun tek sebebiyse bir Tai Chi heveslisiyle beraber yaşamaya katlanabiliyor olması. Açıkçası Becca'yla içinde birlikte yaşamaktansa dairemi kundaklamayı tercih ederim. Annemin her şeyi yoluna koyduğu için Mark Darcy'ye şükran duymamasına inanamıyorum. Tam tersine Asla Bahsedilmemesi Gerekenler'in bir parçası haline geldi, tıpkı Büyük Dolandırıcılık gibi, ve sanki Mark Darcy yokmuş gibi davranıyor. Her-
297

kesin parasını geri almak için epey uğraşmış olmalı. Çok iyi, hoş bir insan. Benim için fazla iyi olduğu açık.

Allahım. Yatağa çarşaf sermeliyim. Rahatsız edici, iri düğmeli kilimin üstünde uyumak iğrenç. Çarşafklar nerede peki? Yiyecek bir şeyler olsaydı keşke.

22 Aralık Cuma

Noel neredeyse geldi ve Daniel konusunda duygusal olduğumu fark ediyorum. Ondan Noel kartı almadığıma inanamıyorum (aslında ben de henüz kimseye kart gönderemedim ya). Yıl boyunca böyle yakın olup sonra birden bağlantıyı tamamen kesmemiz tuhaf geliyor. Çok üzücü. Belki Daniel'm beklenmedik bir şekilde Ortodoks Yahudi olduğu ortaya çıkar. Belki Mark Darcy yarın Noel'i kutlamak için beni arar.

23 Aralık Cumartesi

Alkol 12, sigara 38, kalori 2976, herkesin eğlendiği bu vakitte beni düşünen dost/ar ve sevenler 0.

18:00. Kutlamayı Prens Diana gibi bir Evde Tek Başına yapmaya karar verdiğime çok memnunum.

18:05. Herkes nerede acaba? Herhalde hepsi de erkek arkadaşlarıyla birlikte ya da evlerine, ailelerine gitmişlerdir. Her neyse, işleri halletmek için bir fırsat... veya belki de kendi aileleri vardır. Bebekler. Noel ağacına heyecanla bakan, pembe yanaklı, pijamalı minik, yumuşacık bebekler. Veya belki de benim dışım-

298

da herkesin bulunduğu büyük bir partidedirler. Her neyse. Yapacak bir sürü iş var. 18:15. Her neyse. Saklambaç^ sadece bir saat kaldı.

18:45. Allahım, öyle yalnızım ki. Jude bile unuttu beni. Bütün hafta Alçak Richard'a ne alacağını bilemediğinden panik içinde beni arayıp durdu. Fazla pahalı bir şey olmamalı: Fazla ciddileşmeyi veya Richard'ı erkeksileştirmeyi düşünüyor (bence çok iyi fikir); Alçak Richard'a son kız arkadaşı Alçak Jilly'yi anımsatacak şeyler de giymemeli (onunla tekrar birleşmek istemiyor, ama Jude'a âşık olmak zorunda kalmamak için hâlâ ona aşıkmiş gibi yapıyor - sürüngen). En son fikir viskiydi, ama ucuz ya da anlamsız görünmesin diye başka bir küçük armağanla birleştirelmi - muhtemelen mandalinalarla ve bozuk para şeklindeki çikolatalarla; bu Jude'un çorap alma fikrini iğrenç ölçüde tiksiniç ya da postmodernliği içinde korkutucu derecede zekice bulup bulmamasına bağlı.

19:00. Acil durum: Jude telefonda açılıyor. Buraya gelecek. Alçak Richard Alçak Jilly'ye geri dönmüş. Jude bunun armağanın suçu olduğunu düşünüyor. Allaha şükür ki evde kalmışım. Noel'de sözde Herodların, mesela Alçak Richard'ın zulmettiği insanlara yardım edecek Bebek isa'nın aracısı olduğum açıkça görülüyor. Jude 7.30'da burada olarak.

19:15. Kahretsin. Tom arayıp geleceğini söylerken Saklambacın başını kaçırdım. Jerome geri kabul etlikten sonra ona tekrar tekmeyi vurmuş ve Kediler*'deki koronun bir üyesi olan eski erkek arkadaşına geri dönmüş.

' Cats, İngiltere'de çok ünlü bir müzikal. Ç.N.

299

*

19:17. Simon geliyor. Kız arkadaşı kocasına geri dönmüş. Allaha şükür ki terk edilmiş arkadaşlarımı ağırlamak için evde kalmışım. Ama ben böyle biriyim: Diğerlerini sevmekten hoşlanırım.

20:00. Heyyo! Bir Noel mucizesi. Az önce Daniel aradı. "Jo-nesh" diye peltek peltek konuşuyordu. "Seni seviyorum Jonesh. Kohkuñç bi hata yaptım. Plastikten yapılmış aptal Suki.

Göğüsleri hep kuzeyi gösteriyor. Seni seviyorum Jonesh. Eleğine bakmak için geliyorum." Daniel. Muhteşem, dağınık, seksi, heyecan verici, korkunç komik Daniel. Gece yansı. Pöh. Hiçbiri gelmedi. Alçak Richard fikrini değiştirip Jude'a geri döndü, Jerome'la Simon'ın kız arkadaşı da. Bu. yalnızca herkesi eski sevgilileri konusunda kararsızlığa düşüren aşırı duygusal bir Eski-Yılbaşlar-Ruhu'ydu. Ve Daniel! 10'da aradı. "Dinle Bridge. Cumartesi geceleri hep maç izlediğimi bilirsin. Yarın futbol maçından önce uğrasam?" Heyecan verici mi? Çılgın mı? Korkunç komik mi? Hıh.

01:00. Yapayalnızım. Bu sene lam bir başarısızlıktı.

05:00. Ah, lanet olsun, boşver. Belki Noel bu kadar berbat geçmez. Belki annemle babam sabah dut gibi sarhoş, otuz iki dişlerini sergileyerek, utangaçça el ele tutuşarak çıkagelip "Çocuklar, size bir şey söyleyeceğiz," derler ve ben yemin tazeleme törenlerinde nedimelik yapabilirim.

24 Aralık Pazar: Noel Arifesi

59 kg., alkol 1 bardak kırmızı seri, sigara 2 (ama camın önünde iç-300 ligimden tatsız), kalori 1 milyon (herhalde), sıcak eğlence düşünceleri 0.

Gece yansı. Neyin gerçek olup olmadığı konusunda çok kafam karışık. Yatağımın şimdi armağanlarla dolu olan ucunda bir yaşlık kılıfı var; annem yatma vaklinde "Bakalım Noel Baba gelecek mi?" diye şakıyarak bıraktı. Ayrılan ve boşanmayı planlayan annemle babam aynı yatakta yalıyorlar. Dört yıldır birlikte yaşayan ağabeyimle kız arkadaşıysa tam tersine ayrı yataklarda yatıyorlar. Bütün bunların sebebi belirsiz; belki a) deli, b) henüz buraya gelmemiş olan büyükannem altüst olmasın diyedir. Beni gerçek dünyaya bağlayan tek şey Noel Arifesi'ni küçük düşürücü bir şekilde yalnız başıma, tek kişilik bir yatakla geçiriyor olmam. Belki babam şu anda annemin üslüne çıkmaya çalışıyordun lyy, lyy. Hayır, hayır. Niye beynim böyle bir şey düşündü ki?

25 Aralık Pazar

59.400 kg. (Oh Tanrım, Noel pudıngleri ve tatlıları yüzünden Noel Baba'ya döndüm), alkol 2 (mutlak zafer), sigara 3 (bu da), kalori 2657 (neredeyse tamamen çocuk oyuncağı), tamamen çılgınca Noel armağanları 12, herhangi bir anlam ifade eden Noel armağanları 0, bakireyken doğum yapmanın anlamı üzerine felsefi düşünceler 0, bakire kaldığım yılların sayısı, hımmm. Saçımın sigara kokmadığını umarak, sendeleyerek aşağı indiğimde annemle Una dalların ucuna haçlar asarken siyasal konuşuyorlardı.

"Oh evel, onun, adı her neyse, çok iyi olduğunu düşünüyorum."

301

"Evet, gerçekten iyi, yani, o maddeyi, neyle ilgiliyse, geçirmeyi başardı, oysa kimse bunu yapabileceğini sanmıyordu, değil mi?"

"Ah, ama dikkatli olmak lazım, yoksa madencilerin başındaki, adı neydi, işte onun gibi bir adam gelip başımıza bela olabilirdi. Anlıyor musun? Alabalık buğulaması bana dokunuyor, özellikle de kestane şekerini fazla kaçırınca. Oh, selam hayatım," dedi annem beni fark edince.

"Şimdi, Noel için ne giyeceksin?"

"Bunu," diye mırıldandım asık suratla.

"Ah, aptal olma Bridget, Noel'de bunu giyemezsin. Şimdi, üstünü değiştirmeden önce salona gelip Una Hala'nla Geoffrey Am-ca'na merhaba diyecek misin?" dedi, "Dediğimi yap yoksa canına okurum" anlamına gelen o özellikle canlı, her-şey-süper-de-ğil-mi sesiyle.

"Celsene Bridget! Aşk hayatın nasıl!" diye takıldı Geoffrey, bana yine özel bir şekilde sarıldıktan sonra pespembe kesilip pantolonunu düzelterek.

"iyi."

"Hâlâ bir erkeğin yok mu. Tanrım! Ne yapacağız seninle!"

"Şu bir çikolatalı bisküvit mi?" dedi Büyükanne, bana dik dik bakarak.

"Ayağa kalk ve dik dur hayatım," diye tısladı annem.

Allahım, n'olur bana yardım et. Eve gitmek istiyorum. Kendi hayatımı geri istiyorum. Kendimi herkesi rahatsız eden genç bir oğlan çocuğu gibi hissediyorum.

"Eee, bebekler hakkında ne yapmayı düşünüyorsun Bridget?" dedi Una.

"Oh, bakın, bir penis," dedi büyükannem, devasa bir Smarti-es lübünü tutarak.

"Üstümü değiştirip geliyorum!" dedim anneme gülümseyerek, koşarak üsl kata çıktım, pencereyi açtım ve bir Silk Çul

302

yaktım. Sonra Jamie'nin kafasının bir alttaki katın penceresinden çıktığını fark ettim; o da sigara içiyordu, iki dakika sonra banyonun penceresi açıldı ve kumral, bakımlı sağı bir kafa belirip bir sigara yaktı. Lanet olası annemdi.

00:30. Hediye değiş tokuşu bir kâbustu. Kötü armağanları hep aşırı iyi karşılayıp küçük haz çığlıkları atıyorum, bu yüzden her sene daha kötü hediyeler alıyorum. Böylece Rebecca -ben yayın dünyasında çalışırken bana giderek kötüleşen bir dizi kitap şeklinde giysi fırçası, ayakkabı çekeceği ve saç takısı almıştı- bu sene bir mıknatıslı buzdolabı süsü armağan etti. Hiçbir ev işini aletsiz yapmayan Una bana mutfaktaki farklı kavanoz ya da şişe kapaklarına uyan bir dizi açacak armağan etti. Bana yaşamımı kendisinininkine daha çok benzetmek için armağanlar veren an-nemse minik bir tava verdi. "Tek yapman gereken sebzeleri atmadan etin kahverengileşmesini beklemek." (Bazı sabahlar kusmadan bir bardağa su koymanın ne kadar zor olduğundan haberi var mı?)

"Oh bakın. Bu bir penis* değil, bir bisküvit," dedi büyükannem.

"Bence bu sosun elekten geçirilmesi gerek Pam," diye seslendi Una, elinde bir tavayla mutfaktan çıkarak.

Yo hayır. Bu olmasın. Lütfen bu olmasın.

"Bence gerek yok hayatım," dedi annem sıkılı dişlerinin arasından, cinayet işfeyecekmişçesine tıslayarak. "Karıştırmayı denedin mi?"

"Bana efendilik taslama Pam," dedi Una tehlikeli bir şekilde sırtarak. Dövüşçüler gibi birbirlerinin etrafında dolandılar. Bu sos konusunda her sene yaşanır. Neyse ki dikkatlerini dağıtan bir şey oldu: Camlardan içeri biri büyük bir şangırtı ve çığlıkla daldı. Julio.

303

Herkes donup kaldı ve Una bir çığlık attı..

Traşsızdı ve elinde bir seri şişesi vardı. Sendeleyerek babama doğru gitti ve dikeldi.

"Kadınımınla yatıyormuşsun."

"Ah," diye yanıtladı babam. "Mutlu yıllar, şey... Sana bir seri verebilir miyim - ah, sende zaten var. Çok iyi. Elma tartı ister misin?"

"Kadınımınla," dedi Julio, tehlikeli bir edayla, "yatıyormuşsun."

"Ah, öyle tipik bir Latin ki, hahaha," dedi annem, diğer herkes dehşetle bakarken cilveli cilveli. Julio'yla her karşılaşmamda tertemiz ve saçları inanılmaz bakımlı ve elinde bir beyefendi çantası taşıyor olurdu. Şimdiyse vahşi, sarhoş, bakımsız ve, açıkçası, tam vurduğum tiplerdendi. Annemin utanmaktan çok tahrik olmuş görünmesine şaşmamalıydı.

"Julio, seni yaramaz şey," diye cıvıladı annem. Aman Alla-hım. Hâlâ ona âşıktı.

"Sen onunla," dedi Julio, "yatıyorsun." Çin halısına tükürdü ve üst katta çıktı, annem de peşinden giderken dönüp bize bakıp titrek bir sesle "Babanı sakinleştirip herkesi oturtur musuo lütfen?" dedi. • Kimse kimildamadı.

"Tamam millet," dedi babam gergin, ciddi, erkeksi bir sesle tO' nuyla. "Üst katta Pam'i rehin tutan tehlikeli bir canı var."

"Oh, Pam bundan rahatsız olmuşa benzemiyordu, bana sorarsan," dedi büyükannem, ender ve son derece vakitsiz bir zihin açıklığıyla. "Oh bakın, dalyaların arasında bir bisküvit var."

Pencereden baktım ve neredeyse yerimden sıçıyordum. Mark Darcy bir delikanlının çevikliğiyle çimenliği geçip pencereye doğru, ilerliyordu. Terliydi, saçı başı darmadağındı, gömleğinin düğmeleri açıktı. Din-don!

304

"Herkes sanki her şey normalmiş gibi sessiz ve sakin olsun," dedi usulca. Hepimiz öyle sersemlemiştik ve o, o kadar etkileyici bir şekilde otoriterdi ki, hipnotize edilmiş zombiler gibi söylediğini yapmaya başladık. .

"Mark," diye fısıldadım, yanından elimde sosla geçerken. "Neler söylüyorsun? Normal diye bir şey yok."

"Julio'nun saldırgan olduğundan emin değilim. Polis dışarıda. Anneni aşağı inip onu yukarıda bırakmaya ikna edebilirsek çıkıp onu yakalayabilirler."

"Tamam. Bu işi bana bırak," dedim ve merdivene doğru ilerledim.

"Anne!" diye seslendim. "Masa örtülerini bulamıyorum."

Herkes nefesini tuttu. Yanıt gelmedi.

"Tekrar dene," dedi Mark, bana takdirle bakarak.

"Una'ya sosu mutfığa geri götürmesini söyle," diye tısladım. Mark söylediğimi yaptı, sonra da başparmağını kaldırdıp işaret verdi. Ben de aynı şekilde karşılık verip boğazımı temizledim.

"Anne?" diye merdivenden yukarı seslendim yine. "Eleğin nerede olduğunu biliyor musun? Una sos konusunda biraz endişele- . niyor."

On saniye sonra paldır küldür ayak sesleri duyuldu ve annem kıpkırmızı bir yüzle içeri daldı.

"Masa örtüleri duvardaki masa örtüsü dolabında, sersem şey. Şimdi. Una bu sosa ne yaptı böyle? Tanrım!" Magimix'i kullanmamız gerekecek!"

O konuşurken yukarıdaki merdivenlerden koşuşma sesleri geldi ve tepemizde bir yaygara koptu.

"Julio!" diye haykırdı annem ve kapıya doğru koşmaya başladı.

Polis merkezinden tanıdığım dedektif salonun kapısında durmaktaydı. "Tamam, herkes sakin olsun. Her şey kontrol al-

305

tında," dedi.

Julio genç bir polise kelepçelenmiş olarak koridorda belirdi ve dedektifin arkasından ön kapıdan çıkarıldı.

Annemin kendini toplamasını, 'sağa sola bakıp durumu değerlendirmesini izledim.

"Neyse ki Julio'yu sakinleştirmeyi başardım," dedi neşeyle, bir sessizlikten sonra. "Ne zor işti! Sen iyi misin babacık?"

"Üstünü -annecik- ters giymişsin," dedi babam.

Bu korkunç sahneye sanki tüm dünyam kulaklarımın etrafında yıküyormuşçasına baktım. Sonra kolumda güçlü bir el hissettim.

"Gel," dedi Mark Darcy.

"Ne?" dedim.

"'Ne?' deme Bridget, 'efendim* de," diye tısladı annem.

"Bayan Jones," dedi Mark kararlılıkla, "Bridget'i bebek isa'nın doğum gününün kalanım kutlamak üzere götürüyorum."

Derin bir soluk alıp Mark Darcy'nin uzattığı eli kavradım.

"Herkese iyi yıllar," dedim şirin bir gülümsemeyle. "Hepinizi Yeni Yıl Hindi Ziyafeti'nde görmeyi bekliyorum."

işte daha sonra olanlar:

Mark Darcy beni şampanya ve geç bir Noel yemeği için Hint-lesham Hall'e götürdü; yemek çok iyiydi. Yaşamımda ilk kez taraf tutmak zorunda kalmadan yılbaşı hindisinin üstüne sos dökme özgürlüğünü tatmak özellikle hoşuma gitti. Annemsiz ve Una'sız geçen yılbaşı tuhaf ve harika bir şeydi. Mark Darcy ile konuşmak beklemediğim kadar kolay oldu, özellikle de incelenecek bir Neşeli Julio Polis Kuşatması Sahnesi varken.

Mark'ın son bir aydır tatlı bir özel dedektif tarzında Portekiz'de epey zaman geçirdiğini öğrendim. Bana Julio'nun izini Funchal'a kadar sürüp fonların nerede olduğu hakkında epey

306

bilgi topladığını, ama Julio'yu kandırarak ya da tehditle hiçbir şeyi geri vermeye ikna

edemediğini söyledi.

"Ama bence şimdi verecek," -dedi sırtarak. Mark Darcy gerçekten çok tatlı, acayip zeki olması da cabası.

"Nasıl oldu da İngiltere'ye geri döndü?"

"En zayıf noktasını keşfettim."

"Ne?"

"'Ne' deme Bridget, 'efendim' de," dedi ve kıkırdadım. "Annen dünyanın en çekilmez kadını olsa bile Julio'nun onu sevdiğini fark ettim. Onu gerçekten seviyor."

Kahrolası annem, diye düşündüm. Böyle karşı konulmaz bir seks tanrıçası olmayı nasıl başarıyor? Belki de şu Beni Baştan Ya-rat'a gitsem hiç de fena olmayacak.

"Peki ne yaptın?" diye sordum, "Ya ben? Niye kimse beni sevmiyor?" diye haykırmamak için ellerimin üstüne oturarak.

"Ona yalnızca annenin yılbaşını babanla geçireceğini ve korkarım aynı yatakta yatacaklarını söyledim. Bu planlan, şey, bozmaya çalışacak kadar deli ve aptal olduğunu hissediyordum."

"Nereden bildin?"

"Bir his. Bu mesleği yapanlarda güçlüdür." Allahım, öyle etkileyici ki.

"Ama işini gücünü bırakıp bunlarla uğraşman... çok iyisin. Niye zahmet ettin?"

"Bridget," dedi. "Sebebi çok açık değil mi?"

Ah Allahım.

Üst kata çıktığımızda bir süit kiralamış olduğu anlaşıldı. Harikaydı, çok züppece ve eğlenceliydi ve konuklar için konulmuş her şeyden faydalandık, şampanya içmeyi sürdürdük ve o beni ne kadar sevdiğini anlatıp durdu: Dürüst olmak gerekirse Dani-el'in hep söyleyip durduğu şeylerdi bunlar.

"Beni yılbaşından önce niye aramadın öyleyse?" diye sordum
307

şüpheyle. "Sana iki mesaj bıraktım."

"Bu işi halletmeden seninle konuşmak istemedim. Hem benden pek hoşlandığını da düşünmüyordum."

"Ne?"

"Şey, bilirsin. Beni saçını kuruttuğun için etkin. Ve seninle tanıştığımızda üstümde o aptal kolsuz baklava desenli kazak ve teyzemin verdiği tüylü çoraplar vardı ve sersemim teki gibi davrandım. Benim korkutucu ölçüde katı olduğumu düşündüğünü düşündüm."

"Şey, evet, biraz öyle düşündüm," dedim. "Ama..."

"Ama ne?,"

"Ama efendim demek istedin herhalde?"

O zaman şampanya kadehini elimden aldı, beni öptü ve "Doğru Bridget Jones, şimdi sana bir pardon vereceğim," dedikten sonra beni kucağına alıp yatak odasına taşıdı (dört kişilik bir yatağı vardı!) ve bana öyle şeyler yaptı ki, artık ne zaman baklava desenli, V yakalı bir kazak görsem hemen utançtan kıpkırmızı kesileceğim.

26 Aralık Sah

04:00. Sonunda erkekler konusunda mutluluğu yakalamamanın sırrını buldum ve bunu bir kanun kaçağının partnerinin, zinacı-mn ve G-listesine girmiş bir ünlünün sözleriyle ifade etmek zorunda kalmak bende büyük bir esef, öfke ve ezici bir yehilmiş-lik duygusu uyandırıyor:

"'Ne' deme, 'efendim' de hayatım ve annenin sözünü dinle."

308

Ocak-Aralık

Özet

Alkol 3836 (kötü) Sigara 5277

Kalori 11.090.265 (iğrenç)

Yağ birimleri 3457 (tam olarak) (her bakımdan korkunç bir fikir) Alınan kilo 32.5 kg. Verilen kilo 33.3 kg. (mükemmel) • Bilinen sayısal !oto numaralan 42 (ç.i.) Bilinemeyen sayısal loto numaralan 387 Satın alınan toplam kazı-kazan 98 Toplam kazı-kazan kazancı 110 pound Toplam kazı-kazan karı 12 pound (Eveeeeet/ Eveeeeet! Hem hay ir sahibi bir kadın olarak değerli amaçları desteklerken hem de sistemi yendim)

1471 telefon araması (epey fazla) Sevgililer günü kartları I (ç.i.) Noel ve Yeni Yıl kartları 33

(ç.i.) Aksamdan kalma olmadığım günler 114 (ç.i.) Erkek arkadaşlar 2 (ama bir tanesiyle şimdilik yalnız altı gündür beraberim) Hoş erkek arkadaşlar I

Uygulanan yeni yıl kararları I (ç.i.)

(

Kusursuz bir ilerleme kaydedilmiş bir yıl.

BRIDGET JONES'UN GÜNLÜĞÜ

"Bridget Jones'un Günlüğü" bekâr bir kızın optimist ama çelişkilerle dolu kişiliğini güçlendirme çabasının eğlenceli hikâyesini anlatıyor. Otuzlu yaşlar sendromunu yaşayan Bridget; bekârlığın keyfini doyuya yaşamak isterken bir taraftan da yaşlanıp yalnız ölmekten korkmakta. Feminizme gönül vermiş arkadaşları Jude. Shazzer ve 'yumuşak' Tom'la birlikte hayatı şenlenen. Kendini Beğenmiş Evlilerin akşam yemeklerinde aşağılanan, ailesinin zengfn, boşanmış ve baklava dilimi desenli bir süveteriyle başgöz edilme çabalarından çıldırmak üzere

olan Bridget elli dört kiloya indiğinde, sigarayı bırakmayı ve irade gücünü kullanmayı başardığında tüm problemlerinin çözüleceğine inanır...

"Helen Fielding yaşayan en neşeli yazarlardan ve Bridget Jones bir komedi dehasının ürünü..."
-Nick Hornby

"Bridget Jones'un Günlüğü'nün anlattıkları öylesine evrensel ve (korkutucu bir biçimde) tamdık k1 okuyanlar ortak tatlarla kıkırdayacaklar ve 1ç çekecekler."

"Bridget Jones'un Günlüğü, Fielding'i dünyada binlerce milyonlarca kadının en 1y1 dostu"
-The Hew York Times

Helen Fielding

Bridget Jones'un Günlüğü II

Bridget Jones'un Günlüğü Mantığın Sınırı

ROMAN

İngiltere'nin kuzeyinde bir sanayi kasabasında doğdu, Oxford Üniver-sitesi'nde eğitimini tamamladı. 1979'da Oxford'dan mezun oldu ve BBC'de çalışmaya başladı. İlk romanı Picador Yayınevi tarafından 1994'te Cause Celeb adıyla yayımlandı. 10 yıllık televizyonculuğun ardından The Independent gazetesinde günlük yazıları yayımladı, daha sonra bu yazılar Bridget Jones'un Günlüğü romanını oluşturdu. Bridget Jones'un Günlüğü İngiltere'de en çok satanlar listesinde birinci sırayı aldı. Helen Fielding 1999'da Bridget Jones'un Günlüğü'nün devamı olan Bridget Jones: The Edge of Reason'u yayınladı. Helen Fielding şu anda Londra'da yaşıyor ve birçok gazetede yazıları yayımlanıyor.

Kitabın Özgün Adı: Bridget Jones: The Edge of Reason

Yeni Seri: 247 Dünya Edebiyatı: 46

© Helen Fielding, 1999

Akçalı Ajans aracılığıyla, Türkçedeki tüm yayın hakları GENDAS A.Ş., İstanbul 2000

Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Birinci Baskı: Ekim 2000

ISBN 975-308-274-6

Kapak, İç Baskı ve Cilt Kaya Matbaacılık (0212-656 62 20)

GENDAS A.Ş.

Çatalçeşme Sk. No: 19 Cağaloğlu-İstanbul

Tel: (0212) 512 33 86 - 512 94 67 (Pbx) Faks: 520 82 12

e-posta: gendas@ixir.com

Helen Fielding

BRIDGET JONES: MANTIĞIN SINIRI

İngilizceden Çeviren: Dost Körpe

Teşekkür

Gillon Aitken'a, Sunetra Atkinson'a, Peter Bennet-Jones'a, Frankie Bridgewood'a, Richard Coles'a, Richard Curtis'e,

Scarlett Curtis'e, Pam Dorman'a, Ursula Doyle'a,

Breene Farrington'a, Nellie Fielding'e, Fielding ailesine,

First Circle Film Şirketine, Andrew Forbes'a, Colin Firth'e,

Paula Fletcher'a, Henrietta Perkins'e, Tracey MacLeod'a,

Sharon Maguire'a, Tina Jenkins'e, Sara Jones'a,

Emma Parry'ye, Harry Ritchie'ye, Sarah Sands'e, Tom Shone'a,

Peter Straus'a, Russ Warner'a, Working Tüle Film Şirketine

verdikleri ilham, fikirler ve destek için teşekkür ediyorum.

Ve Kevin Curran'a ayrıca teşekkürler. Araştırmalar Sara Jones tarafından yapılmıştır.

Diğer Bridgetlere

Tarayan: Yaşar Mutlu

www.yasarmutlu.com

yasarmutlu@yasarmutlu.com

İÇİNDEKİLER

Sonsuza Dek Mutlu.....11

Başiboş Denizaneleri.....35

Felakeet.....	71
İkna.....	113
Bay Darcy, Bay Darcy.....	139
İtalyan İşi.....	161
Değişken Ruh Halli Bekârlar.....	179
Oh Bebeğim	199
Sosyal Cehennem	229
Mars'la Venüs Çöp Tenekesinde	255
Tayland Hazır Yemekleri.....	281
Tuhaf Zamanlar.....	321
Öğğ!	349
İyi Günde Kötü Günde?.....	375
Noel'de Fazla İçince	391

Sonsuza Dek Mutlu

27 Ocak Pazartesi

58,600 kg. (tamamen yağlıyım), erkek arkadaşlar 1 (yaşasın!), sevişme 3 (yaşasın!), kalori 2,100, sevişmeler sırasında harcanan kalori 600, böylece toplam kalori 1,500 (örnek alması).

07:15. Yaşasın! Yalnızlık yıllan sona erdi. Dört hafta beş gündür yetişkin bir erkekle işlevsel bir ilişki içindeyim ve böylece eskiden korktuğum gibi aşksız yaşamaya mahkûm edilmiş olmadığım kanıtlanıyor. Kendimi Jemima Goldsmith ya da onun gibi biriymişim gibi hissediyorum, hani yeni evlenmiştir ve herkes onu İmran Han'la yatakta sanırken o neşe saçarak bir kanser hastanesinin açılışını yapmaktadır. Ooh. Mark Darcy şimdi kımıldadı. Belki uyanıp benimle fikirlerim hakkında konuşur.

07:30. Mark Darcy daha uyanmadı. Biliyorum, kalkıp ona sosis-li, mantarlı nefis bir omlet veya Benedikt ya da Floransa tarzı yumurtalı muhteşem bir kahvaltı hazırlayacağım.

07:31. Tabii Benedikt ya da Floransa tarzı yumurtanın ne olduğuna bağlı bu.

13

07:32. Mantar da, sosis de kalmamış. 07:33. Yumurta da kalmamış. 07:34. Aslında süt de kalmamış.

07:35. Hâlâ uyanmadı. Mımmm. Ne şeker şey. Şu uyuyuşuna bir bakın hele. Ç. seksi geniş omuzlar ve kıllı bir göğüs. Seks objesi filan değil tabii. Ben onun beyniyle ilgileniyorum. Mımmm.

07:37. Hâlâ uyanmadı. Ses çıkarmamalıyım, ama belki düşünce dalgalarıyla gizlice uyandırabilirim.

07:40. Belki gidip...AAAYYY!

07:50. Mark Darcy yatakta doğrulup, "Bridget, lütfen. Uyurken bana bakmayı keser misin? Git yapacak bir şeyler bul," diye bağırdı.

08:45. Coins Cafe'de kapuçino ve sigara içip ay çöreği yerken. Rahatça sigara içebilmek ve çok nazik davranmak zorunda olmamak çok rahatlatıcı. Aslında evde bir erkek bulunması ç. karmaşık bir şey, çünkü o da işe geç kalabileceğinden ya da acilen işemesi gerekebileceğinden vs. banyoda yeterince zaman geçiremiyor, rahatça duş alamıyorsunuz; ayrıca Mark Darcy'nin geceleri külodunu katlaması da rahatsız edici, şimdi elbiselerimi yere atırmekten utanıyorum. Ayrıca bu gece tekrar gelecek, bu yüzden işten önce ya da sonra süpermarkete gitmem şart. Aslında şart değil, ama korkunç gerçek şu ki istiyorum, Sharon'a itiraf edemesem de tuhaf ve muhtemelen genetik bir kodlandırılma yüzünden.

14

08:50. Miram. Mark Darcy nasıl bir baba olur acaba (kendi çocuklarına karşı yani. Bana karşı değil. Bu gerçekten Oedipus tarzı hastalıklı bir şey olur)

08:55. Her neyse, saplantılara kapılmamalı ya da fantezi kurmamalıyım.

09:00. Acaba Una ve Geoffrey Alconbury partiler için çimenliklerine büyük bir çadır kurmamıza izin - Aaa! Annem üstünde plili bir etek ve parlak altın düğmeli elma yeşili bir spor ceketle oturduğum kafeye dalıverdi, tıpkı Avam Ka-marası'na girip sümüksü sıvılar püskürterek istifini bozmadan en ön sıraya oturan bir uzaylı gibi.

"Merhaba hayatım," dedi titrek bir sesle. "Debenhams'a gidiyordum, senin de kahvaltını hep burada yaptığını biliyorum. Bir uğrayıp sana cilt rengine uygun tonlara ne zaman bakmak istersin diye bir sorayım dedim. Ooh bir bardak kahveye hayır demem doğrusu. Sütü ısıtırlar mı dersin?"

"Anne, bana makyaj yapmayı öğretmeni istemiyorum," diye mırıldandım; kıpkırmızı kesilmiştim, herkes bize bakıyordu ve asık suratlı, aceleci bir garson kadın yanımda bitiverdi. "Oh, bu kadar aksi olma hayatım. Görünüşünle bir mesaj vermen gerek! Bütün gün oturup çikolata ve bulamaç yiyemezsin. Oh, merhaba hayatım."

Annem o ağır, sevecen "Haydi personelle iyi geçinmeye çalışıp sebepsizce kafedeki en sevilen insan olalım," ses tonuna geçti.

"Şimdi. Bir. Bakalım. Hele. Sanırım ben bir kahve alacağım. Bu sabah Grafton Underwood'da eşim Colin'le öyle çok çay içtim ki çaydan bıktım. Şey, biraz süt ısıtabilir misiniz? Kahveyi soğuk sütle içemem de. Hazımsızlık yapıyor. Ve kızım Bridget de bir ..."

15

Hırrr. Anne babalar niye bunu yapar. Niye? Umutsuz insanların dikkat ve önemsenme için umutsuzca yakarışları mı bu; yoksa kentli neslimizin birbirimize karşı açık ve dostane olamayacak kadar meşgul ve şüpheli olmasından mı kaynaklanıyor? Hatırlıyorum da, Londra'ya ilk geldiğimde herkese gülümserdim, ta ki tüp asansördeki bir adam, ceketimin arkasına mastürbasyon yapana dek.

"Ekspresso? Filtre? Lattel Bardak mı fincan mı?" diye pay-larcasına sordu garson kadın, yanındaki masadaki tabakları toplayıp bir yandan da bana, sanki annem benim suçummuş gibi ters ters bakarak.

"Fincanda bir latte," diye özür dilercesine fısıldadım.

"Ne suratsız kız, İngilizce bilmiyor mu?" dedi annem öfkeyle, garson kadının uzaklaşan sırtına bakarken. "Burası yaşamak için tuhaf bir yer, değil mi? Sabahlan ne servis yapacaklarını bilmiyorlar mı?"

Bakışlarını takip edip yan masada oturan şık kızlara baktım. Biri laptopunu kullanıyordu ve üstünde Timberlandler, bir jüpon, Rastafarian bağcıklı bir yün bone vardı, diğeriye sivri ökçeli Pra-dalar, yürüyüş çorapları, sörf şortu, yere kadar uzanan lama derisinden bir palto ve uzun kulaklı, yün bir Bhutanese çobanı şapkası giymişti ve cep telefonu ile bağıra bağıra konuşmaktaydı. "Yani, beni tekrar esrar içerken yakalarsa daireyi elimden alacağını söyledi. Ben de 'Siktir git baba' dedim" - bu arada altı yaşındaki çocuğu sefil bir halde patates kızartması yiyordu-.

"Bu kız o dille kendi kendine mi konuşuyor?" dedi annem. "Tuhaf bir dünyada yaşıyorsun, değil mi? Normal insanların arasında yaşasan daha iyi olmaz mı?"

"Onlar normal insanlar," dedim öfkeyle, başımla caddeyi işaret ederek... Ama ne yazık ki tam o anda kahverengi harmanisiy-le bir rahibe, içinde iki bebek bulunan bir çocuk arabasını iterek geçmekteydi.

16

"İşte bu yüzden kafan karışıyor," dedi. "Kafamın karıştığı filan yok."

"Evet var," dedi. "Her neyse. Mark'la işler nasıl gidiyor?" "Harika," dedim dalgın dalgın, bunun üzerine bana dik dik baktı.

"Onunla o işi yapmayacağını değil mi? Seninle evlenmez, biliyorsun."

Grr. Grrr. On sekiz aydır bana dayatmaya çalıştığı adamla çıkmaya başlar başlamaz ("Malcolm'la Elaine'in oğlu hayatım, boşanmış, korkunç bir yalnızlık içinde ve zengin") kendimi orduda bir engelli koşu yarışmasına katılmış ve duvarları, ağları aşarak eve üstünde ok resmi bulunan büyük bir gümüş kupa getirmeye çalışıyor gibi hissediyorum.

"Daha sonra ne derler bilirsin," diye devam etti. "Oh, kolay parçaydı. Demek istediğim, Merle Robertshavv Percival'la çıkmaya başlayınca annesi, 'O şeyi sadece işlemek için kullandığından emin ol,' dedi."

"Anne!!!" diye itiraz ettim. Yani onun bunu söylemesi biraz tuhaf kaçtı. Daha altı ay önce bir beyefendinin el çantasını taşıyan Portekizli bir tur operatörüyle kaçmıştı.

"Oh, sana söyledim mi," diye araya girdi, konuyu ustaca değiştirerek, "Una'yla Kenya'ya gidiyoruz."

"Ne!" diye haykırdım.

"Kenya'ya gidiyoruz! Bir düşünsene hayatım! Afrika'nın en karanlık köşesine!"

Zihnim bir meyve sıkacağı gibi dönüp durmaya, olası açıklamalar aramaya başladı: Annem misyoner mi olmaya karar vermişti? Annem yine Out of Africa'nın* video kasedini mi kirala-

* Out of Africa: Afrika'nın Dışında.

17

mıştı? Annem birden Born Free'ı* anımsayıp aslan beslemeye

mi karar vermişti?

"Evet hayatım. Safariye çıkıp Masai kabilesindekilerle tanışmak, sonra da kumsallı bir otelde kalmak istiyoruz!"

Yaşlı Alman kadınların kumsalda yerli gençlerle seks yaptığı sahneler kafamda canlanınca meyve sıkacağı duruverdi. Anneme dik dik baktım.

"Yine bir haltlar karıştırmaya başlamayacaksın değil mi?" dedim. "Babam Julio'dan sonra kendini daha yeni toparladı."

"Hayatım! Bütün o patırtının niye koptuğunu gerçekten anlayamıyorum! Julio arkadaşım, o kadar - mektup arkadaşım!-Hepimizin arkadaşına ihtiyacı vardır hayatım. Yani en iyi evliliklerde bile sadece tek bir kişi yeterli olmaz: Her yaştan, ırktan, inançtan ve sınıftan arkadaşlar gerekir. İnsanın bilincini sürekli geliştirmesi..."

"Ne zaman gidiyorsunuz?"

"Oh, bilmiyorum hayatım. Bu sadece bir fikir. Her neyse, kaçmalıyım. Hoşçakal!"

Lanet olsun. Saat 9.15. Sabah toplantısına geç kalacağım.

11:00. Ayağa Kalk İngiltere'nin ofisinde. Neyse ki toplantıya sadece iki dakika geç kalmıştım ve saatlerdir binada olup sadece başka bir yerdeki acil bir iş yüzünden geç kaldığım gibi hoş bir izlenim uyandırmak için ceketimi katlayıp bir top şekline getirmeyi başardım. İçeri gayet kendime hâkim bir havayla girdim, ama o iğrenç ofis gündüz vaktindeki kötü TV programlarının kalıntılarıyla doluydu - kıçında bir delik olan şişme bir koyun, Claudia Schiffer'ın Madeleine Albright'ın kafasını taşıdığı bir

* Born Free: Özgür Doğmak.

18

fotoğraf, üstünde "LEZBİYENLER! Dışarı! Dışarı! Dışarı!" yazan koca bir tabela vardı - favorili ve Jarvis Cocker tarzı bir gözlük takmış, iri cüssesi 70'lerin tarzı bir safari takımına iğrenç bir şekilde sıkıştırılmış, karşısında duran yirmi bilmem kaç yaş araştırma grubuna bağırarak Richard Finch'e doğru yürüdüm.

"Bridget, yine geç kaldın!" diye bağırdı, yaklaştığımı fark edince. "Sana ceketleri katlayıp masum görünmeye çalışman için para vermiyorum, sana zamanında gelip ortaya fikirler koyman için para veriyorum."

Gerçekten. Bu saygısızlık giderek insan sabrını aşan bir hal alıyor.

"Evet Bridget!" diye gürlledi. "Yeni İşçi Partisi Kadınları'nı düşünüyorum. Görüntüler ve roller düşünüyorum. Barbara Fol-lett'i stüdyoda istiyorum. Margaret Beckett'a makyaj yapmasını istiyorum. Parlak noktalar. Minik siyah bir elbise. Çoraplar. Margaret'in ayaklı bir seks makinesi gibi görünmesini istiyorum."

Bazen Richard Finch'in benden yapmamı istediği şeylerin saçmalığının sınırı olmuyor. Günün birinde Harriet Harman'la Tessa Jovvelli'yi bir süpermarkette, ben geçen müşterilere hangisinin hangisi olduğunu sorarken beklemeye ya da usta bir avcıyı çıplak bir halde kırlarda, bir grup gözü dönmüş tilkinin önünde koşmaya ikna etmek zorunda kalacağım. Daha iyi bir iş bulmalıyım. Hemşirelik yapsam?

11:03. Masamda. Evet, İşçi Partisi basın bürosunu arasam iyi olur. Mımmm. Kafamda sevişme anıları canlanıp duruyor. Umarım Mark Darcy bu sabah gerçekten rahatsız olmamıştır. Onu işten aramak için çok mu erken acaba?

11:05. Evet. Tıpkı İsteddiğiniz Askı Nasıl Elde Edersiniz'de yazdığı gibi -yoksa Bulduğunuz Aşk Nasıl Elinizde Tutarsınız mı-

19

di?- kadınla erkeğin kaynaşması çok hassas bir şey. Erkek takip etmeli. Onun beni aramasını bekleyeceğim. Belki de gazeteleri okuyup Yeni İşçi Partisi'nin politikası üstüne bilgilensem iyi olur, hani yani Margaret Beckett'la konuşmayı gerçekten başarabilirim diye... Ayy!

11:15. Richard Finch yine bağıyordu. İşçi Partisi Kadınları işinden alınıp tilki avı haberine verildim ve Leicestershire'dan canlı yayın yapmam gerekiyor. Paniğe kapılmamalıyım. Ben kendine güvenen, açık fikirli, duyarlı, gerçek bir kadıyım. Kişilik bilincim dünyevi başarılarımdan değil içimdekilerden kaynaklanıyor. Ben kendine güvenen, açık fikirli... Of Tanrım. Lanet olsun. Yüzme havuzuyla buzdolabı karışımı bir dünyaya çıkmak istemiyorum.

11:17. Aslında bu ç.i. bir röportaj. Büyük sorumluluk - göreceli olarak diyorum yoksa kesinlikle Irak'a füze yollamak ya da bir ameliyat sırasında ana atardamar kapakçığını metal bir aletle sıkıştırmak gibi değil tabii - ama Tilki Katili'ni kameranın önünde sorguya çekmek ve Jeremy Paxman'in İran -ya da Irak- Büyükelçisi'nin karşısında yaptığı gibi bir mesaj vermek fırsatı.

11:20. Haber Gecesi'ne deneme haber yapmam için bile çağırabilirler beni.

11:21. Veya bir dizi kısa özel haber için. Yaşasın! Evet, en iyisi kolları sıvamak... Oh. Telefon.

11:30. Açmayacaktım ama röportaj yapacağım kişi olabileceği geldi aklıma: Sör Hugo Rt Hon. Siloların ve domuz ağıllarının yerleri vs. hakkında bilgili, Boyntonlu Tilki Katili. Bu yüzden

20 telefonu açtım. Magda'ydı.

"Bridget, n'aber! Seni aramamın sebebi, klozete yap! Klozete! Klozete yap!"

Büyük bir gürültü koptu, ardından akan su sesi ve Sırlar tarafından katledilen Müslümanların çığlıklarını andıran bağrış-malar ve arka planda sürekli tekrarlanan "Annem dövecek! Annem dövecek!" cümlesi duyuldu.

"Magda!" diye bağırdım. "Geri dön!"

"Affedersin şekerim," dedi, sonunda geri dönerek. "Seni aramamın sebebi... çükünü içeride tut! Eğer dışarı çıkarırsan ortalık pislenir!"

"Çalışıyorum," dedim yalvarırcasına. "İki dakika içinde Le-icestershire'a doğru yola çıkmam gerek..."

"Güzel, harika, şunu kafana sok ki sen çok romantik, çekici ve önemlisin, bense evde henüz İngilizceyi öğrenmemiş iki kişiyle kısıtlı kaldım. Her neyse, sadece inşaat ustamla konuştuğumu ve yarın gelip raflarını yapacağını söylemek için aramıştım. Seni sıkıcı ev meseleriyle rahatsız ettiğim için özür dilerim. Adı Gary Wilshaw. Hoşçakal."

Onu geri aramaya fırsat bulamadan telefon tekrar çaldı. Arayan Jude'du, koyun melemesine benzer sesler çıkararak hıçkırı-yordu.

"Her şey yolunda Jude, her şey yolunda," dedim, telefonu çenemin altına sıkıştırıp fotoğrafları çantama koymaya çalışırken.

"Alçak Richard yine yaptı yapacağını."

Tanrım. Yılbaşından sonra Shaz'la ben Jude'u eğer Alçak Richard'la Bağlılık Problemi üzerine bir tane daha çılgınca konuşma yaparsa bir akıl hastanesine kapatılmak zorunda kalacağına ikna ettik; böylece o tekrar serbest bırakılana dek yıllarca kısa ayrılıklar yaşayamayacak, ilişki tavsiyeleri alamayacak, sonuçta zaten birlikte yaşayamayacaklardı.

21

Jude kendisine karşı duyduğu sevgiyle muhteşem bir iş başarıp onu terk etti, saçlarını kesti ve şehirdeki ciddi işine deri ceketler ve düşük belli kotlarla gitmeye başladı. Kafaları boş olduğunda Jude'un takımının altında ne olduğunu merak etmiş olan bütün çizgili gömleklili Hugolar, Johnnyler ve Jerrerlar çılgına döndüler ve şimdi onu her gece başka biri arıyor. Ama yine de Alçak Richard konusunda hâlâ üzülüyor.

"Bıraktığı eşyaları topluyor, atmaya hazırlanıyordum ve şu kendine yardım kitabını buldum... ismi... ismi..."

"Sakin ol. Sakin ol. Bana söyleyebilirsin."

"İsmi Genç Kadınlarla Çıkma Yolları: Otuz Beşinden Sonraki Erkekler İçin Bir Rehber."

Tanrım.

"Kendimi korkunç, korkunç hissediyorum..." diyordu, "...O çıkma cehennemini tekrar yaşayamam... Aşılmaz bir deniz... Sonsuza kadar tek başıma yaşayacağım..."

Arkadaşlığın önemiyle Leicestershire'a zamanında gitmenin olanaksızlığı sadece ilk yardım tavsiyesi vermeme, kendi kendisine tutunmasını söylememe yol açtı: Herhalde onu bilerek orada bırakmıştır; hayır, sen öyle değilsin; vs.

"Oh, sağ ol Bridge," dedi Jude, biraz sakinleştikten sonra. "Bu gece görüşelim mi?"

"Şey, Mark geliyor da."

Bir sessizlik oldu.

"Tamam," dedi sakin bir sesle. "Tamam. İyi vakit geçir."

Tanrım, şimdi bir erkek arkadaşım olduğu için kendimi Ju-de'la Sharon'a karşı suçlu, neredeyse çift taraflı çalışan bir gerilla gibi hissediyorum. Jude'la yarın gece buluşmak için anlaştık, Shaz'ı da göreceğiz, bu gece de her şeyi tekrar telefonda konuşacağız, işler yolunda gibi görünüyor. Şimdi bir an önce Mag-da'yı arasam ve kendini sıkıcı hissetmemesini ve iş yaşamının

22

çekicilikten ne kadar uzak olduğunu fark etmesini sağlasam iyi olur.

"Sağ ol Bridge," dedi Magda, biraz konuştuğundan sonra. "Bebekten sonra kendimi gerçekten çok kötü ve yalnız hissetmeye başladım. Jeremy yarın gece yine çalışıyor. Bir uğramak istemez miydin?"

"Şey, Jude'la 192'de buluşmam gerek."

Gergin bir sessizlik oldu.

"Ve ben de seninle gelemeyecek kadar kibirli bir evliyim galiba?"

"Hayır, hayır, gelsene. Gelsene, bu harika olur!!" Bu biraz aşırı oldu. Jude ilgiyi Alçak Richard'dan uzaklaştıracağı için buna bozulacak, ama bunu daha sonra halledeceğim. Şimdi gerçekten geç kaldım ve Leicestershire'a, tilki avı konusunda hiçbir şey bilmeden gitmem gerekiyor. Belki arabada trafik ışıklarında bir şeyler okuyabilirim. Mark Darcy'yi çabucak arayıp nereye gittiğimi söylesem mi?

Hımmm. Hayır. Kötü bir davranış olur. Ama ya geç kalırsam? En iyisi arayayım.

11:35. Hıh. Konuşma şöyle geçti:

Mark: Evet? Ben Darcy.

Ben: Ben Bridget.

Mark: (Duraksama) Evet. Şey. Her şey yolunda mı?

Ben: Evet. Dün gece güzeldi, değil mi? Yani - biliyorsun, senle ben...

Mark: Evet, biliyorum. Mükemmeldi. (Duraksama) Aslında şu anda Endonezya Büyükelçisi'yle, Uluslararası Af Örgütü Başkanı'yla ve Ticaret ve Endüstri Bakanlığı Müsteşarı'yla birlikteyim.

Ben: Oh. Affedersin. Leicestershire'a gidiyorum da. Bir ters-
23

lik olursa haberin olsun diye arayayım dedim.

Mark: Bir terslik olursa mı...? Ne gibi?

Ben: Yani... geç kalırsam. (Diye bitirdim sefilce.)

Mark: Evet. Şey, niye işin bitince beni aramıyorsun? İyi olur. Şimdi hoşçakal.

Hmmm. Sanırım bunu yapmamalıydım. Özel Erkeğinizi Çıldırmadan Sevmek'te, meşgulken sebepsiz yere aranmaktan hiç hoşlanmadıkları özellikle vurgulanıyor.

19:00. Dairemde. Günün geri kalanı kâbus gibiydi. Sıkışık bir trafikten ve yağmurlu havada yolculuktan sonra kendimi çamurlu Leicestershire'da, ahırlarla çevrili büyük bir evin kapısını çalarken buldum, yayına başlamaya da yalnızca otuz dakika kalmıştı. Kapı birden açıldı ve karşımda uzun boylu, fitilli kadife bir pantolon ve oldukça seksi, bol bir kazak giymiş bir adam belirdi.

"Hımm," dedi, beni baştan aşağı süzerek. "İçeri girsen iyi olur. Arkadaşların arkada. Nerede kaldın?"

"Önemli bir politik haberden son anda alındım," dedim hırçınca, o beni köpeklerle ve eyerlerle dolu büyük bir mutfağa götürürken. Birden dönüp bana öfkeyle baktı, sonra da masaya vurdu.

"Burası güya özgür bir ülke. Bize pazar günleri avlanamaya-cağımızı söylemeye başlarsa bu işin sonu nereye varır? Pö-ööh!"

"Kölelik konusunda da aynı şeyi söyleyebilirsin, değil mi?" diye mırıldandım. "Ya da kedilerin kulaklarını kesme konusunda. Doğrusu bir sürü insanın ve köpeğin korkmuş minicik bir yaratığı sırf eğlence uğruna kovalaması bana pek centilmence gelmiyor."

"Tilkilerin tavuklara neler yaptıklarından haberin var mı?"

24

diye kükredi Sör Hugo, kıpkırmızı kesilerek. "Onları avlamazsak ortalık tilkiden geçilmez."

"Vurun öyleyse," dedim ona cinayet işlemek istercesine bakarak. "İnsanca. Ve pazarları başka şeylerin peşinden koşun, mesela köpek yarışları gibi. Minik, tüylü bir hayvana tilki kokusu sürüp bir ipe bağlayın."

"Vuralım mı? Hiç kahrolası bir tilkiyi vurmaya denerdin mi sen? Senin o minik korkmuş tilkilerin, yaralı ve acı çekerken ortalığı kan gölüne çevirir. Tüylü hayvanmış. Grrrrr!"

Birden telefonu kapıp bir numara çevirdi. "Finch, göt herif!" diye kükredi. "Bana ne gönderdin böyle... Kahrolası bir radikal solcu mu? Eğer gelecek pazar işinin hallolacağını sanıyorsan..."

Tam bu anda kameraman kapı aralığından başını uzattı ve öfkeyle "Oh, demek buradasın?" dedi. Sonra saatine baktı. "Bize haber vermene filan gerek yok tabii."

"Finch seninle konuşmak istiyor," dedi Sör Hugo.

Yirmi dakika sonra, kovulma tehdidi altında, koşmaya hazırlanan bir atın üstünde, yine bir atın üstünde olan Sert Adam Rt Hon'la röportaj yapmaya hazırlanıyordum.

"Tamam Bridget, on beş saniye sonra seni çekiyoruz, git, git, git," diye haykırdı Richard Finch Londra'dan getirdiğim kulaklığımdan, ve bunun üzerine atı bacaklarımla arasında sıkıştırdım, bana söylendiği gibi. Ama at gitmemekte direniyordu.

"Git, git, git, git, git!" diye haykırdı Richard. "Ata binmeyi bildiğini söylemiştin."

"Doğal bir yeteneğim olduğunu söyledim," diye tısladım, dizlerimle atı çılginca dürterken.

"Tamam Leicester, kahrolası Bridget hazır olana dek Sör Hu-go'yu çekin, beş, dört, üç, iki., başla."

Bunun üzerine Mor Suratlı Hon gürleyerek avları övmeye başladı ve ben topuklarımla çılginca vururken at nörotik bir şe-

25

kilde şahlandı ve eşkin bir gidişle, ben boynuna tutunurken kameranın çekim sahasına yandan girdi.

"Ah Tanrım, git surdan, git surdan!" diye haykırdı Richard. "Evet, zamanımız burada sona eriyor. Şimdi stüdyoya geri dönelim!" dedim titrek bir sesle, at tekrar dönüp kameramana doğru ilerlerken.

Kıs kıs gülen ekip dağıldıktan sonra eşyalarımı almak için eve -yerin dibine geçmiş bir halde gittim ve orada Vuran Dev Rt Hon'la karşılaştım.

"Hah!" diye hırladı. "O aygırın aklını başına getireceğini düşünmüştüm. Bir tane ister misin?"

"Ne?" dedim "Bloody Mary?"

Votkayı dipleme dürtümü bastırarak dimdik durdum. "Röportajımı bilerek sabote ettiğini mi söylüyorsun?" "Belki." Kendinden memnun bir şekilde sırttı. "Bu kesinlikle utanç verici," dedim. "Ve bir aristokrata yakışmıyor."

"Hah! Cesaret. Bir kadında bunu severim," dedi boşuk bir sesle, sonra üstüme atıldı.

"Yaklaşma!" dedim yana kaçarak. Yani, gerçekten. Aklından ne geçiyordu? Ben profesyonel bir kadını, sarkılacak biri değilim. Herhangi bir anlamda. Gerçi bu erkeklerin onları istemediğinizi düşündüklerinde bundan ne kadar hoşlandıklarını kanıtlıyor. Bunu daha faydalı bir durumda kullanmak üzere ammsamalıyım. Şimdi yeni içeri girdim, Tesco Metro'nun çevresinden dolandıktan ve merdivenleri sekiz torbayla, sendeleyerek çıktıktan sonra. Gerçekten yorgunum. Hıh. Niye süpermarkete hep ben gidiyorum? Aynı zamanda hem çalışan, hem de karılık yapan bir kadın gibiyim. Sanki on yedinci... Oooh. Telesekreterin ışığı hâlâ yanıp sönüyor.

26

"Bridget," -Richard Finch- "seni yarın 9'da ofisimde görmek istiyorum. Toplantıdan önce. Sabahın 9'unda, akşamın değil! Sabah. Gündüz. Başka nasıl anlatabilirim bilmiyorum. Orada ol yeter."

Gerçekten kızmış gibiydi. Umarım güzel bir daireye, güzel bir işe ve güzel bir erkek arkadaşına sahip olmanın olanaksız olduğunu keşfetmek üzere değilimdir. Her neyse, Richard Finch'e muhabir dürüstlüğüne ne olduğunu göstereceğim. Evet. En iyisi hazırlanmaya başlayayım. Öyle yorgunum ki.

20:30. Chardonnay sayesinde enerjimi tekrar toplamayı başardım, ortalığı topladım, şömineyi ve muşları yaktım, yıkandım, saçlarımı yıkadım ve makyaj yaptım ve ç. seksi bir siyah kot ve tişört giydim. Aslında pantolonun kasık kısmı ve tişört iyice sıkıyordu, ama önemli olan hoş görünmek. Jerry Hall'un dediği gibi, kadın dediğin mutfakta aşçı, salonda orospudur. Veya başka bir odada.

20:35. Yaşasın! Nefis bir makarnayla -hafif ama besleyici- ve şömine ateşiyle güzel, sıcak, seksi bir akşam olacak. Ben iş kadını/kız arkadaş karışımı muhteşem bir melezim.

20:40. Nerede kaldı bu?

20:45. Grrr. Kafasına ne zaman eserse gelecekte benim ortalıkta haşlanmış bir pire gibi sıçramamın ne anlamı var?

20:50. Kahrolası Mark Darcy, ben gerçekten... Zil. Yaşasın! Gömleğinin üst düğmeleri açık takım elbisesiyle acayip çekici görünüyordu. İçeri girer girmez çantasını bıraktı, beni kollarına aldı ve küçük seksi bir dansla havada döndürdü. "Seni görmek

27

ne güzel," diye mırıldandı saçlarıma. "Yaptığın haberi gerçekten sevdim, biniciliğin mükemmeldi." "Haydi ama," dedim. "Korkunçtu."

"Muhteşemdi," dedi. "İnsanlar yüzyıllardır atları öne doğru sürerler, oysa bir kadın tek başına, yaptığı bir haberle İngiliz atçılığını tepeden -ya da kıçtan- tırnağa değiştiriyor. Çığır açıcıydı, bir

zaferdi." Kanepeye bitkin bir halde oturdu. "Bittim. Kahrolası Endonezyalılar. İnsan hakları konusunda çığır açmaktan anladıkları, birinin kafasına arkadan kurşun sıkarken ona tutuklandığını söylemek."

Ona bir bardak Chardonnay koyup James Bond stili bir hostes edasıyla götürürken yatıştırıcı bir gülümsemeyle "Yemek soğumasın," dedim.

"Oh Tanrım," dedi, mikrodalga fırında bir Uzak Doğu askerinin gizlendiğinden korkuyormuşçasına etrafına bakınarak. "Yemek mi yaptın?"

"Evet," dedim öfkeyle. Yani, insan en azından memnun olur! Hem orospu kıyafetimden de hiç bahsetmemişti.

"Gel buraya," dedi kanepeye hafif hafif vurarak, "sana takılıyorum o kadar. Hep Martha Stewart'la çıkmayı istemişimdir." Sarmaş dolaş olmak güzeldi de, makarna altı dakikadır ateşteydi ve hamur gibi olacaktı.

"Makarnaya bir bakayım," dedim, kendimi kurtararak. Tam o sırada telefon çaldı ve arayanın Mark Darcy olduğu gibi bir alışkanlıkla ona doğru atıldım.

"Selam. Ben Sharon. Mark'la işler nasıl gidiyor?" "O burada," diye fısıldadım, Mark dudaklarımı okumasın diye dişlerimi ve dudaklarımı aynı pozisyonda tutarak. "Ne?"

"Burada," diye tısladım dişlerimi sıkarak. "Merak etme," diye başını güven verici bir havayla salladı

28

Mark. "Burada olduğumun farkındayım. Bunun birbirimizden saklamamız gereken türden bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Tamam. Şunu dinle," dedi Shaz heyecanla. "Bütün erkeklerin aldattığını söylemiyoruz. Ama bütün erkekler bunu düşünür. Erkeklerin sürekli içini kemiren arzular vardır. Biz cinsel dürtülerimizi bastırmaya çalışırız..."

"Shaz, aslına bakarsan makarna yapıyorum."

"Yaa, 'makarna yapıyorsun', öyle mi? Umarım sırf 'onunla' çıkıyorsun diye kendini beğenmişin tekine dönüşmezsin. Şunu bir dinle, iyice bellemesini isteyeceksin."

"Bir saniye," dedim huzursuzca Mark'a bakarak. Makarnayı ateşten indirdim ve telefona geri döndüm.

"Tamam," dedi Shaz heyecanla. "Bazen içgüdüler yüksek seviyeli düşüncelere baskın çıkar. Eğer bir erkek iri göğüslü bir kadınla ilişki içindeyse küçük göğüslü bir kadına bakacak, yaklaşacak ya da onunla yatağa girecektir. Siz çeşitliliğin hayatın tuzu biberi olduğunu düşünmeyebilirsiniz, ama inanın bize, erkek arkadaşınız böyle düşünüyor."

Mark kanepenin kenarına parmaklarıyla vurmaya başlamıştı.

"Shaz..."

"Bekle... bekle. Bu kitabın ismi Erkekler Ne İster. Evet... 'Eğer güzel bir kız kardeşiniz veya arkadaşınız varsa, erkek arkadaşınızın ONUNLA SEKS YAPMAYI DÜŞÜNDÜĞÜNDEN emin olabilirsiniz.'"

Beklentili bir sessizlik oldu. Mark boğaz kesme ve sifon çekme hareketleri yapmaya başlamıştı.

"Yani, bu iğrenç bir şey değil mi? Bu erkekler...?"

"Shaz, seni daha sonra arasam?"

Shaz beni hemen bir feminist olmam gerekirken erkeklerle kafayı bozmuş olmakla suçladı. Ben de onlarla hiç ilgilenmiyorsa niye Erkekler Ne İster adını taşıyan bir kitabı okuduğunu sor-

29

dum. Tam erkekler üstüne feministliğe hiç yakışmayan iğrenç bir tartışma başlatıyorduk ki bunun gülünçlüğünü fark ettik ve ertesi gün görüşeceğimizi söyledik.

"Evet!" dedim neşeyle, kanepede Mark'ın yanına oturarak. Ne yazık ki tekrar ayağa kalkmak zorunda kaldım, çünkü boş bir yarım yağlı Müller yoğurt kutusunun üstüne oturmuşum.

"Eveet?" dedi, kışkırdaki yoğurdu silerek. O kadar fazla bulaşmış olamazdı, o kadar ovalamasına da gerek yoktu herhalde, ama çok hoştu. Mımmm.

"Yemek yiyelim mi?" dedim, elimdeki işte odaklanmaya çalışarak.

Makarnayı bir kâseye boşaltmış ve üstüne de sosu boca etmişim ki telefon tekrar çaldı. Yemek yiyene dek açmamaya karar verdim, ama telesekreter devreye girdi ve Jude'nin melemesi duyuldu, "Bridge, orada mısınız? Açsana, açsana. Haydi Brid-ge, lütfeeeeeeen."

Mark kendi alınına şiddetli bir darbe indirirken ben telefonu açtım. Mesele şu ki, Jude'la Shaz yıllardır, ben Mark'la tanışmadan önce bile, bana iyi davranıyorlardı ve onların telefonlarını açmamanın doğru bir davranış olmayacağı açıktı. "Selam Jude."

Jude spor salonuna gitmiş ve orada otuz yaşından büyük bekâr kızlara 'işe yaramaz' diyen bir makale okumuştur.

"Herif yirmi yaşlarındayken kendisiyle çıkmayan kızların şimdi çıkmak istediklerini, ama kendisinin onları artık istemediğini iddia ediyordu," dedi üzgün bir sesle. "Hepsinin kafayı aile kurup bebek yapmakla bozmuş olduğunu söylüyordu, kızlarla ilgili altın kuralı da şuymuş: 'Yirmi beşten büyükse uzak dur.'"

"Oh, sahi mi!" diye neşeye güldüm, karnımdan yükselen bir güvensizlik hissini bastırmaya çalışarak. "Bu çok saçma. Kimse senin işe yaramaz olduğunu düşünmüyor. Seni arayıp duran o

30
tüccar bankacıları bir düşünsene. Ya Stacey ile Johnny?"

"Hıh," dedi Jude, ama sesi daha neşeli gelmeye başlamıştı. "Dün gece Johnny ve Credit Susse'den arkadaşlarıyla dışarıdaydım. Biri bir Hint restoranında fazla içip Nirvana'ya ulaşan biriyle ilgili bir fıkra anlattı ve Johnny öyle aptaldı ki 'Tanrım!' dedi, 'Zavallı adam.

Ne korkunç. Ben de Hint yemeklerini fazla kaçırın bir herif tanıyorum, sonunda midesinde ülser oluştu!"

Gülüyordu. Krizin geçtiği açıktı. Görüyorsunuz ya, aslında ciddi bir şeyi yok, sadece arada sırada biraz paranoyaklaşıyor. Biraz daha sohbet ettik ve kendine güveni yerine gelince masaya oturup Mark'a katıldım, ama makarnanın pek planladığım gibi olmadığını gördüm: Bembeyaz bir suyun içinde yüzüyordu.

"Ben sevdim," dedi Mark destekleyici bir şekilde, "ip yemeyi severim, süt içmeyi de severim. Mımmm."

"Sence pizza mı getirtsek?" dedim, kendimi başarısız ve işe yaramaz hissederek.

Pizza sipariş edip ateşin önünde yedik. Mark bana Endonezyalılarından bahsetti. Dikkatle dinleyip ona fikir ve tavsiyeler verdim, ki bunları son derece ilginç ve "orijinal" bulduğunu söyledi. Ben de ona Richard Finch'le yapacağım ve beni işten kovacağı görüşmeden bahsettim. Bana son derece iyi tavsiyeler verip görüşmeden ne beklediğimi saptamamı ve Richard'a beni kovmak dışında birçok seçenek sunmamı önerdi. Ona tam bunun Çok Etkili İnsanların Yedi Alışkanlığı'nda savunulan mutlaka kazanmak zihniyetine benzediğini açıklıyordum ki yine telefon çaldı.

"Açma," dedi Mark.

"Bridget. Jude. Aç. Galiba yanlış şeyi yaptım. Demin Sta-cey'yi aradım ve beni geri aramadı."

Açtım. "Şey, belki de dışarı çıkmıştır."

31

"Sakin senin gibi keçileri kaçırmış olmasın?" dedi Mark.

"Kapa çeneni," diye tısladım, Jude senaryoyu anlatırken. "Bak, eminim yarın arayacaktır. Ama eğer aramazsa Mars'la Venüs'ün İlişkisi'ne bir daha bak. Tıpkı bir Mars lastik şeridi gibi geri çekiliyor. Onun çekimi hissedip sana doğru geri fırlamasına izin vermelisin."

Telefonu kapadığımda Mark futbol izliyordu.

"Lastik şeritler ve mutlaka kazanmak isteyen Marslılar," dedi, bana sırtarak. "Burası saçmalıklar ülkesinin savaş kumandanlığı galiba."

"Sen arkadaşlarıyla duygusal meseleleri konuşmaz mısın hiç?"

"Hayır," dedi, uzaktan kumandayla bir futbol maçından diğerine geçerek. Ona büyük bir merakla baktım.

"Shazzer'la seks yapmak istiyor musun?"

"Efendim?"

"Shazzer ve Jude'la seks yapmak istiyor musun?"

"Hem de nasıl! Teker teker mi demek istedin? Yoksa ikisiyle aynı anda mı?"

Yapay tavrını göz ardı etmeye çalışarak bastırdım. "Yılbaşından sonra Shazzer'la tanıştığında onunla yatmak istedin mi?"

"Şey. Seninle yatıyordum."

"Ama hiç aklından geçti mi?"

"Şey, tabii ki aklımdan geçti."

"Ne?" diye patladım.

"O çok çekici bir kız. Geçmese tuhaf olmaz mıydı?" Pis pis sırttı.

"Peki ya Jude?" dedim öfkeyle. "Jude'la yatmak. Bu da hiç aklından geçti mi?"

"Şey, zaman zaman, çok kısa sürelerde, sanırım evet. Bu insan doğasında var, değil mi?"

32

"İnsan doğası mı? Ben senin ofisinden Giles'le ya da Nigel'le yatmayı hiç hayal etmedim."
"Hayır," diye mırıldandı. "Başka kimsenin de etmediğine eminim. Ne trajik. Belki ilan servisindeki Jose dışında."

Tam tabakları toplamış, halının üstünde öpüşüp koklaşıyor-duk ki yine telefon çaldı.

"Açma," dedi Mark. "Lütfen - Tanrı aşkına, melekleri, azizleri, baş melekleri, bulut görevlileri ve berberleri aşkına - açma."

Telesekreter devreye girmişti bile. Bir erkek sesi gürlerken Mark başını ellerinin arasına aldı.

"Ah, selam. Ben Giles Benvvick, Mark'ın arkadaşı. Mark orada mı? Şey..." Birden sesi çatladı.

"Karım boşanmak istediğini söyledi de..."

"Aman Tanrım," dedi Mark ve telefonu kapı. Yüzüne saf bir panik ifadesi yayıldı. "Giles. Tanrım. Dayan... hımm... ah... hımm, Giles, galiba sana Bridget'i versem iyi olacak."

Mımm. Giles'i tanı mıyordum ama son derece iyi tavsiyeler verdim. Onu sakinleştirmeyi başardım ve bir iki iyi kitap önerdim. Daha sonra Mark'la harika bir şekilde seviştik ve göğsünde yatarken kendimi ç. güvende ve rahat hissettim ve bütün endişe verici teoriler boş gibi geldi. "Ben işe yaramaz mıyım?" diye sordum uykulu bir sesle, Mark mumu üfleyp söndürmek için eğilirken.

"Hayır sevgilim," dedi, kıçımaya güven verici bir şekilde hafif hafif vurarak. "Biraz tuhafsin belki, ama kesinlikle işe yaramaz değilsin."

33

Başiboş Denizaneleri

28 Ocak Salı

58,150 kg, Mark'ın önünde içilen sigaralar 0 (ç.i.), gizli içilen sigaralar 7, içilmeyen sigaralar 47* (ç.i.).

*Bu 47 sigarayı az kalsın içiyordum, ama sigarayı bıraktığımı hatırlayıp vazgeçtim. Bu yüzden bu sayı dünyadaki tüm içmediğim sigaraların sayısını göstermiyor (yoksa komik, bol haneli bir rakam olması gerekirdi).

08:00. Dairemde. Mark işe gitmeden önce üstünü değiştirmek için dairesine gitti, böylece ben de küçük bir sigara içebilir ve içsel gelişimimi sürdürebilir ve işten kovulacağım görüşme için mutlaka kazanma zihniyetini geliştirebilirim. Yani yapmaya çalıştığım şey dingin bir denge hissi ve... Öff! Zil çalıyor.

08:30. Magda'nın inşaat ustası Gary geldi. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Geleceğini unutmuştum.

"Ah! Süper! Selam! On dakika sonra gelebilir misiniz? Bir şeyin ortasındayım da," dedim titrek bir sesle. Sonra geceliğimin içinde kıvrılarak iki büklüm oldum. Neyin ortasında olabi-

37

lirdim ki? Seksin mi? Bir suflenin mi? Bir çömlekçi çarkındaki yarı tamamlanmış ve şekilsiz bir şekilde kuruyacağı için kesinlikle başından ayrılınmaması gereken bir vazunun mu?

Zil tekrar çaldığında saçım hâlâ ıslaktı ama en azından üstümde giysiler vardı. Gary, gerçekten sıkı çalışan insanlar saatlerdir ayakta, hatta öğle yemeklerinin vakti gelmişken yatakta aylak aylak vakit öldürenlerin sefilliğine sınırlanırken bir orta sınıf suçluluk duygusu dalgası hissettim.

"Çay ya da kahve alır mıydınız?" dedim kibarca. "Evet. Bir fincan çay. Dört şekerli, ama karıştırma." Ona bakıp anlamaya çalıştım, şaka mı yapıyordu yoksa bu sigara içip dumanı içine çekmemek gibi bir şey miydi? "Tamam," dedim, "tamam," ve çay yapmaya başladım, Gary de mutfak masasına oturup bir sigara yaktı. Ne yazık ki çay hazır olunca evde süt ya da şeker kalmamış olduğunu fark ettim.

Bana inanmaz bir ifadeyle baktı ve boş şarap şişeleri dizisini inceledi. "Süt ve şeker yok mu?"

"Süt, şey, yeni bitti ve çayını şekerli içen hiç tanıdığım yok... tabii çayı... şey... şekerli içmek de güzel." Sesim giderek alçaldı. "Şimdi markete giderim."

Geride döndüğümde aletlerini minibüsünden çıkarmış olacağını sanıyordum, ama hâlâ bıraktığım yerdedi ve bana Hendon yakınlarındaki bir barajdaki sazın avına ilişkin uzun ve karmaşık bir öykü anlatmaya başladı. Şu iş yemekleri gibiydi, hani herkes o kadar çok konuşup konudan uzaklaşır ki, sonunda o saf, harika sosyal durumun fantezisini bozmak çok utanç verici bir hal alır ve gerçekten ne anlatılmak istendiğini asla öğrenemezsiniz.

Sonunda o tamamen anlaşılabilir balık anektodunu yarıda kestim, "Tamam! Sana ne yapmanı istediğimi göstereyim mi?" diyerek. Ve o anda Gary'yle bir insan olarak değil, sadece bir işçi

38

olarak ilgilendiğimi göstermekle kaba, incitici bir gaf yapmış olduğumu fark ettim ve bunu telafi etmek için tekrar o balık anek-toduna geri dönmek zorunda kaldım.

09:15. İş yerinde. İşe beş dakika geç kalmaktan dolayı delirmiş halde, telaşla gittim ve kahrolası Richard Finch'in ortalıkta olmadığını gördüm. Aslında bu iyi bir şey, çünkü savunmamı güçlendirmek için zamanım oluyor. İşin tuhafı: Ofis tamamen boş! Demek ki çoğu zaman, ben geç kaldığım için paniğe kapılırken ve herkesin çoktan buraya gelmiş, gazete okuduğunu düşünürken onlar da geç geliyorlar, benim kadar geç olmasa da.

Evet, görüşmede vurgulamak istediğim ana noktaları yazacağım. Mark'ın söylediği gibi, kafamda netleştireceğim.

"Richard, bir muhabir olarak dürüstlüğümü tehlikeye atmak..."

"Richard, bildiğin gibi bir TV muhabiri olarak mesleğimi son derece ciddiye alıyorum..."

"Niye siktir olup gitmiyorsun, seni şişko..."

Hayır, hayır. Mark'ın dediği gibi, ne istediğini ve onun ne istediğini düşün, ayrıca Çok Etkili İnsanların Yedi Alışkanlığında tavsiye edilen mutlaka kazanma zihniyetini de düşün. Pöh!

11:15. Richard Finch frambuaz rengi, mavimsi yeşil çizgili Gal-liano bir takımıyla sanki bir ata biniyormuşçasına geri geri koşturarak ofise daldı.

"Bridget! Evet. Bir boka yaramazsın, ama paçayı kurtardın. Yukardakiler buna bayıldı. Bayıldılar. Bayıldılar. Bir teklif aldık. Tavşan kızları düşünüyorum, Gladatör'ü düşünüyorum, askeri inzibatlarla yapılan röportajları düşünüyorum. Chris Serle, Jerry Springer, Anneka Rice, Zoe Ball ve Geç, Geç Vakit Kahvaltı *£ov*«'ndaki Mike Smith karışımı bir şey düşünüyorum."

39

"Ne?" dedim öfkeyle.

Sonunda anlaşıldı. Aşağılayıcı bir plan hazırlamışlar. Benim her hafta değişik bir meslek deneyip elime yüzüme bulaştırmam gerekiyormuş. Doğal olarak ona ciddi bir profesyonel muhabir olduğumu ve böyle bir orospuluğu yapmayacağımı söyledim, bunun üzerine pis bir şekilde suratı asıldı ve programa olan katkımın ne olduğu üzerine düşüneneğini söyledi, katkım varsaymış tabii.

20:00. İşyerinde tamamen aptal bir gün geçirdim. Richard Finch bana programa spor giysiler içindeki Fergie'nin tam boy fotoğrafının yanında daracık bir şortla çıkmamı emretmeye çalışıyordu. Bu konuda mutlaka kazanmaya yönelik bir tavır koymaya çalıştım ve bunun gururumu okşadığını, ama gerçek bir mankenle daha başarılı olabileceklerini söylerken seks tanrısı grafik-çi Mike tam boy fotoğrafı taşıyarak geldi ve "Selülitlerin etrafına parlak bir halka çizmemizi ister misiniz?" dedi.

"Evet, evet, aynı şeyi Fergie'ye de yapabilirseniz," dedi Richard Finch.

Bu bardağı taşıran son damlaydı. Bu kadarı yetmişti. Ric-hard'a iş anlaşmamda ekranda küçük düşürüleceğime ilişkin bir maddenin bulunmadığını ve bunu kesinlikle yapmayacağımı söyledim.

Eve geç vakit, tükenmiş halde döndüğümde İnşaatçı Gary hâlâ içerideydi, ev yanık tost kokuyordu ve Balıkçı Postası'yla Kaba Balıkçı dergileri ortalığa saçılmıştı.

"Nasıl buldun?" dedi Gary, yaptığı işe başıyla, gururla işaret ederek.

"Harika olmuş! Harika olmuş!" dedim, ağzımın tuhaf bir şekilde büzüldüğünü hissederek.

"Yalnız küçük bir mesele var. Destekleri birbirine paralel şekilde koyamaz mıyız?"

40

Aslında raflar çalgınca bir asimetri içindeydi ve dağınık bir şekilde yerleştirilmiş destekler farklı farklıydı.

"Evet ama mesele senin elektrik teçhizatın, eğer duvarı buradan delersem kısa devre yapar," diye söze başladı Gary ve tam o sırada telefon çaldı.

"Alo?"

"Selam, orası flört savaş kumandanlığı mı?" Mark cepten arıyordu.

"Yapabileceğim tek şey onları söküp bağlantı noktalarını perçinlemek," diye bir şeyler zırvaladı Gary.

"Orada biri mi var?" diyen Mark'ın sesi trafiğin gürültüsünü bastırdı.

"Hayır, sadece..." Tam inşaatçı diyecektim ki Gary'nin alınmasını istemediğimden son anda değiştirip "Gary - Magda'nın arkadaşı," dedim.

"Orada ne işi var?"

"Tabii yeni bir matkap gerekecek," diye devam etti Gary.

"Baksana, şimdi arabadayım. Giles'la akşam yemeği yiyeceğim, gelmek ister misin?"

"Kızlara onlarla buluşacağımı söyledim."

"Oh Tanrım. Beni parçalara bölecek, lime lime doğrayacak ve tepeden tırnağa analiz edeceksiniz."

"Hayır, kesinlikle..."

"Bir saniye. Batı yolundan geçiyorum." Cızırtı, cızırtı, cızırtı. "Geçen gün arkadaşın Rebecca'yla karşılaştım. Çok hoş biri."

"Rebecca'yı tanıdığını bilmiyordum," dedim, hızlı hızlı soluyarak.

Rebecca arkadaşım sayılmaz, 192'de hep benimle, Jude'la ve Shaz'la takılıyor o kadar. Ama Rebecca denizanası gibidir. Onunla sohbet ederken çok iyi, çok hoş görünür, sonra birden bir yerinizin sokulduğunu hisseder, ama nereden geldiğini anla-

41
yamazsınız. Siz kotlardan bahsederken "Evet, selülitin varsa en iyisi Dölce & Gabbana gibi iyi kesim bir şeyler giymen," deyiverir -kendi uyluklarıysa bir zürafanın gibi- sonra da yavaşça, sanki bir şey olmamışçasına, konuyu değiştiriverir.

"Bridge, hâlâ orada mısın?"

"Rebecca'yı nerede... nerede gördün?" diye sordum yüksek, boğuk bir sesle.

"Dün gece Barky Thompson'ın partisindeydi ve gelip benimle tanıştı."

"Dün gece mi?"

"Evet, sana gelirken yolda uğradım, çünkü sen biraz geç kalacağını söylemiştin."

"Neler konuştunuz?" diye sordum, Gary'nin ağzında bir sigarayla bana sırıttığını fark ederek.

"Oh, bilirsin işte, işim hakkında sorular sordu, senin hakkında da çok iyi şeyler söyledi," dedi Mark kayıtsızca. "Ne dedi?" diye tısladım.

"Senin özgür bir ruh olduğunu söyledi..." Hat bir an için kesildi.

Özgür ruh mu? Rebecca'nın jargonunda özgür ruh "Bridget ruh gibi geziniyor ve halüsinojen ilaçlar kullanıyor," demekle aynı şeydir.

"Sanırım bu olabilir," diye tekrar başladı Gary, sanki telefon konuşması devam etmiyormuşçasına.

"Orada biri varken seni meşgul etmeyeyim," dedi Mark. "İyi eğlenceler. Daha sonra arayayım mı?"

"Evet, evet, sonra konuşuruz."

Telefonu kapadım. Kafam karmakarışık.

"Başka birinin mi peşinde?" diye sordu Gary ender ve oldukça yersiz bir idrak anında.

Ona ateş saçan gözlerle baktım. "Bu raflar ne olacak...?"

42

"Şey. Hepsini aynı hızda istiyorsan kablolarının yerini değiştirmem gerekiyor, bu da duvarı delmek anlamına gelir, tabii 3'e 4'lük bir MDF kullanmazsak. Yani bunları simetrik istediğini bana önceden söyleseydin bilirdim, değil mi? Sanırım şimdi de yapabilirim." Mutfığa baktı.

"Yemek var mı?"

"İyiler, böyle çok iyiler, harikalar," diye bir şeyler geveledim.

"Eğer şu makarnanın birazını ısıtmamı istersen ben..."

Gary'ye o çılgın raflar için 120 pound nakit ödeyip evden sepetledim. Oh Tanrım, öyle geç kaldım ki. Kahretsin, kahretsin, yine telefon.

21:05. Babamdı - bu tuhaftı, çünkü telefon konuşmalarını genellikle anneme bırakır.

"Nasılsın, diye bir arayayım dedim." Sesi çok garip geliyordu.

"İyiyim," dedim kaygıyla. "Sen nasılsın?"

"Çok iyiyim, çok iyiyim. Bahçeyle çok uğraşıyorum biliyorsun, çok uğraşıyorum, ama kışın dışarıda pek yapacak iş kalmayacak tabii... Eee, hayat nasıl?"

"İyi," dedim. "Ya seninki?"

"Oh, evet, evet, gayet iyi. Şey, peki ya işin? İşin nasıl gidiyor?"

"İşim de iyi. Şey, yani bir felaket tabii. İyi olduğuna emin misin?"

"Ben mi? Oh evet, evet. Tabii yakında kar yağmaya başlayacak. Ve senin için her şey yolunda, değil mi?"

"Evet, ben iyiyim. Sen nasılsın?"

Bu kırılmaz konuşma döngüsü birkaç dakika daha devam ettikten sonra bir patlama yaptım: "Annem nasıl?"

"Ah. Şey, Annen, ah..."

Uzun, acılı bir sessizlik oldu.

43

"Kenya'ya gidiyor. Una'yla."

İşin en kötüsü, Portekizli tur operatörüyle arasındaki ilişki de en son Una'yla tatile çıktığında başlamıştı.

"Sen de gidecek misin?"

"Hayır, hayır," dedi babam kurumla. "İğrenç bir yerde oturup pina colada yudumlayarak deri kanserine yakalanmaya ve üstsüz kabile dansçılarının ertesi günün kahvaltı büfesinin önünde şehvet düşkünü ihtiyarlara dans etmelerini izlemeye niyetim yok."

"Gelmeni istedi mi?"

"Ah. Şey, aslına bakarsan beni çağırmadı. Annen özgür bir insan olduğunu, bizim paramızın onun parası olduğunu ve canı ne zaman isterse dünyayı ve kendi kişiliğini keşfe çıkabileceğini savunuyor."

"Sadece bu ikisiyle yetinirse mesele yok," dedim. "Seni seviyor baba. Bunu," -az kalsın "geçen sefer" diyecektim ki lafı değiştirdim- "yılbaşında gördün. Biraz heyecana ihtiyacı var o kadar."

"Biliyorum Bridget, ama başka bir şey daha var. Çok korkunç bir şey. Bir dakika bekleyebilir misin?"

Saate baktım. Şimdi 192'de olmam gerekiyordu ve Jude'la Shaz'a daha Magda'nın geleceğini söylememiştim. Yani evlilik sınırının iki zıt tarafındaki arkadaşları bir araya getirmek zaten hassas bir meseledir, üstelik de Magda'nın daha yeni bir bebeği olmuştu. Ve bunun şu sıralar Jude'un aklına pek iyi fikirler getirmeyeceğinden endişeleniyordum.

"Affedersin: Kapıyı kapadım da." Babam geri dönmüştü. "Her neyse," diye devam etti kumpasçı bir havayla; "annen bugün telefonda konuşurken duydum. Sanırım Kenya'daki oteli aramıştı. Ve dedi ki, dedi ki..." "Sakin ol, sakın ol. Ne dedi?"

44

"İkizler istemiyoruz ve bir buçuk metreden kısalarını da istemiyoruz. Oraya eğlenmeye geliyoruz," dedi."

Ulu Tanrım.

"Yani," -zavallı babam hıçkırıyordu- "karım oraya gider gitmez bir jigolo kiralarken yanında mı durayım?"

Bir an için ne diyeceğimi bilemedim. İnsanın babasına anne-sinkı muhtemel jigolo kiralama alışkanlığı üstüne tavsiye vermesi okuduğum kitaplarda işlendiğine rastlamadığım bir temaydı. Sonunda babamın kendine olan güvenini yerine getirmeyi seçtim ve ona kendini biraz toparlayıp annemle bu konuları sabah konuşmasını tavsiye ettim. Onun yerinde olsam bu tavsiyeye kesinlikle uyamayacağımı fark ettim.

Bu arada acayip geç kalmıştım. Babama Jude'un bir kriz döneminde olduğunu açıkladım.

"Git hadi, git hadi! Zamanın olunca... Merak etme!" dedi aşırı bir neşeyle. "En iyisi yağmur yokken bahçeye çıkayım." Sesi tuhaf ve boşuk geliyordu.

"Baba," dedim, "saat gecenin dokuzu. Kışın ortasmdayız."

"Tamam," dedi. "Çok güzel. O zaman en iyisi bir viski içmek."

Umarım kendini toparlar.

29 Ocak Çarşamba

59,500 kg. (pöh! Ama herhalde içimdeki şarap torbası yüzündendir), sigara 1 (ç.i.), işler 1, daireler 1, erkek arkadaşlar 1 (iyi çalışmayı sürdürüyorum).

05:00. Bir daha hayatım boyunca asla, asla sarhoş olmayacağım.

45

05:15. Akşamı parça parça hatırlayıp rahatsız oluyorum.

Yağmurda soluk soluğa koştuktan sonra 192'ye vardığımda Magda henüz gelmemişti, Tanrıya şükür. Jude çok sinirliydi, düşüncelerinin Çığ Etkisi oluşturmasına izin vermiş, Küçük Şeylere Takmayın'da özellikle uyarılan küçük olayları büyük felaketler gibi algılıyordu.

"Asla çocuk yapmayacağım," diyordu monoton bir sesle, önüne bakarak, "ben işe yaramazın tekiyim. O herif otuzundan yukarı kadınların sadece yürüyen ve nabız gibi atan yumurtalıklar olduğunu söylüyor."

"Oh Tanrı aşkına!" diye burnundan soludu Shaz, Chardon-nay'e uzanarak. Güçlü Tepki'yi okumadın mı? O sadece kadınları köle durumuna indirgemek için propaganda yapan, gömlek değiştirir gibi kadın değiştiren, orta sınıf İngiliz, ahlaksız herifin teki. Umarım erken kelleşir."

"Ama şimdiden sonra yeni biriyle tanışıp bir ilişki kurmak ve onu çocuk sahibi olmak istediğine ikna etmek mümkün olur mu ki? Biliyorsun çocuk sahibi olmadan önce asla çocuk sahibi olmak istemiyorlar."

Keşke Jude uluorta biyolojik saatten bahsetmese. İnsan böyle şeylerden tek basınayken kaygı duyar ve bu aşağılayıcı durum aslında yokmuş gibi davranmaya çalışır. 192'de bundan bahsetmek insanın sadece paniğe kapılmasına ve kendini yürüyen bir klişe gibi hissetmesine yol açar.

Neyse ki Shaz bağıra çağıra konuşmaya başladı. "Bir sürü kadın gencecik hayatlarını, daha yirmilerinde, otuzlarında, kırklarının başında çocuk doğurarak harcıyor, oysa kariyerleri üstünde yoğunlaşmaları gerekirdi," diye kükredi. "Brezilya'daki, altmışından sonra çocuk yapan kadına baksanıza."

"Yaşasın!" dedim. "Asla çocuk sahibi olmamak isteyen kimse yok sadece bu insanın hep iki üç yıl sonra yapmak istediği bir şey!"

46

"Çok zor," dedi Jude karamsar bir havayla. "Magda, Je-remy'yle evlenmelerinden sonra bile ona ne zaman çocuk yapmaktan bahsetse, adamın tuhaf davrandığını ve kendisini fazla ciddileşmekle suçladığını söyledi."

"Ne, evlendikten sonra bile mi?" dedi Shaz.

"Evet," dedi Jude, el çantasını aldı ve öfkeyle tuvalete gitti.

"Jude'un doğum günü için harika bir fikrim var," dedi Shaz. "Niye yumurtalıklarından birini dondurtmuyoruz?"

"Şşşt." Kıkırdadım. "Bunu bir sürpriz olarak yapmak biraz zor olmaz mı?"

Tam o sırada Magda içeri girdi, bu çok talihsizceydi; çünkü (a) kızları uyarmaya hâlâ zaman bulamamıştım ve (b) hayatımın şokunu yaşadım; Magda'yı üçüncü bebeğinin doğumundan sonra sadece bir kez görmüştüm ve o zaman karnı henüz sarkmıyordu. Üstünde altın sarısı bir gömlekle kadife bir saç bandı vardı ve diğerleri şehrili dövüş/spor giysileri içinde olduğundan kesinlikle dikkat çekiyordu.

Tam Magda'ya bir bardak Chardonnay koyuyordum ki Jude geri döndü, Magda'nın karnına baktıktan sonra bana pis bir bakış fırlattı. "Selam Magda," dedi sevimsiz bir sesle. "Doğum ne zaman?"

"Beş hafta önce doğurdum," dedi Magda, çenesi titreyerek.

Farklı türden arkadaşları bir araya getirmenin hata olduğunu biliyordum, biliyordum.

"O kadar şişman mı görünüyorsun?" diye fısıldadı bana Magda, sanki Jude'la Shaz düşmanmışçasına,

"Hayır, harika görünüyorsun," dedim. "Parlıyorsun."

"Öyle mi?" Magda'nın neşesi yerine geldi. "İnmesi... biraz zaman alıyor, bilirsin. Ayrıca meme iltihabına da yakalandım, biliyorsun..."

Jude'la Shaz irkildi. Niye Kibirli Evli Kadınlar bunu yapar

47

ki, ama niye? Hemen kesilip biçilmeler, dikişler ve kan kaybı, zehirler ve daha bir sürü şey üstüne konuşmaya başlarlar, sanki son derece hafif ve hoş bir sohbet konusu açmışlar gibi.

"Her neyse," diye devam etti Magda, Chardonnay'i lıkır lıkır içerek ve arkadaşlarıma sanki hapisten salıverilmiş biri gibi mutlu mutlu gülümseyerek, "Woney'e göre sutyeninine içine birkaç lahana yaprağı koyman gerekiyor -kıvrıcık olması şart- ve beş saat sonra enfeksiyonu emiyor. Bütün o terden ve süttten ve irinden sonra yapış yapış oluyor tabii. Jeremy yatağa altımdan kan boşalırken ve nemli yapraklarla dolu bir sutyenle girmeme biraz bozuldu, ama kendimi çok daha iyi hissediyorum! Bütün bir lahanayı kullanarak bitirdim!"

Bir sessizlik oldu. Hepimiz afallamıştık. Masadakilere endişeyle baktım ama Jude birden neşelenmiş gibiydi. Kısa belli tişörtünü aralamış aşağı bakıyor, son derece çekici, küpeli göbeğini ve göğsüyle karnı arasındaki, kusursuz bir koni şeklindeki kısmı sergiliyor, Shazie ise sutyenini düzeltiyordu.

"Her neyse. Benden yeterince bahsettik. Senin işlerin nasıl gidiyor?" dedi Magda, sanki son zamanlarda gazetelerde ilanı çıkan, kapağında 501i yaşlarda tuhaf bir adamın resmi ve İyi Konuşamıyor musunuz? yazısı olan o kitabı okuyormuşçasına.

"Mark nasıl?"

"Muhteşem," dedim mutlu mutlu. "Bana kendimi öyle..." Ju-de'la Shazzer bakışıyordu. Benim de herhalde biraz fazla kibirli görüldüğümü fark ettim. "Tek mesele..." diyerek bir taktik de-ğişikliği yaptım.

"Ne?" diye öne eğildi Jude.

"Herhalde boşuna evhamlanıyorum. Ama bu gece beni aradı ve Rebecca'yla tanıştığını söyledi."

"NEEEEE?" diye patladı Shazzer. "Buna nasıl cüret eder?"

Nerede?"

48

"Dün gece bir partide."

"Dün gece bir partide ne işi varmış? Rebecca'yla, üstelik de sensiz?"

Yaşasın! Birden eski zamanlara döndük. Bütün telefon konuşmasını baştan aşağı dikkatle gözden geçirdik, Mark'ın partiden doğrudan bana gelmiş olmasına karşın partiden ya da Rebecca'dan ancak 24 saat sonra bahsetmiş olmasının uyandırdığı hisler ve bunun muhtemel önemi üstüne konuştuk.

"Bu bahsetme takıntısı," diyordu Jude.

"O da ne?" dedi Magda.

"Oh, bilirsin, birinden sürekli bahsedilir, konuyla ilgisi olmasa bile: 'Rebecca şöyle dedi' veya 'Rebecca'da bu arabanın aynısından var'."

Magda suskunlaştı. Sebebini kesinlikle biliyordum. Geçen sene Jeremy'nin bir haltlar karıştırdığından şüphelendiğini söylemişti. Sonunda şehirdeki bir kızla ilişkisi olduğunu keşfetmişti. Ona bir kâğıt mendil uzattım.

"Ne demek istediğini biliyorum," dedi, mendili ağzına götürüp beni takdir eder şekilde başını sallayarak. "Hem niye hep o senin evine geliyor ki? Holland Park'ta büyük bir malikânesi olduğunu duymuştum."

"Şey, evet, ama bana gelmeyi tercih..."

"Himm," dedi Jude. "Bağlanamayan Bir Erkeklerle Karşılıklı Bağımlılığın Ötesinde'yi okumuş muydun?"

"Hayır."

"Daha sonra bana gel. Sana göstereceğim."

Magda bana Pooh ve Tigger'in gezintisine katılabilmeyi uman Piglet gibi baktı. "Herhalde alışverişten ve temizlikten kaçıyor, o kadar," dedi hevesle. "Ne kadar gelişkin gibi davranırsalar da, tıpkı annelerinin babalarına baktığı gibi bakılmak istemeyen bir erkeklerle karşılaşmadım daha."

49

"Kesinlikle," diye homurdandı Shazzer, ve Magda gururla gülümsedi. Ne yazık ki konu hemen Jude'un Amerikalısının onu daha aramadığı gerçeğine geldi ve Magda bir anda bir çuval inciri berbat ediverdi.

"Aman Jude!" dedi Magda. "Rublenin değerinin düşmüş olmasına kılın kıpırdamıyor da aptal bir adam için kendini harap ediyorsun."

"Aslına bakarsan Mag," diye açıkladım, havayı yumuşatmaya çalışarak, "rubleyle uğraşmak bir erkeklerle uğraşmaktan çok daha kolay. Rublenin hareketlerini belirleyen açık ve net kurallar var."

"Bence birkaç gün bu meseleyi kafandan at," dedi Shaz düşünceli bir şekilde. "Saplantılı olmamaya çalış ve seni aradığında çok neşeli ve meşgul gibi davran ve konuşacak vaktinin olmadığını söyle."

"Bir dakika," diye zorla araya girdi Magda. "Eğer onunla konuşmak istiyorsan üç gün beklemenin, sonra da ona konuşmaya vaktinin olmadığını söylemenin anlamı ne? Niye sen onu aramıyorsun?"

Jude'la Shazzer bu çılgınca Kibirli Evli tavsiyesine inanamaz halde, ağızları bir karış açık ona bakakaldılar. Herkes Anjelica Huston'un Jack Nicholson'ı asla, asla aramadığını ve erkeklerin takipçi olmamaya katlanamadığını bilir.

İşler kötüden berbata doğru gitti ve Magda gözlerini faltaşı gibi açıp Jude'a doğru erkeklerle tanıştığında işlerin "ağaçtan düşen yapraklar" kadar kolay olacağını anlatmaya başladı. 10.30'da Magda ayağa fırlayıp "Gitsem iyi olacak! Jeremy II'de

dönüyor!" dedi.

Bizi duyamayacak kadar uzaklaşır uzaklaşmaz Jude "Onu niye çağırdın ki?" dedi.

"Yalnızdı," dedim sefil bir halde.

50

"Evet, doğru. Çünkü Jeremy'den uzakta tek başına iki saat geçirmek zorunda kaldı," dedi Shazzer.

"İkisini birden yapamaz. Hem Kibirli Bir Evliler familyasından olup hem de Şehirli Bekârlara dahil olmadığı için şikayet edemez," dedi Jude.

"Bence o kız modern flört dünyasına girse onu çiğ çiğ yerlerdi," diye mırıldandı Shaz.

"ALARM, ALARM REBECCA ALARMI," dedi Jude, bir nükleer siren sesiyle.

Pencereden dışarı, baktığı yere baktık ve tek eli direksiyonda olan, diğer eliyle de kulağında cep telefonu tutan Rebecca'yı taşıyan bir Mitsubishi kent cipinin park etmekte olduğunu gördük.

Rebecca uzun bacaklarıyla cipten indi, o telefondaiken önünden geçme cüretinde bulunan birine gözlerini devirdi, arabalara hiç dikkat etmeden karşıya geçti, ki böylece acı frenlerle durmak zorunda kaldılar, sanki "Hepiniz siktirin gidin, burası benim özel alanım," dercesine topuklarının üstünde küçük bir dönüş yaptı, sonra da bir alışveriş el arabası taşıyan hırpani bir kadına çarptı ve onu tamamen görmezden geldi.

Bara gürültüyle, uzun parlak saçlarını hemen tekrar geri düşecek şekilde yüzünden savurarak girdi. "Tamam, kaçmalıyım. Seni seviyorum! Görüşürüüüü!" diyordu cep telefonuna. "Selam, selam," dedi, hepimizi öptü, oturdu ve garsona bir içecek getirmesini işaret etti. "İşler nasıl gidiyor? Bridge. Mark'la aran nasıl? Sonunda bir erkek arkadaş bulduğun için çok mutlu olmalısın."

"Sonunda." Grrr. Akşamın ilk denizanası. "Mutluluktan uçuyor musun?" diye öttü. "Seni Cuma akşamı Avukatlar Derneği'nin yemeğine götürüyor mu?"

Mark Avukatlar Derneği'nin yemeğinden filan bahsetmemiştir.

51

"Oh, affedersin, burnumu sokmak istememiştin," dedi Re-becca. "Eminim unutmuştur. Veya belki de bunun senin için adil olmadığını düşünüyordur. Ama sanırım her şey yolunda gidecek. Senin çok tatlı olduğunu düşünecekler."

Shazzer'in daha sonra söylediği gibi, bir denizanasından çok Portekizli bir savaş gemisi gibiydi. Balıkçılar onu kayıklarıyla sarmış kıyıya çekmeye çalışıyorlardı.

Rebecca işlerini halletmeye gitti ve biz üçümüz de Jude'un dairesine zıpladık.

"Bağlanamayan Erkek sizi kendi egemenlik sahasında istemez," diye okuyordu Jude, Shaz Colin Firth'ün göle daldığı sahneyi bulmak için Aşk ve Gururun videosunu ileri geri sararken.

"Gezgin bir şövalye gibi, hiçbir sorumluluk taşımadan kulenize gelmekten hoşlanır. Sonra şatosuna geri döner. Sizin haberiniz olmadan istediği telefon konuşmalarını yapabilir. Sahasını -ve kendisini- kendisine saklayabilir."

"Çok doğru," diye mırıldandı Shaz. "Tamam, haydi bakalım, işte dalıyor."

Hepimiz sustuk ve Colin Firth'ün gölden sınırlıklam, beyaz gömleğinin içi görünür halde çıkmasını izledik. Mımmm.

Mımmm.

"Her neyse," dedim savunmacı bir tavırla, "Mark Bağlanamayan Bir Erkek değil - bir evlilik deneyimi var."

"O zaman senin 'Sadece Şu Anlık Bir Kız' olduğunu düşünüyor olabilir," dedi Jude ve hıçkırdı.

"Orospu çocuğu!" dedi Shazzer peltek peltek. "Anlaşılmaz orospu çocukları. Vay, şuna bakın!"

Sonunda eve sendeleyerek döndüm. Telesekrete hevesle atıldıktan sonra hayal kmlığıyla durdum. Mark aramamıştı. Oh Tanrım, saat 6 oldu bile ve biraz daha uyumam gerekiyor.

52

08:30. Beni niye aramadı? Niye? Hıh. Kendine güvenen, açık fikirli, duyarlı bir kadınmış. Ben kendime bağlıyım, başkasına... Bir dakika. Belki telefon çalışmıyordun

08:32. Çevir sinyali normal geliyor, ama kontrol etmek için cep telefonundan arayacağım. Eğer çalışmıyorsa bu her şeyin yolunda gittiği anlamına gelebilir.

08:35. Hıh. Telefon çalışıyor. Yani, beni kesinlikle arayacağını söylemişti... Hey, telefon çalışıyor!

"Oh, selam hayatım. Seni uyandırmadım ya?"

Babamdı. Ebeveynlerimin otuz yıllık evliliğini tehdit eden bir buçuk metreden uzun, ikiz olmayan Kenyalı jigololardan çok, dört haftalık ilişkiyle ilgilendiğim için çok korkunç, bencil bir kız evlat gibi hissettim kendimi.

"Ne oldu?"

"Her şey yolunda." Babam güldü. "Ona telefon konuşması meselesini açtım ve -ah- işte geliyor."

"Gerçekten hayatım!" dedi annem, telefonu kaparak. "Baban bu saçma sapan fikirleri nereden buluyor anlamıyorum. Yataklardan bahsediyorduk!"

Kendi kendime gülümsedim. Babamla benim zihinlerimizin lağım kadar pis olduğu açıktı.

"Her neyse," diye devam etti, "plan devam ediyor. 8 Şubat'ta yola çıkıyoruz! Kenya'ya! Bir düşünsene! Orada gündüz feneri gibi olana kadar yanıp..."

"Anne!" diye patladım.

"Ne var hayatım?"

"Gündüz feneri gibi olana dek' diyemezsin. Irkçı bir terim bu."

"Aptal aptal konuşma hayatım! Babanla benim fenere ihtiyacımız yok, elektriğimiz var."

53

"Eğer böyle terimlerin söz dağarcığımızda yer almasına izin verilecekse tavırları da belirler ve..."

"Öff! Bazen fenerlere bakmaktan denizi kaçıyorsun. Ooh, sana söylemiş miydim? Julie Enderbury yine hamile."

"Dinle, gitmem gerek, ben..."

Niye anneler telefonda gitmeniz gerektiğini söyleyince bir dakika içinde size mutlaka söylemeleri gereken on dokuz alakasız şey buluverir?

"Evet. Üçüncü çocuğuna," dedi suçlar bir tonla. "Oh, bir şey daha var, Una'yla nette kayak yapmaya karar verdik."

"Sanırım 'sörf demek istiyorsun anne, ama ben..."

"Kayak, sörf - fark etmez hayatım! Merle'yle Percival yapıyorlar. Bilirsin: Eskiden Northampton Hastanesi yanıklar ünitesinin müdiresiydim. Her neyse, bir şey daha var, Mark'la Paskalya yortusunda gelecek misiniz?"

"Anne, şimdi gitmeliyim, işe geç kaldım!" dedim. En sonunda, on dakika daha alakasız şeyler dinledikten sonra ondan kurtulmayı başardım ve şükranla başımı yastığa koydum. Ama annemin internette olup benim olmamam bana kendimi biraz zayıf hissettiriyor. Ben de internete giriyordum, ama GBH diye bir şirket bana yanlışlıkla 677 tane birbirinin aynısı junkmail gönderdi ve o zamandan beri her şey arap saçına döndü.

30 Ocak Perşembe

59.500 kg, (acil durum: Dantelli külot iz bırakmaya başladı), denenen hoş seksi minik iç çamaşırları 17, satın alınan dev, al-tına-yapanlar-için tarzı korkunç berbat külotlar 1, erkek arkadaşlar 1 (ama o yeni korkunç külotu ondan saklamakta kararlıyım).

54

09:00. Coins Cafe. Kahve içerken. Yaşasın! Her şey harika. Demin aradı! Beni dün gece aramış ama daha sonra tekrar arayacağı için mesaj bırakmamış, ama sonra uyuyakalmış. Biraz şüphelendim, ama beni yarınki Avukatlar Derneği yemeğine davet etti. Ofisinden Giles da benim telefonda çok hoş davrandığımı söylemiş.

09:05. Biraz korkutucu, bu avukatlar meselesi. Siyah kravatlar. Mark'a benden ne yapmamı beklediğini sordum, "Oh, hiçbir şey," dedi. "Merak etme. Sadece bir masada oturup işyerinden insanlarla yemek yiyeceğiz. Hepsi arkadaşım. Sana bayılacaklar."

09:11. "Sana bayılacaklar". Görüyorsunuz ya, bu sinamadan geçirileceğimin üstü kapalı bir ifadesi. Yani iyi bir izlenim uyandırmam çok önemli.

09:15. Tamam, bu konuda pozitif olacağım. Muhteşem olacağım: Zarif, neşeli, şık. Oh, ama bir saniye. Uzun elbisem yok. Belki Jude ya da Magda bana bir tane ödünç verir. Tamam:

Avukatlar Derneği Yemeği Öncesi Geri Sayım:

1. Gün (bugün) Tüketilecek besinler:

1. Kahvaltı: meyve suyu, portakal, muz, armut, kavun ya da diğer mevsim meyvelerinin karışımı. (Kahvaltı öncesi kapuçino ve ay çöreği şimdiden tüketildi bile.)

2. Yemek Arası: meyve ama öğle yemeğine yakın değil, çünkü enzimlerin sindirilmesi bir saat alıyor.

3. Öğle Yemeği: Proteinli salata.

55

4. Yemek Arası: Kereviz ya da brokoli. İşten sonra spor salonuna gidilecek.

5. Spor Salonundan Sonra Atıştırma. Kereviz.

6. Akşam Yemeği: Izgara tavuk ve haşlanmış sebze.

18:00. İşyerinden çıkarken. Bu gece sorunlara kısa vadeli çözümler getirmek için Magda'yla iç çamaşırı alışverişine çıkacağım. Magda bana mücevherler ve ç. zarif, koyu mavi, uzun bir elbise ödünç verecek. Bunun biraz "düzeltmesi" gerektiğini ve bütün film yıldızlarının gala gecelerinde korse tarzı şeyler giydiğini söylüyor. Yani spor salonuna gidemeyeceğim. Oturup iç çamaşırlarıyla ilgileneyeceğim. Kısa vadede spor salonuna gitmekten çok daha etkili bu.

Ayrıca genelde spor salonuna düzensiz aralıklarla gitmekten vazgeçmeye, yarın başlayacak olan yeni programa katılmaya karar verdim. Bedenimin akşam yemeğine kadar forma girmesini bekleyemem tabii, zaten bu yüzden iç çamaşırı alışverişine çıkıyorum, ama en azından bu beni canlandıracak. Oh, telefon.

18:15. Arayan Shazzer'dı. Ona hemen parti öncesi programımdan bahsettim (o talihsiz akşam-yemeğinde-pizza darbesinden de), ama ona yeni spor programından bahsettiğimde sanki telefona tükürür gibi tısladı:

"Sakin bunu yapma," dedi mezarı bir fısıltıyla.

Meğer Shaz da benzer bir programa katılmış, Başlarında gladyatöre benzeyen kızıl saçlı, "Carborundum" adında bir kadın varmış. Onu salonun ortasındaki bir aynanın önüne geçirip "Kıçındaki yağlar sarkmış, uyluklarındaki yağlan yana itmiş ve şalvar pantolon giyiyor gibi olmuşsun!" diye kükremiş.

Gladyatöre benzeyen kadınlardan nefret ederim. Gladyatörler dizisinin günün birinde kontrolden çıkacağından, Gladyatör-

56

lerin etoburlaşacağımdan ve prodüktörlerin Hıristiyanları Carborundum ve onun gibilerin önüne atmaya başlayacağından şüpheleniyorum. Shaz kesinlikle iptal etmem gerektiğini söylüyor, ama savunduğum nokta şu: Eğer yağlar Carborundum'ın söylediği şekilde birbirini itebiliyorsa o zaman onları yoğurup ve sıkıştırıp hoş bir şekle sokmak da pekâlâ mümkün - hatta duruma göre değişik şekillere bile sokulabilir. İnsan yağlarını istediği şekle sokabilse onlardan kurtulmak ister miydim acaba? İri göğüslerim ve kalçalarım, incecik belim olurdu. Ama bu kadar yağlı nereden bulacaktım? Artanları nereye koyacaktım peki? İnsanın gövdesinin geri kalanı kusursuzsa, tombul ayaklara ya da kulaklara sahip olmak kötü olur muydu?

"Dolgun dudaklar fena olmaz," dedi Shazzer, "ama..." sesini iğrenç bir şekilde alçaktı, "...dolgun vajinal dudaklar asla."

Iyy! Shazzer çok iğrenç olabiliyor. Evet. Gitmeliyim. Magda'yla 6.30'da Marks & Sparks'ta buluşacağım.

21:00. Tekrar evde. Alışveriş deneyimi belki en iyi eğitici olarak tanımlanabilir. Magda bana iğrenç dev korkutucu külotları sallamakta ısrar etti. "Haydi Bridget: Yeni Korseler! 70leri düşün, İnan Bana'yı düşün, kemerleri düşün," dedi, siyah lıkralı, şortlu, sutyenli, çubuklu bir tür Seri Katil elbisesini havaya kaldırarak.

"Onu giymiyorum," diye tısladım ağzımın kenarından. "Geri koy."

"Niye?"

"Ya biri, bilirsin, dokunacak olursa?"

"Ama Bridget. İç çamaşırının bir görevi vardır. Eğer üstünde zarif küçük bir elbise ya da pantolon varsa -işyerinde mesela-hatlarının yuvarlak olmasını istersin. İşyerinde kimse sana dokunmaz, değil mi?"

57

"Şey, aslında dokunabilirler," dedim savunmacı bir tavırla, Daniel Cleaver'la flört -bağlılıktan buca buca kaçılan o kâbus böyle adlandırılabilir tabii- ettiğim zamanlarda işyerindeki asansörde neler olduğunu düşünerek.

"Şunlar nasıl?" diye sordum umutla, aynı kumaştan yapılma muhteşem bir çorap, sutyen, pantolon takımını havada tutarak. "Hayır! Hayır! Tam 1980'ler. Senin istediğin bu," dedi, annemin pantolonlarıyla külotlu çoraplarının karışımına benzeyen bir şeyi sallayarak.

"Ama ya biri elini eteğimin altına sokarsa?" "Bridget, inanılmazsın," dedi yüksek sesle. "Her sabah bir erkeğin durup dururken elini eteğinin altına sokabileceği düşüncesiyle mi uyanıyorsun? Cinsel kaderinin üstünde hiç kontrolün

yok mu?"

"Evet, aslında var," dedim meydan okuyarak ve bir avuç dolusu külotla soyunma kabinine doğru yürüdüm. Sonunda kendimi siyah, lastiksi bir kılıfın içine sokmayı başardım. Göğüslerimin hemen altına kadar çıkıyordu ve her iki ucu kontrolden çıkmış bir prezervatif gibi kıvrılıp duruyordu. "Ya Mark beni bunun içinde görürse ya da hissederse?"

"Bir kulüpte öpülecek değilsiniz ya. Resmi bir yemeğe gidiyorsunuz, iş arkadaşlarınızı etkilemek istiyor. Bunda yoğunlaşacak. Seni mıncıklamakta değil."

Mark'ın genelde birilerini etkilemeye çalıştığından emin değilim, çünkü kendine çok güvenir. Ama Magda iç çamaşırı konusunda haklı. İnsan çağı yakalamalı, dar iç çamaşırı kalıpları içine sıkışıp kalmamalı.

Evet, erkenden eve dönmeliyim. Sabah sekizde spor salonunda olmam gerek. Aslında bütün kişiliğimin sarsıntılı bir değişim geçirdiğini düşünüyorum.

58

31 Ocak Cuma: Eylem Günü

59.150 kg, alkol 6 (2)*, sigara 12 (0), kalori 4,284 (1,500), fitness hocasına söylenen yalanlar (14).

* Parantez içindeki rakamlar fitness hocasına verilen sayılar.

09:30. Yeni sağlık kulübü kültüründe kişisel eğiticilerin Hipok-rat yemini etmemiş doktorlar gibi davranmalarına izin verilmesi çok tipik bir durum.

"Haftada kaç kadeh alkol alıyorsunuz?" dedi Asi, Brad Pitt tarzı kibirli fitness hocası, ben sutyen ve külodumun içinde karnımı içeri çekmeye çalışırken.

"On dörtle yirmi bir arası," diye ustaca yalan söyledim, o da irkilmeye cüret etti.

"Sigara içiyor musunuz peki?"

"Bıraktım," diye kedi gibi mırladım.

Bunun üzerine Asi, çantama dik dik baktı ve evet, orada bir paket Silk Cut Ultra vardı, ama ne olmuş yani?

"Ne zaman bıraktınız?" diye sordu fazla resmi bir sesle, bilgisayara herhalde doğrudan Muhafazakârlann Merkez Binası'na gidecek ve benim bir park cezası aldığımda bir çalışma kampına gönderilmemi garantileyecek olan bir şeyler yazarak.

"Bugün," dedim kararlılıkla.

Sonunda Asi'nin elinde keçeli kalemle yağlarımı ölçmesine katlanmak zorunda kaldım.

"Şimdi, bu işaretleri koyuyorum ki neyi ölçtüğümü görebileyim," dedi amirane bir tavırla, kalemin ucuyla. "Biraz beyaz alkolle ovalarsan çıkarlar."

Sonra spor salonuna gidip Asi'yle bir sürü egzersiz yapmak zorunda kaldım ve bu sırada sebepsiz bir şekilde gözlerime ba-

59

kip ve bana dokunup durdu - mesela karşılıklı, ellerimiz diğerinin omuzlarında durmalar ve Asi'nin çömelip kalkması, kışını hasıra gürültüyle vurup durması ve benim dizlerimi hafifçe kırabilmek için beceriksizce çabalamam. Bütün bunların sonunda bana sanki Asi'yle uzun ve oldukça yakın bir sevişme yaşamışız ve aslında çıkıyormuşuz gibi geldi. Sonra giyinip duş aldık, sonra da ne yapacağımdan emin olamadım - en azından geri dönüp eve ne zaman akşam yemeği için döneceğini sormam gerekiyormuş gibi geldi. Ama akşam yemeğini Mark Darcy ile yiyorum

tabii.

Akşam yemeği konusunda ç. heyecanlıyım. Yeni elbisemi deneyip duruyorum ve gerçekten mükemmel görünüyor. Hatla-rımı ince ve zarif gösteriyor, hep o korkutucu külodun sayesinde. Mark'ın onun varlığından haberdâr olması gerekmiyor tabii. Ç. iyi bir kavalje olmaması için de gerçekten bir sebep yok. Ben kariyer sahibi, dünyayı tanıyan bir kadınımsa vs.

Gece yarısı. Sonunda Guldhill'e ulaştığımda Mark siyah bir kravat ve büyük bir pardösüyle ileri geri dolanmaktaydı. Vay. Çıktığım birinin bana bir anda son derece çekici bir yabancı gibi görünmesine ve tek istediğim şeyin onunla hemen eve gidip sanki yeni tanışmışızcasına çılginca sevişmek olmasına bayılıyorum. (Tabii aslında normalde yeni tanıştığımız insanlarla bunu yapmayız.) Beni görünce gerçekten şoke olmuş göründü, güldü, sonra ciddileşti ve kibar bir okul çocuğu havasıyla beni kapılara götürdü.

"Geç kaldığım için üzgünüm," dedim nefes nefese.

"Geç kalmadın," dedi. "Başlama saati konusunda yalan söyledim." Bana tekrar, tuhaf tuhaf baktı.

"Ne?" dedim.

"Hiç, hiç," dedi aşırı bir sükûnetle ve hoş bir sesle, sanki ben

60

arabasının tepesinde bir elinde balta, diğerinde karısının kafasıyla duran bir deliymişimcesine. Üniformalı bir kapıcı bize kapıyı açarken beni içeri iteledi.

Giriş holü yüksek tavanlı ve koyu panelliydi ve ortalıkta bir sürü mırıldanan yaşlı, siyah kravatlı insan vardı. Elbisesinin göğüs kısmı altın paralarla kaplı olan bir kadın bana tuhaf tuhaf baktı. Mark "Niye vestiyere gidip yüzüne bakmıyorsun?" dedi.

Hemen tuvalete koştum. Ne yazık ki taksinin karanlığında yanaklarıma allık yerine koyu gri göz kalemi sürmüştüm: Herkesin başına gelebilecek bir şeydi. Tuvaletten iyice temizlenmiş bir halde çıktığımda donakaldım. Mark Rebecca'yla konuşuyordu.

Üstünde kahverengi, sırtı açık, korse kullanmadığını açıkça gösteren ve etsiz kemiklerine yapışan saten bir elbise vardı. Babamın, Grafton Underwood yortusuna bir kek yapıp götürdüğünde ve jüri oylamasından sonra kek geri dönüpte üstünde "Yarışma Standartlarına Uygun Değil" yazılı bir not bulduğunda, yarışmacıların hissettiklerini hissettim.

"Yani öyle komikti ki," diyordu Rebecca ve Mark'a sevgiyle gülüyordu. "Oh Bridget," dedi yanlarına gidince. "Nasıl tatlı kız!" Beni öpünce suratımı asmadan edemedim. "Sinirli misin?" "Sinirli mi?" dedi Mark. "Niye sinirli olsun ki? O içsel dengenin bedenlenmiş hali, değil mi Bridge."

Bir an için Rebecca'nın yüzünde bir huzursuzluğun belirip kaybolduğunu gördüm, sonra kendini topladı ve "Ahhh, ne tatlı değil mi? Sizin için çok mutluyum!" dedi. Sonra uzaklaşırken geri dönüp Mark'a küçük, cilveli bir bakış fırlattı.

"Çok hoş biri gibi görünüyor," dedi Mark. "Hep çok hoş ve zeki görünüyor."

Hep mi?? diye düşündüm. Hep mi? Onunla sadece iki kez görüştüğünü sanıyordum. Kolunu korseme tehlikeli bir şekilde

61

yaklaştırınca sıçrayarak uzaklaşmak zorunda kaldım. Birkaç şişko yanımıza gelip Mark'ı bir Meksikalı'ya yaptıklarından dolayı kutlamaya başladılar. Bir iki dakika ayaküstü sohbet ettikten sonra bizi usulca onlardan ayırıp yemek salonuna götürmeyi başardı.

Burası ç. görkemliydi: Koyu tahtalar, yuvarlak masalar, mum ışığı ve titrek ışıklarla parıldayan kristaller. Tek sorun, Mark elini ne zaman belime koysa sıçrayıp uzaklaşmak zorunda kal-
mamdı.

Masamız şimdiden otuz-bilmem kaç yaşlarındaki kendine güvenen, kahkahalar atan ve birbirlerini küstahça ve ani, açıkça yasal ve Zeitgeist bilginin dev aysberglerinin sadece ucu olan sözel saldırılarla mat etmeye çalışan avukatlarla doluydu:

"İnternet'e bağımlı olduğunuzu nasıl anlarsınız?"

"En iyi üç arkadaşının cinsiyetini bilmediğini fark edersen." Ho ho ho. Ha ha ha.

"Artık co.uk yazmadan nokta koyamaz olursun." HAAA-AAHHAAAA!

"Bütün işlerini HTML Protokolü'yle yaparsın." Aaaahahaha-haha. Haahaha. Haha.

Salondakiler yemek için masaya otururken Louise Barton-Foster diye bir kadın (inanılmaz inatçı ve insana zorla ciğer ye-direbilecek türden biri) anlaşılan saçma sapan geçmiş olan 3 ay üstüne konuşmaya başladı.

"Ama bir anlamda," diyordu, menüye ateş saçan gözlerle bakarken, "insan bütün o ER Emeuro Proto olayının bir Gerbiliss-hew olduğunu söyleyebilir."

Her şey yolundaydı -sessizce oturmuş yiyip içiyorduk- ki Mark birden "Bence kesinlikle haklısın Louise. Eğer Muhafazakârlara tekrar oy vereceksem görüşlerimin (a) araştırıldığını ve (b) temsil edildiğini bilmek isterim," dedi.

62

Ona dehşetle baktım. Arkadaşım Simon gibi hissettim kendimi. Bir partide çocuklarla oynarken dedeleri çıkagelmmişti ve adam Robert Maxwell'dı -ve Simon birden yumurcıklara bakıp hepsinin de çıkık alınlı ve iri çeneli mini- Robert Maxwelller olduklarını fark etmişti.

Yeni biriyle ilişkiye başlarken arada farklılıklar olacağını ve bu farklılıklara uyum sağlanması, sivri köşelerin törpülenmesi gerektiğinin farkındayım, ama Muhafazakârlara oy vermiş bir adamla yatacağım aklımın köşesinden geçmezdi. Birden Mark Darcy'yi hiç tanımadığımı hissettim. Bütün o çıktığımız haftalar boyunca gizlice sınırlı sayıda imal edilmiş, gazetelerin

pazar eklerinde reklamı yapılan, bağıcıklı boneli küçük hayvan biblolarının koleksiyonunu yapıyor ya da bir otobüse atlayıp gizlice rug-bi maçlarına gidip arka pencereden dalgın dalgın sürücülere bakıyor olabilirdi.

Konuşma giderek züppeleşiyordu. Herkes bir gösteriş merakı içindeydi.

"Peki 7'ye 4.5 olduğunu nereden biliyorsun?" diye bağıyordu Louise çizgili gömlekli, Prens Andrew'a benzeyen bir adama.

"Şey, Cambridge'de ekonomi okudum."

"Öğretmenin kimdi?" diye atıldı başka bir kız, sanki bu ona tartışmayı kazandıracakmışçasına.

"İyi misin?" diye ağzının kenarıyla fısıldadı bana Mark.

"Evet," diye mırıldandım, başımı öne eğerek.

"Sen... titriyorsun. Haydi. Sorun ne?"

Sonunda ona anlatmak zorunda kaldım.

"Evet, Muhafazakârlara oy veriyorum, ne var bunda?" dedi, bana kuşkulu gözlerle bakarak.

"Şşt," diye fısıldadım, masaya kaygılı gözlerle bakarak.

"Sorun ne?"

"Sadece," diye başladım, keşke Shazzer burada olsaydı diye

63

düşünerek, "yani, eğer ben Muhafazakârlara oy versem toplum dışına itilirdim. Bu Cafe Rouge'a at sırtında, peşimde av köpekleriyle girmek ya da duvarlarında plakalar bulunan parlak masalı bir salonda akşam yemeği partileri düzenlemek gibi bir şey olurdu."

"Bunun gibi mi yani?" Güldü.

"Şey, evet," diye mırıldandım.

"Sen kime oy veriyorsun peki?"

"İşçi Partisi'ne tabii ki," diye tısladım. "Herkes İşçi Partisi'ne oy verir."

"Sanırım şimdiye dek durumun böyle olmadığı kanıtlandı," dedi. "Merakımdan soruyorum, niye?"

"Ne?"

"Niye İşçi Partisi'ne oy veriyorsun?"

"Şey," diye duraksadım düşünceli bir şekilde, "çünkü İşçi Partisi'ne oy vermek solcu olmak anlamına gelir."

"Ah." Bunu nedense çok ilginç bulmuş gibiydi. Şimdi herkes dinliyordu.

"Ve sosyalist," diye ekledim.

"Sosyalist. Anlıyorum. Sosyalistten kastın...?"

"Birlik olan işçiler."

"Blair işçilerin güçlerini birleştirecek birine benzemiyor pek, değil mi?" dedi. "Baksana Dördüncü Madde hakkında ne diyor."

"Bence Muhafazakârlar bir halta yaramıyor."

"Öyle mi?" dedi. "Ekonomide son yedi yılın en iyi dönemini yaşıyoruz."

"Kesinlikle hayır," dedim üstüne basa basa. "Her neyse, herhalde bunu sadece seçim yaklaştığı için uydurdular."

"Neyi uydurdular?" dedi. "Ekonomiyi mi?"

"Blair'in Avrupa'ya yaklaşımı Major'inkine kıyasla ne gibi farklılıklar gösteriyor?" diye araya girdi Louise.

64

"Niye Majör sağlık fonlarının her sene arttırılacağı konusundaki sözünü tutmadı?" diye sordu Prens Andrew.

Evet. Yine birbirlerine hava atmaya başlamışlardı. Sonunda daha fazla dayanamadım.

"Mesele şu ki, sizin temel meselelerle ilgili oy vermeniz gerekir, yok şunun yüzdesi şuymuş, bununki buymuş diye küçük ayrıntılara değil. Ve İşçi Partisi'nin ilkece paylaşmayı, iyiliği, eşcinselleri, bekâr anneleri ve Nelson Mandela'yı temsil ettiği açık. Herkesle sevişen ve Paris'teki Ritz'e gittikten sonra Bugün programındaki bütün sunucuları aşağılayan, anıran zorbaları değil."

Masada bir Ölüm sessizliği oldu.

"Bence meseleyi çok güzel özetledin," diye güldü Mark ve dizimi okşadı. "Buna itiraz edemeyiz."

Herkes bize bakıyordu. Ama kimse öfkelenmedi -normal dünyada bu olurdu- ve sanki hiçbir şey olmamış gibi bardak tokuşturmaya ve yüksek sesle konuşmaya başlayıp beni tamamen görmezden geldiler.

Bu iyi miydi, kötü müydü karar veremedim. Sanki bir Papua Yeni Gine kabilesindeydim ve şefin köpeğinin üstüne basmıştım ve mırıltılı konuşmaların bunun önemsiz olduğu anlamına mı geldiğini, yoksa kafamı nasıl keseceklerini mi tartıştıklarını an-layamıyordum.

Biri gerçekten oldukça sıkıcı bir hale gelmiş olan konuşmaları kesmek için masaya vurdu. Herkes susar susmaz Mark "Çıkalım mı?" dedi.

Veda ettikten sonra salondan çıkmak üzere yürümeye başladık. "Şey... Bridget," dedi, "seni endişelendirmek istemiyorum, ama belinde tuhaf bir şey var."

Kontrol etmek için elimi götürdüm. O korkunç korse her nasılsa iki yanından çözülmüş ve belimi dev bir yedek lastik gibi sarmıştı.

65

"Ne ki o?" dedi Mark, masaların arasından geçerken insanlara gülümseyip veda ederken.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım. Salondan çıkar çıkmaz tuvalete koştum. Elbiseyi çıkarıp korkunç korseyi bağlamak, sonra elbiseyi tekrar giymek bir kâbustu. Keşke evimde bol bir pantolon ve kazakla oturuyor olsaydım diye düşündüm.

Koridora çıktığımda az kalsın tekrar gerisingeri tuvalete dönüyordum. Mark Rebecca'yla konuşuyordu. Tekrar. Rebecca kulağına bir şeyler fısıldadı, sonra da korkunç bir kahkaha patlattı.

Yanlarına gidip kendimi münasebetsiz hissederek durdum. "İşte geldi!" dedi Mark. "Hallettin mi?" "Bridget," dedi Rebecca, beni gördüğüne sevinmiş gibi yaparak. "Duyduğuma göre herkesi politik görüşlerinle etkiliyor-muşsun!"

Ç. zekice bir karşılık verebilmeyi isterdim ama tek yapabildiğim çatık kaşlarla bakmak oldu.

"Aslında harikaydı," dedi Mark. "Hepimizi kurumlu dangalaklar gibi gösterdi. Her neyse, gitmeliyiz, seni yine görmek güzeldi."

Rebecca ikimizi de bir Gucci Envy bulutunun içinde taşkınca öptükten sonra yemek salonuna doğru kırtarak yürüdü. Mark'ın kendisini izlemesini umduğu belliydi.

Arabaya giderken ne söyleyeceğimi bilemedim. Mark'la Rebecca arkamdan bana gülmüşlerdi ve sonra Mark bunu örtbas etmeye çalışmıştı besbelli. Jude'la Shaz'a telefon açıp tavsiye alabilmeyi istedim.

Mark hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Yola çıkar çıkmaz elini bacaklarımda gezdirmeye çalışmaya başladı. Niye erkeklerle ne kadar az seks yapmak istiyormuş gibi görünürseniz onlar o kadar fazla yapmak istiyor?

"Ellerini direksiyonda tutmak istemez misin?" diye sordum,

66

korseyi hissetmesin diye umutsuzca geri çekilmeye çalışarak.

"Hayır, sana tecavüz etmek istiyorum," dedi, arabayı kısa ışıklı bir direğe doğru sürerek.

Kurallara uygun araba kullanma konusunda saplantılıymışım gibi yaparak kurtulmayı başardım.

"Oh. Rebecca bir akşam ona yemeğe gelip gelemeyeceğimizi sordu."

Kulaklarıma inanmadım. Rebecca'yı dört yıldır tanırım ve beni bir kere bile akşam yemeğine davet etmemiştir.

"Hoş görünüyordun, değil mi? Elbisesi çok güzeldi."

Bahsetme Takıntısı'ydı. Bahsetme Takıntısı kulaklarımdan önünde gerçekleşiyordu.

Notting Hill'e varmıştık. Işıklarda bana sormadan evimin yönüne, kendisinininkinden uzağa saptı. Şatosunu koruyordu. Herhalde Rebecca'dan gelen mesajlarla doluydu. Ben Sadece Şu Anlık Kızlardan biriydim.

"Nereye gidiyoruz?" diye patladım.

"Dairene. Niye?" diye sordu, bana endişeli gözlerle bakarak.

"Kesinlikle. Niye?" dedim öfkeden köpürerek. "Dört hafta altı gündür çıkıyoruz. Ve hiç evinde kalmadık. Bir kere bile. Hiç! Niye?"

Mark hiç konuşmuyordu. Sola saptıktan sonra tek kelime etmeden Holland Park Meydanı'na geri döndü.

"Sorun ne?" dedim sonunda.

Dimdik önüne baktı ve sinyal verdi. "Bağrılmasından hoşlanmam."

Evine vardığımızda durum korkunçtu. Merdivenleri birlikte sessizce çıktık. Kapıyı açtı, mektuplarını aldı ve mutfağın ışıklarını yaktı.

Mutfağın yüksekliği çift katlı bir otobüsünki kadar ve duvarlar paslanmaz çelikle öyle muntazam bir şekilde kaplı ki buzdolabını seçemiyorsunuz. Ortalık tuhaf bir şekilde derli topluydu ve döşemenin ortasında üç ışık havuzu vardı.

67

Odanın diğer tarafına yürüdü (ayak sesleri sanki bir okul gezisinde inilen bir yeraltı mağarasında yankılanıyordu), paslanmaz çelik kapılara endişeyle baktı ve "Bir bardak şarap ister misin?" dedi.

"Evet, lütfen, teşekkürler," dedim nazikçe. Paslanmaz çelikten bir kahvaltı barının önünde modern görünümlü birkaç yüksek tabure vardı. Birine becereksizce, kendimi Anita Harris'le düet yapmaya hazırlanan Des O'Connor gibi hissederek tırmandım.

"Tamam," dedi Mark. Paslanmaz çelikten dolaplardan birinin kapağını açtı (kapağın üstüne bir kap tutturulmuş olduğunu gördüm), sonra kapadı, bir başka kapağı açtı ve bir çamaşır makinesinin içine şaşkınlıkla baktı. İçimden gülmek geldi ve başımı öne eğdim.

"Kırmızı şarap mı, beyaz mı?" dedi birden. "Beyaz lütfen." Birden kendimi gerçekten yorgun hissettim, ayakkabılarım vuruyordu, korkunç pantolonum etime batıyordu. Tek istediğim eve gitmekti.

"Ah." Buzdolabını bulmuştu.

Sağa sola bakındım ve masalardan birinin üstündeki telesek-reterli telefonu gördüm. Midem kasıldı. Kırmızı ışık yanıp sönüyordu. Başımı kaldırıncaya Mark'ın karşımda elinde içinde bir şarap şişesi bulunan Conranesk bir demir sürahiyle karşımda durmakta olduğunu gördüm. O da berbat görünüyordu.

"Bak Bridget, ben..."

Ona sarılmak için tabureden kalktım, ama elleri hemen belime uzandı. Geri çekildim. O kahrolası şeyden kurtulmalıyım.

"Aşağı inip hemen geliyorum," dedim.

"Niye?"

"Tuvalete," dedim çılgınca, sonra şimdi ıstırap verici olmaya

68

başlayan ayakkabılarla sendeleyerek ilk gördüğüm odaya daldım. Burası Mark'ın giyinme odasıydı. Takımlarla, gömlekle ve sıra sıra ayakkabılarla doluydu. Üstüme bir sabahlık alabileceğimi ve birbirimizle yakınlaşıp işleri yoluna koyabileceğimizi düşünerek elbiseden kurtulup büyük bir rahatlık yaşadktan sonra tam o korkunç külodu çıkarmaya başlamıştım ki birden kapıda Mark belirdi. Önce o korkunç külodun içinde afişe olmuş halde donakaldım, sonra faltaşı gibi olmuş gözlerinin önünde deli gibi onu çıkarmak için çabalamaya başladım.

"Dur, dur," dedi, ben sabahlığa uzanırken, gözlerini mideme dikerek. "Üstünde nazar mı var senin?"

Mark'a Asi'yi ve bir Cuma gecesi beyaz alkol bulamamanın ne demek olduğunu anlatmaya çalıştım, ama bu çok bitkin ve şaşkın görünmesine yol açmaktan başka bir halta yaramadı.

"Üzgünüm, neden bahsettiğini anlamıyorum," dedi. "Biraz uyumalıyım. Gidip yatalım mı?"

Başka bir kapıyı açtı, ışığı yaktı. İçeri bakınca bir çığlık attım. Orada, o geniş, dev yatakta küçük bir doğulu oğlan çırılçıplak oturmaktaydı. Tuhaf tuhaf gülümsüyor ve bir ipe geçirilmiş iki tahta topla yavru bir tavşanı uzatıyordu.

69

3 Felakeet!

t

1 Şubat Cumartesi

58.500 kg, alkol 6 (ama domates sulu, ç. besleyici), sigara 400 (kesinlikle makul), yatakta bulunan tavşan, geyik, sülün gibi vahşi hayvanlar O (düne göre müthiş bir gelişme), erkek arkadaşlar O, erkek arkadaşın erkek arkadaşları 1, dünyada kalan potansiyel erkek arkadaş sayısı 0.

00:15. Böyle şeyler neden hep benim başıma geliyor? Neden? NEDEN? Karşıma ilk kez annemin onayladığı türden ve evli, deli, alkolik ya da salak olmayan biri çıkıyor, bu herif de hayvanlara düşkün, sapık bir ibne. Evine gitmemi istememiş olmasında şaşırarak bir şey yok.

Bağlılık fobisinin olmasından veya Rebecca'dan hoşlanmasından veya benim Sadece Şu Anlık Bir Kız olmamdan değil. Çünkü yatak odasında doğulu erkek çocuklarla vahşi hayvanları bir arada tutuyor.

İğrenç bir şoktu. İğrençti. Doğulu çocuğa iki saniye kadar baktım, sonra giyinme odasına geri daldım ve giyindim. Merdivenden aşağı inerken arkamdan Vietkonglular tarafından delik deşik edilen Amerikan askerlerinin çığlıklarına benzeyen bağı şmalar geliyordu. Tökezleyerek sokağa çıktıktan sonra, sonun-

73

da kafasına sıçmak isteyen bir müşteriyle karşılaşmış olan bir te-lekiz gibi taksilere el sallamaya başladım.

Kibirli Evliler, bekâr erkekler sadece büyük bir kusuru olanlardan çıkar derken haklılar galiba. Zaten herkes bu yüzden öylesine kahrolası bir... Eşcinsel olmak bir kusur değil tabii, ama insan kız arkadaşını eşcinsel değilmiş gibi yaparak kandırıyorsa bu bir kabahattir. Sevgililer Günü'nü de üst üste dördünce kez ailemin evindeki tek kişilik yatakta geçirmek zorunda kalacağım. Yine. Felaket. Felakeet!

Keşke Tom'u arayabilsem. Tam ibnelerin bakış açısından tavsiyeye ihtiyacım varken San Francisco'ya gitmesi tam ona göre bir davranış, tam ona göre. Benden diğer homoseksüellerle yaşadığı krizleri saatlerce bıkip usanmadan dinlememi isteyip duruyor. Ben bir homoseksüelle kriz yaşadığımda ne yapıyor peki? SAN FRANCISCO'ya gidiyor.

Sakin ol, sakin ol. Bu olayın bütün suçunu Tom'a yüklemenin yanlış olduğunu fark et, çocuğun olayla ilgisinin bile olmadığını düşün. Çözümü suçlamakta aramamalısn. Ben kendine güvenen, açık fikirli, duyarlı, kendine hakim, kendi içinde bütün bir kadını... Aaahh! Telefon.

"Bridget. Ben Mark. Çok üzgünüm. Çok üzgünüm. Bu korkunç bir olaydı."

Sesi korkunç geliyordu. "Bridget?"

"Ne?" dedim, bir Silk Cut yakabilmek için ellerimin titremesini durdurmaya çalışarak.

"Sana nasıl görüldüğünü biliyorum. Ben de senin kadar şoke oldum. Onu hayatımda ilk kez görüyorum." "Eee, kimdi peki?" diye patladım.

"Temizlikçi kadının oğluymuş. Oğlu olduğunu bile bilmiyordum. Şizofrenmiş."

74

Geriden bağırmalar geldi.

"Geliyorum, geliyorum. Allahım. Bak, işleri yoluna koymalıyım. Kadını boğuyormuş gibi sesler geliyor. Seni sonra arasam olur mu?" -yine bağırmalar geldi- "Bekle, bir saniye... Bridget, seni sabah ararım."

Kafam karmakarışık. Jude'u veya Shaz'ı arayıp bu bahanenin geçerli olup olmadığını öğrenebilmeyi çok isterdim, ama vakit geceyarısı olmuş. Belki uyumaya çalışırım.

09:00. Aahh! Aahh! Telefon. Yaşasın! Hayır! Felaket! Birden olanları hatırladım.

09:30. Mark değil annemdi.

"Hayatım, sınırdan mosmor kesildim, biliyor musun?"

"Anne," diye araya girdim kararlı bir şekilde. "Seni sonra cepten arasam olur mu?"

Her şeyi yavaş yavaş hatırlıyordum. Annemi hattan çıkarmalıydım çünkü Mark aramaya çalışıyor olabilirdi.

"Cep telefonu mu hayatım? Aptal olma - iki yaşından beri cep telefonun yok senin. Hatırlıyor musun? Hani üstünde minik balıklar vardı? Oh. Baban seninle konuşmak istiyor ama... neyse, geldi bile."

Cep telefonuyla saate deli gibi bakıp durarak bekledim.

"Selam bir tanem," dedi babam bitkin bir sesle. "Annen Kenya'ya gitmiyor."

"Güzel, harika," dedim, en azından ikimizden birinin krizde olmadığına sevinerek. "Ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Pasaportunun kullanım süresi dolmuş."

"Hah! Mükemmel. Ona yenisini çıkartabileceğini söyleme sakın."

"Oh, biliyor, biliyor," dedi. "Asıl mesele şu: Yeni pasaport çı-

75

kartmak için yeni bir fotoğrafının olması gerekiyor. Yani bana saygı duyduğundan değil, gümrük memurlarıyla kırıştırmak istediği için oldu her şey."

Annem telefonu kaptı. "Bu çok komik hayatım. Fotoğrafımı çektiler, kocakarı gibi çıktım. Una bir fotoğraf kabinini denememi söyledi ama o daha da kötü. Eski pasaportumu değiştirmeyeceğim ve son sözüm bu. Her neyse, Mark nasıl?"

"İyi," dedim yüksek, boğuk bir sesle. Az kalsın şunu ekliyordum: Doğulu oğlanlarla yatmayı ve tavşanlarla oynamayı seviyor, ne hoş değil mi?

"Babanla ben seni ve Mark'ı yarın öğle yemeğine çağırmayı düşünüyorduk. Sizi daha birlikte görmedik. Fırına bir fasulyen' lazanya ativeririm diye düşündüm."

"Seni sonra arasam? Şeye geç kaldım... yogaya!" dedim bir anda aklıma gelen parlak bir fikirle.

Ondan on beş dakika gibi kısa bir sürede kurtulmayı başardım. Bu arada İngiliz Pasaport Bürosu'nun annemle ve eski fotoğrafıyla başa çıkamayacağı belli oldu. Sonra üzgün ve şaşkın bir halde bir Silk Cut arandım. Temizlikçi kadın mı? Yani bir temizlikçi kadınının olduğunu biliyordum ama... Sonra Rebecca'yla bütün o olanlar. Ve Muhafazakârlara oy vermesi. Belki biraz peynir yerim. Hah! Telefon.

Shazzer'dı.

"Oh Shaz," dedim sefil bir sesle ve öyküyü anlatmaya başladım.

"Orada dur," dedi, daha doğulu çocuğa bile gelmeden. "Dur. Sana bunu sadece bir kez söyleyeceğim ve dinlemeni istiyorum."

"Neyi?" dedim, dünyada bir şeyi sadece bir kez söylemeyi başaramayacak biri varsa -annemin dışında- bunun Sharon olduğunu düşünerek.

76

"Kaç."

"Ama..."

"Kaç. Uyarı sinyallerini aldın, Muhafazakârlara oy veriyor. Şimdi fazla bağlanmadan kaç."

"Ama dur biraz, bu asıl..."

"Oh Tanrı aşkına," diye hırladı. "Her şey onun istediği gibi oluyor, değil mi? Evine geliyor, işlerini yaptırıyor. Sen o korkunç Muhafazakâr arkadaşları için giyinip kuşanıyorsun, ya o ne yapıyor? Rebecca'yla flört ediyor. Sana tepeden bakıyor. Ve Muhafazakârlara oy veriyor. Bütün bunlar manipülatif, ataerkil..."

Sinirli sinirli saate baktım. "Şey, Shaz, seni cepten arasam?"

"Ne! Seni arar diye mi? Hayır!" diye patladı.

Tam o sırada gerçekten de cep telefonu çalmaya başladı.

"Shaz, gitmek zorundayım. Seni sonra ararım."

Hevesle cep telefonunun OK tuşuna bastım.

Jude'du. "Oh, oh, akşamdan kalmayım. Kusacağım galiba." Met Bar'daki partiden uzun uzadıya bahsetmeye başladı, ama onu durdurmak zorunda kaldım çünkü doğulu genç meselesinin daha acil olduğunu düşünüyordum. Bu konuda gerçekten haklı olduğumu hissediyordum. Bencillik etmiyordum.

"Oh Tanrım, Bridge," dedi Jude, ben bitirince. "Zavallı şey. Bence durumu gerçekten çok iyi idare etmişsin. Kesinlikle. Çok yerinde davranmışsın."

Koltuklarım kabardı, sonra da kafam karıştı. "Ne yaptım ki?" diye sordum, odaya bakınırken bir kendimden memnun halde gülümseyip, bir şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtarak.

"Fazla Seven Kadınlarda söylenenin aynısını yaptın. Hiçbir şey yapmadın yani. Mesafeli oldun. Onların sorunlarını biz hal-iledemeyiz. Biz sadece mesafemizi koruruz."

"Doğru, doğru," dedim, içtenlikle başımı sallayarak.

77

"Onlara kötülük yapmak istemeyiz. Onlara iyilik yapmak istemeyiz. Onları aramayız. Onları görmeyiz. Sadece mesafemizi koruruz. Temizlikçinin çocuğuymuş, hıh. Temizlikçisi varsa niye hep çamaşırlarını sana yıkatıyor?"

"Ama ya o gerçekten temizlikçi kadının oğluydu?" "Haydi ama Bridget," dedi Jude sert bir sesle, "buna 'İnkâr' denir."

11:25. Jude ve Shazzer ile 192'de öğle yemeği için buluşacağız. Tamam. İnkâr etmeyeceğim.

11:16. Evet. Kesinlikle mesafemi koruyorum. Görüyorsunuz!

11:18. Hâlâ, hâlâ, hâlâ aramadığına inanamıyorum. Modern flört dünyasındaki pasif-agresif telefon tavrından, iletişimsizliğin iletişim olarak kullanılmasından nefret ediyorum. Korkunç bir şey bu, korkunç: Hani basit bir yüzükle yüzüksüzlük aşk ve dostluk ve mutlulukla tekrar o korkunç flört siper harbinin içine atılmak arasındaki farkı belirler ya, bu da aynı şey, ama daha da kötüsü.

Öğlen. İnanamadım. Telefona bakarken birden çaliverdi, sanki bunu ben enerjimle yapmışımcasına, ve bu kez arayan Mark'tı.

"Nasılsın?" dedi bitkin bir sesle.

"İyiyim," dedim, mesafeli olmaya çalışarak.

"Gelip seni alsam ve öğle yemeğine çıkıp konuşsak?" dedi.

"Şey, öğle yemeğini kızlarla yiyorum," dedim gerçekten çok mesafeli bir sesle.

"Ah Tanrım."

"Ne?"

"Bridget. Nasıl bir gece geçirdiğimden haberin var mı? Ço-

78

cuk mutfağında annesini boğazlamaya çalışıp duruyordu, polisler ve bir ambulans geldi, bayıltıcı mermiler atıldı, hastaneye gittik, evi isterik Filipinliler bastı. Yani, bütün bunlara katlanmak zorunda kaldığın için gerçekten, gerçekten çok üzgünüm, ama ben de katlanmak zorunda kaldım ve benim suçum da sayılmazdı."

"Niye daha önce aramadın?"

"Çünkü ne zaman arayacak fırsatım olsa, ev telefonun da cebin de. meşguldü!"

Hmmm. Mesafeli olmayı pek beceremedim. Gerçekten korkunç şeyler yaşamış. Birlikte akşam yemeği yemeyi kararlaştırdık ve bu öğleden sonra uyuyacağını söylüyor. Umarım tek başına uyur.

2 Şubat Pazar

58 kg. (mükemmel: Doğulu Erkek Çocuklara benzemeye başlıyorum), sigara 3 (ç.i.), kalori 2,100 (gayet iyi), erkek arkadaşlar tekrar 1 (yaşasın!), tekrar sevgilim olan eski erkek arkadaşımın yüksek, küçümseyici ve hayret dolu bir sesle saydığı kendine yardım kitapları 37 (bu zamanda ve çağda çok mantıklı).

22:00. Dairemde. Her şey tekrar yolunda. Akşam yemeği biraz tuhaf başladı ama ben ona inandığıma karar verince her şey iyiye gitti, özellikle de benden bugün gelip temizlikçisini görmemi isteyince.

Ama ayçöreklerimizi yerken birden "Bridge? Dün gece bunlar olmadan önce bile bir şeylerin ters gittiğini hissetmeye başlamıştım," dedi.

Mideme buz gibi bir korku saplandı. Bu gerçekten ironikti,

79

I

ip!

çünkü ben de işlerin yolunda gitmediğini düşünüyordum. Ama gerçekten, eğer bir ilişkide işlerin yolunda gitmediğini düşünen sizseniz mesele yok, ama eğer karşınızdaki bunu yapmaya başlarsa durum bir başkasının annenizi eleştirmesine benzer. Ayrıca bu terk edilmek üzere olduğunuzu düşünmenize yol açar ki bütün o acının, kaybın, kalp acısının yanı sıra bir de küçük düşürücüdür.

"Bridget, hipnoz durumuna mı geçtin?"

"Hayır. Niye işlerin yolunda gitmediğini düşündün?" diye fısıldadım.

"Şey, sana ne zaman dokunmaya çalışsam sanki yaşlı bir zamparaymışım gibi benden kaçıyordun."

Nasıl rahatladım anlatamam. Ona o korkunç külottan bahsettim ve gülmeye başladı. Tatlı şarap içtik, kısık gözlerle birbirimize baktık ve sonunda daireme gidip harika bir şekilde seviştik.

Bu sabah, birlikte ateşin önüne uzanmış gazete okurken Re-becca meselesini açsam mı, ayrıca niye hep Mark'ın benim evimde kaldığını sorsam mı diye düşünmeye başladım. Ama Ju-de bunu yapmamam gerektiğini, çünkü kıskançlığın karşı cins için oldukça itici olduğunu söylemişti.

"Bridget," dedi Mark, "transa geçmiş gibisin. Bu yeni raf sisteminin ne anlama geldiğini soruyordum. Meditasyon mu yapıyorsun? Yoksa raf destek sistemi Budist tarzı mı?"

"Elektrik teçhizatım yüzünden," dedim dalgın dalgın.

"Bu kitaplar da nesi?" dedi, ayağa kalkıp onlara bakarak. "Genç Kadınlarla Çıkma Yolları: Otuz Beşinden Sonraki Erkekler İçin Bir Rehber? Buda Flört Etseydi? Victor Kyam'dan Ya Hep Ya Hiç?"

"Bunlar benim kendime yardım kitaplarım!" dedim korumacı bir tavırla.

"Erkekler Ne İster? Bağlanamayan Bir Erkekle Karşılıklı Bağımlılığın Ötesinde? Boşanmış Erkeğinizi Aklınızı Kaçırmadan Nasıl Seversiniz? Evrendeki, karşı cinsin davranışlarına dair en fazla teorik bilgiye sahip kişi olma yolunda ilerlediğinin farkındasın herhalde. Kendimi bir kobay hissetmeye başlıyorum!"

"Şey..."

Bana sırtıyordu. "Bunları çifter çifter mi okumak gerekiyor?" dedi, raftan bir kitap çekerek. "Aynı anda iki farklı yönden mi bilgileniyorsun? Bekâr Olmaktan Mutlu'yla. Kusursuz Partnerinizi Otuz Günde Nasıl Bulursunuzu birlikte mi okuyorsun? Basitleştirilmiş Budizm'le Victor Kyam'dan Ya Hep Ya Hiç'iT

"Hayır," dedim öfkeyle. "Teker teker okuyorum."

"Niye böyle şeyler alıyorsun?"

"Şey, aslında bu konuda bir teorim var," diye heyecanla söze başladım (çünkü bu konuda gerçekten de bir teorim var). "Diğer dünya dinlerini düşünürsek..."

"Diğer dünya dinleri mi? Neyin dışındaki?"

Grrr. Bazen keşke Mark bir avukat olarak yetiştirilmiş olmasa diyorum.

"Kendine yardım kitaplarının dışındaki."

"Evet, bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm. Bridget, kendine yardım kitapları bir din değildir."

"Ama öyleler! Yeni bir din türü onlar. İnsanlar akan su gibiler, önlerine bir engel çıkınca köpürüp yanından dolanıveriyor, başka bir yol arıyorlar."

"Köpürüp yanından mı dolanıyorlar Bridge?"

"Demek istediğim, organize dinler çökünce insanlar başka bir kurallar bütünü aramaya başlıyor. Ve aslında, söylemeye çalıştığım gibi, kendine yardım kitaplarına bakarsan diğer dinlerle pek çok ortak yönlerinin bulunduğunu görürsün."

80

81

"Mesela...?" dedi, eliyle teşvik edici bir daire çizerek.

"Şey, Budizm ve..."

"Hayır. Hangi fikirler yani?"

"Şey," diye söze başladım, ne yazık ki teorim daha tam yerine oturmadığı için biraz panikleyerek, "pozitif düşünce. Duygusal Zekada optimizmin, her şeyin yolunda gideceği hissini en önemli şey olduğu söylenir. Sonra kendine inanma meselesi de var tabii, tıpkı Duygusal Özgüverideki gibi. Ve eğer Hıristiyanlığa bakarsan..."

"Eveet...?"

"Şey, düşünlerde okudukları o şey de aynı anlama geliyor: 'Üç şey kalıcıdır: İnanç, umut ve sevgi.' Sonra ânı yaşamak var - Az Seçilen Yol'da bahsedilen şey, aynı zamanda da Budist düşüncesi."

Mark bana sanki delirmişim gibi bakıyordu.

"...Ve bağışlamak: Düşünce Gücüyle Tedavide içerlemenin kötü bir şey olduğu ve insanları bağışlamak gerektiği söylenir."

"Bu ne peki? Umarım Müslüman kitabı değildir. Ekmek çaldılar diye insanların ellerini kesen bir dinde bağışlamaya yer olduğunu pek sanmıyorum."

Mark başını sallayıp bana bakıyordu. Teoriyi pek anlamış gibi gelmedi bana. Ama belki bunun sebebi Mark'ın spiritüel yönünün pek gelişmemiş olması, ki bu da ilişkimizde bir başka sorun olabilir.

"Kötülüklerimizi affet, bizim başkalarının bize yaptığı kötülükleri affettiğimiz gibi!!" dedim öfkeyle. Tam o sırada telefon çaldı.

"Bu flört savaş kumandanlığının talimatı olsa gerek," dedi Mark. "Veya belki de Canterbury Başpiskoposu söylemiştir!"

Annem arıyordu. "Hâlâ orada mısınız? Hani Mark'la öğle yemeğine geliy ordunuz?"

"Ama Anne..." Öğle yemeğine geleceğiz demediğimden

82

emindim, kesinlikle emindim. Mark gözlerini deviriyor, televizyonu, futbol kanalını açıyordu.

"Ama Bridget. Üç tane kremalı pasta yaptım - aslında üç tane yapmak da bir tane yapmak kadar kolay ya. Lazanyayı da çıkardım ve..."

Babamın "Onu rahat bırak Pam," dediğini duyuyordum, An-nemse konuşup duruyor, öfkeyle tekrar dondurulan etin zararlarından bahsediyordu. Sonra babam telefonu aldı.

"Merak etme tatlım. Ona geleceğinizi söylememişsinizdir eminim. O öyle anlamıştır. Onu sakinleştirmeye çalışacağım. Her neyse, kötü bir haberim var, Kenya'ya gidiyor." Annem telefonu kaptı. "Pasaport işi halloldu. Kettering'deki o dükkânda çok güzel bir fotoğraf çekirdim. Bilirsin, hani Ur-sula Collingwood da Karen'inkileri orada çekmişti."

"Üstünde oynadılar mı?"

"Hayır!" dedi öfkeyle. "Belki bilgisayarla bir şeyler yapmışlardır, ama fazla değil. Her neyse, Una'yla ben önümüzdeki Cumartesi gidiyoruz. Sadece on günlüğüne. Afrika'ya! Bir düşünsene!"

"Ya Babam?"

"Bridget! Hayat yaşamak içindir! Eğer baban golfle sebze bahçesi arasında yaşamak istiyorsa, kendi bileceği iş!"

Sonunda telefonda kurtulmayı başardım, Mark'ın başımda bir elinde kıvrık bir gazeteyle durup diğer eliyle kol saatini tıkladığı durması sayesinde. Evine gittik ve artık ona kesinlikle inanıyorum, çünkü temizlikçi kadın ailesinin Mark'a tanıyımış gibi tapan on beş üyesiyle mutfağı temizliyordu. Sonra evinde kaldık ve yatak odasındaki bütün mumlan yaktık. Yaşasın! Sanırım her şey yolunda. Evet. Kesinlikle yolunda. Mark Darcy'yi seviyorum. Bazen biraz korkutucu görünüyor ama aslında çok iyi ve çok tatlı bir insan. Bu da iyi bir şey. Sanırım. Özellikle de Sevgililer Günü'ne on iki gün kalmışken.

83

3 Şubat Pazartesi

57.700 kg. (ç.i.), alkol 3, sigara 12, Sevgililer Günü'ne kalan gün sayısı 11, Sevgililer Günü konusunda saplantı yaşamamanın feminist açıdan yanlışlığı üstüne düşünülen zamanlar yaklaşık 162 (kötü).

08:30. Umarım babam için her şey yolunda gider. Annem Cumartesi yola çıkıyorsa onu Sevgililer Günü'nde tek başına bırakacak demektir. Bu da hoş bir davranış değil. Belki ona bir kart gönderirim. Sanki gizemli bir hayranından gelmiş gibi olur.

Mark ne yapacak acaba? En azından bir kart gönderir mutlaka.

Yani, kesinlikle gönderir.

Belki de akşam yemeğine çıkar ya da başka bir şeyler yaparız. Mımmm. Sevgililer Günü'nde bir kez olsun bir sevgilimin olması çok güzel. Ah, telefon.

08:45. Mark'tı. Yarın iki haftalığına New York'a gidiyormuş. Aslında sesi biraz soğuktu. İş olduğundan bu gece buluşamayacağıımızı da söyledi.

Sakin olmayı başardım ve "Ya, çok güzel," dedim. "Ama Cuma Sevgililer Günü, Sevgililer Günü! Kahretsin!" diye haykırmak için telefonu kapatmayı bekledim.

Her neyse. Bu çocukçaydı. Önemli olan ilişkinin kendisi, iro-nik pazarlama taktikleri değil.

4 Şubat Salı

08:00. Kafede kapuçino içip ay çöreği yerken. İşte, görüyorsunuz ya! Negatif düşünce çukurundan kurtulmayı başardım. Mark'ın gitmesi aslında çok iyi bir şey olmalı. Onun bir Mars las-

84

tik şeridi gibi geri çekilmesine izin vermeli ve çekimini hissetmeliyim, tıpkı Mars'la Venüs'ün İlişkisi'nde yazdığı gibi. Bana kendi üstümde çalışma ve hayatımı yaşama fırsatını da verecek.

Mark Gidince Yapılacaklar:

1. Her gün spor salonuna git.
2. Akşamları Jude ve Shazzer'le hoş vakit geçir.
3. Daireyi çekip çevirme konusundaki iyi giden çalışmalarını sürdür.
4. Annen uzaktayken babanla vakit geçir.
5. İşinde yükselmek için çok çalış. Oh. Tabii biraz da kilo ver.

Öğlen. İşyeri. Huzurlu bir sabahtı. Yeşil arabalar üstüne bir konu verildi bana. "Çevrecilerin arabalarını kastediyorum Brid-get," dedi Richard Finch, "yeşil renkli arabaları değil."

Yeşil araba işini yapamayacağımı daha baştan anladım ve Mark Darcy'yi düşleyip ekranda yeni fontlar ve renkler denemeye başladım, bu arada işimde yükselmek konusunda yeni fikirler bulmaya... Öff!

12:15. Kahrolası Richard Finch bağıırıyordu: "Bridget. Kahrolası bir Yardımseverler Derneği toplantısında değiliz. Bir televizyon prodüksiyon şirketinin iş toplantısındaız. Pencereden dışarı bakman gerekiyorsa bunu en azından o kalemi ağzına sokup çıkarmadan yap. Eee, bunu yapabilir misin?"

"Evet," dedim asık suratla ve kalemi masaya bıraktım.

"Hayır, kalemi kastetmiyorum, bana Orta İngiltere'de yaşayan, ellinin üstünde, orta sınıftan, onları destekleyen bir seçmen bulabilir misin?"

"Evet, sorun değil," dedim, Patchouli'ye daha sonra seçmenin kimi desteklemesi gerektiğini sorabileceğimi düşünerek.

85

illi

"Kimi destekleyen?" dedi Richard Finch.

Ona gerçekten gizemli bir şekilde gülümsedim. "Kendi sorunuzu kendiniz yanıtladınız. Kadın mı erkek mi?"

"İkisi de," dedi Richard sadistçe, "birer tane."

"Normal mi eşcinsel mi?" diye karşılık verdim.

"Orta İngiltere dedim," diye hırladı sindirici bir şekilde. "Şimdi o kahrolası telefonun başına geç ve gelecekte etek giymeyi unutma. Ekibimin dikkatini dağıtıyorsun."

Evet, eteğim biraz yukarı sıyrılmıştı, ama kim fark edecekti ki? Hepsinde kariyer saplantısı vardı.

Patchouli yeni Avrupa para birimini ya da eski ülkesel tarzı desteklemesi gerektiğini söyledi. Her ikisi de olabileceğini düşünüyor. Kahretsin, kahretsin. Tamam. Ah, telefon. Maliye Bakanlığı basın bürosundan arıyor olmalılar.

12:25. "Oh, selam hayatım." Hırrr. Annemdi. "Baksana, televizyonun var mı?"

"Anne, sana acil bir durum olmadıkça beni işyerimden aramamanı söylemedim mi?" diye tısladım.

"Biliyorum, ama Cuma yola çıkıyoruz ve mağazalar hâlâ kışlıklarla dolu."

Birden aklıma bir fikir geldi. Açıklamam biraz zaman aldı.

"Açıkçası Bridget," dedi annem açıklamamdan sonra. "Almanya'dan kamyonların gelip gece vakti altınlarımızı götürmesini istemeyiz."

"Ama Anne, hayat yaşamak içindir diyen sensin! Her şeyi denemelisin!"

Sessizlik.

"Afrikalıların ekonomisine yardım edecek." Bunun doğru olduğundan emin değildim ama ne önemi vardı?

"Şey, olabilir, ama televizyona çıkacak vaktim yok, valizleri-

86

mi hazırlıyorum."

"Dinle," diye tısladım, "televizyonu istiyor musun istemiyor musun?"

12:40. Yaşasın! Bir değil, iki değil, tam üç tane orta sınıf İngiliz seçmen bulmayı başardım. Una annemle gelmek istiyor, böylece birlikte gardirobumu gözden geçirebilecekler. Geoffrey de televizyona çıkmak istiyor. Ben birinci sınıf bir araştırmacıyım.

"Demek meşgulüz, öyle mi?" Öğle yemeğinden dönmüş olan Richard Finch ter içinde, kasıla kasıla yürüyordu. "Gerçekten etkili tek para birimi planının Jones versiyonunu planlıyoruz, öyle mi?"

"Şey, pek sayılmaz," diye mırıldandım serinkanlılıkla, kendimi aşığılayan bir gülümsemeyle.

"Ama orta sınıf İngiliz seçmenlerini buldum. Aslında üç tane buldum," diye ekledim sakın bir edayla, "notlarımı" karıştırırken.

"Oh, sana söylemediler mi?" diye şeytanca sırıttı. "O haberi iptal ettik. Yeni konumuz bombalar. Bana Orta İngiltere'den, IRA'nın bakış açısını görebilen iki muhafazakâr bulabilir misin?"

20:00. Öff. Yağmurlu Victoria'da muhafazakârların IRA hakkındaki görüşlerini manipule etmeye çalışmakla üç saat geçirdim, öyle ki sonunda oracıkta tutuklanıp Maze Cezaevi'ne gönderileceğimden endişe etmeye başladım. Ofisime annemle Una'nın gardirobumda neler bulacağından endişelenerek döndüğümde Richard nahoş kahkahalar atarak "Gerçekten birilerini bulacağın sanmıyordun değil mi? Enayi!" anlamına gelen sözler söyledi.

Başka bir iş bulmalıyım. Oh Tannm, telefon.

Tom'du. Yaşasın! Geri dönmüş!

87

"Bridget! Amma zayıflamışsın!"

"Öyle mi?" dedim, bu gözlemin telefonda yapıldığını anımsayana kadar sevinerek.

Tom daha sonra San Fransisco'ya yaptığı seyahati ballandıra ballandıra anlatmaya başladı.

"Gümrükteki çocuk tanrı gibiydi. 'Beyan edecek bir şeyiniz var mı?' dedi. Ben de 'Sadece bu müthiş bronz ten!' dedim. Neyse, bana telefonunu verdi ve onunla bir hamamda seviştim!" Eşcinsel seksinin rahatlığını kışkırdım. Onlar içlerinden gelince hemen sevişiveriyorlar ve hiçbiri önce üç kez çıkmak ya da aradan ne kadar zaman geçtikten sonra telefon etmek gerektiği gibi meselelere kafa yormuyor anlaşılır.

Giderek korkunçlaşan maceralarından kırk beş dakika kadar bahsettikten sonra "Her neyse, kendimden bahsetmekten nefret ederim bilirsın," dedi. "Sen nasılsın? O küçük, sıkı kıcı Mark nasıl?"

Mark'ın New York'ta olduğunu söyledim, ama fazla merakını uyandırmak istemediğimden tavşan çocuk meselesini daha sonra açmaya karar verdim. Bunun yerine işimle ilgili sıkıcı ayrıntılardan bahsettim.

"Başka bir iş bulmalıyım, şimdiki kesinlikle kişiliğimi ve özsaygımı zedeliyor," dedim. "Yeteneklerimi değerlendirebileceğim bir işe ihtiyacım var."

"Hmmm. Ne demek istediğini anlıyorum. Aktrislik yapmayı düşündün mü hiç?"

"Aman ne komik."

"Niye serbest muhabirliği denemiyorsun? Boş vakitlerinde röportaj yaparsın."

Gerçekten harika bir fikirdi. Tom Independent'taki arkadaşıyla bana bir röportaj ya da eleştiri işi gibi bir şey vermesi için konuşacağını söyledi!

88

Birinci sınıf bir muhabir olacağım ve giderek daha fazla çalışacak, daha fazla para kazanacağım, öyle ki sonunda işi bırakıp sadece dizimde bir laptopla kanepede oturabileceğim. Yaşa-

I

sın!

5 Şubat Çarşamba

Demir hatrını ve Sevgililer Günü'nde hoş bir şeyler yapmak isteyip istemediğini sormak için babamı aradım.

"Oh, çok iyisin tatlım. Ama annen bilincimi geliştirmem gerektiğini söyledi."

"Yani?"

"Scarborough'ya gidip Geoffrey'le golf oynayacağım."

Güzel. Kendini iyi hissetmesine sevindim.

13 Şubat Perşembe

58.500 kg, alkol 4, sigara 19, spor salonuna gitmeler 0, erken gelen Sevgililer Günü kartları 0, erkek arkadaşımın Sevgililer Günü'nden bahsetme sayısı 0, eğer erkek arkadaşım bahsetmeye bile değer bulmuyorsa Sevgililer Günü'nün değeri 0.

Artık bıktım. Yarın Sevgililer Günü ve Mark daha lafını bile etmedi. Hem niye bütün hafta sonunu New York'ta geçirmesi gerekiyor anlamıyorum. Yasal bürolar kapalı olsa gerek.

Mark'ın yokluğunda ulaşılan hedefler:

Spor salonuna gidişler 0.

Jude ve Shazzer'la geçirilen akşamlar 6 (yarın akşam da böyle geçecek anlaşılır.)

89

Babamla geçirilen dakikalar 0.

Babamla onun duyguları hakkında konuşarak geçirilen dakikalar 0.

Babamla arkada Geoffrey'nin böğürmeleri duyulurken golf üzerine konuşarak geçirilen dakikalar 287. Yazılan makaleler 0. Kaybedilen kilolar 0. Alınan kilolar 1.

Mark'a yine de bir Sevgililer Günü kartı gönderdim. Çikolatadan kalp. Otele o gitmeden önce, "14 Şubat'a kadar açmamasını" söyleyen bir kartla gönderdim. Herhalde benden geldiğini anlar.

14 Şubat Cuma

59.200 kg., spor salonuna gidişler 0, Sevgililer Günü kartları 0, Sevgililer Günü hediyeleri 0, Sevgililer Günü'nün değeri 0, Sevgililer Günü'yle başka herhangi bir gün arasındaki fark 0, hayatın anlamı: Belirsiz, Sevgililer Günü'nün felaket geçmesine aşırı tepki gösterme olasılığı: Az.

08:00. Gerçekten Sevgililer Günü gibi şeyleri önemsemenin ötesindeyim. O kadar da önemli bir şey değil.

08:20. Aşağı inip postacı gelmiş mi diye bir bakayım. 08:22. Postacı gelmemiş. 08:27. Postacı hâlâ gelmedi. 90

08:30. Postacı geldi! Yaşasın!

08:35. Banka hesap özetiymiş. Mark'tan hiçbir şey yok, hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey. Hiçbir şey.

08:40. Sevgililer Günü'nü yine yalnız geçirdiğime inanamıyorum. En kötüsü iki yıl öncekiydi, Jude ve Shaz'la Gambiya'ya gitmiştik ve uçuşlar yüzünden ben bir gün erken gitmek zorunda kalmıştım. Akşam yemeğine indiğimde ağaçlar kalplerle donatılmıştı. Her dolu masada el ele tutuşan çiftler vardı ve orada tek başıma oturup Kendini Sevmeyi Öğrenmek'i okumuştum.

Kendimi ç. üzgün hissediyorum. Bilmiyor olamaz. Aldırmıyor işte. Herhalde bu benim sadece Şu Anlık Bir Kız olduğumu gösteriyor, çünkü Mars'la Venüs'ün İlişkisi'nde yazdığına göre eğer bir erkek sizinle ilgileniyorsa mutlaka iç çamaşırı, gecelik ve mücevher gibi armağanlar alır, kitap ya da elektrik süpürgesi değil. Belki bana dolaylı yoldan her şeyin bittiğini anlatıyor ve gelince söze dönecek.

08:43. Belki de Jude'la Shaz haklıydı, uyarı sinyalleri gelince işi bitirmeliydim. Geçen sene Daniel'la çıkarken ilk buluşmamızda beni zavallı bir bahaneyle ektiğinde olup bitene gözlerimi kapamak yerine ilişkiyi bitirseydim, daha sonra terasında şezlongda güneşlenen çıplak bir kadın bulmayacaktım.

Bu bir şablon. Erkek arkadaşlarımda evinde çıplak insanlarla karşılaşır duruyorum. Şablonları yineletiyorum.

08:45. Oh Tanrım. Banka hesabımda £200 eksik var. Nasıl? Nasıl? Nasıl?

91

08:50. Görüyorsunuz ya. Her şeyin iyi bir tarafı var. Banka hesap özetimde £149'luk tuhaf bir çek görülüyor ve nereye ödendiği belli değil. Kuru temizleyiciye yazdığım 14.90 poundluk bir çek filan olduğuna eminim.

09:00. Bankayı aradım. Çeki bozduran "Mösyö S. F. S."ymiş. Kuru temizleyiciler dolandırıcı. Jude'u, Shazzer'ı, Rebecca'yı, Tom'u ve Simon'ı arayıp artık Duraclean'e gitmemelerini söyleyeceğim.

09:30. Hah. "Mösyö S. F. S."yi bulmak için küçük siyah ipek geceleşimi temizletmek bahanesiyle Duraclean'e gittim. Temizlikçi personelinin Fransız'dan çok Hintlilere benzediği gözümünden kaçmadı. Belki İndo-Fransız'dırlar.

"İsminiz nedir acaba?" dedim adama, geceliğimi uzatırken.

"Salvvani," dedi şüphe uyandıracak kadar hoş bir gülümsemeyle.

S. Hah!

"Ya sizinki?" diye sordu.

"Bridget."

"Bridget. Şuraya adresini yazar mısın Bridget?"

Görüyorsunuz ya, ne kadar şüphe uyandırıcıydı. Mark Darcy'nin adresini yazmaya karar verdim, ne de olsa onun temizlikçileri ve hırsız alarmları var.

"Mösyö S. F. S. diye birini tanıyor musun?" dedim ve adam bunu duyunca neredeyse oyuncu bir havaya burudu.

"Hayır, ama seni bir yerden gözüm ısırıyor," dedi.

"Neler olup bittiğini bilmiyorum sanma," dedim, sonra da dükkândan hışımla çıktım. Görüyorsunuz ya. İşleri kontrolüm altına almaya başladım.

92

22:00. Olanlara inanamıyorum. On bir buçukta bir genç, dev bir gül demetiyle işyerimden içeri girip çiçekleri masama bıraktı. Bana! Patchouli'yle Korkunç Harold'ın suratlarını görmeliydiniz. Richard Finch bile afallayıp sustu, sadece sefil bir şekilde "Kendi kendimize çiçek yolluyoruz ha?" demeyi başarabildi.

Kartı açtığımda şunların yazılı olduğunu gördüm:

Kasvetli yaşamımın ışığına... Mutlu bir Sevgililer Günü geçirmesi dileğiyle. Yarın Heathrow'da, British Airways'in 1. terminalindeki masada ol, biletin seni bekliyor (P23/R55). Büyülü, gizemli, küçük bir tatile çıkıyorsun. Pazartesi sabahı işe gitmek üzere geri dönmüş olacaksın. Seni diğer tarafta bekleyeceğim. (Kayak giysileri ve güzel ayakkabılar bulmaya çalış.)

Buna inanamıyorum. Kesinlikle inanamıyorum. Mark beni Sevgililer Günü'nde sürpriz bir şekilde kayağa götürüyor. Bu bir mucize. Yaşasın! Yılbaşı kartpostallarındaki benzer bir

köyde, titreşen ışıkların arasında Kar Kralı'yla Kraliçesi gibi el ele bayır aşağı kaymak ç. romantik olacak.

Negatif düşüncelere saplanıp kaldığım için kendimi korkunç hissediyorum, ama herkesin başına gelebilecek bir şeydi. Kesinlikle.

Az önce Jude'u aradım; bana kayak giysilerini ödünç verdi: Tamamen siyah ve tek parça, tıpkı Kedi Kız rolündeki Michelle Pfeiffer'in giydiği kostüm gibi. Tek sorun şimdiye kadar sadece bir kez, okuldayken kayak yapmış olmam. O zaman da ilk gün ayak bileğimi burkmuştum. Neyse. Kolay olacağına eminim.

93

15 Şubat Cumartesi

75 kg. (fondüyle, sosisli sandviçlerle, sıcak çikolatayla vs. dolu, şişmiş bir balon gibiyim), sigara 32, alkol 5, sıcak çikolata 6, kalori 8,257, ayaklar 3, ölmeye ramak kalmalar 8.

13:00. Uçurum kenarı. İçinde bulunduğum şu duruma inanmıyorum. Dağın tepesinde korkudan taş kesildim ve Mark Darcy beni devam etmeye teşvik etti, ben de kayakları giyerken onun yamaçtan aşağı "vızz, vızz" diye, bir exocet füzesi ya da yasaklanmış bir havai fişek gibi inişini izledim. Kayak yapmaya getirilmekten son derece minnettar olsam da, her şeyden önce tepeye çıkmak gibi bir kâbus yaşamam inanılmazdı. Sanki toplama kampındaymış gibi zincirlerle sarp kayalara tırmanmanın anlamını çözemedim. Dizlerimiz sürekli kırıldı ve ayaklarımızda alçıya benzer şeyler vardı. Ağır kayaklar taşıyorduk. Yana açılıp duruyorlardı. Meraya götürülen bir koyun sürüsü gibi otomatik turnikelerden geçi-riliyorduk, oysa sıcacık bir yatakta olabilirdik. En kötüsü de yükseğe çıkınca saçlarım bir acayıpleşti, boynuz gibi dimdik oldu, Kedi Kız kostümü de sadece Jude gibi ince uzun insanlar için tasarlanmış, bu yüzden komik bir zenci kuklası ya da yaşlı başlı bir teyze gibi görünüyorum. Ayrıca üç yaşındaki çocuklar sopa kullanmadan vızır vızır geçip gidiyor, tek ayaklan üstünde taklalar atıyor vs. Kayak gerçekten ç. tehlikeli bir spor, kesinlikle. İnsanlar felç oluyor, çığ altında kalıyor vs. vs. Shazzer bir arkadaşının pist dışında kayarken sinirlerinin bozulduğunu ve onu gelip sedyeye koymaları gerektiğini söyledi, sonra da sedyeyi bayırdan aşağı salıvermişler.

14:30. Dağdaki kafe. Mark "vızz, vızz" diye yanıma geldi ve bana aşağı inmeye hazır olup olmadığını sordu.

94

Ona fısıltıyla aslında kaymak için bu yamaca gelmekle hata ettiğimi, kayağın ç. tehlikeli bir spor olduğunu söyledim - öyle ki tatil sigortacıları kayakçıları sigortalamıyor. Önceden göremeyeceğiniz bir kaza geçirmek bir şey, kendinizi bile bile son derece tehlikeli bir duruma sokmak, ölümlü ya da sakatlanmayla kumar oynadığınızı bilmek başka bir şey, mesela bungee jum-ping yaparak, Everest'e tırmanarak, insanların başınızın üstündeki elmaları vurmasına izin vererek vs.

Mark sessizce ve düşünceli bir şekilde dinledi. "Seni anlıyorum Bridget," dedi. "Ama bu yamaç çocuk oyuncağı. Neredeyse dümdüz."

Mark'a o teleferik gibi şeyle geri dönmek istediğimi söyledim, ama bana onunla sadece yukarı çıkılabildiğini, aşağı inilemediğini söyledi. Kırk beş dakika sonra Mark beni aşağı indirmişti, önce biraz iterek, sonra yakalamak için peşimden gelerek. Yamacın dibine ulaştığımızda belki o teleferik gibi şeyle köye geri dönebileceğimizi ve biraz dinlenip kapuçino içebileceğimizi söyledim.

"Bridget," dedi, "kaymak hayattaki diğer her şey gibidir. Bütün mesele kendine güvenmektir. Haydi. Bence bir içkiye ihtiyacın var."

14:45. Mımm. İçki iyi geldi.

15:00. Mark haklıymış. Kaymaya doğuştan yetenekli olmalıyım. Bütün mesele özgüvenimi toplamakta.

15:15. Çocuk oyuncağı yamacın tepesinde. Tamam. Bu çok kolay olacak. Haydi bakalım. Gidiyoruuuuuz!

16:00. Ben muhteşem, olağanüstü bir kayakçiyim. Az önce yamacı Mark'la birlikte kusursuz bir şekilde indim: "Vızz, vızz"

95

diye iki yana sallanıp duruyor, içgüdüsel bir şekilde kusursuz bir uyumla ilerliyorduk. Vahşi bir haz! Yeniden doğmuş gibiyim. Prenses Anne gibi bir sporcuym! Taze bir canlılıkla ve pozitif düşünceyle doluyum. Özgüvenle! Yaşasın! Önümde yepyeni, özgüvenli bir hayat uzanıyor! İçelim! Yaşasın!

17:00. Bir dağ kafesine gittik ve Mark birden avukat-bankacı kılıklı bir sürü insan tarafından karşılandı. Aralarında beyaz kayak giysisi giymiş, tüylü kulaklıklar ve Versace gözlük takmış, sırtı bana dönük uzun, ince, sarışın bir kız da vardı. Kahkahalar atıyordu. Ağır çekimle saçlarını savurdu ve havada bir perde gibi savrulup yüzünü açığa çıkarırlarken bu kahkahayı tanıdığımı fark etmeye başladım ve sonra yüzünü bize çevirmesini izledim. Rebecca'ydı.

"Bridget!" dedi yanıma gelip beni öperek. "Harika görünüyorsun! Seni görmek ne güzel! Ne tesadüf!"

Şaşkınlıktan kalakalıp bir elini saçına daldıran Mark'a baktım.

"Şey, aslında pek tesadüf sayılmaz, değil mi?" dedi beceriksizce. "Bridget'i buraya getirmemi öneren sendin. Yani, hepinizi görmek çok hoş tabii, ama sizin de buraya geleceğiniz hiç aklıma gelmemişti."

Mark'ın çok hoşuma giden bir tarafı var: Ona her zaman inanıyorum. Ama Rebecca bunu ne zaman önerdi acaba? Ne zaman?

Rebecca bir an bocaladı. Sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Biliyorum, bana Courcheval'in ne kadar muhteşem olduğunu hatırlattı ve diğerleri de gelmek istedi, bu yüzden... Oooh!" Oldukça işine gelen bir şekilde "sallanmaya" başladı ve bekleyen hayranlarından biri tarafından yere düşmeden tutuldu.

96

"Hımmm," dedi Mark. Pek mutlu görünmüyordu. Başımı önüme eğip olup bitenleri anlamaya çalıştım.

Sonunda normal davranmanın gerilimine daha fazla dayanamadım ve Mark'ın kulağına gidip o çocuk oyuncağı yamaçta biraz daha kayacağımı fısıldadım. Teleferik için kuyruğa girerken o tuhaf senaryodan kurtulduğuma memnundum. Birkaç koltuğu kaçırdım, ama bir sonrakini yakalamayı başardım.

Ama yola çıkınca her şey ters gitmeye başladı. Sallanıp duruyorduk. Birden bana yan hattan el sallayıp Fransızca bir şeyler haykıran çocuğu fark ettim. Kafe balkonuna baktığımda dehşetle Mark'ın bütün arkadaşlarının da el sallayıp haykırdığını gördüm. Neler oluyordu? Sonra Mark'ın kafeden bana doğru deli gibi koşmakta olduğunu gördüm. "Bridget," dedi Mark, onu duyabileceğim kadar yaklaşıncaya, "kayaklarını giymeyi unutmuşsun."

"Salak şey," diye gürlledi Nigel, biz kafeye dönerken. "Yıllardır gördüğüm en aptalca şey bu."

"Onunla kalmamı ister misin?" dedi Rebecca Mark'a, gözlerini endişeyle iri iri açarak - sanki ben başbelası bir çocukmu-şum gibi. "Böylece yemekten önce rahatça kayabilirsiniz."

"Hayır, hayır, iyiyiz," dedi, ama yüzünden gidip kaymak istediğini anlıyordum ve bunu yapmasını gerçekten istiyordum, çünkü kaymaya bayılıyor. Ama kahrolası Rebecca'dan kayak dersleri almaya katlanamazdım.

"Aslında biraz dinlensem iyi olur," dedim. "Biraz sıcak çikolata içip kendime geleyim."

Kafede sıcak çikolata içmek harikaydı, tıpkı koca bir kap dolusu çikolata sosu içmek gibiydi, bu da iyiydi çünkü teleferikte birlikte giden Mark'la Rebecca'yı izlemekten kurtuldum. Rebec-ca'nın neşe saçtığını ve hafifçe Mark'ın koluna dokunduğunu görebiliyordum.

97

Sonunda Kar Kralı'yla Kraliçesi gibi süzülerek geri döndüler -Mark siyah, Rebecca'ysa beyaz giysiler içinde- pahalı bir dağ köşkünün reklamındaki bir çift gibiydiler. Hani vardır ya, size bu ikisinin şimdi yapmak üzere olduğu gibi muhteşem bir sevişme vaat ederler.

"Oh, öyle harikaydı ki," dedi Rebecca, gözlüklerinin başının üstüne çıkarıp Mark'ın yüzüne gülerek. "Baksanıza, bu gece bizimle yemek yemeye ne dersiniz? Dağda eritilmiş peynir yemeyi, sonra da fenerlerle aşağı kaymayı düşünüyoruz - oh, kusura bakma Bridget, ama sen de teleferikle inebilirsin."

"Hayır," dedi Mark birden. "Sevgililer Günü'nü kaçırdım, bu yüzden Bridget'i Sevgililer Günü yemeğine çıkaracağım."

Rebecca'nın hoşlandığım yanı mutlaka bir anlığına gerçekten öfkeli görünerek kendini ele vermesi.

"Tamam, siz bilirsiniz, iyi vakit geçirin," dedi, diş macunu reklamı gülümsemesini ışıldattı, sonra gözlüğünü indirip köye doğru gösterişli hareketlerle kayarak uzaklaştı.

"Onu ne zaman gördün?" diye sordum. "Courcheval'i ne zaman önerdi?"

Kaşlarını çattı. "New York'taydı."

Sendeledim, kayak sopalarımından birini düşürdüm. Mark kahkahayı patlattı, onu yerden aldı ve bana sımsıkı sarıldı.

"Böyle üzgün durma," dedi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Orada bir sürü insan vardı ve sadece on dakika konuştuk. Ona kaçırdığım Sevgililer Gününü telafi etmek için hoş bir şeyler yapmak istediğimi söyledim, o da burayı tavsiye etti."

Hafif, belirsiz bir ses çıkardım.

"Bridget," dedi, "seni seviyorum."

98

16 Şubat Pazar

Kilo: Umurumda değil (aslında tartı yok), o yüce S-sözcüğünü kafamda yinelediğim zamanların sayısı: Çok yüksek, kara delik gibi bir rakam.

Öyle mutluyum ki. Rebecca'ya öfke duymuyor, kendimi bağışlayıcı ve kabullenici hissediyorum. O son derece hoş, havalara giren bir böcek/inek. Mark'la akşam yemeği harika geçti. Ç. eğlendik ve bol bol güldük. Birbirimizi ne kadar özlediğimizi söyleyip durduk. Ona bir armağan verdim, küçük bir Newcastle United anahtarlığı ve Newcastle United şortu, ki gerçekten hoşuna gitti. Bana Sevgililer Günü armağanı olarak kırmızı bir ipek gecelik verdi. Gerçi biraz küçüktü ama o buna aldırılmıyordu, hatta tam tersiydi. Sonra bana New York'ta olan her şeyi anlattı ve ona fikirlerimi söyledim, o da bunları çok rahatlatıcı ve "eşsiz" buldu!

NOT. Burayı kimse okumasın çünkü utanç verici. Onun S-sözcüğünü bu kadar erken söylemesinden öyle heyecanlandım ki Ju-de'la Shazzer'ı arayıp mesaj bırakarak durumu onlara bildirdim. Ama şimdi bunun basit ve yanlış bir davranış olduğunu görüyorum.

17 Şubat Pazartesi

59.900 kg. (öff! Öff! Kahrolası sıcak çikolata), alkol 4 (ama uçak yolculuğu da dahil, bu yüzden ç.i.), sigara 12, annemin utanç verici neo-kolonistçe eylemleri 1.

Mini-kahvaltı muhteşemdi, Rebecca'yı saymazsam tabii, ama bu sabah Heathrow'da bir çok yaşadım. Tam havaalanının girişinde durmuş taksi arıyorduk ki "Hayatım!" diyen bir ses duydum.

99

"Bizi karşılamaya gelmene ne gerek vardı aptal şey. Geoffrey'le baban bizi dışarıda bekliyor. Babana bir armağan almaya geldik. Gel de Wellington'la tanış!"

Annemdi. Yanıp parlak turuncu bir renk almış, saçlarını Bo Derek tarzı örüp uçlarına boncuklar takmıştı, üstünde de Willie Mandela'ninkini andıran bol, turuncu bir elbise vardı.

"Biliyorum, Massai'li olduğunu düşüneceksin ama aslında Kikuyu'lu! Bir Kikuyu'lu! Düşünsene!" Bakışlarını takip edince Una Alconbury'yi gördüm. O da tepeden tırnağa turuncu renkteydi, ama okuma gözlüğünü takmış, iri altın tokalı yeşil bir deri el çantası taşıyarak Çorap Mağazası'nın önünde cüzdanı açık bir halde durmaktaydı. Başını kaldırmış dev bir zenci delikanlıya bakıyordu. Delikanlının kulaklarından birinden teneke kutuya benzer bir şey sarkıyordu ve üstünde ekose bir mavi pelerin vardı.

"Hakuna Matata. Takma kafana, hayatını yaşa! Svvhili. müthiş değil mi? Una'yla ben mükemmel vakit geçirdik ve Wellington bizimle kalmaya geldi! Selam Mark," dedi, formalite gereği. "Gelsene hayatım, niye Wellington'a Jambo demiyorsun!"

"Kapa çenenin anne, kapa çenenin," diye tısladım ağızımın kenarıyla, sağa sola sinirli sinirli bakarak. "Afrikalı bir kabile yerlisiyle kalamazsın. Bu neo-kolonistçe olur ve babam da Julio sarsıntısını daha yeni atlattı."

"Wellington bir kabile yerlisi değil," diye dikeldi annem. "Şey, en azından özel bir kabile yerlisi hayatım! Yani tezekten bir kulübede yaşıyor! Ama gelmek istedi! Dünyayı gezmek istiyor, tıpkı Una'yla benim gibi!"

Mark takside pek konuşmadı. Kahrolası annem. Keşke diğer insanlarınki gibi bir annem olsaydı, gri saçlı, tek işi mükemmel yahniler yapmak olan bir kadın.

Evet, babamı arayacağım.

100

21:00. Babam en kötü Orta İngiliz tavrıyla duygularını bastırmış, kabuğuna çekilmişti ve sesi yine zil zurna sarhoş gibi geliyordu.

"İşler nasıl?" dedim, kolay heyecanlanan annemi telefonda uzaklaştırmayı ve babamı getirtmeyi başardıktan sonra.

"Oh, gayet iyi, bilirsin. Bahçede Zulu savaşçıları. Çuhaçiçek-leri açıyor. Senin işlerin yolunda mı?"

Ah Tanrım. Bütün bu çılgınlıkla tekrar başa çıkabilir mi bilmiyorum. Ne zaman isterse beni aramasını söyledim ama duygularını bu kadar gizlerken her şey ç. zor.

18 Şubat Salı

60 kg. (acil durum), sigara 13, Mark'ın Rebecca'ya âşık olmasına ilişkin mazoşistçe fanteziler 42.

19:00. Kargaşa içindeyim. İşyerinde kâbus gibi bir gün geçirdikten sonra koşa koşa eve döndüm (Shaz anlaşılmaz bir şekilde futbolu sevdiğine karar verdi, bu yüzden Jude'la birlikte ona gidip Almanların Türkleri, Belçikalıları filan yenmelerini izleyeceğiz) ve telesekreterde iki mesaj vardı, ama hiçbiri babamdan değildi.

İlki Tom'dandı. Independent'daki arkadaşı gerçekten ünlü birini bulduğum ve para istemediğim sürece röportajlarımı yayımlayabileceğim söylemiş.

Ama gazetelerde işler böyle yürümüyor herhalde? İnsanlar ipotek ve içki paralarını nasıl karşılıyor?

İkincisi Mark'tandı. Bu gece Af Örgütü ve Endonezyalılarla dışarıda yemek yiyecekmiş. Shazzer'ı arayıp benden maçın sonucunu öğrenebileceğini söylüyordu. Sonra kısa bir sessizlik ol-

101

du ve "Oh, şey, Rebecca gelecek hafta sonu bizi ve bütün 'çeteyi' ailesinin Gloucestershire'daki evine davet ediyor. Bir ev partisi yapıyormuş. Ne düşünüyorsun? Seni sonra ararım."

Ne düşündüğümü çok iyi biliyorum. Annemle babamın bahçesindeki bir çukurda oturup bütün hafta sonunu solucanlarla arkadaşlık yaparak geçirmeyi Rebecca'nın ev partisine gidip onun Mark'la flört edişini izlemeye yeğlerim. Yani, niye davet etmek için beni aramadı ki?

Bu Bahsetme Takıntısı. Kesinlikle Bahsetme Takıntısı. Buna şüphe yok. Telefon. Eminim Mark'tır. Ne diyeceğim?

"Bridget, çabuk aç, bırak, bırak. BIRAK."

Şaşkın bir halde açtım. "Magda?"

"Oh Bridget! Selam! Tatilin nasıldı?"

"Harikaydı ama..." Ona Rebecca'yı ve New York'u ve ev partisini anlattım. "Gitsem mi gitmesem mi bilmiyorum."

"Tabii ki gitmelisin Bridget," dedi Magda. "Mark Rebec-ca'yla çıkmak isteseydi Rebecca'yla çıkardı, sadece - in, in diyorum, Harry çabuk o sandalyeden in yoksa tokadı yersin. Siz ikiniz çok farklı türden insanlarsınız."

"Hmmm. Bence Jude ve Shazzer bu konuda..."

Jeremy telefonu kaptı. "Dinle Bridge, Jude'la Shazzer'dan flört konusunda tavsiye almak yüz yirmi kiloluk bir beslenme uzmanından rejim tavsiyesi almaya benzer."

"Jeremy!" diye bağırdı Magda. "O sadece şeytanın avukatlığını yapıyor Bridge. Aldırma. Her kadının kendi aurası vardır. Mark seni seçti. İlişkiyi devam ettir, güzel ol ve Rebecca'ya dikkat et. Haaayır! Yere olmaz!"

Haklı. Kendine güvenen, açık fikirli, duyarlı, gerçek bir kadın olacak ve aura yayarak muhteşem zaman geçireceğim. Yaşasın! Babamı arayacak, sonra da gidip futbol seyredeceğim.

102

Gece yarısı. Tekrar dairemde. Dışarıdaki buz gibi havaya çıkınca o kendine güvenen gerçek kadın buhar olup uçtu ve geride güvensiz biri kaldı. Parlak ışıklar altında doğal gaz boruları döşemeye çalışan işçilerin yanından geçmek zorunda kaldım. Üstümde kısa belli bir ceketle çizmeler vardı, bu yüzden kendimi laf atmalara hazırladım ve kimse laf atmayınca kendimi göt gibi hissettim.

On beş yaşındayken şehrin ara sokaklarından birinde yürürken adamın tekinin beni takip etmeye başladığım, sonra da kolumdan tuttuğunu anımsadım. Panik içinde dönüp saldırgana bakmıştım. O zamanlar çok zayıftım ve dar kot giyiyordum. Ama aynı zamanda gözlüğüm ve dişlerimde teller de vardı. Adam yüzüme bir baktıktan sonra kaçıp gitmişti.

Sharon'ın evine varınca ona ve Jude'a işçilerle ilgili hislerim-den bahsettim. "Zaten bütün mesele bu Bridget," diye patladı Shazzer. "Bu adamlar kadınlara obje gibi davranıyor, sanki bizim tek fonksiyonumuz fiziksel çekicilikmişçesine."

"Ama bunu yapmıyorlardı," dedi Jude.

"Zaten bu yüzden bu çok nahoş bir durum ya. Haydi, şimdi gelin de maçı seyredelim."

"Mmm. Kalçaları iri ve hoş değil mi?" dedi Jude.

"Mimmm," diye katıldım, bir yandan da Rebecca konusunu maç sırasında açarsam Shaz'ın kızıp kızmayacağını düşünüyordum.

"Bir Türkle yatan bir kadınla tanışmıştım," dedi Jude. "Öyle büyük bir penisi varmış ki adamcağız kimseyle yatamıyormuş."

"Ne? Arkadaşının onunla yattığını sanmıştım," dedi Shazzer, televizyondan gözünü ayırmadan. "Onunla yattı ama o işi yapmadı," diye açıkladı Jude.

"Bunu yapamazdı çünkü adamınki çok büyüktü," dedim, Ju-de'un anektodunu destekleyerek. "Ne korkunç bir durum. Sence

103

bu ülkelerle ilgili bir şey mi? Yani sence Türkler...?"

"Çenenen kapasana," dedi Shazzer.

Bir süre hepimiz susup şortların içine tıktırılmış penisleri ve farklı ülkelerden insanların geçmişte oynadıkları bütün o oyunları düşündük. Tam ağızımı açıyordum ki nedense oldukça dalgın görünen Jude birden konuşmaya başladı, "İnsanın bir penisinin olması çok tuhaf bir şey olsa gerek."

"Evet," diye katıldım, "aktif bir uzantıya sahip olmak çok tuhaf olmalı. Benim penisim olsa sürekli onu düşünürdüm."

"Şey, evet, her an ne yapabileceğini düşünüp dururdun," dedi Jude.

"Kesinlikle," diye katıldım. "Bir futbol maçının ortasında birdenbire ereksiyon olup, dev penisimle ortalıkta koşturabilir-dim."

"Oh Tanrı aşkına!" diye haykırdı Sharon.

"Tamam, sakın ol," dedi Jude. "Bridge? İyi misin? Biraz üzgün görünüyorsun."

Shaz'e endişeyle baktım, sonra bunun bekleyemeyecek kadar önemli olduğuna karar verdim. Dikkatleri üstümde toplamak için boğazımı temizledikten sonra açıkladım: "Rebecca Mark'ı aramış ve bizi küçük bir hafta sonu tatiline davet etmiş," dedim.

"NE?" diye aynı anda patladı Jude'la Sharon.

Durumun ciddiyetini kesinlikle anladıklarını görmek hoşuma gitti. Jude Milk Tray getirmeye gitti, Shaz da buzdolabından bir şişe daha getirdi.

"Mesele şu ki," diye durumu özetledi Sharon, "Rebecca'yı dört yıldır tanıyoruz. Bu süre içinde seni, beni ya da Jude'u bir kez olsun o klas hafta sonu ev partilerine davet etti mi?"

"Hayır?" Başımı ciddiyetle salladım.

"Ama," dedi Jude, "Sen Mark'la gitmezsen, ya o tek başına giderse? Rebecca'nın onu avucunun içine almasına izin vere-

104

mezsin. Hem onun konumundaki birinin iyi bir sosyal partnere sahip olması şart."

"Pöh," diye burnundan soludu Shazzer. "Bu geri kafalıcı saçmalıklardan başka bir şey değil. Eğer Bridget gitmek istemediğini söylüyorsa ve Mark onsuz gidip Rebecca'yla oynarsa o zaman ikinci sınıf bir şarlatan demektir ve sahip olmaya değmez biridir. Sosyal partnermiş - pöh. Artık 1950'lerde değiliz. Bridget uçları sivri bir sutyenle bütün gün evi temizledikten sonra bir Stepford karısı gibi Mark'ın arkadaşlarını eğlendirmeyecek herhalde. Mark'a Rebecca'nın onun peşinde olduğunu bildiğini ve bu yüzden gitmek istemediğini söyle."

"Ama o zaman Mark'ın gururu okşanacak," dedi Jude. "Bir erkeğin en çekici bulduğu şey kendisine âşık olan bir kadındır."

"Kim demiş?" dedi Shaz.

"Müziğin Ses/'ndeki barones," dedi Jude utangaçlıkla.

Ne yazık ki dikkatimizi tekrar maça çevirdiğimizde bitmiş olduğunu gördük.

Sonra Mark aradı.

"Ne oldu?" diye sordu heyecanla.

"Şey..." dedim, Jude'la Shazzer'a deli gibi el kol işaretleri yaparak. Onlar da bana boş boş bakıyordu.

"Seyretmediniz değil mi?"

"Aaa, seyrettik tabii, futbol eve geliyor, geliyor..." diye tezahürat yapmaya başladım; bunun Almanya'yla bir ilgisinin olduğunu hayal meyal hatırlayarak.

"Skordan niye haberin yok öyleyse? Sana inanmıyorum."

"Seyrettik. Ama..."

"Ne?"

"Konuşuyorduk," diye bitirdim sefilce.

"Oh Tanrım." Uzun bir sessizlik oldu. "Baksana, Rebecca'nın partisine gitmek istiyor musun?"

105

Deli gibi Jude'la Shaz'e baktım. Bir evet. Bir hayır. Ve Mag-da'dan bir evet.

"Evet," dedim.

"Harika. Çok eğleneceğimizi düşünüyorum. Rebecca mayo getirmemizi söyledi."

Mayo! Felaket. Felakeeeeeeeeeet.

Eve dönerken aynı işçilerin öfkeyle sendeleyerek bir bardan çıktığını gördüm. Burnumu havaya kaldırıp ıslık çalsalar da çal-masalar da aldırnamaya karar verdim, ancak tam önlerinden geçerken hepsi birden takdir belirten laflar atmaya başladı. Döndüm ve onlara zevkle pis bir bakış fırlattım, ama hepsinin başka tarafa baktıklarını ve aralarından birinin bir Volkswagen'in camını bir tuğlayla kırmış olduğunu gördüm.

22 Şubat Cumartesi

58.600 kg. (korkunç), alkol 3 (gayet iyi), sigara 2 (vay be), kalori 10,000 (herhalde: Rebecca'nın sabotajından şüpheleniyorum), yukarı çıkan etek 1 (sürekli).

Gloucestershire. Rebecca'nın ailesinin "yazlığının" ahır blokları, çevre binaları, havuzu, kalabalık bir personeli ve "bahçesinde" kilisesi var. Biz çakıl kaplı yolda yürürken Rebecca - Ralph Lauren reklamındaki benzer dar kesim, üzerine yapışan bir kot giymişti- bir köpekle oynuyor, güneş ışığı saçlarına vuruyordu. Ortalıkta üstü açılabilen Saab ve BMWler sıra sıra dizilmişti.

"Emma! Otur! Selaaam!" diye haykırdı ve bunun üzerine köpek elinden kurtulup burnunu ceketimin içine sokuverdi.

"Muah, gelip bir şeyler için," dedi Mark'a, ben köpeğin kafasıyla boğuşurken.

106

Mark "Emma! Buraya!" diye bağırarak ve sopayı fırlatarak beni kurtardı, böylece köpek kuyruğunu sallayarak onu geri getirdi.

"Oh, sana tapıyor, değil mi bir tanem, değil mi, değil mi, değil mi?" diye kumru gibi öttü Rebecca, köpeğin başını sanki onunla Mark'ın ilk çocuklarıymış gibi okşarken.

Cep telefonum çaldı. Duymazdan gelmeye çalıştım.

"Sanırım seninki çalışıyor Bridget," dedi Mark.

Çıkarıp düğmeye bastım.

"Oh, selam hayatım, bil bakalım sana ne haberim var?" ,-'

"Anne, niye beni cebimden arıyorsun?" diye tısladım, Rebecca'nın Mark'ı alıp götürmesini izlerken.

"Hepimiz gelecek Cuma Miss Saigon'a. gidiyoruz! Una, Ge-offrey, baban, ben ve Wellington. Wellington ilk kez bir müzikale gidecek. Miss Saigon'da bir Kikuyu. Eğlenceli değil mi? Markla sana da bilet aldım!"

Iyy! Müzikaller! Bacaklarını açıp böğürerek şarkı söyleyen tuhaf adamlar.

Eve girdiğimde Mark'la Rebecca ortadan kaybolmuştu ve ortalıkta yalnızca köpek vardı. O da burnunu tekrar ceketimin içine soktu.

16:00. "Bahçeden" yeni döndüm. Rebecca beni erkeklerle tanıştırdı, sonra da Mark'ı herkesten millerce öteye götürüp duruyordu. Sonunda Rebecca'nın erkek yeğeniyle yürümek zorunda kaldım: Leonardo DiCaprio'ya benzeyen, içine kapanık, Oxfam pardösü giymiş, herkesin "Johnny'nin oğlu" diye bahsettiği bir çocuk.

"Yani, benim de bir adım var," diye mırıldandı.

"Oh, saçmalamaaaaaaa!! " dedim, Rebecca gibi davranarak.

"Adın ne?"

Durdu. Utanmış görünüyordu. "St. John."

"Oh." Duygularını anladım.

107

Güldü ve bana bir sigara ikram etti.

"İçmesem daha iyi," dedim, Mark'ın gittiği yöne bakarak.

"Erkek arkadaşın mı yoksa baban mı?"

Beni yoldan çıkarıp küçük bir göle doğru götürdü ve bana bir sigara yaktı.

Sigara içmek ve yaramazca gülmek ç. hoştu. "Geri dönsek iyi olur," dedim sigarayı söndürüp. Diğerleri millerce ötedeydi, bu yüzden koşmak zorunda kaldık: Genç ve vahşi ve özgürdük, tıpkı Calvin Klein reklamlarındaki gibi. Onlara yetiştiğimizde Mark "Neler yaptın?" diye sordu, beni kollarıyla sararak. "Yaramaz bir öğrenci gibi sigara mı içtin?"

"Ben beş senedir sigara içmiyorum!" diye atlayıverdi Rebecca.

19:00. Mımm. Mımm. Mark akşam yemeğinden önce azdı. Mımmmm.

Gece yarısı. Rebecca akşam yemeğinde beni "Johnny'nin oğ-lu"nun yanına oturtmak için büyük çaba sarf etti -"siz ikiniz çok iyi geçiniyorsunuz!"- ve kendisi de Mark'ın yanına oturdu.

Siyah kravatları içinde birlikte kusursuz görünüyordular. Siyah kravatlar! Jude'un dediği gibi, Rebecca dünya güzellik yarışmasına katılıyormuş gibi giyindikten sonra sanki bu sayfiyedeki gündelik kıyafetiymiş gibi davranarak hava atmak istiyordu. Birden "Artık mayolarımızı giyelim mi?" dedi ve üstünü değiştirmek için gitti. Birkaç dakika sonra üstünde kusursuz kesim, siyah, bacaklarını upuzun gösteren bir mayoyla döndü.

"Mark," dedi, "bana yardım eder misin? Havuzun üstünü açmam gerek."

Mark bana endişeyle baktı.

"Tabii. Evet," dedi şaşkınlıkla ve peşinden gidip gözden kayboldu.

108

"Yüzecek misin?" diye sordu delikanlı.

"Şey," diye söze başladım, "benim kararlı ve yüksek moti-vasyonlu bir sporcu olmadığımı düşünmeni istemem, ama beş saatlik bir akşam yemeğinden sonra gece on birde yüzmek bana göre değil."

Bir süre sohbet ettik, sonra salonda son kalan kişilerin de çıktığını fark ettim.

"Gidip kahve içelim mi?" dedim, ayağa kalkarak.

"Bridget." Birden sarhoş bir halde öne atıldı ve beni öpmeye çalıştı. Kapı ansızın açıldı. Rebecca'yla Mark'tı.

"Ay! Pardon!" dedi Rebecca ve kapıyı kapadı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun!" diye tısladım delikanlıya, dehşete kapılmış halde.

"Ama... Rebecca bana senin benden hoşlandığını söyledi, ve, ve..."

"Ve ne?"

"Mark'la ayrılmak üzere olduğunuzu söyledi."

Yere düşmemek için masaya tütündüm. "Ona bunu kim söylemiş?"

"Dedi ki" -öyle korkmuş görünüyordu ki ona acıdım- "Mark söylemiş."

23 Şubat Pazar

72 kg. (herhalde), alkol 3 (gece yarısından beri ve saat daha sabahın yedisi), sigara 100,000 (öyle hissediyorum), kalori 3,275, pozitif düşünceler 0, erkek arkadaşlar: Son derece belirsiz bir sayı.

Odaya geri döndüğümde Mark banyodaydı, böylece geceliğimi giyip oturdum ve savunmamı hazırlamaya başladım.

109

"Düşündüğün gibi değildi," dedim Mark banyodan çıkarken, büyük bir orijinallik sergileyerek.

"Öyle mi?" dedi, elinde viskiyle. Yüksek mahkeme avukatı pozunda, yalnızca belinde bir havluyula ortalıkta dolanmaya başladı. Sınır bozucu, ama inanılmayacak kadar seksiydi. "Belki boğazına misket kaçmıştı?" dedi. "Yoksa 'Sinjun' görüldüğü gibi çapkın bir ergen değil aslında birinci sınıf bir kulak-burun-bo-ğaz uzmanıydı da onu diliyle mi çıkarmaya çalışıyordu?"

"Hayır," dedim dikkatli ve düşünceli bir sesle. "Bu da değildi."

"Yoksa sana suni teneffüs mü yapıyordu? 'Sinjun' -marihu-ananın sersemleştirdiği beyniyle temel ilk yardım bilgilerini kafasında toparladıktan sonra, ki belki de onları kısa ve diğer açılardan olaysız hayatı sırasında gittiği o çok sayıda uyuşturucu tedavi merkezlerinin duvarlarındaki posterlerden öğrenmişti-sana hayat öpücüğü mü vermeye çalışıyordu? Yoksa seni nefis bir 'kokarca' yemeğiyle karıştırıp kendine hakim olamayarak..."

Gülmeye başladım. Sonra o da gülmeye başladı, sonra öpüşmeye başladık ve böyle devam etti ve sonra birbirimizin kollarında uyuduk.

Sabahleyin her şeyin yolunda olduğunu sanarak neşeye uyandım ama etrafıma bakınca onun çoktan giyinmiş olduğunu gördüm ve işlerin kesinlikle yolunda olmadığını anladım.

"Açıklayabilirim," dedim dramatik bir şekilde doğrulup oturarak. Bir an birbirimize bakıp güldük. Ama sonra ciddileşti.

"Anlat öyleyse."

"Rebecca'ydı," dedim. "St. John bana Rebecca'nın benim ondan hoşlandığımı söylediğini söyledi ve..."

"Ve sen de buna inandın, öyle mi?"

"Ve sen de ona bizim..."

"Evet?"

110

"Ayrılacağımızı söylemişsin," dedim.

Mark oturup çok yavaşça alnını ovuşturmaya başladı.

"Söyledin mi?" diye fısıldadım. "Rebecca'ya bunu söyledin mi?"

"Hayır," dedi sonunda. "Rebecca'ya bunu söylemedim, ama..."

Ona bakmaya cesaretim yoktu.

"Ama belki biz..." diye söze başladı.

Oda kararmaya başladı. Flörtün bu yönünden nefret ediyorum. Bir an karşındakine dünyadaki diğer herkesten daha yakınsın, bir an sonraysa "ayrılma zamanı", "ciddi konuşalım" ya da "belki de sen..." demeleri onları bir daha asla görmemeniz ve sonraki altı ayı kafanızda size geri dönmek için yalvardıkları hayali konuşmalar yaparak ve dış fırçalarını görünce gözyaşlarına boğularak geçirmeniz için yeterli.

"Ayrılmak mı istiyorsun...?"

Kapı çalındı. Rebecca koyu pembe kaşmiriyle ıslık ıslık bir halde kapıda belirdi. "Kahvaltı için son çağrı millet!" diye kumru gibi öttü ve gitmedi.

Sonunda karmakarışık saçlarla kahvaltı etmek zorunda kaldım. Rebecca da parlak yeşilini savurup balıklı yumurtalı pilav servisi yaptı.

Eve geri dönerken arabada sessizce oturduk ve ben duygularımı belli etmemek ve ağlamamak için çabalayıp durdum. Karşındaki ayrılmaya karar vermişse onu bundan vazgeçmeye ikna etmenin ne kadar zor olduğunu deneyimlerimden biliyorum. Sonra da söyledikleri içinize oturur. Ve kendinizi aptal gibi hissedersiniz.

"Yapma bunu!" diye haykırmak istedim evimin önünde durduğumuzda. "Seni kafeslemeye çalışıyor. Bütün bunlar bir kumpas. St. John'u öpmedim. Seni seviyorum."

111

"Peki, güle güle öyleyse," dedim onurlu bir havayla ve kendimi arabadan çıkmaya zorladım.

"Hoşçakal," diye mırıldandı, bana bakmadan.

Arabasının büyük bir hızla ve tiz gıcırtilarla dönmesini izledim. Uzaklaşırken eliyle sanki yanağındaki bir şeyi silermiş gibi öfkeli bir hareket yaptığını gördüm.

4 İkna

112

24 Şubat Pazartesi

90 kg. (gövdemin ve mutsuzluğumun toplam ağırlığı), alkol 1 -yani ben, sigara 200,000, kalori 8,477 (çikolataları saymıyorum), neler olduğuna ilişkin teoriler 447, ne yapacağım konusundaki fikrimi değiştirdiğim zamanların sayısı 448.

03:00. Dün kızlar olmasa ne yapardım bilmiyorum. Mark gittikten sonra hemen onları aradım ve on beş dakika sonra kapım-daydılar. Bana bir kez bile "Söylemiştim," demediler.

Shazzer kucağında şişeler ve torbalarla girerken sanki Dr Greene'in ne zaman geleceğini soran bir hastaymış gibi "Aradı mı?" dedi.

"Hayır," dedi Jude, ağızma sanki bir termometreymişçesine bir sigara tıktırarak.

"Yakında arar," dedi Shaz gülümseyerek, torbalardan bir şişe Chardonnay, üç pizza, iki Hâagen-Daaz dondurma ve bir paket aile boyu Twix çıkarırken.

"Evet," dedi Jude, videonun üstüne Aşk ve Gurur, Sevdikten ve Kaybettikten Sonra Özgüven Kazanmak, Flörtün Beş Safhası ve Acıyı Nefretle Geçirmenin Yolları'nın kasetlerini koyarak.

115

"Geri dönecek."

"Sizce onu aramalı mıyım?" dedim.

"Hayır!" diye haykırdı Shaz.

"Çıldırдың mı sen?" diye kükredi Jude. "O şu anda bir Mars lastik şeridi oluyor. Yapman gereken son şey onu aramak."

"Biliyorum," dedim öfkeyle. Yani benim o kadar cahil olduğumu düşünmüyor umarım.

"Bırak inine çekilsin, çekimini hisset ve Özelliğinden Belirsizliğe geri dön."

"Ama ya o...?"

"En iyisi telefonun fişini çek Shaz," diye iç geçirdi Jude. "Yoksa bütün geceyi özgüvenini toplamaya çalışmak yerine aramasını beklemekle geçirecek."

"Hayııııı!" diye bağırdım, sanki kulağımı keseceklermiş gibi hissederek.

"Her neyse," dedi Shaz neşeyle, telefonu duvardan çekip alarak, "onun için de iyi olur."

İki saat sonra kafam iyice karışmıştı.

"Bir erkek bir kadından ne kadar hoşlanırsa ona bağlanma-maya o kadar çaba sarf eder!" dedi Jude zaferle. Mars'la Venüs'ün İlişkisi'nâen okuyordu.

"Bana erkek mantığı gibi geldi!" dedi Shaz.

"Yani beni terk etmesi aslında ilişkimiz konusunda ciddi olduğu anlamına gelebilir mi?" dedim heyecanla.

"Bekle, bekle." Jude Duygusal Zekâyı dikkatle okuyordu. "Karısı onu aldatmış mı?"

"Evet," diye mırıldandım, ağzım Twix'le doluyken. "Evliliklerinden bir hafta sonra. Daniel'la."

"Hmmm. Görüyorsun ya, bence o da bir Duygusal Kaçamak yaşıyordu, herhalde senin farkında olmadan dokunduğun eski bir duygusal 'yara' yüzünden. Tabii ya! Tabii ya! İşte bu! O ço-

116
cukla öpüşmene bu yüzden aşın tepki gösterdi. Yani merak etme, yarası sinir sistemini alt üst etmeyi kesince hatasının farkına varacak."

"Ve senden fazlasıyla hoşlandığı için başka biriyle çıkması gerektiğini fark edecek!" dedi Sharon, neşeyle bir Silk Cut yakarak.

"Kapa çeneni Shaz," diye tısladı Jude. "Kapa çeneni."

Çok geçti. Rebecca'nın hayali karşımdaydı. Odayı dev bir canavar gibi dolduruyordu.

"Oh, oh, oh," dedim gözlerimi kısarak.

"Çabuk, ona bir içki getir, içki getir," diye haykırdı Jude.

"Affedersin, affedersin. Aşk ve Gururu koy," diye geveledi Shaz, ağzıma brendi dökerken.

"Islak gömleği bul. Pizzaları yiyelim mi?"

Biraz Yılbaşı gibiydi. Aslında daha çok bir cenaze törenine benziyordu. Hani öyle bir hengame vardır ki herkes çok meşgul olduğundan kimse üzüntü hissetmez. Asıl sorunlar yaşam (o malum kişi olmadan) normale dönünce başlar. Şimdi olduğu gibi mesela.

19:00. Yaşasın! Eve döndüğümde telesekreterin ışığı yanıp sönüyordu.

"Bridget, selam, ben Mark. Dün gece neredeydin bilmiyorum ama bir arayayım dedim. Seni tekrar arayacağım."

Beni tekrar arayacakmış. Hımmm. Bu herhalde onu aramamam gerektiği anlamına geliyor.

19:13. Aramadı. Şimdi doğru prosedürün ne olduğundan emin değilim. En iyisi Shaz'ı aramak. Bütün olanlar yetmiyormuş gibi, saçım da delirdi. Ne tuhaf, haftalarca normal olan saçım birden beş dakikada çıldırıyor ve

117

artık kesilme vaktinin geldiğini doyurulmak isteyen bir bebeğin ağlaması gibi belli ediyor.

19:30. Mesajı telefonda Shaz'la Jude'a dinletip "Onu aramalı mıyım?" dedim.

"Hayır! Bırak acı çeksin. Seni terk edip sonra fikrini değiştirdiyse seni hak ettiğini kanıtlamak zorunda."

Shaz haklı. Evet. Kendime güveniyorum: Mark Darcy konusunda.

20:35. Ah. Belki de üzgündür. Onu Newcastle United şortunu giymiş üzgün üzgün otururken düşünmekten nefret ediyorum. Belki onu arayıp öğrenmeliyim.

20:50. Tam Mark'ı arayıp ondan ne kadar hoşlandığımı ve her şeyin yanlış anlamalardan kaynaklandığını ağzımdan kaçıracaktım ki neyse ki ahizeyi kaldırmaya vakit bulamadan Jude aradı. Ona kısa ama endişe verici ölçüde pozitif ruh halimden bahsettim.

"Yani yine inkâra mı başladın?"

"Evet," dedim kararsızca. "Onu yarın arasam mı acaba?" "Hayır, tekrar bir araya gelmenizi istiyorsan böyle olaylarla ilişkinizi lekelememelisin. Dört beş gün, kendini toparlayana kadar bekle, sonra evet, onu arayıp hafif, dostça bir konuşma yaparak her şeyin yolunda olduğunu bilmesini sağlamada sakınca yok."

23:00. Aramadı. Kahretsin. Kafam öyle karışık ki. Bütün bu flört dünyası erkeklerle kadınların kum torbalarının ardından birbirlerine ateş ettikleri iğrenç bir blöf ve karşı blöf oyunu gibi. Sanki uyman gereken kurallar var, ama kimse bunların ne oldu-

118

ğunu bilmiyor, bu yüzden herkes kendi kurallarını koyuyor. Sonra da kurallara uymadığın için terk ediliyorsun, ama kuralların ne olduğundan habersizken bu senden nasıl beklenebilir ki?

25 Şubat Salı

Işık yanıp yanmadığını görmek için Mark Darcy'nin evinin önünden arabayla geçişler 2 (veya dört, her iki yönü de sayarsak). 1471'i ararsa numaramı bulamasın diye 141'i çevirdikten sonra sırf sesini duyabilmek için tele sekreterini çalıştırmalar 5 (kötü) (ama mesaj bırakmamam ç.i.). Mark Darcy'nin hâlâ var olduğunu kanıtlamak için telefon defterinden

numarasına bakmalar 2 (ç.i.), ararsa diye hattı boş bırakmak için cep telefonuyla yapılan aramaların yüzdesi 100. Arayanlara Mark Darcy olmadıkları için öfke duyma -Mark Darcy hakkında konuşmak için aramamışlarsa- ve Mark Darcy ararsa hat dolu olmasın diye onları baştan savma yüzdesi 100.

20:00. Demin Magda arayıp hafta sonunun nasıl geçtiğini sordu. Sonunda her şeyi anlattım.

"Dinle, onu bir kez daha elinden alırsan gidip köşede tek ayak üstünde duruyorsun! Affedersin Bridge. Eee, ne diyor peki?"

"Onunla konuşmadım."

"Ne? Neden?"

Telesekreter mesajını ve bütün o lastik şerit/duygusal yara/benden aşın hoşlanma teorisini anlattım.

"Bridget, sen gerçekten inanılmazsın. Anlattıklarında seni terk ettiğini gösteren hiçbir şey yok. Seni biriyle öpüşürken yakaladığı için siniri bozulmuş o kadar."

119

"Biriyle öpüşmüyordum. Biri tarafından zorla öpülüyordum!"

"Ama o zihin okuyamaz ki. Senin ne hissettiğini nasıl bilebilir? İletişim kurmalısın. Onu hemen ağzından çıkar! Benimle geliyorsun. Benimle yukarı çıkıp köşede tek ayak üstünde duruyorsun."

20:45. Belki de Magda haklıdır. Belki beni terk ettiğini düşünmek sadece benim kuruntumdur ve aslında hiç de böyle bir şey yapmak istememiştir. Belki arabada bütün o öpüşme meselesi yüzünden siniri bozuktu ve benim bir şeyler söylememi bekledi ve şimdi ondan kaçtığımı sanıyor!! Onu arayacağım. Modern ilişkilerin (ya da bitmiş ilişkilerin) sorunu bu, iletişimsizlik.

21:00. Evet, bunu yapacağım. 21:01. İşte yapıyorum.

21:10. Mark Darcy inanılmaz sabırsız bir sesle, "Eveeeeet?" diye kükreyerek açtı. Geriden gürültüler geliyordu.

Süngüsü düşmüş bir halde fısıldadım, "Benim, Bridget." "Bridget! Deli misin sen? Neler olduğundan haberin yok mu? Beni iki gün aramadıktan sonra en önemli, en kritik maçın.... - Hayııııı! Hayııııı! Seni aptal, geri zekâlı... Ulu Tanrım. Salak herif - hakeme bak. Resmen fauldü! Sen... kart gösteriyor. Gidiyor. Oh Tanrım - baksana, maç bitince seni arıyorum."

21:15. Dünya Kupası filan gibi bir şeyin finalinin oynandığını biliyordum tabii, ama bütün bu yaşadıklarım yüzünden unutmuştum. Herkesin başına gelebilecek bir şeydi.

120

21:30. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Nasıl? Nasıl?

21:35. Oh harika - telefon! Mark Darcy!

Jude'du. "Ne?" dedi. "Seninle bir futbol maçının ortasında olduğu için mi konuşmadı? Dışarı çık. Hemen dışarı çık. Seni aradığında evde olma. Bu ne cüret!"

Jude'un haklı olduğunu fark ettim. Eğer Mark gerçekten beni önemseseydi futbolu tercih etmezdi. Shaz daha da öfkeleni.

"Erkeklerin futbola ilgi duymalarının tek sebebi doğuştan aylak olmaları," diye patladı. "Bir takım tutmakla ve bağırıp çağırmakla maçı kendilerinin kazandığını ve kutlama yapıp el çırpmayı ve kutlanmayı hak ettiklerini sanıyorlar."

"Evet. Jude'a gidecek misin?"

"Şey, hayır..."

"Niye?"

"Simon'la maçı izliyorum."

Simon mı? Shazzer'la Simon mı? Ama Simon sadece arkadaşımız.

"Ama daha şimdi dedin ki...?"

"O başka. Benim futbolla ilgilenmemin sebebi çok ilginç bir oyun olması."

Hımmm. Tam evden çıkarken telefon tekrar çaldı.

"Oh, selam hayatım. Ben annen. Harika vakit geçiriyoruz. Herkes Wellington'a tapıyor! Onu Rotary Kulübü'ne götürdük ve..."

"Anne," diye tısladım. "Wellington'u böyle ortalıkta gezdirip herkese sergileyemezsin."

"Biliyor musun hayatım," dedi buz gibi bir sesle, "nefret ettiğim bir şey varsa o da ırkçılık ve bağnazlıktır."

"Ne?"

"Robertsonlar Amersham'dan geldiklerinde onları da Rotary Kulübü'ne götürmüştük, ama buna hiç itiraz etmemiştin, değil mi?"

121

Bu çarpık mantığı çözmeye çalışırken bakışlarım bönleşti.

"Herkesi yaftalayıp durursun, değil mi? 'Kibirli Evliler' ve 'Bekârlar' ve zenciler ve homolar. Her neyse, Cuma günü Miss Saigon için aramıştım. Yedi buçukta başlıyor."

Ah Tanrım. "Şey...!" dedim çılgınca. Evet demedim, bundan eminim.

"Haydi ama Bridget. Biletleri aldık."

Sonunda Mark'ın işi olduğunu söylemek zorunda kaldım ve buna delirdi.

"İşi mi varmış? Pöh! Cuma gecesi çalışıyor, öyle mi? Fazla çalışmadığından emin misin? Bence gerçekten çalışmak..."

"Anne, gerçekten gitmeliyim, Jude'a geç kaldım," dedim kararlılıkla.

"Oh, hep bir yerlere koşturup duruyorsun. Jude'a, Sharon'a, yogaya. Mark'la birbirinizi görmeye nasıl zaman buluyorsunuz şaşıyorum!"

Jude'un dairesine gidince doğal olarak Shazzer'la Simon'dan bahsetmeye başladık.

"Ama aslında" diye Jude bir sır verircesine öne eğildi, orada başta kimsenin olmamasına karşın- "Cumartesi günü onlarla Conran Mağazası'nda karşılaştım. Ve bir çatal bıçak takımına bakıp Kibirli Evliler gibi kıkırdaşıyorlardı."

Modern Bekârlar niye normal bir ilişkiyi sadece ilişki değilse yaşayabiliyor? Shaz'la Simon çıkmıyor ama sevgililerin yaptıklarını yapıyorlar, benle Mark da güya çıkıyoruz ama pek görüşmüyoruz bile.

"Bence insanlar 'sadece iyi arkadaşız' değil de 'sadece çıkıyoruz' demeli," dedim karanlık bir sesle.

"Evet," dedi Jude. "Belki çözüm platonik arkadaşlarla vibra-törlerdir."

Geri döndüğümde Mark'tan pişmanlık dolu bir mesaj vardı.

122

Maçtan hemen sonra aradığını ama telefonun sürekli meşgul olduğunu, sonra da beni evde bulamadığını söylüyordu. Tam onu arasam mı diye düşünüyordum ki o aradı.

"Olanlar için üzgünüm," dedi. "Kendimi çok kötü hissediyorum, ya sen?"

"Biliyorum," dedim şefkatle, "ben de aynı şeyi hissediyorum."

"Düşünüp duruyorum, niye diye."

"Kesinlikle!" diye canlandım. İçim sevgi ve rahatlıkla dolmuştu.

"Öyle aptalca ve gereksizdi ki," dedi acıyla. "Yıkıcı sonuçları olan anlamsız bir patlamaydı."

"Biliyorum," diye onayladım, vay be, bu meseleye benden bile daha dramatik yaklaşıyor diye düşünerek.

"Bir insan nasıl böyle yaşayabilir?"

"Hepimiz insanız," dedim düşünceli bir şekilde. "İnsanlar birbirlerini ve... kendilerini affetmeli."

"Pöh! Söylemesi kolay," dedi. "Ama eğer maçtan atılmasaydı o penaltılara kalıp kaybetmek zorunda kalmayacaktık. Aslanların arasındaki krallar gibi mücadele ettik, ama bir hata bize oyunu kaybettirdi!"

Acılı bir çığlık attım. Başım dönüyordu. Erkeklerin duygular yerine futbola sahip olduğu doğru olamaz değil mi? Biliyorum, futbol heyecanlı bir oyun ve ulusları ortak hedefler ve nefretlerle yakınlaştırıyor, ama daha sonraki bütün o acı, depresyon ve matem dolu saatler...

"Bridget, sorun ne? Sadece bir oyundu. Bunu ben bile görebiliyorum. Beni maç sırasında aradığında kendimi duygularıma öyle kaptırmıştım ki... Ama sadece bir oyundu."

"Evet, evet," dedim, deli gibi etrafıma bakınarak.

"Her neyse, neler oluyor? Günlerdir senden haber alamıyo-

123

rum. Umarım hâlâ gençlerle öpüşüp koklaşmayı sürdür... Oh, bekle, bekle, maçı banttan yayınlıyorlar. Yarın geleyim mi, hayır, bir saniye, maçımız var - Perşembe gelsem?"

"Şey... evet," dedim.

"Harika, sekizde görüşürüz."

26 Şubat Çarşamba

59 kg., alkol 2 (ç.i.), sigara 3 (ç.i.), kalori 3,845 (kötü), Mark Darcy'yi düşünmeden geçirilen dakikalar 24 (mükemmel bir ilerleme), sağımın aldığı çift boynuz seklinin varyasyonları 13 (endişe verici).

08:30. Evet. Herhalde her şey yolunda (tabii saçım dışında), ama Mark'ın telefonda duygularından bahsetmek istemediği için konuyu açmamış olması da mümkün. Bu yüzden yarın gece hayatı önem taşıyor.

Önemli olan kendine güvenen, açık fikirli, duyarlı biri olmak ve hiçbir şeyden şikayet etmemek ve... şey, gerçekten seksi görünmek. Öğle tatilinde saçımı kestirmeye çalışacağım. İşten önce de spor salonuna gideceğim. Belki bir buhar banyosu yapıp pınl pırl olurum.

08:45. Bana mektup gelmiş! Yaşasın! Belki gizli bir hayranımın gönderdiği bir Sevgililer Günü kartıdır ve posta kodunu yanlış yazdığı için gecikmiştir.

09:00. Bankanın hesabımdaki eksik sebebiyle gönderdiği bir mektuptu. Ayrıca "M. S. F. S."ye bir çek de iliştilmişti. Hah! Bunu unutmuştum. Kuru temizlemeci dolandırıcılığı aydınlan-

124 mak üzere ve £149'umu geri alacağım. Oh, not yere düştü.

Notta şöyle yazıyor: "Bu çek Marks & Spencer'm Mali Ser-visit'nedir."

Yılbaşında M&S kartıyla yaptığım ödeme içinmiş. Oh. Aman Tanrım. Şimdi kuru temizlemecinin günahını aldığım ve o çocuğa tuhaf davrandığım için kendimi biraz kötü hissediyorum. Hımm. Spor salonuna gitmek için artık çok geç, ayrıca moralim de bozuk. İşten sonra giderim.

14:00. İşyeri. Tuvalette. Büyük, büyük bir felaket. Kuaförden yeni döndüm. Paolo'yla saçımın o çılgınca kaosunu değiştirmesini, İyi Dostlar'daki Rachel'in modelinde kesmesini söyledim. Ellerini saçlarımda gezdirmeye başlar başlamaz içsel güzelliği görebilen bir dehanın ellerinde olduğumu anladım. Paolo muhteşem bir şekilde kontrol sahibiydi, saçımı sağa sola tarayıp duruyor, sonra kabartıyor, bana "Seni seksi bir pilice dönüştürecek," der gibi bakıyordu.

Sonra birden durdu. Saçım berbat görünüyordu - perma yaptırmış bir öğretmene benziyordum. Bana beklentili, kendinden emin bir gülümsemeyle baktı ve çırağı da gelip "Oh Tanrım, mükemmel olmuş," dedi. Panik içinde kendime dehşetle baktım, ama Paolo'yla aramızda öyle bir karşılıklı takdir bağı oluşmuştu ki yaptığı saçtan nefret ettiğimi söylemek her şeyin iskambil kâğıdından bir ev gibi utanç verici bir şekilde yıkılmasına sebep olacaktı. Sonunda o berbat saçı övmek ve Paolo'ya £5 bahşis vermek zorunda kaldım. İşe döndüğümde Richard Finch Hi-de-Hi'deki uzaylı gibi göründüğümü söyledi.

19:00. Tekrar evde. Saçım kısa perçemli korkunç bir peruğa benziyor. Aynanın önünde kırk beş dakika kaşlarım kalkık halde durup perçemi daha uzun göstermeye çalıştım. Yarın gecenin ta-

125

marnını kedili kötü karakter onu, dünyayı ve MI5'in hayati önem taşıyan bilgisayarlarıyla dolu küçük kutuyu havaya uçurma tehdidinde bulunduğu, Roger Moore'un görüldüğü gibi görünerek geçirmek istemiyorum.

19:15. Jöle kullanarak perçemimi Linda Evangelista'nın gençlik halindeki gibi diyagonal bir hatta sokma girişimim Paul Daniels gibi görünmemle sonuçlandı.

Aptal Paolo'ya küfürü bastım. İnsan niye başkasına böyle bir şey yapar ki? Niye? Sadist megalomanyak kuaförlerden nefret ediyorum. Paolo'yu dava edeceğim. Paolo'yu Af Örgütü'ne, Est-her Rantzen'e, Penny Junor'a vs. şikayet edecek ve ulusal televizyonda teşhir edeceğim. Moralim spor salonuna gidemeyeceğim kadar bozuk.

19:30. Tom'u arayıp travmamdan bahsettim, o da bana yüzeysel olmamamı, Mo Mowlam'la kel kafasını düşünmemi söyledi. Ç. utanıyorum. Bu konuyu daha fazla kafama takmayacağım. Tom röportaj yapacak birini bulup bulmadığımı da sordu.

"Şey, biraz meşguldüm," dedim kendimi suçlu hissederek.

"Biliyor musun? Kendine çeki düzen vermelisin" -oh Tanrım, ona California'da ne oldu bilmiyorum- "Kiminle ilgileniyorsun?" diye devam etti. "Gerçekten röportaj yapmak istediğin bir ünlü yok mu?"

Bunu düşünürken birden aklıma geldi. "Bay Darcy!" dedim.

"Ne? Colin Firth mi?"

"Evet! Evet! Bay Darcy! Bay Darcy!"

Artık bir projemiz var. Yaşasın! İşe gidip onun ajanı aracılığıyla bir röportaj ayarlayacağım. Harika olacak, muhteşem bir perspektifle... Oh, ama bir dakika. Perçemim uzayana kadar beklesem daha iyi. Ayyy! Zil. Umarım Mark değildir. Ama ya-

126

rın demişti! Sakin ol, sakin ol.

"Ben Gary," dedi kapı telefonu.

"Oh selam, selam. Gariiiii!" dedim aşırı bir hevesle. Kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. "Nasılsın?" dedim, kim olduğunu merak ederek.

"Üşüdüm. Beni içeri alacak mısın?"

Birden sesini tanıdım - "Oh Gary" dedim daha da delice bir hevesle. "Gelseneü!"

Alnıma sertçe vurdum. Burada ne işi vardı?

Boyalı işçi kotuyla, turuncu bir tişörtle ve yapay koyun postu yakalı tuhaf bir ekose ceketle geldi.

"Selam," dedi, mutfak masasına sanki kocamışçasına oturarak. Bu, aynı-odada-oturan-gerçeklik-anlayışları-tamamen-farklı-iki-insan senaryosuyla nasıl başa çıkacağımdan emin değildim.

"Gary," dedim, "biraz acelem var!"

Hiçbir şey söylemedi ve bir sigara sarmaya başladı. Birden korkmaya başladım. Belki deli bir tecavüzcüydü. Ama Mag-da'ya hiç tecavüz etmeye yeltenmemişti, en azından bildiğim kadarıyla.

"Bir şey mi unuttun?" dedim huzursuzca.

"Hayır," dedi, sigarayı sarmayı sürdürerek. Kapıya bakıp ona doğru koşsam mı diye düşündüm.

"Su boruları nerede?"

"Gariiiiiiiiiii!" diye haykırmak istedim. "Git. Çek git. Yarın gece Mark'la buluşacağım ve perçemimi düzelterip yerde egzersiz yapmalıyım."

Sigarayı ağzına alıp ayağa kalktı. "Banyoya bir bakayım."

"Hayııııı!" diye haykırdım, lavabonun kenarında açık bir Jölene çamaşır suyu şişesi ve Erkekler Ne İster'in açık bir nüshasının bulunduğunu anımsayarak. "Baksana, başka bir zaman gelebilir...?"

127

Ama çoktan dışarı bakmış, kapıyı açmış, merdivenden aşağı bakıp yatak odasına doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

"Orada bir arka pencere var mı?"

"Evet."

"Bir bakalım."

Yatak odasının kapısında sinirli sinirli dururken o pencereyi açıp dışarı baktı. Tellerle bana saldırmaktan daha çok ilgileniyor gibi görünüyordu.

"Tam düşündüğüm gibi!" dedi zaferle, kafasını tekrar içeri çekip pencereyi kaparken. "Burada bir eklentilik yer daha var."

"Korkarım gitmek zorundasın," dedim dikelererek ve tekrar salona girerek. "Bir yere yetişmeliyim."

Ama önüme geçmiş, tekrar merdivene doğru gitmeye başlamıştı bile.

"Evet, bir eklentilik yerin var. Ama su borusunun yerini değiştirmen gerekecek."

"Gary..."

"İkinci bir yatak odan olabilir - üstünde küçük bir teras. Çok hoş olur."

Teras mı? İkinci yatak odası mı? Orayı ofis yapıp yeni kariyerime başlayabilirdim.

"Ne kadara patlar?"

"Oooh." Başını üzgün üzgün salladı. "Bak ne diyeceğim, bara gidip bir düşünelim."

"Yapamam," dedim kararlılıkla. "Dışarı çıkıyorum."

"Tamam. Şey, ben bir düşünüp seni ararım."

"Harika. Evet! Sen en iyisi şimdi git!"

Ceketini, tütünü ve Rızklarını aldı, çantasını açtı ve mutfak masasının üstüne saygıyla bir dergi bıraktı.

Kapıya uzanırken dönüp bana bilgiççe bir bakış fırlattı. "Yetmiş birinci sayfa," dedi. "Çav."

128

Mimari Derlemeler olduğunu düşünerek dergiyi elime aldığımda karşımda Kaba Balıkçı'yı buldum. Kapakta ıslak ve kaygan, iri, gri bir balığı tutan bir adam vardı. Hepsi de ıslak ve kaygan, iri, gri balıklar tutan adamların fotoğraflarıyla dolu olan bir sürü sayfayı karıştırdım. 71. sayfaya ulaştığımda, "BAC Avcı Tuzakları" adlı bir makalenin karşısında, rozetli kot bir şapka takmış olan Gary'nin gururlu, parlak bir gülümsemeye, ıslak ve kaygan, iri, gri bir balığı tuttuğunu gördüm.

27 Şubat Perşembe

58.500 kg. (yarım kilo saç kaybettim), sigara 17, (saç yüzünden), kalori 625 (saç yüzünden yemek yiyemiyorum), avukatlara, tüketici programlarına, Sağlık Bakanlığı'na yazılan ve Pa-olo'nun saç katliamından şikayet eden hayali mektuplar 22, aynaya saçımın uzayıp

uzamadığını anlamak için bakmalar 72, bütün çabalarıma karşın saçımdaki milimetrik uzama 0.

19:45. On beş dakika kaldı. Buzdolabına tekrar baktım. Saçım korkunç bir peruktan berbat, çılgınca, iğrenç, dehşet verici bir peruğa dönüşmüş.

19:45. Hâlâ Ruth Madoc'la birlikteyim. Mark Darcy ile olan ilişkimin en önemli gecesinde niye bu başıma gelmek zorunda? Niye? Ama sonuçta aynaya kalçalarım ufalmış mı diye zaten sürekli bakıyordum, bir değişiklik oldu.

Gece yarısı. Mark Darcy kapıda belirince yüreğim ağzıma geldi.

İçeri bilerek selam vermeden girdi, cebinden kart şeklinde bir zarf çıkardı ve bana verdi. Üstünde benim adım ama Mark'ın

129

adresi vardı. Açılmıştı.

"Geri döndüğümden beri posta kutumda duruyordu," dedi kanepeye çökerek. "Bu sabah yanlışlıkla açtım. Affedersin. Ama herhalde daha iyi oldu."

Titreyerek zarfı aldım.

Üstünde iki kirpi çizimi vardı. Bir çamaşır makinesinde dönen iç içe geçmiş bir sutyenle küloda bakıyorlardı.

"Kimden?" diye sordu kibarca.

"Bilmiyorum."

"Biliyorsun," dedi birinin bir satırla burnunuzu kesip koparmadan önce yapacağı gibi sakince gülümseyerek. "Kimden?"

"Sana söyledim," diye mırıldandım. "Bilmiyorum."

"Ne yazıyor okusana."

Açtım. İçinde, kırmızı, kargacık burgacık bir yazıyla şunlar yazılıydı: "Sevgilim ol - geceliğini almaya geldiğinde görüşürüz - sevgiler - Sxxxxxxx"

Karta şoke olmuş halde bakakaldım. Tam o anda telefon çaldı.

Kahretsin! Jude'un ya da Shazzer'ın Mark'la ilgili iğrenç bir tavsiye vermek için aramış olduğunu düşündüm. Tam ona atılırken Mark elini koluma koydu.

"Selam bebeğim, ben Gary." Oh Tanrım. Nasıl bu kadar laubali olmaya cüret edebilir?

"Tamam, yatak odasından bahsediyorduk ya - harika fikirlerim var. Beni bir ara da geleyim."

Mark gözlerini hızlı hızlı kırıştırmaya başladı. Sonra burnunu çekti ve sanki kendini toplamak istercesine elinin tersini yüzünde gezdirdi. "Tamam mı?" dedi. "Açıklamak ister misin?"

"İnşaatçı." Ona sarılmak istedim. "Magda'nın inşaatçısı Gary. Şu berbat rafları yapan adam. Yatak odasıyla merdivenin arasına bir oda eklemek istiyor."

"Anlıyorum," dedi. "Peki kart da mı Gary'den? Yoksa St John'dan mı? Yoksa başka bir..."

130

Tam o sırada faks homurdanmaya başladı. Bir şey geliyordu.

Ben bakakalırken Mark kâğıt parçasını fakstan çekip kopardı, baktı ve bana verdi. Jude kargacık burgacık bir yazıyla "9.99 pounda bunlardan birini alabilirken Mark Darcy'ye kimin ihtiyacı var?" diyordu. Altında dilli bir vibratör ilanı vardı.

28 Şubat Cuma

58.100 kg. (ufuktaki tek parlak nokta), insanların müzikallere gitme sebepleri: Gizemli, sonsuz bir sayı, Rebecca'nın sağ kalmasına izin verme sebepleri 0, Mark'ın, Rebecca'nın, annemin, Una ve Geoffrey Alconbury'nin, Andrew Lloyd Webber'in ya da benzerlerinin hayatımı mahvetme sebepleri: Belirsiz.

Sakin olmalıyım. Pozitif düşünmeliyim. Bütün bunların üst üste gelmesi kötü şanstı, buna şüphe yok. Mark'ın bütün bunlardan sonra çekip gitmesine şaşmamalı. Hem sakinleşince beni arayacağını da söyledi ve... Hah! O kahrolası kartı kimin gönderdiğini anladım. Kuru temizleyici göndermiş olmalı. Ona dolandırıcılığı itiraf ettirmeye çalışırken ve "Neler olup bittiğini bilmiyorum sanma," derken geceliğimi bırakıyordum. Ve bir dolaplar çevirirse diye ona Mark'ın adresini vermiştim. Dünya delillerle ve çılgınlarla dolu ve bu gece kahrolası Miss Saigon'u izlemem gerek.

Gece yarısı. Aslında o kadar da kötü değildi. Kendi düşüncelerimin hapisanesinden ve her tuvalete gidişimde 1471'i aramanın cehenneminden kurtulmak rahatlatıcıydı.

Kültürel emperyalizmin bir kölesi olmaktan çok uzak görünen Wellington, babamın 1950lerden kalma takımlarından biri-

131

nin içinde oldukça rahat görünüyordu. Sanki Met Bar'daki garsonlardan biriydi de bu gece çalışmıyordu. Konuşmalara gururlu bir tevazuyla karşılık verirken annemle Una etrafında rock yıldızlarıyla yatmaya can atan kızlar gibi dört dönüyordu. Öyle geç kaldım ki onunla ancak arada iki çift laf edip özür dileme fırsatı bulabildim.

"İngiltere'de olmak tuhaf mı?" dedim, sonra da kendimi aptal hissettim, çünkü elbette ki tuhaf olmalıydı.

"İlginç," dedi, beni inceleyerek. "Sen tuhaf mı buluyorsun?"

"Evet!" diye araya girdi Una. "Mark nerede? Onun da geleceğini sanıyordum!"

"Çalışıyor," diye mırıldandım, Geoffrey Amca, babama kızmış halde sendeleyerek gelirken.

"Sonuncusu da böyle demişti, değil mi?" diye kükredi Geoffrey. "Minik Bridget'imın başına hep aynı şey geliyor," dedi, kıcıma tehlikeli bir şekilde yakın bir yere pat pat vurarak. "Çekip gidiyorlar. Pöööh!"

"Geoffrey!" dedi Una ve sanki sohbeti hafiflettiymişçesine ekledi, "Kabilenizde evlenemeyen yaşlı kadınlar var mı Wellington?"

"Ben yaşlı bir kadın değilim," diye tısladım.

"Bu kabilenin yaşlılarının görevi," dedi Wellington.

"Eee, bunun en iyisi olduğunu hep söylemişimdir, değil mi Colin?" dedi annem kendini beğenmiş bir edayla. "Yani Brid-get'a Mark'la çıkması gerektiğini söyleyen ben değil miydim?"

"Ama kadın yaşlıysa, kocası olsa da olmasa da saygı görür," dedi Wellington, ışıldayan gözlerle bana bakarak.

"Sizin oralara yerleşebilir miyim?" dedim asık suratla.

"Duvarların kokusunu seveceğini sanmam." Güldü.

Babamı bir köşeye çekmeyi başarıp "Nasıl gidiyor?" diye fısıldadım.

132

"Oh, çok kötü değil, bilirsin," dedi. "İyi birine benziyor. İçkilerimizi içeri götürebiliyor muyuz?" İkinci yarı bir kâbustu. Sahnedeki korkunç bir cümbüşü hayal meyal görürken zihnime dehşetli bir çığ etkisiyle Rebec-ca'nın, Gary'nin, vibratörlerin ve geceliklerin görüntüleri üşüşüyordu. Giderek daha gerçek görünüyorlardı.

Neyse ki fuayeden fıskıran ve -muhtemelen- haz çığlıkları atan kalabalık, hepimiz Geoffrey'le Una'nın Range Rover'ına doluşana dek konuşmamızı engelledi. Direksiyonda Una vardı, Geoffrey öndeydi, babam bagaj bölmesinde neşeyle kıkırdıyordu, ben arka koltukta annemle Wellington'ın arasında sandviç olmuştum ki, o korkunç ve inanılmaz olay patlak verdi.

Annem altın çerçevesi, kocaman bir gözlük çıkarıp takmıştı.

"Gözlük kullanmaya başladığını bilmiyordum," dedim, yaşlandığını gösteren bu alışılmadık belirti karşısında şaşırarak.

"Gözlük kullanmaya başlamadım," dedi neşeyle. "Şu işarete dikkat et Una."

"Ama," dedim, "kullanıyorsun."

"Hayır, hayır, hayır! Yalnızca araba sürerken kullanıyorum."

"Ama araba sürmüyorsun."

"Evet sürüyor." Babam hüzünle gülümserken annem "Dikkat etsene Una!" diye bağıırıyordu.

"Şuradaki Mark değil mi?" dedi Una birden. "Çalıştığını sanıyordum."

"Nerede!" dedi annem amirane bir tavırla.

"İşte orada," dedi Una. "Ooh, bu arada size Olive'la Roger'ın Himalayalara gittiğini söyledim mi? Her tarafa tuvalet kâğıdı saçmışlar. Bütün Everest Dağı'na."

Una'nın işaret ettiği yere bakınca Mark'ı gördüm. Koyu mavi pardösüsü ve çok beyaz, önü yarı açık bir gömlekle bir taksiden çıkıyordu. Taksinin arka kapısından başka birinin çıktığını

133

ağır çekim gördüm: Uzun, ince, uzun sarı saçlı, Mark'ın yüzüne gülen biriydi. Rebecca'ydı.

Range Rover'daki işkence düzeyi inanılmazdı. Annemle Una benim adıma öfkeden deliye döndüler - "Bence bu kesinlikle iğrenç bir şey! Çalışıyorum deyip Cuma gecesi başka bir kadınla çıkıyor! Elaine'i arayıp fırçalamak istiyorum"; sarhoş Geoffrey "İşte gidiyorlar! Pöh!" diyordu, babamsa ortalığı yatıştırmaya çalışıyordu. Sessiz kalan sadece Wellington'la bendik, o da elimi son derece sakın ve güçlü bir şekilde tutup tek kelime etmedi.

Daireme vardığımızda Range Rover'dan çıkıp inmemeye yardım etti. İçeride "İlk karısı da onu terk etmişti, değil mi?" "Kesinlikle. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz," gibi laflar ediliyordu.

"Karanlıkta taş bufaloya dönüşür," dedi Wellington. "Günüşi-ğında her şey olduğu gibidir."

"Teşekkürler," dedim müteşekkircce, sonra da sendeleyerek daireme geri dönerken acaba Rebecca'yı bir bufalo'ya dönüştürüp yakmayı Scotland Yard'ı alarma geçirecek kadar duman çıkmadan başarabilir miyim diye düşündüm.

1 Mart Cumartesi

22:00. Dairemde. Çok karanlık bir gün. Jude, Shaz ve ben acil durum alışverişine çıktık ve hep birlikte şehirde geçireceğimiz, kızların kafamı dağıtmak için düzenlediği geceye hazırlanmak üzere buraya geldik. 20:00.da çakırkeyif olmaya başlamıştık bile. "Mark Darcy ibne," diyordu Jude.

"Tabii ki ibne," diye hırladı Shazzer, biraz daha Bloody Mary koyarken.

134

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz?" dedim, bu iç karartıcı, ama bir yandan da egomu rahatlatıcı teoriyle bir anlığına rahatlayarak.

"Yatağında bir oğlan buldun, değil mi?" dedi Shaz. "Yoksa niye Rebecca gibi upuzun, kızlarla arkadaşlık etmeyen, memesiz ve kıcsız, erkek görünüşlü bir kadınla çıksın ki?" dedi Jude.

"Bridge," dedi Shaz, bana sarhoş gözlerle bakarak, "Tanrım, biliyor musun? Sana bu açıdan bakınca fark ettim, gerdanın katmer katmer olmuş."

"Sağ ol," dedim yüzümü buruşturarak, kendime bir bardak daha şarap koyarken ve telesekreterdeki mesajı bir kez daha dinlemek için tuşa basarken. Jude ve Shazzer kulaklarını tıkadılar.

"Selam Bridget. Ben Mark. Telefonlarıma cevap vermiyorsun. Bence, her neyse, ben... Ben gerçekten... Biz -en azından ben- ben arkadaş kalmayı sana borçlu olduğumu düşünüyorum, bu yüzden umarım... biz. Oh Tanrım, her neyse, beni bu sıralar bir ara. Eğer istersen."

"Tamamen kopmuş," diye homurdandı Jude. "Rebecca'yla kaçtı, şimdi de sanki hiç onun suçu değilmiş gibi davranıyor. Şimdi gerçekten mesafeli olmalısın. Baksana, bu partiye gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?"

"Evet. Kendini kim sanıyor?" dedi Shaz. "Sana borçluymuş. Hah! 'Tatlım, hayatımda kimseye ihtiyacım yok çünkü onlar bunu bana borçlu,' demelisin."

O anda telefon çaldı.

"Selam." Mark'tı. Kalbim uygunsuz bir şekilde aşkla doldu.

"Selam," dedim hevesle, diğerlerine sessizce "O arıyor," derken.

"Mesajını aldın mı? Yani mesajımı?" dedi Mark.

Shazzer ayağımı dürtüyor, "Haddini bildir şuna, haydi," diye

135

çılginca tıslıyordu.

"Evet," dedim öfkeyle. "Ama onu seni gecenin 11'inde Re-becca'yla bir taksiden inerken gördükten birkaç dakika sonra dinlediğimden pek uysal bir ruh halinde değildim."

Shaz yumruğunu havaya kaldırıp "Evetttü!" dedi, Jude eliyle onun ağzını kapadı ve bana baş parmağıyla zafer işareti yaptıktan sonra Chardonnay'e uzandı.

Telefonun öteki ucunda sesizlik oldu.

"Bridge, niye olaylardan yanlış sonuçlar çıkarmak zorundasın?"

Durup ahizeyi elimle kapadım. "Yanlış sonuçlar çıkardığımı söylüyor," diye tısladım. Bunun üzerine Shaz öfkeyle telefona atıldı.

"Yanlış sonuçlar çıkarmak mı?" dedim. "Rebecca bir aydır seni elde etmek için kumpas kuruyor, beni yapmadığım şeylerden dolayı terk ediyorsun, sonra da bir bakıyorum ki Rebecca'yla bir taksiden iniyorsun..."

"Ama benim suçum değil, açıklayabilirim, hem seni yeni aramıştım."

"Evet - bana arkadaş kalmayı borçlu olduğuna söylüyordun."

"Ama..."

"Devam et!" diye tısladı Shaz.

Derin bir soluk aldım. "Bana borçlu olmak mı? Tatlım..." Bunu duyunca Jude'la Shaz hazla kucaklaştı. Tatlım! Kesinlikle Son Baştan Çıkarma'daki Linda Fiorentino gibiydim. "Hayatımda kimseye ihtiyacım yok çünkü onlar bunu bana borçlu," diye devam ettim kararlılıkla. "Dünyanın en iyi, sadık, bilge, esprili, düşünceli, destekleyici arkadaşlarına sahibim. Ve bana yaptıklarından sonra hâlâ arkadaşın olsaydım..."

"Ama... Ne yaptım ki sana?" Acı çekiyor gibi.

"Eğer hâlâ arkadaşın olsaydım..." Takatim kesiliyordu.

136

"Devam et," diye tısladı Shaz.

"...Kendini gerçekten şanslı sayman gerekirdi."

"Tamam, yeterince konuştun," dedi Mark. "Açıklamamı istemiyorsan seni telefon konuşmalarıyla rahatsız etmeyeceğim. Hoşçakal Bridget."

Afallamış halde ahizeyi yerine koyup arkadaşlarıma baktım. Sharon haliya yatmış sigarasını zaferle havada sallıyordu, Jude da Chardonney şişesini kafasına dikmişti. Birden dünyanın en korkunç hatasını yapmışım gibi bir hisse kapıldım.

On dakika sonra kapı çaldı. Koşarak açmaya gittim.

"Girebilir miyim?" dedi boğuk bir erkek sesi. Mark!

"Elbette," dedim rahatlamış bir şekilde. Jude'la Shaz'e dönüp "Yatak odasına gidebilir misiniz?" dedim.

Homurdanarak yerden kalkıyorlardı ki dairenin kapısı açıldı. Ama gelen Mark değil Tom'du.

"Bridget! Ne kadar zayıflamışsın!" dedi. "Oh Tanrım." Mutfak masasına çöktü. "Oh Tanrım. Hayat boktan, hayat bir masal, alaycı bir..."

"Tom," dedi Shazzer. "Bir konu hakkında konuşuyorduk."

"Ve haftalardır ortalarda yoksun," dedi Jude içerlemiş bir sesle.

"Bir konu mu? Benim hakkımda değil mi? Ne hakkında olabilir ki? Oh Tanrım - Kahrolası Jerome, kahrolası, kahrolası Je-rome."

"Jerome mu?" dedim dehşete kapılarak. Kasıntı Jerome mu? Onu hayatından sonsuza dek çıkarıp attığını sanıyordum."

"Ben San Francisco'dayken bir sürü mesaj bırakmış," dedi Tom utangaçça. "Böylece tekrar görüşmeye başladık ve sonra bu gece tekrar bir araya gelebileceğimizi ima ettim, şey, daha doğrusu onu öpmeye çalıştım, ve Jerome bana..." Tom öfkeyle tek gözünü sildi. "Bana benden hoşlanmadığını söyledi."

137

Bir sessizlik oldu. Hepimiz afallamıştık. Kasıntı Jerome flörtün bütün nezaket kurallarına aykırı haince, bencilce, başışlanamaz, ego yıkıcı bir suç işlemiştir.

"Çekici biri değilim," dedi Tom umutsuzca. "Ben bir aşk par-yasıyım."

Hemen harekete geçtik. Jude Chardonnay'i kaparken Shaz kolunu Tom'un omzuna attı, ben de "Değilsin, değilsin!" diye saçmalayarak bir sandalye getirdim.

"Niye öyle söyledi peki? Niye? NİYEEREEEEEE?"

"Niyesi besbelli," dedi Jude, ona bir bardak uzatırken. "Çünkü Kasıntı Jerome ibne değil."

"Kesinlikle değil," dedi Shaz. "Daha ilk gördüğüm anda ibne olmadığını anladım."

"İbne değil." Jude kıkırdayarak katıldı. "O yürüyen bir, bir... penis."

138

Bay Darcy, Bay Darcy

2 Mart Pazar

05:00. Aaaahh. Olanları hatırladım.

05:03. Niye bunu yaptım? Niye? Niye? Keşke tekrar uyuyabil-sem veya kalkabilsem.

05:30. İnsan akşamdan kalma olunca vakit ne çabuk geçiyor. Çünkü fazla şey düşünmüyorsun: Hani insanlar boğulurken çok şey düşündükleri için hayatları gözlerinin önünden film şeridi gibi geçer ve anlar sonsuz gibi gelir ya, bunun tam tersi bir durum.

06:00. Görüyorsunuz ya, hiç düşünmeyince yarım saat geçip gidiverdi. Oof. Aslında epey başım ağrıyor. Oh Tanrım. Umarım hastalanmamışumdur.

07:00. Mesele şu ki, günde iki kadehten fazla alkol içersen ya da daha doğrusu bir gecede bütün bir haftalık alkol tüketimini yaparsan sana ne olacağını söylemiyorlar. Bu yüzümün şişeceği ya da burnumun bir cüceninki gibi boğum boğum olacağı anlamı-

141

na mı, yoksa bir alkolik olduğum anlamına mı geliyor? Ama bu durumda dün gece gittiğimiz partideki herkes alkolik olmalı. Ama içmeyenler sadece alkoliklerdi. Hımm.

07:30. Belki hamileyim ve alkol yüzünden çocuğum sakat doğacak. Ama hayır. Adetim yeni bitti ve bu yüzden hamile olamam. Mark'la da bir daha asla seks yapmayacağım. Asla. Asla.

08:00. En kötüsü de gece yarısı tek başına kalmak ve etrafında ne kadar sarhoş olduğunu sorabileceğin birinin bulunmaması. Söylediğim birbirinden iğrenç şeyleri hatırlayıp duruyorum.

Yo hayır. Dilencinin tekine 50p verdiğimi hatırladım. Bana teşekkür etmek yerine "Gerçekten kızgın görünüyorsun," dedi.

Birden çocukken annemin "Sarhoş bir kadından kötüsü yoktur," dediğini de anımsadım. Ben Yates Wine Lodge tarzı basit bir kenar mahalle kaltağım. Tekrar uyumalıyım.

10:15. Uyumak iyi geldi. Belki akşamdan kalmalığım da geçmiştir. Perdeleri açayım. AAAAAAAAYYYYYYY! Güneşin sabahları bu kadar parlak olması doğal olmasa gerek.

10:30. Her neyse. Bir dakika sonra spor salonuna gideceğim ve bir daha asla içmeyeceğim, bu yüzden Scardale diyetine başlamak için mükemmel bir zaman. Böyle düşününce akşam olanlar aslında ç. iyiydi çünkü bu yepyeni bir yaşamın başlangıcı. Yaşasın! İnsanlar bana bakıp... Ooh, telefon.

11:15. Shazzer'dı. "Bridge, gün gece gerçekten kızgın ve berbat mıydım?"

Bir an onu anımsayamadım bile. "Hayır, tabii ki hayır," dedim hoş bir sesle, Shazzer'ı neşelendirmek için, sanki gerçekten

142

sarhoş olsa hatırlayacakmışım gibi. Bütün cesaretimi toplayıp sordum: "Ya ben?" Bir sessizlik oldu.

"Hayır, harikaydın, çok tatlıydın."

İşte, görüyorsunuz ya, akşamdan kalmak paranoyasından başka bir şey değilmiş. Ooh, telefon. Belki Mark'tır.

Annemdi.

"Bridget, sen hâlâ evde misin? Bir saat içinde burada olman gerek. Baban kek yapıyor!"

11:30. Kahretsin, ah kahretsin. Annem, cuma gecesi beni yemeğe çağırmıştı ve tartışamayacak kadar bitkin, sonra da hatırlaya-mayacak kadar sarhoştum. Tekrar gidemem. Değil mi? Evet. Yapmam gereken şey sükûnetimi koruyup meyve yemek, çünkü enzimleri toksik maddeleri temizler ve her şey yoluna girer. Biraz yiyip kusmamaya çalışacak, sonra da annemi arayıp Kararsızlık Diyarı'nı terk ettiğimi söyleyeceğim.

Gitmenin Olumlu Yönleri

VVellington'a İrsal Eşitlik Komitesi'ni harekete geçirecek bir şekilde davranılıp davranılmadığını kontrol edebileceğim. Babamla konuşabileceğim. İyi bir kız evlat olacağım. Annemin ısrarına katlanmam gerekmeyecek.

Gitmenin Olumsuz Yönleri

Mark/Rebecca olayı yüzünden işkenceye maruz bırakılacağım. Masaya kusabilirim.

Yine telefon. Umarım Annem değildir.

"Eee, bugün nasılsın?" Tom'du.

"İyiyim," dedim neşeli, titrek bir sesle, kızarak. "Niye?"

143

"Dün gece kendini epey kaybetmiştin de."

"Shazzer kaybetmediğimi söyledi."

"Bridget," dedi Tom, "Shazzer orada yoktu. Simon'la buluşmak için Met Bar'a gitti ve anlattıklarından çıkardığım kadarıyla durumu seninkinden pek farklı değilmiş."

3 Mart Pazartesi

59.500 kg. (Pazar günü ailemle akşam yemeğinde iğrenç yağlı domuz etlerini yedikten sonra), sigara 17 (acil durum), yemek sırasında insana yaşamda hâlâ mantık ya da gerçeklik olduğunu düşündürten olaylar 0.

08:00. En sonunda kafam açılmaya başlıyor. Kendi evime dönmek ne güzel. Burada yetişkin bir şato lorduyum, diğer insanların oyunlarındaki bir piyon değilim. Dünkü yemekten kurtulmanın olanaksız olduğuna karar verdim, ama Grafton Undervood'a giderken yol boyunca kusmukların boğazıma geldiğini hissedebiliyordum. Köyün gerçek ötesi bir sakinliği vardı. Nergislerle, seralarla, ördeklerle vs. doluydu. İnsanlar sanki yaşam kolay ve rahatmışçasına, felaketler olmuyormuşçasına ve Tanrı diye bir şey varmışçasına çalı çitlerini buduyordu.

"Oh, selam hayatım! Hakuna Matata. Ben de yeni geldim," dedi Annem beni mutfağa alarak. "Bezelye kalmamış! Telesek-reterde mesaj var. Dur bir dinleyeyim."

Ben otururken telesekreter gürlledi. Annem kap kaçakları alıp bırakırken çıkan sesler beynimi zonklatıyordu.

"Pam," dedi telesekreter. "Ben Penny. Garajın ilerisinde, köşenin ardında oturan o herifi hatırlıyor musun? Atış talimlerinin gürültüsü yüzünden intihar etmiş. Kettering Examiner'ın yazı-
144

yor. Oh, bir de şey diyecektim, bizim yeni buzdolabı gelene kadar Merle bir düzine turtayı sizinkine koyabilir mi?"

"Selam Pam! Margo! Otlakçılık yapıyorum! Alison'un yirmi birinci yaşgünü için ödünç alabileceğim on beş santimlik bir İsveç konserve açacağın var mı?"

Mutfağa deli gibi bakınıp insanların telesekreterlerini dinleyerek ulaşılacak farklı dünyaları düşündüm. Belki Saatchi Galeri'de biri böyle bir sergi yapmalı. Annem dolapta bir şeyler arandıktan sonra bir numara çevirdi. "Margo. Pam. Açacağım var ama İsveç yapımı değil. Yorkshire olsa olur mu?"

"Selam, selam, lay lay lay," diye mutfağa girdi babam. "Bar-ton Seagrave'in posta kodunu bilen var mı? KT4 HS mi, yoksa L mi? Ah, Bridget, sipere hoşgeldin, mutfakta Üçüncü Dünya Savaşı, bahçede Mau Mau."

"Colin, tavadaki yağı döker misin?" dedi annem. "Geoffrey on kez kullandıktan sonra atılması gerektiğini söylüyor. Bu arada Bridget, sana biraz pudra getirdim." Bana altın kapaklı, leylak rengi bir Yardley şişesi uzattı.

"Şey, niye ki?" dedim, şişeyi büyük bir dikkatle alırken.

"Seni canlı ve diri tutar, değil mi?"

Grr. Grrr. Mantiği öyle açıklı ki. Mark Rebecca'yla çıkmaya başlamıştı çünkü...

"Kötü koktuğumu mu söylüyorsun?" dedim.

"Hayır hayatım." Duraksadı. "Ama canlı ve diri olmak hep iyidir, değil mi?"

"Selam Bridget!" Una elinde bir tabak katı yumurtayla beli-rivermişti. "Pam! Sana söylemeyi unuttum, Bili evinin önündeki çukurlar için kurula başvurmayı düşünüyor. Yolu iyi onaramışlar. Eileen onarım bitene kadar sizin bahçeden hortumla su alıp alamayacaklarını soruyor."

Saçmalıklı. Hepsi saçmalıklı. Kendimi kimsenin bir şey du-
145

yamayacağını sandığı komada bir hasta gibi hissettim.

"Colin, konserve jambon nerede? Her an gelebilirler."

"Kimler?" dedim şüpheyle.

"Darcylar. Una, şu yumurtaların üstüne biraz salata krema-sıyla kırmızı biber döker misin?"

"Darcylar mi? Mark'ın ailesi mi? Şimdi mi? Niye?"

Tam o sırada kapı zili -saat kulesi gibi çalar- çınlamaya başladı.

"Biz kabilenin yaşlılarıyız!" deyip mutfak önlüğünü çıkarırken annemin gözleri ışıldıyordu.

"Haydi bakalım millet, harekete geçiyoruz!"

"Wellington nerede?" diye tısladım anneme.

"Oh, bahçede futbol oynuyor! Akşam yemeklerinde oturup bizimle çene çalmaktan hoşlanmıyor."

Annemle Una koşarak uzaklaştı ve babam kolumu okşadı. "Gel bakalım," dedi.

Onun peşinden salonun hışırtılı halılı ve süs eşyalı dünyasına geçtim. Kaçıp gidecek takatimin olup olmadığını merak ettim ve olmadığına karar verdim. Mark'ın annesiyle babası, Una ve Geoffrey tuhaf bir çember halinde ayakta duruyordu. Her birinin elinde bir bardak seri vardı.

"Tatlım," dedi babam. "Sana bir içki getirelim."

"Tanıştınız mı... şöyle...?" Elaine'i işaret etti. "Biliyor musun, seni otuz yıldır tanıyorum ama, kusura bakma, ismini unuttum."

"Eee, oğlun nasıl?" diye darbeyi indirdi Una.

"Oğlum! Oğlum evleniyor!" dedi Amiral Darcy, her zamanki gürültülü kahkahasıyla. Birden oda karardı. Evleniyor mu?

"Evleniyor mu?" dedi babam, ben nefesimi düzene sokmaya çalışırken kolumu tutarak.

"Oh, biliyorum, biliyorum," dedi Amiral Darcy neşeyle. "Artık insan gençlere yetişemiyor: Bir bakmışsınız biriyle evlenmiş,

146

sonra bir bakıyorsunuz bu sefer başkasıyla evlenivermiş! Doğru değil mi hayatım?" dedi Mark'ın annesinin kığına vurarak.

"Sanırım Una Peter'ı değil Mark'ı soruyordu hayatım," dedi Elaine, bana bakıp halimi anlayarak. "Peter Hong Kong'daki oğlumuz. Haziran'da evleniyor. Haydi bakalım, Bridget'a bir içki getirecek bir erkek yok mu? Konuşmaktan başka işe yaramazlar değil mi?" dedi bana, anlayışlı bir bakışla.

Biri beni buradan çıkarsın, diye düşündüm. İşkence edilmek istemiyorum. Normal insanlar gibi banyoda yere, klozetin yanına uzanmak istiyorum.

"Bunlardan bir tane ister misin?" dedi Elaine, Black Sob-ranyerle dolu gümüş bir tabaka uzatarak. "Sağlıksız olduklarına eminim ama bak ben altmış beşime geldim."

"Evet, haydi bakalım, herkes otursun!" dedi Annem, elinde bir tabak ciğer sosisiyle içeri dalarak. "Off." Buz gibi bir sesle "Masada sigara içmek yok, Elaine," derken harika bir öksürme taklidi yapıp elini havada salladı.

Onu takip edip yemek salonuna geçtim. Buranın balkon kapısının ardında, bir eşofman üstü ve mavi bir şort giymiş olan Wellington oldukça şaşırtıcı bir beceriyle futbol oynamaktaydı.

"Şuna bakın. Bravo delikanlı," diyerek usulca güldü Geoffrey, pencereden dışarı bakıp ellerini ceplerinde oynatırken. "Bravo delikanlı."

Hepimiz oturup sıkıntıyla birbirimize bakmaya başladık. Sanki bir düğün öncesi mutlu çift için bir yemek verilmiş ve her iki tarafın ailesi de gelmişti, ama güvey iki gece önce başka biriyle kaçmıştı.

"Evet!" dedi annem. "Som balığı ister misin Elaine?"

"Teşekkürler," dedi Elaine.

"Dün gece Miss Saigoria gittik!" dedi annem tehlikeli bir neşeyle.

147

"Pööh! Müzikallermiş. O pezevenklerle hiç işim olmaz," diye mırıldandı Amiral Darcy, Elaine onun tabağına bir parça som balığı koyarken.

"Bizim hoşumuza gitti!" dedi annem. "Her neyse..."

İlham almak için pencereden dışarı çılgınca bakarken Wellington'un bana baktığını gördüm. "Yardım et," dedim dudaklarımla, ses çıkarmadan. Başıyla mutfağı gösterdi ve gözden kayboldu.

"Bacaklarını açıp böğürüyorlar," diye kükredi benim gibi düşünen Amiral. "Oysa Gilbert ve Sullivan öyle mi ya?"

"Bir saniye izninizle," deyip masadan kalktım, annemin öfkeli bakışını görmezden gelerek.

Mutfağa dalınca Wellington'u orada buldum. Buzdolabına yaslandım.

"Ne?" dedi gözlerime kararlılıkla bakarak. "Sorun ne?"

"Kabilenin yaşlılarından biri olduğunu düşünüyorum," diye fısıldadım. "Mark'ın ailesini davet etti, Mark'ı biliyorsun, hani görmüştük ya..."

Başıyla evetledi. "Bu meseleyi biliyorum."

"Ona ne söyledin? Onun Rebecca'yla görüşmesi konusunda bir toplantı yapmaya çalışıyor, sanki..."

Tam o sırada mutfak kapısı birden açıldı.

"Bridget! Burada ne yapıyorsun? Oh." Annem Wellington'u görünce donup kaldı.

"Pamela?" dedi Wellington. "Neler oluyor?"

"Şey, senin söylediklerinden sonra biz yetişkinler... bir şeyler yapabiliriz diye düşündüm!" dedi annem, kendine güvenini tekrar kazanıp neredeyse gülümsemeyi bile başararak.

"Kabilemizin adetlerini mi benimsiyorsun?" dedi Wellington.

"Şey... Ben..."

148

"Pamela. Kültürün yüzyıllardır geliyor. Dış etkiler belirdiğinde bunların doğuştan hakkınız olan şeylere bulaşıp sulandırmasına izin vermemelisiniz. Tartıştığımız gibi, dünyayı gezmek insana yok etmek değil gözlemek sorumluluğunu verir." Wellington'un yeni CD Walkman'inin bu duruma ne kadar uygun düştüğüne şaşmadan edemedim, ama annem tövbekarca başını sallıyordu. Onu hiç daha önce bir başkasının etkisi altında görmemiştim.

"Şimdi. Konuklarının yanına geri dön ve Bridget'in ilişkisini kendi haline bırak. Sizin kabilenizin adeti budur."

"Şey, sanırım haklısın," dedi annem saçını düzelterek.

"İyi yemekler," dedi Wellington, bana hafifçe göz kırparak.

Yemek salonuna geri döndüğümde Mark'ın annesi konuyu ustaca değiştirmeyi başarmıştı bile. "Bugünlerden insanlar nasıl evleniyor hiç anlamıyorum," diyordu. "Ben o kadar gençken evlenmesem hiç evlenmezdim."

"Oh, kesinlikle katılıyorum!" dedi babam büyük bir içtenlikle.

"Benim anlamadığım şey," dedi Geoffrey Amca, "Bridget'in yaşında bir kadının nasıl birilerini kafesleyemeden yaşamayı başardığı. New York'ta, uzayda, her yerde ondan kaçıyorlar! Pööh!"

"Oh, kapa çeneni! Kapa çeneni!" diye haykırmak istedim.

"Bugünlerde gençlerin işi çok zor," diye yine araya girdi Elaine, bana sert sert bakarak. "İnsan on sekizindeyken her istediğiyle evlenebilir. Ama karakteri gelişince, bir erkeğin varlığı katlanılmaz gelmeye başlar. Burada bulunanlar hariç tabii."

"Umarım," diye gürlendi Mark'ın babası neşeye, Elaine'in koluna hafif hafif vurarak. "Yoksa seni otuzluklarla değiştirmek zorunda kalırım. Niye bütün eğlenceyi sadece oğlum yaşasın ki!" Bana efendice bir bakış fırlatıp hafifçe başını salladı ve yi-

149

ne yüreğim ağzıma geldi. Hâlâ birlikte olduğumuzu mu sanıyordu? Yoksa Rebecca'yı biliyor da Mark'ın ikimizle birden çıktığını mı düşünüyordu?

Neyse ki sohbet tekrar eski konuya döndü, oradan da Wellington'un futbol kabiliyetine, Geoffrey'le babamın golf tatiline, otlara, Bill'in evinin önüne... Ve sonra saat 3.45 olmuş ve kâbus bitmişti.

Elaine giderlerken elime birkaç Sobrany tutuşturdu -"Eve dönerken bunlara ihtiyacın olabilir. Umarım tekrar görüşürüz"-ki bu cesaret vericiydi ama insanın hayatını değiştirmeye yetmezdi. Ben Mark'la çıkmak istiyordum, ailesiyle değil.

"Evet hayatım." dedi annem, mutfaktan elinde bir Tuppervva-re kutusuyla çıkarak. "Çantayı nereye koymuştun?"

"Anne," dedim dişlerimi sıkarak. "Yiyecek istemiyorum."

"İyi misin hayatım?"

"Bu koşullar altında ne kadar iyi olabilirsem," diye mırıldandım.

Beni kucakladı. Bu hoş ama irkilticiydi. "Biliyorum, çok zor bir durumdasın," dedi. "Ama Mark'a taviz vereyim deme. Sonunda sen kazanacaksın. Bunu biliyorum." Tam annemin bu alışılmadık desteğinin tadını çıkarıyordum ki konuşmayı sürdürdü. "Görüyorsun işte! Hakuna Matatal Takma kafana. Hayatını yaşa! Şimdi. Giderken yanına birkaç paket sebze etsuyu çorba almak ister misin? Biraz bisküviye ne dersin? Ohh, bak ne diyeceğim. Birkaç dilim filetom var."

Niye yiyeceğin sevgiden daha önemli olduğunu düşünüyor ki? Mutfakta bir saniye daha kalırsam yemin ediyorum kusacaktım.

"Babam nerede?"

"Oh, dışarıda kulübesindedir."

"Ne?"

150

"Kulübesinde. Orada saatler geçiyor ve dışarı çıktığında leş gibi..."

"Leş gibi ne?"

"Hiçbir şey hayatım. Haydi yolun açık olsun. İstersen bir hoşçakal de."

Dışarıda Wellington banka oturmuş Sunday Telegraph okumaktaydı.

"Teşekkürler," dedim.

"Önemli değil," dedi ve ekledi, "İyi bir kadın. Güçlü bir zihni, iyi bir kalbi ve şevki var ama belki..."

"...belki bazen olması gerekenden 400 kat daha aşırıya kaçıyor, değil mi?"

"Evet," dedim gülerek. Oh Tanrım, umarım şevk derken sadece yaşama karşı duyulan şevkten bandediyordu.

Kulübeye yaklaşırken babam kıpkırmızı ve tilki gibi bir suratla çıktı. İçeride Nat King Cole çalıyordu.

"Ah, Londra'nın o kirli havasına geri mi dönüyorsun?" dedi, hafifçe sendeleyip kulübeye tutunarak. "Biraz moralin mi bozuk aşkım?" dedi peltek peltek.

Başım la evetledim. "Senin de mi?" dedim.

Beni kucakladı, tıpkı ben küçükken yaptığı gibi. Hoştu: Babamdı.

"Annemle bu kadar uzun süre evli kalmayı nasıl basardın?" diye fısıldadım, o hafif, tatlı kokunun ne olduğunu merak ederek. Viski miydi?

"Çok karmaşık değil aslında," dedi, tekrar kulübeye yaslanarak. Başını yana eğip Nat King Cole'u dinledi.

"Hayatında öğreneceğin en önemli şey," diye mırıldandı, "sevmeyi ve sevilmeyi öğrenmek. Umarım Mau Mau'luyu değil, hâlâ beni seviyordun"

Sonra eğilip beni öptü.

151

5 Mart Çarşamba

58 kg. (güzel), alkol 0 (mükemmel), sigara 5 (hoş, sağlıklı bir rakam), Mark Darcy'nin evinin önünden arabayla geçişler 2 (ç.i.), Mark Darcy'nin hâlâ var olduğunu kanıtlamak için telefon defterinden numarasına bakmalar 18 (ç.i), 147Ti aramalar 12 (daha iyi), Mark'tan gelen telefonlar 0 (trajik).

08:30. Dairemde. Çok kötü. Mark'ı hâlâ özlüyorum. Pazar ve Pazartesi bütün gün ondan hiç haber alamadım, sonra dün gece işten geldiğimde bir mesaj vardı. Birkaç haftalığına New York'a gideceğini söylüyordu. "Yani sanırım gerçekten yollarımız ayrılıyor."

Moralimi yüksek tutmaya çalışıyorum. Sabah kalkınca ilk acıyı hissetmeden önce hemen Radyo 4'teki Bugün programını açarsam -program sadece politikacıların saatlerce herhangi bir soruya "Evet" ya da "Hayır" diye yanıt vermemeye çabaladıkları bir oyuna benzese de- yalnızca üzüntümü arttıran ve yataktan kalkmamı zorlaştıran, "ya şöyle olsaydı" tarzı saplantılı düşüncelerden ve hayali Mark Darcy konuşmalarından sakınabildiği-mi fark ettim.

Bu sabah Gordon Brown programda ç. iyiydi. Avrupa para birimi hakkında duraksamadan, şaşırmadan ve aslında hiçbir şey söylemeden durmadan sakın bir sesle, akıcı bir şekilde konuşmayı başardı, John Humphreyler arkadan Leslie Crowther gibi "Evet mi hayır mı? Evet mi hayır mı?" diye bağırırken. Evet... daha kötüsü de olabilirdi. Sanırım.

Avrupa para birimi ortak para birimiyle aynı şey mi acaba? Bazı açılardan bunu destekliyorum, çünkü paramız değişecek ve çok Avrupalı ve şık olabilir. Ayrıca çok ağır olan o kahverengi paralardan ve çok ufak ve önemsiz olan o 5pens ve 20pensler-

152

den kurtulabiliriz. Hımm. 1 poundları elimizde tutmalıyız ama, altın paralar gibi muhteşemler ve parasız kaldığını sanırken birden cebinde 8 pound bulabiliyorsun. Ama bütün meşrubat makinelerini değiştirmeleri gerekecek ve... Aaaaahh! Kapı. Belki Mark hoşçakal demeye gelmiştir.

Kahrolası Gary idi. Sonunda niye geldiğini söyletmeyi başardım. Bana eklentinin "sadece" 7,000 pound tutacağını söylemek için gelmiş.

"7,000 poundu nereden bulacağım ben?"

"İkinci bir kredi alabilirsin," dedi. "Sana ayda sadece yüz papele patlar."

Neyse ki o bile işe geç kaldığımı anlayabildi ve böylece onu evden çıkarmayı başardım. 7,000 poundmuş. Vay be.

19:00. Tekrar evde. Telesekreterime bir insanmış, bir arkadaşmış gibi davranmam normal bir şey değil herhalde: İşten eve koşarak gelip hangi ruh halinde olduğuna, bana hoş ve toplumun kabul edilebilir bir üyesi mi olduğumu, yoksa mesela şimdiki gibi boş ve soğuk bir hayatım mı olduğunu söyleyeceğine bakıyorum. Mark'tan 42. gündür mesaj gelmediği gibi başka kimseden de mesaj yok. Belki de biraz Az Seçilen Yol'u okumalıyım.

19:06. Evet, aşk başınıza gelen değil sizin yaptığınız bir şeydir. Ben neyi eksik yaptım peki?

19:08. Ben kendine güvenen, açık fikirli, duyarlı, gerçek bir kadını. Kişilik bilincim diğer insanlardan değil kendimden... kendimden... mi kaynaklanıyor? Bu doğru olamaz.

19:09. Her neyse. Mark Darcy'yi saplantıya dönüştürmemem iyi. Kendimi uzak tutmaya başlıyorum.

153

19:15. Yaşasın, telefon! Belki Mark Darcy'dir.

"Bridget, tiğ gibi görünüyorsun!" Tom. "Nasılsın bebeğim?"

"Bok gibi," dedim, nikotinli sakızımı ağızdan çıkarıp onunla bir heykel yapmaya başlarken.

"Belli oluyordur zaten."

"Haydi ama Bridgelene! Erkekler! Sürüsüne bereket. Yeni muhabirlik kariyerin nasıl gidiyor?"

"Şey, Colin Firth'ün ajanını aradım ve basında çıkmış bütün yazıları topladım. Yeni filmi Zift Ateşi yakında gösterime giriyor ve reklama ihtiyaç duyabileceklerini ve bu röportajı gerçekten yapmak isteyebileceğini düşündüm."

"Ve?"

"Beni arayıp çok meşgul olduğunu söylediler."

"Hah! Aslında ben de onun için aradım. Jerome'un tanıdığı..."

"Tom," dedim tehlikeli bir sesle, "sakın bu Bahsetme Takıntısı olmasın?"

"Hayır, hayır... Ona geri dönmüyorum," diye açıkça yalan söyledi. "Ama her neyse, Jerome son filminde Colin Firth'le beraber çalışan bir adam tanıyor. Sana sormamı istedi, onunla senin için konuşmasını ister misin diye."

"Evet!" dedim heyecanla.

Bunun Kasıntı Jerome'la temasını sürdürmesi için bir bahane olduğunun farkındayım, ama zaten her eylem özgecilikle çıkarıcılığın karışımıdır. Hem belki Colin Firth evet der!

Yaşasın! Benim için mükemmel bir meslek olacak! Dünyayı gezip ünlülerle röportaj yapabilirim. Hem gelecek ekstra parayla ofisim ve teras için gerekli ikinci krediyi alıp sonra da o berbat İngiliz tarzı işimden, kölelikten kurtulup evde çalışabilirim. Evet! Her şey yerine oturuyor! Gary'yi arayacağım. Bir şeyleri değiştirmesiniz hiçbir şeyin değişmesini bekleyemezsiniz. Dizginleri elime alıyorum.

Evet, yatakta yatıp kedere boğulmayacağım. Kalkıp faydalı

154

bir şeyler yapacağım. Mesela. Şey. Sigara içmek olabilir mi? Oh Tanrım. Mark'ın Rebecca'yı arayıp benimleyken yaptığı gibi gününün bütün küçük ayrıntılarını anlatması fikrine katlanamıyorum. Negatif olmamalıyım, olmamalıyım. Belki de Mark Re-becca'yla çıkmıyordur ve geri dönünce benimle birlikte olur! Görüyorsunuz ya? Yaşasın!

12 Mart Çarşamba

58.600 kg, alkol 4 (ama artık bir muhabirim ve sürekli sarhoş gezmeme gerektiği açık), sigara 5, kalori 1,845 (i.), tünelin ucundaki ışıklar 1 (ç. zayıf).

16:00. Tom az önce işyerimi aradı. "Oldu bu iş!"

"Ne?"

"Colin Firth meselesi!"

Titreyerek ayağa kalktım.

"Evet! Jerome'un arkadaşı arayıp Colin Firth'ün çok olumlu yaklaştığını söylemiş. Eğer Independent'ta yayımlatabileceksen röportajı kabul edeceğini söylemiş. Ben de Kasıntı Jerome'la yemeğe çıkıyorum!"

"Tom, sen bir azizsin, bir tanrısın ve bir başmeleksin. Ne yapmam gerekiyor peki?"

"Colin Firth'ün ajanını ara, sonra da Independent'tan Adam'ı ararsın. Oh, bu arada, onlara daha önce bir sürü röportaj yaptığını söyledim."

"Ama yapmadım ki."

"Oh, bu kadar doğrucu olma, Bridgelene, yaptığını söyle gitsin."

155

18 Mart Salı

59 kg. (ç. haksızca bir ceza), kalori 1,200 (işte bu kadar), ipotekler 2 (yaşasın!), dairedeki yatak odalarının sayısı: 2 olmak üzere (yaşasın!).

Bankayı aradım, ipotek karşılığı ikinci krediyi alabileceğimi söylediler! Tek yapmam gereken yeni formlar filan doldurmak. Sonra 7,000 poundum olacak ve ayda sadece 120 pound vermem gerekiyor! Bunu daha önce düşünmediğime inanamıyorum. Bütün para sıkıntılarımın çözümü bu olabilir!

2 Nisan Çarşamba

59.500 kg., kalori 998 (tuhaf bir kalori/yağ ilişkisi perhizi anlamsız kılıyor), mucizeler: Bir sürü, yeni keşfedilen hazlar: Sonsuz.

17:00. Tuhaf bir şeyler oluyor. Yalnız Colin Firth'le röportaj yapmakla kalmayacağım, üstelik röportaj Roma'da yapılacak! Bir bakarsınız bana bir sonraki röportajın Karayip Adaları'ndan birinin denizinde çıplak yapılacağını söylerler. Tanrı'nın bütün her şeyin karşılığında bana bir kıyak yapmasını anlayabilirim, ama bu bütün normal dinlerin mantığını aşıyor. Sanki yaşam korkunç bir şekilde zirveye çıkıyor ve sonra hızla aşağı inmeye başlayacak, zamansız bir ölüme doğru. Belki gecikmiş bir Nisan Bir şakasıdır.

Az önce Tom'u aradım. Bana öküzün altında buzağı aramayı kesmemi, röportajın Roma'da yapılma sebebinin Colin Firth'ün orada yaşaması olduğunu -haklı- ve Colin Firth hakkında Bay

156

Darcy'yi oynamış olması dışında bilgi toplamamı tavsiye etti. Mesela yeni filmi Zift Ateşi hakkında.

"Evet, evet, evet," dedim, sonra Tom'a yardımları için müteşekkir olduğumu söyledim. "Görüyorsun ya, bu kesinlikle ihtiyacım olan şeydi!" dedim heyecanla. "Erkeklerle kafayı bozmak yerine kariyerimde odaklanmak öyle iyi geldi ki."
"Şey, Bridget," dedi Tom. "Colin Firth'ün bir kız arkadaşı olduğunun farkındasın, değil mi?"
Hıh.

11 Nisan Cuma

58.500 kg, alkol 5 (muhabir eğitimi), sigara 22, kalori 3,844 (Görüyorsunuz ya? Görüyorsunuz ya? Bir daha asla rejim yapmayacağım).

18:00. Mükemmel bir şey oldu! Demin Halkla İlişkiler görevlisi kadınla konuştum. Colin Firth işleri ayarlamak için hafta sonunda beni evden arayacak! İnanamıyorum. Hafta sonunda evden çıkamayacağım tabii, ama bu da iyi olacak çünkü oturup Aşk ve Gurur'un videosunu izleyerek araştırma yapabilirim. Gerçi başka projelerden de bahsetmemiz gerekecek ya. Evet. Aslında bu kariyerimde bir dönüm noktası olabilir. Ne tuhaf, ironik bir şekilde, Bay Darcy Mark Darcy'ye olan saplantımı unutmamı sağladı... Telefon! Belki Bay ya da Mark Darcy'dir. Hemen etkileyici bir caz ya da klasik müzik albümü koymalıyım.

Hıh. Independent'tan Michael diye kahrolası, patronluk taslayan bir adamdı. "Şimdi beni dinle. Seni daha önce kullanmadık. Bu işi eline yüzüne buluşturmanı istemiyorum. Pazartesi gecesi
157

ayarladığımız gibi uçakla geri döneceksin, Salı sabahı oturup yazmaya başlayacaksın ve saat 4'e kadar teslim edeceksin, yoksa baskıya yetişmez. Ve ona Zift Ateşi hakkında sorular soracaksın. Biliyorsun, Zift Ateşi'nde oynadığı karakterin ismi Bay Darcy değil."

Aslında çok haklı. Ooh, telefon.

Jude'du, Shazzer'la birlikte buraya geliyormuş. Korkarım Bay Darcy arayınca beni güldürecekler, ama öte yandan kafamı meşgul edecek bir şeylere ihtiyacım var yoksa patlayacak.

12 Nisan Cumartesi

59.00 kg. (ama Çeşnili Alman Sosisi diyetini kullanarak yarından önce kesinlikle bir buçuk kilo verebilirim), alkol 3 (ç.i.), sigara 2 (muhteşem, azize gibi biriyim), Çeşnili Alman Sosisi 12, ya birden sağırlaşmışsam ve Colin Firth aramış da duyamamış-sam diye 1471'i aramalar 7, yerin pizza kutuları, giysiler, kül-tablaları vs ile kaplı olmayan metre kareleri 2 (kanepenin altı), Aşk ve Gurur'daki Colin Firth'ün arabayla göle uçtuğu sahneyi seyretme sayısı 15 (birinci sınıf araştırmacıyım), Colin Firth'den gelen telefonlar 0 (şimdilik).

10:00. Colin Firth aramadı. 10:03. Hâlâ aramadı.

10:07. Hâlâ aramadı. Jude'İa Shazzer'ı uyandırmak için çok mu erken acaba? Belki beni aramak için kız arkadaşının alışverişe gitmesini bekliyordun

158

17:00. Bay Darcy meselesi yüzünden daire sanki bomba düşmüş gibi görüyor: Hepimiz salona Thelma ve Louise'deki o sahne gibi yayıldık. Hani polis evi sarar ve Harvey Keitel onların araması beklemektedir, arkadan da kayıt cihazlarının sesi gelir. Jude'İa Shazzer'ın desteğini gerçekten takdir ediyorum, ama hazırlıklarımı tamamlayamadım, fiziksel olan dışında.

18:00. Bay Darcy hâlâ aramadı.

18:05. Hâlâ aramadı. Ne yapmam gekeriyor? Onunla nerede buluşacağımı bile bilmiyorum.

18:15. Hâlâ aramadı. Belki kız arkadaşı alışverişe gitmeyi reddetmiştir. Belki bütün hafta sonunu seks yaparak ve telefonla İtalyan dondurması sipariş ederek ve arkamdan gülerek geçiri-yorlardır.

18:30. Jude birden uyandı ve parmak uçlarıyla alnına dokundu.

"Dışarı çıkmalyız," dedi tuhaf, mistik bir mega star sesiyle.

"Deli misin?" diye tısladı Sharon. "Dışarı çıkmak mı? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Hayır," dedi Jude soğuk bir sesle. "Telefon çalmıyor çünkü üstünde odaklanmış çok fazla enerji var."

"Pöh," diye burnundan soludu Sharon.

"Hem burası kokmaya başladı. Ortalığı temizlemeli, enerjinin akmasına izin vermeli, sonra dışarı çıkıp birer Bloody Mary içmeliyiz," dedi, bana baştan çıkarıcı bir şekilde bakarak.

Birkaç dakika sonra dışarıydık. Henüz kararmamış, beklenmedik bahar havasında gözlerimizi kırıştırdık. Birden kapiya doğru gerisingeri atıldım, ama Shazzer beni tuttu.

"Birer. Bloody. Mary. İçmeye. Gidiyoruz," diye tısladı, beni

159

yolda iri bir polis gibi zorla yürütürken.

On dört dakika sonra geri dönmüştük. Kendimi odanın içine attım ve donup kaldım. Telesekreterin ışığı yanıp sönüyordu.

"Göreceksin," dedi Jude korkunç, kendini beğenmiş bir sesle. "Göreceksin."

Shazzer titreyerek, sanki karşısında patlamamış bir bomba varmışçasına, uzanıp mesaj tuşuna bastı.

"Merhaba Bridget, ben Colin Firth." Hepimiz bir adım geriye sıçradık. Bay Darcy'ydi. BBC'de Elizabeth Bennet'a evlenme teklif ettiği o zarif, derin, kayıtsız sesteki bu Bridget. Ben. Bay Darcy Bridget, diyordu. Telesekreterimde.

"Pazartesi benimle röportaj yapmak için Roma'ya geliyor-muşsun," diye devam etti.

"Buluşmayı ayarlamak için aradım. Piazza Navona diye bir meydan var. Taksiye binersen götürürler. Seninle havuzun yanında 4.30'da buluşalım. İyi yolculuklar."

"1471, 1471," diye kekeledi Jude, "1471, çabuk, çabuk. Hayır, kasedi çıkar, kasedi çıkar!"

"Çabuk onu ara," diye haykırdı Sharon bir SS işkencecisi gibi. "Çabuk onu ara ve seninle havuzun içinde buluşmasını söyle. Oh Tanrım."

Telefon tekrar çalmıştı. Ağızımız açık kalakaldık. Sonra Tom'un sesi gürlendi, "Selam tatlı şeyler, ben Bay Darcy, biriniz beni bu ıslak tişörtten kurtarabilir misiniz diye aradım."

Shazzer birden transtan kurtuldu. "Durdur onu, durdur onu," diye haykırdı, ahizeye atılarak.

"Kapa çeneni Tom, kapa, kapa, kapa."

Ama çok geçti. Bay Darcy'nin telesekreterime bıraktığı mesaj, onunla Roma'da, bir havuzun yanında buluşmamı istemesi sonsuza dek yok oldu. Ve dünyadaki hiç kimsenin bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Hiçbir şey.

İtalyan İşi

160

21 Nisan Pazartesi

57.200 kg. (heyecan ve korku yağları yaktı), alkol 0: Mükemmel (ama daha sabahın yedi buçuğu), sigara 4 (ç.i.).

07:30. Seyahate çıkmam ve harcayacak bol bol vaktimin olması muhteşem bir ilerleme. Tıpkı Az Seçilen Fo/'da yazdığı gibi, insanların değişme ve büyüme kapasitesi var. Tom dün gece gelip bana soruları tekrar ettirdi. Bu yüzden şimdi hazırım. Ama ona hâlâ biraz kızgın olduğumu da itiraf etmeliyim.

09:15. Aslında epey vaktim var. İşadamlarının Avrupa'ya giderken havaalanlarına kalkıştan kırk dakika önce, ellerinde yalnızca gömlek dolu bir çantayla geldiklerini herkes bilir. Uçak 11:45'te kalkacak. 11'de Gatwick Havaalanı'nda olmalıyım, bu yüzden 10:30'da Victoria'dan trene, 10'da da metroya binmeliyim. Mükemmel.

09:30. Ya kendime hakim olamayıp onu öpersem? Pantolonum da çok dar, göbeğimi gösterecek. Başka bir şey giysem iyi olur. Hem görüşmeden önce makyajımı tazelemek için makyaj çantamı da yanıma alayım.

163

09:40. Makyaj çantamı hazırlamak için bu kadar zaman harcadığıma inanmıyorum. Oysa en önemli şey güzel görünmek tabii. Saçım berbat. Tekrar ıslatmam gerekecek. Pasaportum nerede?

09:45. Pasaportumu buldum. Saçımı da yatırdım. Çıksam iyi olur.

09:49. Tek sorun şu: Bavulumu bulamıyorum. Belki makyaj çantamın içindekileri diş fırçasına, macununa, gargaraya, temizleyiciye ve nemlendiriciye indirgesem iyi olur. Oh, bu arada mikrodalga fırının içindeki 3,500 poundu çıkarıp Gary için bıraksam iyi olur, böylece yeni ofisle teras için gerekli malzemeleri almaya başlayabilir! Yaşasın!

09:50. Güzel. Bir taksi çağırdım. İki dakika sonra burada olacak.

10:00. Taksi nerede?

10:05. Bu kahrolası taksi nerede?

10:06. Taksi şirketini aradım. Kapının önünde gümüş Cavali-er'in beklediğini söylediler.

10:07. Kapının önünde ya da sokakta görünürde gümüş Cavali-er filan yok.

10:08. Taksici adam gümüş Cavalier'in kesinlikle tam şu anda sokağımın köşesini dönmekte olduğunu söyledi.

164

10:10. Hâlâ taksi yok. Siktiğimin, siktiğimin taksisi ve... Ooh. İşte geldi. Kahretsin, anahtarlar nerede?

10:15. Taksideyim. Vaktinde gelse on beş dakika önce gideceğim yere varmışım.

10:18. Aargh. Taksi birden Marylebone Sokağı'na saptı - Victoria'ya doğru gitmek yerine açıklanmaz bir şekilde beni Londra'da turistik bir geziye çıkarmaya karar verdi. Taksi şoförüne saldırıp onu öldürmek ve yemek dürtümü bastırmalıyım.

10:20. Geri döndük, yani artık Newcastle'a doğru gitmiyoruz, ama trafik sıkışık. Londra'da artık trafik sürekli sıkışık zaten.

10:27. Acaba Marble Arch'tan Gatvvick Express'e bir dakikada gitmek mümkün mü?

10:35. Victoria. Tamam. Sakin ol, sakin ol. Treni kaçırdım. Yine de 10:45 trenine binersem uçak kalkmadan yanm saat önce yetişebilirim. Hem kalkış da muhtemelen gecikir.

10:40. Acaba havaalanında yeni bir pantolon almaya vaktim olacak mı? Aslında bu konuda nörotik olmayacağım. Tek başına seyahat etmenin iyi tarafı şu ki, yepyeni bir karakter edinmeye başlıyor, çok zarif ve sanki, sanki bir Zen ustası gibi oluyorsunuz ve kimse sizi tanımıyor.

10:50. Keşke pasaportumun çantamdan atlayıp eve geri döndüğünü düşünüp durmasam.

11:10. Tren anlaşılmaz bir şekilde durdu. Buluşmaya gidememe

165

olasılığı karşısında birden tırnakların üstüne bir kat daha cila sürmek gibi ekstralar önemini yitiriverdi.

11:45. Buna inanamıyorum. Uçak bensiz gitti.

Öğlen. Tanrıya, Bay Darcy'ye ve bütün meleklerle çok şükür. Bir saat kırk dakika sonra başka bir uçakla gidebileceğim. Demin Hİ görevlisini aradım ve bana önemli olmadığını, randevuyu iki saat ileri atabileceğimizi söyledi. Güzel, havaalanında alışveriş yapabilirim.

13:00. Bahar modası güllü şifonlara bayılıyorum. Ama onları insanların kıçlarını açıkta bırakacak şekilde tasarlamamalılar. Havaalanının mağazalarına bayıldım. Sör Richard Rogers, Terence Corran ve benzeri kişiler hep havaalanlarının büyük alışveriş merkezlerine dönüştüğünden şikayet ediyor, ama bence bu iyi bir şey. Herhalde gelecek röportajımı bu konuda, Bili Clinton'la olmasa bile Sör Richard'la yapabilirim. Bir bikini deneyebilirim.

13:30. Tamam. Mektupları atıp gerekli şeyleri aldıktan sonra çıkıyorum.

13:31. Bir anons yapıldı: "Yolcu Jones, Roma'ya yapılacak BA 175 numaralı uçuş seferinin son yolcusu lütfen hemen 12 Numaralı kapıya gitsin. Uçak kalkmak üzere."

22 Nisan Salı

59 kg, alkol 2, sigara 22, independent'taki patronluk taslayan Michael'ın "Nasıl gidiyor?" diye sormak için yaptığı aramalar:

166

Yaklaşık 30, röportaj kasedini dinleme sayısı 17, röportajın yazılmış kelimeleri 0.

09:00. Muhteşem bir tatilden sonra tekrar Londra'daki dairemde. Tamam, oturup röportajı yazacağım. Görüyorsunuz ya, iş ve kariyer üstünde yoğunlaşmak insana nasıl da kalp acısını unutturuyor. Her şey öyle muhteşemdi ki. Taksi beni Roma meydanına bıraktığında bayılacağım sandım: Muhteşemdi - altın güneş ışığı ve yüksek harabelerle dolu dev bir meydan ve her şeyin tam ortasında Bay... Ooh, telefon. Independent'tan Michael'dı. "Eee, hallettin mi?" dedi. "Evet," dedim küçümser bir sesle.

"Yanına kayıt cihazını almıştın, Sony walkman'ini değil, değil mi?"

Tom ona hakkımda ne söyledi bilmiyorum ama konuşma tarzından anladığım kadarıyla çok iyi şeyler olmayabilir.

"4'e kadar vaktin var. Bu yüzden yazmaya başlasan iyi olur." Hah. 4'e daha asırlar var. Biraz oturup günü kafamda tekrar canlandıracağım. Mımm. Kesinlikle Bay Darcy gibi görünüyordu: Zayıf ve ateşli. Beni biraz gezdirdi. Kuyulu bir kiliseye, önemli bir şahsiyetin mezarına ve bir Musa heykeline götürdü. Araba altında kalmamam konusunda da çok dikkatliydi ve İtalyanca konuşup durdu. Mımm.

Öğlen. Sabah pek iyi geçmedi, ama olup bitenleri özümsemeye ve izlenimlerimi başkalarıyla tartışmaya ihtiyacım vardı, bu yüzden galiba aslında oldukça üretken geçti.

14:00. Yine telefon. Büyük bir röportajcı olunca işte böyle oluyor: Telefonların ardı arkası kesilmiyor.

167

Yine o kahrolası patronluk taslayan Michael'dı: "Nasıl gidiyor?"

Herife bak. Daha saat 4'e kadar vaktim var, ki o zaman da gün bitiyor zaten. Aslında kasetten oldukça hoşnut kaldım. Önce kolay sorularla başlayıp sonra Tom'un terletici sorularına geçmeyi

iyi becerdim. Bunları dün gece, biraz çakırkeyif olmama karşın yazmayı becermişim. Bence sorularımın sıralamasından oldukça etkilendi.

14:30. Çabucak bir bardak kahve ve bir sigara içeceğim.

15:00. Kasedi bir daha dinleyeyim.

Hey! Shaz'ı arayıp ona son kısmı biraz dinleteceğim.

Aargh, aargh. Saat 15:30 oldu ve hâlâ başlamadım. Her neyse, paniğe gerek yok. Öğle yemeğinden geri dönmeleri asırlar sürer, hem o zaman da... muhabirler kadar sarhoş olurlar. Bu atlatma haberimi görünce kafayı yiyecekler.

Nasıl başlasam? Röportajda hem Bay Darcy ile ilgili izlenimlerim, hem de yeni filmi Zift Ateşi'yle, tiyatroyla, sinemayla ilgili şeylerin ustaca örülmüş bir karışımı yer almalı tabii. Artık bana haftalık bir köşe verirler herhalde: Bridget Jones Röportajları. Jones Darcy ile buluşuyor. Jones, Marcos'la da buluşurdu, ama o ne yazık ki ölü.

16:00. Kahrolası Michael sürekli arayıp neyi koyup koymamam gerektiğini söyleyip dururken nasıl yaratıcı olmam beklenebilir? Hırrr. Eğer yine oysa... Bu gazetenin muhabirlere hiç saygısı yok. Kesinlikle.

17:15. Öff. "Ya-pı-yo-rum," dedim. Bu çenesini kapattı.

168

18:00. Her neyse, olur böyle şeyler. Bütün ünlü muhabirlerin vakit sorunu vardır.

19:00. Of kahretsin, of kahretsin. Of kahretsin, of kahretsin.

23 Nisan Çarşamba

59.700 kg. (yağlanıyorum), beni arayıp Colin Firth röportajı için kutlayan arkadaşlar, akrabalar, meslektaşlar 0, Independent kadrosundan arayıp kutlayanlar 0, Colin Firth'ten Colin Firth röportajıyla ilgili olarak gelen kutlama telefonları 0 (çok tuhaf, değil mi?).

08:00. Röportaj bugün yayımlanıyor. Biraz aceleye geldi ama fena olmadı galiba. Aslında oldukça iyi de olabilir. Şu gazete bir an önce çıksa.

08:10. Gazete hâlâ gelmedi.

08:20. Yaşasın! Gazete geldi.

Röportajı yeni okudum. Independent yazdıklarımı tamamen göz ardı etmiş. Tamam, biraz gecikmişim, ama bu bir rezalet. İşte basılanlar:

Aşılmaz teknik güçlükler yüzünden Bridget Jones'un Colin Firth'le yaptığı röportajın banttaki halini yayımlamak zorunda kaldık.

BJ: Tamam. Şimdi röportaja başlıyorum. CF: {Biraz isterik bir sesle} Güzel, güzel.

169

(Çok uzun bir sessizlik) BJ: En sevdiğiniz renk? CF: Efendim? BJ: En sevdiğiniz renk? CF: Mavi.

(Uzun sessizlik) BJ: En sevdiğiniz pudıng? CF: Şey. Creme brûle.

BJ: Nick Hornby'nin yakında gösterime girecek filmi Zift Alevî m biliyor musunuz? CF: Evet, biliyorum.

BJ: (Duraksama. Kâğıt hışırtıları.) Zift... Oh. (Tekrar kâğıt hışırtıları) Zift Alevî'nin kitabının cinsiyetçi bir günah çıkarma türettiğini düşünüyor musunuz? CF: Efendim?

BJ: Cinsiyetçi. Bir. Günah. Çıkarma. Türettiğini. Düşünüyor. Musunuz?

CF: Cinsiyetçi bir günah çıkarma türetmek mi? BJ: Evet.

CF: Şey. Nick Hornby'nin tarzı çok taklit edildi ve bence, şey, cinsiyetçiliği de çok ilgi çekici, onu... türetmiş olsa da olmasa da.

BJ: BBC'nin Aşk ve Gurur'unu biliyor musunuz? CF: Evet, biliyorum.

BJ: Göle dalmak zorunda kaldığınız sahneyi? CF: Evet.

BJ: Sahneyi tekrar çekmek zorunda kaldıklarında, ıslak tişörtünüzü çıkarıp kuru bir tane mi giymek zorunda kaldınız? CF: Evet, herhalde öyle yaptım, evet. Scusi. Ha vinto. E trop-po forte. Si grazie. BJ: (Solukları hızlanarak) Göle kaç kez dalmak zorunda kal-

1

170

I

diniz?

CF: (Oksürüyor) Şey. Su altı sahneleri Ealing Stüdyoları'nda-ki bir havuzda çekildi. BJ: Yo hayır.

CF: Korkarım öyle. Göle uçma, şey, anındaysa -ama çok kısa bir andı- bir dublör kullandık. BJ: Ama Bay Darcy'ye benziyordu.

CF: Çünkü takma favorileri vardı, Bay Darcy gibi giyinmişti ve giysileri ıslaktı. Aslında Elvis'e de benziyordu. Sigorta koşulları yüzünden bunu sadece bir kez yapabildi, sonra da altı hafta boyunca teninde sıyrık olup olmadığı kontrol edildi. Bütün diğer ıslak gömlek sahnelerinde ben oynuyorum. BJ: Peki gömleğin tekrar tekrar ıslatılması gerekti mi? CF: Evet. Spreyle su fişkırtıyorlardı. Su fişkırtıyorlardı ve... BJ: Neyle? CF: Efendim? BJ: Neyle?

CF: Spreyle. Bakın, acaba...?

BJ: Evet, ama demek istediğim, gömleği çıkarıp ondan sonra... başka bir tane giymek zorunda mı kaldınız? CF: Evet.

BJ: Tekrar ıslatılmak için mi? CF: Evet.

BJ: (Duraksama) Gösterime girecek olan Zift Ateşi filmini biliyor musunuz? CF: Evet.

BJ: Sizce Zift Ateşi'ndeki Paul karakteriyle... şey arasındaki temel benzerlikler ve farklılıklar neler... şey...? CF: Kim?

BJ: (Mahcupça) Bay Darcy. CF: Bunu bana daha önce kimse sormamıştı.

171

BJ: Öyle mi?

CF: Evet. Bence temel farklılıklar... BJ: Yani sizce çok sıradan bir soru mu? CF: Hayır. Yani, bana kimse daha önce sormadı. BJ: İnsanlar bunu size sürekli sormuyor mu? CF: Hayır, hayır, kesinlikle. BJ: Yani...

CF: Yepyeni, benzersiz bir soru, evet. BJ: Oh, güzel. CF: Devam edelim mi? BJ: Evet.

CF: Bay Darcy Arsenal'i tutmuyor. BJ: Doğru. CF: Öğretmen değil. BJ: Doğru.

CF: Yaklaşık iki yüz yıl önce yaşadı. BJ: Evet.

CF: Zift Ateş("ndeki Paul futbol taraftarlarının arasında bulunmayı seviyor. BJ: Evet.

CF: Bay Darcy ise köy danslarına bile katlanamıyor. Şimdi. Bay Darcy ile ilgili olmayan bir şeylerden bahsedebilir miyiz acaba? BJ: Evet.

{Duraksama, kâğıt hışırtıları} BJ: Hâlâ kız arkadaşınızla çıkıyor musunuz? CF: Evet. BJ: Oh.

{Uzun sessizlik} CF: Her şey yolunda mı? BJ: {Neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle} Sizce dü-

172

şük bütçeli İngiliz filmleri mi belirleyecek? CF: Duyamıyorum.

BJ: {Sefil sesle} Sizce düşük bütçeli İngiliz filmleri mi belirleyecek?

CF: Neyi...? {Cesaret vererek}... Neyi? BJ: {Çok uzun düşünceli sessizlik} Geleceği. CF: Evet. Bence adım adım bize yetişiyorlar. Düşük bütçeli filmleri seviyorum, ama büyük bütçeli filmleri de seviyorum ve bunlardan daha çok çekselere iyi olur bence. BJ: Ama kızın İtalyan olması sorun çıkarmıyor mu? CF: Hayır. {Çok uzun sessizlik}

BJ: {Somurtkanca} Sizce Bay Darcy'nin politik bir boyutu var mı?

CF: Siyasi görüşleri üzerine, tabii varsa, daha önce konuşmuştum. Ve bunun Independent okuyucularının ilgisini çekeceğini sanmıyorum. Pre-Victoria ya da Victoria döneminin zengin sosyal yardımseveri olma fikri oldukça Thatchervari olsa gerek. Yani sosyalizm üstüne kesinlikle... BJ: Hayır.

CF:...kafa yormamıştı herhalde. Ve ne kadar iyi bir insan olduğu kiracılarına karşı olan tavırlarıyla gösteriliyor. Ama bence daha çok Nietzschevari bir kişilik, bir... BJ: Nice ne demek?

CF: Bilirsiniz, insanın, şey süpermen olması fikri. BJ: Süpermen mi?

CF: Süpermen'in kendisi değil, hayır. Hayır. {Hafif inilti} O külodunu pantolonunun üstüne giymiyordu, hayır. Bakın, artık bu konuyu gerçekten kapatmak istiyorum. BJ: Yeni projeniz ne olacak? CF: Yosun Dünyası.

173

BJ: Doğa belgeseli mi?

CF: Hayır, hayır, hayır. Şey, 30larda yaşayan egzantrik bir ailenin öyküsü. Baba bir yosun fabrikasının sahibi. BJ: Yosunlar kendi kendine mi büyüyor? CF: Hayır, şey, Birinci Dünya Savaşı'nda yaraların iyileştirilmesinde kullanılan Sphangum yosunlarından yetiştiriyor ve, şey, son derece hafif, komik...

BJ: (Hiç inandırıcı olmayan bir sesle) Kulağa çok iyi geliyor. CF: Umarım öyle olur. BJ: Gömlekle ilgili bir şey sorabilir miyim? CF: Evet.

BJ: Onu toplam kaç kez giyip çıkarmak zorunda kaldınız? CF: Tam olarak... bilmiyorum. Şey. Bir düşünüyüm. Pember-ley'e doğru yürüdüğüm sahne vardı. Bu bir kerede çekilmişti. Tek çekim. Sonra atımı birine verdiğim bir sahne vardı... Sanırım orada gömleğimi değiştirdim. BJ: (Canlanarak) Değiştirdiniz mi? CF: (Kendinden emin) Evet. Bir kez.

BJ: Yani temelde üstünüzde sadece tek bir ıslak gömlek mi vardı?

CF: Sürekli spreyle ıslatıp durdukları tek bir ıslak gömlek, evet. Tamam mı? BJ: Evet. En sevdiğiniz renk? CF: Bunu sormuştunuz.

BJ: Şey. (Kâğıt hisirtirleri) Zift Ateşi 'nin aslında duygusal em-besillik üstüne olduğunu düşünüyor musunuz? CF: Duygusal ne?

BJ: Embesillik. Bilirsiniz: Erkekler bağıllık fobisi taşıyan alkolik delilerdir ve sürekli sadece futbolla ilgilenirler. CF: Hayır, pek böyle düşünmüyorum. Paul'ün duygularıyla yüzleşip onları kabullenmekte bazı açılardan kız arkadaşın-

174

dan daha başarılı olduğunu düşünüyorum. Aslında bence sonuçta Nick Hornby'nin kendi adına söylemek istediklerini bu kadar çekici kılan da bu: Yani son derece sıradan, gündelik bir dünyada duygusal deneyimlere ulaşabilmiş olmak... BJ: Affedersiniz. CF: (İç geçirerek) Evet?

BJ: Kız arkadaşınızla dil problemi yaşamıyor musunuz? CF: İngilizcesi çok iyi.

BJ: Ama sizin yaşlarınızda bir İngilizle daha rahat etmez miydiniz?

CF: İlişkimiz iyi gidiyor.

BJ: Hıh. (Karanlık bir sesle) Pekâlâ. Tiyatroyu yeğlediğiniz oluyor mu?

CF: Şey. Asıl oyunculuğun sinemada değil tiyatrodaki fikrine katılmıyorum. Ama tiyatrodaki oynarken tiyatroyu yeğlediğimi fark ediyorum, evet.

BJ: Ama tiyatronun biraz gerçek dışı ve utandırıcı olduğunu düşünmüyor musunuz? Hem saatlerce yemeden içmeden rol yapıp...

CF: Gerçekdışı mı? Utandırıcı ve gerçekdışı mı? BJ: Evet.

CF: Gerçekdışı derken kastettiğiniz...? BJ: Gerçek olmadığını anlayamıyorsunuz. CF: O anlamda gerçekdışı, evet. (Hafif inilti) Şey. Bence iyiyse böyle olmaz. Daha fazlasıdır... Bir film yapmak daha yapay gibi geliyor.

BJ: Öyle mi? Tek bir kerede çekilmiyor, değil mi? CF: Şey, hayır. Çekilmiyor. Hayır. Evet. Bir film tek bir kerede çekilmez. Küçük parçalar halinde çekilir. (Daha yüksek inilti) Küçük küçük parçalar. BJ: Anlıyorum. Sizce Bay Darcy Elizabeth Benning'le dü-

175

günden önce yatar mıydı? CF: Evet, bence yatabilirdi. BJ: Sahi mi?

CF: Evet. Bence bu kesinlikle mümkün. Evet. BJ: (Nefesi kesilerek) Sahi mi? CF: Bence mümkün, evet. BJ: Nasıl mümkün olurdu?

CF: Jane Austen bu konuda bana katılır mıydı bilmiyorum ama...

BJ: Bilemeyiz çünkü o ölü.

CF: Doğru, bilemeyiz... ama bence Andrew Davies'in Bay Darcy'si bunu yapardı.

BJ: Ama niye böyle düşünüyorsunuz? Niye? Niye? CF: Çünkü Bay Darcy'nin büyük bir cinsel iştaha sahip olması Andrew Davies için çok önemliydi. BJ: (Nefesi kesiliyor) CF: Ve, şey...

BJ: Bence oyunculuk bunu muhteşem bir şekilde yansıtıyordu. Gerçekten.

CF: Teşekkürler. Andrewv bir keresinde bir sahne talimatı bile yazdı: "Darcy'nin ereksiyon olduğunu düşün." (Bir şey gürlütle kırıyor) BJ: Hangi sahneydi bu?

CF: İlk sahnelerden biri. Elizabeth kırdaki gezinirken ona rastlıyor.

BJ: Üstünün başının çamur içinde olduğu sahne mi? CF: Ve darmadağınık. BJ: Ve terli? CF: Kesinlikle.

BJ: Bu sahneyi oynamak zor muydu? CF: Ereksiyonu mu kastediyorsunuz?

176

BJ: (Huşulu bir fısıltıyla) Evet.

CF: Şey, Andrewv bunda odaklanmamamızı da yazdı, bu yüzden en azından bunun için aktörlüğümü kullanmama gerek kalmadı. BJ: Mımmm. (Uzun sessizlik) CF: Evet. (Sessizlik sürüyor) BJ: Mımmm. CF: Röportaj bitti mi?

BJ: Hayır. Bay Darcy olmaya başladığınızda arkadaşlarınızın tavırları nasıl oldu?

CF: Bir sürü şaka yapıp durdular: Kahvaltıda "Bay Darcy" diye kürekemeler filan. Kısa bir dönem için gerçekten kim olduğumu bildiklerini gerçekten gizlemeye epey uğraştılar ve...

BJ: Kimden gizlemeye?

CF: Şey, benim Bay Darcy gibi olduğumdan şüphelenen herkesten.

BJ: Ama Bay Darcy gibi olmadığınızı mı düşünüyorsunuz? CF: Bence Bay Darcy gibi değilim, evet. BJ: Bence kesinlikle Bay Darcy gibisiniz. CF: Hangi açıdan? BJ: Onun gibi konuşuyorsunuz. CF: Oh, öyle mi?

BJ: Ona öyle çok benziyorsunuz ki. Ben, oh, oh... (Şangırtılar, sonra da boğuşma sesleri)

57.500 kg. (evettt! evettt!) alkol 4, sigara 4, Az Seçilen Yol ile alkol kombinasyonunun yol açtığı ruhsal kavrayışlar 4, deliksiz daireler 0, bankadaki poundlar 0, erkek arkadaşlar 0, bu gece birlikte dışarı çıkılabilecek insanlar 0, davet edilen seçim partileri 0.

17:30. İşyeri. Ofiste zorlu iki gün geçirdim. Richard Finch röportajı parça parça okuyup Dracula gibi genizden gelen gurultulu, yüksek kahkahalar atıyordu, ama en azından düşüncelerimi dağıttı. Jude da röportajın çok iyi ve gerçekten müthiş bir atmosfere sahip olduğunu söyledi. Yaşasın! Independent'tan Adam ya da Michael henüz aramadı, ama yakında arayacaklarına ve benden bir tane daha yapmamı isteyeceklerine eminim. Sonra da evimdeki ofisimde, terasta toprak saksıların içindeki bitkilerin arasında çalışabilirim! Hem de seçime tam bir hafta kalmışken her şey değişecek! Sigarayı bırakacağım ve Mark geri döndüğünde karşısında teraslı, büyük bir dairede çalışan yeni bir profesyonel göreceğim.

181

17:45. Hıh. Evi arayıp mesajlara baktım. Sadece bir tane vardı. Tom'dan. Adam'la konuştuğunu ve Independent'teki herkesin gerçekten kızgın olduğunu söylüyordu. Ona mesaj bırakıp beni hemen arayıp açıklamasını söyledim.

17:50. Ah Tanrım. Şimdi ikinci kredi konusunda endişelenmeye başladım. Ekstra gelirim olmayacak ve ya işimi kaybedersem? Belki eklenti istemediğimi söyleyip 3,500 poundumu geri alsam iyi olur. Neyse ki şansım var. Gary'nin işe dün başlaması gerekiyordu, ama gelip bütün aletlerini bıraktıktan sonra gitti. O sırada sinir bozucu gelmişti, ama belki de Tanrı'nın bir mesajıydı bu. Evet. Eve dönünce onu arayıp sonra da spor salonuna gideceğim.

18:30. Tekrar evde. Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Dairenin duvarında koca bir delik var! Bir uçurum kenarı gibi dış dünyaya açılıyor ve karşı taraftaki bütün evler içeriye görebiliyor. Önümde duvarımda koca bir delikle, her tarafta tuğlayla yapacak hiçbir şey olmadan geçireceğim koca bir hafta sonu var! Yapacak hiçbir şey yok! Hiçbir şey!

18:45. Ooh, telefon - belki biri beni seçim partisine davet ediyordur! Ya da Mark'tır!

"Oh, selam hayatım, bil bakalım sana ne haberim var?" Annem. Tabii bir sigara yakmam gerekti.

"Oh, selam hayatım, bil bakalım sana ne haberim var?" dedi tekrar. Bazen bunu ne kadar sürdürebileceğini merak ediyorum, bir papağan gibi. Öteki tarafta sessizlik varken "Alo? Alo?" demek bir şeydir, "Oh, selam hayatım, bil bakalım sana ne haberim var? Oh, selam hayatım, bil bakalım sana ne haberim var?" deyip durmak başka bir şey.

182

"Ne?" dedim keyifsizce.

"Benimle bu tonla konuşma."

"Ne?" dedim tekrar, tatlı, sevecen bir kız evladın sesiyle.

"Ne?1 deme, 'Efendim?' de."

Normal, sadık dostum Silk Cut Ultra'dan bir nefes çektim.

"Bridget, sigara mı içiyorsun?"

"Hayır, hayır," dedim panikle, sigarayı söndürüp kültablasını saklayarak.

"Her neyse, bil bakalım sana ne haberim var? Una'yla ben Wellington için arka bahçede bir Kikuyu seçim partisi düzenliyoruz!"

Burnumdan derin bir soluk aldım ve İçsel Denge'mi düşündüm.

"Sence de harika değil mi? Wellington bir savaşçı olarak bir ateşin üstünden atlayacak! Bir düşün! Tam üstünden! Kabile giysileriyle. Ve hepimiz kırmızı şarap içip sanki öküz kanı içiyormuş gibi yapacağız! Öküz kanı! Wellington'un uylukları bu yüzden o kadar güçlü."

"Şey, Wellington'un bundan haberi var mı?"

"Henüz yok hayatım, ama seçimi kutlamayı kesinlikle isteyecektir. Wellington serbest piyasa yanlısı ve işlerin tekrar kötüye gitmesini istemeyiz. Yani, adı neydi, işte o geri gelecek, madenciler de. Sen okula giderken sürekli elektrikler kesilirdi, hatırlamazsın. Ama bir keresinde Una tam Kadınlar Derneği'nde konuşma yaparken kesilmişti."

19:15. Sonunda annemden kurtuldum. Kapatır kapatmaz telefon çaldı. Shaz'dı. Ona kendimi ne kadar bıkkın hissettiğimi anlattım ve bana çok iyi davrandı: "Haydi Bridget. Kendimizi bir başkasıyla birlikte olmak yoluyla tanımlayanlarız! Özgürlüğün muhteşemliğini kutlamayız! Hem yakında seçim yapılacak ve tüm ülkenin ruh hali değişecek!"

183

"Yaşasın!" dedim. "Bekârlar! Tony Blair! Yaşasın!"

"Evet!" diye katıldı Shazzer. "İlişki yaşayan insanların çoğunun hafta sonu berbat geçer. Nankör çocuklara kölelik yapar ve eşlerinden dayak yerler."

"Haklısın! Haklısın!" dedim. "Biz ne zaman istersek çıkıp eğlenebiliriz. Bu gece çıkalım mı?"

Hıh. Sharon bu gece Simon'la bir akşam yemeği partisine gidiyormuş, Kibirli Bir Evli gibi.

19:40. Jude demin cinsel özgüven yüklü bir sesle aradı. "Sta-cey'le tekrar başlıyoruz!" dedi.

"Onu dün gece gördüm. Ailesinden bahsetti!"

Beklentili bir sessizlik oldu.

"Ailesinden bahsetti!" dedi tekrar. "Yani benim hakkımda ciddi. Ve öpüştük. Ve onunla bu gece görüşeceğiz ve dördüncü çıkışımız olacak, yani... yabadabadu. Bridge? Orada mısın?"

"Evet," dedim kısık sesle.

"Sorun ne?"

Duvardaki deliğe ve Mark'a ilişkin bir şeyler mırıldandım.

"Bridge, onu unutup hayatına devam etmelisin," dedi. "Kendini sevmeye başlamalısın. Haydi Bridget! Muhteşem bir şey bu. Kiminle istersek yatabiliriz."

"Yaşasın bekârlık!" dedim. Niye moralim bozuk öyleyse?

Tom'u tekrar arayacağım.

20:00. Dışarıda. Herkes dışarıda, eğleniyor. Ben hariç.

21:00. Düşünce Gücüyle Tedavi'yi biraz okuyunca sorunun ne olduğunu şıp diye buldum. Büyük yeniden doğuşçu Sondra Ray'in dediği gibi... Yoksa başkası mıydı? Neyse, şöyle diyor:

"Sevgi asla dışımızda değil içimizdedir."

184

Evet!

"Sevgiyi uzakta tutan ne olabilir? Makul olmayan standartlar mı? Film yıldızı olma hayalleri mi? Kendini değersiz hissetmek mi? Sevilemez olduğunuza inanmak mı?"

Hıh. Bu inanç değil, bir gerçek. Chardonnay şişesini açıp İyi Dostları izleyeceğim.

23:00. Vay be. Az Seçilen Yol bayağı iyi. "Kendine olan sevginin bir başkasına yansıtılarak bütünlük içinde bölünmesi." Acayip iyi. Off. Düştüm.

26 Nisan Cumartesi

59.200 kg, alkol 7 (yaşasın!), sigara 27 (yaşasın!), kalori 4,248 (yaşasın!), spor salonuna gidişler 0 (yaşasın!)

07:00. Aargh. Bu kahrolası şeyi kim kurdu?

07:05. Bugün yaşamımın sorumluluğunu elime alacak ve kendimi sevmeye başlayacağım. Ben harikayım. Ben muhteşemim. Oh Tanrım. Silk Cut nerede?

07:05. Tamam. Kalkıp spor salonuna gideceğim.

07:15. Aslında doğru dürüst uyanmadan spor yapmak çok tehlikeli olsa gerek. Eklemleri zedeler. Bu gece Saklambaç'dan önce giderim. Cumartesi gündüz yapılacak o kadar çok şey, mesela alışveriş varken spor salonuna gitmek aptallık. Jude'la Shaz'ın şu anda muhtemelen çılginca sevişiyor, sevişiyor, sevişiyor olduklarına aldırılamıyorum.

185

07:30. Sevişiyorlar.

07:45. Herhalde insanların araması için çok erken. Benim uyanık olmam diğer herkesin de öyle olacağı anlamına gelmiyor. Diğer insanlarla daha fazla empati içinde olmayı öğrenmeliyim.

08:00. Jude aradı, ama sefil bir sesle, hıçkıra hıçkıra ağladığı ve yutkunduğu için kim olduğunu anlamam epey sürdü.

"Jude, sorun ne?" dedim yıkılmış bir sesle.

"Bir sinir krizi geçiriyorum," diye hıçkırdı. "Her şey kara, kapkara görünüyor. Çıkış yolu bulamıyorum, bulamıyorum..."

"Tamam. Her şey yoluna girecek," dedim, geçen bir psikiyat-rist var mı pencereden dışarı telaşla bakarak. "Ciddi bir şey mi yoksa hafif mi?"

"Çok, çok kötü," dedi bir zombi gibi. "Yaklaşık on bir yıldır içimde büyüyor." Tekrar hıçkırmaya başladı. "Önümde yapayalnız, koca bir hafta sonu uzanıyor. Artık yaşamayı sürdürmek istemiyorum."

"Güzel, çok güzel," dedim rahatlatıcı bir tavırla, polisi ara-sam mı diye düşünerek.

Anlaşılan Stacey dün geceki yemekten sonra ondan beklenmedik bir şekilde ayrılmış ve bir daha buluşmanın sözünü de etmemiş. Bu yüzden şimdi Perşembe günü sınavdan çıktığını düşünüyordu.

"Öyle içim sıkılıyor ki. Önümde koskoca bir hafta sonu uzanıyor. Yapayalnızım yapayalnız, ölsem..."

"Bu gece gelmemi ister misin?"

"Oooh, evet lütfen!! 192'ye gidelim mi? Yeni Voyage Car-di'mi giyebilirim."

Sonra Tom aradı.

"Dün gece beni niye aramadın?" dedim.

"Ne?" dedi tuhaf, donuk bir monotonlukla.

"Beni aramadın."

"Oh," dedi bezgince. "Kimseyle konuşmasam daha iyi olur diye düşündüm."

"Niye?" dedim şaşırarak.

"Oh. Çünkü eski kişiliğimi yitirip bir manik depresife dönüştüm."

Tom bütün hafta sonunu evde tek başına çalışıp Jerome'u düşünerek geçirmiş. Sonunda Tom'un bu yapay çılgınlığın epey komik olduğunu anlamasına yardım ettim. Ne de olsa bana klinik açıdan hasta olduğunu söylemese ben aradaki farkı ayırt edemeyecektim.

Tom'a Sharon'un bir keresinde yüzünün güneşten hasar gördüğüne inandığı için evinden üç gün çıkmadığını anımsattım. Kimseyle görüşmek ya da kendisini UVP ışınlarına maruz bırakmak istemiyordu ve bununla kişisel olarak uzlaşana dek evde kalmıştı. Sonra Cafe Rouge'a geldiğinde tıpatıp bir hafta önceki hali gibi görünüyordu. Sonunda konuyu Tom'dan uzaklaştırıp bir ünlüler röportajcısı olarak kariyerime çevirmeyi başardım, ki bu kariyer ne yazık ki bitmiş görünüyor, en azından şu an için.

"Merak etme bebeğim," dedi Tom. "O röportajı on dakikada unuturlar, göreceksin. Bir geri dönüş yapabilirsin."

14:45. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. Anladım ki çözüm kendi problemlerime saplanıp kalmak değil başkalarına yardım etmek. Telefonda Shazzer'la yatakta olmadığı apaçık olan Simon'ı neşelendirmekle bir saat on beş dakika geçirdim. Bu gece Georgie diye bir kızla buluşacakmış, ama sonra Geor-gie Cumartesi gecesinin iyi bir seçim olmadığına, çünkü onları "çıkıyormuş" gibi göstereceğine karar vermiş.

186

187

"Ben tanrılar tarafından sonsuz yalnızlıkla lanetlenmiş bir aşk firavunuyum," diye köpürdü Simon. "Sonsuz. Sonsuz Pazar günü önümde upuzun uzanıyor."

Ona da söylediğim gibi, bekâr olmak harika bir şey çünkü özgürüz! Özgürüz! (Ama yine de umarım Shaz Simon'ın ne kadar özgür olduğunu öğrenmez.)

15:00. Mükemmelim: Bütün gün bir terapist gibiydim. Jude'la Tom'a tek başlarına üzülme yerine beni günün ya da gecenin herhangi bir vakti arayabileceklerini söyledim. Görüyorsunuz ki ben neredeyse Müziğin Sesi'ndeki Yüce Ana kadar bilge ve dengeli biriyim. Aslında kendimi 192'nin ortasında "Climb Every Mountain"ı söylerken, arkamda hayran bir halde diz çöken Jude'la rahatlıkla hayal edebiliyorum.

16:00. Demin telefon çaldı. Shazzer dokunsan ağlayacak haldeydi ama öyle değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu. Simon onu arayıp Georgie meselesini anlatmış (ç. rahatsız edici, çünkü demek ki Yüce Ana rolüm artık duygusal bir açgözlülüğe sahip olduğunu anlamış bulduğum Simon'a yeterli gelmemiş.)

"Ama sizin sadece 'iyi arkadaşlar' olduğunuzu sanıyordum?" dedim.

"Ben de öyle," dedi. "Ama şimdi anlıyorum ki aslında gizli den gizliye yüce bir aşk yaşadığımızı hayal ediyordum. Bekâr olmak iğrenç bir şey," diye patladı. "Günün sonunda sana sarılacak kimse yok, fırını tamir etmene yardım edecek kimse yok. Önümde koskoca bir hafta sonu uzanıyor! Yalnızım! Yapayalnızım!"

16:00. Yaşasın! Hepimiz buluşuyoruz. Shaz, Jude, ben ve Tom (Simon gözden düştüğü için gelmiyor). Hint yemeği alıp video

188

seyredeceğiz. Bekâr olmaya bayılıyorum, çünkü farklı insanlarla eğlenebiliyorsunuz ve hayat özgürlük ve potansiyellerle dolu.

18:00. Korkunç bir şey oldu. Demin Magda aradı.

Amca olamazdı. Başımı kaldırıncaya on yedisinde görünen bir oğlanla konuştuğunu fark ettim. Geoffrey Amca'ydı. Kesinlikle oydu!

Duraksadım, kararsızdım. Geoffrey'nin hislerine saygı gösterip sigaraları boşvererek çıkıp gitmeyi düşündüm bir an. Ama

190

191

sonra Geoffrey'nin kendi ortamında beni rezil ettiği, küçük düşürdüğü, avazı çıktığı kadar böğürdüğü bütün o anları düşündüm. Hah! Ahahahahaha! Geoffrey Amca şimdi benim bölgem-deydi.

Tam gidip "Bu da kim? İyy! Artık gençlerle mi takılıyorsun?" diye avazım çıktığı kadar bağıracaktım ki, omzuma vurulduğunu hissettim. Dönünce kimseyi göremedim ve omzuma tekrar vuruldu. Bu Geoffrey Amca'nın en sevdiği numaraydı.

"Ahahahaha, minik Bridget'im burada ne arıyor? Erkek mi kovalıyor?" diye gürlledi.

Buna inanamıyordum. Yeleğin üstüne pumalı bir kazak geçirmişti, oğlan ortalarda yoktu ve Geoffrey Amca işi pişkinliğe vurmuştu.

"Burada erkek bulamazsın Bridget. Hepsini Julian Clary'ye benziyor. Yumuşakçalar! Ahahaha. Bir paket sigara almak için gelmişim."

Tam o anda oğlan tekrar belirdi. Elinde deri ceketi tutuyor ve çok rahatsız görünüyordu.

"Bridget," dedi Geoffrey, sanki bir yarışma programında beni takdim ediyormuşçasına.

"Burada ne işin var?" diye sordum şüpheyle.

"Londra'da mı? Rotary Kulübü için AGM'ye gitmem gerekti. Londra sana ait değil, biliyorsun."

"Selam, ben Bridget," dedim oğlana.

"Oh evet. Bu, şey, bu Steven. Veznedar olmak istiyor, değil mi Steven? Ona biraz tavsiye veriyorum. Tamam. Gitsek iyi olacak. Yaramazlık yapma! Ve yaparsan da dikkatli ol!! Ahahaha!" Ve bardan dışarı fırladı, peşinde dönüp bana içerlemiş halde bakan oğlanla.

Daireye geri döndüğümde Jude'la Shazzer böyle bir intikam fırsatını kaçırdığına inanamadılar.

192

"Neler yapabilirsin bir düşünsene," dedi Shaz, büyük bir esfle gözlerini yukarı kaldırarak.

"Hey! Kendine sonunda bir erkek bulduğuna sevindim Geoffrey AmCAAAAA! Bakalım bu seferki ne kadar sürecek? Müthiş olurdu bel!"

Ama Tom'un yüzünde son derece rahatsız edici, kibirli bir endişe ifadesi belirmişti.

"Trajik bir durum, trajik," diye patladı. "Ülkenin her tarafında yalan hayatlar yaşayan öyle çok erkek var ki! Varoşların duvarlarının içinde, yalanlar evinin kanepeli balkonunun arasında içlerini yiyen utançları ve arzuları bir düşünün! Büyük ihtimalle eşcinsellerin sevişmek için bulunduğu koruya; Hampstead Heath'e gidiyordur. Korkunç, korkunç risklere giriyordur. Onunla konuşmalısın Bridget."

"Baksana," dedi Shaz. "Kapa çeneni. Sarhoşsun."

"Kendimi haklı çıkarılmış hissediyorum," dedim düşünceli ve dikkatli bir sesle. Uzun süredir Geoffrey'le Una'nın Kibirli Evlilere özgü dünyasının görüldüğü gibi olmadığından şüphelendiğimi ve bu yüzden anormal olmam gerektiğini, normal bir heteroseksüel çift olarak yaşamamın Tanrı'nın onayladığı tek yol olmadığını açıklamaya başladım.

"Bridge, kapa çeneni. Sen de sarhoşsun," dedi Shaz.

"Yaşasın! Haydi konuyu kendimize çevirelim. Başkalarının bizi kendimizde odaklanmaktan alıkoymasına kadar rahatsız edici bir şey yoktur," dedi Tom.

Bundan sonra her şey yoluna girdi. Muhteşem bir akşam geçirdik. Tom'un dediği gibi, eğer Bayan Havisham'ın onu eğlendirecek şen ev arkadaşları olsaydı o kadar uzun süre evli kalmayabilirdi.

193

28 Nisan Pazartesi

58.800 kg, alkol O, sigara O, erkek arkadaşlar O, İnşaatçı Gary'den gelen telefonlar O, yeni iş olasılıkları O (ümit verici), spor salonuna gidiş O, bu sene spor salonuna gitme sayısı 1, spor salonunun senelik ücreti 370 pound; spor salonuna tek bir gidişin bedeli 123 pound (ç. pahalı). Tamam, bugün kesinlikle spor programına başlıyorum. Böylece etrafta kasıla kasıla dolaşıp "Evet canım acıyor. Evet işe yaradı," diyebilirim, tıpkı Muhafazakârlar gibi, ve -onların durumunun' aksine- herkes bana inanıp muhteşem biri olduğumu düşünecek. Oh Tanrım, saat 9 olmuş. Artık gece giderim. Kahrolası Gary nerede kaldı?

Daha sonra. İşyerinde. Haha! Ahahahahaha! Bugün işyerinde mükemmeldim.

"Evet," dedi Richard Finch, hepimiz masanın etrafında toplandığımızda. "Bridget. Tony Blair. Kadın komiteleri. Kadınlara ilişkin yeni politikalar, önerin var mı? Lütfen Colin Firth'i işin içine katma, eğer becerebilirsen."

Hoş bir gülümsemeye notlarıma baktım, sonra başımı zarifçe ve özgüvenle kaldırdım.

"Tony Blair bekârlar için flört kuralları belirlemeli," dedim sonunda.

Masadaki diğer bütün araştırmacılar hasetle sustu.

"Bu kadar mı?" dedi Richard Finch.

"Evet," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Sence yeni potansiyel başbakanımızın vaktini ayıracağı daha önemli işleri olamaz mı?"

"Dikkat dağıtıcı meseleler, surat asmalar, durumları yorum-

194

lamak için girilen tartışmalar, telefonun çalmasını beklemeler çalışma zamanının ne kadarını alıyor bir düşünün," dedim. "En az sırt ağrısı kadar alıyor olsa gerek. Hem diğer bütün kültürlerin özel flört âdetleri var, oysa biz kadın erkek doğru dürüst tanımlanmamış bir denizde birbirimize yabancılaşıp duruyoruz."

Bunun üzerine Korkunç Harold alayla burnundan soludu.

"Oh Tanrım," dedi Patchouli kelimeleri uzata uzata, likra şortlu bacaklarını masaya atarak.

"İnsanlara davranış kuralları dayatamazsın. Bu faşizmdir."

"Hayır, hayır Patchouli, dinlemiyorsun," dedim sert bir sesle. "Bunlar sadece cinsel görgü kurallarının ana hatları olacak. Toplam evlerin dörtte birinde bekârlar yaşadığına göre, bunun halkın sağlığına katkısı büyük olacaktır."

"Bence gerçekten, seçim döneminde..." diye alayla söze başladı Korkunç Harold.

"Hayır, durun bir dakika," dedi Richard, bacağını aşağı yukarı oynatarak ve bize tuhaf tuhaf bakarak. "Kaçınız evli sizin?"

Herkes aptal aptal masaya baktı.

"Yani sadece ben mi evliyim?" dedi. "İngiliz toplumunun kumaşının yırtık paçavralarını bir arada tutan sadece ben miyim?"

Kimse Saskia'ya, Richard'ın bütün yaz düzduktan sonra birden terk ettiği -sonra sandviççi kızla beraber olmaya başladı-araştırmacıya bakmamaya çalışıyordu.

"Hiç şaşırmadım," diye devam etti. "Sizinle kim evlenir? Siz bırakın hayatınızın sonuna kadar bir insana bağlanmayı, kapuçi-no servisi yapmaktan bile acizsiniz." Bunun üzerine Saskia tuhaf bir ses çıkarıp ofisten koşarak çıktı.

Bütün sabah epey araştırma yaptım, telefonda insanlarla konuştum. Bu projeyi aşağılayan bütün o araştırmacıların bile bir sürü öneriyle gelip durması çok ilginçti.

195

"Tamam Bridget," dedi Richard Finch öğle yemeğinden önce. "Şu çığır açıcı, büyük gelişmeleri bir duyalım bakalım."

Roma'nın bir günde inşa edilmediğini ve işin henüz tamamlanmadığını, ama çalışma programımın şöyle olduğunu açıkladım. Boğazımı temizleyip başladım:

Flört Kuralları

- 1) Vatandaşlar biriyle çıkmak istemiyorsa onu tahrik etmemeli.
- 2) Bir kadınla erkek yatmaya karar vermişlerse ve iki taraf da bunun yalnızca bir "kaçamak" olmasını istiyorsa, bunu açıkça baştan belirtmeli.
- 3) Vatandaşlar diğer vatandaşları öper ya da sevişirse, hiçbir şey olmamış gibi davranmamalı.
- 4) Vatandaşlar diğer vatandaşlarla yıllarca çıkıp bir yandan da ilişkiyi fazla ciddileştirmek istemediklerini söylememeli.
- 5) Cinsel ilişkiden sonra geceyi aynı evde geçirmemek kesinlikle kabalıktır."

"Ama ya..." diye kabaca araya girdi Patchouli.

"Bitirebilir miyim?" dedim, sanki ben Michael Heseltine'mi-şim, Patchouli ise Jeremy Paxman'mişçesine kibarca ve otoriterce. Sonra listenin geri kalanını okudum. Şunu da ekledim: Ayrıca, hükümetler aile değerlerinden dem vurmaya sürdüreceklerse bekârlar için onları dışlamaktan daha olumlu bir şeyler yapmalılar." Durak-sadım, hoş bir şekilde kâğıtlarımı karıştırdım. İşte önerilerim:

Kibirli Evliler İçin Eğitimsel Öneriler

- 1) Erkekler Mars'tan, Kadınlar Venüs'ten okullarda okutulsun ki iki ordu da birbirini anlayabilsin.

2) Bütün erkek çocuklara ev işlerine yardım etmenin musluğun altında bir İngiliz anahtarını evirip çevirmek olmadığı öğretilsin.

196

3) Bekârlar için dev bir Çöpçatanlık Ajansı kurulsun. Bu ajans katı flört kurallarına göre hareket etsin, eş arayanlara içkiler, telefon aramaları, makyaj malzemeleri vs. için harçlık versin, Duygusal Embesilliği cezalandırsın ve kişinin kendini bekâr ilan edebilmesinden önce hükümetin ayarladığı en az 12 flört buluşmasından geçmesi gerektiğini şart koşsun; ve 12 ayrılığın her biri için de makul sebepler talep etsin.

4) Eğer sebepler makul kabul edilmezse, kişi kendisini bir Salak olarak ilan etmek zorundadır. "Oh Tanrım," dedi Korkunç Harold. "Yani, konunun Avrupa ortak para birimi olduğunu sanıyordum."

"Hayır, bu iyi, bu çok iyi," dedi Richard gözlerini bana dikerek. Bunun üzerine Harold sanki bir güvercin yemiş gibi bakmaya başladı. "Canlı stüdyo tartışmalarını düşünüyorum. Harriet Har-man'ı düşünüyorum, Robin Cook'u düşünüyorum. Hatta Blair'i bile düşünüyorum olabilirim. Tamam Bridget. İş başına. Bu işi ayarla. Harman'ı ara ve onu yarına kadar bağla, sonra da Blair'i dene."

Yaşasın. Büyük bir haberin araştırmacısıyım. Kendimin ve ulusumun kaderini değiştireceğim!

19:00. Pöh. Harriet Harman geri aramadı. Tony Blair de. Proje iptal edildi.

29 Nisan Salı

İnşaatçı Gary'ye inanamıyorum. Ona bu haftanın her günü mesaj bıraktım, ses seda yok. Hiç aramadı. Belki hasta filandır. Ayrıca merdivende pis bir koku var.

197

30 Nisan Çarşamba

Hmm. Eve döndüğümde duvarım büyük bir polietilen tabakasıyla örtülüydü. Ama ne not vardı ne mesaj. 3,500 poundumu geri alma konusunda da hiçbir gelişme yoktu. Hiçbir şey. Keşke Mark arasa.

8

Oh Bebeğim

198

1 Mayıs Perşembe

59 kg, alkol 5 (ama Yeni İşçi Partisi'nin zaferini kutluyorum), Yeni İşçi Partisi'nin zaferine katkılar -alkol almak dışında- 0.

18:30. Yaşasın! Bugüne gerçekten fantastik bir atmosfer hakim: Seçim günleri bizim, halkın kontrolü elimizde tuttuğumuzu ve hükümetin sadece bizim dönüşüm geçirmiş, şişkoleşmiş, kibirli piyonlarımız olduğunu ve şimdi bir arada durup gücümüzü gösterme vaktinin geldiğini hissettiğimiz o ender zamanlardan biri.

19:30. Alişveristen yeni döndüm. Dışarı hayret verici. Millet zil zurna sarhoş halde barlardan dışarı akın ediyor. Kendimi gerçekten bir şeyin parçası gibi hissediyorum. Mesele sadece halk olarak bir değişiklik istememiz değil. Hayır. Ulus olarak zulme, ilkesizliğe ve gerçek insanlarla sorunlarına karşı duyarsızlığa büyük bir başkaldırıda bulunmamız ve... Oh, güzel, telefon.

19:45. Pöh. Tom'du. "Oyunu verdin mi?" "Aslında vermek için çıkıyordum," dedim.

201

"Tamam. Hangi merkezde vereceksin?"

"Köşedekinde."

Tom'un böyle yapmasından nefret ediyorum. Eskiden Sosyalist Parti üyesiydi ve ortalıkta tuhaf bir sesle "Eşcinsel Olmaktan Memnunsanız Şarkı Söyleyin" diye çığırarak dolaşırdı diye İspanyol Engizisyonu gibi davranmasına gerek yok.

"Hangi adaya oy vereceksin peki?"

"Şey," dedim, sokak direklerinde kırmızı afişlerin asılı olup olmadığını görmeye çalışarak.

"Buck'a!"

"Tamam," dedi. "Bayan Pankhurst'ü hatırla."

Gerçekten, kendini kim sanıyor bu - kırbaçlı bir işkenceci filan mı? Tabii ki oy vereceğim. Ama üstümü değiştirsem iyi olur. Bu kıyafetle pek solcu gibi görünmüyorum.

20:45. Oy kullanma merkezinden yeni döndüm. "Seçmen kartınız var mı?" diye sordu amirane delikanlı. Ne seçmen kartı? Öğrenmek istediğim bu. Anlaşıldı ki listelerinde adım yokmuş. Oysa yıllardır vergi veriyorum. Bu yüzden başka bir merkeze gitmek zorundayım.

21:30. Pöh. Orada da kayıtlı değilim. Şimdi millerce ötedeki bir kütüphaneye gitmem gerekiyor. Ama bu gece sokaklarda olmak muhteşem bir şey. Biz, halk, değişim için birleşiyoruz. Evetttt! Ama keşke topuklu ayakkabı giymeseymişim. Bir de dışarı her çıkışında merdivende o iğrenç kokuyu alıp durmasam.

22:30. Olanlara inanamıyorum. Tony Blair'i ve ülkemi hayal kırıklığına uğrattım, ama benim suçum değildi. Dairem listede olmasına karşın ben kayıtlı değilmişim, bu yüzden de oy kullanamazmışım. Oy vergisini vermezsen oy kullanamaman üzerine bir sürü gürültü patırtı kopardılar, oysa şimdi anlaşıldı ki vergi-ni versen de oy kullanamıyormuşsun.

"Geçen Kasım form doldurdunuz mu?" dedi buruşuk yakalı gömleklili ve broşlu kendini beğenmiş görevli. Sırf oy merkezindeki masaya oturtular diye çılgınca bir yücelik sarhoşluğuna kapılmıştı.

"Evet!" diye yalan söyledim. Dairelerde tek başlarına oturan insanların kapının altından atılan her üstünde "Ev Sahibine/Kiracıya" yazılı sıkıcı kahverengi zarfı açması beklenemez elbette. Ya Buck tek oyla kaybederse ve sonra tüm seçim tek bir koltuk yüzünden kaybedilirse? Benim suçum olacak, benim suçum. Oy merkezinden Shazzer'ın evine utanarak yürüdüm. Şimdi topuklu ayakkabı da giyemiyorum çünkü ayaklarım haşat oldu ve bu yüzden kısa görünüyorum.

02:30. Muhteşem bi parti. DaviMellor. Çık! Çık! Çık! Ayy.

2 Mayıs Cuma

59.400 kg. (yaşasın! Yeni İşçi Partisi yeni bir çağı başlatıyor).

08:00. Yaşasın! Seçim sonuçları beni daha fazla mutlu edemezdi. Muhafazakâr annemi ve eski erkek arkadaşımı utandıracağım. Hehe. Onlarla alay etmek için sabırsızlanıyorum. Cherie Blair muhteşem. O da umumi soyunma kabinlerinde küçük bikinilere sığmaz herhalde. Onun da bilardo topu bir kıcı yok, ama daracık elbiseler giymesine karşın yine de manken gibi görünmeyi başarıyor. Belki Cherie şimdi yeni başbakan üstünde etkisini kullanır ve direktifleri doğrultusunda bütün mağazalar herkesin kıcını çekici gösterecek elbiseler üretmeye başlar.

Ama Yeni İşçi Partisi'nin iktidara geçmesinin birinden uzak-

202

203

tan hoşlanmak gibi olacağından endişeliyim. Sonunda çıkmayı başarılırsınız, ama ilk buluşmanız bir felakettir. Ama Tony Blair gönüllü olarak seks yapmayı hayal edebileceğim ilk başbakan. Aslında Shaz'm dün gece anlattığı teoriye göre onunla Cherie'nin sürekli birbirlerine dokunmalarının sebebi Cherie'nin seçimler yaklaştıkça giderek azmasıymış - afrodiyak güç... Ooh, telefon.

"Selam hayatım, bil bakalım sana ne haberim var?" Annem.

"Ne?" dedim kibirle, alay etmeye hazırlanarak.

"Kazandık hayatım. Ne harika değil mi! Nal toplattık! Bir düşünsene!"

İçim ürperdi. Yatmaya gittiğimizde Peter Snow seçimi oldukça iyi, ama anlaşılabilir bir şekilde anlatıyordu ve İşçi Partisi kazanmış gibiydi ama... Belki de yanlış anlamıştık. Biraz çakırkeyiftik ve izlediklerimiz İngiltere haritasındaki bütün mavi Muhafazakâr binalarının üstüne kırmızı çarpılar çekilmesi dışında hiçbir şey pek anlam ifade etmiyordu. Ama belki de geceleyin bir şeyler olmuş ve durum Muhafazakârların lehine dönmüştü.

"Ve bil bakalım sana ne haberim var?"

Hepsi benim suçum. Tony Blair ben ve benim gibilerin kayıtsız kalacağı konusunda uyarı yapmıştı. Ben kendime İngiliz vatandaşı ya da kadın demeye layık değilim. Felaket. Felakeet.

"Bridget, dinliyor musun beni?"

"Evet," diye fısıldadım, dehşete kapılmış bir halde.

"Rotary'de bir Tony ve Gordon Kadınlar Gecesi düzenliyoruz! Herkes birbirine ilk adıyla hitap edecek ve kravat yerine rahat kıyafetler giyecek. Merle Robertshaw şortu da dahil etmeye çalışıyor, çünkü papazdan başka kimse pantolon giymek istemiyormuş, ama bence bunun tek sebebi Percival'ın bundan hoşlanmaması. Sonra Wellington bir konuşma yapacak. Rotary'de bir

204

zenci konuşacak! Bir düşünsene! Ama İşçi Partisi'nin ruhu da bu zaten hayatım. Birleştirici ve etik, Nelson Mandela gibi. Geoff-rey Wellington'u arabayla küçük gezilere çıkarıp ona Kettering'deki barları gösteriyor. Geçen gün kerestelerle dolu bir Nelson Myres kamyonunun arkasında sıkışık kalmışlar. Biz de kaza geçirdiler sanmıştık!"

Geoffrey Amca'nın Wellington'la çıktığı "küçük araba gezilerinin" ardındaki güdüyü düşünmemeye çalışarak "Wellington'la daha yeni bir seçim partisi verdiniz sanıyordum?" dedim.

"Oh, aslında hayır hayatım. Wellington bunu yapmak istemediğine karar verdi. Kültürümüzü kirletmek istemiyormuş, Una'yla benim partilerde kek servisi yapmak yerine ateşlerin üstünden atladığımızı görmek istemezmiş." Kahkahayı bastım. "Her neyse, bu konuşmayı yapıp jet-ski'si için biraz para toplamak istiyor."

"Ne?"

"Jet-ski hayatım, bilirsin? Sahilde denizkabuğu satmak yerine küçük bir iş kurmayı planlıyor. Rotary'nin buna kesinlikle yardımcı olacağını, çünkü ticareti desteklediğini söylüyor. Her neyse, kaçmalıyım! Una'yla ben onu alışverişe götürüyoruz!"

Ben kendine güvenen, açık fikirli, duyarlı, başkalarının eylemlerinin sorumluluğunu almayan gerçek bir kadını. Sadece kendi eylemlerimin sorumluluğunu üstlenirim. Evet.

3 Mayıs Cumartesi

58.600 kg, alkol 2 (kalp krizinden kurtulmak için standart miktar), sigara 5 (ç.i.), kalori 1,800 (ç.i.), pozitif düşünceler 4 (mükemmel).

20:00. Yepyeni bir pozitif ruh hali içindeyim. Herkesin daha kibar olduğuna ve yeni Blair rejimine kapıldığına eminim. Muhafazakâr dönemin kötülükleri süpürgeyle süpürülüp atıldı. Mark ve Rebecca hakkında bile hislerim değişti. Bir akşam yemeği partisi vermesi, çıkıyor oldukları anlamına gelmez, değil mi? Rebecca manipülatif davranıyor o kadar. İnsanın bir düzlüğe ulaşip her şeyi sevmesi muhteşem bir duygu, gerçekten. Bazı şeylerin belli bir yaşta sonra cazibesini yitirdiğini sanırdım, doğru değilmiş. Helen Mirren'le Francesca Annis'e bir bakın.

20:30. Hımm. Ama akşam yemeği partisinin bu gece olması hoş değil. Biraz Budizm: Paralı Keşişin Dramını okuyayım bari. Sakinleşmek iyidir. Hayatta hep iyi şeyler olmasını bekleyemem ve herkesin ruhunu beslemesi gerekir.

20:45. Evet! Anladım ki sorunum bir hayal dünyasında yaşa-makmış. Şu anı yaşamak yerine hep geçmişe ya da geleceğe bakıyormuşum. Öylece oturup şu anın tadını çıkaracağım.

21:00. Şu anın tadını filan çıkaramıyorum. Duvarda bir delik, merdivende pis bir koku, bankada giderek artan bir borç var ve Mark Rebecca'yla birlikte akşam yemeği partisinde. Belki de bir şişe şarap açıp video seyredirim.

22:00. Magda eve geldi mi acaba? Gelir gelmez beni arayıp tam bir rapor vermeye söz vermişti. Mark'in Rebecca'yla çıkmadığını ve beni sorup durduğunu söyleyecek tabii.

23:30. Magda'nın çocuk bakıcısını aradım. Henüz gelmemişler. Beni aramayı unutmasın diye mesaj bıraktım.

206

23:35. Hâlâ aramadı. Belki Rebecca'nın akşam yemeği partisi muhteşem geçmiştir ve hâlâ orada âlem yapıyorlardır. Mark Darcy masaya çıkmış Rebecca'yla nişanlandıklarını ilan ediyordur... Ooh, telefon.

"Alo Bridget, ben Magda."

"Eee, nasıldı?" dedim hemen.

"Oh, aslında bayağı iyiydi."

İrkildim. Kesinlikle söylenmeyecek bir şeydi bu, kesinlikle.

"Yeşil salatanın üstüne ızgara crottin servisi yaptılar, sonra da perine carbonara, ama pancetta yerine kuşkonmaz. Tadı nefisti ve ardından marsalada mascaparonayla haşlanmış şeftali servisi yapıldı."

Bu korkunçtu.

"Delia Smith tarzı yapılmıştı ama Rebecca bunu inkâr etti."

"Öyle mi?" dedim hevesle. En azından bu iyiydi. Mark yüksekte atıp tutanları sevmez. "Peki ya Mark nasıldı?"

"Oh, iyiydi. Çok hoş bir adam, değil mi? Felaket çekici." Magda neler söylediğini bilmiyor. Kesinlikle bilmiyor. İnsan arkadaşına onu terk etmiş olan eski erkek arkadaşını övmez. "Oh, sonra da çikolataya batırılmış şeftali kabuğu geldi."

"Tamam," dedim sabırla. Yani, Jude ya da Shazzer olsa her ayrıntıyı ince eleyip sık dokurdu.

"Peki Rebecca'yla çıkıyor mu sence?"

"Hımmm, emin değilim. Rebecca ona asılıp durdu."

Budizm'i ve en azından kendi ruhuma sahip olduğumu anımsamaya çalıştım.

"Sen oraya vardığında Mark gelmiş miydi?" diye sordum yavaşça ve anlayışla, sanki kafası karışık iki yaşındaki bir çocukla konuşur gibi.

"Evet."

"Peki herkes gidince gitti mi?"

207

"Jeremy!" diye bağırdı birden avazı çıktığı kadar. "Mark Darcy biz ayrılırken hâlâ orada mıydı?"
Oh Tanrım.

"Mark Darcy ne?" diye böğürdüğünü işittim Jeremy'nin. Sonra başka bir ses duyuldu.

"Yatağa mı yapmış?" diye bağırdı Magda. "Çiş mi kaka mı? ÇİŞ Mİ KAKA MI? Affedersin Bridge, gitmem gerek."

"Son bir şey," diye kekeledim. "Benden bahsetti mi?"

"Yataktan al şunu - ellerinle! Onları yıkayabilirsin, değil mi? Oh Tanrı aşkına büyü artık. Affedersin Bridget, ne demiştin?"

"Benden bahsetti mi?"

"Şey. Şey. Oh, siktir git Jeremy."

"Eee?"

"Açıkçası Bridge, bahsettiğini sanmıyorum."

4 Mayıs Pazar

58.500 kg, alkol 5, sigara 9 (bu gidişe bir dur demeli), Rebec-ca'yı zehirleme planları 14, intiharsı düşüncelere karşı duyulan Budistçe utanç: Epey fazla, Katolikçe suçluluk duygusu (Katolik olmamama karşın): Artıyor.

Dairemde. Çok kötü bir gündü. Önce zombi gibi Jude'un evine gittim. O ve Shaz yeni bir başlangıç yapmam gerektiğini söyleyip durdular ve -oldukça aşağılayıcı bir şekilde- Time Out'un Yalnız Kalpler sayfalarını karıştırmaya başladılar.

"Yalnız Kalpler'e bakmak istemiyorum," dedim öfkeyle. "O kadar kötü durumda değilim."

"Ama Bridget," dedi Sharon buz gibi bir sesle. "Tony Blair'in bekârlar için flört ajanları kurmalarını isteyen sen değil miy-

208

P

din? Politik tutarlılığın önemi konusunda hemfikir olduğumuzu sanıyordum."

"Oh Tanrım, rezalet." Jude bir yandan Crunchie Paskalya Yumurtası yerken yüksek sesle okuyordu. "'Gerçekten çekici, uzun boylu erkek 57, E, Bİ; gizli, sınırsız, bağlılıksız bir ilişki için görgülü, şehvetli 20-25 yaşlarında evli bayan arıyor.' Bu serseriler kim olduklarını sanıyor?"

"E ve Bİ de ne?" diye sordum.

"Eşek. Bayağı İğrenç?" dedi Sharon.

"Embesilce bir ilişki?" diye merak ettim.

"Espritüel ve Buluşmak İstiyor demek," dedi Jude, bunu daha önce yapmış olabileceğini belli ederek.

"Herhalde kendisine espritüel diyebilmek için insanın mizah duygusunun epey gelişmiş olması gerek," dedi Shazzer alayla.

Konuşan Kalpler ç. ilginçti. Arayıp tıpkı Saklambaç'daki gibi kendilerini tanıtan insanların seslerini dinleyebiliyorsunuz.

"Tamam. Adım Barret ve balım şekerim olursan sana buzlu şampanya veririm."

Mesaja "Tamam" diye başlamak pek akıl kân değil, çünkü insanı korkutuyor. Gerçi bu iş baştan aşağı korkutucu ya.

"Oldukça entelektüel, doyurucu ve tatminkâr bir işim var. Sıradan şeylerle ilgileniyorum - büyü, okültizm, paganizm."

"Yakışıklıyım. Tutkuluyum. Bir yazanm ve çok özel, kendine güvenen bir bayan anyorum. Güzel bir beden tadını çıkaracak. Ondandır en az on yaş büyük olacağım ve bu hoşuna gidecek."

"Pöh!" dedi Shazzer. "Bu cinsiyetçi piçlerden birkaçını arayacağım."

Shazzer adamları işletmeye bayıldı. Önce onları anyor, sonra da seksi bir sesle "Alo, Sular İdaresi'nden arıyoruz. Musluklarınız akıyor mu acaba? Öyleyse çoraplarınızı yıkayın, leş gibi kokuyor," diye mırıldanıyordu. Evet, çocukçaydı, ama Chardon-

209

nay'le birlikte eğlenceli geldi.

"Merhaba, ben Vahşi Çocuk. Uzun boyluyum, İspanyolum, uzun siyah saçlarım, siyah gözlerim, uzun siyah kirpiklerim ve sıırım gibi, vahşi bir vücudum var..." diye okudum aptalca bir sesle.

"Ooh!" dedi Jude canlanarak. "Hoş birine benziyor."

"Niye aramıyorsun o zaman?" dedim.

"Hayır!" dedi Jude.

"Beni niye aratmaya çalışıyorsun peki?"

Jude o zaman çekingenleşti. Stacey'li, Bekâr Depresyonlu hafta sonu yüzünden Alçak Richard'ın telefonlarından birine cevap vermek zorunda kalmış.

"Oh Tanrım," dedik Shazzer'la aynı anda.

"Ona geri döndüğüm filan yok. Sadece... hoş," diye bitirdi perişan bir sesle, benimle Shazzer'ın suçlayıcı bakışlarımıza ya-kalanmamaya çalışarak.

Eve döndüğümde telefon çaldı. "Selam Bridget," dedi derin, seksi, yabancı bir delikanlıya ait bir ses. "Ben Vahşi Çocuk..."

Kahrolası kızlar ona numaramı vermiş olmalıydı. Hiç tanımadığım birinin telefon numaramı bilmesinin tehlikesinin deh-şetiyle telefonu açmayıp sadece dinledim. Vahşi Çocuk yarın gece kırmızı bir gülle 192'de olacağını söyledi.

Sonra hemen Shazzer'ı aradım ve ağzıma geleni söyledim.

"Haydi ama," dedi Shaz. "Hep birlikte gidelim. Biraz güleriz."

Plan şu. Yarın gece hep birlikte gidiyoruz. Hımmm. Duvardaki deliği ve merdivendeki pis kokuyu ne yapacağım? Kahrolası Gary! 3,500 poundum hâlâ onda. Tamam. O kahrolası herifi arayacağım.

210

5 Mayıs Pazartesi

58.300 kg. (yaşasın!), duvardaki delik konusunda Gary'nin yaptıkları: Hiçbir şey, Mark Darcy'yi unutmak için Vahşi Çocuk üzerine fantaziler kurmanın faydaları: Biraz (kirpikler işi güçleştiriyor.)

Gary'den bir mesaj aldım. Başka bir işe daha başladığını ve ben kararsız kaldığım için işimin acelesi olmadığına karar verdiğini söyledi. Yarın gece gelip her şeyi halledecekmiş. Görüyorsunuz ya, boşuna kaygılanmışım. Mımmm. Vahşi Çocuk. Belki Jude'la Shazzer haklıdır. Geçmiş arımda bırakmalı, Mark'la Rebec-ca'yı farklı aşk senaryolarında hayal edip durmamalıyım. Ama kirpikler konusunda endişeliyim. Ne kadar uzunlar acaba? Vahşi Çocuğun sıırım gibi, vahşi, şeytansı gövdesine ilişkin fantaziler onu Walt Disney'deki Bambi'ye benzeten uzun kirpiklerin kırılıp durması görüntüsüyle bozuluyor.

21:00. 20:05'te Jude ve Shaz'la birlikte 192'ye gittim. Bir masaya oturduk. Ortalıkta Vahşi Çocuk'tan eser yoktu. Tek başına oturan tek erkek kot gömlek giymiş, at kuyruklu ve güneş gözlüklü, bana bakıp duran iğrenç bir moruktu. Vahşi Çocuk neredeydi? Moruğa pis pis baktım. Sonunda harekete geçmeye karar verdi. O ayağa kalkarken kalp krizi geçiriyordum sandım. Moruğun elinde kırmızı bir gül vardı. Gülünç güneş gözlüklerini çıkarıp sırtarak Barbara Cartlandvari bir çift takma kirpiği sergilerken ben ağzım açık bakakaldım. Moruk Vahşi Çocuk'tu. Dehşetle kendimi dışarı atarken peşimden gelen Jude'la Shazzer'ın kıkırtılını işitiyordum.

211

6 Mayıs Salı

58.750 kg. (yoksa 5 kiloluk hayali bir bebek mi taşıyorum?), Mark'ı düşünmeler: Daha iyi, duvardaki delik konusunda Gary'nin yaptıkları: Hâlâ hiçbir şey.

19:00. Moralim ç. bozuk. Tom'un da sinirli olup olmadığını öğrenmek için ona az önce mesaj bıraktım. Kendimi sevmem ve anı yaşamam, başkalarını saplantılardan uzak bir şekilde sevmem gerektiğinin farkındayım, ama kendimi öyle kötü hissediyorum ki. Mark'ı gerçekten çok özlüyorum. Rebecca'yla çıktığına inanamıyorum. Ben ne yaptım ki? Bende ters bir şeyler olsa gerek. Yaşlanıp duruyorum ve hayatımda hiçbir şeyin doğru dürüst gitmeyeceği belli oldu, bu yüzden hep yalnız olacağımı ve asla çocuk yapamayacağımı kabullenmem en iyisi. Ah, kendime gelmeliyim. Gary birazdan burada olacak.

19:30. Gary gecikti.

19:45. Kahrolası Gary'den hâlâ eser yok.

20:00. Gary hâlâ yok.

20:15. Kahrolası Gary hâlâ gelmedi. Ooh, telefon. O olmalı.

20:30. Tom'du. Hem kendisinin, hem halısına işemeye başlayan kedisinin çok sinirli olduğunu açıkladı. Sonra çok şaşırtıcı bir şey söyledi.

"Bridge?" dedi. "Benden bir bebek yapmak ister misin?"

"Ne?"

"Bir bebek."

212

"Niye?" dedim. Birden kafamda Tom'la seks yaptığımız irkiltici bir sahne canlandı.

"Şey..." Bir dakika düşündü. "Bir bebek sahibi olmak ve neslimi devam ettirmek isterim, ama birincisi çok bencilim, ikincisi eşcinselim. Ama sen ona iyi bakarsın, bir dükkânda unutmazsan tabii."

Tom'u seviyorum. Sanki duygularımı hissetti. Her neyse, bu konuda düşünmemi söyledi. Sadece bir fikir.

20:45. Neden olmasın? Onu evde, küçük bir sepetin içinde tutabilirim. Evet! Sabahları yanımda sevip okşayabileceğim minik, harika bir yaratıkla uyandığımı düşünsenize. Hem birlikte bir sürü şey yapabiliriz. Salıncakta sallanır, Woolworth's'e gidip Barbie bebeklere bakarız. Ev tatlı, huzurlu, bebek pudrası kokulu bir sığınağa dönüşür. Gary gelince bebek diğer yatak odasında uyuyabilir. Belki Jude'la Shazzer da bebek yaparlar ve hep birlikte yasaya... Oh kahretsin. Attığım izmarit çöp sepetini tutuşturdu.

10 Mayıs Cumartesi

59.200 kg. (hayali bebek yaşına göre bir dev sayılır), sigara 7 (ama hayali hamilelik yüzünden bırakmam gerekiyor herhalde?), kalori 3,255 (minik hayalet için de yiyorum), pozitif düşünceler 4, duvardaki delik konusunda Gary'nin yaptıkları: Hiçbir şey.

11:00. Sigaram bitti. Hava öyle sıcak ki. Harika! Sokakta mayoyla gezinen erkekler var!

213

11:15. Yaz mevsiminde olmamız dairemde bir kaos oluşması, her tarafın pis pis kokması için bir sebep değil. (Öğğ. Merdiven şimdi gerçekten iğrenç kokuyor.) Bugün ortalığı temizleyerek bu gidişe bir son vereceğim. Dünyaya yeni gelen bir cana hoş-geldin demek için ortalığı toparlamalıyım.

11:30. Tamam. İşe bütün gazeteleri tek bir yığın halinde istif etmekle başlayacağım.

11:40. İğrenç bir iş.

12:15. Belki önce rafları düzenlesem iyi olur.

12:20. Doğru dürüst giyinmeden hiçbir şey yapamayacağım ortada.

12:25. Şort iyi durmadı. Fazla spor görünüyor. Minik bir elbiseye ihtiyacım var.

12:30. Nereye koymuştum?

12:40. Yıkayıp kurusun diye asılmaya ihtiyacı var. Sonra devam edebilirim.

12:55. Yaşasın! Jude ve Shazzer'la Hampstead Havuzu'na yüzmeye gidiyorum! Bacak tüylerimi almamıştım ama Jude havuzun sadece bayanlar için olduğunu ve kıllı bacaklara sahip olmayı gurur verici sayan lezbiyenlerle kaydığını söylüyor.

Gece yarısı. Havuz muhteşemdi, on altıncı yüzyılda yapılmış bir peri tablosu gibiydi. Ama beklediğimden fazla kişinin Do-

214

rothy Perkins tarzı mayosu vardı. Ç. eski modaydı, tahta tramp-lenli ve cankurtaranh. Doğal, çamurlu ortamda yüzmek yepyeni bir deneyimdi.

Onlara Tom'un bebek fikrini anlattım.

"Tanrım!" dedi Shaz. "Bence iyi fikir. Ama o zaman 'Niye evlenmedin?' sorusunun üstüne bir de 'Babası kim?' sorusuna katlanmak zorunda kalacaksın."

"Bilmediğimi söyleyebilirim," diye önerdim.

"Bence bu çok bencilce bir şey olur," dedi Jude buz gibi bir sesle.

Aflallayıp sustuk. Ona bakıp neler olup bittiğini anlamaya çalıştık.

"Niye?" dedi Shaz sonunda.

"Çünkü bir çocuğun iki ebeveyne ihtiyacı vardır. Bir ilişki yaşayamayacak kadar bencil olduğundan, çocuğu sırf kendini tatmin etmek için yapacaktın."

Kahretsin. Shaz'ı makineli tüfek çıkarıp onu tararken görebiliyordum. Birden seçmeci kültürel göndermeler sahasında açtı ağzını, yumdu gözünü. "Karayıplerdekilere baksana," diye bağırdı. Etrafımızdaki kızlar irkilerek dönüp baktı ve ben de mimm, Ka-rayipler, muhteşem lüks oteller ve beyaz kum, diye düşündüm.

"Kadınlar çocuklarını toplama kampı gibi binalarda doğuruyor," diye açıkladı Shaz. "Erkekler de arada sırada onları düzmek için uğruyor. Şimdi kadınlar ekonomik güç elde etmeye başladı ya, 'Erkekler Tehlike Altında' diye kitapçıklar dağıtmaya başladılar. Çünkü KAHROLASI DÜNYANIN HER YERİNDE OLDUĞU GİBİ orada da konumlarını yitiriyorlar."

Bazen Sharon'un gerçekten her konuda otorite mi olduğunu, yoksa rol mü yaptığını merak ediyorum.

"Bir çocuğun iki ebeveyni ihtiyacı vardır," dedi Jude inatla.

"Oh Tann aşkına, bu son derece dar, ataerkil, gerçekçi olma-
215

yan, partizanca bir Kibirli Orta Sınıf Evli Ebeveyn bakışı," diye tısladı Shaz. "Evliliklerin üçte birinin boşanmayla son bulduğunu herkes bilir."

"Evet!" dedim. "Seni seven bir anneyle yaşamak acılı bir boşanmanın ürünü olmaktan iyidir. Çocukların ilişkilere, hayata ve etrafta insanlara ihtiyacı vardır, ama bunun illaki bir koca olması gerekmez." Birden -ironik bir şekilde- annemin hep söylediği bir şeyi hatırlayıp "Sevgi çocuğu şımartmaz," dedim.

"Tamam tamam, üstüme gelmeyin," dedi Jude öfkeyle. "Sadece fikrimi söylüyorum. Neyse, size bir şey söylemem gerek."

"Öyle mi? Neymiş?" dedi Shaz. "İnsan kölelere sahip olmaya mı inanıyorsun?"

"Alçak Richard'la ben evleniyoruz."

Shazzer ve ben saf bir dehşetle bakakalırken Jude kızarıp başını eğdi.

"Biliyorum, ne harika değil mi? Sanırım onu en son terk ettiğimde insanın elindekini kaybetmeden değerini anlamayacağını anladı - ve bu onun en sonunda bağlanabilmesini sağladı!"

"Daha doğrusu en sonunda seni sömüremezse çalışması gerekeceğini anladı," diye mırıldandı Shaz.

"Şey, Jude," dedim. "Alçak Richard'la evleneceğini mi söyledin?"

"Evet," dedi Jude. "Bir de şey diyecektim - nedimelerim olur musunuz?"

11 Mayıs Pazar

58.600 kg. (hayalet bebek yaklaşan evliliğin korkusuyla kaçtı), alkol 3, sigara 15 (artık rahatça içki ve sigara kullanabilirim), Mark'la ilgili fantaziler sadece 2 (mükemmel).

216

Demin Shaz aradı ve ikimiz de bu işin felaketle sonuçlanmaya mahkûm olduğu konusunda hemfikir olduk. Felaketle. Ve Jude Alçak Richard'la evlenmemeli çünkü o:

a) Delinin teki.

b) Alçağın teki. Hem isim hem de yapı itibarıyla alçak.

c) Pembe kabarık giysilerle milletin gözü önünde kilisede yürümek düşüncesi dayanılmaz bir şey.

Magda'yı arayıp haberi vereceğim.

"Ne düşünüyorsun?" dedim.

"Hmm. Bana çok iyi bir fikir gibi gelmedi. Ama insanların ilişkileri oldukça gizemlidir, bilirsin," dedi muammalı bir şekilde. "İlişkiyi götüren şeyin ne olduğunu dışarıdan kimse anlayamaz."

Sonra sohbet bebek konusuna geldi ve Magda birden neşelendi.

"Biliyor musun Bridge, bence bunu önce bir denemelisin, gerçekten."

"Ne demek istiyorsun?"

"Niye bir akşam Constance'la Harry'ye bakmıyorsun? Bir denemiş olursun. Yani, zaman paylaşımının çağdaş kadınlar için gerekli olduğunu sık sık düşünmüşümdür."

Kahretsin. Gelecek Cumartesi o eğlenirken Harry'ye, Cons-tance'a ve bebeğe bakmaya söz verdim. Ayrıca altı hafta sonra Constance'ın doğum günü için bir bahçe partisi düzenleyecekler ve bana Mark'ı davet etmesini isteyip istemediğimi sordu. Evet dedim. Beni Şubat'tan beri görmüyor ve ne kadar değiştiğimi, nasıl sakin, zarif ve içsel güçle dolu birine dönüştüğümü görmesi iyi olur.

217

12 Mayıs Pazartesi

İşyerine vardığımda Richard Finch berbat, hiperaktif bir ruh halinde odada ağızda sakızla oradan oraya sığıyor ve herkese bağırp çağırıyordu. (Bu sabah özellikle manken gibi görünen Seksi Matt Korkunç Harold'a Richard Finch'in kokain kullandığını düşündüğünü söyledi.)

Her neyse, kanal kontrolörü Richard'ın, kahvaltı haberlerinin yerine Ayağa Kalk İngiltere programının ekibinin "sivilceler vs." konusunda yapacağı canlı yayının konması teklifini reddetmiş. Ayağa Kalk İngiltere ekibinin dün sabahki "toplantısının" hangi sunucunun ana konuyu sunacağı konusundaki bir tartışmadan ibaret olduğunu, ana konunun da hangi sunucunun BBC ve ITV haberleini sunacağı üstüne olduğunu düşününce, çok ilginç bir program olurdu gibi gelmiyor bana; ama Richard Finch buna gerçekten çok kızmıştı.

"Haberlerin sorunu ne biliyor musunuz?" diyordu, sakızı ağzından çıkarıp çöp kutusuna fırlatırken. "Sıkıcılar. Sıkıcılar, sıkıcılar, çok sıkıcılar."

"Sıkıcı mı?" dedim. "Ama... yıllardır ilk kez İşçi Partisi'nin hükümete geçmesine tanık olacağız!"

"Tanrım," dedi, Chris Evans tarzı gözlüklerini çıkararak. "İşçi Partisi hükümette mi? Gerçekten mi? Herkes buraya! Herkes! Toplanın. Bridget'in atlatma bir haberi var!"

"Peki ya Bosnalı Sırplar?"

"Uyan da balığa çıkalım," diye inledi Patchouli. "Çalıkların arkasında birbirlerini vurmak istiyorlarsa ne olmuş yani? Bu haber eskidi artık."

"Evet, evet, evet," dedi Richard giderek artan bir heyecanla. "İnsanlar başörtülü ölü Arnavutlar görmek istemiyor, kanlı canlı insanlar görmek istiyor. Nationwide'ı düşünüyorum. Frank

218

Bough'u düşünüyorum, kayak yapan ördekleri düşünüyorum."

Şimdi hepimizin insanların ilgisini çekecek, sarhoş olan salyangozlar ya da bungee jumping yapan yaşlılar gibi bir konu düşünmemiz gerekiyor. Yani yaşlıların geriyatrik bir bungee jumping atlayışı yapmasını nasıl... Ah, telefon! Yumuşakçalar ve Küçük Amfibyanlar Derneği'nden arıyor olmalılar.

"Selam hayatım, bil bakalım sana ne haberim var?"

"Anne," dedim tehlikeli bir sesle, "sana söylemiştim..."

"Oh, biliyorum hayatım. Seni çok üzücü bir haber vermek için aradım."

"Ne?" dedim hırçınca.

"Wellington ülkesine geri dönüyor. Rotary'deki konuşması muhteşemdi. Tek kelimeyle muhteşemdi. Kabilesindeki çocukların yaşam koşullarından bahsederken Merle Robertshaw ağlamaya başladı! Ağlamaya!"

"Ama bir jet-ski almak için para toplamak istediğini sanıyordum."

"Oh, evet hayatım. Ama tam Rotary'ye göre bir fikir buldu. Onlara bağış yaparlarsa yalnızca Rotary Kettering Şubesi'ne kârın yüzde onunu vermekle kalmayıp, eğer bunun yarısını köyündeki okula bağışlarsa kârın ayrıca yüzde beşini daha vereceğini söyledi. Hayırseverlik ve küçük bir iş bir arada - zekice değil mi? Her neyse, dört yüz pound topladılar ve Wellington Kenya'ya geri dönüyor! Yeni bir okul yaptıracak! Bir düşünsene! Bizim sayemizde! Nat King Cole'un "Nature Boy"u eşliğinde harika bir dans gösterisi de yaptı. Sonunda 'Hakuma Matata!' dedi ve hepimiz tekrarladık, bundan sonra da bu sözü sürekli kullanmaya karar verdik!"

"Harika!" dedim, sonra da Richard Finch'in bana ters ters baktığını gördüm.

"Her neyse hayatım, sana-"

219

"Anne," diye sözünü kestim, "ilginç şeyler yapan yaşlı insanlar tanıyor musun?"

"Ne aptalca bir soru. Bütün yaşlı insanlar ilginç şeyler yapar. Archie Garside'a baksana - Archie'yi bilirsin - hani eskiden milletvekili sözcülüğü yapardı. Şimdi paraşütle atlıyor. Aslına bakarsan, sanırım yarın Rotary için sponsorlu bir paraşüt atlayışı yapacak ve adam doksan iki yaşında. Doksan iki yaşındaki bir paraşütçü! Bir düşünsene!"

Yarım saat sonra Richard Finch'in masasına yüzümde kendini beğenmişçe bir gülümsemeyle yaklaştım.

18:00. Yaşasın! Her şey harika! Richard Finch'in gözüne iyice girdim ve Kettering'e gidip paraşüt atlayışını kameraya alacağım. Sadece bununla da kalmıyor, çekimi ben yöneteceğim ve ana haber olacak.

13 Mayıs Salı

Artık bu aptal televizyonculuk mesleğini yapmak istemiyorum. TV ekibi kâbusunu yeni unutmuşum ki halkın saf, medyadan habersiz bireyleriyle karşı karşıya getirildim. Çekim yapmama çok karmaşık diye izin verilmedi. Bu yüzden kariyer delisi buyurgan Greg çekimi yapsın diye uçağa gönderilirken ben aşağıda kaldım. Sonunda Archie iyi bir iniş yeri göremediği için atlamak istememiş. Ama Greg "Hadisene arkadaşım, ışığı kaybediyoruz," diye

onu yumuşak görünen sürülü bir tarlaya atlamaya zorlamış. Ama ne yazık ki atladığı yer sürülü bir tarla değil lağım borularının geçtiği bir yermiş.

220

17 Mayıs Cumartesi

59.200 kg, alkol 1, sigara 0, akıldan çıkarılan bebek fantezileri 1, akıldan çıkarılan Mark Darcy fantezileri: Beni görüp ne kadar zayıflamış, zarıflamış, incelmış, şıklaşmış olduğumu fark edip bana tekrar âşık olması üstüne bütün fanteziler, 472.

Bu hafta çalışmaktan acayip yorulmuşum. Sabah neredeyse yataktan kalkamıyordum. Keşke inip gazeteyi, bir de ayçöreğiyle kapuçino getirecek biri olsa. Yatakta kalıp Maria Claire okumaya, tırnaklarımla ilgilenmeye, sonra da belki Jude ve Shazzer'la Jigsavv'a gitmeye karar verdim. Mark'ı gelecek hafta göreğimden yeni bir şeyler almam lazım, değiştigimi vurgulamak için... Öfff! Zil. Akli başında olan kim Cumartesi sabahı saatin 10'un-da birinin zilini çalar ki? Keçileri mi kaçırmış bunlar?

Daha sonra. Sendeleyerek kapı telefonuna gittim. Magda'ydı. Neşeli bir sesle "Bridget Teyze'ne merhaba de!" diye bağırdı.

Korkuyla sinerken Magda'ya çocuklarına Cumartesi günü salıncağa götürmeye teklif etmiş olduğumu hayal meyal hatırladım, böylece o da bekâr bir kız gibi saçını yaptırıp Jude ve Shazzer'la öğle yemeği yiyebilecekti.

Panik içinde apartman kapısı düşmesine bastım, üstüme bulabildiğim tek sabahlığı geçirdim - uymuyordu, ç. kısaydı, yan şeffatı- ve dairede koşturup kütblalarını, votka kadehlerini, kırık camları vs. toplamaya başladım.

"Of be! Sonunda geldik! Korkarım Harry nezle olmuş, değil mi tatlım?" diye şakıdı Magda, merdivenleri gürültüyle çıkıp bebek arabalarını ve torbaları evsiz bir serseri gibi iterken. "Üf. Ne kokuyor böyle?"

Önümüzdeki hafta üç yaşına basacak olan ve isim annesi ol-

221

duğum Constance bana bir hediye getirmişti. Seçtiği hediyeden çok memnun ve beğeneğimden emin olduğu belliydi. Paketi heyecanla açtım. İçinden bir şömine katalogu çıktı.

"Dergi olduğunu sandı herhalde," diye fısıldadı Magda.

Büyük bir sevinç gösterisi sergiledim. Constance kibirle güldü ve bana bir öpücük verdi. Bu hoşuma gitti. Sonra mutlu mutlu Pingu filminin karşısına oturduk.

"Affedersin. Çocuğu bırakıp kaçmak zorundayım. Kuaföre geç kaldım," dedi Magda. "İhtiyaç duyacağın her şey çocuk arabasının altındaki torbada var. Sakın duvardaki delikten aşağı düşmelerine izin verme."

Her şey yolunda gibiydi. Bebek uyuyordu. Neredeyse bir yaşında olan Harry onun yanında oturuyor, elinde oldukça hırpalanmış bir tavşan bebek tutup uyumak üzereymiş gibi görünüyordu. Ama aşağıdaki kapı kapanır kapanmaz Harry'yle bebek avazları çıktığı kadar bağırmağa başladı. Onları kucağıma almaya çalışırken de sınır dışı edilen öfkeli insanlar gibi debelendiler.

Susmaları için her şeyi yapmayı denedim (ağızlarına bant yapıştırmak dışında tabii): Dans ettim, ellerimi kollarımı salladım, hayali bir borazan çalıyormuş gibi yaptım. Ama boşunaydı.

Constance ciddiyetle başını filmden kaldırıp biberonunu ağızından çekti. "Susamış olmalılar," dedi. "Geceliğinin içi görünüyor."

Daha üç yaşına basmamış birinin benden daha iyi annelik yapmasıyla küçük düştükten sonra torbadaki biberonları bulup ellerine tutuşturdum ve gerçekten de bebeklerin ikisi de susup emmeye başladılar. Bir yandan da çatık kaşlarının altından sanki Merkez Büro'dan gelen çok kötü birymişmcesine bana bakıyorlardı.

Giyinmek için yan odaya geçmeye çalıştım, ama biberonla-

222

rını ağızlarından çekip tekrar ağlayıp, bağırmağa başladılar. Sonunda salonda giyinmek zorunda kaldım. Onlar da beni sanki tuhaf bir striptiz yıldızıymışmcasına ilgiyle izlediler.

Onları, arabaları ve torbaları aşağı indirmek için kırk beş da-kikalık bir Körfez Savaşı tarzı operasyon düzenledikten sonra sokağa ulaştık. Salıncaklara vardığımızda her şey çok güzeldi. Magda Harry'nin henüz insan dilini öğrenmediğini söylüyor, ama Constance benimle iki yetişkinmişiz gibi çok tatlı, güvenir bir havayla konuştu. Harry anlaşılmaz bir şeyler söyleyince

"Sanırım salıncağa binmek istiyor," dedi ve ben de cebimden bir paket Minstrel çıkarıp "Bence bundan kimseye bahsetmesek iyi olur," dedim.

Ne yazık ön kapağa vardığımızda Harry nedense hapsirmeye başladı ve burnundan fırlayan iri, yeşil bir sümük parçası Dr Who'daki bir yaratık gibi havada uçup tekrar gerisingeri, suratına düştü. Constance dehşetle öğürdükten sonra saçıma kustu ve bebek çığlık atmaya başladı. Bu diğer ikisini de harekete geçirdi. Umutsuzca durumu yatıştırmaya çalışarak eğildim, Harry'nin yüzündeki sümüğü sildim, biberonunu tekrar ağzına sokarken "I Will Always Love You"nun* sakinleştirici bir versiyonunu söylemeye başladım.

Mucizevi bir an için sessizlik oldu. Doğuştan bir anne olarak sahip olduğum yeteneklere hayran kalarak ikinci dizeye geçerken Harry'ye gülümsedim, o da hemen biberonu ağzından çıkarıp benimkine tıktı.

"Tekrar merhaba," dedi bir erkek sesi. Bunu duyan Harry yine çığlık atmaya başladı. Ağzımda biberon ve saçımda kusmukla dönünce Mark Darcy'nin şaşkın şaşkın bana baktığını gördüm.

* Seni daima seveceğim.

223

"Magda'nın çocukları," dedim sonunda.

"Ah, ben de ne kadar hızlısın diye düşünmüştüm. Veya belki de iyi sır sakladığını."

"Kim bu?" Constance elimi tutup yukarı, Mark'a şüpheyle bakıyordu.

"Ben Mark," dedi Mark. "Bridget'in arkadaşıyım."

"Tamam," dedi Constance. Hâlâ şüpheyle bakıyordu.

"Tıpkı senin gibi bakıyor," dedi Mark, bana anlam veremediğim bir bakış fırlatarak. "Yukarı çıkmaya yardım edebilir miyim?"

Sonunda ben bebeği kucağımda taşıyıp Constance'ı elinden tutarken Mark da bebek arabasını taşıyıp Harry'yi elinden tuttu. Nedense ikimiz de sadece çocuklarla konuşabiliyorduk. Sonra merdivenlerden gelen sesler işittim. Köseyi dönünce koridor dolabının önünde iki polisin durduğunu gördüm. Yan daireden koku konusunda şikayet almışlardı.

"Sen çocukları çıkar, bunu ben hallederim," dedi Mark usulca. Kendimi The Sound of Music'teki Maria gibi hissettim. Hani konserde birlikte şarkı söylemeye başlarlar ve Albay Von Trapp Gestapo'yla çarpışırken o da çocukları arabaya götürmeye çalışır.

Sahte bir özgüven taşıyan neşeli bir fısıltıyla onları sakinleştirip Pingunun video kasedini tekrar koydum, hepsine biberonda şekersiz Ribena verdim ve yere, aralarına oturdum. Bütün bunlardan hoşnut kalmış gibiydiler.

Sonra polislerden biri geldi. Elinde bana ait bir çanta vardı. Polietilen bir torbanın içindeki pis kokulu, kanlı bir et parçasını eldivenli eliyle suçlarcasına bana uzatıp "Bu sizin mi bayan?" dedi.

"Koridor dolabında bulduk. Size birkaç soru sorabilir miyiz?"

Ayağa kalktım. Çocuklar büyülenmiş gibi Pingu'yu seyrediyordu. O sırada kapı eşiğinde Mark belirdi.

224

"Söylediğim gibi, ben avukatım," dedi genç polise nazik bir sesle. Sesinde sadece çok hafif bir "yani davranışlarına dikkat etsen iyi olur" iması vardı.

Tam o sırada telefon çaldı.

"Sizin için açayım mı bayan?" dedi polislerden biri şüpheyle, sanki arayan bana ölü insan eti satan kişi olabilirmişçesine. O kanlı et parçasının çantama nasıl girdiğini bir türlü anlayamıyordum. Polis ahizeyi kulağına götürdü, bir an dehşetle kalakaldı, sonra da onu kabaca bana verdi.

"Oh, selam hayatım, o kimdi? Evinde bir erkek mi var?"

Birden jeton düştü. O çantayı en son annemle babama öğle yemeğine gittiğimde kullanmıştım.

"Anne," dedim, "öğle yemeğine geldiğimde çantama bir şey koydun mu?"

"Evet, aslında koydum. İki parça fileto. Ve bana bir teşekkür bile etmedin. Yani, Una'ya söylediğim gibi, fileto ucuz bir şey değil."

"Bana niye söylemedin?" diye tısladım.

Sonunda kesinlikle pişmanlık duymayan annemin yaptığını polisler itiraf etmesini sağlamayı başardım. O zaman bile filetoyu alıp analiz etmek ve belki de beni sorgulama için alıkoymak istediklerini söylediler. Bunun üzerine Constance ağlamaya başladı. Onu kaldırıp kucağıma aldım ve boynuma sarıldı. Sanki ondan zorla alınıp aylarla dolu bir çukura atılacakmışımcasına kazağıma tutundu.

Mark ise sadece güldü, elini polislerden birinin omzuna koydu ve "Haydi ama çocuklar," dedi. "Burada sadece annesinin verdiği birkaç parça fileto var, o kadar. Eminim yapacak daha iyi bir sürü işiniz vardır."

Polisler birbirlerine baktılar, başlarıyla onayladılar, not defterlerini kapadılar ve şapkalarını giydiler. Sonra amir olanı "Ta-
225

mam Bayan Jones, lütfen gelecekte annenizin çantanıza ne koyduğuna dikkat edin," dedi. "Yardımanız için teşekkürler bayım. İyi akşamlar. İyi akşamlar bayan."

Bir anlık bir sessizlik daha oldu. Mark duvardaki deliğe baktı. Ne yapacağını bilmez gibi bir hali vardı. Sonra birden "Pin-gu'vun tadını çıkar," diyerek polislerin arkasından merdivenleri koşar adımlarla inmeye başladı.

21 Mayıs Çarşamba

58 kg, alkol 3 (ç.i.), sigara 12 (mükemmel), kalori 3,425, duvardaki delik konusunda Gary'nin yaptıkları: 0, duvardaki deliğe özel bir hava vererek süsleme konusundaki pozitif düşünceler 0. Jude tamamen aklını kaçırdı. Demin ona gittiğimde evin her tarafının düğün dergileriyle, numunelik dantellerle, altın renkli ahududu ve portakal bıçağı ve çorba kâsesi broşürleriyle, haşhaş saksılarıyla ve saman parçalarıyla dolu olduğunu gördüm.

"Şu çergelerden istiyorum, yoksa yerge miydi?" diyordu. "Normal çadırlar yerine. Afganistan'daki göçebe çadırlarındaki gibi, tütsüler ve yerde halılar istiyorum."

"Ne giyiyorsun?" dedim, nakışlı elbiseler giyen, başlan çiçek çelenkli, tiğ gibi mankenlerin fotoğraflarına bakıp acaba bir ambulans çağırırsam mı diye düşünürken.

"Yaptırıyorum. Abe Hamilton! Dantel ve derin göğüs yarıkları!"

"Ne yarıkları?" diye mırıldandı Shaz bir katil gibi.

"Loaded dergisine bu ismi vermeleri gerek."

"Efendim?" dedi Jude buz gibi bir sesle.

"Ne yarığı?" dedim ve açıkladım. "Ne arabası der gibi yani."

226

"Ne arabası mı, hangi araba mı?" dedi Shaz.

"Kızlar," dedi Jude, fazla sevimli bir sesle, sanki bizi eşofmanlarımızın içinde koridorda bekletecek bir cimnastik hoca-sıymışçasına, "devam edemez miyiz?"

"Biz" demesinin havayı bir anda değiştirmesi ilginçti. Birden sanki bu Jude'un değil bizim düşünümüze dönüştü. Bir sürü saçma sapan şey yapmak zorundaydık, mesela 150 tütsüyü bir saman çöpüyle bağlamaya çalışmak ya da Jude'a bir duş aldirmek için kırdaki bir sağlık merkezine gitmek gibi.

"Bir şey diyebilir miyim?" dedi Shaz.

"Evet," dedi Jude.

"KAHROLASI ALÇAK RICHARD'LA EVLENME. O cehennemden gelen güvenilir, bencil, aylak, vefasız itin teki. Onunla evlenirsen paranın yarısını alıp genç bir kızla kaçacak. Biliyorum, evlilik öncesi anlaşması diye bir şey var ama..."

Jude susuyordu. Birden Shazie'yi desteklemem gerektiğini fark ettim -kaval kemiğime tekme indirince-.

"Şunu dinleyin," dedim umutla ve Gelinin Evlilik Rehberi'm okumaya başladım. "'Sağdıç: Güvey ideal olarak sağduyulu, sorumluluk sahibi birini seçmeli...'"

Shaz'ı desteklediğimi anlatmak istercesine kibirle etrafıma bakındım, ama aldığım tepki buz gibiydi. "Hem," dedi Shaz, "evliliğin bir ilişki üstünde fazla baskı kurduğunu düşünmüyor musun? Yani, o kadar da önemli bir şey değil, değil mi?"

Jude burnundan derin nefesler alıp verirken onu kaygıyla seyrettik.

"Şimdi!" dedi sonunda, başını cesur bir gülümsemeyle kaldırarak. "Nedimenin görevleri!"

Shaz bir Silk Cut yaktı. "Ne gıyeceğiz?"

"Bence giysilerimizi yaptırtmalıyız," dedi Jude. "Şuna bir baksanıza!"; Büyük Gün İçin Para Biriktirmenin 50 Yolu adlı bir

227

makaleydi bu. "'Nedimeler üstlerinde ısmarlama elbiseler oldukça güzel durabilir!'"

ısmarlama elbiseler mi?

"Bir de," diye devam etti Jude, "konuk listesi konusunda şöyle diyor: Konuklarınızın yeni partnerlerini davet etmek zorunda olduğunuzu düşünmeyin - ama daha lafını açar açmaz 'Oh, gelmeyi çok isteriz]' dedi."

"Kim?" dedim.

"Rebecca."

Afallamış halde Jude'a bakakaldım. Bunu yapamazdı. Kilisede herkesin ortasında bir kanepeli andıran şekilde giyinmiş halde, Rebecca'yla oturan Mark Darcy'nin önünden geçmemi bekleyemezdi değil mi?

"Ve onlarla tatile gelmemi istediler. Kabul etmedim tabii. Ama Rebecca ona daha önce söylemediğime biraz kırıldı galiba."

"Ne?" diye patladı Shazzer. "'Kız arkadaş' kavramının ne anlama geldiğinden haberin yok mu senin? Bridget en iyi iki arkadaşlarından biri -diğeri benim- ve Rebecca hiç utanmadan Mark'ı çaldı ve bu konuda ince davranmak yerine herkesi iğrenç sosyal ağına çekmeye çalışıyor ki Mark bu ağa dolanıp bir daha kaçmasın. Ve sen karşı koymuyorsun. Çağdaş dünyanın sorunu bu işte - her şey bağışlanabiliyor. Ama bence bu iğrenç bir şey Jude. Eğer arkadaşlığın buysa kilisede arkada perdelerle Rebecca yürüyebilir, biz değil. Bak bakalım bu hoşuna gidecek mi? Ve o çergelerini, yergelerini al da kıçına sok!"

Böylece Sharon'la ben artık Jude'la konuşmuyoruz. Oh Tanrım. Oh Tanrım.

Sosyal Cehennem

228

22 Haziran Cuma

58.500 kg, alkol 6 (bunu Constance'a borçlu olduğumu hissettim), sigara 5 (ç.i.), kalori 2,455 (ama temelde portakal krema-sıyla kaplı yiyecekler yüzünden), kaçan ahır hayvanları 1, çocuklar tarafından uğradığım saldırılar 2.

Dün Constance'm doğum günü partisi vardı. Bir saat geç kaldım. Magda'nın evine vardığımda çocuk çığlıkları duyuluyordu ve bahçede dizginsiz bir karmaşa hüküm sürüyordu. Yetişkinler çocukları, çocuklar tavşanları kovalıyordu. Köşede, minik bir çitin ardında iki tavşan, bir sincap, hasta görünen bir koyun ve semiz bir domuz vardı.

Balkon kapısının önünde durup huzursuzca etrafıma bakındım. Onu görünce kalbim tekledi. Tek başına duruyordu, geleneksel Mark Darcy parti modunda. Etrafına kayıtsız ve soğuk görünüyordu. Kapıya, durduğum yere baktı ve bir an bakiştik. Sonra şaşkınlıkla başını salladı ve çevirip başka tarafa bakmaya başladı. Rebecca'nın yanında çömelmiş Constance'la ilgilendiğini gördüm.

"Constance! Constance! Constance!" deyip duruyordu Re-

231

becca. Bir yandan da kızın suratının önünde bir Japon yelpazesi sallıyor ve onun ateş saçan öfkeli gözlerini kırıp durmasına yol açıyordu.

"Bak kim geldi!" dedi Magda, Constance'a eğilip beni göstererek.

Constance'ın yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı ve kararlılıkla, biraz da sallanarak, bana doğru yürümeye başladı, yelpazeli Rebecca'yı arkasında bırakıp onu aptal durumuna düşürerek. Yanıma gelince eğildim ve kolunu boynuma doladı ve minik sıcak yüzünü benimkine bastırdı.

"Bana hediye getirdin mi?" diye fısıldadı.

Çıkara dayalı bu sevginin bu apaçık örneğini kimsenin duymamasından rahatlayarak "Belki," diye fısıldadım.

"Nerede?"

"Çantamda."

"Gidip alalım mı?"

"Oh, ne tatlı değil mi?" dedi Rebecca. Başımı kaldırınca Mark'la onun Constance'ın elimden tutup beni serin eve doğru götürüşünü izlediklerini gördüm.

Constance'a bir paket Minstrel ile altın rengi ve pembe desenli pembe bir Barbie balerin eteği almıştım. Bu eteği bulmak için Woolsworth'ün iki mağazasını gezmek zorunda kalmıştım. Eteği çok beğendi ve tabii ki -her kadının yapacağı gibi- hemen giymek istedi.

"Constance," dedim, ikimiz de üstündeki eteğe her açıdan hayran baktıktan sonra, "beni gördüğünde neden sevindin? Beni gördüğün için mi, hediye için mi?"

Bana çatık kaşların altından baktı. "Hediye için."

"Tamam," dedim.

"Bridget?"

"Evet."

232

"Evinde..."

"Evet?"

"Niye hiç oyuncak yok?"

"Çünkü o tarz oyuncaklarla oynamıyorum."

"Oh. Peki niye bir oyun odan yok?"

"Çünkü o tarz oyunlar oynamıyorum."

"Niye bir erkeğin yok?"

Buna inanamıyordum. Partiye katılalı daha yeni olmuştu ve üç yaşında biri bana Kibirli Evlilik taslıyordu.

Merdivene oturup uzun, ciddi bir konuşma yaptık. Herkesin farklı olduğundan, bazı insanların bekârlığı sevdiğinden bahsettim. Sonra bir ses duydum ve başımı kaldırıncı Mark Darcy'nin bize baktığını gördüm.

"Şey. Tuvalet üst katta değil mi?" dedi ilgisizce. "Merhaba Constance. Pingu nasıl?"

"Gerçek değil," dedi, ona ateş saçan gözlerle bakarak.

"Tamam, tamam," dedi Mark. "Affedersin. Böylesine kolay kanan biri olmam çok," -gözlerimin içine baktı- "aptalca. Her neyse, doğum günün kutlu olsun." Sonra beni öpmeden, selam bile vermeden yanımdan geçip gitti. "Kolay kanan." Hâlâ onu İnşaatçı Gary ile ve kuru temizlemeciyle aldattığımı mı düşünüyordu acaba? Her neyse, diye düşündüm, umurumda değil. Önemi yok. Her şey yolunda ve onu tamamen unuttum.

"Üzgün görünüyorsun," dedi Constance. Bir an düşündükten sonra ağızından yarı emilmiş bir Minstrel çıkarıp benimkine soktu. Tekrar dışarı çıkıp balerin eteğiyle hava atmaya karar verdik ve çılgın Rebecca Constance'ın üstüne atlayıverdi.

"Ooh, bakın, bir peri. Peri misin sen? Ne tür bir perisin? Asan nerede?" diye bir şeyler saçmaladı.

"Harika bir hediye Bridge," dedi Magda. "Sana bir içki vereyim. Cosmo'yu tanıyorsun, değil mi?"

233

"Evet," dedim keyifsizce, iri tüccar bankacının titreyen alt çenesine bakarak.

"Hey! Bridget, seni görmek ne güzel!" diye bağırdı Cosmo, beni tepeden tırnağa şehvetle süzerek. "İşler nasıl gidiyor?"

"Oh, çok iyi," diye yalan söyledim. Doğrudan aşk hayatıma geçmemesinden rahatlamıştım. Dünya nasıl da değişmişti! "Şimdi TV'de çalışıyorum."

"TV'de mi? Harika! Kesinlikle harika! Kameranın önünde misin?"

"Bazen," dedim, aslında Cilla Black gibi olduğumu ama bunu kimsenin bilmesini istemediğimi ima eden mütevazı bir tonla.

"Oh? Meşhur birisin, öyle mi? Peki," -kaygıyla öne eğildi-"yaşamının geri kalanını da düzene sokacak mısın?"

Ne yazık ki tam o sırada Sharon yanımdan geçiyordu. Cos-mo'ya, birinin ona kafa tuttuğuna inanınca, Clint Eastwood'un baktığı gibi baktı.

"Ne biçim soru bu?" diye hırladı.

"Ne?" dedi Cosmo, irkilip ona bakarak.

"Yaşamının geri kalanını da düzene sokacak mısın?' Bu ne demek?" dedi Sharon.

"Şey, ah, bilirsin işte... ne zaman... bilirsin..."

"Evlenecek, öyle mi? Demek temelde hayatı seninkine benzemediği için düzensiz olduğunu düşünüyorsun? Peki ya sen, yaşamının geri kalanını düzene sokuyor musun Cosmo? Woney ile işler nasıl gidiyor?"

"Şey, ben... şey," diye geveledi Cosmo, kıpkırmızı kesilerek.

"Oh, affedersin. Yarana parmak bastık galiba. Gel Bridget, gidelim, başka yerlere de parmak basmadan!"

"Shazzer!" dedim, güvenli bir mesafeye vardığımızda.

"Oh, haydi ama," dedi. "Artık yeter. Ortalıkta dolanıp insanlara rastgele tepeden bakamaz, hayat tarzlarını aşağılayamazlar."

234

Cosmo herhalde Woney'nin birkaç kilo vermesini ve bütün gün çılgınca kahkahalar atmaya kesmesini istiyordur, ama biz daha onu görür görmez burnumuzu bu meseleye sokmuyoruz, değil mi?" Gözünde şeytani bir parlıltı belirdi. "Aslında belki de sokmalıyız," dedi, koluna girdi

ve bizi tekrar Cosmo'ya doğru yöneltti. Ama bu kez yine karşıma Mark, Rebecca ve Constance çıktı. Oh Tanrım.

"Hangimiz daha yaşlı? Ben mi Mark mı?" diyordu Rebecca.

"Mark," dedi Constance sıkıntıyla. Sanki kaçmak üzereymiş gibi sağa sola bakmıyordu.

"Hangimiz daha yaşlı? Ben mi annen mi?" diye devam etti Rebecca, oyunsu bir havayla.

"Annem," dedi Constance vefasızca. Rebecca bunun üzerine küçük bir kahkaha attı.

"Hangimiz daha yaşlı? Ben mi Bridget mi?" dedi Rebecca, bana göz kırparak.

Constance bana kararsızca baktı. Rebecca ona gülümsüyor-du. Ben başımla çabucak Rebecca'yı işaret ettim.

"Sen," dedi Constance.

Mark Darcy kahkahayı bastı.

"Peri oyununu oynayalım mı?" dedi Rebecca titrek bir sesle, konuyu değiştirip Constance'ın elini tutmaya çalışarak. "Bir peri şatosunda mı yaşıyorsun? Harry de bir peri mi? Peri arkadaşların nerede?"

"Bridget," dedi Constance, bana soğukkanlılıkla bakarak, "bence bu bayana peri olmadığını söyleyen iyi olur."

Daha sonra, bunu Shaz'a anlatırken birden karanlık bir sesle "Oh Tanrım. Bak kim gelmiş," dedi.

Bahçenin öteki tarafında Jude turkuvaz elbisesiyle ışıltılar saçarak Magda'yla konuşuyordu, ama yanında Alçak Richard yoktu.

235

"Kızlar da geldi!" dedi Magda neşeyle. "Bak! Oradalar!"

Shaz'la ben sanki fark etmemişçesine bardaklarımızı inceledik. Başımızı kaldırdığımızda Rebecca Jude'la Magda'nın tepesine çökmüş, onları sınıf atlayan, edebiyat düşkünü, Martin Amis'i Göre Vidal'la konuşurken görmüş bir kadın eş gibi şapır şupur öpüyordu.

"Oh Jude, senin için öyle sevindim ki! Harika bir şey bu!" diyordu heyecanla.

"Bu kadın neyin peşinde bilmiyorum ama ben de birazını istiyorum," diye mırıldandı Sharon.

"Oh, Jeremy'yle mutlaka gelmelisiniz, mutlaka. Kesinlikle gelmelisiniz," diyordu Rebecca şimdi.

"Canım onları da getirin! Çocukları da getirin! Çocuklara bayılıyorum! Temmuz'un ikinci haftası. Ailemin Gloucestershire'daki evine. Havuza bayılacaklar. Bir sürü mükemmel, mükemmel insan geliyor! Louise, Barton-Foster, Cosmo..." Pamuk Prenses'in üvey annesi, Fred ve Rose-mary West ve Caligula diye devam edebilir, diye düşündüm.

"Jude'la Richard, Mark da orada olacak tabii, Mark'ın işyerinden Giles'la Nigel..."

Jude'un bize baktığını gördüm. "Peki ya Bridget'le Sharon?" dedi.

"Ne?" dedi Rebecca.

"Bridget'le Sharon'u davet ettin mi?"

"Oh." Rebecca şaşırıp heyecanlanmış gibiydi. "Şey, yeterince yatak odamız var mı bilmiyorum tabii, ama kulübeyi kullanabiliriz herhalde." Herkes ona bakıyordu. "Evet, davet ettim!" Çılgınca etrafına bakındı. "Oh, işte oradasınız! On ikisinde geliyorsunuz, değil mi?"

"Nereye?" dedi Sharon.

"Gloucestershire'a."

"Haberimiz yoktu ki," dedi Sharon yüksek sesle.

236

"Şey. Artık var! Temmuz'un ikinci haftası. Woodstock'ın hemen dışında. Sen daha önce gelmiştin, değil mi Bridget?"

"Evet," dedim, o korkunç hafta sonunu anımsayıp kıpkırmızı kesilerek.

"Tamam! Harika! Ve sen de geliyorsun Magda, böylece..."

"Şey..." diye söze başladım.

"Seve seve geliriz," dedi Sharon katı bir sesle, ayağıma basarak.

"Ne? Ne?" dedim, Rebecca kişneyerek uzaklaştıktan sonra.

"Tabii ki gidiyoruz," dedi Sharon. "Onun bütün arkadaşlarını böyle çalmasına izin veremezsin. Mark'ın bütün arkadaşlarını çalıp kendi etrafında gülünç bir sosyal çevre oluşturmaya çalışıyor. Böylece ikisi bu çevrenin ortasına Kral ve Kraliçe Arı gibi kuruluverecekler."

"Bridget?" dedi kibar bir ses. Dönünce gözlüklü, saman şanslı sağlıklı kısa bir adam gördüm. "Ben Giles, Giles Benwick. Mark'la çalışıyorum. Hatırladın mı? Kanmın beni terk etmek istediğini söylediği gece telefonda çok yardımcı olmuştun."

"Oh, evet, Giles. Nasılsın?" dedim. "İşler nasıl gidiyor?"

"Oh, korkarım çok iyi değil," dedi Giles. Sharon dönüp bir arkasına baktıktan sonra gözden kayboldu. Bunun üzerine Giles evliliğinin yıkılmasını uzun, ayrıntılı ve eksiksiz bir şekilde anlattı.

"Tavsiyelerin o kadar iyiydi ki," dedi, bana içtenlikle bakarak. "Ve Erkekler Mars'tan, Kadınlar Venüs'terini aldım. Çok, çok, çok iyi bir kitap. Gerçi Veronica'nın bakış açısını değiştiremedi ya."

"Daha çok flörtle ilgili bir kitap, boşanmayla değil," dedim kitaba sadık kalarak.

"Çok doğru, çok doğru," diye kabul etti Giles. "Baksana, Louise Hay'in Düşünce Gücüyle Tedavi'sini okudun mu?"

237

"Evet!" dedim sevinçle. Giles Benwick kendine yardım kitapları dünyası hakkında epey bilgili gibiydi ve onunla çeşitli eserleri tartışmaktan büyük mutluluk duydum, bazen lafı fazla uzatsa da. Sonunda Magda, Constance'la geldi.

"Giles, arkadaşım Cosmo'yla mutlaka tanışmaksın," dedi, bana ihtiyatla bakarak. "Bridge, Constance'a bir iki dakika bakar mısınız?"

Constance'la konuşmak üzere eğildim. Bir balerin eteğinin üstündeki çikolata lekelerinin estetik değeri üstüne kaygıları var gibi görünüyordu. Tam kendimizi pembe üzerinde çikolata lekelerinin çekici, sıra dışı ve güzel durduğuna ikna etmiştik ki, Magda tekrar geldi. "Sanırım zavallı Giles sana abayı yakmış," dedi yüzünü ekşiterek ve Constance'ı tuvalete götürdü. Ben doğrulamadan biri kıcıma vurmaya başladı.

Dönüp -itiraf edeyim ki, belki bunun Mark Darcy olduğunu düşünerek!- baktığımda Woney'nin oğlu William'la arkadaşının şeytanca kıkırdadıklarını gördüm.

"Tekrar yap," dedi William ve küçük arkadaşı tekrar vurmaya başladı. Ayağa kalkmaya çalıştım, ama William -altı yaşında ve yaşına göre iri bir çocuk- sırtıma atlayıp kollarını boynuma doladı.

"Kes şunu William," dedim otoriter olmaya çalışarak, ama tam o sırada bahçenin diğer tarafında bir hareketlenme oldu. Semiz domuz kaçmış ileri geri koşturuyor, tiz sesler çıkıyordu. Ebeveynler çocuklarına doğru koşarken bir kargaşa yaşandı, ama William hâlâ boynumu sıkıyor, diğer çocuk da kıcıma şaplaklar indirmeyi sürdürüp Şeytan Çıkarıcı filmindekileri andıran kahkahalar atıyordu. William'dan kurtulmaya çalıştım, ama şaşırtıcı bir gücü vardı ve tutunmayı sürdürdü. Sırtım felaket ağrıyordu.

Sonra birden William'ın kolları boynumdan çekilip alındı.

238

Kaldırılıp götürüldüğünü hissettim ve sonra şaplaklar da kesildi. Bir an sadece başımı öne eğip nefesimi toplamaya ve kendime gelmeye çalıştım. Sonra dönüp baktığımda Mark Darcy'nin her bir kolunun altında kıvranan altı yaşındaki iki oğlanla uzaklaştığını gördüm.

Parti bir süre sadece domuzun yakalanması ve Jeremy'nin hayvan bakıcısını azarlaması üstünde odaklandı. Mark'ı tekrar gördüğümde ceketini giyiyor ve Magda'ya veda ediyordu. Bunun üzerine Rebecca koşarak geldi ve o da veda etmeye başladı. Başımı hemen başka tarafa çevirip bu konuda düşünmemeye çalıştım. Sonra birden Mark yanımda belirdi.

"Ben, şey, gidiyorum Bridget," dedi. Göğüslerime baktığını gördüğüme yemin edebilirim. "Bir daha çantanda et parçaları unutma, oldu mu?"

"Unutmam," dedim. Bir an konuşmadan bakiştık. "Oh, sağ ol, sağ ol..." Olayın olduğu yere başımla işaret ettim.

"Önemli değil," dedi usulca. "Ne zaman seni bir çocuktan kurtarmamı istersen söyle." Ve sanki fırsat kolluyormuşçasına, tam o anda elinde iki içkiyle kahrolası Giles çıkageldi.

"Oh gidiyor musun?" dedi Mark'a. "Ben de tam Bridget'in engin tecrübelerinden faydalanmak üzereydim."

Mark ikimize çabuk birer bakış fırlattı.

"Eminim iyi ellerde olacaksın," dedi sert bir sesle. "Pazartesi ofiste görüşürüz."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Niye insanlar benimle sadece yanımda Mark varken flört ediyor?

"Eski işkence odalarına geri döneceğiz ha?" diyordu Giles, Mark'ın sırtına vurarak. "Hiç bitmiyor. Hiç bitmiyor. Tamam öyleyse, git bakalım."

Giles bana Korkuyu Hisset, Ama Yine de Yap'tan bahsedip dururken beynim allak bullak oldu. Sharon'la benim on ikisinde

239

Gloucestershire'da olup olmayacağımızı öğrenmeye çok hevesliydi. Ama güneş batıyordu, her taraftan ağlama sesleri ve "Annem seni dövecek" lafları geliyordu ve herkes gidiyordu.

"Bridget." Jude'du. "192'ye gelip bir..."

"Hayır, gelemeyiz," diye araya girdi Sharon sert bir sesle. "Bir otopsiye gitmemiz gerek." Bu bir yalandı, çünkü Sharon Si-mon'la buluşacaktı. Jude bembeyaz kesildi. Oh Tanrım. Kahrolası Rebecca her şeyi mahvetti. Ama başkalarını suçlamamayı, başıma gelen her şeyin sorumluluğunu üstlenmeyi unutmamalıyım.

1 Temmuz Salı

57.900 kg. (işe yarıyor!), duvardaki delik konusunda Gary'nin yaptıkları: 0.

Sanırım artık bunu kabullensem iyi olur. Mark'la Rebecca çıkıyorlar. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Az Seçilen Yolu biraz daha okudum ve insanın hayatta her şeye sahip olamayacağını fark ettim. İstediklerinizin bir kısmını elde edebiliyorsunuz, ama hepsini değil. Önemli olan hayatta başınıza ne geldiği değil size dağıtılan kartları nasıl kullandığınız. Geçmiş ve erkeklerle yaşadığım felaketleri düşünmeyeceğim. Geleceği düşünmeyeceğim. Oooh, harika, telefon! Yaşasın! Görüyorsunuz ya!

Tom sızlanmak için aramış. Güzel güzel konuşuyorduk ki birden "Oh, bu arada, biraz önce Daniel Cleaver'ı gördüm," dedi.

"Oh, sahi mi, nerede?" dedim heyecanlı, neşeli, ama boşuk bir sesle. Yeni biri olduğumun ve eski benin başına gelen utandırıcı flört olaylarının -mesela geçen yaz Daniel'la güya çıkarken terasında çıplak bir kadın bulmamın- yeni benin başına asla

240

gelmeyeceğinin farkındayım. Yine de o utanç verici Daniel meselesinin Loch Ness canavarı ya da bir ereksiyon gibi karşıma dikilmesini istemedim.

"Groucho Kulübü'nde," dedi Tom.

"Onunla konuştun mu?"

"Evet."

"Ne söyledi?" diye sordum tehditkâr bir sesle. Arkadaşların eski sevgilileri cezalandırıp görmezden gelmeleri gerekir, her iki tarafla da Tony ile Cherie'nin Charles'la Diana'ya yapmaya çalıştığı gibi yakınlık kurmaları değil.

"Oof. Şimdi tam olarak hatırlayamıyorum. Ben, şey, 'Niye Bridget'e o kadar korkunç davrandım? Oysa o sana karşı ne kadar iyiydi,' dedim."

Bunu papağan gibi söyleyişinden belki de söylediğinin tam olarak bu olmadığını anladım.

"Güzel," dedim, "çok güzel." Konuyu değiştirmeye kararlı olarak sustum. Yani, Daniel'in söylediklerinden bana ne?

"Eee, ne dedi peki?" diye tısladım.

"Dedi ki," dedi Tom, sonra da gülmeye başladı. "Dedi ki..."

"Ne?"

"Dedi ki..." Şimdi kahkahalar atıyordu.

"Ne? Ne? NEEEEEEEEEE?"

"Almanya'nın nerede olduğunu bilmeyen biriyle nasıl çıkabilirsin?" dedi."

Sırtlansı, tiz bir kahkaha attım. Hani biri ninenizin öldüğünü söyler de şaka sanırsınız ya, işte o zaman attığınız türden. Sonra birden gerçeği kavradım. Mutfak masasının kenarına tutun-dum. Başım dönüyordu.

"Bridge?" dedi Tom. "İyi misin? Gülmemin sebebi çok... gülünç olmasıydı. Yani Almanya'nın nerede olduğunu tabii ki biliyorsun... değil mi Bridge? Biliyorsun değil mi?"

241

"Evet," diye fısıldadım zayıf bir sesle.

Uzun, huzursuzca bir sessizlik oldu. Ben olanları sindirmeye çalışıyordum. Daniel beni aptal bulduğu için terk etmişti.

"Tamam öyleyse," dedi Tom neşeyle. "Almanya... nerede?"

"Avrupa'da."

"Tamam da, Avrupa'nın neresinde?"

Gerçekten. Modern çağda ülkelerin yerini bilmek gerekli değil, çünkü birine gitmek isterseniz tek yapmanız gereken bir uçak bileti almak. Biletinizi alırken size önce hangi ülkelerin üstünden uçacağınızı sormuyorlar, değil mi?

"Kabaca bir konum ver."

"Şey," diye kekeleydim, başımı eğip bir atlas bulabilir miyim diye odayı hızla tarayarak.

"Sence Almanya hangi ülkelerin yanında olabilir?" diye bastırdı.

Dikkatle düşündüm. "Fransa."

"Fransa. Anlıyorum. Yani Almanya 'Fransa'nın yanında', öyle mi?"

Tom'un bunu söyleme tarzından büyük bir pot kırdığımı hissettim. Sonra birden aklıma geldi. Almanya tabii ki Doğu Almanya'nın yanındaydı, bu yüzden Macaristan, Rusya ya da Prag'la komşu olması daha muhtemeldi.

"Prag," dedim. Bunun üzerine Tom kahkahayı bastı.

"Her neyse, artık genel kültür diye bir şey kalmadı," dedim öfkeyle. "Makaleler medyanın yarattığı engin bilgi denizinden herkesin aynı bilgilere sahip olmayı seçemeyeceğini kanıtlıyor."

"Boşver Bridge," dedi Tom. "Takma kafana. Yarın sinemaya gitmek ister misin?"

23:00. Evet. Artık sadece sinemaya gidip kitap okuyacağım. Daniel ne demiş, ne dememiş, beni hiç ilgilendirmiyor.

242

23:15. Daniel arkamdan konuşup beni kötülemeğe nasıl cüret eder! Almanya'nın nerede olduğunu bilmediğimi nereden biliyordu? Almanya'nın civarına bile gitmedik. Gittiğimiz en uzak yer Rutland Water'dı. Hıh.

23:20. Her neyse, ben çok iyiyim. İşte bu kadar.

23:30. Korkuncum. Aptalım. Economist'i incelemeye başlayacak, akşam kurslarına katılacak ve Martin Amis'in Para'sını okuyacağım.

23:35. Hehe. Atlası buldum.

23:40. Hah! İşte. O piç kurusunu arayacağım.

23:45. Daniel'i aradım.

"Bridge?" dedi, daha ben konuşmaya fırsat bulamadan.

"Ben olduğumu nereden bildin?"

"Altıncı his," dedi. "Bir saniye." Bir sigara yaktığını işittim. "Devam et." Derin bir nefes çekti.

"Ne?" diye mırıldandım.

"Bana Almanya'nın nerede olduğunu söyle."

"Fransa'nın yanında," dedim. "Hollanda, Belçika, Polonya, Çekoslovakya, İsviçre, Avusturya ve Danimarka'yla da komşu. Ve bir sahil şeridi var."

"Hangi deniz?"

"Kuzey Denizi."

"Ve?"

Atlasa öfkeyle baktım. İkinci denizin adı yazmıyordu.

"Tamam," dedi. "İki denizden birini bilmen fena değil. Eee, gelmek ister misin?"

243

"Hayır!" dedim. Gerçekten. Daniel kesinlikle çizmeyi aşıyor. Artık böyle şeylere bulaşmayacağım.

12 Temmuz Cumartesi

130 kg. (Rebecca'yla kıyaslayınca kendimi böyle hissediyorum), iğrenç köpüklü kilimin sırtımda yol açtığı ağrılar 9, Rebecca ve doğal felaketler, elektrik yangınları, seller ve profesyonel katillere ilişkin düşünceler: Epey fazla, ama makul.

Rebecca'nın evi, Gloucestershire. Berbat bir misafir kulübesinde. Niye buraya geldim? Niye? Niye? Sharon'la yola epey geç çıktık ve bu yüzden akşam yemeğinden on dakika önce gelebildik. Bu Rebecca'nın pek hoşuna gitmedi. "Oh, kayboldunuz diye sizden neredeyse umudu kesmiştik!" dedi annem ya da Una Alconbury'nin tarzıyla.

Hizmetçi kulübesinde kalıyorduk. Bana göre hava hoştu, çünkü koridorlarda Mark'la karşılaşmak zorunda kalmayacaktım. Ama içeri girince fikrim değişti. Her taraf yemyeşil boyalı. Köpüklü kauçuktan tek kişilik yataklar ve formika yatak başlıkları var. Burada son kaldığımda otel tarzı muhteşem, banyolu bir odadaydım ve bu büyük bir tezat oluşturuyor.

"Tipik Rebecca tavrı," diye homurdandı Sharon. "Bekârlar ikinci sınıf vatandaşlardır. İllaki tavrını koyacak."

Akşam yemeğine geç kaldık. Kendimizi bir çift cart renklere bürünmüş köle gibi hissettik, çünkü makyajımız çok aceleye gelmişti. Yemek salonu her zamanki gibi nefes kesici görünüyordu. Bir uçta dev bir şömine vardı ve yirmi kişi antika bir meşe yemek masasında dizilmiş oturuyordu. Masanın üstünde gümüş şamdanlar ve çiçekler bulunuyordu.

244

Mark masanın ucunda Rebecca'yla Louise Barton-Foster'ın arasına oturmuş, sohbete dalmıştı.

Rebecca içeri girdiğimizi fark etmemiş gibi yaptı. Biz de masanın önünde rahatsızca durduk, ta ki Giles Benwick "Bridget! Buradayım!" diye bağırana kadar.

Giles'la Magda'nın Jeremy'sinin yanına oturtuldum. Jeremy bir zamanlar Mark Darcy ile çıktığımı unutmuş gibiydi. "Demek Darcy arkadaşın Rebecca'nın peşinde. İlginç, çünkü Barky Thompson'm arkadaşı olan bir piliç (adı Heather bilmemneydi), bizim eski çapkından hoşlanıyor gibiydi."

Jeremy, Mark'la Rebecca'nın onu duyabilecek mesafede olduğunu fark etmemiş olabilirdi, ama ben etmiştim. Jeremy'nin konuştuklarında odaklanıp onlarınkini dinlememeye çalışıyordum. Rebecca'nın Ağustos'ta Tuscany'de Mark'la birlikte düzenleyeceği -Rebecca öyle tahmin ediyordu- bir villa tatilinden bahsediyorlardı. Tatile herkes mutlaka gelmeliydi, benle Shaz dışında herhalde.

"Şu nedir Rebecca?" diye gürlledi, kayak günlerimden anımsadığım bir ses. Herkes şömineye baktı. Orada yeni görünüşlü bir aile yadigârı arma başlığı durmaktaydı. Üstünde "Per Determinam ad Victoriam" yazıyordu. Rebecca'nın bir arma başlığına sahip olması tuhaftı, çünkü ailesi aristokrat değildi. Knight, Frank & Rutley emlak şirketinde önemli mevkiilerdeydiler.

"Per Determinam ad Victoriam mı?" diye gürlledi aynı adam. "Acımasızlıktan Zafere! İşte size Rebecca."

Herkes kahkahayı basarken Shazzer'la ben neşeyle bakiştık.

"Aslında anlamı kararlılıktan zafere," dedi Rebecca buz gibi. Başını kaldırıp Mark'a baktığında o, yüzündeki gülümsemenin son izlerini elinin arkasında yok ediyordu.

Yemek bir şekilde bitti. Giles çok yavaş ve analitik bir şekilde karısından bahsedip duruyordu. Ben de masanın öteki ucun-

245

da oturan Mark'ı düşünmemek için kendine yardım kitaplarıyla ilgili bilgimi paylaştım.

Bir an önce yatağa gidip bu acılı kâbustan kurtulmaya can atıyordum, ama hepimiz dans etmek için büyük odaya geçmek zorunda kaldık.

Rebecca'nın Mark'ın etrafında yavaşça dönüşünü, kollarını boynuna atışını, gözlerinde tatmin olmuş bir ifadeyle odadakile-ri süzüşünü görmemek için CD koleksiyonuna bakmaya başladım. Kendimi kötü hissediyordum, ama bunu belli etmeyecektim.

"Oh, Tanrı aşkına Bridget. Biraz aklını başına topla," dedi Sharon, CDleri karıştırıp "Jesus To A Child"ı çıkardıktan sonra çılginca bir garaj asit potpurisini koyarak. Sonra salonun ortasına kararlı adımlarla gidip Mark'ı Rebecca'nın elinden aldı ve onunla dans etmeye başladı. Aslında Mark epey komikti. Shaz-zer'in onu bu müzikle dans ettirme çabalarına gülüyordu. Rebecca sanki bir tiramisu yedikten sonra içindeki yağ miktarını yeni kontrol etmiş gibi görünüyordu.

Birden Giles Benwick beni kaptığı gibi çılginca dans etmeye başladı. Böylece yüzümde sabit bir gülümsemeyle, başım düzülen bir kukla gibi öne arkaya sallanıp durarak odada oradan oraya savruldu.

Bir süre sonra artık dayanamaz hale geldim.

"Gitmek zorundayım," diye fısıldadım Giles'a. .

"Biliyorum," dedi sanki aramızda bir sır varmışçasına. "Seni kulübene götüreyim mi?"

Onu atlatmayı başardım ve Pied a Terre çantamı omzuma asıp çakıllı yolda sendeleyerek kulübeye dönmeyi başardım. Bu gerçekten çok rahatsız yatağa bile kendimi memnuniyetle attım. Mark şu anda muhtemelen Rebecca'yla yatağa giriyor. Keşke burada değil de başka herhangi bir yerde olsaydım: Kettering

246

Rotary yaz partisinde, Ayağa Kalk İngiltere'nin sabah toplantısında, spor salonunda. Ama benim suçum. Gelmeye karar veren bendim.

13 Temmuz Pazar

750 kg, alkol 0, sigara 12 (gizlice), su kazalarından kurtarılan insanlar 1, su kazalarından kurtarılmayıp buruş buruş olana dek su içinde bırakılması gereken insanlar I.

Tuhaf, düşündürücü bir gündü.

Kahvaltıdan sonra biraz kafamı toplamak için dereli bahçede yürümeye karar verdim. Çok hoş bir yerdi. Çimenlerin arasından ve ufak taş köprülerin altından küçük bir dere akıyordu. Bir çalı çit bunları sarıyordu ve ötede tarlalar görünüyordu. Taş bir köprüye oturup dereye baktım ve hiçbir şeyin önemli olmadığını, çünkü doğanın her zaman var olacağını düşündüm. Sonra çitin arkasından yaklaşan sesler işittim.

"...Dünyanın en kötü sürücüsü... Annem sürekli... adam etmeye çalışıyor ama... anlamıyor ki... araba kullanmaktan anladığı yok. Sigorta hakkını kırk beş sene önce kaybetti ve hâlâ geri alamadı." Mark'tı. "Annemin yerinde olsam onunla arabaya binmeyi reddederdim, ama birbirlerinden ayrılmıyorlar. Çok sevimliler."

"Oh, ne harika!" dedi Rebecca. "Ben gerçekten sevdiğim biriyle evlensem onunla sürekli birlikte olmak isterdim."

"Öyle mi?" dedi Mark hevesle. Sonra devam etti. "Bence, insan yaşlandıkça... bir süre bekâr kalmışsan belirli bir arkadaş çevresine sıkışıp kalıyorsun -bu özellikle kadınlar için geçerli-böylece hayatında bir erkeğe yer kalmıyor. Hem duygusal ola-

247

rak, hem de diğer açılardan, çünkü arkadaşların ilk başvuru noktan oluyor."

"Oh, kesinlikle katılıyorum. Arkadaşlarımı severim tabii, ama onlar benim öncelik listemin en üstünde yer almıyorlar."

Hiç şaşırmadım, diye düşündüm. Sonra bir sessizlik oldu ve Mark tekrar konuşmaya başladı.

"Bu kendine yardım kitapları saçmalığı - güya uyman gereken bütün o mitsel ilişki kuralları. Ve yaptığın her hareketin kızlardan oluşan bir komite tarafından değerlendirildiğini biliyorsun. Kanunları da Günümüzde Budizm, Venüs'le Buda Sevişiyor ve Kuran kitaplarından alınmış keyfi bir kurallar dizgesi. Sonunda sırtından kulak çıkan bir laboratuvar faresine dönüyorsun!"

Kalbim küt küt atıyordu. Kitabımı göğsüme bastırdım. Bana bu gözle bakmış olamazdı değil mi?

Ama Rebecca yine konuşmaya başlamıştı. "Oh, kesinlikle katılıyorum," dedi. "Benim böyle şeylere zamanım yok. Birini sevdiğime karar verirsem hiçbir şey yoluma çıkamaz. Hiçbir şey. Ne arkadaşlarım, ne teoriler. Sadece içgüdülerimi takip ederim, kalbimin sesini dinlerim," dedi yeni, aptalca neşeli bir sesle, sanki doğanın bir çiçek kızımıışçasına.

"Sana bunun için saygı duyuyorum," dedi Mark usulca. "Bir kadın neye inandığını bilmeli. Yoksa insan nasıl ona inanabilir?"

"Ve her şeyden öte erkeğine güvenmeli," dedi Rebecca, yine sesini değiştirerek. Bu kez güçlü ve kontrollü bir sesi vardı, sanki bir Shakespeare oyunundaki âşığı oynayan bir aktris gibi.

Sonra kahredici bir sessizlik oldu. Olduğum yerde kalakalmış, öpüştüklerini farz ederek ölüyordum.

"Tabii bunları Jude'a söyledim," dedi Rebecca. "Bridget'le Sharon'ın ona Richard'la evlenmemek konusunda söylediklerinden öyle rahatsız olmuştu ki -Richard harika biri-... Ve ben 'Ju-de, kalbinin sesini dinle,' dedim."

248

Ağzım açık kaldı ve geçen bir arıya bakarak kendimi toplamaya çalıştım. Mark bütün bunlara kölece inanıyor olamazdı, değil mi?

"Şey, evet," dedi Mark şüpheyle. "Doğrusu pek emin değilim..."

"Giles Bridget'ten çok hoşlanıyor galiba!" diye atıldı Rebecca. Konuyu çok saptırdığını hissetmişti.

Bir duraksama oldu. Sonra Mark olağandışı tizlikte bir sesle "Ya, öyle mi?" dedi. "Peki karşılık... karşılık görüyor mu?"

"Oh, Bridget'i bilirsin," dedi Rebecca şence. "Yani Jude onun peşinde bir sürü erkeğin koştüğünü söylüyor! -Afferin sana Jude, diye düşündüm- "ama Bridget kafayı yemiş, onlarla -şey, senin de söylediğin gibi onlarla doğru dürüst ilişki kuramıyor."

"Gerçekten mi?" diye atıldı Mark. "Demek hâlâ..."

"Oh, bence -bilirsin- kendi çıkma kurallarına öyle saplanıp kalmış ki kimseyi beğenmiyor."

Neler olup bittiğini anlayamıyordum. Belki Rebecca Mark'ın benim hakkımda suçluluk duymasını engellemeye çalışıyordu.

"Sahi mi?" dedi Mark. "Öyleyse..."

"Oh, bak, bir ördek yavrusu! Oh bak, bir ördek ailesi! İşte anneyle baba. Oh, ne kusursuz, ne kusursuz bir an! Oh, haydi gidip bakalım!"

Ve gittiler, beni soluk soluğa, karmakarışık bir zihinle bırakarak.

Öğle yemeğinden sonra hava acayip ısındı ve herkes gölün kıyısındaki bir ağacın altına kaçtı. Hoş, sakın, pastoral bir sahneydi: Suyun üstünde eski bir taş köprü, çimenli göl kıyısındaki

söğütler. Rebecca zafer sarhoşluğu içindeydi. "Oh, ne eğlenceli! Öyle değil mi millet? Eğlenceli değil mi?"

Mark'ın işyerinden şişko Nigel futbol oynuyor, koca göbeği gün ışığında titreşiyordu. Topa atıldı, vuramadı ve balıklama suya dalarak dev bir dalga yarattı.

249

"Eveeet!" dedi Mark gülerek. "Nefes kesici bir beceriksizlik örneği."

"Ne hoş, değil mi?" dedim Shaz'a alçak sesle. "Neredeyse aslanlarla kuzuların sarmaş dolaş yattığını göreceğiz."

"Aslanlar mı Bridget?" dedi Mark. İrkildim. Grubun diğer tarafında oturmuş, insanların arasındaki bir boşluktan bana bakıyordu. Tek kaşı kalkıktı.

"Yani kutsal kitapta yazdığı gibi," diye açıkladım.

"Doğru," dedi. Gözlerinde bildik, şakacı bir ifade vardı. "Longleat Aslanlarını kastediyor olabilir misin?"

Rebecca birden ayağa fırladı. "Köprüden atlayacağım!"

Beklentiyle etrafına bakındı. Herkes şort ya da kısa etek giymişti, ama bir tek o kahverengi, minicik bir Calvin Klein mayo dışında çıplıktı.

"Niye?" dedi Mark.

"Çünkü insanların ilgisi beş dakikalığına ondan başka bir yere yöneldi," diye soludu Sharon.

"Küçükken bunu yapardık! Mükemmel bir şeydir!"

"Ama su çok sığ," dedi Mark.

Bu doğruydü. Göl kıyısının derinliği yarım metreydi.

"Hayır, hayır, ben bu işte iyiyim, çok cesurum."

"Bence bunu yapmamalısın Rebecca," dedi Jude.

"Kararımı verdim. Kararlıyım!" dedi Rebecca şeytanca. Pra-da terliklerini giydikten sonra kaygısızca köprüye gitmeye başladı. Neyse ki sağ kalçasına bir parça çamur ve çimen yapışmıştı ve etkiyi oldukça arttıyordu. Terliklerini çıkarıp eline almasını ve korkuluğu tırmanmasını izledik.

Mark ayağa kalkmış, suya ve köprüye endişeyle bakıyordu.

"Rebecca!" dedi. "Bence bunu yapmasan..."

"Merak etme, kararına güveniyorum," dedi Rebecca cilveli bir tavırla, saçını geriye atarak. Sonra yukarı baktı, kollarını kaldırdı, dramatik bir şekilde duraksadı ve atladı.

O suya dalarken herkes bakıyordu. Çıkması gereken an gelip geçti. Çıkmadı. Tam Mark göle doğru ilerlemeye başlamıştı ki Rebecca çığlıklar atarak belirdi.

Mark ve iki delikanlı ona doğru koşmaya başladı. Cep telefonumu almak için çantama uzandım. Onu sığ bir yere çektiler ve Rebecca sonunda, epey kıvranıp bağırdıktan sonra, Mark'la Nigel'in yardımıyla topallayarak kıyıya çıktı. Başına korkunç bir şey gelmemiş olduğu açıktı.

Ayağa kalkıp ona havlumu verdim. "999'u arayayım mı?" diye şaka yaptım.

"Evet... evet."

Herkes toplanıp ev sahibesinin incinmiş ayağına baktı. Zarifçe ve profesyonelce, Rouge Noir'la boyanmış ayak parmaklarını oynatabiliyordu ve bu iyiydi.

Sonunda doktorunun telefon numarasını aldım, telesekreter-den iş saatleri dışında kullandığı numarayı öğrendim ve telefonu Rebecca'ya verdim.

Doktorla uzun uzun konuştu. Ayağını onun talimatlarına göre hareket ettirdi ve türlü türlü sesler çıkardı. Ama sonunda kırık ya da burkulma değil, sadece hafif bir incinme olduğunda fikir birliğine varıldı.

"Benvvick nerede?" dedi Nigel kurulanırken, soğuk beyaz şaraptan koca bir yudum aldıktan sonra.

"Evet, Giles nerede?" dedi Louise Barton-Foster. "Onu bu sabah hiç görmedim."

"Gidip bir bakayım," dedim. Mark'ın Rebecca'nın narin ayak bileğini ovduğu o cehennemi sahneden uzaklaşabileceğime memnundum.

Geniş merdivenli giriş salonunun serinliğine adım atmak hoştu. Mermer ayaklıkların üstünde bir dizi heykel, yerde oryan-

250

251

tal halılar ve kapının üstünde o dev, parlak arma başlıklarından bir tane daha vardı. Bir an durup huzurun tadını çıkardım. "Gi-les?" dedim ve sesim yankılandı. "Giles?"

Yanıt gelmedi. Odasının nerede olduğunu bilmiyordum, bu yüzden o görkemli merdiveni çıkmaya başladım.

"Giles!"

Odalardan birine bakınca dört ayaklı, oyma meşeden dev bir yatak gördüm. Bütün oda kırmızıydı ve göl manzaralıydı. Re-becca'nın akşam yemeğinde giydiği kırmızı elbise aynanın üstünde asılı duruyordu. Yatağa bakınca mideme bir yumruk yemiş gibi oldum. Mark'a Sevgililer Günü'nde aldığım Newcastle United şortu çarşafın üstünde düzgünce katlanmış halde durmaktaydı.

Odadan fırlayıp sırtımı duvara dayadım ve düzensiz soluklar aldım. Sonra bir inilti işittim.

"Giles?" dedim. Yanıt gelmedi. "Giles? Benim, Bridget."

Yine o inleme sesini duydum.

Koridorda yürüdüm. "Neredesin?"

"Buradayım."

Açık kapıyı ittim. Bu oda parlak yeşil ve iğrençti. Her yerde ağır, iç karartıcı mobilyalar vardı. Giles sırt üstü yatıyordu. Başını yan tarafa bakıyordu. Hafifçe inliyordu. Yanındaki telefon açıldı. Yatağa oturdum. Gözlerini hafifçe açıp tekrar kapadı. Gözlüğü yüzünde eğreti duruyordu. Onu çıkardım.

"Bridget." Elinde bir hap kutusu vardı.

Kutuyu aldım. Temazepam.

"Kaç tane aldın?" dedim, elini tutarak.

"Altı... yoksa dört mü?"

"Ne zaman?"

"Fazla olmadı.... fazla... olmadı."

252

"Kusmalısın," dedim, aşın doz ilaç alan insanların hep midesini yıkadıklarını anımsayarak.

Birlikte banyoya girdik. Açıkçası bu hoş bir durum değildi, ama onu suyla bir güzel ıslattım ve sonra yatağa yığılıp elimi tutarak usulca hıçkırıma başladı. Ben başını okşarken o Veronica'nın, eşinin adını sayıklıyordu. Hem kendisini, hem de özsaygısını kaybederek ona geri dönmesi için yalvarmış, böylece son iki aydır yapmış olduğu bütün vakarlı işleri berbat etmişti. Karısı bunun üzerine kesinlikle boşanmak istediğini bildirmiş ve Giles da umutsuzluğa kapılmıştı. Onu çok iyi anlayabiliyordum. Kendisine de söylediğim gibi. aynı durumda olan herhangi biri Temazepam'a başvurabilirdi.

Koridorda ayak sesleri duyuldu. Sonra kapı çalındı ve eşikte Mark belirdi.

"Doktoru tekrar arar mısınız?" dedim.

"Ne almış?"

"Temazepam. Yarım düzine kadar. Kustu."

Gerileyip koridora çıktı. Sesler duyuldu. Rebecca'nın "Oh, Tanrı aşkına!" dediğini işittim. Mark onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Hafif mırıltılar geldi.

"Her şeyin bitmesini istiyorum. Böyle hissetmek istemiyorum. Her şeyin bitmesini istiyorum," diye inledi Giles.

"Hayır, hayır," dedim. "Her şeyin yoluna gireceğine olan umudunu ve inancını yitirmemelisin. Böylece her şey yoluna girecek."

Sonra evde başka ayak ve insan sesleri duyuldu. Sonra Mark tekrar belirdi.

Hafifçe gülümsedi. "Affedersin." Sonra tekrar ciddileşti. "İyi olacaksın Giles. Burada emin ellerdesin. Doktor on beş dakika sonra gelecek, ama endişelenecek bir şey olmadığını söyledi."

"İyi misin?" dedi bana.

253

Başımınla evetledim.

"Harikasin," dedi. "George Clooney'nin daha çekici bir versiyonusun. Doktor gelene kadar onun yanında kalır mısınız?"

Doktor sonunda Giles'ı muayene ettiğinde insanların yarısı gitmiş gibiydi. Rebecca debdebeli koridorda ayağı havada oturmuş ağlamaklı halde Mark'la konuşuyordu. Shaz da ön kapıda durmuş sigara içiyordu. İkimiz de çantalarımızı toplamıştık.

"Ne düşüncesizce," diyordu Rebecca. "Bütün hafta sonunu berbat etti! İnsanlar güçlü ve kararlı olmalı, bu... bu öyle zayıfça ve benmerkezci bir şey ki. Öyle kazık gibi durmasana, sence de haklı değil miyim?"

"Bence bunu... daha sonra konuşmalıyız," dedi Mark.

Shaz'la ben veda ettikten sonra, çantalarımızı arabaya koyarken Mark yanımıza geldi. "İyi iş basardın," diye gürlledi. "Affedersin. Tanrım, bir başçavuş gibi konuşmaya başladım. Çevre beni etkiliyor. Orada harikaydın... ikisiyle de."

"Mark!" diye seslendi Rebecca, "koltuk değneğimi düşürdüm."

"Git getir oğlum!" dedi Sharon.

Bir an Mark'ın yüzünde saf bir utanç parladı, sonra kendini topladı ve "Şey, sizi görmek hoştu kızlar, dikkatli sürün," dedi.

Arabayla uzaklaşırken Shaz Mark'ın hayatının geri kalanını Rebecca'nın peşinde koşarak, emirlerine uyararak ve ona bir köpek yavrusu gibi değnekler getirerek geçirmek zorunda kalması olasılığına kıkırdarak güldü, ama benim aklım çitin arkasından işittiğim konuşmadaydı.

10 Mars'la Venüs Çöp Tenekesinde

254

14 Temmuz Pazartesi

59 kg., alkol 4, sigara 12 (artık öncelik taşıyor), kalori 3,752 (rejim öncesi), çöp tenekesine atılacak kendine yardım kitapları 47.

08:00. Çelişki içindeyim. İlişkimi iyileştirmek için okuduğum kendine yardım kitapları ilişkimi yıkmış olamaz değil mi? Kendimi bütün hayatım boyunca boşuna çabalamış gibi hissediyorum. Ama kendine yardım kitaplarından öğrendiğim bir şey varsa o da geçmişi ardımda bırakıp ilerlemek.

Atılmak üzere olanlar:

Erkekler Ne ister

Erkekler Nasıl Düşünür ve Ne Hisseder

Erkekler Niye istediklerini Düşündükleri Şeyi istediklerini Hisseder

Kurallar

Kurallara Boşvermek

Şimdi Olmaz Tatlım, Maç İzliyorum

istediğiniz Aşkı Nasıl Arayıp Bulursunuz

istediğiniz Aşkı Nasıl Aramadan Bulursunuz

Aramadığınız Aşkı Nasıl Bulursunuz

257

Bekâr Olmaktan Mutlu Nasıl Bekâr Olunmaz Buda Flört Etseydi Muhammed Flört Etseydi İsa Afrodit'le Çıksaydı

Açların Yolu, yazar Ben Okri (aslında bildiğim kadarıyla bu bir kendine yardım kitabı sayılmaz, ama kahrolası şeyi zaten asla okumayacağım).

Tamam. Bütün bunlar ve otuz iki tane daha çöp tenekesine gidiyor. Oh Tanrım, bir saniye. Az Seçilen Fo'la Düşünce Gücüyle Tedavi'yi atmaya kıyamam. Kendine yardım kitapları olmazsa insan modern çağın problemleriyle başa çıkmak için nereden rehber bulacak? Belki de Oxfam'a vermeliyim? Ama hayır. İnsan başkalarının ilişkilerini mahvetmemeli, özellikle de Üçüncü Dünya'da yaşıyorlarsa. Bu bütün devlerinin yaptıklarından daha kötü olurdu.

Problemler

Daire duvarındaki delik.

Daire duvarındaki delik yüzünden aldığım ikinci kredinin banka hesabımda açtığı gedik. Erkek arkadaşımın başka bir kadınla çıkması. En iyi iki arkadaşımın biriyle, erkek arkadaşım ve o başka kadınla tatile çıkacağı için konuşmamam. İşim berbat, ama daire duvarındaki ikinci deliğin kredisi yüzünden gerekli.

Erkek arkadaş/arkadaşlar/daire duvarındaki delik/meslek ve mali durum krizleri yüzünden tatile ihtiyacım var, ama tatile bir-

258

likte gidecek kimse yok. Tom San Francisco'ya geri dönüyor. Magda'yla Jeremy Mark ve kahrolası Rebecca'yla ve muhtemelen Jude ve Richard'la Tuscan'ye gidiyor. Shazzer kaçamak davranıyor, herhalde Simon'ın eğer ayrı yataklarda yatacaklarsa kendisiyle bir yerlere gitmeyi kabul etmesini bekliyor, onun gelip kendisinin yatağına gireceğini umarak.

Ayrıca daire duvarındaki deliğin yol açtığı mali kriz yüzünden tatile gidecek param da yok.

Hayır. Zayıflamayacağım. Başkalarının fikirlerini yeterince denedim artık. Çöp. Kutusuna. Gidiyorlar. Kendi. Ayaklarımın. Üstünde. Duracağım.

08:30. Daireyi bütün kendine yardım kitaplarından temizledim. Kendimi boş ve ruhsal bir huzur içinde hissediyorum. Ama o bilgilerin bir kısmı kafamda kalmış olsa gerek?

Kendine yardım kitaplarını incelemekle edinilmiş ruhsal ilkeler (flörtle ilgisiz):

1. Pozitif düşüncenin önemi. Kaynaklar: Duygusal Zekâ, Duygusal Özgüven, Az Seçilen Yol, Kalçalarını 30 Günde Selülden Kurtarmanın Yolları, St Luke İncili, 13. Bölüm.
2. Bağışlamanın önemi.
3. Her şeyi sıkıştırıp organize etmek yerine kendini akışa ve içgüdülere bırakmanın önemi.
4. Kendine güvenmenin önemi.
5. Dürüstlüğün önemi.
6. Anı yaşamamanın ve gündüz düşleri ya da fanteziler kurmamanın önemi.
7. Kendine yardım kitaplarına saplanıp kalmamanın önemi.

259

Yani çözüm:

1. Problemlerin ve ruhsal çözümlerin listelerini yazarak ne harika vakit geçirdiğimi düşünmek, geleceği planlamak yerine, ve...

Öff! Öff! Saat 8.45! Sabah toplantısını kaçıracağım ve kapu-çino içmeye vaktim yok.

10:00. İşyerinde. Neyse ki kapu-çino var da geç kalmışken ka-puçino almış olmamın doğurduğu sonuçlara katlanmamı sağlıyor. Londra'daki kapu-çino kuyrukları ne acayip. İnsan sanki Saraybosna'daymışız, savaş ya da komünizm varmış ve millet saatlerce uçsuz bucaksız kuyruklarda sabırla beklerken geri kalanlar da kan ter içinde, buhar çıkaran makinelerin başında pişerek çalışıyormuş gibi hissediyor. İnsanların bir şeyler için beklemeye giderek daha az gönüllü olmaları tuhaf: Sanki modern dünyada insanın güvенеbileceği ya da tutunabileceği tek şey... Ayy!

10:30. Tuvalette. Richard Finch bana böğürüyordu. "Haydi Bridget, bu kadar çekingen olma," diye kükredi çam yarması herkesin ortasında, kokain kafasının çılgınlığıyla kaşını gözünü oynatıp sakız çiğneyerek. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Şey," dedim, Patchouli'ye daha sonra "Nereye?" diye sorabileceğimi umarak.

"Neden bahsettiğimden habersizsin, değil mi? Gerçekten inanılmaz. Ne zaman tatile gidiyorsun? Gitmeyeceksen şimdiden tabloya yazman gerek."

"Oh, şey, evet," dedim havai bir sesle.

"Tablo yoksa tatil de yok."

"Tabii, tabii, yalnız tarihleri bir kontrol etmem gerek," dedim sıkılı dişlerimin arasından. Toplantı biter bitmez bir sigara içip kendime gelmek için tuvalete koştum. Bütün ofisteki tatile çık-

260

mayan tek kişi bile olsam fark etmez. Fark etmez. Bu toplum dışına itildiğim anlamına gelmez. Kesinlikle. Dünyamda her şey yolunda. Her ne kadar çocuk doğuramayan annelerin yerine doğuran kadınlarla ilgili bir haber yapmak zorunda olsam da.

18:00. Kâbus gibi gündü. Kadınlarla mide bulandırıcı yumurtlama permütasyonlan üstüne konuşmak zorunda kaldım. Eve inşaat sahasından dönmek düşüncesine katlanamadım. Belki Hampstead Heath'te bir yürüyüş yaparım.

21:00. İnanılmaz. İnanılmaz. Çabalamayı bırakıp Zen yöntemiyle kendinizi pozitif bir şekilde akışa bırakırsanız karşınıza çözümler çıkıyor.

Hampstead Heath boyunca yukarı çıkar ve bir yandan da Londra'nın yazın ne güzel olduğunu, insanların işten sonra kravatlarını gevşetip güneşin altında uzandığını düşünürken gözüm mutlu bir çifte ilişti: Kadın sırt üstü yatmış, başını erkeğin karnına koymuştu. Erkek konuşurken gülümsüyor ve kadının saçını okşuyordu. Bana tanıdık geldiler. Biraz yaklaşınca Jude'la Alçak Richard'a baktığımı fark ettim.

Onları daha önce hiç birlikte yalnız görmemiştim - tabii ben yanlarında olduğum zaman yalnız olmuyorlardı da ondan. Birden Jude, Alçak Richard'ın söylediği bir şeye kahkahayı bastı. Çok mutlu görünüyordu. Geri mi dönsen, yanlarından mı geçip gitsem karar vermeden duraksadım. Sonra Alçak Richard "Bridget?" dedi.

Donakaldım ve Jude başını kaldırıp baktı. Ağzı hiç de çekici olmayan bir şekilde bir karış açık kaldı.

Alçak Richard ayağa kalkıp üstündeki çimenleri silkeledi.

"Hey, seni görmek ne güzel Bridget," dedi sırtarak. Onu daha önce hep Jude-merkezli sosyal durumlarda görmüş olduğum-

261

mu fark ettim. Ben Shazzer'la Tom'un saldırısına uğrarken şakacı bir içerleme sergilerdi.

"Şarap almaya gidiyorum. Sen Jude'la otur. Oh, haydi ama, seni yemez korkma. Süt rengi şeylere dokunmaz."

O gidince Jude utangaçça gülümsedi. "Seni gördüğüme sevindim sanma."

"Ben de seni gördüğüme sevinmedim," diye homurdandım.

"Oturmak ister misin?"

"Tabii," dedim. Hasıra oturmak için eğilirken birden omzuma vurdu. Az kalsın yere düşüyordum.

"Özledim seni," dedi.

"Kapa çeneni," diye fısıldadım. Bir an ağlayacağım sandım.

Jude Rebecca konusunda duyarsız davrandığı için özür diledi. Alçak Richard'la evlenmesi fikrinden hoşlanan birinin olması düşüncesinin hoşuna gitmiş olduğunu söyledi. O ve Alçak Richard Mark ve Rebecca'yla birlikte Tuscanny'ye gitmiyorlar-mış, davet edilmiş olmalarına karşın. Çünkü Alçak Richard kaçık bir sosyal planlamacıdan emirler almak istemediğini ve tatile yalnız çıkmalarını istediğini söylemiş. Açıklanamaz bir şekilde Alçak Richard'a ısınmaya başladığımı fark ettim. Jude'dan Rebecca meselesi gibi aptalca bir şey yüzünden kendisiyle aramı bozduğum için özür diledim.

"Aptalca değildi. Gerçekten incinmiştin," dedi Jude. Sonra işler çok karıştığı için evliliği ertelediklerini, ama Shaz'la benim nedime olmamızı hâlâ istediğini söyledi. "İsterseniz tabii," dedi utangaçça. "Ama ondan hoşlanmadığınızı biliyorum."

"Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi mutlulukla. Sonra huzursuz göründü. "Ama doğru şeyi mi yapıyorum, emin değilim. Az Seçilen Yol'da sevginin hissettiğiniz değil, hissetmeye karar verdiğiniz bir şey olduğu yazar. İsteddiğiniz Askı Nasıl Elde Edersinizde de hayatla-

262

rını kendi başlarına kazanamayan ve ailesinden yardım alan biriyle çıkarsanız, bu kişi henüz ailesinden kopmadığından ilişkinin asla yürümeyeceği yazılı."

Kafamda babamın kulübede çaldığı Nat King Cole şarkısı vardı. Hayatında öğreneceğin... en önemli şey...

"Hem sanırım bir bağımlı, çünkü uyuşturucu kullanıyor. Ve bağımlılar ilişkileri yürütemez. Psikologumun dediğine göre..."

...sevmeyi ve seilmeyi öğrenmek.

"...en azından bir yıl kimseyle ilişkiye girmemem gerekiyormuş, çünkü ben bir ilişki bağımlısıymışım," diye devam etti Jude. "Ve Shaz'la sen onun bir ahmak olduğunu düşünüyorsunuz. Bridge? Dinliyor musun?"

"Evet, evet, affedersin. Bence doğru şeyi yaptığını hissediyorsan onunla evlenmelisin."

"Kesinlikle," dedi Alçak Richard. Tepemizde elinde bir şişe Chardonnay ve iki paket Silk Cut'la Baküs gibi duruyordu.

Jude ve Richard'la harika vakit geçirdim. Sonra bir taksiye atlayıp beraber geri döndük. Eve varınca haberi vermek için hemen Shazzer'ı aradım.

"Oh?" dedi ona Zen akışının mucizevi işleyişini anlatırken.

"Şey, Bridge?"

"Ne?"

"Tatile çıkmak ister misin?"

"Benimle gelmek istemezsin sanıyordum."

"Şey, beklerim diye düşündüm..."

"Neyi?"

"Oh, önemli değil. Her neyse..."

"Shaz?" diye ısrar ettim.

"Simon İnternet'te tanıştığı bir kızla buluşmak için Madrid'e gidiyor."

Sharon için hissettiğim üzüntü, tatile gidecek birini bulmanın

263

heyecanı ve bir seksen boyunda, penisi olan bir mimar olmamamın verdiği yetersizlik hissi arasında bölündüm.

"Pööh. Bu sadece paşminizm. Sonunda kızın aslında erkek olduğu ortaya çıkacak," dedim, Shazzie kendini daha iyi hissetsin diye.

"Ama her neyse," dedi hafifçe, bir duraksamadan sonra telefona yoğun acı dalgaları göndererek, "Tayland'a sadece 249 po-unda yapılan harika uçuşlar buldum. Koh Samui'ye gidip hipi olabiliriz, hem de neredeyse bedavaya!"

"Yaşasın!" dedim. "Tayland! Budizm çalışıp bilgeliğe erişebiliriz."

"Evet!" dedi Shaz. "Evet! Ve artık KAHROLASI ERKEKLERLE hiç işimiz olmaz."

Görüyorsunuz ya... Oh, telefon. Belki Mark Darcy'dir!

Gece yarısı. Arayan Daniel'dı. Sesi her zamankinden farklıydı, hâlâ sarhoş olmasına karşın. Kendisini çok kötü hissettiğini çünkü işyerinde işlerin kötü gittiğini ve Almanya meselesi konusunda üzgün olduğunu söyledi. Coğrafya bilgimin epey fazla olduğunu kabul etti ve Cuma akşamı yemek yiyip yiyemeyeceğimizi sordu. Sadece konuşmak içinmiş. Bu yüzden kabul ettim. Bu konuda kendimi ç.i. hissediyorum. Niye ihtiyacı olduğu bir zamanda Daniel'a yardım etmeyeyim ki? İnsan kimseye öfke bes-lememeli, yoksa bu onu geriletir. İnsan bağışlayıcı olmalı.

Hem Jude'la Alçak Richard'ın da kanıtladığı gibi - insanlar değişebilir. Hem bir zamanlar onun için deli oluyordum.

Hem ç. yalnızım.

Hem sadece bir akşam yemeği.

Ama onunla kesinlikle yatmayacağım.

264

18 Temmuz Cuma

57.850 kg. (kusursuz işaret), satın alma girişiminde bulunulan prezervatifler 84, satın alınan prezervatifler 36, satın alınan kullanılabilir prezervatifler 12 (yeter de artar bile. Zaten aslında kullanmayı düşünmediğime göre.)

14:00. Öğle tatilinde gidip birkaç prezervatif satın alacağım. Daniel'la yatacağımdan filan değil. Ne olur ne olmaz.

15:00. Prezervatif seferim mutlak başarısızlıkla sonuçlandı. Aslında birden bir prezervatif kullanıcısı olmanın keyfini çıkarmaya başlamıştım. Seks hayatım olmayınca prezervatiflerin durduğu yerin önünden geçerken hayatın önemli bir kısmından yoksun kalmış gibi hissediyorum kendimi. Ama mağazaya gidince çeşit çeşit prezervatifler çıktı karşıma: Ultra Güvenli ("ekstra duyarlılık için"), Ultra İnce ("sperm öldürücü kremli"), Hafif ve İnce "sperm öldürücüsüz" (ne korkunç, iğrenç bir terim), "yumuşak bir kremle kaplı", Ekstra Rahatlık İçin Doğal Tarz (bu daha büyük olduğu anlamına mı geliyor - ya fazla büyük gelirse?) Sıra sıra dizilmiş prezervatiflere başımı eğerek öfkeyle baktım. İnsan elbette Ekstra Duyarlı'yla Ultra İnce'yi ister. O halde niye ikisi arasında seçim yapmak zorundayız?

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi bilmiş bilmiş sırtan meraklı eczacı. Prezervatif istediğimi söyleyemedim tabii, çünkü bu "Seks yapmak üzereyim" demek gibi bir şey olurdu: Hamileyken ortalarda gezmenin "Millet, bakın, seks yaptım," demek olması gibi. Varlığı bile herkesin (benim dışımda) sürekli seks yaptığının kanıtı olan prezervatif endüstrisinin sanki kimse seks yapmıyormuş (aslında bizim ülke için normal olan bu) gibi yapmasına inanamıyorum.

265

Her neyse. Birkaç Bradasol aldım o kadar.

18.10. İşyerinde altıya kadar çalışmak zorunda kaldım. Şimdiyse eczane kapalı ve prezervatifim yok. Biliyorum: Tesco Met-ro'ya gideceğim. Faal bekârlar için açık bir dükkân vardır herhalde.

18.40. Diş macunlarının durduğu rafların önünde gizlice gezinip durdum. Kahretsin. Sonunda umutsuzluğa kapılarak görevli bir kadının yanına gidip kaşar numarasıyla, tek kaşımı kaldırarak sordum: "Prezervatifleriniz nerede?"

"Yakında gelecek," dedi düşünceli bir havayla. "Belki birkaç hafta sonra."

"İyi de bu işime yaramaz ki!" diye haykırmak istedim. Bu gece ne yapacağım peki? Gerçi onunla kesinlikle yatmayacağım ya!

Hıh. Kendilerini çağdaş ve şehir yaşamına uygun sanan, bekârların yönettiği bir mağaza. Pöh.

19:00. Mahallenin köşesindeki iğrenç kokan, fiyatları kazık, köşedeki dükkâna gittim. Tezgâhın arkasında sigaraların yanında duran prezervatifleri görebiliyordum, ama orasının fazla iç karartıcı olduğuna karar verip almaktan vazgeçtim. Prezervatifimi hoş, temiz, kitapçı gibi bir yerden almak istiyorum. Hem tehlikeli bir seçim yapacağım. Sadece En İyi Kalite Meme Uçlulardan istiyorum.

19:15. Aklıma parlak bir fikir geldi. Benzinciye gidip kuyrukta beklerken bir yandan da gizlice prezervatiflere bakacağım, sonra da... Aslında modası geçmiş erkek stereotiplerine uyup prezervatif taşıyorum diye kendimi cüretkâr ya da fahişe gibi hissetmemeliyim. Bütün temiz kızlar prezervatif taşır. Sağlık için.

266

19:30. İşte! Yaptım! Kolaydı. Aslında iki paket kapmayı başardım: Biri Karışık Paket (hayatın tuzu biberi), diğeri de Daha Fazla Duyarlılık İçin Geliştirilmiş Ultra Hafif Lateks Meme Uçlu. Satıcı prezervatif tercihlerim arasındaki farka şaşırmış gibiydi, ama tuhaf bir şekilde saygılı davrandı: Herhalde biyoloji öğretmeni filan olduğumu ve prezervatifleri öğrencilerime vereceğim dersler için aldığımı düşündü.

19:40. Kullanma talimatı kitapçığındaki resimlerin açık saçıklı-ğı karşısında irkildim. Bana ne yazık ki Daniel'ı değil Mark Darcy'yi hatırlattılar. Hımmm. Hımmm.

19:50. İnsanları üzmemek ya da aşırı kibirli yapmamak için kitapçıktaki resimlerin boyuna karar vermekte epey zorlandıklarına bahse girerim. Karışık Paket çılgınca. "Renkli prezervatiflerin canlı renkleri eğlencenizi arttırır." Eğlenceyi arttırmak mı? Birden kafamda rengârenk giysiler ve kâğıt şapkalar giymiş, neşeli, seksi kahkahalar atan ve birbirlerine balonlarla vuran çiftler canlandı. Sanırım o çılgınca Karışık Paket'i hemen atacağım. Evet, hazırlansam iyi olur. Oh Tanrım, telefon.

20:15. Oh kahretsin. Tom'du. Cep telefonunu kaybetmiş. Burada bir yerde unuttuğunu söylüyordu. Beni her tarafa bakmaya zorladı, oysa çok geç kalmıştım. Ama telefonu bulamadım ve en sonunda onu kendine yardım kitapları ve gazetelerle birlikte çöpe atmış olabileceğimden şüphelenmeye başladım.

"Gidip alabilir misin?" dedi Tom hevesle.

"Gerçekten geç kaldım. Yarın yapsam?"

"Ama ya yarın çöp kutularını boşaltırlarsa? Ne zaman gelecekler?"

"Yarın sabah," dedim üzüntüyle. "Ama bunlar şu çok koca-

267

man kutularda ve hangisinde olduğunu bilmiyorum."

Sonunda sutyen ve külodumun üstüne uzun bir deri ceket geçirip sokağa çıkarak Tom'un telefonu çaldırmasını beklemeye başladım, böylece hangi kutunun içinde olduğunu anlayabilecektim. Tam duvarın üstüne çıkmış çöp kutularına bakıyordum ki tanıdık bir ses "Merhaba," dedi.

Döndüm. Karşımda Mark Darcy duruyordu.

Aşağı baktı ve iç çamaşırlarıyla -neyse ki aynı renktheydiler-durmakta olduğumu fark etti.

"Ne yapıyorsun?" dedi.

"Çöp kutusunun çalmasını bekliyorum," dedim vakarla, ceketimin önünü kapayarak.

"Anlıyorum." Bir sessizlik oldu. "Uzun... süredir mi bekliyorsun?"

"Hayır," dedim dikkatle. "Makul bir süredir."

Tam o sırada çöp kutularından biri çalmaya başladı. "Ah, beni arıyorlar," dedim ve kutunun içine eğilmeye çalıştım.

"Lütfen, bana bırak," dedi Mark. Çantasını yere koyup büyük bir çeviklikle duvarın üstüne sıçradı ve çöp kutusuna eğilip telefonu aldı.

"Bridget Jones'un telefonu," dedi. "Evet, tabii, kendisini veriyorum."

Bana verdi. "Seni arıyorlar."

"Kim o?" diye tısladı Tom. Heyecandan delirmiş gibiydi. "Sesi çok seksi - kim o?"

Elimle telefonu kapadım. "Çok teşekkürler," dedim, çöp tenekesinden birkaç kendine yardım kitabı çıkarmış, onlara şaşkın bir ifadeyle bakmakta olan Mark Darcy'ye.

"Önemli değil," dedi, kendine yardım kitaplarını geri bırakarak. "Şey..." Deri ceketime bakarak duraksadı.

"Ne?" dedim. Kalbim küt küt atıyordu.

268

"Oh, hiçbir şey, şey, ben, eee, şey, seni görmek güzel." Duraksadı. "Şey... seni tekrar görmek güzel." Sonra gülümsemeye çalıştı, döndü ve uzaklaşmaya başladı.

"Tom, seni sonra ararım," dedi itirazların yükseldiği cep telefonuna. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Bütün flört kurallarına göre gitmesine izin vermem gerekirdi, ama çitin arkasındaki konuşmayı düşünüyordum. "Mark?"

Duygu yüklü bir ifadeyle döndü. Bir an bakiştık.

"Hey! Bridge! Akşam yemeğine eteksiz mi geliyorsun?"

Daniel'dı. Erken gelmiş, arkamdan yaklaşıyordu.

Mark'ın ona baktığını gördüm. Bana uzun, acılı bir bakış fırlattıktan sonra topuğunun üstünde dönüp hızla uzaklaştı.

23:00. Daniel, Mark Darcy'yi görmemişti - bu hem iyi, hem kötü oldu. Çünkü bir açıdan Mark'ın niye orada olduğunu açıklamak zorunda kalmadım, öte yandansa huzursuzluğumun sebebini açıkla-yamadım. Daireye girer girmez Daniel beni öpmeye çalışmaya başladı. Geçen sene onu öylesine istedikten ve beni niye istemediğini merak ettikten sonra şimdi onu istememek çok tuhaf geliyordu.

"Tamam, tamam," dedi ellerini kaldırarak. "Sorun değil." İkimize birer bardak şarap koyup kanepeye oturdu. Uzun, biçimli bacakları kotunun içinde seksi görünüyordu. "Bak. Seni incittiğimi biliyorum ve üzgünüm. Böyle savunmaya geçmekte haklısın, ama ben değiştim, gerçekten değiştim. Gel yanıma otur."

"Üstüme bir şeyler giyeyim."

"Hayır. Hayır. Gel buraya," dedi kanepedeki, yanındaki boş yere eliyle vurarak. "Haydi Bridge. Sana dokunmayacağım, söz veriyorum."

İhtiyatla, ceketime sarınarak, ellerimi soğuk ve resmi bir şekilde dizlerimin üstüne koyarak oturdum.

"Güzel, güzel," dedi. "Şimdi haydi şunu iç de biraz rahatla."

269

Kolunu usulca omzuma attı.

"Sana nasıl davrandığımı unutamıyorum. Yaptıklarım bağışlanamaz şeylerdi." Tekrar dokunulmak, sarmalanmak öyle güzeldi ki. "Jones," diye fisıldadı usulca. "Benim minik Jones'um."

Beni kendisine çekti, başımı göğsüne yasladı. "Bunu hak etmemiştin." Tanıdık kokusunu tekrar alıyordum. "İşte. Biraz kıvrıl. Şimdi daha iyisin."

Saçımı, boynumu, sırtımı okşuyordu. Ceketimi omuzlarımdan sıyırmaya başladı ve bir anda sutyenimi çözüverdi.

"Dur!" dedim tekrar cekete sarınmaya çalışarak. "Gerçekten Daniel." Gülüyordum. Birden yüzünü gördüm. Gülmüyordu.

"Niye?" dedi ceketini tekrar, sertçe omuzlarımdan aşağı çekerek. "Niye? Haydi."

"Hayır!" dedim. "Daniel, sadece akşam yemeğine çıkıyoruz. Seni öpmek istemiyorum."

Başını eğip düzensizce soludu. Sonra doğruldu, başını geriye attı, gözlerini kapadı.

Ayağa kalkıp ceketime sarındım ve masaya doğru yürüdüm. Arkama baktığımda Daniel'in başını ellerinin arasına almış hıçkırmakta olduğunu fark ettim.

"Üzgünüm Bridget. İşyerinde mevkim düşürüldü. İşimi Per-petua aldı. Kendimi işe yaramaz hissediyorum ve şimdi sen de beni istemiyorsun. Hiçbir kız beni istemeyecek. Kimse benim yaşımda kariyer sahibi olmayan bir erkeği istemez."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Peki sence ben geçen sene neler hissediyordum? O işyerinin en alt tabakasındayken ve sen benimle oynayıp bana kendimi bir embesil gibi hissettirirken?"

"Embesil mi Bridge?"

Onunla daha fazla uğraşamayacağıma karar verdim.

"Bence artık gitsen iyi olur," dedim.

"Oh, haydi ama Bridge."

270

"Git," dedim.

Hmm. Her neyse. Bütün bu meseleyi kafamdan atacağım. Gittiğime memnunum. Tayland'da kafamı erkeklerle ilgili tüm sorunlardan boşaltıp kendimde odaklanabileceğim.

19 Temmuz Cuma

58.700 kg. (niye? Tam bikini alacağım gün niye?), Daniel'le ilgili karmaşık düşünceler: Çok fazla, bana uyan bikini altları 1, bana uyan bikini üstleri: Yarım, Prens William'la ilgili adi düşünceler 22, Hello! dergisinin üstüne "Prens William'la alımlı sevgilisi Bayan Bridget Jones Ascot'ta" yazma sayısı 7.

18:30. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Bütün günü Oxford So-kağı'ndaki soyunma odasında göğüslerimi bikini üstlerine sığdırmaya çalışarak geçirdim. Denediğim bikiniler ya memeleri göğüslerinin ortasında üst üste, ya da koltuk altlarında bulunan insanlar için yapılmıştı. Çiğ ışık

da beni sanki bir River Ka-fe yosmasıymışım gibi gösteriyordu. Bariz çözüm tek parçalı bir bikini tabii, ama o zaman da zaten gevşek derili olan karnım be-yazlığıyla iyice dikkat çekecek.

Adi bikini diyeti kilo verme programı: 1. Hafta

20	Temmuz Pazar	58.700	kg
21	Temmuz P.tesi	58.250	kg
22	Temmuz Salı	57.800	kg
23	Temmuz Çarş.	57.400	kg
24	Temmuz Perş.	57	kg
25	Temmuz Cuma	56.500	kg
26	Temmuz C.tesi	56	kg
271			

Yaşasın! Yani bir hafta sonra bugün neredeyse hedeflediğim kiloda olacağım. Böylece kilomu bu şekilde ayarladıktan sonra geriye sadece egzersiz yapıp yağların dokusunu ve şeklini değiştirmek kalacak.

Oh kahretsin. Asla işe yaramayacak. Hem zaten Shaz'la bir oda ve muhtemelen yatak paylaşacağım altı üstü. Bunun yerine ruhum üstünde yoğunlaşacağım. Her neyse, birazdan Jude'la Shaz gelecek. Yaşasın!

Gece yarısı. Harika bir akşamdı. Kızlarla tekrar bir arada olmak güzeldi. Gerçi Shaz Daniel'a öyle kızdı ki polisi arayıp onu flörtüne tecavüz etme suçundan tutuklatmasına güç bela engel oldum.

"Gereksiz mi? Görüyor musun?" diye bağıırıyordu. "Daniel tam bir milenyum sonu erkek arketipi. Kadınların üstün ırk olduğunu anlamaya başlıyor. Artık bir rolü ya da fonksiyonu kalmadığını anlıyor, bu yüzden de ne yapıyor? Şiddete başvuruyor."

"Aman canım, sadece onu öpmeye çalışmış," dedi Jude sakın bir sesle, Hangi Çadır dergisinin sayfalarını karıştırırken.

"Pöh! Zaten mesele de bu ya. Bridget herif içeri bir Şehir Savaşçısı kıyafetinde girip on yedi kişiyi makineliyle taramadığı için çok şanslı."

Tam o sırada telefon çaldı. Arayan Tom'du ve sürpriz sayılamayacak bir şekilde, o kahrolası cep telefonunu bulmak için girdiğim onca zahmetten dolayı teşekkür etti. Bu arada annemin telefon numarasını da istedi. Tom annemden epey hoşlanıyor gibi görünüyor. Sanırım onda Judy Garland/İvana Trump tarzı kitsch bir şeyler buluyor (aslında bu tuhaf, çünkü geçen sene annem bana "Eşcinsellik sadece tembelliktir hayatım, karşı cinsle ilişki kurma zahmetine giremezler" demişti - ama bu geçen seneydi

272

tabii). Birden Tom'un annemden Pompa adlı bir gece kulübünde pullu elbiseler içinde "Non, Je Ne Regrette Rien'i söylemesini isteyeceğinden korktum. Annem bunu kabul ederdi de -naif, ama egomanyakça bir şekilde- bunun her nasılsa Cotswold Değirmen Evleri'ndeki eski makinelerle bir ilişkisi olduğunu düşünerek.

"Annemin telefonunu ne yapacaksınız?" diye sordum şüpheyile.

"Bir kitap kulübüne üye, öyle değil mi?"

"Bilmem. Her şey mümkün. Niye?"

"Jerome şiirlerinin hazır olduğunu hissediyor, bu yüzden ona kitap kulüplerinde tanıtım günleri ayarlıyorum. Geçen hafta Sto-ke Newington'da bir gün yaptı ve muhteşemdi."

"Muhteşem mi?" dedim, Jude'le Shaz'a bakıp yanaklarımı şi-şirerek kusar gibi yaparak. Sonunda gönülsüzce de olsa telefon numarasını verdim, şimdi Wellington gitmiş olduğuna göre annemin oyalanmaya ihtiyacı olduğunu düşünerek.

"Bu kitap kulüplerinin olayı ne böyle?" dedim telefonu kapayınca. "Birden her tarafta türemeye başladılar. Biz de bir tanesine üye olsak mı, yoksa bunun için Kibirli Bir Evli mi olmak gerekiyor?"

"Kibirli Bir Evli olmak gerekiyor," dedi Shaz kesin bir sesle. "Çünkü zihinlerinin ataerkil talepler tarafından emilip kurutulmasından korkuyor ve... Oh Tanrım, Prens VWilliam'a bak."

"Bakayım," diye araya girdi Jude, genç, çevik, kibirli soylunun fotoğrafı bulunan Hello! dergisini kaparak. Ben de kapmamak için kendimi güç tuttum. Her ne kadar Prens William'ın tercihen farklı giysiler içindeki fotoğraflarını takdir etmek istesem de bu dürtünün hem mütecavizce, hem de yanlış olduğunun farkındayım. Ama o genç soylu zihnin etrafında büyük şeylerin olup bittiği izlenimini göz ardı edemiyorum ve olgunlaşınca eski bir Yuvarlak Masa Şövalyesi gibi kılıcını havaya kaldırıp yep-

yeni, gözkaştırıcı bir düzen getireceğinden ve Başkan Clin-ton'la Tony Blair'i modası geçmiş ihtiyarlar gibi göstereceğinden eminim.

"Fazla genç derken neyi kastederiz sence?" dedi Jude rüyada gibi.

"Senin yasal oğlun olamayacak kadar genç birini," dedi Shaz kesin bir sesle, sanki bu yasal bir kanunmuşçasına: Aslında gerçekten de öyle, yaşınızın kaç olduğuna bağlı olarak. Tam o sırada telefon tekrar çaldı.

"Oh, selam hayatım, bil bakalım sana ne haberim var?" Annemdi. "Arkadaşın Tom -şu 'homo'-aradı. Lifeboat Kitap Kulü-bü'ne bir şair getiriyor! Bize romantik şiirler okuyacak. Lord Byron gibi! Ne eğlenceli, değil mi?"

"Şey... öyle mi?" diye bocaladım.

"Aslında özel bir şey değil," diye burnunu çekti horgörüyle. "Bizi sık sık yazarlar ziyaret eder."

"Sahi mi? Kim mesela?"

"Oh, bir sürü hayatım. Penny, Salman Rüsdü'nün çok yakın arkadaşı. Her neyse, geleceksin değil mi hayatım?"

"Ne zaman?"

"Gelecek Cuma. Una'yla ben tavuk haşlama yapacağız."

Birden içimi korku kapladı. "Amiral ve Elaine Darcy de geliyor mu?"

"Pöh! Erkekler alınmayacak, sersem. Elanie geliyor, ama erkekler daha sonra gelecek."

"Ama Tom'la Jerome geliyor."

"Oh, onlar erkek değil hayatım."

"Jerome'un şiirlerinin sizin kulübün tarzına uygun kaçacağından emin misin?"

"Bridget. Ne söylemeye çalışıyorsun bilmiyorum. Biz dünkü çocuk değiliz biliyorsun. Hem edebiyat ifade özgürlüğü demek-

274

tir. Ooh, sanırım daha sonra Mark da gelecek. Malcolm'la birlikte onun vasiyetini hazırlıyor - ne yapacağı hiç belli olmaz!"

1 Ağustos Cuma

58.500 kg. (bikini diyeti tam bir başarısızlık), sigara 19 (diyet yardımı), kalori 625 (çok geç kalmış sayılmam).

18:30. Grr. Grr. Yarın Tayland'a gidiyorum. Daha hiçbir şeyimi toplamadım ve kitap kulübündeki gecenin yapılacağı "gelecek Cuma"nın bugün olduğunu ancak fark ettim. Gerçekten, gerçekten ta Grafton Undenwood'a gitmek istemiyorum. Sıcak bir akşam ve Jude'la Shaz, River Kafe'de harika bir partiye gidiyor. Ama anneme, Tom'un aşk hayatına, sanata vs. destek olmam gerek tabii. Başkalarına saygı duyarak kendime saygı duyuyorum. Hem yarın uçağa binerken yorgun olsam da fark etmez, çünkü tatile gidiyorum. Yolculuk hazırlığı fazla sürmeyecek çünkü yanıma fazla bir şey almayacağım (sadece bir çift elbise ve bir peşte-mal!). Hem bavul hazırlamak işi hep gereğinden fazla uzayıp insanın boş zamanından çalar, bu yüzden en iyi çözüm boş zamanımı ç. azaltmak. Evet! Görüyorsunuz işte! Her şeyi yapacağım! Gece yarısı. Yeni döndüm. Kulübe tipik bir trafik levhası tartışması yüzünden geç gittim (savaş çıkarsa Almanları levhalarla şaşırtabiliriz). Beni annem karşıladı. Üstünde çok tuhaf bir vişne rengi kadife kaftan vardı. Bununla edebî görüneceğini düşünmüş olmalıydı.

"Salman nasıl?" dedim o geciktiğim için cık cık yaparken.

"Oh, sadece tavuk servisi yapmaya karar verdik," dedi annem, beni buzlu camlı kapılardan geçirip salona sokarak. İlk gö-

275

zümeye çarpan şey taklit şöminenin üstündeki yeni, parlak arma başlığı oldu. Üstünde "Hakuna Matata" yazıyordu.

"Şşşt," dedi Una parmağını kaldırarak. Kendinden geçmişti.

Kasıntı Jerome cam tabak koleksiyonunun önünde duruyordu. Küpeli göğsü siyah, ıslak görünüşlü yeleğinin ardından açıkça seçiliyordu. Savaşçı bir edayla kükremekteydi: "Sert, kemikli, şehvetli kalçalarına bakıyorum. Bakıyor, istiyor, kavriyorum." Önündeki, reproduksiyon Rejans sandalyelere oturup yarım daire şeklinde dizilmiş ve afallamış Lifeboat Luncheon Kitap Kulübü kadınlarına okuyordu. Odanın diğer tarafında Mark Darcy'nin annesi Elaine'in duyduğu ilgiyi bastırmaya çalıştığını gördüm.

"İstiyorum," diye kükremeye devam etti Jerome. "Şehvetli, kıllı kalçalarını kavriyorum. Sahip olmalıyım. Kaldırıyor, oturtuyor..."

"Evet! Bence bu muhteşemdi!" dedi annem ayağa fırlayarak. "Tavuk isteyen var mı?" Orta tabaka kadınlarının her şeye düzen getirmesi, bütün kaosu ve karmaşayı tıpkı bir lavabo temizleyicisinin tuvaletteki her şeyi pespembe yapması gibi hoş bir annelik dünyasına dönüştürürmesi çok şaşırtıcı.

"Oh, okunan ve yazılan sözlere bayılıyorum! Bana kendimi öyle özgür hissettiriyor ki!" diyordu Una Elaine'e, Penny Hus-bands-Bosworth'le Maviş Enderbury Kibirli Jerome'la sanki T. S. Eliot'miş gibi heyecanla konuşurken.

"Ama daha bitirmedim," diye sızlandı Jerome. "'Balıkçı Dü-şünceleri'ni ve 'Derin Erkek Delikleri'ni okumak istiyorum."

Tam o sırada bir kükreme duyuldu.

"Eğer çevrendeki herkes kendini kaybederken ve bunun için seni suçlarken vakarını koruyabilir sen." Babamla Amiral Darcy'ydi. İkisi de inmeli gibi görünüyordu. Bugünlerde babamı

276

ne zaman görsem hep çok kızgın oluyor, baba-kız senaryosunu tuhaf bir şekilde tersine çevirerek.

"Eğer herkes senden kuşku duyarken kendine güvenebilir-sen," diye kükredi Amiral Darcy, bir sandalyeye sıçrayıp toplanmış bayanların yüreklerini ağzına getirerek.

"Ama onların kuşkularını da kabullenebilirsen," diye ekledi babam, dokunsan ağlayacak halde Amiral'e yaslanıp destek alarak.

Kızgın ikili Ruyard Kipling'in "Eğer"inin tamamını Sör La-urence Olivier ile John Gielgud'muşlarcasına okudular. Annem ve Kibirli Jerome öfkeden köpürüyor ve arada tıslarcasına laf atıyorlardı.

"Çok tipik, tipik, tipik," diye tısladı annem, Amiral Darcy dizlerinin üstünde göğsünü yumruklayıp "Veya yalana yalanla karşılık vermezsen," derken.

"Beş para etmez, gerici kolonist saçmalığı," diye tısladı Jerome.

"Eğer yüreğini, sinirlerini ve kaslarını."

"Yani bu siktiriboktan şey kafiyeli," diye tekrar tısladı Jerome.

"Jerome, evimde bu sözcüğün kullanılmasına izin veremem," diye tekrar tısladı annem.

"Sonuna kadar zorlayabilirsen," dedi babam, sonra da kendini ölmüş gibi yaparak halının üstüne fırlattı.

"Madem öyle beni niye davet ettin?" diye gerçekten tısladı Jerome.

"Ve dayanabilirsen içinde hiçbir şey kalmayınca," diye kükredi Amiral.

"Onlara," diye hırladı babam halıdan. "'Dayan!' diyen " -dizlerinin üstüne sıçrayıp kollarını kaldırdı- "iradenin dışında!"

Bayanlardan büyük bir alkış koparken Jerome kapıyı çarpıp gitti ve Tom peşinden koştu. Odaya tekrar umutsuzca bakınca Mark Darcy ile göz göze geldim.

277

"Evet! Bu çok ilginçti!" dedi Elaine Darcy, ben başımı eğip kendimi toplamaya çalışırken yanıma gelerek. "Eskiyle yeniyi birleştiren şiir."

"Öfkeliyle ayığı," diye ekledim.

Bunun üzerine Amiral Darcy elinde şiirle, sendeleyerek yanımıza geldi.

"Sevgilim, sevgilim, hayatım!" dedi Elaine'in üstüne atılarak. "Oh, şey de buradaymış, neydi adı?" dedi bana bakarak. "Harika! Mark da geldi! İşte benim oğlum! Sen bir hakim kadar ayıksın, gel de bizi toparla. Tek başına. Bilmiyorum!" dedi.

İkisi de dönüp Una'nın masasında, mavi camdan bir yunusun önüne oturmuş bir şeyler karalayan Mark'a baktı.

"Bir partide vasiyetimi yazıyor! Bilmiyorum. İş, iş, iş!" diye gürledi Amiral. "Şu kızı da getirdi, neydi adı hayatım, Rachel miydi? Betty mi?"

"Rebecca," dedi Elaine sertçe.

"Ve birden ortadan kayboldu. Mark'a nerede olduğunu sordum, bir şeyler geveledi! Geveleyenlere hiç gelemem! Asla."

"Şey, bence o kız pek de..." diye mırıldandı Elaine.

"Niye olmasın! Niye olmasın! Mükemmel bir kız! Bilmiyorum! Bütün bunlara kafa yormak! Umarım bütün genç kızlar bunlar gibi sürekli flört edip durmuyordur!"

"Hayır," dedim kederle. "Aslında birini seversek çekip gittiklerinde onları unutmamız bayağı zor oluyor."

Arkamda bir şangırtı koştı. Dönüp baktığımda Mark Darcy'nin mavi cam yunusa çarpmış, onun da bir kasımpatı va-zosuyla bir fotoğraf çerçevesini devirmiş olduğunu gördüm. Her tarafa cam kırıkları, çiçekler ve kâğıt parçaları saçılmıştı. O iğrenç yunus ise her nasılsa sağlamdı. Bir kargaşa oldu. Annem, Elaine ve Amiral Darcy aynı anda olay yerine koşup ortalıkta gezinmeye, bağınıp çağırılmaya başla-

278
dılar. Babam yunusu yerde yuvarlamaya çalışıp "Şu kahrolası şeyden kurtulmalı," deyip duruyordu. Mark ise kâğıtlarını kapmış, her şeyin parasını ödemeyi teklif ediyordu.

"Gitmeye hazır mısın baba?" dedi Mark. Epey utanmış görünüyordu.

"Hayır, hayır, sen hazır olunca. Ben burada Brenda'yla iyiyim. Bana bir bardak porto şarabı daha getirir misin oğlum?"

Mark'la bakışırken rahatsız edici bir sessizlik oldu.

"Merhaba Bridget," dedi Mark çabucak. "Haydi baba, gitsek iyi olur."

"Evet, gel Malcolm," dedi Elaine, sevgiyle koluna girerek. "Yoksa yerlerde sürünmeye başlayacaksınız."

"Oh, sürünmek, sürünmek. Bilmiyorum."

Üçü vedalarını ettiler. Mark'la Elaine Amiral'i kapıdan çıkardı. Kendimi bomboş ve durgun hissederek onlara baktım. Sonra birden Mark tekrar belirip bana doğru geldi.

"Ah, kalemimi unutmuşum," dedi, masadan Mont Blanc'ını alırken. "Tayland'a ne zaman gidiyorsun?"

"Yarın sabah." Bir an hayal kırıklığına uğramış gibi görüldüğüne yemin edebilirim.

"Tayland'a gideceğimi nereden biliyorsun?"

"Grafton Underwood'da başka bir şeyden konuşulmuyor ki. Valizlerini hazırladın mı?"

"Sence?"

"Bence daha bir pantolon bile koymamışsındır," dedi.

"Mark," diye seslendi babası. "Haydi oğlum, gitmek isteyen sendin."

"Geliyorum," dedi Mark arkasına bakarak. "Bu sana." Buruşuk bir kâğıt parçası uzattı, bana... şey... derin bir bakış fırlattı ve sonra gitti.

Bakışlardan kurtulana kadar bekledikten sonra titreyen eller-

279

le kâğıdı açtım. Babamla Amiral Darcy'nin okuduğu şiirin bir kopyasıydı o kadar. Bunu bana niye vermişti ki?

2 Ağustos Cumartesi

58 kg. (pöh, tatil öncesi diyeti tam bir facia), alkol 5, sigara 42, kalori 4,457 (tam bir umutsuzluk içindeyim), çantalara konulan eşyalar 0, pasaportumun nerede olduğuna ilişkin fikirler 6, pasaportumun bulunduğu yere ilişkin doğrulanmış fikirler 0.

05:00. Niye, ah niye tatile gidiyorum ki? Bütün tatili keşke Sha-ron Mark Darcy olsaydı diye düşünerek geçireceğim. O da Si-mon olmadığım için hayıflanacak. Saat sabahın 5'i. Yatak odam tamamen ıslak çamaşırlarla, tükenmez kalemlerle ve polietilen torbalarla kaplı. Yanıma kaç tane sutyen almam gerektiğini bilmiyorum. Küçük kareli siyah elbisemi (ki onsuz gidemem) ya da pembe jöle rengi arkasız terliğimin tekini bulamıyorum. Henüz seyahat çekim yok ve kredi kartımın şu anda geçerli olduğunu da sanmıyorum. Evden çıkmak için şimdi sadece 1.5 saatim var ve her şeyi çantalara sığdıramıyorum. Belki bir sigara içip beş dakika broşüre bakarsam sakinleşirim.

Mımm. Sahilde uzanıp güneş banyosu yaparak bronzlaşmak harika olacak. Güneş ve yüzmek ve... Oooh. Telesekreterin ışığı yanıyor. Nasıl oldu da fark etmedim?

05:10. Mesaj tuşuna bastım.

"Bridget, ben Mark. Merak ettim de. Tayland'da şimdi yağmur mevsimi olduğunu biliyorsun değil mi? Belki yanına bir şemsiye alsan iyi olur."

280

11 Tayland Hazır Yemekleri

1

3 Ağustos Pazar

Ağırlıksızım (havada), alkol 8 (ama uçtuğum için yükseklik bunu iptal ediyor), sigara 0 (umutsuz durumdayım: Sigara içilmeyen bölümde oturuyorum), kalori 1 milyon (uçak servis

tepsisinde yer almasalar ağızıma koymayı aklımdan bile geçirmeyeceğim şeyler yüzünden), yol arkadaşımın osurukları 38 (şimdiye kadar), osuruk kokusundaki varyasyonlar 0.

16:00. İngiliz saati. Havada uçakta. Yanımda oturan soluk kahverengi sentetik takımlı adam sessiz ama ölümcül osuruklar arasında benimle durmadan konuşmaya çalıştığından vvalkman dinleyip yazarak çok meşgulmüş gibi yapmak zorunda kalıyorum. Burnumu tutarak uyuyormuş numarası yapmayı denedim, ama birkaç dakika sonra o iğrenç herif omzuma vurup "Hobileriniz var mı?" dedi.

"Evet, şekerleme yapmak," diye yanıtladım, ama bu bile cesaretini kırmadı ve birkaç saniye sonra kendimi eski Etrüsk paralarının çamurlu dünyasında buldum.

Sharon'la ayrı yerlerde oturuyoruz, çünkü uçağa geç kaldık ve sadece ayrı koltuklarda yer bulabildik. Shazzer bana epey

283

kızdı. Ama sonra anlaşılmaz bir şekilde öfkesinden kurtuldu. Bunun yanında oturan ve Harrison Ford'a benzeyen kot panto-lonlu ve buruşuk haki gömlekli adamla hiç ilgisi olmasa gerek? Adam ne söylese gülüyor. Oysa Shaz bütün erkeklerden rollerini yitirip paşminizme ve ilkel şiddete yöneldikleri için nefret eder. Bense Bay Sentetik Osuruk Makinesi'nin yanında hapsolmuş durumdayım ve on iki saat boyunca sigara içemeyeceğim. Tann'ya şükür yanımda Nicorette var.

Ç.i. bir başlangıç sayılmaz, ama yine de Tayland yolculuğu beni ç. heyecanlandırıyor. Sharon'la ben turistten çok gezgin olacağız, yani kapalı turist bölgelerinde kısıllı kalmayıp dini ve kültürü gerçekten deneyimleyeceğiz.

Tatil Hedefleri:

1. Hipi tarzı gezgin olmak.
2. Hafif, tercihen ölümcül olmayan dizanteriyle kilo vermek.
3. Hafifçe, bisküvit renginde bronzlaşmak - Sheryl Gascoig-ne'ninki gibi parlak turuncu bir renge sahip olmaktan ya da kırışıklar oluşacak şekilde yanmaktan sakınmak.
4. İyi vakit geçirmek.
5. Kendimi ve güneş gözlüğümü bulmak. (Umarım çantadadır.)
6. Yüzüp güneşlenmek (eminim ki yağmur kısa tropik sağanaklar halinde yağıyordur).
7. Tapınakları görmek (ama umarım fazla tapınak görmeyiz).
8. Ruhsal aydınlanma yaşamak.

4 Ağustos Pazartesi

45 kg. (artık tartılmak mümkün değil, bu yüzden ağırlığımı ruh halime göre seçebilirim: Yolculuk etmenin mükemmel bir avan-

284

tajı), kalori 0, tuvalette geçirilmeyen dakikalar 12 (veya bana öyle geliyor).

02:00. Yerel saat. Bangkok. Shazzer'la ben hayatımda gördüğüm en kötü yerde uyumaya çalışıyoruz. Kusacak ve soluk alamaz olacağım galiba. Bangkok üstünden uçarken kalın gri bulut tabakaları vardı ve yağmur yağıyordu. Sin Sane misafirhanesinde tuvalet yerine kabinler içindeki iğrenç delikler var. Pencereyi ya da vantilatörü açmak fark yaratmıyor, çünkü hava neredeyse ılık su gibi. Altta disko var (otelin altında, tuvaletin değil) ve aralarda sokaktaki herkesin uykusuzluk çekerek inlediğini işitebiliyorum. Kendimi iri, beyaz, şişmiş bir yaratık gibi hissediyorum. Saçım önce kuş tüyü gibi oldu, sonra da yüzüme yapıştı. En kötüsü de, Sharon uçaktaki Harrison Ford'a benzeyen yabancından bahsedip duruyor.

"...öyle çok yer gezmiş ki... Sudan Havayollarıyla seyahat ederken pilotla yardımcı pilot bütün yolcularla el sıkışmaya karar vermişler ve kokpit kapısı arkalarından kapanmış! Baltayla kırmak zorunda kalmışlar. Öyle zeki ki. Oriental'da kalıyor - beni davet etti."

"Erkekleri istemediğimizi sanıyordum," diye homurdandım.

"Hayır, hayır, sadece yabancı bir yerde çok gezmiş birini tanımanın iyi olacağını düşünüyorum, o kadar."

06:00. Sonunda 4.30'da uykuya dalabildim, ama 5.45'te Sharon tarafından uyandırıldım. Yatağın üstünde sıçrayıp bir tapınağa giderek güneşin doğuşunu izlememiz gerektiğini söylüyordu (90 metrelik bulutların arasından mı?) Dayanamayacağım. Aah! Karnımda ç. korkunç bir şeyler olup bitiyor. Kısa kısa geçirip duruyorum.

285

11:00. Sharon'la ben beş saattir ayaktayız ve bunun dört buçuk saatini sırayla "tuvalete" gitmekle geçirdik. Sharon acı çekmenin ve sade yaşamanın ruhsal aydınlanmanın parçası

olduğunu söylüyor. Fiziksel rahatlık sadece gereksiz değil, ruhanilik için bir engel. Meditasyon yapacağız.

Öğlen. Yaşasın! Oriental Hotel'e yerleştik! Bir gecesinin Cor-fu'da bir haftadan daha pahalıya mal olacağını farkındayım, ama bu acil bir durum. Hem kredi kartları ne işe yarar ki? (Shazzer hâlâ çalışıyor ve ona daha sonra ödeyebileceğimi söylüyor. Acaba bir başkasının kredi kartıyla ruhsal aydınlanma yaşamak doğru mu?)

İkimiz de otelin muhteşem olduğunda hemfikirdik. Hemen mavi bornozlar giyip köpük banyosuyla oynadık vs. Shazzer bir gezgin olmak için sürekli zor koşullarda yaşamının gerekli olmadığını da söylüyor, insana ruhsal aydınlanma yaşatan farklı dünyalar ve hayat tarzları arasındaki karşıtlık olduğu için. Kesinlikle katılıyorum. Mesela midemin şu anki halinde tuvaletle bidenin varlığından kesinlikle memnunum.

20:00. Shazzer uyuyordu (veya dizanteriden ölmüştü), bu yüzden otelin terasında biraz yürümeye karar verdim. Muhteşemdi. Koyu karanlıkta durup hafif ılık esintilerin yüzüme yapışmış kuş tüylerini havalandırmasını hissederek Chao Phraya nehrine, bütün o titreşen ışıklara ve hareketsiz duran doğu tarzı kayıklara baktım. Uçmak harika bir şey - daha yirmi dört saat önce evimde, yatağında ıslak çamaşırlarla kuşatılmış halde oturuyordum -şimdiyse her şey inanılmayacak kadar egzotik ve romantik. Tam sigaramı yakacaktım ki burnumun altında gösterişli, altın bir çakmak belirdi. Çakmak ışığında karşımdaki yüze baktım. Uçaktaki Harrison Ford'du! Garson oldukça sert cin tonikler ge-

286

I

tirdi. Harrison Ford, yani "Jed" tropikal bölgelerde kinin almanın ç. önemli olduğunu açıkladı. Shaz'ın niye onun için deli olduğunu anlayabiliyordum. Planlarımızın ne olduğunu sordu. Ona hipi adası Koh Samui'ye gidip bir kulübede kalmaya ve ruhsal aydınlanma yaşamaya karar verdiğimizizi söyledim. Kendisinin de gelebileceğini söyledi. Sharon'ın bundan hoşlanacağını (Harrison Ford'un ona ait olduğu açıklı, bunu kendisine söylememiş olsa bile) ve belki gidip onu uyandırmamın iyi olacağını söyledim. Bu arada aldığım kinin beni sersemletmişti ve o bir parmağını hafifçe yanağımdan aşağı kaydırırken ve bana yaslanırken paniğe kapıldım.

"Bridget," diye tısladı bir ses, "ne iyi arkadaşmışsın."

Yo hayır, yo hayır. Shazzer'di.

7 Ağustos Perşembe

44 kg. veya belki de 43 kg., sigara 10, güneş banyosu 0.

Koh Samui Adası, Tayland. Ç. güzel -bardaktan boşanırçasına yağın yağmura karşı- görünen bir hipi sahiline vardık: Hilal şeklinde muhteşem bir kumsal ve kumsal boyunca uzanan ayaklıklar üstünde duran küçük kulübeler ve restoranlar. Kulübeler bambudan yapılmış ve denize bakan balkonları var. Shaz'la aram hâlâ kötü ve "Yan Kulübelerde Kalan Erkekler"den mantıksızca nefret etmeye başladığından daha buraya geleli on sekiz saat bile olmamasına karşı üç kez yağmurda kulübe değiştirmek zorunda kaldık. İlk seferinde sorun yoktu, çünkü üç dakika sonra erkekler gelip bize eroin, haşhaş ya da şekerleme olan bir şey satmaya çalıştı. Sonra yeni bir kulübe-otele taşındık. Burada yan kulübede kalan erkeklerin üstü başı son derece düzgündü; biyo-

287

kimyacılar benziyorlardı. Ancak ne yazık ki biyokimyacılar gelip kaldığımız kulübede üç gün önce birinin kendini asmış olduğunu söylediler ve Shazzer bunun üzerine aynılmamız için ısrar etti. Bu arada ortalık zifiri karanlık olmuştu. Biyokimyacılar çantalarımızı taşımaya yardım etmeyi teklif etti, ama Shaz kabul etmedi ve kumsal boyunca bütün o yüklerle saatlerce yürümek zorunda kaldık. Sonuçta 20,000 mil kat ettikten sonra kendimizi bir restoranın arkasıyla bir hendeğe bakan bir kulübede bulduk. Böylece şimdi tekrar kumsalda dolanıp deniz kıyısında olan, ama yakınında yanlış erkeklerin ya da içinde eski karmaların bulunmadığı bir kulübe aramamız gerekiyor. Kahrolası Shazzer.

23:30. Vay be, restoranda içkiyi fazla kaçırmışız. Shaz mükemmel biri. En iyi arkadaşım.

8 Ağustos Cuma

57 kg. (karnımdakipatlamanın muhteşem sonucu), alkol 0, sigara 0 (ç.i.), büyülü mantarlar 12 (mımmmm nefis).

11:30. Uyandığında, ki vakit epey geçti, yalnız olduğumu gördüm. Shaz'ı kulübenin hiçbir yerinde bulamayınca balkona çıkıp etrafa bakındım. Yan odadaki korkunç İsveçli kızların yerini Yan Kulübede Kalan Bir Erkeğin almış olması endişe vericiydi, ama bunun benim suçum

olmadığı açıktı, çünkü gezginler gelir ve gider. Lenslerimi yanıma almadığımdan numaralı güneş gözlüğümü taktım ve dikkatli bir inceleme, Yan Kulübede Kalmaya Başlayan Erkeğin Harrison Ford'a benzeyen, Oriental Oteli'nde beni öpmeye çalışan adam olduğunu açığa çıkardı. Ben bakar-

288

I

ken dönüp kulübesinden çıkan birine gülümsedi. Shazzer'dı. "Seyahat ederken Yan Kulübede Kalan Erkeklere Dikkat Et" felsefesine "gerçekten çok çekici değilse" ibaresinin eklenmesi gerektiğinin canlı kanıtıydı.

13:00. Jed ikimizi kafeye büyümlü mantar omleti yemeye götürüyor! İlk başta çekingendik çünkü kullanımı yasak maddelere kesinlikle karşıyız, ama Jed büyümlü mantarların uyuşturucu değil doğal bitkiler olduğunu ve ruhsal aydınlanmamızın yolunu açacağını söyledi. Ç. heyecanlıyım.

14:00. Çarpıcı, egzotik bir güzelliğim var. Güzelim ve tüm renklerin ve hayatın ve kurallarının bir parçasıyım. Kumlara uzanıp göğe bakarken hasır şapkamın arasından sızan ışık huzmecikle-ri hayal edilebilecek en güzel şey. Shazzer güzel. Şapkamı denize atacağım, böylece denizin güzelliği mücevhere benzeyen o değerli ışık huzmecikleriyle birleşecek.

17:00. Tek başıma restoranda. Shazzer benimle konuşmuyor. Büyümlü mantar omletinden sonra ilk başta bir şey olmadı, ama kulübeye geri dönerken birden her şey son derece ilgi çekici bir hal aldı ve ne yazık ki kontrolsüz bir şekilde kıkırdamaya başladım. Ancak Shaz pek eğleniyorsa benzemiyordu. Kulübemize vardığımızda dışarı hamağımı kurmaya karar verdim, ama ip inceydi ve koptu ve kumların üstüne düştüm. Bu bana o sırada öyle eğlenceli geldi ki hemen tekrar denemeye karar verdim ve, Shazzer'ın iddia ettiğine göre, kırk beş dakika boyunca hamaktan düşüp durmama karşın ilgimde hiç azalma olmamış. Jed kulübede Shaz'la birlikteydi, ama sonra yüzmeye gitti ve ben de içeri girmeye, Shaz'ın yanına gitmeye karar verdim. Yatağın üstüne uzanmış "Çirkinim, çirkinim, çirkinim, çirkinim," diye in-

289

leyip duruyordu. Shazzer'ın benimkiyle taban tabana zıt ruh hali, kendine duyduğu tiksinti karşısında hemen onu neşelendirmek için harekete geçtim. Ama yanına giderken gözüm aynadaki görüntüme takıldı. Hayatımda bu kadar güzel ve çekici bir yaratık görmemiştim.

Shaz daha sonraki kırk dakika boyunca onu neşelendirmeye çalıştığımı iddia ediyor, ama ben aynadaki görüntüme takılıp durdum. Pozlar verdim ve Shaz'dan beni takdir etmesini istedim. Bu arada Shaz tam bir travma geçiriyor, yüzünün ve gövdesinin iğrenç bir şekilde deforme olduğuna inanıyordu. Ona biraz yiyecek getirmeye gittim. Bir muz ve Bloody Mary ile geri dönüp restorandaki garson kızın kafasında bir abajur taşıdığını kıkırdarak anlattım. Sonra aynadaki görüntümün önüne geri döndüm. Daha sonraki iki buçuk saat boyunca, Shaz'ın iddiasına göre o intihan düşünürken ben kumsalda yatıp hasır şapkamın altından bakarak parmaklarımı havada hafifçe sallayıp durmuşum.

Tek anımsayabildiğim hayatımın en mutlu zamanını geçirdi-ğimdi. Yaşamın derin, daimi yasalarını ve tek gerekenin derin akış -Duygusal Zekâ'da. ayrıntılarıyla anlatıldığı gibi- haline girip yasalarla Zenvari bir şekilde uyum sağlamak olduğunu kesinlikle anlamıştım ki, birden sanki bir düğme kapatıldı. Kulübeye geri döndüğümde aynadaki Buda/Yasemin Le Bon tarzı bir kadın yerine sadece bendim. Yüzüm kıpkırmızı ve terliydi, saçımın bir tarafı kafama yapışmıştı ve diğer tarafı tepe ve boynuz gibi şekillere bürünmüştü. Shaz yataktan bana baltalı bir katil gibi bakıyordu. Davranışından dolayı ç. üzüldüm ve utandım ama bunun sorumlusu mantarlardı, ben değil.

290

15 Ağustos Cuma

51.500 kg. (bugün biraz daha kendimdeyim), alkol 5, sigara 25, ruhsal kavrayışlar 0, felaketler 1.

09:00. Ruhsal aydınlanma yaşamasak da mükemmel bir tatil geçirdik. Kendimi biraz dışlanmış hissettim, çünkü Shaz sürekli Jed'le birlikteydi, ama hava da oldukça güneşliydi, bu yüzden onlar sevişirken ben yüzüp güneşlendim ve geceleyin üçümüz birlikte yemek yedik. Shaz biraz üzgün, çünkü Jed dün gece başka adalara gitmek üzere ayrıldı. Neşelenmek için güzel bir kahvaltı yapacağız (gerçi bu kez büyümlü mantar yemeyeceğiz ama), sonra da yine ikimiz baş başa eğleneceğiz. Yaşasın!

11:30. Kahretsin, kahretsin. Sharon'la demin kulübemize döndüğümüzde asma kilit açıldı ve sırt çantalarımız ortalarda yoktu. Giderken kilitlemiştik, ama maymuncukla açmış olmalılar. Neyse ki pasaportlarımız yanımızdaydı ve her şeyimiz de çantalarda değildi, ama uçak biletlerimiz ve seyahat çeklerimiz gitmişti. Bangkok'da yaptığımız onca alışverişten sonra artık Shazzer'in kartı işlemiyor. Sadece 38 dolarımız var ve Bangkok'dan Londra uçağı Salı günü kalkacak ve yüzlerce mil ötede bir adadayız. Sharon ağlıyor ve ben onu beceriksizce neşelendirmeye çalışıyorum.

Bu senaryo Thelma ile Louise'ı andırıyor. Hani Brad Pitt, Thelma'yla yattıktan sonra bütün paralarını çalar ve Geena her şey yolunda der ve Susan Sarandon ağlarken "Hayır, Thelma, hiçbir şey yolunda değil," der.

Bangkok'a uçağı yakalamak için uçmak bile bize kişi başına 100 dolara patlayacak. Hem sonra bakalım Bangkok havaalanında biletlerimizi kaybettiğimize inanacaklar mı ya da... Oh

291

Tanrım. Kendime hakim olmalı, moralimi bozmamalıyım. Shaz-zer'a restorana gidip birkaç Bloody Mary içtikten sonra uyuyalım dedim ve kendini kaybetti.

Mesele şu ki, bir yanım deliye dönmüşken diğer bir yanım bir kriz ve macera yaşamamanın harika bir şey olduğunu ve bunun kalçalarımın çevresini ölçmekle geçen zamanlardan sonra hoş bir değişiklik olduğunu düşünüyor. En iyisi usulca çıkıp Bloody Maryleri getireyim. Bizi neşelendirebilir. Zaten Pazartesi'ye kadar bir şey yapamayız, çünkü her yer kapalı: Tabii bir bara gidip egzotik danslar yaparak, içimizden pinpon toplan çıkararak para toplamazsak. Ama zaten bu alandaki rekabette şansımızın olacağını sanmıyorum.

13:00. Yaşasın! Shazza'yla KohSamui'de hipiler gibi yaşaycaz. Muz yiyip kumsalda deniz kabuğu satıcaz. Ruhsal aydınlanma yaşaycaz. Kendimizden başka hiçbir şeyimiz olmayacak. Ruhsal.

17:00. Hımm. Shaz hâlâ uyuyor, bundan da memnunum çünkü olanlardan fazla etkilenmiş gibi görünüyor. Bunun başımızın çaresine bakıp bakamayacağımızı görmek için bir sınama fırsatı olduğunu hissediyorum. Biliyorum. Büyük otele girip resepsiyona bir krizle başa çıkmak için neler yapılabileceğini soracağım. Mesela seyahat çeki şirketini arayabilirim. Ama bize parayı asla zamanında vermezler. Hayır, hayır. Pozitif ol.

19:00. Görüyorsunuz ya. Moralinizi yüksek tutarsanız sizi kurtaracak bir şey mutlaka çıkageliyor. Otelin girişinde Jed'e rastladım! Yağmur yüzünden diğer adalara olan seferin iptal edildiğini, bu gece Bangkok'a döneceğini ve gitmeden önce tam dönüp bizimle vedalaşmak üzere olduğunu söyledi. (Hemen geri dönmemiş olması Shaz'ın biraz canını sıkabilir. Ama belki de bizim

292

il

ayrılmış olduğumuzu düşündü ya da... Hayır, Sharon adına takıntı yapmayacağım.)

Her neyse, Jed oldukça anlayışlıydı. Gerçi kulübede, kapısı kilitli olsa bile asla değerli bir şey bırakmamamız gerektiğini söyledi. Bana biraz ders verdi (öyle seksiydi ki, bir baba/rahip figürü gibiydi), sonra da Bangkok'a Salı günü uçuşa yetişecek şekilde gitmemizin biraz zor olduğunu çünkü bugünkü ve yarınki uçuşlarda yer kalmadığını, ama bize yarınki gece treni için bilet bulmaya çalışacağını söyledi. Ayrıca taksi ve otel için de biraz vermeyi önerdi. Pazartesi ilk iş Londra'daki seyahat acenta-sını ararsak bize kesinlikle havaalanından alabileceğimiz yeni biletler ayarlayacaklarını da ekledi.

"Sana paranı geri ödeyeceğiz," dedim minnettarlıkla.

"Hey, takma kafana," dedi. "Fazla bir şey değil zaten."

"Hayır, ödeyeceğiz," diye ısrar ettim.

"Tamam, paranız olduğunda ödersiniz," diye güldü.

O cömert, zengin bir düş tanrısı. Gerçi paranın önemli olmadığı da aşikâr ya. Kriz yaşamıyorsanız tabii.

18 Ağustos Pazartesi

Surat Thani Koh Mamui'den Bangkok'a giden trende. Trende olmak, çeltik tarlalarıyla üçgen şapkalı adamların geçip gidişini izlemek çok hoş. Tren her durduğunda insanlar pencerelere yanaşip bizlere tavuk ikram ediyor, tadı da nefis. Jed'i düşünmeden edemiyorum. Öyle iyi ve yardımseverdi ki bana Rebecca'yla birlikte olmaya başlamadan önceki Mark Darcy'yi hatırlattı. Bize çalınmayan eşyanımızı ve ayrıca çeşitli otellerden aldığı bir sürü küçük şampuan ve

sabunu koymamız için bir çanta bile verdi; . Shaz mutlu, çünkü birbirlerine telefon numaralarını ve

293

adreslerini verdiler ve geri döner dönmez görüşecekler. Aslında, çok açık konuşmam gerekirse, Shaz dayanılmaz ölçüde kibirli davranıyor. Ama bu da iyi, çünkü Simon'la çok kötü zamanlar geçirmişti. Bütün erkeklerden değil, sadece boktan erkeklerden nefret ettiğinden hep şüphelenmişim zaten. Oh Tanrım. Umarım uçağı kaçırmayız.

19 Ağustos Salı

11:00. Bangkok havaalanı. Bu korkunç bir kâbus. Beynime kan hücum etti ve doğru dürüst göremiyorum. Shaz uçağı yakalamak için önden gitti, ben de arkadan eşyaları getiriyordum. Köpekli bir görevlinin yanından geçmek zorunda kaldık. Köpek çantama doğru havlayıp duruyordu. Havaalanı görevlileri hızlı ve anlaşılmaz bir şekilde konuşmaya başladı ve sonra bir kadın asker benimle çantayı bir odaya götürdü. Burada içindekileri boşalttıktan sonra bir bıçakla çantanın astarını kestiler. İçinde beyaz tozla dolu plastik bir torba vardı. Ve sonra... Oh Tanrım. Oh Tanrım. Biri bana yardım etsin.

20 Ağustos Çarşamba

38 kg, alkol 0, sigara 0, kalori 0, bir daha Tayland hazır yemekleri yeme ihtimali 0.

11:00. Polis nezaretinde, Bangkok. Sakin ol. Sakin ol. Sakin ol. Sakin ol.

11:01. Sakin ol.

294

11:02. Ayaklarımda demir prangalar var. DEMİR PRANGALAR var. Sekiz Taylandlı orospu ve köşede bir lazımlıkla birlikte pis kokulu bir Üçüncü Dünya hücresindeyim. Sıcaktan bayılacak gibi oluyorum. Bu gerçek olamaz.

11:05. Oh Tanrım. Şimdi olanları anlıyorum. Bir insanın bu kadar duygusuz olabileceğine inanmıyorum. Biriyle yat, sonra her şeylerini çal ve arkadaşını kurye olarak kullan. İnanılmaz. Her neyse, yakında İngiliz Büyükelçisi gelip her şeyi açıklar ve beni kurtarır.

Öğlen. İngiliz Büyükelçisi nerede kaldı? Huzursuzlanmaya başlıyorum.

13:00. İngiliz Büyükelçisi öğle yemeğinden sonra gelir herhalde.

14:00. Belki İngiliz Büyükelçisi'nin acil işi çıkmıştır, belki masum bir kurban yerine gerçek uyuşturucu kaçakçılarıyla ilgilenmek zorunda kalmıştır.

15:00. Oh Tanrım, kahretsin. Umarım İngiliz Büyükelçisi'ne durumu anlatmışlardır. Shazzer ortalığı ayağa kaldırmıştır herhalde. Belki Shazzer'ı da yakalamışlardır. Ama nerede acaba?

15:30. Kendime hakim olmalıyım. Şimdi kendimden başka bir şeyim yok. Kahrolası Jed. Öfkeye kapılmamalıyım... Oh Tanrım, öyle acıktım ki.

16:00. Muhafız gelip iğrenç bir pilav ve yanımda bulundurmama izin verilen bir takım kişisel eşyalar getirdi - bir kısa pantolon, Mark Darcy'nin fotoğrafı, Jude'un Shazzer'a nasıl orgazm

295

olunacağını gösterdiği bir fotoğraf ve kot pantolonumun cebinden çıkan buruşuk bir kâğıt parçası. Muhafıza İngiliz Büyükelçisi'ni sormaya çalıştım ama sadece başını sallayıp anlamadığım bir şeyler söyledi.

16:30. Görüyorsunuz ya? İşler kötü görüldüğünde bile güzel şeyler olabiliyor. Buruşuk kâğıt parçasında kitap kulübünde babamın okuduğu ve Mark'ın bana verdiği şiir yazılı. Edebiyat. Onu okuyup güzel şeyler düşüneceğim.

"Eğer" Ruyard Kipling

Çevrendeki herkes kendini kaybederken ve...

Oh Tanrım. Oh TANRIM. Acaba Tayland'da hâlâ idam cezası var mı?

21 Ağustos Perşembe

32 kg. (ç.i. ama hayali), alkol 14 (ama bu da hayali), sigara 0, kalori 12 (pilav), keşke Cleethorpes'e gitseydik deme sayısı 55.

05:00. Döşek niyetine serilmiş, içine çorap doldurulmuş, pire kaynayan iğrenç çuvalın üstüne kıvrılıp iğrenç bir gece geçirdim. Kirliliğe ve rahatsızlığa ne çabuk alışıyor insan. En kötüsü koku. Birkaç saat uyumayı başardım ve muhteşemdi, uyanıp neler olduğunu hatırladığım vakit dışında. İngiliz Büyükelçisi'nden hâlâ eser yok. Bunun sadece bir hata olduğundan ve her şeyin yoluna gireceğinden eminim. Moralimi bozmamalıyım.

i

10:00. Bir muhafız yanında pembe gömlekli bir adamla belirdi.

"İngiliz Büyükelçisi misiniz?" diye haykırıp adamın üstüne atladım.

"Ah. Hayır. Büyükelçi'nin yardımcısıyım. Charlie Palmer-Thompson. Tanıştığımıza çok memnun oldum." Elimi sıkma tarzı öyle İngilizvari idi ki güven verici olabilirdi, hemen arkasından elini bilinçsizce pantolonuna silmeseydi.

Bana neler olduğunu sordu ve ayrıntıları dut rengi deri kaplı bir not defterine yazdı, arada "Ya, ya. Oh Tanrım, ne korkunç," gibi şeyler söyleyerek, sanki ona bir polo anektodunu aktarıyor-muşum gibi. Paniğe kapılmaya başladım çünkü (a) durumun ciddiyetini kavramışa benzemiyordu, (b) tam anlamıyla bir İngiliz gibi -züppelik yapmak istemiyorum ama-düşünmüyordu, (c) bütün bunların bir hata olduğundan ve her an serbest bırakılabileceğimden istediğim kadar emin değildi.

"Ama niye?" dedim, ona tüm öyküyü tekrar anlattıktan sonra. Jed'in kulübeye zorla girmiş ve her şeyi planlamış olması gerektiğini açıkladım.

"Mesele şu ki," -Charlie sır verircesine öne eğildi- "buraya düşen herkes benzer bir hikâye anlatır. Bu yüzden şu sizin Jed yaptıklarını itiraf etmediği sürece korkarım durumunuz pek iç açıcı değil."

"İdam cezasına mı çarptırılacağım?"

"Ulu Tanrım, hayır. Yok canım. Hiç sanmam. En fazla on yıl yersiniz."

"ON YIL MI? Ama ben hiçbir şey yapmadım."

"Ya, ya, çok kötü bir durum, biliyorum," dedi içtenlikle başını sallayarak.

"Ama orada olduğunu bilmiyordum!"

"Tabii, tabii," dedi, sanki bir içki partisinde kendisi hafifçe utandırıcı bir durumun ortasında bulmuş gibi.

2%

297

"Elinizden geleni yapacak mısınız?"

"Kesinlikle," dedi ayağa kalkarak.

Bana seçim yapmam için bir avukat listesi getireceğini ve olanların ayrıntılarını açıklamak için iki kişiyi arayabileceğimi söyledi. Oldukça kötü bir durumdaydım. Aslında en iyisi Mark Darcy ile konuşmaktı, ama başımın tekrar belaya girdiğini itiraf etmek istemiyordum, özellikle de geçen sene annem ile Julio meselesini hallettikten sonra. Sonunda Shazzer'la Jude'da karar kıldım.

Şimdi kaderimin Oxbridge'li bir yeni yetmenin ellerinde olduğunu hissediyorum. Tanrım, burası öyle berbat ki. Öyle sıcak, pis kokulu ve tuhaf ki. Hiçbir şey gerçek değilmiş gibi geliyor.

16:00. Zifiri karanlık. Tüm yaşamım boyunca korkunç bir şeyin olmak üzere olduğu hissiyle yaşadım ve işte şimdi oldu.

17:00. Çökmemeliyim. Zihnimi bütün bunlardan uzak tutmalıyım. Belki şiiri okurum, ilk iki satırı göz ardı ederek:

"Eğer" Ruyard Kipling

Eğer çevrendeki herkes kendini kaybederken ve bunun için seni suçlarken

Vakarını koruyabilirsen; Eğer herkes senden kuşku duyarken kendine güvenebilirsen.

Ama onların kuşkularını da kabullenebilirsen; Eğer bekleyebilirsen, ve beklemekten yorulmazsan,

Veya yalan söylendiğinde, yalana bulaşmazsan, Veya nefret edildiğinde, nefretle karşılık vermezsen,

Ve yine de fazla iyi görünmez, fazla bilgiçe konuşmazsan;

Eğer düş kurabilir - ve düşlerini efendin yapmazsan;

Eğer düşünebilir - ve düşüncelerini hedefin yapmazsan; Eğer zafer ve felaketle tanışıp

O iki sahtekâra da aynı şekilde davranırsan; Eğer söylediğin gerçeklerin alçaklar tarafından

Aptallara tuzak olarak kullanılmasına katlanabilirsen. Veya hayatını verdiği şeylerin kırıldığını görünce,

Eğilip onları aşınmış aletlerinle tamir edebilirsen;

Eğer bütün kazandıklarını bir araya toplayıp

Bir zar atışıyla riske atabilirsen, Ve kaybedince tekrar baştan başlayıp

Kaybettiklerin konusunda tek bir söz etmezsen; Eğer yüreğini, sinirlerini ve kaslarını

Sonuna kadar zorlayabilirsen, Ve dayanabilirsen içinde hiçbir şey kalmayınca

Onlara "Dayan!" diyen iradenin dışında;

Eğer kalabalıklarla konuşup erdemini koruyabilirsen,

Veya Krallarla yürüyüp - sıradan insanlarla başını yitirmez

sen; Eğer ne düşmanların, ne de seven arkadaşların seni incitebilirse;
Eğer herkes sana güvenirse, ama hiçbiri fazla güvenmezse; Eğer amansız dakikayı
Altmış saniyelik koşuyla değerlendirebilirsen -Dünya ve üstündeki her şey senindir.
Ve -daha da önemlisi- oğlum, sen bir Erkeksindir!
Güzel şiir. Çok güzel, neredeyse bir kendine yardım kitabı gibi. Belki Mark Darcy bana bu
yüzden verdi! Belki başımın belaya girebileceğini sezdi! Veya belki de sadece bana tavırlarım
298

299

hakkında bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Kahretsin. Neyse, altmış saniyelik koşular yapmak
ya da bir erkek olmak istediğimden emin değilim zaten. Hem bu felaketi bir zaferle aynı kefeye
koyamam, çünkü anımsayabildiğim kadarıyla hiç zafer kazanmadım, ama yine de yüreğimi,
sinirlerimi ve kaslarımı sonuna kadar zorlayacağım, bir Birinci Dünya Savaşı ya da orman
askeri gibi, veya Ruyard Kipling her ne idiyse, dayanmayı sürdüreceğim. En azından idam
edilmiyorum. Ayrıca hapisanede para da harcamadığımdan mali krizimi atlatma yolunda
ilerleme kaydediyorum. Evet, pozitif bakmalıyım.

Hapishanede olmanın iyi taraftan:

1. Para harcamıyorum.
2. Kalçalarım eridi ve hiç çaba harcamadan herhalde üç dört kilo vermişimdir.
3. Artık saçımı yıkamama gerek kalmadı.

Böylece eve döndüğümde incecik, parlak saçlı ve mali durumu daha iyi biri olacağım. Ama ne
zaman eve dönebileceğim? Ne zaman? Yaşlı olacağım. Ölü olacağım. Eğer burada on yıl
kalırsam asla çocuk sahibi olamayacağım. Tabii dışarı çıkıp bir dölleme ilacı kullanıp sekiz
çocuğum olmazsa. Yalnız, beş parasız, yaşlı bir kadın olarak sokakta posta kutuma tezek atan
yaramaz sokak çocuklarına yumruğumu sallayacağım. Ama belki hapiste çocuk yapabilirim?
İngiliz Büyükelçi Yardımcısı'nı beni döllemeye ikna edebilirim. Ama hapishanede nereden folik
asit bulacağım? Bebeğin gelişimi aksayacak. Bunu kesmeliyim. Kesmeliyim. Kesmeliyim.
Felaketleri düşünmeyi.

Ama gerçekten de bir felaketi yaşıyorum.

Şiiri tekrar okuyacağım.

300

22 Ağustos Cuma

Kalori 22, koşmakla geçirilen amansız dakikalar 0.

20:00. Kadın İslah Enstitüsü, Bangkok. Bu sabah gelip beni polis nezaretinden alıp doğru
dürüst bir hapishaneye götürdüler. Umutsuzluk içindeyim. Bunun benden umudu kestikleri ve
işimin bittiği anlamına geldiğini hissediyorum. Hücre büyük, pis kokulu bir oda. İçinde en az
altmış kadın var. Kirlendikçe ve bitkinleştikçe gücüm ve bireyselliğim benden insafsızca
alınıyor sanki. Bugün dört gündür ilk kez ağladım. Her şey bitmiş gibi hissediyorum. Artık
unutulacağımı, burada hayatımı miskinlik içinde harcayacağımı hissediyorum. Uyumaya
çalışacağım. Uyuyabilirsem harika olur.

23:00. Aargh. Tam uykuya dalmıştım ki bir şeyin boynumu em-mesiyle uyandım.
Lezbiyenlerdi. Hepsi beni öpüp mincıklamaya başladı. Onlara durmaları için rüşvet
veremiyordum çünkü sutyenimi zaten vermiştim ve külotsuz dolaşmayı kesinlikle
kabullenemezdim. Muhafızı çağıramazdım, çünkü bu burada yapılabilecek en kötü şey. Bu
yüzden kot pantolonumu eski, pis bir peşte-malle değiş tokuş etmek zorunda kaldım. Kendimi
saldırıya uğramış hissetmeme karşın, bir yanım da dokunulmaktan hoşlan-mıştı. Aaah! Belki
de ben bir lezbiyenim? Hayır. Sanmıyorum.

24 Ağustos Pazar

Ağlamakla geçirilen dakikalar 0 (yaşasın!).

Uyumak neşemi yerine getirdi. Sanırım Phrao'yu bulacağım. Phrao arkadaşım, çünkü buraya
benimle aynı zamanda nakledil-

301

di ve ona sutyenimi ödünç verdim. İçine koyacak göğüsleri olmasa da sutyenimden hoşlanmışa
benziyor - onu sürekli takıp "Madonna" diyerek ortalarda geziniyor. Benimle benden hoşlandığı
için mi, yoksa sutyenimi verdiğim için mi arkadaşlık ediyor bilmiyorum, ama bu koşullar
altında fazla seçici olmaya gerek yok ve bir arkadaşına sahip olmak güzel. Ayrıca durumumun

Beyrut rehineleri saliverildiğinde kimsenin kendisinden hoşlanmadığı açıkça belli olan Terry Waite'inkine benzemesini de istemem.

Görüyorsunuz ya, çaba gösterirseniz her şeye alışabilirsiniz. Kendimi karamsarlığa kaptırmayacağım. Tanıdıklarım benim için bir şeyler yapıyorlardır mutlaka. Shazzer'la Jude gazete kampanyaları düzenleyeceklerdir, tıpkı John McCarthy için yapılan gibi ve hükümet binasının önünde üstünde resmim olan pankartlarla, meşaleler taşıyarak gösteri yapacaklardır. Yapabileceğim bir şeyler olmalı. Bana öyle geliyor ki eğer serbest kalmam Jed'in yakalanmasına ve suçunun itiraf ettirilmesine bağlıysa onu yakalamak ve itiraf ettirmek yolunda biraz daha fazla çaba sarf edilmeli.

14:00. Yaşasın! Birden hücrenin en popüler kızı oldum. Phrao'ya sessizce Madonna şarkılarının sözlerini öğretiyordum ki etrafımızda küçük bir grup toplanmaya başladı. Immaculate Collectioridaki bütün şarkıların sözlerini bildiğim için bana bir tanrıça gibi bakmaya başladılar. Sonunda genel istek üzerine bir battaniye yığınının üstüne sutyen ve peştemalle çıkıp mikrofon niyetine bir adet bezi kullanarak "Like A Virgin"i söylemek zorunda kaldım. Bunun üzerine muhafız tiz bir sesle bağırmaya başladı. Ona baktığımda İngiliz Konsolosluğu temsilcisinin içeri girmekte olduğunu gördüm.

"Ah, Charlie," dedim tevazuyla, kilimlerin üstünden inip ona

302

doğru koşarken bir yandan da peştemali sutyenin üstüne çekip daha saygıdeğer görünmeye çalışarak. "Geldiğine çok sevindim! Konuşacak öyle çok şeyimiz var ki!"

Charlie'nin ne tarafa bakacağını bilmez bir hali vardı, ama gözlerini sutyenden ayıramıyordu. Bana İngiliz Konsolosluğu'nun gönderdiği, içinde su, bisküvit, sandviç, böcek kovucu, kâğıt, kalem ve en önemlisi sabun bulunan bir kutu verdi.

Çok duygulanmıştım. Bu hayatımda aldığım en güzel hediyeydi.

"Sağ ol, sağ ol, nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," dedim duygusallıkla. Az kalsın ona sarılıp sertçe parmaklıklara yaşlanacaktım.

"Önemli değil, aslında bu standart bir iştir. Aslında daha önce getirecektim ama ofisteki kahrolası herif sandviçleri mideye indirip durdu."

"Anlıyorum," dedim. "Şimdi, Charlie. Jed."

Anlamaz bakışlarla baktı.

"Jed'i hatırlıyor musun?" dedim sert bir sesle. "Bana çantayı veren herifi? Onu yakalamamız çok önemli. Sana onun hakkında daha bir sürü ayrıntı yazdıracağım. Sonra da bana narkotikten, aramayı yönetebilecek birini göndermeni istiyorum."

"Tamam," dedi Charlie, ciddi, ama aynı zamanda da hiç inandırıcı olmayan bir sesle. "Tamam."

"Şimdi gel," dedim, hükümdarın son günlerinde ona kafasına bir şemsiye indirmek üzereymiş gibi davranan Peggy Ashc-roft'u anıştıran bir edayla. "Taylandlı yetkililer uyuşturucu konusunda gözdağı vermekte masum batılıları duruşmaya çıkarmadan tutuklayacak kadar ciddiyse, en azından uyuşturucu satıcılarını yakalamaya istekli olduklarını göstermeliler."

Charlie bana boş boş baktı. "Evet, tabii, tabii," dedi, kaşlarını çatıp başını hevesle sallayarak. Gözlerinde en ufak bir kavra-

303

yış parıltısı yoktu.

Ona birkaç kez daha açıkladıktan sonra Charlie sonunda anladı.

"Evet, evet. Ne demek istediğini anlıyorum. Evet. Hapse atılmana sebep olan adamı yakalamaları gerek, çünkü bunu yapmazlarsa hiç çaba harcamıyormuş gibi görünürler."

"Kesinlikle!" dedim sırtarak. Başarımdan memnundum.

"Tamam, tamam," dedi Charlie ayağa kalkarak. Yüzünde hâlâ o çok içten ifade vardı. "Hemen harekete geçmelerini sağlayacağım."

Tam arkasından bakıp böyle bir yaratığın nasıl İngiliz diplomasisinin basamaklarını tırmanabilmiş olduğunu merak ederken, birden aklıma bir fikir geldi.

"Charlie?" dedim.

"Evet?" dedi, dosyalarının karışıp karışmadığına bakarak.

"Baban ne iş yapıyor?"

"Babam mı?" Charlie'nin yüzü aydınlandı. "Oh, Dışişleri'nde çalışıyor. Pis moruk."

"Politikacı mı?"

"Hayır, aslında memur. Eskiden Douglas Hurd'ün sağ koluydu."

Çabucak muhafızların bakıp bakmadığını kontrol ettikten sonra öne eğildim.

"Buradaki kariyerin ne durumda?"

"Aslında biraz durgun," dedi neşeyle. "Kalküta lanet olası bir kara delik, tabii adalarda çalışmıyorsan. Oh, affedersin."

"Diplomatik bir zafer kazanmak hoş olmaz mıydı?" dedim baştan çıkarıcı bir edayla. "Niye babanı aramıyorsun...?"

304

25 Ağustos Pazartesi

45.500 kg. (dikkat çekici zayıflık), yapılan - oh siktir et, beynim durdu. Zayıflamak için iyidir herhalde.

Öğlen. Kötü, moral bozucu bir gün. Herhangi bir şeyi etkileyebileceğimi düşünmekle çılgın olmalıyım. Sivrisinekler ve pireler her tarafımı ısırıyor. İshal oldum, midem bulanıyor ve bitkin düştüm, üstelik lazımlığı kullanmak zorunda olduğumdan durumum iyice zorlaşıyor. Aslında bir bakıma iyi de oldu, çünkü kafa bulanıklığım her şeyi gerçek dışı kılıyor: Gerçek hayattan çok daha iyi. Bir uyuyabilsem. Öyle sıcak ki. Belki sıtmaya yakalanmışım.

14:00. Kahrolası Jed. Yani, insan nasıl bu kadar...? Ama kin duymamalıyım, yoksa kendime zarar veririm. Kayıtsız olmalıyım. Ona karşı kötülük beslemiyorum, ona karşı iyilik beslemiyorum. Kayıtsızım.

14:01. Kahrolası cehennem kaçkını domuz. Umanm suratına bir kirpi saplanır.

18:00. İşe yaradı! İşe yaradı! Bir saat önce muhafız gelip beni hücreden çıkardı. Dışarı çıkıp kokudan uzaklaşmak harikaydı. Küçük bir sorgu odasına götürüldüm. İçeride ahşap taklidi formika bir masa, gri bir dosya dolabı ve bir Japon eşcinsel porno dergisi vardı. Muhafız dergiyi çabucak ortadan kaldırırken içeri kısa boylu, orta yaşlı, saygıdeğer görünümlü bir Taylandlı girdi ve kendini Dudwani olarak tanıttı.

Narkotiktenmiş. Oldukça sert biriydi. Sağ olası Charlie.

Öykünün ayrıntılarını anlatmaya başladım. Jed'in hangi

305

uçakla geldiğini ve muhtemelen gittiğini, torbayı, Jed'in tarifini.

"Herhalde bunlar sayesinde izini bulabilirsiniz?" diye bitirdim. "Çantada parmak izleri olmalı."

"Oh, nerede olduğunu biliyoruz," dedi ilgisizce. "Ve parmak izleri yok." Vay be. Parmak izleri yokmuş. Bu göğüs uçlarının olmaması gibi bir şey.

"Niye yakalamadınız peki?"

"Dubai'de," dedi kayıtsızca.

Birden gerçekten öfkelenim.

"Oh, Dubai'de, öyle mi?" dedim. "Ve siz hakkında her şeyi biliyorsunuz. Ve onun yaptığını da biliyorsunuz. Ve benim yapmadığımı, onun ben yapmışım gibi gösterdiğini ama benim yapmadığımı biliyorsunuz. Ama akşam olunca evinize, karınızın, çocuklarınızın yanına gideceksiniz, ben ise çocuk doğurabileceğim yılların geri kalanını yapmadığım bir şey yüzünden burada geçireceğim, hem de sırf siz birine benim yapmadığım bir şeyi itiraf ettirmek zahmetine girmediğiniz diye."

Bana derin bir hayretle baktı.

"Niye ona itiraf ettirmiyorsunuz?" dedim.

"Dubai'de."

"Eee, başka birine itiraf ettirin öyleyse."

"Bayan Jones, biz Tayland'da..."

"Kulübeye zorla girdiğini gören veya onun yerine giren birileri olmalı. Birileri o uyuşturucuyu astarın içine koymuş olmalı. Bir dikiş makinesiyle dikilmiş. Gidip araştırırsana, görevinizi yapsanıza."

"Elimizden geleni yapıyoruz," dedi soğuk bir sesle. "Hükümetimiz uyuşturucu meselesini çok ciddiye alır."

"Benim hükümetim de vatandaşlarını koruma meselesini çok ciddiye alır," dedim, bir an Tony Blair'in içeri dalıp kafasına bir sopa indirdiğini hayal ederek.

306

Taylandlı adam boğazını temizledi. "Biz..."

"Ve ben bir muhabirim," diye sözünü kestim. "Büyük Britanya'nın en büyük televizyon haber programlarından birinde çalışıyorum," dedim, Richard Finch'in "Harriet Harman"ı düşünüyorum, siyah iç çamaşırlarını düşünüyorum..." diyen görüntüsünü göz ardı etmeye çalışarak.

"Benim için büyük bir kampanya düzenliyorlar."

Zihnimde Richard Finch belirdi: "Oh, sarkık bikinili Bridget tatilden dönmedi, öyle mi? Kumsalda öpüşmekten uçağı kaçırmıştır."

"Hükümetin en üst düzey yetkilileriyle bağlantılarım var ve bence, şu andaki siyasi durum göz önüne alındığında" -durup ona anlamlı bir bakış fırlattım, yani şu andaki siyasi durum her zaman hassastır, öyle değil mi?- "işlemediğim açıkça belli olan ve bunu sizin de itiraf ettiğiniz bir suç yüzünden bu gerçekten korkunç koşullarda yaşamaya mahkûm edilmem, sizin buradaki polis gücününse kendi yasalarını kendi vatandaşları üstünde uygulamaktan aciz halde suçu doğru dürüst araştırmaması medyamızda gerçekten çok kötü bir etki yaratır."

Peştemalime büyük bir vakarla sarınarak ona soğukkanlılıkla baktım.

Görevli sandalyesinde kımıldandı, kâğıtlarına baktı. Sonra kalemini hazırlayıp başını kaldırdı.

"Bayan Jones, kulübenize zorla girildiğini fark ettiğiniz ana geri dönebilir miyiz?"

Hah!

27 Ağustos Çarşamba

57 kg., sigara 2 (ama korkunç bir fiyat karşılığında), Mark DarcyColin FirthPrens William'ın içeri dalıp "Tanrı ve İngilte-

307

re adına, müstakbel eşimi serbest bırakın!" demesi üzerine kurulan fanteziler: Sürekli.

İki gün boşuna endişelendim. Ne bir haber vardı, ne bir ziyaret. Sadece sürekli Madonna şarkıları söylemem yolunda talepler alıyordum. Sinirlerime hakim olmamın tek yolu "Eğer"i sürekli okumaktı. Sonra bu sabah Charlie çıkageldi - yepyeni bir ruh haliyle! Son derece içten, saygın ve özgüvenliydi. Yanında bir başka kutu vardı. Bunda krem peynirli sandviç vardı ve - daha önce hapisanede hamile kalmak üstüne fanteziler kurmuş olduğumdan- içimden yemek gelmedi.

"Evet. Gelişme kaydetmeye başladık," dedi Charlie, büyük MI5 sırlarının ağırlığını taşıyan bir hükümet ajanının ağırlıyla. "Hem de epey. Dışişleri Bakanlığı harekete geçti."

Kutucuklarda oturan küçük üst düzey tezekleri düşünmeme-ye çalışarak "Babanla konuştun mu?" dedim.

"Evet, evet," dedi. "Bu konuyla ilgili her şeyi biliyorlar."

"Gazetelere geçti mi?" diye sordum heyecanla.

"Hayır, hayır. Aman sus. Ortalığı karıştırmayalım. Her neyse. Sana mektup var. Arkadaşların babama vermiş. Babam oldukça etkileyici olduğunu söyledi."

Büyük kahverengi Dışişleri Bakanlığı zarfını titreyen ellerle açtım. Birincisi Jude'la Shazzer'ın büyük bir özenle, sanki casuslar okuyabilir kaygısıyla neredeyse şifreyle yazdığı bir mektuptu.

Bridge,

Merak etme, seni seviyoruz. Seni oradan kurtaracağız. Mark

Darcy yardım ediyor (!).

Kalp atışlarım hızlandı. Bu alabileceğim en iyi haberdirdi (tabii on yıllık cezai hükümlerin yürürlükten kaldırılması dışında).

308

İçsel dinginliği ve hapisanenin rejim potansiyelini unutma. Yakında 192'de görüşeceğiz. Tekrar ediyoruz, merak etme. Seni kurtaracağız.

Sevgilerle, Jude ve Shaz.

Mektuba gözlerimi duygu yüküyle kırıştıtararak baktım. Sonra hevesle diğer zarfa atıldım. Belki Mark'tan geliyordu?

Windermere Gölü'nün bir dizi fotoğrafını içeren bir kartın arkasına yazılmıştı:

St Anne's'deki büyükanneni ziyaret ediyor ve Gölleri tur-luyoruz. Hava biraz değişken ama fabrika mağazaları süper. Baban birpösteki yelek aldı! Una'yı arayıp saati kurmuş mu diye sorar mısın?

Sevgiler, Annen.

30 Ağustos Cumartesi

57 kg. (umarım), alkol 6 (yaşasın!), sigara 0, kalori 8,755 (yaşasın!), çantama bakıp uyuşturucu var mı diye kontrol etme sayısı 24.

06:00. Uçaktayım. Eve dönüyorum! Özgürüm! Zayıfım! Temizim! Parlak sağlıklıyım! Kendi temiz giysilerim içindeyim! Yaşasın! Yanımda gazeteler ve Marie Claire ve Hello! var! Her şey harika.

06:30. Anlaşılmaz bir iç sıkıntısı. Tekrar bir uçakta, karanlıkta herkes uyurken oturmak rahatsız edici. Neşeli olmak yolunda büyük bir baskı hissediyorum, ama aslında korkuyorum.

Dün

gece muhafızlar gelip beni çağırdı. Bir odaya götürüldüm. Bana giysilerimi geri verdiler. Bu kez karşımda Brian adında, kısa kollu gömleklili ve tel çerçeveli gözlüklü, farklı bir elçilik görevlisi vardı. Dubai'de bir "gelişme" olduğunu ve Dışişleri Bakan-lığı'mın en üst düzeyinden baskı yapıldığını ve beni hava değişmeden hemen ülkeden çıkarmaları gerektiğini söyledi.

Elçilikte olmak tuhaftı. İçeride sadece Brian vardı. Beni hemen oldukça çıplak, eski tarz bir banyoya götürdü. Burada bütün eşyalarım üst üste konulmuştu. Bana bir duş alıp üstümü değişmemi, ama çok acele etmemi söyledi.

Ne kadar zayıflamış olduğuma inanmadım, ama saç kurutma makinesi olmadığından saçlarım hâlâ çılgınca görünüyordu. Bu önemli değildi tabii, ama geri dönerken güzel görünmeyi istedim. Tam makyaja başlarken Brian kapıya vurup gitmemiz gerektiğini söyledi.

Her şey çok hızlı olup bitti. Arabayla sisli geceye çıkıp keçilerle ve korna çalan arabalarla ve tüm bir ailenin üstünde oturduğu bisikletlerle dolu yollardan hızla geçtik.

Havaalanının temizliğine inanmadım. Normal yoldan değil, özel bir elçilik yolundan geçtim. Bütün işlemler tamamlandı. Kapıya vardığımda bütün pistin boş olduğunu, sadece içinde parlak sarı yeşilli bir adamın bizi beklediği tek bir uçağın bulunduğunu gördüm.

"Sağ ol," dedim Brian'a. "Charlie'ye benim için teşekkür et."

"Edeceğim," dedi kuru bir sesle. "En azından babasına." Sonra bana pasaportumu verip gerçekten büyük bir saygıyla elimi sıktı. Böylesine, hapse atılmadan önce bile alışık değildim.

"İyi iş başardınız," dedi. "İyi iş başardınız Bayan Jones."

10:00. Biraz uyudum. Geri dönmek beni gerçekten heyecanlandırıyor. Ruhsal bir aydınlanma yaşadım. Artık her şey farklı olacak.

310

Yeni ruhsal aydınlanma sonrası hayat karadan:

1. Tekrar sigara ya da içki içmeye başlamayacağım, ne de olsa on bir gündür ağzıma içki koymadığım gibi sadece iki sigara içtim (onları bulmak için çektiklerimi tekrar yaşamak istemiyorum). Ama şimdi küçük bir şişe şarap içebilirim. Kutlama yapmaya ihtiyacım var tabii. Evet.

2. Erkeklerle değil, kendime güveneceğim. (Mark Darcy benimle tekrar çıkmaya başlarsa başka tabii. Oh Tanrım, umarım bunu yapar. Umarım onu hâlâ sevdiğimi fark eder. Umarım beni dışarı çıkartan o olmuştur. Umarım beni havaalanında bekliyordur.)

3. Kilo, çılgın saçlar, Jude'un düşününe kimi davet ettiği gibi aptalca şeylere kafayı takmayacağım.

4. Kendine yardım kitaplarının, şiirlerin tavsiyelerini göz ardı etmeyecek, ama bu tavsiyeleri optimizm, soğukkanlılığını korumak, bağışlayıcı olmak gibi konularla sınırlandıracağım (ama belki de Kahrolası Jed'i affetmem. Bundan sonra böyle anılacak.)

5. Erkeklerle karşı daha dikkatli olacağım, ne de olsa açıkça -Da-niel'in ve Kahrolası Jed'in de gösterdiği gibi- tehlikeliler.

6. Richard Finch gibi insanları tepeme çıkarmayacak, kendime güveneceğim.

7. Daha ruhani olacak, ruhsal ilkelere bağlı kalacağım.

Güzel, şimdi Hello.'yu ve gazeteleri okuyabilirim.

11:00. Mımm. Yeni tombullaşmış Diana'yla kıllı Dodi'nin muhteşem fotoğrafları. Ama pöh. Ben daha yeni zayıflamışken Di-ana tombulluk modası çıkarıyor. Harika. Umarım mutludur, ama Dodi'nin ona uygun olduğundan emin değilim. Umanm onunla sadece sersemim teki olmadığı için çıkmıyordur. Ama bu yüzden çıkıyorsa da anlarım.

311

11:15. Gazetelerde benimle ilgili bir haber yok gibi görünüyor -gerçi Charlie'nin de söylediği gibi her şey gizli kapaklı olup bitti, Tayland'la ilişkiler, yerfistiği yağı ithalatı vs. etkilenmesin diye.

11:30. Kahverengi bu sezonun siyahı! Demin Marie Clarie'i karıştırdım.

11:35. Aslında kahverengi bu sezonun grisi olmalıydı, çünkü gri geçen sezonun siyahıydı. Evet.

11:40. Ama bu ç. büyük bir felaket. Gardrobumdaki kahverengi giysilerin sayısı 0. Ama belki tıpkı salıverilmem gibi elime beklenmedik bir şekilde para geçer.

11:45. Mımm. Bunca zamandan sonra şarap nefis geliyor. Gerçekten başımı döndürüyor.

12:30. Öğğ. Bir sürü gazete okuduktan sonra biraz midem bulanmaya başladı. Bunu yaptıktan sonra tıpkı akşamdan kalmışlık gibi depresiflik ve utanç yaşandığını unuttuğum - ve dünyanın, insanların iyi doğup sonra kötüleştikleri aynı, korkunç öykünün sürekli tekrarı olduğunu.

Tacizci rahibin haberi özellikle hoşuma gitti. Başka insanların kötü davranışları her zaman eğlendirici. Ama tacizci rahibin kurbanlarına yardım grubunun kurucularının ("çünkü rahiplerle ilişkiye giren kadınların çoğunlukla yardım isteyebilecekleri kimseleri yoktur") oldukça partizanca davrandığını düşünüyorum. Peki başvuracak kimsesi olmayan diğerleri ne olacak? Muhafazakâr bakanlarla, kraliyet ailesinin üyeleriyle yatmış mili sporcularla, ünlülerle ya da kraliyet ailesinin üyeleriyle yatmış

312

Roma Katolik kilisesi rahipleriyle ve halktan kişilerle yatmış (ki bu kişilerin bunu sonradan itiraf ettikleri Roma Katolik kilisesi rahipleri bu öyküleri pazar gazetelerine satarlar) ünlülerle yatmak zorunda kalanlara da destek veren gruplar olmalı. Belki öykümü pazar gazetelerine satırım ve para bu yolla gelir. Hayır, bu yanlış, görüyorsunuz ya, ruhsallığım ucuz gazete mantığıyla kirlendi.

Ama belki de bir kitap yazarım. Belki İngiltere'ye bir kahraman gibi dönüp Başka Bir Bulut Formasyonu gibi meteorolojik göndermeli bir kitap yazarım. Belki Mark, Jude, Shazzer, Tom, ailem, bekleyen bir fotoğrafçı ordusu ve bir röportaj için yalvaran Richard Finch tarafından karşılanırım. Fazla öfkelenmesem iyi olur. Umarım delirmem. Sanki polis ya da elçilik müsteşarları tarafından karşılanıp sorgulanmak üzere gizli bir merkeze götürüleceğim gibi geliyor. Biraz uyusam iyi olur.

21:00. (Şimdi İngiltere saatiyle.) Heathrov havaalanına vardığımızda beynim zonkluyordu. Bekleyen basın ordusunun karşısına çıkmadan önce elbiselerimi ekmek kırıntılarından ve uçakta tatlı niyetine verdikleri pembe diş macunundan temizledikten sonra söyleyeceklerimi gözden geçirdim - "Bir kâbustu. Gerçek bir kâbus. Durup dururken tepeme inen bir şimşek. Öfke (kin?) duymuyorum, çünkü insanlar arkadaşlarının tuhaf adamlarla yatmasının tehlikeleri konusunda uyarılmışsa hapiste geçirdiğim zaman harcanmamış (boşuna yaşanmamış?) olacak." Ancak bir yandan da fotoğrafçı ordusunun gerçekten orada olduğunu sanmıyordum. Gümrükten olaysız bir şekilde geçip tanıdık yüzler bulmak için etrafıma bakınırken birden çevrem - basın ordusu tarafından sarıldı. Suratımda flaşlar patlıyordu. Beynim tamamen durdu ve papağan gibi, bir fahişeyle sevişirken yakalanan bir bakan gibi "yorum yok" demekten ve el arabasını kendi-

313

mi her an düşecekmiş gibi hissederek itip yürümekten başka bir şey yapamıyordum. Sonra birden el arabası benden alındı ve birileri kollarını omzuma atıp "Her şey yolunda Bridget, buradayız, yanındayız, her şey yolunda," dedi. Jude'la Shazzer'dı.

31 Ağustos Pazar

52 kg. (Evet! Evet!! 18 yıllık rejimin zaferi, gerçi bedeli biraz ağır oldu ama), alkol 4, kalori 8,995 (kesinlikle hak etmişim), duvardaki delik konusunda İnşaatçı Gary'nin yaptıkları 0.

02:00. Dairemde. Eve dönmek ne güzel. Jude'la Shazzer'ı tekrar görmek de öyle. Havaalanında bir polis bizi bir sorgu odasına gördü. Burada narkotikten insanlar ve Dışişleri Bakanlığı-ğ'ndan, bir sürü soru sormaya başlayan bir adam vardı.

"Baksanıza, bu kahrolası iş bekleyemez mi?" diye patladı Shaz öfkeyle, bir dakika sonra. "Ne halde olduğunu görmüyor musunuz?"

Adamlar devam etmeyi gerekli görüyor gibiydi, ama sonunda Shaz'ın "Siz insan mısınız yoksa canavar mı?" diye kükreyip durmasından ve onları Uluslararası Af Örgütü'ne şikayet etmekle tehdit etmesinden öyle korktular ki yanımıza bizi Londra'ya götürmesi için bir polis verdiler.

"Bir dahaki sefere kimlerle haşır neşir olduğunuza dikkat edin bayanlar," dedi Dışişleri Bakanlığı görevlisi.

Jude "Oh, elbette efendim," deyip profesyonel bir havayla teşekkür etmeye geçerken Shaz "Oh, yeter artık," dedi.

Dairemdeki buzdolabı yiyecek doluydu, fırına girmeyi bekleyen pizzalar, Milk Tray ve Dairy Box, tütsülenmiş sombalığı,

314

Minstrel paketleri ve Chardonnay şişeleri vardı. Duvardaki po-lietilen delikte iri bir "Hoş geldin Bridget," pankartı asılıydı. Ve Tom -tekrar San Francisco'daki gümrük görevlisinin yanına taşınmış- bir faks göndermişti:

HAYATIM, UYUŞTURUCULAR ŞEYTAN TOZUDUR. HAYIR DE! SANIRIM ŞU ANDA EN ZAYIF HALİNDESİN-DİR. BÜTÜN ERKEKLERİ HEMEN TERK EDİP EŞCİNSEL OL. BURAYA GELİP

BİZİMLE YAŞA. CALIFORNIA TARZI ÜÇLÜ EŞCİNSEL SANDVIÇ SEKSİ YAPALIM. JERO-ME'UN KALBİNİ KIRDIM! HAHAAAAHAHA.

BENİ ARA. SENİ SEVİYORUM. HOŞ GELDİN.

Jude'la Shaz yatak odasında saçılı duran her şeyi kaldırmış ve yatağa temiz çarşaf sermiş, komodinin üstüne temiz çiçekler ve Silk Cut koymuşlardı. Bu harika kızları seviyorum. O harika, narsist Tom'u da.

Bana bir banyo yaptırdılar ve bir bardak şampanya getirdiler. Ben de onlara pire ısırıklarımı gösterdim. Sonra pijamalarımı giydim ve hep birlikte yatağın üstüne sigaralar, şampanya ve Cadbury's Milk Tray'le oturduk ve olanları birbirimize anlatmaya başladık, ama arada uyuyakalmış olmalıyım, çünkü şimdi ortalık karanlık ve Jude'la Shaz yastığıma uyanınca onları aramamı söyleyen bir not bırakarak gitmişler. İki de Shazzer'ın evinde kalıyor, çünkü Jude'un dairesi evlenince Alçak Richard'la birlikte yaşayabilsinler diye yeniden düzenleniyor. Umarım onun inşaatçısı benimkinden iyidir. Duvardaki delikte hiçbir değişiklik yok.

10:00. Aaah! Neredeyim ben? Neredeyim ben?

315

10:01. Çarşafli yatakta olmak tuhaf. Hoş, ama gerçek dışı. Ooh, gazetelere çıkacağımı anımsadım. Gidip alayım. Her şeyi kesip saklayacak ve torunlarım göstereceğim (eğer torunum olursa). Yaşasın!

10:30. İnanılmaz bir şey bu. Bir rüya ya da pis bir Nisan Bir şakası gibi. İnanılmaz. Diana ölmüş olamaz. O böyle bir şey yapmaz.

11:10. Televizyonu açacağım ve bir yanlışlık olduğunu, geri döndüğünü söyleyecekler. Sonra onu Yat Kulübü'nden çıkarken göreceğiz. Fotoğrafçılar ona nasıldı diye soracak.

11:30. İnanamıyorum. Hiçbir yetkilinin ne yapacağını bilemediği çok açık ve bu öyle korkutucu ki.

Öğlen. En azından kontrol Tony Blair'de. Papağan gibi "yas ve şoktayız" demek yerine herkesin düşündüklerini söyledi.

13:15. Dünya delirmiş gibi. Geri dönecek bir normallik yok.

13:21. Jude'la Shaz niye aramadı?

13:22. Oh, belki uyuduğumu samyorlardır. Onları arayacağım.

13:45. Jude, Shazzer, ben, hepimiz onun ulusal hazinemiz olduğu konusunda hemfikir olduk. Ayrıca ona cimrice davranılma-sından ve İngiltere'de olmaktan hoşlanmamasından da esef duyduk. Sanki cennetten dev bir el inip "Eğer onun hakkında ağız dalaşına tutuşacaksanız kimse ona sahip olamayacak," dedi.

316

14:00. Tam da gazeteye çıkacağım güne denk geldi. Hakkımda tek satır yok.

18:00. Öldüğüne inanamıyorum. İnanmak için gazete manşetine tekrar tekrar bakmak zorunda kalıyorum. Prenses Diana gerçekten bekâr kadınların koruyucu aziziydi, çünkü önce hepimizin yapmamız gerektiğini sandığımız şeyi yapıp, yani yakışıklı bir prensle evlenip, sonra da hayatın böyle olmadığını söyleyecek kadar dürüst davrandı. Ayrıca böylesine güzel ve muhteşem bir kadına aptal erkekler tarafından bok muamelesi yapılıyorsa ve sevgisiz, yapayalnız bırakılıyorsa, size de aynı muamele yapıldığında bunun sebebinin işe yaramazın teki olmanız olmadığını hissediyordunuz. Ayrıca kendini yeniden keşfedip duruyor, sorunlarını çözüyordu. Hem modern bir kadın olmak için öyle çaba sarf ediyordu ki.

18:10. Hımm. Ölsem insanlar hakkımda ne der acaba?

18:11. Hiçbir şey.

18:12. Tayland'da hapse atılmamdan bahsetmezlerse tabii.

18:20. Birden korkunç bir şeyi fark ettim. Televizyonu sesi kısık halde izliyordum ki birden bir gazetenin ilk sayfası çıktı ve üstünde kaza sonrasının fotoğrafları var gibiydi. Korkunç bir parçanın fotoğrafları görmek istediğini fark ettim. O gazeteyi almazdım tabii ama... Öğğ! Öğğ! Bu nasıl bir insan olduğumu gösteriyor? Oh Tanrım. Korkuncum.

18:30. Boşluğa bakıp duruyorum. Prenses Diana'nın bilincimin ne kadar büyük bir parçası olduğun fark etmemiştim. Bu Jude'la

317

Shazzer'ın neşe saçıp kıkırdarak şakalar yapması, dudaklarına parlaticı sürmesi, sonra birden yetişkinlerin dünyasının korkunç bir parçasına dönüşerek ölmesi gibi bir şey.

18:45. Televizyonda gördüm. Kadının teki Prenses Diana için bir ağaç dikmiş. Belki pencere eşliğime bir bitki koyabilirim? Mesela, şey, saksı içinde? Cullens'ten alabilirim.

19:00. Hımm. Saksı fikri hoşuma gitmedi.

19:05. Herkes bu yerleşik bir gelenekmişçesine çiçeklerle Buc-kingham Sarayı'na gidiyor. İnsanlar bunu hep yapar mıydı? Bu insanların televizyona çıkmak için yaptıkları, pazarın önünde bütün gece kamp yapmak gibi bir şey mi yoksa gerçekten samimi bir davranış mı? Hımm. Ama içimden gitmek geliyor.

19:10. Çiçeklerle gitmek biraz tuhaf olabilir... ama onu gerçekten severdim. Yetkinin merkezinde size benzeyen birinin bulunması gibi bir şeydi. Ayrıca şu karamayınlan gibi konularda çok eleştirilse de bence çılgın basını kullanmanın son derece zekice bir yoluydu. Evde oturup sıkıntıdan patlamaktan iyidir.

19:15. Büyük duygu ifadelerine katılamayacaksam başkentte oturmanın anlamı ne? Bu pek İngilizvari bir tavır gibi görünmüyor, ama belki havayla ve Avrupa'yla ve Tony Blair'le birlikte her şey değişmiştir ve artık kendini ifade etmek doğal bir şeydir. Belki Diana İngilizlerin eski kafalığını yıktı.

19:25. Tamam, kesinlikle Kensington Sarayı'na gideceğim. Ama çiçeğim yok. Benzinciden alırım.

19:40. Benzincide çiçek kalmamış. Sadece portakallı çikolata ve sütlü krema gibi şeyler kalmış. Güzel, ama uygunsuz.

19:45. Ama eminim o bunlara bayılırdı.

19:50. Bir Vogue nüshası, Milk Tray, bir paket neskafe ve bir paket Silk Cut seçtim. Kusursuz değil, ama nasılsa herkes çiçek getirecek. Diana Vogue'u severdi, biliyorum.

21:30. Gittiğime ç. memnunum. Kensington'da yürürken insanlar nereye gittiğimi ve yalnız olduğumu fark ederler diye biraz utandım. Ama ona bakarsanız Prenses Diana da çoğu zaman tek başınaydı.

Parkın içi ç. karanlık ve huzurluydu. Herkes sessizce tek bir yönde yürüyordu. Haberlerdeki gibi ortalığı feryat figan inletenler yoktu. Duvarın dibi karanlıkta çiçeklerle ve mumlarla kaplıydı. İnsanlar sönen mumlan tekrar yakıyor ve mesajlar okuyorlardı.

Umarım onca zaman kendini yetersiz hissettikten sonra şimdi insanların kendisi hakkındaki hislerini biliyordur. Aslında bu dış görünüşleri hakkında endişelenen ve kendilerini yetersiz hisseden ve çok fazla endişelenmemek için kendilerinden çok şey bekleyen tüm kadınlara bir ders olmalı. Vogue'dan ve çikolatalardan ve neskaleden biraz utandığımdan onları hemen çiçeklerin altına gizleyip mesajlara baktım. Bunları okuyunca nişlerinizi ifade etmek için bir sözcü olmak gerekmediğini hissediyorsunuz. En güzeli sanırım İncil'den alıntıydı. Yaşlı bir kadının titrek eliyle yazılmıştı: "Başım dertteyken beni düşündün, hastayken ziyaret ettin, insanlar kaçarken sen elimi tuttun. En fakir ve zavallı insanlara yaptıklarını bana yapmışsın gibi hissediyorum."

318

319

12

Tuhaf Zamanlar

1 Eylül Pazartesi

52 kg. (hemen tekrar kilo almaya başlamamaya dikkat etmeliyim), kalori 6,452.

"Kapıya varınca bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım," dedi Shaz, dün gece Jude'la geldiklerinde. "Ama havaalanı görevlileri ne olduğunu söylemedi ve uçağa binmemde ısrar ettiler, sonra da çıkmama izin vermediler ve birden havalanıverdiler."

"Ne zaman öğrendin peki?" dedim, Chardonney kadehimi boşaltırken. Jude hemen şişeyi uzatıp kadehimi tekrar doldurdu. Mükemmeldi, mükemmeldi.

"İndikten sonra," dedi Shaz. "Korkunç bir uçuştü. Sadece uçağı kaçırdığını umuyordum, ama bana karşı gerçekten çok tuhaf ve küçümseyici bir tavırları vardı. Sonra uçaktan iner inmez..."

"Tutuklandı!" dedi Jude neşeyle. "Öyle sinirlendi ki."

"Yo hayır," dedim. "Ve Jed'in orada olacağını umuyordun."

"O piç kurusu," dedi Shaz, kıpkırmızı kesilerek.

Bir daha Jed'den bahsetmesem iyi olur diye düşündüm.

"Bangkok'taki kuyrukta arkada bir adamı duruyormuş," di-

323

ye açıkladı Jude. "Heathrow'da bir telefon bekliyormuş ve hemen bir uçakla Dubai'ye gitmiş."

Shaz karakoldan Jude'u aramış ve hemen Dışişleri Bakanlığı'na gitmişler.

"Sonra hiçbir şey olmadı," dedi Jude. "Senin on sene yiyeceğinden bahsetmeye başladılar."

"Hatırlıyorum." Ürperdim.

"Çarşamba gecesi Mark'ı aradık ve hemen Af Örgütü'ndeki ve İnterpol'deki bütün tanıdıklarını aradı. Annene ulaşmaya çalıştık, ama telesekreter gölleri turlamaya gittiğini söylüyordu. Geoffrey ile Una'yı aramayı düşündük, ama isteri krizine gireceklerdi ve bunun faydası olmayacaktı."

"Çok akıllıca," dedim.

"İlk Cuma doğru dürüst bir hapisaneyeye nakledildiğini duyduk..." dedi Shaz.

"Ve Mark uçakla Dubai'ye gitti."

"Dubai'ye mi gitti? Benim için mi?"

"Harikaydı," dedi Shaz.

"Peki ama nerede? Ona mesaj bıraktım, ama aramadı."

"Hâlâ orada," dedi Jude. "Sonra Pazartesi günü Dışişleri Ba-kanlığı'ndan bir telefon aldık. Her şey değişmiş gibiydi.

"Bu Charlie babasıyla konuştuktan sonra olmuştur!" dedim heyecanla.

"Sana mektup göndermemize izin verdiler..."

"Sonra Salı günü Jed'i yakaladıklarını duyduk..."

"Ve Mark, Cuma günü arayıp itiraf ettirdiklerini söyledi..."

"Sonra Cumartesi günü arayıp uçakta olduğunu söylediler!"

"Yaşasın!" dedik hep birden, kadeh tokuşturarak. Lafı Mark'a getirmek için kıvranıyordum, ama kızların bütün yaptıklarından sonra sığ ve nankör görünmek istemiyordum.

"Eee, hâlâ Rebecca'yla çıkıyor mu peki?" diye patladım.

324

"Hayır!" dedi Jude. "Çıkıyor! Çıkıyor!"

"Ne oldu ki?"

"Bilmiyoruz," dedi Jude. "Her şey yolunda gibiydi, sonra Mark birden Tuscany gezisini iptal etti ve-"

"Rebecca şimdi kimle çıkıyor dünyada bilemezsin," diye araya girdi Shaz.

"Kimle?"

"Tanıdığın biriyle."

"Daniel'le olamaz?" dedim, tuhaf, karmaşık hislere kapılarak.

"Hayır."

"Colin Firth'le mi?"

"Hayır."

"Çok şükür. Tom'la mı?"

"Hayır. Çok iyi tanıdığın birini düşün. Evli."

"Babamla mı? Magda'nın Jeremy'siyle mi?"

"Yaklaşıyorsun."

"Ne? Geoffrey Alconbury ile çıkıyor, değil mi?"

"Hayır." Shaz kıkırdadı. "O Una'yla evli ve eşcinsel."

"Giles Benvvick'le," dedi Jude birden.

"Kiminle?" dedim.

"Giles Benvvick'le," diye doğruladı Shaz. "Tanrı aşkına, Giles'ı bilirsin, Mark'la çalışan, Rebecalarda intihardan kurtardığın."

"Senden hoşlanıyordu."

"Rebecca'yla başlarına gelenlerden sonra birlikte Gloucestershire'a kapanıp kendine yardım kitapları okumaya başladılar ve şimdi - birlikteler."

"Bir bütün gibiler," diye ekledi Jude.

"Aşkta birleştiler," dedi Shaz.

Bir sessizlik oldu. Hepimiz kaderin bu garip oyunu karşısında afallamış halde birbirimize baktık.

325

"Dünya çıldırmış," diye patladım, hayret ve korkuyla karışık şekilde. "Giles Benvvick yakışıklı değil, zengin değil."

"Şey, aslında zengin," diye mırıldandı Jude.

"Ama bir başkasının erkek arkadaşı değil. Rebecca için oor-mal açıdan bir statü sembolü değil."

"Çok zengin olmasını saymazsak," dedi Jude.

"Yine de Rebecca onu seçti."

"Doğru, kesinlikle doğru," dedi Shaz heyecanla. "Tuhaf zamanlar! Tuhaf zamanlarda yaşıyoruz gerçekten!"

"Yakında Prens Philip bana çıkma teklif edecek ve Tom da Kraliçe'yle çıkıyor olacak," diye haykırdım.

"Kibirli Jerome'la değil, sevgili Kraliçemizle," diye açıklık getirdi Shaz.

"Yarasalar güneşi yemeye başlayacak," diye devam ettim. "Atlar kafalarında kuyrukla doğacak ve donmuş sidik küpleri teraslarımıza inip bize sigara ikram edecek."

"Ve Prenses Diana da öldü," dedi Shaz ciddiyetle.

Ruh hali birden değişti. Hepimiz suskunlaştık, bu vahşice, şok edici ve akıl almaz düşünceyi özümsemeye çalıştık.

"Tuhaf zamanlar," dedi Shaz, başını uğursuzca sallayarak. "Gerçekten tuhaf zamanlardayız."

2 Eylül Salı

52.400 kg. (yarın kesinlikle abur cubura son vereceğim), alkol 6 (fazla içmeye başlamamalıyım), kalori 6,285 (fazla yemeye baş-lamamalıyım).

08:00. Dairemde. Diana'nın ölümü dolayısıyla Richard Finch Tayland Uyuşturucu Kızı'yla (benimle) ilgili bütün haber çalış-

326

malarını durdurdu ve bana kendimi toplamam için iki gün verdi. Ölümü kabullenemiyorum, aslında başka hiçbir şeyi de. Belki şimdi ulusal bir depresyon başlar. Bu kesinlikle bir dönemin sonu, buna şüphe yok, ama yeni bir dönemin de başlangıcı, sonbahar gibi. Yeni başlangıçların vakti geldi.

Eski alışkanlıklarına geri dönmemekte kararlıyım. Tüm yaşamımı telesekreterimi kontrol edip Mark'in aramasını bekleyerek harcamayacağım. Sakin ve kararlı olacağım.

08:05. Ama Mark niye Rebecca'dan ayrıldı ki? Rebecca niye Giles Benvvick'le çıkıyor? NİYE? NİYE? Dubai'ye beni hâlâ sevdiği için mi gitti? Ama niye beni aramadı? Niye? Niye? Her neyse. Artık bunların önemi yok. Kendi üstümde çalışıyorum. Bacaklarıma yağ masajı yaptıracağım.

10:30. Tekrar dairede. Bacak masajına geç gittim (08:30.da) ve güzellik uzmanının "Prenses Diana" yüzünden gelmeyeceğini öğrendim. Sekreter bu konuda alaycıydı ama, kendisine de söylediğim gibi, biz kimiz ki başkalarının neler yaşadıklarını bilelim? Bütün olanlardan bir şey öğrendiysem o da başkalarını yargılamamak gerektiği.

Ama eve dönerken bu ruh halimi korumam zor oldu. Ken-sington Caddesi'nde ağır bir trafik sıkışıklığına yakalanınca on dakikalık yolu seksen dakikada kat edebildim. Sıkışıklığın kaynağına vardığımdaysa bunun sadece bir yol tamirati olduğunu gördüm, ancak ortalıkta işçi filan yoktu ve sadece bir tabela vardı: "Bu yolda çalışan işçiler Prenses Diana'ya bir saygı gösterisi olarak dört gün çalışmaya ara vermiştir."

Ooh, telesekreterin ışığı yanıyor.

Mark'tı! Sesi çok hafif ve cızırtılı geliyordu. "Bridget... haberi yeni aldım. Kurtulduğuna çok sevindim. Harika. Sonra geri..."

327

Hatta gürültülü bir tıslama oldu, sonra telefon kapandı.

On dakika sonra telefon çaldı.

"Oh, selam hayatım, bil bakalım sana ne haberim var?"

Annemdi. Benim annem! İçimde büyük bir sevginin kabardığını hissettim.

"Ne?" dedim gözlerim yaşararak.

"Gürültünün ve telaşın ortasında sessizce ilerle ve sessizliğin ne kadar huzurlu olabileceğini anımsa."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Anne?" dedim sonunda.

"Şşşt, hayatım. Sessizlik." (Yine sessizlik oldu.) "Sessizliğin ne kadar huzurlu olabileceğini anımsa."

Derin bir soluk aldım, telefonu çenemin altına sıkıştırdım ve kahve yapmaya devam ettim. Görüyorsunuz ya, artık başkalarının deliliğine karşı kayıtsız kalmayı öğrenmiş bulunuyorum, ne de olsa kendi dertlerim bana yetiyor. Tam o sırada cep telefonum çalmaya başladı.

Birinci telefon titremeye ve haykırmaya başlamıştı: "Brid-get, sessizlik içinde çalışmayı öğrenmezsen asla denge kuramazsın." Onu göz ardı etmeye çalışıp cep telefonunu açtım. Babamdı.

"Ah Bridget," dedi katı, asker tarzı bir sesle. "Annenle konuşur musun lütfen? Aklını kaybetmiş gibi davranıyor."

Peki ya ben? Bana olanlar hiç umurlarında değil mi? Kendi öz evlatlarına olanlar? Annemin bulunduğu telefonda hıçkırıklar, çığlıklar ve açıklayamadığım şangırtılar geliyordu. "Tamam baba, hoşçakal," dedim ve tekrar önceki telefona geçtim. "Hayatım," dedi annem boğuk, çatlak, kendine acıyan bir fısıltıyla. "Sana söylemem gereken bir şey var. Bunu ailemden ve sevdiklerimden daha fazla gizleyemem."

328

"Aile" ve "sevdikler" arasındaki ayırım üstünde fazla durmamaya çalışarak neşeli bir sesle "Söylemek istemiyorsan kendini buna mecbur hissetme!" dedim.

"Peki ya ne yapayım?" diye haykırdı isterik bir sesle. "Yalan içinde mi yaşayayım? Ben bir bağımlıyım hayatım, bir bağımlı!"

Neye bağımlı olduğuna karar verdiğini bulmaya çalıştım. Annem 1952'deki yirmi birinci doğum günü partisinde Maviş Enderbury içkiyi fazla kaçırıp evine "Peewee" adlı birinin bisikletiyle götürülmek zorunda kaldığından beri bir bardak kremalı seriden fazlasını içmez. İlaç kullanımına gelince... Kette -ring Amatör Drama Derneği'nin iki ayda bir düzenlediği gösteriler sırasında öksürüğü tutunca Fisherman's Friend kullanır, o kadar.

"Ben bir bağımlıyım," dedi tekrar, sonra da dramatik bir şekilde durdu.

"Tamam," dedim. "Bir bağımlı. Peki neye bağımlısın?"

"İlişkilere," dedi. "Ben bir ilişki bağımlısıyım hayatım. Başkalarına bağımlıyım."

Eğilip başımı önümdeki masaya vurdum.

"Babanla otuz altı yıl yaşadım!" dedi. "Ve asla anlayamadım."

"Ama anne, biriyle evli olmak..."

"Yo hayır, babana bağımlı değilim," dedi. "Eğlenceye bağımlıyım. Babana da söylediğim gibi... Ooh, kaçmalıyım. Onaylanmanın vakti geldi."

Oturdum. Beynim dönüyordu. Başıma gelenleri bilmiyorlar mıydı? Annem sonunda keçileri mi kaçırmıştı?

Telefon tekrar çaldı. Babamdı.

"Demin olanlar için üzgünüm."

"Neler oluyor? Şimdi annemle birlikte misin?"

329

"Şey, evet, öyle denebilir... Bir kursa gitti."

"Sen neredesin?"

"Biz... şey, biz... şey... 'Gökkuşakları' diye bir yerdeyiz."

Alkolicler mi? diye düşündüm. Bilim adamları mezhebi mi? Elektro şok tedavisi mi?

"Burası, şey, bir rehabilitasyon merkezi."

Oh Tanrım. Babamın alkol sorunu konusunda endişelenen sadece ben değilmişim demek. Annem St Anne's'daki büyükannemi ziyarete gittikleri bir gece babamın Blackpool'a gidip, ihtiyarların evine zil zurna sarhoş, bir şişe Famous Grouse ve Scary Spice'in plastik bir kuklasıyla (göğsünde takma dişler asılı duruyormuş) gelmiş olduğunu anlatmıştı. Doktor çağırılmışlar ve geçen hafta da St Anne's'daki büyükannemin evinden doğruca bu rehabilitasyon merkezine gitmişler. Annem burada da her zamanki gibi kesinlikle ilgi odağı olmakta kararlıymış.

"İçki sorununun ciddi boyutlarda olduğunu düşünmüyorlar. Bütün bu Juliolann ve Wellingtonların yol açtığı acıyı maskeleyemeye çalıştığımı söylediler. Plan şu: Annenin 'eğlence' bağımlılığına ben de katılacağım."

Oh Tanrım.

En iyisi şimdilik annemle babama Tayland'dan hiç bahsetmeyeyim.

22:00. Hâlâ dairemde. Yaşasın! Bütün günü ortalığı toparlayarak geçirdim ve her şey kontrol altında. Bütün mektuplara baktım (şey, en azından üst üste koydum). Hem Jude haklı. Duvarda dört aydır bir delik varken kimsenin arka duvardan içeri girip hırsızlık yapmamış olması bir mucize. Jude'un bir avukat arkadaşına bir mektup yazdırdım. İnsan dizginleri eline alınca neler yapabiliyor görüyorsunuz. Harika oldu...

330

Sayın Bayım,

Bayan Jones'u temsilen hareket etmekteyiz.

Bize müvekkilimizle 5 Mart 1997'de sözlü bir anlaşma yaptığınız söylendi. Bu anlaşmada 7,000 pound karşılığında müvekkilimizin dairesine bir eklenti yapmayı (ikinci bir çalışma/yatak odası ve bir çatı terası) kabul ettiniz. Müvekkilimiz 21 Nisan 1997'de size avans olarak 3,500 pound verdi. Anlaşmanın koşullarından biri de işin ilk ödemedi sonraki altı hafta içinde tamamlanacağıydı.

işe 25 Nisan 1997'de müvekkilimizin dış duvarına 150x250 cm.lik büyük bir delik açmakla başladınız. Daha sonra birkaç hafta boyunca çalışmayı durdurdunuz. Müvekkilimiz size defalarca telefonla ulaşmayı denedi ve mesajlar bıraktı, ancak onu aramadınız. Sonunda müvekkilimizin evine 30 Nisan 1997'de, kendisi işyerindeyken döndünüz. Ancak yapmayı kabul ettiğiniz işi devam ettirmek yerine sadece duvarda açtığınız deliği kalın polietilenle örttünüz. O zamandan beri dönüp işinizi tamamlamadığınız gibi müvekkilimizin size bıraktığı, bunu yapmanızı söyleyen çok sayıdaki mesaja da yanıt vermediniz.

Müvekkilimizin dış duvarında açmış olduğunuz delik dairesini soğutmakta, güvenliksiz ve soyguna açık bir yere dönüştürmektedir. Yapmayı kabul ettiğiniz işi devam ettirip tamamlamamanız müvekkilimizle yaptığınız anlaşmaya aykırı davranmış olduğunuzu açıkça göstermektedir. Bu yüzden anlaşmayı feshetmiş oluyorsunuz ki, bu fesih müvekkilimiz tarafından kabul edilmiştir...

Vs vs... bir sürü gevezelik... zararı karşılamakla yükümlüsünüz... kayıplardan doğrudan sorumlusunuz... bu mektup elinize ulaştıktan sonra yedi gün içinde müşterimizin zararını karşılayacağınızı bildirmezseniz... bunun sonucunda si-

331

zinle daha fazla temasa geçmeden anlaşma ihlali konusunda gerekli adımları atacağız.

Hah. Ahahahaha! Bu ona unutamayacağı bir ders olur. Postaya verdik, yarın eline geçer. Bu ona ciddi olduğumu ve artık itilip kakılmaya ve aşağılanmaya katlanmayacağımı gösterir.

Tamam. Şimdi yarım saat oturup sabah toplantısı için fikir üretmeye çalışacağım.

22:15. Hımmm. Belki de fikir bulmak için biraz gazeteleri ka-nştırırsam iyi olur. Ama vakit de biraz geç oldu.

22:30. Mark Darcy'ye kafayı takmayacağım. Erkeğe ihtiyacım yok. Eskiden kadınlarla erkekler kadınlar erkeksiz sağ kalamadığı için bir araya gelirdi, ama şimdi - hah! Kendi dairem (delikli de olsa), arkadaşlarım, gelirim ve işim (en azından yarın sabaha dek) var. Bu yüzden hah! Hahahahaha!

22:40. Tamam. Fikirler.

22:41. Oh Tanrım. Canım nasıl seks yapmak istiyor. Seks yap-mayalı öyle çok oldu ki.

22:45. Belki Yeni İşçi Partili Yeni İngiltere konusunda bir şeyler olabilir? Hani balayı sonraları gibi, biriyle altı aydır çıkmak-tasınızdır ve bulaşıkları yıkamadığı için ona bozulmaya başlıyorsunuz? Şimdiden öğrenci burslarında kesinti yapmışlar. Hımm. Öğrenciyken seks yapıp biriyle çıkmak ne kolaydı. Belki de seksten başka bir şey yapmadıkları için bursu hak etmiyorlar-dır.

332

Sekssiz geçen ay sayısı: 6

Sekssiz geçen saniye sayısı: (Bir günde kaç saniye vardır?) $60 \times 60 = 3,600 \times 24 =$ (Belki hesap makinesi kullansam daha iyi olur.)

$86,400 \times 28 = 2,419,200 \times 6 \text{ ay} = 14,515,200$

On dört milyon beş yüz on beş bin iki yüz saniyedir seks yapmıyorum.

23:00. Belki bir daha ASLA SEKS YAPMAM.

23:05. İnsan seks yapmazsa ne olur acaba? İyi bir şey midir, kötü bir şey mi?

23:06. Belki de insan kendini mühürler

23:07. Seks hakkında düşünmeyeceğim. Ben ruhani biriyim.

23:08. Ama üremek tabii ki iyi bir şeydir.

23:10. Germaine Greer çocuk yapmadı. Ama bu neyi kanıtlar ki?

23:15. Tamam. Yeni İşçi Partisi, Yeni...

Oh Tanrım, artık hiç seks yapmayacağım.

Seks yapmamak! Sekssiz Yaşayan Modernler! Yani, bu benim başıma geliyorsa, bir sürü insanın da başına geliyor olabilir. Zeitgeist da böyle bir şey değil mi zaten?

"Birden insanlar daha az seks yapmaya başladı." Ama popüler haberlerin bu yönünden nefret ediyorum. Bana The Times'da-ki bir makalenin başlangıcını anımsatıyor: "Birden her tarafta
333

Yemek Masaları türedi." Aynı gün Telegraph'da çıkan bir makale ise şöyle başlamaktaydı: "Yemek Masası'na ne oldu?

Tamam, yatağa gitmeliyim. Yepyeni biri olarak işe ilk gün çok erken gitmekte kararlıyım.

3 Eylül Çarşamba

53.250 kg. (pöh, pöh), kalori 4,955, en son seks yaptığımdan beri geçen saniyeler 14,601,600 (dünkü rakam + 86,400 - bir gün).

19:00. Tayland'dan döndükten sonraki ilk çalışma günümde işe erken gittim. Richard Finch'den daha duyarlı ve saygılı bir tavır beklerken yine o eski iğrenç ruh halinde olduğunu gördüm: Huysuzdu, sigaraların birini söndürüp diğerini yakıyordu ve gözlerinde delice bir ifadeyle sakız çiğniyordu.

"Dur!" dedi ben içeri girerken. "Dur! Ahahahahaha! O çantada ne var bakalım? Afyon mu? Skunk mı? Astarada eroin mi var? Purple Heart getirdik mi? E? Hap? Güzel bir speed! Haşhaaaş? Kokain var mı kokain? OHHHHH kokaiiiiiinnn," diye şarkı söylemeye başladı çılgınca. "Oooh kokaiiiiiinnn. Oooh! Kokaii-iinnnn!" Gözlerinde aptalca bir parıltıyla yanındaki iki araştırmacıyı tutup bana doğru yürüyerek "Kır dizleri, uzat elleri, Brid-get'in çantasında hepsi, Ra-Ra!" diye haykırmaya başladı.

Yönetici prodüktörümüzün bir uyuşturucu tribinde olduğunu fark ederek tatlı tatlı gülümsedim ve onu göz ardı ettim.

"Oh, bugün burnumuz havalarda demek? Oooh! Millet, toplanın. Hapisten yeni çıkan kibirli Bridget geldi. Haydi başlayalım. Başlayalım, lay lay lom."

Aslında planladığım şey bu değildi. Herkes masanın etrafın-

334

da toplanmaya başladı. Hınçla bir saate, bir bana bakıyorlardı. Yani, saat daha dokuzu yirmi bile geçmiyordu: Toplantının dokuz buçukta başlaması gerekiyordu. Sırf erken gelmiş olmam toplantının bu kez geç değil erken başlamasını gerektirmez.

"Peki öyleyse Brrrrridget! Fikirler. Bugünkü, halkın nefesini kesecek fikirlerimiz neler bakalım? Tecrübeli Bayandan On Öpüşme Sırrı mı? Charlie'yi kaçırmakta kullanılabilecek İngiltere'nin en iyi sutyenleri mi?"

Eğer herkes senden kuşku duyarken kendine güvenebilir sen, diye düşündüm. Kahretsin, şimdi çenesine bir tane geçireceğim.

Bana sakız çiğneyerek, beklentiyle sırıtarak baktı. Tuhaf bir şekilde masada her zamanki alaycı gülüşmeler duyulmuyordu. Aslında o Tayland macerası iş arkadaşlarımdan gözündeki saygınlığımı arttırmış gibiydi ve bu doğal olarak çok hoşuma gidiyordu.

"Balayından sonraki - Yeni İşçi Partisi nasıl?" dedim.

Richard Finch başını gürlütle masaya devirip horlamaya başladı.

"Aslında bir fikrim daha var," dedim, bir duraksamadan sonra. "Seksle ilgili," dedim. Bunu duyan Richard'ın kulakları dikildi. (Umarım sadece kulakları dikilmiştir.)

"Eee? Bizimle paylaşacak mısın, yoksa - Narkotik'teki arkadaşlarına mı saklayacaksın?"

"Sekssiz yaşayanlar," dedim.

Saygılı bir sessizlik oldu.

Richard Finch gözlerini faltaşı gibi açmış, kulaklarına inana-mışçasına bana bakıyordu.

"Sekssiz yaşayanlar mı?" dedi.

"Sekssiz yaşayanlar," diye başımı salladım kibirle. "Sekssiz yaşayan modernler."

"Ne - keşifleri ve hemşireleri mi kastediyorsun?" dedi Richard Finch.

335

"Hayır. Sekssiz yaşayanları."

"Seks yapmayan sıradan insanları," diye araya girdi Patcho-uli, ona küstahça bakarak.

Masadaki hava gerçekten çok farklıydı. Belki Richard öyle uçmaya başlamıştı ki artık kimse onu takmıyordu.

"Ne, tantrik, Budist öğretiler yüzünden mi?" dedi Richard alayla sırıtarak. Sakızını çiğnerken bir bacağı oynayıp duruyordu.

"Hayır," dedi seksi Matt, not defterine dikkatle bakarak. "Uzun süreler boyunca seks yapmayan, sıradan insanlar. Bizim gibi."

Matt'la bakıştık.

"Ne? Sizin gibi mi?" dedi Richard, bize inanmayan gözlerle bakarak. "Hepiniz gençliğinizin baharındasınız - şey, Bridget dışında."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Her gece tavşanlar gibisiniz! Değil mi? Gir çık, gir çık, biraz da çalkala," diye şarkı söyledi. "Döndür onu ve becer - arkadan! Değil mi?"

Masada kıpırdanmalar oldu.

"Değil mi?"

Sessizlik sürüyordu.

"Burada kim geçen hafta seks yapmadı?"

Herkes gözlerini not defterlerine dikmişti.

"Tamam. Kim geçen hafta seks yaptı?"

Kimse elini kaldırmadı.

"Buna inanmıyorum. Tamam. Hanginiz geçen ay seks yaptı?"

Patchouli elini kaldırdı. Harold da aynı şeyi yaptı, gözlüklerinin ardından hepimize kibirle gülümseyerek. Herhalde yalan söylüyordu. Veya belki de bunun için para ödemişti.

336

"Demek geri kalanınız... Tanrım. Hepiniz ucubesiniz. Çok çalıştığınız için olamaz. Sekssiz yaşamış. Pöh! Kızınızı kaldırın biraz. Diana yüzünden yayına ara verdik, bu yüzden sezonun geri kalanı için iyi bir şeyler bulsanız iyi olur. Bu sönük sekssiz-lik palavrasını da istemiyorum. Gelecek hafta geri dönüşümüz muhteşem olacak."

4 Eylül Perşembe

54 kg. (bu gidişe bir dur demeli, yoksa hapiste geçirdiğim zaman boşa gidecek), Richard Finch'i öldürme senaryoları 32 (buna da dur demeli, yoksa hapis cezalarının caydırıcılığı kaybolacak), satın almayı düşündüğüm siyah ceketler 32, en son seks yaptığımdan beri geçen saniyeler 14,688,000.

18:00. Dünyaya sonbaharda okula tekrar başlarcasına dönmekten ç. mutluyum. Eve dönerken alışveriş yapacağım: Mali kriz yaratacak şeyler almayacak, sadece yeni "kahverengi siyahtır" sonbahar modasına bakacağım. Bu sene daha iyi alışveriş yapmak konusunda heyecanlı ve kararlıyım, yani (a) panik yapmayacağım, çünkü bir kızın kaç tane siyah cekete ihtiyacı olabilir ki? (b) bir yerlerden para bulacağım. Belki Buda'dan?

20:00. Angus Biftek Evi, Oxford Sokağı. Kontrol edilemez panik atağı. Bütün mağazalarda her şey biraz değişmiş gibi. Her şeyi görmeden karar veremiyorum, mesela satın alınabilir naylon ceketleri: French Connection'da 129 pounda bir tane var, Michael Kors'ta da 400'e bir sosyete tarzı (küçük, dar, kapitone). Hennes'de sadece 39.99 pounda siyah naylon ceketler bulunabiliyor. Mesela Michael Kors'tan bir tane siyah naylon ceket

337

alacağıma Hennes'ten on tane alabilirim, ama o zaman gardro-bum siyah naylon ceketlerle dolar ve zaten hepsini de satın alamam.

Belki de baştan hatalıyım. Belki de Zandra Rhodes ya da Su Pollard gibi renkli pandomim kıyafetleri giymeliyim. Veya küçük bir gardropta üç tane çok şık parça bulundurup sadece onları giymeliyim. (Ama ya üstlerine bir şey döker ya da kusarsam?)

Tamam. Sakin ol, sakin ol. Almam gerekenler şunlar:

Siyah naylon ceket (sadece 1 tane)

Burmali gerdanlık. Yoksa kolye mi deniyor? Her neyse, boğaza takılan dar şey.

"Kaçak tarzı" kahverengi pantolon. ("Kaçak tarzı"ndan neyi kastettiklerine bağlı).

İşyeri (ve benzeri yerler) için kahverengi takım.

Ayakkabı.

Ayakkabıcıda kâbus yaşadım. Kahverengi, yüksek kare topuklu 70lerin tarzı ayakkabıları giyerken okul yıllarıma geri döndüm. Her yeni ayakkabı alışımında kahrolası annemle kavga ederdik. Bana neyi almaya iznim olduğunu söylediler. Sonra birden korkunç bir şey fark ettim: Bu korkutucu bir dejâ vu hissi değildi - altıncı sınıfta Freeman Hardy Willis'ten aldığım ayakkabıların aynısıydılar.

Birden kendimi yeni şeyler icat etme zahmetine girmeyen modacıların elindeki masum bir kukla gibi hissettim. Daha da kötüsü, öyle yaşlanmışım ki modayı takip eden genç kuşak benim gençken giydiğim şeyleri anımsamıyor. Şimdi kadınların ne zaman Jaeger'den alışveriş

etmeye başladığını anlıyorum - artık sosyete modasının kendilerine kayıp gençliklerini anımsatmasını istemez olunca. Şimdi bu noktaya geldim. Kookaî'yi, Agnes

338

B'yi, Whistles'ı vb. bırakacak, rahat giysilere ve ruhsalhğa yöneleceğim. Hem daha ucuz. Eve gidiyorum.

21:00. Dairemde. Kendimi çok tuhaf ve boş hissediyorum. Geri dönünce her şeyin farklı olacağını düşünmek çok kolay, ama her şey aynı. Sanırım farkı benim yaratmam gerekiyor. Ama bu hayatta ne yapacağım ben?

Biliyorum. Biraz peynir yiyeceğim.

Budizm: Paralı Keşişin Dramı'nda dendiği gibi, etrafınızdaki atmosfer ve olaylar, içinizdeki atmosfer tarafından belirleniyor. Bütün o kötü olayların -Tayland, Daniel, Rebecca vs.- olmasına şaşmamalı. İçsel dengemi koruyup ruhsal aydınlanmalar yaşamaya daha fazla özen göstermeye başlamalıyım. İşte o zaman huzur verici şeyleri ve iyi, sevecen, dengeli insanları çekmeye başlayabilirim. Mark Darcy gibi.

Mark Darcy -geri dönünce- yeni beni görecek: Sakin ve dengeli, huzuru ve düzeni çeken birini.

5 Eylül Cuma

54 kg., sigara 0 (zafer), en son seks yaptığımdan beri geçen saniyeler 14,774,000 (felaket), (iki sahtekâra da aynı şekilde davranmalıyım).

08:15. Tamam. Erkenden, neşeyle kalktım. Görüyorsunuz ya, bu önemli: Güne zinde başlamak!

08:20. Ooh, bana bir paket gelmiş. Belki bir armağandır! 08:30. Mimm. Bir hediye paketi, üstünde de güller var. Belki

339

Mark Darcy'dendir! Belki geri dönmüştür.

08:40. Üstünde ismim yazan, harika, altın renkli bir kalem. Belki Tiffany'dendir! Ucu kırmızı. Belki de rujdur.

08:45. Tuhaf. Kutuda not filan yok. Belki bir kalem şirketinin gönderdiği bir promosyondur.

08:50. Ama ruj olamaz, çünkü çok katı. Belki bir tükenmezdir. Üstünde adım yazılı! Belki ileri görüşlü bir halkla ilişkiler uzmanının gönderdiği parti davetiyesidir -belki Ruj! adlı yeni bir derginin tanıtım kampanyasıdır, belki bir Tina Brown ürünüdür!- ve o görkemli partiye yazılı davetiye de arkadan gelecektir.

Evet, görüyorsunuz işte. Coins'e gidip kapuçino içeceğim. Ama ay çöreği yemeyeceğim tabii.

09:00. Şimdi kafedeyim. Hımm. Küçük hediyeye bayıldım, ama tükenmez kalem de olmadığına eminim. Veya en azından öyleyse bile, kullanımı oldukça zor bir kalem.

Daha sonra. Oh Tanrım. Tam oturmuş kapuçino içip ay çöreği yemeye hazırlanıyordum ki Mark Darcy sakince içeri giriverdi, sanki başka bir ülkeye gitmemişçesine: Üstünde iş takımı vardı, yeni traş olmuştu, çenesindeki küçük bir kesiğe tuvalet kâğıdı yapışmıştı, her sabahki gibi. Self-servis tezgâhın önüne gidip sanki birini arıyormuşçasına çantasını yere bıraktı. Beni gördü. Uzun bir an boyunca gözleri yumuşadı (ama tabii lapa gibi olmadı). Kapuçinosunu almak için döndü. Hemen kendime daha sakin ve dengeli bir görünüş verdim. Sonra tam bir iş adamı edasıyla masama geldi. Boynuna sarılmak istedim.

340

"Selam," dedi sertçe. "O ne öyle?" - başıyla hediyeyi işaret etti.

Sevgi ve mutluluktan konuşamadığımdan ona kutuyu verdim.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Bir tükenmez kalem olabilir."

Küçük kalemi kutusundan çıkardı, evirip çevirdi, geri koydu ve "Bridget," dedi, "bu bir promosyon kalemi değil, bu kahrolası bir mermi."

Daha da sonra. Oh ulu Tanrım. Tayland'ı, Rebecca'yı, aşkı, hiçbir şeyi tartışmaya zaman bulamadım.

Mark bir peçete kaptı, kutunun kapağını kapadı.

"Eğer çevrendeki herkes kendini kaybederken ve..." diye mırıldandım kendi kendime.

"Ne?"

"Hiç."

"Burada kal. Ona dokunma. Gerçek bir mermi," dedi Mark. Sokağa süzülüp bir TV dedektifi gibi sağa sola bakındı. Gerçek hayattaki polis maceralarının TV'dekilere benzemesi çok ilginç. Tıpkı tatil manzaralarının insana kartpostallardakileri anımsatması gibi ya da...

Geri dönmüştü. "Bridget? Hesabı ödedin mi? Ne yapıyorsun? Gelsene."

"Nereye?"

"Karakola."

Arabada gevelemeye, ona yaptığı her şey için teşekkür etmeye ve şiirin bana hapisshenede ne kadar yardımcı olduğunu anlatmaya başladım.

"Şiir mi? Ne şiiri?" dedi, Kensington Parkı Sokağı'na saparken.

"Eğer şiiri - biliyorsun - yüreğini, sınırlarını ve kaslarını zor-layabilirsen ve... oh Tanrım, ta Dubai'ye gitmek zorunda kaldığın için üzgünüm, öyle minnettarım ki..."

341

Işıklarda durup bana baktı.

"Çok güzel," dedi kibarca. "Şimdi lütfen saçmalamayı bırak. Büyük bir şok geçirdin. Sakinleşmelisin."

Pöh. Oysa benim ne kadar sakin ve dengeli olduğumun fark etmesi gerekiyordu, bana sakinleşmemi söylemesi değil. Sakinleşmeyi çalıştım, ama tek düşünebildiğim birinin beni öldürmek istediği idi, bu yüzden bu epey güçtü.

Karakola vardığımızda işler bir TV dramasına biraz daha az benzemeye başladı, çünkü her şey zevksizce ve kirliydi ve kimse bizimle ilgilenmiyordu. Girişteki polis bizi bekleme salonunda bekletmeye çalıştı ama Mark hemen yukarı çıkarılmamızda ısrar etti. Sonunda içinde kimse olmayan, geniş, tozlu bir ofiste oturmaya başladık.

Mark bana Tayland'da olan her şeyi anlattı. Jed'in İngiltere'de tanıdığı herhangi birinden bahsedip bahsetmediğini, paketin normal postayla gelip gelmediğini, geri döndüğümünden beri etrafımda gezinen tuhaf yabancılar görüp görmediğimi sordu.

Ona Jed'e ne kadar itimat etmiş olduğumuzu anlatırken kendimi biraz aptal hissettim. Beni azarlayacağını sandım, ama çok tatlı davrandı.

"Shaz'le seni en fazla inanılmayacak kadar aptal olmakla suçlayabilirler," dedi. "Duyduğum kadarıyla hapisshenede oldukça becerikli davranmışsın."

Çok tatlı davransa da, bu davranışlarında... bir iş adamı havası vardı, yani tekrar benimle beraber olmak ya da duygusal bir şeylerden bahsetmek istiyor gibi değildi.

"İş yerini araşan iyi olmaz mı?" dedi, saatine bakarak.

Elim ağızıma gitti. Kendime, ölürsem bir işe sahip olmamın öneminin kalmayacağını anlatmaya çalıştım, ama saat onu yirmi geçiyordu.

"Kazayla bir çocuğu yemişsin gibi bakma öyle," dedi Mark

342

gülerek. "En azından bu kez patolojik geç kalmaların için geçerli bir mazeretin var."

Telefonu açıp Richard Finch'in direkt hattını çevirdim. Hemen açtı.

"Oooh, Bridget arıyor, öyle mi? Sekssiz yaşayan küçük hanımefendi? Aradan iki gün geçti, şimdi de mazeretsiz kadını oynuyor. Neredesin sen? Alışveriş mi yapıyoruz?"

Eğer herkes senden kuşku duyarken kendine güvenebilir sen, diye düşündüm. Eğer...

"Bir mumla mı oynuyoruz? Mumlan çıkarın kızlar!" Yüksek bir şapırdatma sesi çıkardı.

Telefona dehşetle baktım. Richard Finch her zaman böyleydi de ben mi farklıydım, yoksa uyuşturucuların etkisiyle büyük bir inişe mi geçmişti karar veremiyordum.

"Bana versene," dedi Mark.

"Hayır!" dedim ve telefonu geri kapıp "Ben kendi başımın çaresine bakabilirim!" diye tısladım.

"Tabii bakabilirsin hayatım, ama keçileri de kaçırmışsın," diye mırıldandı Mark.

Hayatım! Bana hayatım demişti!

Richard Finch "Bridget, yine uykuya mı daldık? Neredesin?" diye hafifçe güldü.

"Karakoldayım."

"Ooh, beyaza geri döndük, öyle mi? Harika. Bana da biraz versene," diye güldü.

"Bir ölüm tehdidi aldım."

"Oooh! Bu iyiydi. Benden de bir ölüm tehdidi almak üzeresin. Hahahaha. Demek karakoldasın? Tam sevdiğim insan tipi. Ekibimde hoş, dengeli, saygın, uyuşturucu kullanmayan elemanlar görmek isterim."

343

Bu bardağı taşıran son damlaydı. Artık yeterdi. Derin bir nefes aldım.

"Richard," dedim ihtişamla. "Korkarım bu tencere dibin kara demek gibi oluyor. Tek fark şu ki, benim dibim kara değil çünkü uyuşturucu kullanmıyorum. Senin gibi değilim yani. Neyse, geri dönmüyorum. Hoşçakal." Ve telefonu kapadım. Hah! Hahahaha! diye düşündüm bir an. Sonra

bankaya olan borcumu hatırladım. Ve büyülü mantarları. Tabii mantar doğal halindeyken uyuşturucu sayılmazdı.

Tam o sırada bir polis yüzümüze bile bakmadan yanımızdan koşarak geçti. "Baksana!" dedi Mark, yumruğunu masaya vurarak. "Burada kendisine üstünde ismi yazılı gerçek bir mermi gönderilmiş bir kız oturuyor. Biraz harekete geçseniz?"

Polis durup baktı. "Yarın cenaze kalkıyor" dedi küskün bir edayla. "Ve Kensal Rise'da birini bıçaklamışlar. Yani çoktan öldürülmüş olan insanlar var." Başını sallayıp öfkeyle uzaklaştı.

On dakika sonra güya bizimle ilgilenmesi gereken dedektif bir bilgisayar çıktısıyla geldi.

"Merhaba. Ben Dedektif Kirby," dedi bize bakmadan. Önce bir süre çıktıya, sonra bana baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Tayland dosyası galiba?" dedi Mark, arkaya dönerek. "Oh, anlıyorum... şu olay..."

"Evet," dedi dedektif.

"Hayır, hayır, o sadece bir parça fileto," dedi Mark.

Dedektif Mark'a tuhaf tuhaf bakıyordu.

"Annem tarafından bir torbaya konulmuştu," diye açıkladım, "ve çürümeye başlamıştı."

"Gördün mü? Anladın mı? Tayland raporu burada," dedi Mark ve formu uzattı.

Dedektif formu korumacı bir tavırla koluyla, sanki Mark ev ödevini kopya etmek istiyormuşçasma sardı. Tam o sırada tele-

344

fon çaldı. Dedektif Kirby açtı.

"Evet. Kensington Caddesi'ne bir ekip arabasıyla gitmek istiyorum. Albert Hail civarında bir yerlere, evet! Cenaze alayı yürümeye başladığında. Onu bu dünyadan uğurlamak istiyorum," dedi tükenmiş bir sesle. "Kahrolası Dedektif Rogers'ın orada ne işi var? Tamam tamam, Buckingham Sarayı'nda olsun. Ne?"

"Raporda Jed hakkında ne yazılı?" diye fısıldadım.

"Adının 'Jed' olduğunu mu söyledi?" dedi Mark alayla. "Asıl adı Roger Dvnight."

"Tamam öyleyse, Hyde Park'ın köşesinde. Ama kalabalığın önünde olmasını istiyorum. Affedersin," dedi Dedektif Kirby, sonra da telefonu kapadı ve işe geç kalınca takındığım aşın çalışkan havanın aynısına büründü. "Roger Dwight," dedi dedektif. "İpuçları onu gösteriyor, değil mi?"

"Organizasyonları kendi başına yapmışsa şaşarım," dedi Mark. "Araplar tarafından göz altında tutulurken."

"Çeşitli yollar var."

Mark'ın tepemden polisle konuşması çıldırtıcıydı. Sanki ben bir embesildim.

"Pardon," dedim öfkeyle. "Bu konuşmaya benim de katılmam mümkün mü acaba?"

"Tabii ki mümkün," dedi Mark, "tencere diplerinden ya da tavalardan bahsetmeye başlamazsan tabii."

Dedektifin birimizden diğerine şaşkın şaşkın baktığım gördüm. "İşleri organize etmesi için birini göndermiş olabilir," dedi Mark dedektife dönerek, "ama bu bana küçük bir olasılık gibi geliyor. Hatta mümkün değil. Çünkü..."

"Evet, tabii, böyle vakalarda. Bir saniye." Dedektif Kirby telefonu açtı. "Evet. Harrow Sokağı'ndakilere iki arabanın yola çıktığını söyle!" dedi huysuzca. "Hayır, tabutu törenden önce

345

görmek istiyorum. Evet. Dedektif Rimmington'a cehenneme gitmesini söyle. Affedersin bayım." Telefonu tekrar kapayıp ustaca sırttı.

"Böyle vakalarda...?" dedim.

"Evet, ciddi niyetleri olan birinin kendisini böyle reklam etmesi..."

"Yani onu öldürürlerdi, değil mi?" dedi Mark.

Oh Tanrım.

Bir saat sonra paket parmak izi ve DNA testlerine gönderilmişti ve ben hâlâ sorgulanıyordum.

Dedektif Kirby "Tayland bağlantısının dışında size kin besleyen biri var mı, genç bayan?" dedi.

"Eski bir sevgili ya da teklifleri reddedilmiş biri?"

Bana "genç bayan" diye hitap edilmesine bayılmıştım. Evet, gençliğimin baharında olmayabilirim ama...

"Bridget!" dedi Mark. "Dinlesene! Sana zarar vermek isteyebilecek biri var mı?"

"Bana zarar vermiş bir sürü insan var," dedim, Mark'a bakarak ve beynimi zorlayarak. "Richard Finch, Daniel - ama bunu onların yaptığını sanmam," dedim kararsızca.

Daniel onu reddettiğim geceyi herkese anlattığımı mı düşünmüştü? Reddedilmek onu bu kadar rahatsız etmiş olabilir miydi? Bu aşırı bir tepki olurdu. Ama belki de Sharon rollerini yitiren milenyum sonu erkekleri konusunda haklıydı.

"Bridget," dedi Mark yumuşak bir sesle. "Ne düşünüyorsan Dedektif Kirby'ye anlatmalısın bence."

Öyle utanç vericiydi ki. Sonunda Daniel'le yaşadığım o geceyi ayrıntılarıyla anlatmak zorunda kaldım. Dedektif Kirby ciddi bir ifadeyle dinleyip notlar aldı. Mark ben konuşurken bir şey demedi, ama çok kızgın görünüyordu. Dedektifin ona sert sert bakıp durduğunu fark ettim.

346

"Alt tabakadan insanlarla tanışıklığınız oldu mu?" dedi Dedektif Kirby.

Aklıma sadece Geoffrey Amca'nın muhtemel sevgilisi geliyordu, ama bu da komikti, çünkü oğlan beni tanııyordu.

"Dairenizden ayrılmanız gerekecek. Kalacak yeriniz var mı?"

"Bende kalabilirsin," dedi Mark birden. Kalp atışlarım hızlandı. "Boş odalardan birinde," diye ekledi hemen.

"Bana bir saniye izin verebilir misiniz bayım?" dedi Dedektif. Mark bundan hoşlanmamış gibiydi, ama "Tabii," dedi ve birden kalkıp odadan çıktı.

"Bay Darcy ile kalmanızın akıllıca olacağından emin değilim bayan," dedi dedektif, kapıya bakarak.

"Evet, haklı olabilirsiniz," dedim, babacan bir ilgi gösterdiğini, bir erkek olarak da bana gizemli ve erişilmez bir hava yaratıp kovalayan tarafın Mark olmasını sağlamamı tavsiye ettiğini düşünerek. Ama sonra artık bu tarzda düşünmemem gerektiğini hatırladım.

"Bay Darcy ile nasıl bir ilişki içindesiniz?"

"Şey!" dedim ve öyküyü anlatmaya başladım.

Anlattıklarımı dinledikçe, Dedektif Kirby'nin şüpheleri artıyor gibiydi. Tam "Demek Bay Darcy kafeye geliverdi, öyle mi? Mermiyi aldığınız sabah?" derken kapı açıldı.

Mark içeri girip önümüzde durdu.

"Tamam," dedi bezgin bir havayla, sanki "Sen dinginliğin karşıtı olan her şeyin kaynağısın," dercesine. "Parmak izimi alın, DNA testlerini yapın, bunu da aradan çıkaralım."

"Oh, suçlunun siz olduğunuzu söylemiyordum bayım," dedi dedektif hemen. "Sadece olasılıkları elemek..."

"Tamam, tamam," dedi Mark. "Haydi şu işi bitirelim."

347

O: LA

IS S

5 Eylül Cuma, hâlâ

55 kg, en son seks yaptığımdan beri geçen saniyeler: Artık umurumda değil, ölüm tehdidinden beri sağ kaldığım dakikalar: 34,800 (ç.i.)

18:00. Shazzer'ın dairesi. Pencereden bakarken. Mark Darcy yapmış olamaz. Bu çok gülünç. Olamaz. Jed'in işi olmalı. Yani, burada bir sürü bağlantısı olsa gerek. Uyuşturucuya ihtiyaç duyan ve bağlantılarım ellerinden aldığım insanlar. Yoksa Daniel mı? Ama o böyle bir şey yapmaz herhalde. Belki de delinin tekidir. Ama ismimi ve adresimi nereden biliyor? Biri beni öldürmek istiyor. Biri gerçek bir mermi alıp üstüne adımları kazıma zahmetine girmiş.

Sakin olmalıyım. Sakin, sakin. Evet. Çevrendeki herkes kendini kaybederken... Acaba Kookai'de kurşun geçirmez yelekler veriyorlar mıdır?

Shaz geri gelse. Burada yönümü şaşırıyorum. Shazzer'ın dairesi küçük ve en iyi zamanlarında bile dağınık, ama ikisi buradayken yüzeyler tamamen Agent Provocateur sutyenleriyle, leopar derisi kısa çizmelerle, Gucci çantalarıyla, faux Prada el çan-talarıyla, küçük Voyage ceketleriyle ve eski ayakkabılarla dolu gibi görünüyor. Kafam ç. karışık. Belki biraz uzanıp uyurum.

351

Mark'ı alıp götürdüler. Sonra Dedektif Kirby dairemde kalmamam gerektiğini tekrarladı. Bazı eşyalarımı almak için birlikte daireme gittik. Ama bir sorun vardı: Kalacak yerimin olmaması. Annemle babam hâlâ rehabilitasyon merkezindeydi. Tom'un dairesi ideal olurdu ama San Francisco telefonunu hiçbir yerde bulamadım. Jude'u da, Shaz'ı da işyerlerinden aramayı denedim, ama ikisi de öğle yemeğine çıkmıştı.

Gerçekten korkunçtu. Polis ortalığı araştırıp parmak izi ve ipucu ararken ben herkese mesaj bırakıp duruyordum.

"Duvardaki bu delik de nesi bayan?" dedi polislerden biri, ortalıktan gezinirlerken.

"Oh, o, şey, unutuldu," dedim dalgın dalgın. Tam o sırada telefon çaldı. Shaz'dı. Onda kalabileceğimi ve yedek anahtarın nerede olduğunu söyledi.

Biraz uyuyacağım.

11:45. Bütün gece uyanıp durdum, Jude'la Shaz'ın aynı odada bebekler gibi uyuması ç. rahatlatıcı olsa da. İşten geldiklerinde ç. iyi vakit geçirdik. Pizza yedik ve gerçekten erkenden yattım. Mark Darcy'den haber çıkmadı. En azından panik düğmem var. Çok hoş. Küçük bir el çantası tarafından çalıştırılan bir uzaktan kumanda. Ona basarsam üniformalı çevik genç polislerin beni kurtarmaya geleceğini sanıyorum!!!! Mımm. Ne güzel bir düşünce... ç. uykum var...

6 Eylül Cumartesi

55.500 kg, sigara 10, alkol 3, kalori 4,255 (hâlâ hayattayken tadını çıkarayım), en son seks yaptığımdan beri geçen saniyeler 16,005,124,00 (bu konuda bir şeyler yapmanın vakti geldi).

352

18:00. Jude ve Shaz'la birlikte bütün günü Prenses Diana'nın cenazesini izleyerek geçirdim. Hepimiz bunun tanıdık birinin cenazesi gibi olduğunda birleştik. Tek farkı daha görkemli olmasıydı, bu yüzden de sonrasında bir yandan kendinizi bir mengeneyle sıkıştırılıyor gibi hissederken bir yandan da içinizdeki bir şeylerin dışarı vurduğunu hissediyorsunuz. Her şeyi doğru dürüst yapmayı başarmalarına öyle mutlu oldum ki. Güzel bir törendi. Gerçekten iyiydi, sanki devlet sonunda mesajı almıştı ve ülkemiz tekrar işleri doğru dürüst yapabiliyordu.

Bütün olanlar bir Shakespeare trajedisini ya da eski bir efsaneyi andırıyordu, özellikle de iki ünlü hanedan Spencer'la Wind-sor arasındaki çekişmeyi. Çoğunlukla tüm bir öğle sonrasında Diana'nın saçına ayırdığımız aptal gündüz kuşağı TV programında çalışmaktan kesinlikle utanç duyuyorum. Hayatımı değiştireceğim. Eğer devlet değişebiliyorsa ben de değişebilirim.

Ama şimdi biraz yalnızım. Jude'la Shaz daha fazla kapalı yerde kalamayacaklarını söyleyip dışarı çıktılar. Karakolu aramaya çalıştık, çünkü dışarı yanıma bir polis almadan çıkmama izin yok. Ama kırk beş dakika uğraştıktan sonra bağlanabildiğimiz santraldaki kadın herkesin meşgul olduğunu söyledi. Jude'la Shaz'a bana bir pizza getirdikleri sürece bensiz çıkmalarına aldırmadığımı söyledim. Ah. Telefon.

"Oh, selam hayatım, ben annen!"

Annem! Sesini duyan da eline çiş yapmak üzere olduğumu sanırdı.

"Anne, neredesin?"

"Oh, ayrıldım hayatım."

Bir an bana bir lezbiyen olduğunu ve Geoffrey Amca ile evleneceğini, birlikte sekssiz ve eşcinsel bir evlilik hayatı yaşayacaklarını söylediğini sandım.

"Eve döndük. Her şey yoluna girdi. Baban iyi olacak. Kulü-

353

besinde bütün gün otururken domates suyu içtiğini sanıyordum, nereden bileyim! Unutma ki Gordon Gomersall'ın da aynı sorunu vardı ve Joy'un ruhu bile duymamıştı. Şimdi bir hastalık olarak kabul ediliyor. Cenaze töreni hakkında ne düşündün?"

"Çok güzeldi. Şimdi söyle bakalım, neler oluyor?"

"Şey hayatım..." diye söze başladı, sonra sesler duyuldu ve telefonda babam konuşmaya başladı.

"Her şey yolunda tatlım. Sadece içkiden uzak durmam gerekiyor," dedi. "Ve daha ilk günden Pam'i dışarı atmaya çalıştılar."

"Niye?" dedim. Kafamda on sekiz yaşındaki uyuşturucu bağımlılarını baştan çıkarmaya çalışan annemin görüntüsü canlandı.

Babam kıs kıs güldü. "Onun fazla normal olduğunu söylediler. Anneni veriyorum yine."

"Hayatım, her şey öyle salakçaydı ki! Ünlülerden tonla para alıp karşılığında herkesin bildiği şeyleri söylüyorlar!"

"Nasıl şeyler mesela?"

"Oooh, bir saniye. Tavuğu çevireyim."

Telefonu kulağımdan uzaklaştırırken çevrilmesi gereken bir tavuğu içeren bir yemeğin nasıl tuhaf bir şey olacağını hayal etmemeye çalıştım.

"Uf. İşte oldu."

"Sana neler söylediler?"

"Şey, sabahları çember halinde oturup bir sürü aptalca şey söylemek zorunda kalıyorduk."

"Ne gibi?"

"Oh, bilirsin işte. Benim adım Pam ve ben bir şuyum, buyum!"

Şundan bundan kastettiği neydi acaba? Aşırı kendine güvenen, delirtici kâbus mu? Yağsız et suyu manyağı mı? Kız çocuğu işkencecisi mi?

354

"Neler söylüyorlardı neler! 'Bugün kendime güveneceğim, başkalarının hakkımdaki fikirlerine aldırmayacağım.' Böyle devam ediyordu. Yani hayatım, insanın kendine güveni yoksa hiçbir şey başaramaz, değil mi?" dedi kahkahayı basarak. "Pöh! Kendine güvenmemekmiş! Bilmiyorum! İnsan niye başkalarının hakkındaki düşünceleri üstüne endişelensin ki?"

Endişeyle sağa sola baktım. "Peki sen ne söyledin?"

"Oh, benim bir şey söylememe izin vermediler. Yani, daha doğrusu belli şeyler söylememe izin verdiler."

Babamın arkadan gelen kahkahasını işittim. Sesi iyi geliyordu. "Söyle ona Pam."

"Öfff. Şey, 'Aşırı özgüvenin gerçekleri görmemi engellemesine izin vermeyeceğim' ve 'Bugün olumlu yönlerim kadar hatalarımdan da farkına varacağım'. Yani, çok gülünçtü hayatım. Her neyse, gitmeliyim. Zil çalıyor. Pazartesi görüşürüz."

"Ne?" dedim.

"Ne deme hayatım, efendim de. Seninle buluşup Deben-hams'da deri renginin tonlarını bulacağız ya. Sana söylemişim! Dörtte."

"Ama..." Yani, söylememişti. Ne zaman söylemişti? Ocak'ta mı?

"Gitmeliyim hayatım. Enderburyler kapıda."

7 Eylül Pazar

55.500 kg, döşemenin sutyenlerle, ayakkabılarla, yiyeceklerle, şişelerle ya da rujlarla kaplı olmayan metrekareleri: 0.

10:00. Yaşasın! Bir gün daha başladı ve hâlâ hayattayım. Ama berbat bir geceydi. Annemle konuştuktan sonra kendimi çok bit-

355

kin hissettim ve bütün kapıların kilitlerini kontrol ettikten sonra Shazzer'ın elbise yığınının tırmanıp uykuya daldım. Geldiklerini duymadım. Gece yarısı uyandırdığımda uyuyorlardı. Burası gerçekten çok kötü kokmaya başladı. Ayrıca, geceleri uyandırdığımda bir şeyleri devirip onları uyandırmamak için sessizce yatıp tavana bakmak zorunda kalıyorum.

Ooh. Telefon. En iyisi onları uyandırmadan açayım.

"Evet, sonunda benim gözünü kan bürümüş eski bir sevgili olmadığımı anladılar."

"Nasılsın?" dedi kibarca. Oysa benim yüzümden karakolda yedi saat tutulmuş. "Seni arayacaktım, ama masum olduğumu anlayana dek nerede olduğumu söylemediler."

Neşeli konuşmaya çalıştım, ama sonunda ona Shazzer'ın dairesinde biraz boğulduğumu fısıltıyla söyledim.

"Benimle kalman teklifim hâlâ geçerli," dedi soğuk bir sesle. "Bir sürü yatak odası var."

Benimle yatmak istemediğini sürekli belli edip durmasa. Bu paşmince bir senaryoya dönüşüyor. Bir kez başlayınca bundan kurtulmanın ne kadar zor olduğunu Shazzer'la Simon'dan biliyorum. En küçük bir seks imasında herkes "arkadaşlığımız bozulacak" paniğine kapılmaya başlıyor.

Tam o sırada Jude esneyip döndü, ayağıyla birkaç ayakkabı kutusunu gürültüyle devirdi ve el çantamın içine boncuklar, küpeler, makyaj malzemeleri ve bir bardak kahve döküldü. Derin bir soluk aldım.

"Sağ ol," diye fısıldadım telefona. "Gelmeyi çok isterim."

23:45. Mark Darcy'nin evi. Oh Tanrım. İşler iyi gitmiyor. İçinde beyaz bir yataktan, beyaz perdelerden ve olması gerekenden iki kat daha büyük, kaygı verici beyaz bir sandalyeden başka hiçbir şey olmayan tuhaf, beyaz bir odada tek başıma yatmaktan

356

başka bir şey yapmıyorum. Burası korkutucu; içinde yiyecek bile olmayan koca, boş bir saray. Büyük zihinsel çabalar sarf etmeden hiçbir şey yapamıyorum; çünkü ışık düğmesi, sifon gibi şeyler başka şeyler gibi görünecek şekilde kamufle edilmemiş. Ayrıca burası buzdolabı gibi soğuk.

Tuhaf bir gündü, bir uyuyup bir uyandım. Kendimi çok normal hissederken birden uyuya kalıyorum, tıpkı uçakların ansızın hava boşluklarına düşmesi gibi. Yine de bunu her şeyden kaçmak için mi yaptığıma karar verebilmiş değilim. Mark bugün, Cuma günü işe gitmediğinden bugün gitmek zorunda kaldı. Pazar olmasına karşın, Shaz'la Jude 4'te Aşk ve Gurur'un videosuy-la geldiler, ama Colin Firth röportajından sonra göl sahnesini izlemeye dayanamazdım, bu yüzden sadece çene çalıp dergileri karıştırdık. Sonra Jude'la Shaz evin sağını solunu araştırıp kıkırdamaya başladılar. Uyudum ve uyandığımdaya gitmişlerdi.

Mark 9 civarında geldi. Dışarıdan iki kişilik yemek getirmişti. Romantik bir şekilde barışacağımızı umuyordum, ama onunla yatmak istemediğim ya da evinde sadece polis istediği için kaldığım izlenimini yaratmaya o kadar uğraştım ki, sonunda doktor/hasta gibi, büyük bir katılık ve resmiyet içinde yemek yedik. Blue Peter'daki ev sakinlerine benziyorduk.

Şimdi içeri gelse ne iyi olurdu. Ona böylesine yakın olmak ve dokunmayı istemek öyle çıldırtıcı ki. Belki bir şeyler söylemeliyim. Ama bu çok korkutucu geliyor, çünkü ona hislerimi açarsam ve tekrar bir araya gelmemizi istemezse, bu korkunç bir şekilde aşağılayıcı olacak, çünkü beraber yaşıyoruz. Ayrıca vakit gece yarısı.

Oh Tanrım, ama belki de mermiyi Mark göndermiştir. Belki odaya girip beni vuracak ve beyaz bakire odasını bakire kanıyla boyayacağım. Ama ben bakire değilim tabii. Sadece artık seks yapmıyorum.

357

Böyle düşünmemeliyim. Tabii ki o yapmadı. En azından yanımda panik düğmesi var. Uyuyamamak öyle korkunç ki, Mark aşağıdayken ve büyük olasılıkla çıplakken. Mımmm. Mımmm. Aşağı inip üstüne atlamayı öyle istiyorum ki. Seks yapmayalı... çok uzun bir rakam.

Belki o yukarı çıkar! Merdivenlerden gelen ayak seslerini duyacağım, kapı usulca açılacak ve gelip yatağa oturacak -çıplak!- ve... oh Tanrım, bu öyle çıldırtıcı ki.

Keşke annem gibi kendine güvenen ve başkalarının düşüncelerine aldırmayan biri olsaydım, ama birinin hakkında gerçekten ne düşündüğünü bilirken bu çok zor. Seni nasıl öldüreceklerini düşünüyorlar.

8 Eylül Pazartesi

56.400 kg. (artık ciddi bir krize dönüştü), polis tarafından yakalanan ölüm tehditçileri 0 (ç. i. değil), en son seks yaptığımdan beri geçen saniyeler 15, 033, 600 (korkunç bir kriz).

13:30. Mark Darcy'nin mutfağında. Az önce durup dururken koca bir peynir kalıbını mideye indirdim. Kalorisini kontrol edeceğim.

Oh kahretsin. Gramı 4 kalori. 200 gram yedim, daha önce de biraz yemiştim -50 gram kadar- ve biraz da arttı, yani YANİ otuz saniyede 500 kalori kadar almış oluyorum. İnanılmaz. Belki Prenses Diana'ya bir saygı gösterisinde bulunup kusmalıyım. Öğğ! Niye böyle iğrenç bir şey düşündüm ki? Battı balık yan gider, kalanını da yiyip bu üzücü olayın üstüne perde çekebilirim. Belki de doktorlar haklıdır. Rejim yapmanın işe yaramadığını, çünkü bedenim aç kaldıktan sonra yiyecek bulunca hepsini

358

birden gövdeye indirdiğini söyleyip dururlar. Her sabah kalktığımda tuhaf ve korkunç yeni yerlerde yağlar buluyorum. Bir sabah kalktığımda kulağımın arkasından omzuma sarkan ya da bir dizimin yanında kıvrılan, rüzgarda bir fil kulağı gibi hafifçe titreşen pizza hamuru gibi bir yağ parçası bulursam şaşmayacağım.

Mark konusunda hâlâ beceriksiz ve kararsızım. Bu sabah aşağı indiğimde işe gitmişti bile (şaşırtıcı değildi çünkü vakit öğleydi), ama bana "kendimi evimde gibi hissetmemi" ve istediğim herkesi davet etmemi söyleyen bir not bırakmıştı. Kimi çağırabilirim ki? Herkes işte. Burası öyle sessiz ki. Korkuyorum.

13:45. Tamam, her şey yolunda. Kesinlikle. İşsiz, parasız, erkek arkadaşsız olduğumun, duvarı delik daireme giremediğim ve âşık olduğum adamla tuhaf bir platonik temizleyici kadın havasıyla, dev bir buzdolabına benzeyen aynı evde yaşadığımı ve birinin beni öldürmek istediğinin farkındayım. Ama bu sadece geçici bir durum elbette.

14:00. Annemi istiyorum.

14:15. Polisi arayıp beni Debenhams'a götürmelerini istedim.

Daha sonra. Annem muhteşemdi. Yani bir bakıma. Sonunda.

Annem on dakika geç geldi. Üstünde boynundan ayak bileklerine inen kiraz rengi bir elbise vardı. Saçları fonluydu ve havada dalgalanıyordu. On beş tane kadar John Lewis torbası taşıyordu.

"Ne olduğunu asla tahmin edemezsin hayatım," dedi otururken ve torbalannı ortalığa yayıp el arabalı diğer müşterileri rahatsız ederken.

359

"Geoffrey, Una'ya 'homo' olduğunu söylemiş, ama aslında değil tabii, o bir 'biseksüel', yoksa Guy'la Alison'ı asla yapamazlardı. Her neyse, Una Geoffrey bunu itiraf ettiği için artık içinin rahat olduğunu söylüyor. Saffron Waldhurst'teki Gillian Robert-son bunlardan biriyle evliydi ve çok iyi yürüyen bir evlilikti. Sonunda adam şu kıyıda kösedeki hamburgercilerde takılmaya başlayınca ayrılmak zorunda kaldılar. Bir de Norman Middle-ton'un karısı ölmüştü - bilirsin, erkek lisesinin müdürüydü hani? Yani sonunda Gillian... Oh Bridget, Bridget. Sorun ne?"

Benim ne kadar altüst olmuş olduğumu fark edince birden çok iyi davranmaya başladı. Elimden tutup beni bir kafeye götürdü, torbalan garsona verdi, el çantasından büyük bir kutu kâğıt mendil çıkardı, bizi arka bahçeye oturttu ve bana her şeyi anlattırdı.

Hayatında bir kez olsun gerçekten dinledi. Anlatmayı bitirince beni bir anne gibi kucaklayıp bağrına bastı. Kendimi tuhaf bir şekilde rahatlamış hissettim. "Çok cesurca davranmışsın kızım," diye fısıldadı. "Seninle gurur duyuyorum."

Öyle güzeldi ki. Sonunda doğruldu ve ellerini birbirine sildi.

"Gel bakalım. Şimdiden sonra ne yapacağımıza karar vermeliyiz. Şu dedektifle bir konuşacağım. Bu herifin Cuma gününden beri elini kolunu sallaya sallaya ortalarda geziniyor olması gülünç. Onu yakalayacak bol vakitleri oldu. Ne yaptılar? Aylaklık mı ediyorlar? Oh, merak etme sen. Polisle konuşmayı bilirim. İstersen bizde kalabilirsin. Ama bence Mark'la kalmalısın."

"Ama erkekler konusunda umutsuz bir vakayım."

"Hiç de öyle değilsin hayatım. Siz zamane kızlannın sevgili-siz kalmasına şaşmamalı. Önce kendinizden başka kimseye ihtiyacınız yokmuş havalarına giriyorsunuz -tabii o kişi James Bond olmadıkça- sonra da evde oturup erkekler konusunda başarısız olduğunuzdan yakınıyorsunuz. Oh, saate bak, kaç olmuş. Haydi gel, saçını boyatmaya geç kalacağız!"

360

On dakika sonra Mark Darcy'ninkine benzer beyaz bir odada beyaz bir çüppe ve başıma sarılı beyaz bir havluyla otuyordum. Etrafımda annem, renkli kumaş parçaları ve Mary adında biri vardı.

"Bilmiyorum," dedi annem. "Bütün bu teorilere kafa yorarak tek başına ortalarda gezinip duruyorsun. Vişne rengini dene Mary."

"Bunu yapan sadece ben değilim ki. Sosyal bir trend bu," dedim haksızlığa uğramanın öfkesiyle. "Kadınlar kendi başlarına ayakta durabildikleri ve kariyerlerinde ilerlemek istedikleri için bekâr kalıyor, ama sonra yaşlandıklarında bütün erkekler onların partner ilanlarına bakan umutsuz moruklar olduklarını düşünüp sadece daha genç kadınları istiyorlar."

"Haydi ama hayatım. Partner ilanlarıymış! Duyan da başka bir dünyadan geldiğini sanır. Böyle şeyler ancak filmlerde olur hayatım."

"Hayır, gerçek hayatta olan şeyler."

"İyy! Partner ilanlarıymış! Seks peşindeymiş gibi yapabilirler, ama aslında istedikleri iyi bir arkadaş hayatım. Audrey'i sekreteri için terk eden Roger'a ne demeli? Kız akılsızın tekiydi tabii. Herif altı ay sonra Audrey'e geri dönmek için yalvarmaya başladı, ama Audrey onu istemedi!"

"Ama..."

"Kızın adı Samantha'ydı. Yontulmamışın tekiydi. Ve Jean Dawson, eskiden Bill'le evliydi - Dawson kasap dükkânını biliyor musun?-... Bili öldükten sonra kendi yaşının yarısında bir oğlanla evlendi ve çocuk ona tapıyor, resmen tapıyor. Bili pek bir miras da bırakmadı çünkü et işinde fazla para yok."

"Ama bir feministsen, bir erkeğe ihtiyaç duymadan..."

"Ama feminizmin de aptalca yanı bu hayatım. Biraz akli olan herkes bizim üstün ırk olduğumuzu bilir. Tek sorun-"

361

"Anne!"

"-emekli olduklarında evde ev işi yapmadan oturabileceklerini sandıklarında çıkar. Şimdi şuna bir bak Mary."

"Bence mercan rengi daha güzeldi," diye itiraz etti Mary.

"Kesinlikle," dedim, geniş bir zümrüt rengi dörtgen kumaşın arkasından. "Onlar çalışmıyorlarsa hem çalışıp hem alışveriş yapmak istemeyiz tabii."

"Bilmiyorum! Evine İndiana Jones'u getirip bir de bulaşık makinesi almak ister gibi bir halin var. Onları eğitmek gerek. Babanla evlendiğimizde her gece Briç Kulübü'ne gidiyordu! Her gece! Üstelik sigara içiyordu!"

"Erkekler emir almayı sevmezler," dedim. "Erişilmez olmamızı isterler ki peşimizden koşabilsinler ve..."

Annem derin derin iç geçirdi. "Neyin ne olduğunu öğrenemediyse babanla seni haftalarca Pazar Okulu'na göndermemizin anlamı neydi? Sen sadece burnunun dikine gidip Mark'a geri dönmek ve..."

"Olmuyor Pam. Ona Kış stili gider."

"Kesinlikle Bahar stili gider. Kesinlikle. Şimdi Mark'ın evine geri dön..."

"Ama öyle korkunç ki. Çok kibar ve resmiyiz ve ben bulaşık bezi gibi görünüyorum..."

"Bunu hallediyoruz zaten, değil mi hayatım? Saç rengini değiştirerek. Ama aslında nasıl görüldüğünün önemi yok, değil mi Mary? Sadece gerçek olmalısın."

"Doğru," diye gülümsedi Mary. Boyu bir dikenli defne çalısı kadardı.

"Gerçek olmak mı?" dedim.

"Oh, bilirsen hayatım, Kadife Tavşan gibi. Hatırlarsın! En sevdiğin kitaptı. Babanla ben o lağım borusu yüzünden sorun yaşarken Una sana okurdu. Evet, şuna bir bak hele."

362

"Biliyor musun, bence haklısın Pam," dedi Mary, geri çekilip hayran hayran bakarak. "Ona kesinlikle Bahar stili gidiyor."

"Dememiş miydim?"

"Demiştin Pam. Bana kalsa ona bir Kış stilini layık görecektim. Tam sana uygun bir müdahale, değil mi?"

9 Eylül Sah

02:00. Hâlâ yatakta, tek başıma, Mark Darcy'nin evinde.

Görünüşe bakılırsa artık tüm hayatım beyaz odalarda geçiyor. Debensham'dan polisle dönerken yolda kaybolduk. Gülünçtü. Polise de dediğim gibi, küçükken bana hep kaybolursam yolu bir polise sormamı tembih ederlerdi. Ama nedense durumun komikliğini göremedi. Sonunda eve döndüğümde hemen uyuya kaldım ve gece yarısı uyandığımda ev zifiri karanlıktı ve Mark'ın yatak odasının kapısı kapalıydı.

Belki aşağı inip kendime bir bardak çay yapıp mutfakta televizyon izlerim. Ama ya Mark biriyle çıkıyorsa ve onu eve getirirse, çay içen deli bir teyzeye ya da Bayan Rochester'a benzemez miyim?

Annemin neyin gerçek olduğuna ve Kadife Tavşan kitabına dair söylediklerini düşünüp duruyorum (gerçi özellikle bu evde tavşanlarla ilgili epey sorun yaşadım). En sevdiğim kitap olduğunu iddia ediyor, oysa ben hatırlamıyorum bile. Konusu şuymuş: Küçük bir çocuğun diğerlerinden fazla sevdiği bir oyuncacı var ve tüyleri döküldükten, parçalan koptuktan, eskidikten sonra bile hâlâ onun dünyanın en güzel oyuncacı olduğunu düşünüyor ve ondan ayrılmaya dayanamıyor.

"İnsanlar birbirlerini gerçekten sevince de böyle olur," diye fısıldadı annem Debenhams'ın asansöründe inerken, sanki iç-

363

renç ve utanç verici bir sırrı itiraf ediyormuşçasına. "Ama saldırgan ya da kırılğan ya da dayanıksız insanlar yaşayamaz bunu. Cesur olmalı ve karşındakinin kim olduğunu ve ne hissettiğini anlamasına izin vermelisin." Asansör Banyo Malzemeleri katında durdu. "Evet! Amma eğlendik ama, değil mi!" diye kahkahayı bastı, birden ses tonunu değiştirerek, parlak renkli spor ceketli üç kadın el arabalarıyla içeri girerken. "Görüyorsun ya, senin stilinin Bahar olduğunu biliyordum."

Onun için söylemesi kolay. Eğer bir erkeğe gerçek hislerimi açsam arkasına bakmadan kaçar. Mesela şu anda hissettiklerim şunlar:

1) Yalnızım, yorgunum, korkuyorum, üzgünüm, kafam karışık ve cinsel açıdan oldukça sıkıntılıyım.

2) Çirkinim, saçım dimdik ve suratım yorgunluktan şişti.

3) Mark'ın hâlâ beni sevip sevmediğini bilmediğimden şaşkın ve üzgünüm ve sormaya da korkuyorum.

4) Mark'ı ç. seviyorum.

5) Yatağa tek başıma gitmekten ve her şeyi tek başıma halletmeye çalışmaktan bıktım.

6) On beş milyon yüz yirmi bin saniyedir seks yapmıyor olmam düşüncesi paniğe kapılmama yol açıyor.

Yani. Özetlersek ben yalnız, çirkin, acınası, seks peşinde koşan biriyim. Mımmm: Çekici, davetkâr. Oh kahretsin, ne yapacağımı bilmiyorum. Bir bardak şarap içeyim. Aşağı ineceğim. Şarap değil de çay içsem daha iyi olur. Açık şişe bulmazsam tabii. Yani, uyumama yardımcı olabilir.

08:00. Usulca mutfağa doğru inmeye başladım. Işığı açamadım, çünkü düşmanın yerini bulmam imkânsızdı. Kapısının önünden

364

geçerken Mark'ın uyanacağını umuyordum biraz, ama uyanmadı. Merdiveni inmeyi sürdürürken birden donup kaldım. Önümde bir erkeğe benzeyen iri bir gölge vardı. Gölge bana doğru hareket etti. Bunun bir erkek -iri bir erkek- olduğunu fark edip çığlık atmaya başladım. Adamın Mark olduğunu fark ettiğimde -çıplaktı!- o da çığlık atıyordu. Ama benden daha yüksek sesle. Mutlak bir dehşetle haykırıyordu. Yarı uykulu bir şekilde, sanki hayatının en büyük korkusuyla yüzleşmişçesine.

Harika, diye düşündüm: "Çok gerçek." Beni saçım başım darmadağın ve makyajsız görünce böyle oluyor işte.

"Benim," dedim. "Bridget."

Bir an daha da fazla çığlık atmaya başlayacak sandım, ama sonra zangır zangır titreyerek basamaklara çöktü. "Oh," dedi derin nefesler almaya çalışarak. "Oh, oh."

Orada otururken öyle zayıf ve sevimli görünüyordu ki kendime engel olamayıp yanına oturdum, onu kollarımla sarıp kendime çektim.

"Oh Tanrım," dedi, pijamalarının arasında kıvrılarak. "Kendimi-aptal gibi hissediyorum."

Birden olanlar bana çok komik geldi - yani insanın eski kız arkadaşı tarafından bu kadar korkutulması gerçekten komikti. O da gülmeye başladı.

"Oh Tanrım," dedi. "Gecenin bir vakti korkmak pek erkekçe bir davranış değil, değil mi? Senin mermiyi gönderen adam olduğunu sandım."

Saçını okşadım, kelleşmiş kısmını öptüm. Sonra ona hislerimi, gerçek hislerimi söyledim. Ve mucizevi bir şekilde, konuşmayı bitirdiğimde aynı şeyleri hissettiğini söyledi.

El ele tutuşarak mutfağa indik ve paslanmaz çelikten duvarların arkasından Horlicks'in ve sütün yerini büyük bir güçlük bulduk.

365

"Anlıyorsun ya," dedi Mark, fırının önünde birbirimize sokulup ısınmak için fincanlarımızı tutarken, "notuma yanıt vermeyince her şeyin bittiğini sandım, sana baskı yapmaya çalıştığımı hissetmeni de istemedim. Ben-"

"Dur bir dakika," dedim. "Hangi nottan bahsediyorsun?" "Şiir okumasında, gitmeden hemen önce verdiğim nottan." "Ama bana sadece babanın okuduğu 'Eğer' şiiirini verdin," dedim.

İnanılmazdı. Mark mavi yunusu devirdiğinde vasiyet değil, bana bir not yazıyormuş.

"Annem yapılacak tek şeyin hislerim konusunda dürüst olmak olduğunu söyledi," dedi.

Kabile yaşlıları - yaşasın! Notta beni hâlâ sevdiği, Rebec-ca'yla birlikte olmadığı ve eğer ben de aynı şeyleri hissediyorsam o gece onu aramam gerektiği, aksi takdirde beni bir daha asla rahatsız etmeyeceği, sadece arkadaşım olacağı yazılıymış.

"Peki niye beni bırakıp onunla gittin?" dedim.

"Seni bırakmadım! Sen beni bıraktın! Ve Rebecca'yla güya çıktığımı da yaz evi partisine gidip kendimi onunla aynı odada bulana dek fark etmedim."

"Ama... onunla yatmadın mı yani?"

Kendisine verdiğim Nevvcastle United şortunu Rebecca'yla önceden kararlaştırılmış bir sevişme için giyecek kadar hissiz-leşmemiş olması beni öyle rahatlatmış ki.

"Şey," dedi. Başını eğip sırttı. "O gece."

"Ne?" diye patladım.

"Yani, ben de insanım. Konuşuydum. Kibarca bir davranış gibi göründü."

Kafasına vurmaya çalıştım.

"Shazzer'ın da dediği gibi, erkeklerin içlerini sürekli kemiren arzular vardır," dedi, darbelerimi savuştururken. "Beni sürekli bir yerlere davet edip duruyordu: Akşam yemeği partilerine, kümes hayvanlı çocuk partilerine, tatillere-"

"Evet, tabii. Sense ondan hiç hoşlanmıyordun!"

"Şey, çekici bir kız, yani tuhaf olurdu..." Gülmeyi kesti, ellerimi tuttu ve beni kendine çekti.

"Her seferinde," diye fısıldadı çabucak, "her seferinde senin orada olacağını umdum. Ve Gloucestershire'daki o gece, on beş metre ötede olduğunu bilirken..."

"Yaklaşık iki yüz metre ötede, hizmetçilerin kaldığı yerdeydim."

"Kesinlikle ait olduğun yerde yani, ve seni hayatının sonuna kadar da orada tutmayı düşünüyorum."

Neyse ki beni hâlâ sıkı sıkı tutuyordu, bu yüzden artık ona vuramıyordum. Sonra evinin bensiz büyük, soğuk ve ıssız olduğunu söyledi. Ve en çok sıcak dairemde olmayı sevdiğini. Ve beni sevdiğini, sebebini tam olarak bilemese de bensiz hiçbir şeyin eğlenceli olmadığını. Ve sonra... Tanrım, taş döşeme öyle soğuktu ki.

Yatak odasına gittiğimizde yatağının yanında bir kitap yığını gördüm. "Bunlar ne?" dedim gözlerime inanamayarak. "Sevdiğiniz Kaybedince Özsaygınızı Nasıl Korursunuz? Sevdiğiniz Kadını Nasıl Tekrar Kazanırsınız? Kadınlar Ne İster? Mars'la Venüs'ün İlişkisi?"

"Oh," dedi çekingence.

"Seni piç kurusu!" dedim. "Ben benimkileri attım." Tekrar yumruk kavgasına başladık, sonra arkası geldi ve bütün gece seviştik! !!

08:30. Mımm. Onu uyurken seyretmeye bayılıyorum. 08:45. Ama şimdi uyansa keşke.

366

367

09:00. Onu uyandırmayacağım, ama belki düşünce dalgalarını uyandırabilir.

10:00. Mark birden doğrulup dimdik oturdu ve bana baktı. Bana gitmemi söyleyeceğini ya da tekrar çığlık atmaya başlayacağını sandım. Ama uykulu uykulu gülümsedi, tekrar yattı ve beni sertçe kendine çekti.

"Affedersin," dedim daha sonra.

"Evet, tabii özür dileyeceksin, seni küçük pis orospu," diye mırıldandı şehvetle. "Ama niye özür diliyorsun?"

"Bakarak seni uyandırdığım için."

"Biliyor musun?" dedi. "Bunu özlemişim."

Sonunda yatakta epey kaldık, bu da sorun çıkarmadı çünkü Mark'ın acil bir randevusu yoktu ve benim de hayatımın sonuna kadar hiçbir randevum olmayacaktı. Ama çok kritik bir anda telefon çaldı.

"Açma," diye soludu Mark, devam ederek. Telesekreterde bir ses gürlledi.

"Bridget, ben Richard Finch. Sekssiz Yaşayan Modernler'i haber yapıyoruz. Altı aydır seks yapmayan güzel, genç bir kadın bulmaya çalıştık. Bulamadık. Ben de sevişecek adam bulamayan yaşlı bir kadınla idare edelim bari diye düşündüm ve aklıma sen geldin. Bridget? Telefonu aç. Orada olduğunu biliyorum. Arkadaşın Shazzer söyledi. Bridget. Bridgeeeeeeeet. BRIDGE-EEEEEEET!"

Mark faaliyetlerini durdurdu, Roger Moore gibi tek kaşını kaldırdı, telefonu açtı, "Gelmek üzere bayım," diye mırıldandı ve ahizeyi bir bardak suyun içine bırakıverdi.

368

12 Eylül Cuma

En son seks yaptığımdan beri geçen dakikalar 0 (yaşasın!)

Rüya gibi bir gündü, en güzel kısmı da Mark Darcy ile Tesco Hiper Market'e gitmekti. El arabasına koyduklarının haddi hesabı yoktu: Ahududular, Pralin ve Cream Haagen-Daaz dondurma kutuları ve üstünde "aşın yağlı butlar" etiketi bulunan bir tavuk.

Kasiyerin yanına vardığımızda 98,70 pound ödememiz gerektiği ortaya çıktı.

"İnanılmaz," dedi kredi kartını çıkarırken. Başını inanmaz halde sallıyordu.

"Biliyorum," dedim kederle, "yardım etmemi ister misin?"

"Tanrım, hayır. Bu çok şaşırtıcı. Bu yiyecekler ne kadar gider?"

Kararsızlıkla baktım. "Belki bir hafta?"

"Ama bu inanılmaz. Olağandışı."

"Ne?"

"Yani, yüz papelden az tuttu. Le Pont de la Tour'da bir akşam yemeği parasından daha az!" Mark'la birlikte tavuğu pişirdik. Kendini bu işe epey kaptırdı. Tavuğu parçalara bölerken arada mutfakta gezinip duruyordu.

"Öyle muhteşem bir hafta oldu ki. İnsanların hep yaptığı bu olmalı! İşe gidiyorlar ve döndüklerinde diğer insanı buluyorlar ve sonra çene çalıp televizyon izliyor ve yemek yapıyorlar. Muhteşem."

"Evet," dedim, sağa sola bakıp acaba deli mi diye düşünürken.

"Yani, ben bir kez olsun dünyadaki varlığımın farkında olan biri var mı diye telesekretere koşmadım!" dedi. "Elimde bir ki-

369

tapla bir restoranda oturup tek başıma öleceğimi düşünmememe gerek yok, ve..."

"Ve üç hafta sonra bir Alsas çoban köpeği tarafından yan yenmiş halde bulunacağımı?" diye cümlesini tamamladım.

"Kesinlikle, kesinlikle!" dedi, bana sanki aynı anda elektiriği keşfetmişiz gibi bakarak.

"Bana bir saniye izin verir misin?" dedim.

"Tabii. Şey, niye?"

"Hemen dönerim."

Tam Shazzer'ı arayıp ona belki erkeklerin ulaşılmaz uzaylı düşmanlar olmadıklarını haber vermek için koşuyordum ki, her zamanki gibi telefon çaldı.

Mark'ın sesini duyabiliyordum. Konuşması bitmek bilmedi, bu yüzden de Shazzer'ı arayamadım ve "Ne düşüncesizlik!" diye düşünerek mutfağa indim.

"Seni arıyorlar," dedi, ahizeyi uzatarak. "Herifi yakalamışlar."

Karnıma bir yumruk yemiş gibi oldum. Ben titreyerek ahizeyi alırken Mark elimi tuttu.

"Selam Bridget, ben Dedektif Kirby. Mermi vakası konusunda elimizde bir şüpheli var. DNA testleri olumlu sonuç verdi."

"Kimmiş?" diye fısıldadım.

"Gary Wilshaw ismi sana bir şey ifade ediyor mu?"

Gary! Oh Tanrım. "İnşaatçım."

Gary çalıştığı evlerde yaptığı küçük hırsızlıklardan dolayı bu akşam tutuklanmış ve parmak izleri alınmış.

"Onu gözaltında tutuyoruz," dedi Dedektif Kirby. "Henüz itiraf ettiremedik, ama bu bağlantı üstünde ilerleyebileceğimizden eminim. Seni arayıp gelişmeleri bildireceğiz, sonra da dairende tekrar güvenlik içinde oturmaya başlayabileceksin."

370

Gece yarısı. Dairemde. Oh kahretsin. Dedektif Kirby yarım saat sonra aradı ve Gary'nin gözyaşları içinde itirafta bulunduğunu ve daireye geri dönebileceğimizi, endişelenecek hiçbir şey olmadığını ve yatak odasında bir panik düğmesi bulunduğunu söyledi.

Tavuğu bitirdikten sonra daireme gittik, şömineyi yaktık ve İyi Dostlar'ı seyrettik. Sonra Mark bir duş almak istedi. O banyodayken zil çaldı.

"Kim o?"

"Bridget, benim Daniel."

"Ya?"

"Girebilir miyim? Çok önemli."

"Bir saniye, aşağı geliyorum," dedim banyoya bakarak. Da-niel'la aramdaki meseleyi halletmem gerektiğini düşünüyor, ama Mark'ı öfkelenmek de istemiyordum. Ön kapıyı açar açmaz hatalı davrandığımı anladım. Daniel sarhoştu.

"Demek polisi peşime taktın, öyle mi?" dedi sarhoş bir sesle.

Sanki bir çingiraklı yılanmışçasına, göz temasını kesmeden yavaşça gerilemeye başladım.

"O ceketin altında çıplaktın. Sen..."

Birden merdivenlerde patırtılar duyuldu, Daniel başını kaldırıp baktım ve -banı- Mark Darcy ağzına bir tane geçirmişti. Daniel ön kapıya dayanıp yere yığıldı. Burnu kanıyordu.

Mark epey şaşkın görünüyordu. "Affedersin," dedi. "Şey..." Daniel ayağa kalkmaya çalıştı ve Mark koşup yardım etti. "Affedersin," dedi tekrar kibarca. "İyi misin, sana bir, şey..."

Daniel burnunu sildi. Afallamış görünüyordu.

"Gitsem iyi olacak," dedi hınçla.

"Evet," dedi Mark. "Bence en iyisi bu. Ve onu rahat bırak. Yoksa, şey, biliyorsun, bunu tekrar yapmak zorunda kalacağım."

"Evet. Tamam," dedi Daniel, itaatkâr bir sesle.

371

Daireye geri dönüp kapıyı kilitledikten sonra yatak odasının önünde vahşice sevişmeye başladık. Zilin tekrar çalmasına inanamadım.

"Ben bakayım," dedi Mark, sorumluluk sahibi bir erkeğin ağır edasıyla. Beline bir havlu sardı. "Belki Cleaver geri gelmiştir. Sen burada kal."

Üç dakika sonra ayak sesleri duydum ve yatak odasının kapısı birden ardına kadar açıldı. Dedektif Kirby'yi görünce az kalsın çığılı basıyordum. Battaniyeyi çeneme kadar çekip utançtan kıpkırmızı kesilmiş halde ona baktım. Yatağa doğru uzanan elbise ve iç çamaşırı hattını bakışlarıyla takip ediyordu. Kapıyı arkasından kapadı.

"Artık güvendesin," dedi Dedektif Kirby sakin, rahatlatıcı bir sesle, sanki yüksek bir apartmanın tepesinden atlamak üzereymişim gibi. "Her şeyi anlatabilirsin, güvendesin, adamlarım dışarıda onu tutuyor."

"Kimi - Daniel'ı mı?"

"Hayır, Mark Darcy'yi."

"Niye ki?" dedim, büyük bir şaşkınlıkla.

Tekrar kapıya baktı. "Bayan Jones, panik düğmesine bastınız."

"Ne zaman?"

"Beş dakika kadar önce. Kesintisiz, acil bir sinyal aldık."

Yatağın üstüne, panik düğmesini asmış olduğum yere baktım. Orada yoktu. Kendimi aptal gibi hissederek çarşafla battaniyenin arasında onu aradım ve sonunda o turuncu aleti buldum.

Dedektif Kirby düğmeden bana, yerdeki giysilere baktı, sonra sırttı.

"Tamam, tamam. Anlaşıldı." Kapıyı açtı. "Geri gelebilirsiniz Bay Darcy. Hâlâ, şey, enerjiniz kaldıysa tabii."

Durum imalı bir şekilde açıklanırken polisler sırtıyordu.

372

"Tamam. Gidiyoruz. İyi eğlenceler," dedi Dedektif Kirby, polisler merdivenden inerken. "Oh, bir şey daha. İlk şüphelimiz Bay Cleaver hakkında."

"Daniel'ın ilk şüpheliniz olduğunu bilmiyordum!" dedim.

"Şey. Onu birkaç kere sorguya çekmeye çalıştık, ama epey sinirlendi. Onu bir arayıp havayı yumuşatmanız iyi olabilir."

"Oh, teşekkürler," dedi Mark alayla, havlusunun aşağı kayıyor olmasına karşın vakarlı görünmeye çalışarak. "Şimdi söylediğiniz için teşekkürler."

Dedektif Kirby'yi yolcu ederken ona olanları anlattığını işitebiliyordum. Dedektif Kirby herhangi bir sorun olduğunda ya da Gary'ye dava açıp açmayacağımıza karar verdiğimizde onu aramamızı istedi.

Mark tekrar içeri döndüğünde hıçkırıyordum. Birden başlamıştı ve nedense durduramıyordum.

"Her şey yolunda," dedi Mark bana hafifçe sarılıp saçlarını okşayarak. "Her şey bitti. Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek."

373

14 İyi Günde Kötü Günde?

11:15. Claridge Oteli. Pöööh! Pöööh! PÖÖÖÖÖH! Kırk beş dakika sonra düğün başlıyor ve demin elbisemin önüne iri bir Rouge Noir tırnak cilası damlası düştü.

Ne yapıyorum? Evlilik çılgınca bir işkencedir. İşkence kurbanı davetliler (Uluslararası Af Örgütü'ne başvuranlarla aynı düzeyde olmasa da) normalde asla giymeyecekleri tuhaf şeyler giyerler, beyaz taytlar gibi. Bir cumartesi sabahı erkenden uyanıp evin içinde "Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!" diye haykırarak gümüş rengi şeritli eski paket kâğıtlarını bulmaya, dondurma ya da ekmek makinesi gibi tuhaf armağanlarını paketlemeye çalışırlar (bu armağanlar Kibirli Evliler arasında elden ele gezinmeye mahkûmdur. Ne de olsa kim akşam evde oturup bir saat boyunca elekten geçirilmiş malzemeleri dev bir plastik makineyi boşaltmak ister ki? Hem de ne uğruna? İşe giderken yolda ay çöreği yiyip kapuçino içmek yerine uyanınca dev bir ekmek somununu tüketebilmek için.) Sonra arabaya binip 600 kilometre gider, yolda benzinciden aldıkları şaraplı sakızı çiğner, arabaya kusar ve kilisenin yolunu bulamazlar. Şu halime bakın! Niye ben, Tanrım? Niye ben? Elbisemin üstündeki leke, adet görüyormuşum izlenimini uyandırıyor.

377

11:20. Tanrıya şükür. Shazzer demin odaya geri döndü ve yapılacak en iyi şeyin kumaşın tırnak cilası lekeli, katı, parlak ve yapışkan kısmını kesmek olduğuna karar verdik, çünkü leke aynı renkte olan astara işlememişti ve önümde bir buket tutabilirdim. Evet, bu iyi olur. Kimse fark etmez. Tasarımın parçası bile sanabilirler. Sanki bütün elbise dev bir dantelin parçasıymışça-sına.

Tamam. Sakin ve dengeli olacağım. İçsel dengemi koruyacağım. Elbisemde delik olup olmaması önemi değil. Diğer şeylerle bağlantılı. Neyse ki. Her şeyin oldukça sakin ve yolunda gideceğinden eminim. Shaz dün gece içkiyi fazla kaçırmıştı. Umarım bugün sorun yaşamaz.

Daha sonra. Kahretsin! Kiliseye sadece yirmi dakika geç gidip hemen Mark'ı aramaya başladım. Daha ensesini görür görmez gergin olduğunu anladım. Sonra org çalmaya başladı ve döndü, beni gördü. Ne yazık ki kahkayı basmak üzereymiş gibi göründü. Aslında onu suçlayamazdım, çünkü gerçekten dev bir pamuk yumağını andırıyordum.

Büyük bir ciddiyetle sıraların arasından yürüdük. Tanrım, Shazzer kötü görünüyordu. Akşamdan kalma olduğunu fark ettirmemek için yoğun bir çaba sarf ediyordu. Çalan müziğin eşliğindeki yürüyüş hiç bitmeyecek gibiydi:

İşte gelin geldi

On beş santim eni

Bakın nasıl salına salına yürüyor kendisi.

Yani, niye ben, niye?

"Bridget. Ayağın," diye tısladı Shaz.

378

Yere baktım. Shazzer'ın leylâk rengi tüylü sutyeni düşüp saten ayakkabımın sivri topuğuna takılmıştı. Ayağımı silkeleyip ondan kurtulmayı düşündüm, ama tören boyunca sutyen orada öylece duracaktı. Bu yüzden elbisemin altına tıktırmaya çalıştım, ama bu tökezlememden başka işe yaramadı. En sonunda en öne vardığımızda ve ilahiler söylenmeye başladığında buketin arkasına gizlenerek eğilip sutyeni alabildim. Alçak Richard mükemmel görünüyordu. Gerçekten kendinden emin bir hali vardı. Sade bir takım giymiş olması da iyiydi - Oliver filminden biri gibi çılgınca bir sabah takımı giyip "Bu Muhteşem Sabahı Kim Satın Alacak?" şarkısını söyleyerek havada topuklarını birbirine vurmaması harikaydı.

Ne yazık ki Jude küçük çocukları nikah töreninin dışında tutmamak gibi kritik bir hata yapmıştı -bunun bir hata olduğunu görmeye başlamıştık bile-. Tam gerçek tören başlarken kilisenin arka taraflarından bir bebek ağlaması geldi. Avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Hani önce başlar, sonra durup soluk alırlar ya, şimşek sonrası gökgürültüsünü beklercesine. Sonra da kulakları tırmalayan ilkel bir çığlık duyulur. Modern orta tabaka annelerine inanmıyorum. Dönüp baktığımda kadının tekinin bir yandan bebeği sallarken bir yandan da herkese kibirle, sanki "Pöh!" der-cesine gözlerini devirdiğini gördüm. Bebeği dışarı çıkarırsa kalabalığın Jude'la Alçak Richard'in bir yaşam boyu ruhlarını birleştirme yemini etmelerini duyabilecekleri ve bunun hoş olabileceği aklına gelmiyor gibiydi. Kilisenin arka taraflarında dalgalanan uzun parlak saçlar gözüme çarptı: Rebecca. Üstünde mükemmel bir açık gri takım vardı ve boynunu Mark'tan tarafa uzatmıştı. Yanında Giles Benwick surat asarak duruyor, elinde fiyonklu bir armağan tutuyordu.

"Richard Wilfred Albert Paul..." diye gürlledi rahip. Sesi yankılanıyordu. Alçak Richard'ın bu kadar çok Alçakça ismi olabi-

379

leceği aklıma gelmemişti. Ailesi niye ona bu kadar çok isim takmıştı ki?

"...Onu sevecek misin, bağrına basacak mısın...."

Mımm. Nikah törenlerine bayılıyorum. İnsanın içini ısıtıyor.

"...Onu kollayacak ve gözetecek misin..."

Pöh. Bir futbol topu sıraların arasından Jude'un elbisesinin arkasına kadar yuvarlandı.

"...İyi günde, kötü günde..."

İki küçük erkek çocuğu (yemin ederim ki topuk dansı ayakkabıları giyiyorlardı) inanılmaz yüksek sesli fısıltılarla gevezelik etmeye başladılar. O sırada bebek de tekrar ağlamaya başladı.

"...İkinizden biri ölene dek onun yanında olmayı kabul ediyor musun?"

Gürültülerin arasından Alçak Richard'ın "Kabul ediyorum," dediğini belli belirsiz işittim. Jude'la birbirlerine baygın baygın gü-lümsemeseler "Kabul etmiyorum," dediğini de sanabilirdim tabii.

"Judith Caroline Jonquil..."

Niye benim sadece iki adım var? Benim dışımda herkesin bir sürü saçma sapan ismi var galiba?

"...Richard Wilfred Albert Paul'ü..."

Sol gözümün ucuyla Sharon'ın dua kitabının titremeye başlamış olduğunu fark ettim. Titremeler giderek artıyordu. Endişeyle etrafıma bakınınca bir sabah takımı giymiş olan Simon'ın öne atıldığını gördüm. Dizleri yavaş çekim bir reverans yaparcasına bükülen Shazzer Simon'ın kollarının arasına yığıldı.

"...Onu sevecek misin, başına basacak mısın..."

Simon Shazzer'ı usulca yan odalardan birine doğru sürüklü-yordu. Shazzer'ın ayakları leylâk rengi yün yumağının içinden fırlıyor, yerde sanki ölmüşçesine sürünüyordu.

"...Ona karşı saygılı ve itaatkâr..."

Alçak Richard'a itaat etmek mi? Aklımdan Shazzer'ın peşin-
380

den yan odaya girip iyi mi diye bakmak geçti, ama Jude şimdi, en ihtiyaç duyduğu anda dönüp arkasına baksa ve Shazzer'ın da, benim de ortadan kaybolmuş olduğumuzu görse ne düşünürdü?

"...İkinizden biri ölene dek onun yanında olmayı kabul ediyor musun?"

Simon Shazzer'ı gürültüyle yan odaya soktu.

"Kabul ediyorum."

Odanın kapısı gürültüyle arkalarından kapandı.

"Ben de sizi..."

İki küçük çocuk ön taraftan çıkıp kilisenin arkasına doğru yürümeye başladı. Bebeğin çığlıkları iyice yükselmişti.

Rahip durup boğazını temizledi. Dönüp bakınca çocukların futbol topunu tekmeleyip mahfillere çarptırdıklarını gördüm. Mark'la göz göze geldik. Birden dua kitabını elinden bırakıp kalktı ve mahfilden çıkıp çocukları birer kolunun altına sıkıştırdı, sonra da kiliseden dışarı çıkardı. "Sizi kan koca ilan ediyorum."

Bütün kilise alkışlamaya başladı. Jude'la Richard mutlu mutlu gülümsediler.

Konuk defterini imzaladığımızda beş yaşın altındakiler ortığı bir panayır yerine dönüştürmüştü. Altann önünde çocuklar parti yapıyordu. Biz sıralann arasından çıkışa doğru yürürken öfkeden deliye dönmüş Magda, Constance'ı taşıyarak arkamızdan geliyordu. Constance "Annem dövecek, dövecek, dövecek," diye çığlıklar atıyordu.

Buz gibi, yağmurlu, rüzgârlı açık havaya çıktık. Futbol oynayan çocuklann annesinin huysuz bir sesle Mark'a "Ama çocukla-ın bir nikah töreninde olduklan gibi davranmalan harika bir şey. Yani, zaten düşünlerin amacı bu değil midir?" dediğini işittim. "Ne bileyim," dedi Mark neşeyle. "Tek kelime duymadım ki."

381

Claridge'e geri döndüğümde dans salonuna yemek tepsilerinin gelmiş olduğunu gördüm. İçinde yapraklı, meyveli yemekler bulunan, buharı tüten bronz tepsiler, kurşun renkli, eşek boyunda meyve piramitleri vardı.

İçeri girdiğimde herkes şöyle şeyler söylüyordu: "İki yüz elli bin papel."

"Yok canım. En az 300,000 pounda mal olmuştur." "Şaka mı yapıyorsun? Burası Claridge. Yarım milyon." Yüzünde sabit bir gülümsemeyle, kukla gibi, delice sağa sola bakman Rebecca'yı gördüm. Giles kolunu beline atmış, huzursuzca peşinden geliyordu.

Jude'un babası Sör Ralph Russell Sharon'ın elini sıkıyordu. Adamda tam bir "Millet, merak etmeyin, ben acayip zengin ve başarılı bir iş adamıyım," havası vardı.

"Ah, Sarah," diye kükredi. "Daha iyisin ya?" "Sharon," diye gülümseyerek düzeltti Jude. "Oh, evet, teşekkürler," dedi Shaz. Bir eli zarifçe boynuna gitti. "Sıcaktan oldu..."

Az daha kahkahayı basıyordum. Oysa içerisi buz gibiydi. "Chardonney'i fazla kaçırmaktan olmasın Shaz?" dedi Mark. Sharon gülerek bir parmağını ona doğru kaldırdı.

Jude'un annesinin yüzünde buz gibi bir gülümseme belirdi. Tiğ gibi bir kadındı. Üstünde kıymetli taşlarla bezeli, kâbus gibi bir Escada elbise vardı. Kalça tarafında ne olduğu belirsiz, yüzgece benzer şeyler sallanıyordu. Herhalde kalçalarını daha geniş göstermek için konulmuşlardı. (Oh, ne hoş bir aldanış!)

"Giles, cüzdanını pantolon cebine koyma hayatım, kalçalarını büyük gösteriyor," dedi Rebecca sert bir sesle.

"Bana bağımlı gibi davranmaya başlıyorsun hayatım," dedi Giles, elini Rebecca'nın beline uzatarak.

"Hayır!" dedi Rebecca ve elini huysuzca itti. Sonra tekrar gülümsemeye başladı. "Mark!" diye haykırdı. Ona öyle bir bakışı vardı ki, sanki kalabalık iki yana açılmıştı, zaman durmuştu ve Glen Miller Band "It Had To Be You"yu* çalmaya başlayacaktı. "Oh, selam," dedi Mark rahat bir sesle. "Naber Giles? Seni yelekli görecekim hiç aklıma gelmezdi!"

"Selam Bridget," dedi Giles ve beni şapır şupur öptü. "Elbisen harika."

"Deliği saymazsak tabii," dedi Rebecca. Bıkkınlıkla başımı başka tarafa çevirdim ve Magda'nın salonun öteki ucunda, yüzünde bir ıstırap ifadesiyle, saplantılı bir şekilde yüzünün üstündeki var olmayan saç tellerini yana atmaya çalıştığını gördüm.

"Oh, bu tasarımın bir parçası," diyordu Mark, gururla gülümseyerek. "Bereket sembolü."

"Affedersiniz," dedim. Sonra Mark'ın kulağına fısıldadım. "Magda'nın bir sorunu var."

Magda'nın yanına gittiğimde öyle altüst olmuş haldeydi ki neredeyse konuşamıyordu. "Yapma hayatım, yapma," diyordu dalgın dalgın, Constance fıstık yeşili takımının cebine çikolatalı dondurma sokmaya çalışırken. "Ne oldu?"

"Geçen sene Jeremy ile ilişkisi olan o... o... cadı. Burada! Je-remy hele bir onunla konuşmaya kalksın..."

"Hey Constance! Düşün hoşuna gitti mi?" Mark'tı, Magda'ya bir bardak şampanya uzatıyordu.

"Ne?" dedi Constance, Mark'a iri gözlerle bakarak. "Düşün? Kilisedeki?" "Parpi mi?"

* O sen olmalıydın, Ç.N.

382

383

"Evet," dedi Mark gülerek, "kilisedeki parti."

"Bilmem, annem beni dışarı çıkardı," dedi Constance, Mark'a embesilmiş gibi bakarak.

"Pis kaltak!" dedi Magda.

"Güya parpi olacaktı," dedi Constance keyifsizce.

"Onu uzaklaştırabilir misin?" diye fısıldadım Mark'a.

"Haydi Constance, gel futbol topunu bulalım."

Constance'ın elini tutup onunla mutlu mutlu gitmesine şaşırdım.

"Pis kaltak! Onu geberteceğim, onu..."

Magda'nın bakışlarını takip edince, Jude'la hararetle konuşmakta olan pembe giysili bir genç kız gördüm. Geçen sene Je-remy ile birlikte bir restoranda ve bir gece The Ivy'nin önünde taksiye binerlerken gördüğüm kızdı.

"Jude onu niye davet etti ki sanki?" dedi Magda öfkeyle.

"Jude nereden bilsin?" dedim, onları izlerken. "Belki birlikte çalışıyorlardır."

"Düşünler! Sizin olsun! Oh Tanrım, Bridget." Magda ağlamaya ve kâğıt mendil aranmaya başladı. "Üzgünüm."

Shaz'ın krizi fark edip bize doğru geldiğini gördüm.

"Haydi kızlar, haydi!" dedi olanlardan habersiz Jude. Ebeveynlerinin neşeli arkadaşları tarafından sanılmış, buketi havaya fırlatmak üzereydi. Bağıra çağıra bize doğru gelmeye başladı, peşinde kalabalıkla. "İşte atıyorum. Hazır mısın Bridget?"

Buketin yavaş çekimle havada bana doğru gelmesini izledim, yakalar gibi oldum, Magda'nın gözyaşıyla ıslanmış yüzüne baktım ve buketi Shazzer'a attım, Shaz onu yere düşürdü.

"Bayanlar baylar." Golf pantolonlu, komik bir ahçı melek şeklindeki bir çekici çiçeklerle çevrili bronz bir rahleye vuruyordu. "Lütfen sessiz olup yeni evlilerin masanın başına geçmesini izleyelim."

Kahretsin! Masanın başı! Benim buketim neredeydi? Eğil-

384

dim, Jude'unkini Shazzer'ın ayaklarının dibinden aldım ve neşeli, sabit bir gülümsemeye elbisemin önündeki deliği gizleyecek şekilde tuttum.

"Judith'in serbest ve kelebek stili kulaçlardaki büyük kabiliyetini ancak Great Missenden'a taşıdığımızda..."

Saat 5 olduğunda Sör Ralph yirmi beş dakikadır konuşuyordu.

"...fark ettik. Sadece tabii ki tarafsızlıktan uzak olan bizler de değil" -burada başını kaldırdı ve herkes bir görevi yerine getirir-cesine, yapmacık kahkahalar attı- "bütün Güney Buckinghamshire bölgesi. Judith bir sene içinde sadece Güney Buckinghamshire Yirmi Yaş Altı Yunus Ligi'nde

üç turnuvada serbest ve kelebek stillerinde arka arkaya birinci olmakla kalmadı, birinci sınıf sınavlarından üç hafta önce Kişisel Kurtuluş Altın Madalyası'nı da kazandı!..."

"Simon'la aranızda neler oluyor?" diye tısladım Shaz'a.

"Hiçbir şey," diye tısladı o da, dinleyicilere gözünü dikmeyi sürdürerek.

"...Yine aynı yoğun sene içinde Judith klarnette İkinci Sınıf Sınavı'nda büyük başarı elde etti - daha sonra 'Evrensel Kadın' olarak tanınmasını sağlayacak başarıların erken bir göstergesiydi bu..."

"Ama kilisede sana bakıyor olmalıydı, yoksa düşerken zamanında yakalayamazdı."

"Biliyorum, ama yan odada eline kustum."

"...İyi ve başarılı bir yüzücüydü, takımın ikinci kaptanıydı -ki müdürenin daha sonra bana itiraf ettiği gibi bu bir hataydı, ne de olsa takım kaptanı Karen Jenkins'in performansı... şey. Bu bir esef değil kutlama günü, hem Karen'ın, şey, babasının da bugün aramızda olduğunu biliyorum..."

Mark'la göz göze gelince patlayacağım sandım. Jude bir ka-

385

yıtsızlık abidesiydi, herkese gülücükler saçıyor, Alçak Ric-hard'ın dizini okşuyor ve yüzüne küçük öpücükler konduruyordu, sanki bütün bu hengamenin ortasında değillermişçesine ve pek çok kez döşememde sarhoş bir halde yatarken dili sürçerek "Piç kurusuda bağlılık fobisi var. Adı da Alçak, doğası da, evet, şarap kaldı mı?" diyen o değilmemişçesine.

"...Okul orkestrasında ikinci klarnetçiydi, başarılı bir trapezciydi. Judith yakuttan değerli bir mücevher..."

İşin sonunun nereye varacağını görebiliyordum. Ne yazık ki oraya varması için otuz beş dakika daha geçmesi gerekti. Bu süre içinde Jude'un okula gitmediği senenin, Cambridge zaferinin ve finans dünyasının koridorlarında hızla yükselişinin ayrıntılarını dinlemek zorunda kaldık.

"Ve sonunda, artık tek yapabileceğim, şey..."

Sör Ralph notlarını karıştırırken herkes nefesini tuttu. Bu mantıksızca, tatsızca, kabaca ve tüm İngiliz görgü kurallarına aykırı bir şekilde uzun sürdü.

"Richard'ın!" dedi sonunda, "bugün kendisine büyük bir cömertlikle bağışlanmış olan bu paha biçilmez armağan, bu mücevher için yeterince müteşekkir olduğunu ummak."

Richard alayla gözlerini devirdi ve salondakiler rahatlamış halde alkışlamaya başladı. Sör Ralph kırk sayfa daha okumaya meyilliymiş gibiydi, ama neyse ki alkış dinmeyince vazeçti.

Sonra Alçak Richard kısa ve oldukça dokunaklı bir konuşma yaptı ve kutlama telgraflarının bir kısmını okudu. Hepsi de acayip can sıkıcıydı, biri dışında. San Fransisco'daki Tom ne yazık ki "KUTLARIM: NİCE EVLİLİKLERE" diye yazmıştı.

Sonra Jude ayağa kalktı. Çok hoş bir sesle teşekkürlerini sunduktan sonra -yaşasın!- dün gece benimle ve Shaz'la birlikte yazdığı yazıyı okudu. İşte okudukları aşağıda. Yaşasın.

"Bugün bekârlığa veda ediyorum. Ama artık evli olsam da

Kibirli bir Evli olmayacağıma söz veriyorum. Bekârlara asla niye hâlâ evlenmediklerini sorarak ya da 'Aşk hayatın nasıl gidiyor?' diyerek işkence etmeyeceğime söz veriyorum. Tam tersine, nasıl benim kocamla seks yapıp yapmamam özel bir mese-leyse, bunu da onların özel hayatlarının bir parçası olarak kabul edeceğime söz veriyorum."

"Kocasıyla seks yapacağına söz veriyorum," dedi Alçak Richard ve herkes güldü.

"Bekârlığın bir hata ya da kötü bir şey olduğunu asla söylemeyeceğime söz veriyorum. Çünkü bekârlık çağdaş dünyada normal bir durumdur. Hepimiz hayatımızın çeşitli dönemlerinde bekâr olmuşuzdur ve bekârlık evlilik kadar saygıdeğerdir."

Takdir belirten mırıldanmalar oldu. (En azından ben böyle yorumladım.)

"Ayrıca en iyi arkadaşlarım Bridget ve Sharon'la görüşmeyi sürdüreceğime söz veriyorum. Onlar Bekâr Şehir Aileleri'nin insanın kendi ailesi kadar güçlü ve destekleyici olabildiğinin canlı kanıtı."

Ben utangaçça sırtırırken Shazzer masanın altından ayak baş parmağını benimkine batırdı.

"Ve şimdi kadehimi Bridget ve Shazzer için kaldırıyorum: Bir kızın dünyada bulabileceği en iyi arkadaşlara."

(Bu bölümü ben yazmıştım.)

"Bayanlar baylar - nedimelere."

Büyük bir alkış koptu. Jude'u seviyorum, Shaz'ı seviyorum, diye düşündüm herkes ayağa kalkarken.

"Nedimelere," dedi herkes. Bütün dikkatin üzerinizde olması harika bir duygu. Simon'ın Shaz'a gülümsediğini gördüm ve Mark'a bakındım. O da bana gülümsüyordu. Sonrası biraz bulanık, ama Magda'yla Jeremy'nin bir köşede gülüşüklerini ve sonra Magda'nın yanına gittiğimi anımsıyorum.

386

387

"Neler oluyor?"

Meğer o sürtük Jude'un şirketinde çalışıyormuş. Magda'ya söylediğine göre, Jude'un tek bildiği kızın hâlâ karısına âşık bir adamla çılgınca bir ilişki yaşamış olduğunumuş. Magda o adamın Jeremy olduğunu söyleyince Jude neredeyse düşüp bayılıyordu. Ama hepimiz kıza kötü davranmamamız gerektiğinde birleştik, çünkü suç Jeremy'deydi.

"Pis ihtiyar. Her neyse, artık dersini aldı. Kimse kusursuz değildir ve o moruğu gerçekten seviyorum."

"Jackie Onassis'e bir bak," diye destek verdim.

"Kesinlikle," dedi Magda.

"Veya Hillary Clinton'a."

Kararsızca bakıştıktan sonra kahkahayı bastık.

En eğlenceli kısım tuvalete gittiğim sıraydı. Simon Shaz-zer'la öpüşüyordu. Elini nedime giysisinin altına daldırmıştı!

Bazı ilişkiler vardır ki, başladıklarını görür görmez tamam dersiniz, kusursuz işleyecek, uzun bir beraberlik bu - bu genellikle tekrar bir araya gelmeyi umduğunuz eski sevgilinizle bir başkası arasında başlayan bir ilişkidir.

Sharon'la Simon beni görmeden usulca salona geri döndüm. Sevgili Shaz. Bunu hak ediyor, diye düşünürken birden donup kaldım. Rebecca Mark'ın yakasına yapışmış, tutkuyla onunla konuşuyordu. Bir sütunun arkasına dalıp dinlemeye başladım.

"Sence mümkün değil mi?" diyordu. "Sence mümkün değil mi, her açıdan -zekâ, fizik, eğitim, statü- birbirine kusursuz uyan, birlikte olması gereken iki insanın yanlış anlamalar, savunmacılık, gurur yüzünden ayrılması..." Duraksadı, sonra kinle devam etti, "...tabii başkalarının müdahalesi yüzünden de... ve bu yüzden sonunda yanlış partnerlerle birlikte olmaları? Sence bu mümkün değil mi?"

388

"Evet," diye mırıldandı Mark. "Gerçi listeni pek onayladığı-
mı..."

"Öyle mi? Öyle mi?" Sarhoştur galiba.

"Bridget'le bana da benzer bir şey oldu."

"Biliyorum! Biliyorum! O yanlış seçim hayatım, tıpkı Gi-les'in benim için yanlış olması gibi... Oh Mark, Giles'a gitmemin tek sebebi bana karşı hislerinin farkına varmanı sağlamaktı. Belki yanlış bir şeydi ama... onlar bizim eşitimiz değil!"

"Şey..." dedi Mark.

"Biliyorum, biliyorum. Kendini nasıl tuzağa düşmüş gibi hissettiğini biliyorum. Ama bu senin hayatın! Beyaz perdede Rim-baud'yu Sylvester Stallone'nun canlandırdığını sanan biriyle yaşayamazsın, senin uyarılmaya ihtiyacın var, senin..."

"Rebecca," dedi Mark usulca. "Benim Bridget'e ihtiyacım var."

Bunu duyan Rebecca öfkeli bir sızlanmayla böğürttü kanşımı korkunç bir ses çıkardı.

O ikiyüzlü, böcek bacaklı, kibirli sürtüğün ağzının payını aldığını gördükten sonra, ruhaniliğime hiç yakışmayacak sığ bir zafer hissine ya da şeytanca neşeye kapılmamaya kararlı olarak oradan uzaklaştım. Yüzüme kibirli bir sırtma yayılmıştı.

Sonunda dans pistinin kenarındaki bir sütuna yaslanıp Mag-da'yla Jeremy'nin sarmaş dolaş danslarını izlemeye başladım. On yaşındaki çocuklar gibi dans ediyorlardı. Magda'nın başı Jeremy'nin omzuna yaslıydı, gözleri kapalıydı, huzurluydu, Jeremy'nin eli kıkında geziniyordu. Jeremy kulağına bir şeyler fısıldadı ve Magda gözlerini açmadan güldü.

Belime bir kolun dolandığını fark ettim. Mark'tı. O da Mag-da'yla Jeremy'ye bakıyordu. "Dans etmek ister misin?" dedi.

389

II

15 Noel'de Fazla İçince

15 Aralık Pazartesi

58.750 kg. (insanın geri dönüp durduğu doğal bir vücut ağırlığının olduğu doğru galiba), gönderilen kartlar O, satın alınan hediyeler O, duvardaki delik konusundaki gelişmeler: Sadece tek bir çivi.

18:30. Her şey harika. Genelde Noel'e bir hafta kala içmeye ve isteri krizlerine girmeye başlarım. Bir ormanın derinliklerindeki küçük bir oduncu kulübesine çekilip ateşin karşısında sessizce oturmak yerine dev, nabız gibi atan, isterisi giderek çoğalan, sakinlerinin iş/kart/armağan konularında zamanla yarışmak yüzünden tırnaklarını yedikleri bir şehirde uyandığım için kendime kızarım. Giyinip kuşandıktan sonra tıkalı trafikte taksiciye Soho Meydanı'nı Addis Ababa haritasını kullanarak bulmaya çalıştığı için bağırır, sonra partilere giderler. Kendilerini karşılayan insanları son üç gecedir görmekteyiz, ama bunların sarhoşluğu ve akşamdan kalmalığı üç misli artmıştır ve insanın içinden "HEPİNİZ SİKTİR OLUP GİDER MİSİNİZ?" diye haykırmak gelir. Sonra da eve gidilir.

Bu davranış hem olumsuz, hem de hatalıdır. Sonunda huzurlu, saf ve iyi bir yaşama sahip olmanın yolunu buldum. Pek si-

393

gara içmiyorum ve sadece bir kez, Jude'un düşününde biraz sinirlendim. Cuma günkü partide Sharon'la bana "kıvırtan medya orospuları" diyen adam bile içsel dengemi sarsamadı.

Ayrıca bugün gelen posta harikaydı. Annemle babam Kenya'dan kart yollamışlar. Babam Wellington'ın jet-skisiyle çok iyi vakit geçiriyormuş ve açık büfe akşam yemeğinde Masai'li bir kızla limbo dansı yapmış. Mark'la benim Noel'de onlarsız kendimizi fazla yalnız hissetmeyeceğimizi umuyorlarmış. Babam bir not eklemiş: "Bu aletin boyu yaklaşık iki metre ve ön tarafının sıçrayıp durması çok eğlenceli. Hakuna Matata."

Yaşasın! Herkes mutlu ve huzurlu. Mesela bu gece Noel kartlarını gönülsüzce değil, hazla yazacağım! - çünkü Budizm: Paralı Keşişin Dramı'nda dendiği gibi, ruhsal mutluluğun sırrı bulaşıkları onları yıkamak gerektiği için yıkamak değil, yıkamaktır. Bu Noel kartları için de geçerli.

18:40. Ama aslında biraz sıkıcı, Noel'de oturup bütün geceyi Noel kartları yazarak geçirmek.

18:45. Belki ağaç şeklindeki çikolatalardan biraz yerim. 18:46. Belki Noel'i kutlamak için biraz da şarap içerim.

18:50. Mımm. Şarap nefis. Belki bir de sigara yakarım. Sadece bir tane.

18:51. Mımm. Sigara harika. Yani, öz disiplin her şey demek değil. Pol Pot'a bir baksanıza.

18:55. Şarabı bitirince kartlara girişeceğim. Belki mektubu bir defa daha okurum.

394

Gnnamon Prodüksiyonları Ayağa Kalk İngiltere Beş Canlı Kim Kimi Tutarsa
Baş Direktör Grant D. Pike'in Masası'ndan,
Sevgili Bridget,

Cinnamon Prodüksiyonları'nın geçen seneden beri yeni bir programa hazırlandığının ve yeni fikirler ürettiğinin farkındasınızdır. Ayağa Kalk İngiltere'nin kapanışındaki "Ve son olarak" diye başlayan komik lafların yüzde 68'inin sizin eserinizi olduğunu duymak hoşunuza gidecektir. Tebrikler!

Anladığımız kadıyla Eylül'deki istifanız Ayağa Kalk İngiltere'nin Yönetici Prodüktörü Richard Finch'le aranızdaki anlaşmazlıklardan kaynaklanıyordu. Richard, eminim ki sizin de işittiğiniz gibi, Ekim ayında "kişisel güçlükler" nedeniyle görevinden alındı. Şimdi program ekibini tekrar organize ediyor ve sizi de tekrar aramıza katılmaya davet ediyoruz. Yardımcı Prodüktör olarak ya da danışman sıfatıyla, dışarıdan fikirler vererek serbest çalışabilirsiniz. İstifanızdan sonra geçen zamanda ücretli izne ayrılmış sayılacaksınız.

Cinnamon Prodüksiyonları'nın en önde gelen programı olan Ayağa Kalk'ın yirmi birinci yüzyılda -yeni pozitif enerji ve atılımlarla- büyük başarılar kazanacağına inanıyoruz. Yeni, geliştirilmiş ekibimizde büyük bir yaratıcı güç olacağınızı umuyoruz. Sekreterimi arayıp bir randevu ayarlarsanız sizinle koşulların ve durumların iyileştirilmesi hakkında konuşmaktan zevk duyarım. Saygılarımla,

Grant D. Pike Baş Direktör, Cinnamon Prodüksiyonları

395

Görüyorsunuz ya! Görüyorsunuz ya! Ayrıca Independenftzn Michael da bir başka ünlüyle daha röportaj yapabileceğimi söylüyor, çünkü Bay Darcy röportajından sonra bir sürü mektup

almışım. Söylediğine göre, bir şey mektup alıyorsa ne kadar kötü olursa olsun iyi sayılırmış. Yani serbest çalışabileceğim. Yaşasın! Böylece gecikme derdim kalmayacak. Bunu içerek kutlaya-yım bari. Ooh güzel, zil çalıyor!

Güzel, güzel. Noel ağacı geldi. Görüyorsunuz ya? Bu Noel'e gerçekten iyi hazırlandım. Mark yarın gelince bir Noel Ağacı görecek!

20:00. Üç adam sendeleyerek, homurdanarak ve soluyarak ağacı merdivenden çıkarırken, sandığımdan büyük olmasından korktum, özellikle de bütün kapı aralığını korkutucu bir şekilde kapladıktan sonra sağa sola sallanan dallarıyla birden, Dunsina-ne ormanını işgal eden Macduff gibi içeri dalınca. Ortalığa topraklar saçıldı ve iki genç girdi. "Acayip büyük bir şey. Nereye koyalım?"

"Şöminenin yanına," dedim. Ama ne yazık ki ağaç oraya sığmıyordu. Bazı dallan alevlerin içine dalarken bazıları kanepeye dayanarak yukarı kıvrılıyor, geri kalanı da odanın ortasına yayılıyordu. Ağacın tepesi tavana yaslanıp kıvrılmıştı.

"Şuraya koymayı deneyebilir misiniz?" dedim. "Bu arada, bu koku da nesi?"

Ağacın çürümeye başladığı açıkça belliydi, ama gençler bunun iğne yapraklarının düşmesini önlemekte kullanılan bir Fin icadı olduğunu iddia ediyordu. Ağacı yatak odasıyla banyo kapısından geçirmeye çalıştılar ama olmadı. Dallar yolu kapadı.

"Odanın ortasını denesiniz?" dedim büyük bir vakarla.

Gençler birbirlerine sırttıktan sonra ağaç canavarını zorla odanın ortasına getirdi. Bu noktada artık ikisini de göremez ol-

muştum. "Bu iyi, teşekkürler," dedim yüksek, boğuk bir sesle. Aşağı inene kadar kıkırdayıp durdular.

20:05. Hımm.

20:10. Neyse, sorun değil. Ağaç meselesine kayıtsızlaşıp kartları yazacağım.

20:20. Mımm. Şaraba bayılıyorum. Noel kartı göndermesem olur mu acaba? Hayatında bana hiç Noel kartı göndermemiş insanlar var. Bu kabalık mı? Jude'a ya da Shazzer'a Noel kartı göndermek bana hep biraz komik gelmiştir, çünkü onları iki günde bir görüyorum. Ama insan başkalarına kart atmazsa nasıl kart almayı bekleyebilir ki? Üstelik gönderilen kartların meyveleri bir sonraki seneden önce alınmaz, onları Aralığın ilk haftasında göndermemişseniz tabii. Ama bu da ancak can sıkıntısından ölen evlilerin yapacağı bir şey. Hımm. Belki kart göndermenin olumlu ve olumsuz yanları üstüne bir kitap yazmalıyım.

20:25. Önce biraz Vogue'un Noel sayısına bakayım.

20:40. Vogue'an yılbaşı dünyası beni hem çekiyor, hem eziyor. Modaya ve hediyelere ilişkin fikirlerimin oldukça eskidiğini ve yenilenmesi gerektiğini görüyorum. Tepesi kuştüylü kaygan Dosa kombinezonu giyip omzumda bir köpek yavrusu taşımalı, partilerde ergenlik çağına girmemiş kızımın poz vermeliyim. Arkadaşlarıma paşmince sıcak su şişesi örtüleri ve çamaşırlarını yıkarken kullanacakları güzel kokular, Asprey'den gümüş el fenerleri almalıyım - bu arada Noel ağacının ışıkları yanıp sönerken dişlerim parlamalı.

396

397

Aldırmayacağım. Hiç ruhani bir şey olmaz bu. Bir düşünsenize, Slough'da Pompeiivari bir volkan patlaması olsa ve herkes kuştüylüleri içinde, yavru köpekler taşıyarak ve kızlarıyla birlikte taş kesilip kalsa, gelecek nesiller ruhani içeriksizliğimize güler. Hem pahalı, anlamsız hediyeler almayı da reddediyorum. Daha çok gösteriş için alınıyorlar gibi geliyor bana.

21:00. Ama şahsen paşmince bir sıcak su şişesine hayır demezdim. 21:15. Noel hediyeleri listesi:

Anneme - paşmince bir sıcak su şişesi örtüsü. Babama - paşmince bir sıcak su şişesi örtüsü.

Oh Tanrım. Ağacın pis kokusunu artık duymamazlıktan gelemiyorum: İnsanın aklına iğrenç, tiksiniç bir şekilde, aylarca kullanılmış çam kokulu ayakkabı iç tabanlarını getiriyor. Kahrolası ağaç. Şimdi odayı geçmenin tek yolu eğilip dalların altından, domuz gibi burnunu çeke çeke gitmek. Gary'den gelen Noel kartını tekrar okuyacağım. Harikaydı. Kart mermi şeklinde bükülmüş ve üstüne "Affedersin!" yazılmıştı. İçinde şunlar yazıyordu:

Sevgili Bridget,

Mermi konusunda üzgünüm. Bana ne oldu bilmiyorum, ama son günlerde para ve balıkçılık konularında işlerim iyi gitmiyordu. Bridget, aramızdaki özel bir şeydi. Gerçekten değerliydi. Param olunca eklentiyi tamamlayacaktım. Avukatın mektubu gelince sinirlerime hakim olamadım.

Balıkçı Postası'mn bir nüshasını da göndermişti. Onuncu sayfa açılıydı. Karşı sayfanın başlığı "Sazan Dünyası"ydı ve "Yem Se-
398

çimi" başlıklı bir makalenin altında ıslak, kaygan, iri ve gri balıklar tutan adamlar vardı. İçlerinden biri Gary idi. Üstüne "Diskalifiye Edildi" yazılmıştı. Altında da şu sütun vardı:
ÖFKEDEN KÖPÜRÜYOR

Üç kez Güney Hendon şampiyonu olan Gary Wilshaw bir balık değiştirme olayından sonra Güney Hendon AA'dan geçici olarak atıldı. West Elm Drive'lı, 37 yaşındaki Wilshaw sözde 4lük bir olta ve 7 kiloluk kancalı misinayla 17 kiloluk adı bir sazanı yakalamıştı. Ancak daha sonra bir ihbar üzerine yapılan araştırmalarda sazanın Güneş Sheen'de bir balık çiftliğinde büyütüldüğü anlaşıldı. Güney Hendon AA adına konuşan bir sözcü "Böyle olaylar göl balık avcılığının adını lekelemektedir ve Güney Hendon AA tarafından hoş görülmez," dedi.

21:25. Kendimi zavallı Daniel gibi güçsüz hissettim. Zavallı Gary ve balığı. Küçük düştü. Balıkları seviyor. Zavallı Daniel. Riske giren erkekler.

21:30. Mımm. Şarap nefis. Tek kişilik bir parti veriyorum. Bu sene hayatıma girmiş bütün insanları düşünüyorum. Sadece sevgi ve bağışlama hissiyle doluyuuuum. Kine tutunmak beni başladığım noktaya geri döndürür.

21:45. Kartlaarrrr.... Yazmam gerek. Lissste yapıcım. 23:20. Kahretsin. Şimdi doğğğruu posta kutusuna.

23:30. Tekrarrrr dairede. Kahrolası ağaç. Eeveetttt. Makas almaya gitçem.
399

Gece yarısı. Evet. daha iyi. Off. Uykum var mımm. Ayy. Düştüm.

16 Aralık Salı

62.900 kg. alkol 6, sigara 45, kalori 5,732, ağaç seklinde çikolatalar 132, gönderilen kartlar - oh Tanrım.

08:30. Biraz kafam karışık. Giyinmek için bir buçuk saat harcadıktan sonra eteğin önünde leke olduğunu fark ettim.

08:45. Eteği çıkardım. Gri olanı giyeceğim, ama nerede bu lanet olası? Off. Başım ağrıyor. Tamam, bir daha içmeyeceğim, en azından... Oh, belki etek salondadır.

09:00. Şimdi salondayım, ama ortalık öyle dağınık ki. Birkaç tost yapıp yiyeceğim. Sigara pis zehir.

09:15. Pööh! Ağacı gördüm.

09:30. Pööh! Pööh! Kaybolan kartı buldum. Şöyle yazıyor:

Mutlu yıllar sevgili, sevgili Ken. Bu seneki iyiliklerini ne kadar takdir ettiğimi anlatamam. Sen harika, harika bir insansın. Güçlüsün, basiretlisin ve rakamlarda iyisin. Aramızda bir takım anlaşmazlıklar olmuş olabilir, ama gelişmek için kine tutunmamak gerekiyor. Şimdi sana, bir profesyonel ve bir erkek olan sana kendimi çok yakın hissediyorum.

Gerçek sevgiyle,

Bridget.

400

Ken de kim? Pööh! Ken muhasebeci. Onunla sadece bir kez konuşmuşluğum var, o zaman da katma değer vergisi beyanımı geç yaptığım için tartışmıştık. Oh Tanrım. Listeyi bulmalıyım.

Pööh! Listede Jude, Shazzer, Magda, Tom vs'nin yanı sıra aşağıdaki isimler de var:

Bangkok İngiliz Konsolos Yardımcısı

Tayland İngiliz Büyükelçisi

Sör Hugo Boynton

Amiral Darcy

Dedektif Kirby

Colin Firth

Richard Finch

Dışişleri Bakanlığı Sekreteri

Jed

Independent'tan Michael

Grant D. Pike

Tony Blair

Kartlar dünyanın dört bir yanına dağıldı ve üstlerine ne yazdığımı bilmiyorum.

17 Aralık Çarşamba

Kartlardan ses seda çıkmadı. Belki sadece Ken'e öyle tuhaf şeyler yazmıştım ve onu da bu yüzden göndermedim.

401

18 Aralık Perşembe

09:30. Tam çıkıyordum ki telefon çaldı.

"Bridget! BenGary!"

"Oh selam!" dedim isterik bir neşeyle. "Neredesin?"

"Kodeste. Kart için sağ ol. Gerçekten çok hoştu. Çok çok hoştu. Benim için öyle önemliydi ki."

"Oh, hahahaha," diye huzursuzca güldüm.

"Eee, bugün beni görmeye geliyor musun?"

"Ne?"

"Biliyorsun... kart."

"Şeyyy," dedim yüksek, boğuk bir sesle. "Ne yazdığımı pek hatırlamıyorum. Sende...?"

"Okuyayım mı?" dedi utangaçça. Sonra okumaya başladı.

Sevgili Gary.

Bir inşaatçı olarak yaptığın işin benimkinden çok farklı olduğunu biliyorum. Ama işine saygım büyük, çünkü gerçek bir zanaat. Ellerinle bir şeyler yapıyorsun, sabahları erkenden kalkıyorsun ve biz birlikte -her ne kadar eklenti henüz bitmemiş olsa da- bir takım olarak yüce ve güzel bir şey yaptık. İki farklı insan. Ve duvardaki delik hâlâ orada olsa da -sekiz ay oldu!- içinden baktığımda projenin gelişmesini görebiliyorum. Bu harika bir şey. Hapiste cezayı çektiğini biliyorum, ama kısa süre sonra bitecek. Mermi ve balıkçılık hakkındaki kartın için çok teşekkürler. Seni gerçekten, gerçekten affediyorum.

Şimdi sana kendimi öyle yakın hissediyorum ki, hem bir zanaatkar, hem de bir erkek olan sana. Gelecek sene

402

mutluluğu ve yaratıcılığının karşılığını -hapiste bile- hak eden biri varsa o sensin. Sevgilerimle, Bridget

"Yaratıcılığımın karşılığı," dedi boğuk bir sesle. İşe geç kaldığımı açıklayarak ondan kurtulmayı başardım, ama.... Oh Tanrım. Bu kartları kimlere gönderdim ben?

19:00. Tekrar evde. Bugün işyerinde ilk danışmanlık toplantısına katıldım. Başta oldukça da iyi gitti. Korkunç Harold'un sıkıcı olduğu için veri kontrolcüsü yapılmış olmasının da bunda payı vardı tabii. Ama sonra Patchouli Manastır'dan Richard Finch'in aradığını söyledi. Onu hoparlöre bağladı ve herkesi susturdu.

"Selam ekip!" dedi. "Sizi biraz neşelendireyim diye aradım. Şu sıra daha fazlasını yapmama izin verilmiyor zaten. Size bir şey okumak istiyorum." Boğazını temizledi. "'Mutlu, mutlu yıllar sevgili Richard.' Ne hoş, değil mi?" Kahkahalar duyuldu. "'İlişkimizin inişleri çıkışları oldu, biliyorum. Ama şimdi Noel'deyiz ve bu ilişkinin son derece güçlü, meydan okuyucu, dinçleştirici, içten ve gerçek olduğunu fark ediyorum. Sen harika, harika bir adamsın. Dinçsin ve çelişkilerle dolusun. Bu Noel'de sana kendimi çok yakın hissediyorum - hem bir prodüktör, hem de bir erkek olan sana. Sevgilerimle, Bridget."

Oh, oh, öyle... Ayy! Kapı zili.

23:00. Mark'tı. Yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı. Daireye girip hayretle etrafına bakındı. "Bu tuhaf koku da nesi? Bu ne söyler misin?"

Bakışını takip ettim. Noel ağacı anımsadığım kadar güzel görünmüyordu. Tepesini kesmiş ve dallarını budayıp geleneksel

403

üçgen şekli kazandırmaya çalışmıştım, ama şimdi odanın ortasında sanki indirimli alınmış çok kötü taklit bir ağaca benzeyen uzun, ince, sivri uçlu bir şey vardı.

"Biraz..." diye açıklamaya başladım.

"Biraz ne?" dedi şaşkın ve kuşkucu bir havayla.

"Büyüktü de," dedim sefilce.

"Büyük müydü? Anlıyorum. Her neyse. Sana bir şey okuyabilir miyim?" dedi, cebinden bir kart çıkararak.

"Tamam," dedim kaderime razı olarak. Kanepeye çöktüm. Mark boğazını temizledi.

"Sevgili, sevgili Nigel," diye başladı. "İş arkadaşım Nigel'i hatırlıyorsun, değil mi Bridget? Şirketin önemli ortaklarından biri. Giles olmayan şişko." Boğazını tekrar temizledi. "'Sevgili, sevgili Nigel. Seninle sadece bir kez görüştük biliyorum. Rebec-ca'nın partisinde. Onu gölden

çıkarmıştın. Ama şimdi Noel vakti ve Mark'ın en yakın iş arkadaşı olmana karşın bütün sene boyunca tuhaf bir şekilde bana yakın olmuş olduğunu fark ediyorum. Şu anda"" -Mark durup bana dik dik baktı- ""kendimi sana çok yakın hissediyorum. Sen harika bir erkeksin: Formdasın, çekicisin,' -burada Şişko Nigel'den bahsettiğimizi anımsatmama gerek var mı?- "dinçsin"" -durup kaşlarını kaldırdı- ""dahice bir yaratıcılığın var. Zaten avukatlık büyük yaratıcılık gerektiren bir meslektir. Seni hep güzel anacağım, gün ışığında"" -Mark gülmeye başlamıştı- ""gün ışığında... gün ışığında ve suda yiğitçe ışıldarken. Mutlu Noeller benim sevgili, sevgili Nigel'im. Bridget.""

Kanepeye yığıldım.

"Haydi," diye sırttı Mark. "Sarhoşken yazdığını herkes bilecek. Çok komik."

"Buralardan gitmem gerekecek," dedim kederle. "Ülkeyi terk etmem gerekecek."

404

"Aslına bakarsan," deyip önümde eğildi ve ellerimi tuttu, "bunu söylemen çok ilginç. Benden beş aylığına Los Angeles'a gitmemi istediler. Meksikalı haydutlar davası üstünde çalışmam için."

"Ne?" dedim. İşler giderek kötüleşiyor.

"Şoke olma canım. Sana... benimle gelir misin diye soracaktım."

Bunu büyük bir ciddiyetle düşündüm. Jude'la Shazzer'ı, Westbourne Grove'daki Agnes B'yi, Coins'deki kapuçinoları ve Oxford Sokağı'nı düşündüm.

"Bridget?" dedi usulca. "Orası çok sıcak ve güneşli ve yüzme havuzları var."

"Ya?" dedim. Gözlerim ilgiyle bir o yana, bir bu yana kayıyordu.

"Bulaşıkları ben yıkayacağım," diye söz verdi.

Mermileri ve balıkları, uyuşturucu kaçakçıları, Richard Finch'i, annemi, duvardaki deliği ve yılbaşı kartlarını düşündüm.

"Evde sigara içebilirsin."

Ona baktım. Öyle içten ve ağırbaşlı ve tatlıydı ki. O neredeyse yanında olmak istiyordum. Onsuz kalmak istemiyordum.

"Evet," dedim mutlulukla, "seve seve gelirim."

19 Aralık Cuma

11:00. Yaşasın! Tıpkı ilk kaşifler gibi Amerika'ya, her şeye baştan başlamaya gidiyorum. Hür olanların ülkesine. Dün gece iyi eğlendik. Mark'la makaslara sarılıp ağacı budayarak minicik yaptık. Bir liste de çıkardık. Yarın alışverişe çıkıyoruz. Noel'e bayılıyorum. Kusursuzluğun değil, kesinlikle eğlencenin kutla-

405

nişi. Yaşasın! California'da hayat harika olacak. Güneş, milyonlarca kendine yardım kitabı - gerçi flört kitaplarından uzak duracağım- ve Zen, suşi, yeşillikler... Ooh, güzel, telefon!

"Şey, Bridget. Ben Mark." Sesi pek iyi gelmiyordu. "Plan biraz değişti. Haydutlar davası Haziran'a ertelendi. Ama almak istediğim başka bir dava var ve, şey, acaba..."

"Evet?" dedim şüpheyle.

"Acaba gitmek ister miydin..."

"Nereye?"

"Tayland'a?"

Sanırım bir bardak şarap ve bir sigara içeceğim.

406

BRIDGET JONES'UN GÜNLÜĞÜ-II

Helen Fielding'in dünyaca sevilen karakteri Bridget, Bridget Jones'un Günlüğü'nde iki amacını gerçekleştirmişti; ilki, kendine 'doğru düzgün, adam akıllı' bir sevgili bulmak, ikincisi, kilo vermek (800 gr.)... Peki... Bu mutlu sondan sonra neler oldu?... Diyorlar ki, neler neler olmadı...

Bridget; solcu olmayı İngiliz İşçi Partisi'ne oy vermek olarak algılayan ama seçmenlik belgesini doldurmayı unuttuğu için oy kullanma şansını yitiren Bridget. Kendisini ölümle tehdit eden bir mahkuma ve Tony Blair'e tüm pozitif enerjisiyle çiçekli böcekli Noel kartları postalayan Bridget. Evini saran korkunç kokunun kaynağını, kendini seyretmekle meşgul olduğu için bir türlü araştıramayan ve ancak polis şikayet üzerine evini bastığında kokunun kaynağının annesinin haftalar önce çantasına koyduğu filetolar olduğunu dehşetle anlayan Bridget. Birinci kitabın sonunda birlikte günbatımını seyre daldığı sevgilisi Mark Darcy'yi; hayallerinin erkeğini evine yerleşmiş ve bulaşıkları 'yine ' yıkamamış bulmanın ne olduğunu keşfeden, sevgilisini

arkadařlarının çılgın nasihatleri sayesinde bin bir aksilikle kaybeden, seviřmeyi dűřünmedięi bir erkekle buluřmasına çeřit çeřit prezervatifle hazırlanan Bridget. Çoęu řehirinin sinir hapları ve vitaminlerle beslendięi bir dűnyada, gıdasını Kadınlar Venűs'ten, Erkekler Mars'tan, Dűřünce Gűcűyle Tedavi, Birliktelięinize Zen Tedavisi gibi kendine yardım kitaplarından alan; son derece duygusal, insancıl, eęlenceli, iyi niyetli sevgili Bridget...

HELEN FIELDING

şu sıralar kadın kadına yaptığımız dost sohbetlerine yeni bir arkadaş katıldı. Bridget Jones. Erkeklerle başı belada, ebedi diyete mahkum ve onun da annesi evlilik meselesine takmış...

Tıpkı bizim kızlar gibi! Her kadın biraz Bridget Jones'dur

Sibel Kilimci- Cosmopolitan

En sevimli sendromunuz

Onu kesinlikle tanıyorsunuz

Radikal- Pervin Kaplan

Emre lgen-Amica